

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-47

Druk nr 2446 Część II

Warszawa, 5 kwietnia 2018 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z projektami aktów wykonawczych.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Z poważaniem

(-) Mateusz Morawiecki

ZESTAWIENIE UWAG DO PROJEKTU USTAWY – PRAWO O SZKOLNICTWIE WYŻSZYM I NAUCE

ZGŁOSZONYCH W RAMACH OPINIOWANIA I KONSULTACJI

Lp.	Jednostka redakcyjna	Zgłaszający uwagę ¹	Treść uwagi	Stanowisko Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego
1	Uwaga ogólna	Komitet Polityki Naukowej	Przepisy ogólne powinny zawierać treść wskazaną w par. 21 zasad techniki prawodawczej. W projekcie w przepisach ogólnych nie ma stosownego słowniczka (a niektóre definicje byłyby pożądane, np. definicja autonomii uczelni lub autonomii społeczności akademickiej) oraz wielu kluczowych zasad dla całego aktu (np. zasady niedyskryminacji, zasad studiowania, zasad prowadzenia badań, zasad partnerskiej współpracy). Autonomia uczelni, jeśli nie ma być fasadowa, powinna mieć właśnie w tych zasadach ogólnych gwarancje formalne i materialne. Wymaga dobrze określonych w nich ram (zasad) działania. Inaczej statuty stworzyć mogą chaos, a nie system szkolnictwa.	Uwaga nieuwzględniona.
2	Uwaga ogólna	Polska Komisja Akredytacyjna	Zastrzeżenia budzi brak słownika zawierającego definicje podstawowych pojęć użytych w ustawie, co ogranicza zrozumiałość i przejrzystość przepisów. W związku z objęciem jednym aktem prawnym obszarów, które dotychczas były regulowane odrębnymi przepisami, np. stopnie naukowe i tytuł naukowy oraz stopnie i tytuły w zakresie sztuki, opracowanie słownika wydaje się szczególnie uzasadnione.	Uwaga nieuwzględniona.
3	Uwaga ogólna	Polska Komisja Akredytacyjna	Przejrzystości przepisów nie sprzyja chaotyczny układ działów i rozdziałów zaproponowany przez projektodawcę, np. układ ten aktualnie nie oddaje ścisłego związku: 1) rozdziału 1 działu V pn. „Ewaluacja jakości kształcenia” z działem II pn. „Szkolnictwo wyższe”, 2) rozdziału 2 działu V pn. „Ewaluacja szkół doktorskich” z działem IV pn. „Stopnie i tytuł w systemie szkolnictwa wyższego i nauki”, 3) odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli akademickich, studentów i doktorantów, którą reguluje dział VI z działem II w przypadku nauczycieli akademickich i studentów, oraz z działem IV w przypadku doktorantów. Podobna uwaga dotyczy układu regulacji w poszczególnych rozdziałach, np. w rozdziale 1 działu V przepis definiujący Polską Komisję Akredytacyjną jako instytucję jest w środkowej części rozdziału, a artykuł określający kompetencje – ostatni, podczas gdy wcześniejsze przepisy odnoszą się do tych kompetencji.	Uwaga nieuwzględniona.
4	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna	Proponuje się pozostawić rozwiązania dotyczące struktury uczelni, tj. wydziałów. Wobec	Uwaga nieuwzględniona.

¹ Dane osób fizycznych zostały zanonimizowane.

		64	stopnia zbiurokratyzowania, a także różnorodności działań prowadzonych przez naukowców, likwidacja wydziałów wydaje się być bardzo trudna i wprowadzać chaos. Dodatkowo zmiana spowoduje, że tam gdzie to możliwe uczelnie utrzymają strukturę, ale zmieniając nazwy i wprowadzając niepotrzebnie dodatkowe administracyjne etaty.	
5	Uwaga ogólna	Obywatele Nauki	W ustawie nie pojawiły się jakiekolwiek rozwiązania antydyskryminacyjne. Raport panelu Komisji Europejskiej (Policy Support Facility) zwracał uwagę na problem ksenofobii i dyskryminacji jako poważne zagrożenia dla funkcjonowania nauki w Polsce, sugerując jednocześnie podjęcie działań antydyskryminacyjnych w ramach reformy systemu nauki i szkolnictwa. O ile w ustawie znalazł się zapis o bezpieczeństwie i higienie pracy w jednostkach akademickich, to brak jest jakichkolwiek zaleceń i wymogów związanych z kwestiami niedyskryminacji. Takie zapisy powinny pojawić się zarówno w kontekście konkursów, karier naukowych, jak i obowiązków rektora zapewniającego przeszkolenie pracowników w zakresie unikania dyskryminacji.	Uwaga nieuwzględniona.
6	Uwaga ogólna	Obywatele Nauki	Polityka kadrowa uczelni powinna realizować wytyczne Europejskiej Karty Naukowca, m.in. dotyczące równowagi płci. Dane dotyczące proporcji płci na poszczególnych etapach kariery w Polsce są alarmujące i świadczą o dramatycznym marnowaniu talentów. Postuluje się, by nowy ład prawny tworzył zachęty dla uczelni do wdrażania tych wytycznych.	Uwaga nieuwzględniona.
7	Uwaga ogólna	Obywatele Nauki	Temat odpowiedzialności naukowca za badania i ich konsekwencje nie pojawia się w projekcie. Dorobek ogółouropejskich projektów dotyczących narzędzi do oceny i prowadzenia odpowiedzialnych badań i rozwoju (RRI-TOOLS) oraz wspólnych standardów w ocenianiu etycznych aspektów badań i funkcjonowania dziedzinowych komisji etycznych (SATORI) nie znajduje zastosowania w Polsce.	Uwaga nieuwzględniona.
8	Uwaga ogólna	Obywatele Nauki	Brakuje ustawowych zasad i zachęt do współpracy między nauką a biznesem.	Uwaga nieuwzględniona.
9	Uwaga ogólna	Polska Izba Biegłych Rewidentów	Byłoby celowym, aby w projekcie została uwzględniona problematyka, aktualnie regulowana rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie przeprowadzania audytu zewnętrznego wydatkowania środków finansowych na naukę (Dz. U. poz. 1237).	Uwaga częściowo uwzględniona.
10	Uwaga ogólna	Uniwersytet Łódzki	Na wyrazy uznania zasługuje deklaracja wolności nauki i swobody badań naukowych (art. 3 ust. 1). Sprzyjać jednak jej powinno rzeczywiste pogłębienie autonomii uczelni. Szereg rozwiązań zaproponowanych w projekcie ustawy budzi w tym względzie poważne wątpliwości. Dotyczą one wielu aspektów funkcjonowania nauki i szkolnictwa wyższego, jak choćby struktury uczelni, jej organów, relacji pomiędzy organami administracji rządowej a uczelnią publiczną i jej organami, a także sfery kształcenia i badań, oceny ich efektywności oraz zasad finansowania. Ustawa w wielu obszarach ma charakter regulacji blankietowej. Ten typ tworzenia prawa	Uwaga częściowo uwzględniona.

			wzmacnia zakres oddziaływania władzy wykonawczej na system szkolnictwa wyższego. Nie służy to deregulacji, wręcz przeciwnie: zwiększa niebezpieczeństwo uregulowania w akcie wykonawczym wielu nieregulowanych przez ustawę kwestii. Delegacje ustawowe są sformułowane w sposób odbiegający od przyjętych reguł konstytucyjnych. Dają ministrowi nieuzasadnioną swobodę kształtowania dyspozycji norm zawartych w rozporządzeniu.	
11	Uwaga ogólna	Krakowskie Szkoły Artystyczne	Warto przypomnieć kwestię opłat za studia (które może kredytować państwo) i ewentualne wprowadzenie bonu edukacyjnego. Absolwenci którzy pracują dla innych państw powinni zwracać za studia w Polsce.	Uwaga nieuwzględniona.
12	Uwaga ogólna	Konferencja Dziekanów Wydziałów w Artystycznych i Artystyczno-Pedagogicznych podległych MNiSW	Wnosi się o uwzględnieniu w projekcie reformy szkolnictwa wyższego specyfiki kształcenia w zakresie sztuki poprzez: • zapewnienie funkcjonowania wydziałów artystycznych • uwzględnienie wydziałów artystycznych jako ciała opiniotwórczego • funkcjonowania kierunków/dyscyplin artystycznych • zabezpieczenie finansowania działalności artystycznej. Wizja wydziałów artystycznych jest wielowątkowa: • profil na przyszłość to kształcenie interdyscyplinarne, powiązanie z innymi wydziałami, • kształcenie ludzi kreatywnych i elastycznych, • kształcenie studentów z wyczuleniem na użyteczność i działania prospołeczne, • wejście w obszary, które nie są jeszcze zagospodarowane, co pozwoli dokonać skok w przyszłość, • determinacja w wypełnianiu społecznej roli uniwersytetów, • wskazywanie, że społeczeństwo potrzebuje artystów, projektantów, nauczycieli, • wydziały artystyczne są niezbędne na uniwersytetach poprzez wykorzystywanie ogromnego potencjału artystów - dydaktyków, • odnoszenie się w naszych działaniach i manifestach do tradycji akademickiej związanej właśnie z uniwersytetami, a przez to podkreślanie naszej otwartości, różnorodności, tradycji, kooperacji z innymi wydziałami i instytucjami, • niepodlegający pomiarowi czynnik transmisji dziedzictwa kulturowego, dziś szczególnie zagrożonego, • misją i strategią naszych uczelni jest prowadzenie zaawansowanych badań z obszaru edukacji artystycznej oraz w zakresie sztuk pięknych i projektowych. Wykorzystanie potencjału dydaktycznego i badawczego w przyszłości może przyczynić się do wzrostu rangi przedmiotów artystycznych w kształceniu ogólnym.	Uwaga wyjaśniona. Projekt ustawy uwzględnia specyfikę uczelni artystycznych.
13	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna	Proponuje się wprowadzenie możliwości zgłaszania skarg anonimowych oraz ich moni-	Uwaga nieuwzględniona.

		12	torowania np. poprzez specjalny formularz do inspektora pracy/dziekana/rektora. W niektórych uczelniach są tacy prowadzący zajęcia, którzy przychodzą na nie pod wpływem alkoholu albo uzależniają zaliczenie przedmiotu czy kwestie awansu naukowego od seksu. Również są osoby, które nie prowadzą merytorycznych zajęć, tylko np. opowiadają dziwne historie z życia prywatnego itp. Problem ten był i ciągle istnieje w uczelniach w Polsce, dlatego też ważne jest, aby zgłaszać to anonimowo. Dotychczas pisane skargi przynosiły więcej szkody osobom skarżącym oraz ofiarom seksualnym niż np. prowadzącym zajęcia.	
14	Uwaga ogólna	PWSZ im. Stanisława Pigonia w Krośnie	Przepisy określające kompetencje naukowe i doświadczenie zawodowe pracowników naukowo-dydaktycznych prowadzących zajęcia, które będą zastępowały obecne minima kadrowe oraz poziom finansowania nauczycieli z doświadczeniem pozauczelnianym zatrudnianych na stanowiskach dydaktycznych w PWSZ powinien zostać podwyższony (obecnie stosowany jest mnożnik 1,0 w algorytmie dotacji) i powinny być ustawowo delegowane do określania w rozporządzeniach Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
15	Uwaga ogólna	Senat Uniwersytetu Łódzkiego (KRASP)	Ustawa wprowadza daleko idącą dowolność, także dla uczelni publicznych, w zakresie kształtowania wewnętrznej struktury organizacyjnej uczelni przez jej organy. Jest wątpliwe, czy tego rodzaju rozwiązanie, zrywające z utrwaloną tradycją akademicką, będzie sprzyjało sprawnemu zarządzaniu uczelniami publicznymi. W odniesieniu do publicznych uczelni akademickich konieczne jest utrzymanie wyodrębnienia podstawowych jednostek organizacyjnych (wydziałów), z dziekanami i radami wydziałów, niezależnie od ostatecznego ukształtowania ich kompetencji w nowej formule ustawowej. Nie tylko odpowiada to żywej od dziesięcioleci tradycji, ale jest także koniecznym warunkiem sprawnego funkcjonowania systemu szkolnictwa wyższego (np. zapewni porównywalność uczelni w ewaluacji jakości kształcenia i jakości badań).	Uwaga nieuwzględniona.
16	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 26	System recenzji grantów zarówno w NCN jak i w NCBR jest nieprawidłowy. Unia Europejska przez długie lata stosuje prosty i skuteczny sposób do oceny setek tysięcy grantów rocznie. Ulega on ciągłej modyfikacji i aktualizacji. Obecny system można uznać prawie jako perfekcyjny. Polega na prawidłowym wyborze recenzentów, sprawozdawców, wiceprzewodniczących oraz przewodniczących danego panelu. Należałoby wzorować się na podobnej procedurze oceny jak wyżej wymieniona w celu wyeliminowania błędów istniejących w obecnym systemie. Przykład: wysyłanie grantów NCN do oceny w danym panelu polega na tym, że najpierw lokalna komisja dokonuje pierwszej (wstępnej) weryfikacji, na podstawie której grant jest odrzucony lub zakwalifikowany do drugiego etapu (przez międzynarodowych recenzentów). Ten pierwszy etap jest niezwykle istotny do wytypowania faktycznie najlepszych grantów. Jednakże wobec faktu, że środowisko naukowe w danej dziedzinie jest grupą osób znających się nawzajem, często kolegów lub przeciwnie wrogów,	Uwaga nieuwzględniona.

			ocena obiektywna nie jest możliwa. Dokonywana ona jest pod wpływem personalnych znajomości i przyjaźni lub przeciwnie niechęci i wrogości do osoby składającej grant. UW pierwszym etapie ocena powinna być dokonywana przez recenzentów zagranicznych gdzie faktycznie nie istnieje konflikt interesów. Każdy lokalny recenzent będzie pozostawał w konflikcie interesów w mniejszym lub mniejszym stopniu.	
17	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 26	Do systemu oceny naukowców uczelni powinno się wprowadzić nową koncepcję tj. rachunek ekonomiczny dla każdego pracownika naukowego. Rachunek ten polegałby na ocenie naukowców uczelni w zależności od periodycznego bilansu końcowego. Do tej pory naukowcy i uczelnie wykazywały sumę punktów uzyskanych z działalności naukowych, dydaktycznych i organizacyjnych bez uwzględniania kosztów uzyskania. Na bardzo renomowanych uczelniach takich jak Oxford czy Cambridge wprowadza się w/w system dla każdego naukowca w celu określenia wartości naukowca na podstawie obliczenia kosztów związanych z jego zatrudnieniem, zajmowaniem przez naukowca powierzchni pracy w laboratorium i biurze oraz wykorzystaniem infrastruktury w stosunku do tego, ile jego działalność przynosi zysku dla jego uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
18	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 35	Prośba o dodanie w projektowanej ustawie następującego przepisu: „1. Uczelnie mogą tworzyć i prowadzić Akademickie Biura Karier z przeznaczeniem dla studentów i absolwentów. 2. Akademickie Biura Karier tworzy się w celu aktywizacji zawodowej studentów i absolwentów, prowadzenia doradztwa zawodowego oraz nawiązywania i utrzymywania kontaktów z pracodawcami. 3. Utworzenie i prowadzenie przez Uczelnie Akademickich Biur Karier nie wymaga wpisu Uczelni do Rejestru Agencji Zatrudnienia, zgodnie z przepisami Ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy z dnia 20 kwietnia 2004 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 149).”. Argumentem dla uwzględnienia Akademickich Biur Karier jest przede wszystkim ważna rola kształcenia we współpracy z rynkiem pracy. Ponadto obecnie wg interpretacji MRPiPS, każda z uczelni prowadząca ABK musi być zarejestrowana jako agencja zatrudnienia, a co za tym idzie prowadzić usługi dla wszystkich chętnych (nie tylko studentów i absolwentów). Stoi to w sprzeczności z finansowaniem tych jednostek z dotacji. Ponadto ABK są pierwszym kontaktem przedsiębiorców ze szkołami wyższymi, w dużej części to z tej współpracy najczęściej rodzą się tematy współpracy uczelni z przemysłem (prace dyplomowe, doktoraty wdrożeniowe czy też usługi dla przemysłu i transferu technologii). Przepis w ustawie uporządkuje również rozumienie finansowania (ABK są finansowane z dotacji MNiSW, a nie MRPiPS). Ujęcie w ustawie podniesie też świadomość władz uczelni o konieczności realizowania profesjonalnych działań związanych z dostosowywaniem programów kształcenia do potrzeb rynku pracy, upowszechniania	Uwaga uwzględniona.

			wiedzy o wymaganiach pracodawców wobec absolwentów, czy też doradztwa zawodowego na każdym etapie procesu kształcenia. Zadania te realizowane są od wielu lat w uczelniach przez ABK. Rozwój tych usług przyspieszy procesy zmian w uczelniach wyższych.	
19	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 11	W projekcie rola uczelni jako stymulanta polskiej gospodarki jest marginalna. W efekcie wprowadzenia projektu nie wydaje się, by uległy polepszeniu związki uczelni z przedsiębiorstwami. Brakuje nawet takich zagadnień, jak otwarcie na prace badawczo-rozwojowe na rzecz lub we współpracy z przedsiębiorstwami czy ułatwienia do włączenia się praktyków w proces dydaktyczny i naukowy uczelni. Brak wpływu przedstawicieli gospodarki na programy badawcze i dydaktyczne. Brak systemu stymulującego włączanie się pracowników akademickich w działalność przedsiębiorstw (np. w myśl praktyk USA czy Izraela). Brak jest również akredytacji środowiskowej programów edukacyjnych dokonywanych przez stowarzyszenia zawodowe i twórcze (jest to jeden z głównych stymulantów jakości uczelni w USA). Konieczny jest pakiet dodatkowy „GEN” – Gospodarka-Edukacja-Nauka obejmujący wszystkie aspekty stymulujące związek między tymi trzema obszarami.	Uwaga nieuwzględniona.
20	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 20	Ustawa jest o szkolnictwie wyższym i nauce. W tekście wielokrotnie, bez zrozumiałego powodu pojawia się zwrot „system szkolnictwa wyższego i nauki”. Można mówić o systemie, lecz nie w tych punktach, które mówią o szkolnictwie i nauce (a nie o ich systemie). Na przykład jest „Podstawą systemu szkolnictwa wyższego i nauki jest wolność nauczania”, a krócej wyraża to zwrot „Podstawą szkolnictwa wyższego i nauki jest wolność nauczania”. Mamy „Misją systemu szkolnictwa wyższego i nauki” — krócej i trafnie można to wyrazić: „Misją szkolnictwa wyższego i nauki”. Warto wprowadzić poprawki w całości tekstu ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
21	Uwaga ogólna	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ Solidarność	Istnieje niebezpieczeństwo utraty nadzoru państwa nad publicznymi szkołami wyższymi pod rządami nowej ustawy. Ustawa umożliwi przejęcie atrakcyjnego majątku uczelni przez podmioty gospodarcze, w tym międzynarodowe. Obawy dotyczą głównie zagrożenia nieposzanowania praw pracowniczych, ale także obejmują możliwe niekorzystne zmiany w programach nauczania i badań oraz utraty stanu majątkowego uczelni, które to czynniki powinny służyć krajowi. Postulujemy wprowadzenie w ustawie o szkolnictwie wyższym i nauce, możliwości zawierania ponadzakładowych układów zbiorowych pracy przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z reprezentatywnymi związkami zawodowymi. Tylko na tej podstawie powstałaby możliwość monitorowania reformy w czasie jej wdrażania oraz po wdrożeniu w przypadku zagrożenia realizacji jej celów.	Uwaga nieuwzględniona.
22	Uwagi ogólna	Osoba fizyczna 15	W projekcie brak rzeczy, które warto skopiować z zagranicy: • Obowiązku utworzenia pionów informatycznych, których wyłącznym zadaniem byłoby wsparcie cyfrowych technologii w dydaktyce,	Uwaga nieuwzględniona.

			● Obowiązku zatrudniania asystentów nauczyciela, którzy wspomogą nauczycieli akademickich w pracy z dużymi grupami, ● Zachęty lub obowiązku posiadania przygotowania pedagogicznego przez nauczycieli akademickich, którzy tworzą 50%/75% bazy kadrowej wspomnianej w art. 78. To wszystko uczelnie mogą sobie wprowadzić samodzielnie, ale to kosztuje.	
23	Uwaga ogólna	Centrum Przedsiębiorczości Studenckiej Wyższa Szkoła Gospodarki w Bydgoszczy KRAUM, Uniwersytet Medyczny w Białymstoku Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w	W projekcie powinny być ujęte regulacje dotyczące Akademickich Biur Karier w następującym kształcie: 1. Uczelnie mogą tworzyć i prowadzić Akademickie Biura Karier z przeznaczeniem dla studentów i absolwentów. 2. Akademickie Biura Karier tworzy się w celu aktywizacji zawodowej studentów i absolwentów, prowadzenia doradztwa zawodowego oraz nawiązywania i utrzymywania kontaktów z pracodawcami. 3. Utworzenie i prowadzenie przez Uczelnie Akademickich Biur Karier nie wymaga wpisu Uczelni do Rejestru Agencji Zatrudnienia, zgodnie z przepisami Ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy z dnia 20 kwietnia 2004 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 149).	Uwaga uwzględniona.

		Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu Biuro Karier Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy Akademickie Biuro Karier Akademii Ignatianum w Krakowie Biuro Karier Studenckich Akademii Morskiej w Gdyni Akademickiego Biura Karier Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie Biuro Karier Akademii Sztuki w Szczecinie Biuro Karier Akademii		
--	--	--	--	--

		Techniczno- Humanistycz- nej w Bielsku- Białej Biuro Karier Dolnośląskiej Szkoły Wyższej Dział Zawo- dowej Promocji Studentów i Absolwentów Uniwersytetu Mikołaja Ko- pernika w Toruniu Biuro Karier Uniwersytetu Wrocławskiego Akademickie Biuro Karier Uniwersytetu Pedagogiczne- go im. Komisji Edukacji Naro- dowej w Kra- kowie Biuro Karier Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłą-		
--	--	---	--	--

		taja w Krakowie Biuro Rektora Wyż- szej Szkoły Humanistycz- nej Towarzystwa Wiedzy Po- wszechniej w Szczecinie Biuro Karier i Przedsiębior- czości Akade- mii Wychowa- nia Fizycznego we Wrocławiu Biuro Karier, Projektów i Współpracy Państwowej Wyższej Szko- ły Zawodowej w Tarnowie Biuro Karier i Praktyk Wyż- szej Szkoły Bankowej w Poznaniu Biuro Karier Uniwersytet		
--	--	---	--	--

		Medyczny w Lublinie Akademickie Biuro Karier Uniwersytetu Szczecińskiego Osoba fizyczna 49		
24	Uwaga ogólna	Akademickie Centrum Karier Gdański Uniwersytet Medyczny	Wnosi się o uwzględnienie w toku prac reformujących ustawę o szkolnictwie wyższym konieczności istnienia w szkołach wyższych wyodrębnionych w strukturze uczelni jednostek organizacyjnych - biur karier. Biura karier prowadzą doradztwo i poradnictwo zawodowe, szkolenia interpersonalne niezbędne przy wchodzenie absolwentów na rynek pracy, monitorują losy zawodowe absolwentów. Udostępniają też oferty praktyk, staży i pracy studentom oraz absolwentom, a także współpracujące z pracodawcami w celu intensyfikacji zatrudnienia zgodnego z profilem zawodowy absolwentów. Współpracują także z pracodawcami w celu odpowiedniej modyfikacji programów nauczania oczekiwanej przez lokalnych przedsiębiorców. Propozycja: 1. Uczelnie tworzą i prowadzą akademickie biura karier z przeznaczeniem dla studentów i absolwentów, których podstawową kadrę stanowią wykwalifikowani specjaliści; doradcy zawodowi i psycholodzy pracy. 2. Akademickie biura karier tworzy się w celu aktywizacji zawodowej studentów i absolwentów, prowadzenia doradztwa i poradnictwa zawodowego, dostarczanie ofert praktyk, staży, pracy, w celu monitorowania losów zawodowych absolwentów oraz nawiązywania i utrzymywania kontaktów z absolwentami uczelni oraz pracodawcami regionu, w którym uczelnia działa. 3. Utworzenie i prowadzenie przez uczelnie akademickich biur karier nie wymaga wpisu uczelni do rejestru agencji zatrudnienia, zgodnie z przepisami Ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy z dnia 20 kwietnia 2004 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 149).	Uwaga częściowo uwzględniona.
25	Uwaga ogólna	Akademickie Centrum Materiałów i Nanotechnologii AGH	Brak mechanizmów pozwalających uczelniom „prowincjonalnym” dogonić uczelnie warszawskie czy krakowskie i uzyskiwać kategorie A+ i status uczelni badawczej (takich mechanizmów jak zachęta do mobilności np. za pomocą <i>starting money</i> na uruchomienie własnych laboratoriów w uczelni, w której wygrywa się konkurs).	Uwaga nieuwzględniona.

		Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie		
26	Uwaga ogólna	Konferencja Episkopatu Polski	Brak miejsca na podstawowe jednostki organizacyjne, jakimi zgodnie z tradycją uniwersytecką i praktyką większości uczelni wyższych, także zajmujących wysokie pozycje na Liście Szanghajskiej, wydziały. Likwidacja ich wprowadzi poważny chaos w działalności naukowej i organizacyjnej uczelni (problem odpowiedzialności za prowadzenie poszczególnych kierunków, kierowanie administracją na poziomie obecnych wydziałów, zatwierdzanie tematów rozpraw doktorskich itp.).	Uwaga nieuwzględniona.
27	Uwaga ogólna	Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	Zniesienie obowiązku habilitacji nie jest korzystne dla rozwoju kadry dydaktyczno-badawczej uczelni akademickich. Inaczej jest w przypadku uczelni zawodowych.	Uwaga nieuwzględniona.
28	Uwaga ogólna	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Proponuje się wprowadzenia słownika pojęć zawartych w ustawie celem uniknięcia rozbieżności interpretacyjnych.	Uwaga nieuwzględniona.
29	Uwaga ogólna	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Proponuje się wprowadzenie słownika podstawowych definicji ustawowych w celu uporządkowania i poprawy przejrzystości zapisów ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
30	Uwaga ogólna	Polskie Towarzystwo Socjologiczne	Poważny problem stanowi fakt, że ustawa nie jest kompletnym projektem reformy, gdyż w wielu miejscach odwołuje się do przyszłych rozporządzeń ministra, których treść nie została ogłoszona. Nieznane są, wobec tego, kluczowe zasady ewaluacji uczelni i kierunków, nawet dla już rozpoczętego okresu oceniania. Zastanawiający jest także przewidziany przez projekt zbyt rozległy zakres dyskrecyjnej władzy ministra. Niepokój budzą nadmierne tendencje centralizacyjne nie tylko wewnątrz uczelni i w systemie nadzoru nad nauką, ale także w samej organizacji nauki, mogące spowodować upadek lokalnych ośrodków akademickich.	Uwaga nieuwzględniona.
31	Uwaga ogólna	Konferencja Dziekanów	Rozumiejąc intencje autorów projektu, że podstawowym celem wprowadzenia nowej ustawy jest stworzenie warunków do poprawy jakości badań naukowych zwraca się	Uwaga częściowo uwzględniona.

		Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	uwagę, że kolejność opisywania różnych spraw w projekcie odzwierciedla znaczenie i wagę opisywanych elementów. Dobrze wobec tego byłoby poprawić cały projekt pod względem redakcyjnym, by zachować stosowną kolejność zapisów odnoszących się do nauki i badań naukowych, oraz do edukacji na poziomie studiów wyższych. Preambuła wskazuje wyraźnie następującą kolejność: nauka, kształcenie. Takie uszeregowanie priorytetów wydaje się nawet intuicyjnie słuszne, gdyż właśnie ono różni system szkolnictwa wyższego od systemu oświaty, a nauczyciela akademickiego od nauczyciela w systemie oświatowym. Stąd też zmianie powinien ulec sam tytuł ustawy na „Prawo o nauce i szkolnictwie wyższym”. Analogicznie do nazwy samego ministerstwa powinniśmy mieć do czynienia z „systemem nauki i szkolnictwa wyższego”. Tymczasem w projekcie już art. 2 tę kolejność zmienia. Najbardziej rażącym przykładem jest jednak art. 11 ust. 1, w którym badania naukowe jako podstawowe zadanie uczelni wymienione są w punkcie 7, po wychowaniu fizycznym studentów itp.	
32	Uwaga ogólna	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Należy sprzeciwić się likwidacji podstawowych jednostek organizacyjnych uczelni. Zwraca się uwagę, że leczenie choroby poprzez zabicie organizmu nie jest rekomendowanym sposobem działania. O ile warunkowo można przyjąć argument, że istnienie wydziałów o takim stopniu autonomii jak obecnie utrudnia w niektórych aspektach zarządzanie uczelnią, o tyle całkowicie nie można zgodzić się z założeniem, że likwidacja jednostek podstawowych stanie się panaceum na wszystkie bolączki systemu nauki i szkolnictwa wyższego, w tym również, że znacząco wpłynie na poprawę jakości badań naukowych. Należy wskazać następujące aspekty: a. Projekt odrywa grupy pracowników uczelni (zespoły naukowe), którzy wypracowują jej przychody, m.in. w postaci kosztów pośrednich grantów badawczych, od wpływu na sposób dysponowania tymi przychodami, pozostawiając decyzyjność w zakresie ich wykorzystania na poziomie uczelni, a nie bezpośredniego otoczenia miejsca prowadzenia badań naukowych; b. Projekt likwiduje jedyne dotąd realne narzędzia (środki na utrzymanie potencjału badawczego oraz na doktorantów i młodych naukowców) prowadzenia podstawowej polityki naukowej oraz wpływania na aktywność badawczą pracowników wydziału, w przeszłości jednostek organizacyjnych uczelni; c. Projekt wprowadza mechanizmy, np. ewaluacji jakości działalności naukowej, które w wielu dużych uczelniach zamiast wzmocnić, to doprowadzą do zniszczenia „wysp doskonałości naukowej”, które realnie funkcjonują w ramach wydziałów lub innych wydzielonych jednostek; d. Projekt odrywa nadawanie stopni i tytułu naukowego od środowisk, które najlepiej znają zakres badań kandydatów i są w stanie ocenić jakość tychże badań. W naukach przyrodniczych nie wydaje się w jakikolwiek sposób możliwe, by takie kompetencje	Uwaga częściowo uwzględniona.

			można było przyznać senatom uczelni. Taka sytuacja wpłynie bardzo negatywnie na jakość nadawanych stopni, a zwłaszcza tytułu naukowego, który w całości zostaje odezwany od uczelni; e. W wielu uczelniach w minionych latach wprowadzono system decentralizacji i przekazano wydziałom zarządzanie znaczną częścią środków finansowych. Dzięki temu zoptymalizowano koszty i poprawiono zasadność wydawania środków, gdyż bardziej bezpośrednio zostało ono związane z działalnością zatrudnionych pracowników. W takich warunkach należało w projekcie zaproponować rozwiązania zmieniające nieco równowagę pomiędzy władzą centralną uczelni a wydziałami, np. powoływanie dziekanów przez rektora spośród kandydatów wskazanych przez radę wydziału, a nie likwidowanie podstawowych jednostek organizacyjnych.	
33	Uwaga ogólna	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu	Likwidacja w ustawie jakichkolwiek minimów kadrowych, które w tej chwili są pewnym gwarantem rekrutacji najwartościowszych pracowników nauki do uczelni, które chcą podnieść swój poziom.	Uwaga nieuwzględniona.
34	Uwaga ogólna	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu	Bardzo duża szczegółowość regulacji, a w konsekwencji zbyt daleko idąca ingerencja w autonomię uczelni – m.in. narzucenie sposobów uzyskiwania habilitacji i uzyskiwania tytułów naukowych profesorskich. Równocześnie brak jasnej ścieżki awansu dla profesorów tytularnych.	Uwaga nieuwzględniona.
35	Uwaga ogólna	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu	Zmniejszenie roli habilitacji, która nie będzie już obowiązkowym etapem awansu naukowego pracownika naukowo-dydaktycznego i będzie potrzebna praktycznie tylko dla tych osób, które będą chciały promować doktoraty.	Uwaga nieuwzględniona.
36	Uwaga ogólna	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu	Ustawa przewiduje likwidację Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów Naukowych. Istnienie Komisji wpływa mobilizująco na wydziały zgłaszające pracowników do awansu i jakość wniosków. Skład Centralnej Komisji jest wybierany wyłącznie przez tytularnych profesorów i jej skład jest rzeczywistym wyrazem suwerena jakim w tym przypadku są profesorowie tytularni. Organ ten jest w pełni niezależny od wpływów politycznych.	Uwaga wyjaśniona. W miejsce CK ustawa kreuje nowy podmiot jakim jest Rada Doskonałości Naukowej. Nadrzędnym jej celem będzie kierowanie się przede wszystkim kryterium doskonałości w nauce. Projektowane przepisy zapewniają pełną niezależność

				Rady od wpływów politycznych. Objęcie czynnym prawem wyborczym osób posiadających stopień doktora habilitowanego wynika z pełnej samodzielności naukowej tychże osób.
37	Uwaga ogólna	KRAUM, Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego	Wiele kluczowych „instytucji” i rozwiązań zostało uregulowanych w projekcie w sposób bardzo ogólny i w wielu szczegółach niedoprecyzowany, co nie pozwala na jednoznaczną ocenę skutków wprowadzenia rozwiązań. Brakuje ustawowych definicji pojęć, którymi posługuje się projekt. Kontrowersyjny, szczególnie z punktu widzenia wielodyscyplinarnych uniwersytetów, wydaje się pomysł likwidacji uprawnień wydziałów w zakresie nadawania stopni i tytułów i scedowanie tego uprawnienia na senaty.	Uwaga nieuwzględniona.
38	Uwaga ogólna	KRAUM, KRASP Gdański Uniwersytet Medyczny	Proponuje się wprowadzenie przepisów umożliwiających powoływanie przez publiczne uczelnie akademickie, instytuty badawcze, instytuty PAN i międzynarodowe instytuty jednostek wspólnych. Ustawa co prawda pozostawia dowolność w kształtowaniu struktury uczelni co nie wyklucza powoływania jednostek wspólnych np. z inną uczelnią lub instytutem badawczym, jednak wprowadzenie odpowiedniego przepisu jasno określi takie możliwości oraz będzie elementem stymulującym integrację środowiska naukowego. Należy podkreślić, że jednostka wspólna w odróżnieniu od uczelni federacyjnej nie będzie mieć osobowości prawnej a jej działanie regulować będzie umowa pomiędzy jednostkami uczestniczącymi. Możliwość tworzenia jednostek wspólnych dotyczyć będzie powoływania np. wspólnych stacji badawczych (stacje na terenie kraju jak i stacje w innych krajach czy kontynentach), stacji terenowych wykorzystywanych dla kształcenia studentów, powoływania wspólnych instytutów, czy wydziałów dla prowadzenia działalności naukowej i kształcenia. Powołanie wspólnej jednostki dla realizacji kształcenia na wspólnym kierunku studiów przewidzianym przecież w projekcie ustawy wydaje się jak najbardziej uzasadnione. Pracownicy jednostki wspólnej zatrudniani byliby w jednostkach uczestniczących a ich osiągnięcia, które powstały w związku z tym zatrudnieniem lub odbywaniem kształcenia podlegałyby ewaluacji tylko w jednej z tych jednostek uczestniczących zgodnie z art. 258 projektu ustawy. Należy podkreślić, że jednostki wspólne są z powodzeniem realizowane od 25 lat. Przykładem może tu być bardzo dobrze oceniany w ocenach parametrycznych MNiSW oraz ewaluacjach PKA Międzyuczelniany Wydział Biotechnologii Uniwersytetu Gdańskiego i Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego, w którym obie uczelnie realizują kształcenie na kierunku Biotechnologia. Proponuje się wprowadzenie dwóch artykułów: Art. XX. 1. Publiczne uczelnie akademickie, instytuty badawcze, instytuty PAN i międzynarodowe instytuty, jeżeli mają siedzibę w tym samym województwie, mogą powo-	Uwaga nieuwzględniona.

			ływać jednostki wspólne w celu realizacji określonych zadań. Do zadań jednostki wspólnej może należeć między innymi 1) prowadzenia działalności naukowej; 2) kształcenie na określonym kierunku, poziomie i profilu studiów; 3) kształcenie doktorantów; 4) komercjalizacja wyników badań naukowych, prac rozwojowych oraz know-how związanego z tymi wynikami; 5) prowadzenia działalności dydaktycznej dla zdolnej młodzieży szkolnej 6) promocja działalności jednostek uczestniczących; 7) inne zadania na rzecz jednostek uczestniczących; Art. XX. 1. Jednostki wspólne tworzy się na podstawie umowy pomiędzy jednostkami uczestniczącymi. 2. Umowa określa w szczególności: 1) nazwę jednostki wspólnej; 2) jednostki uczestniczące; 3) zadania jednostki wspólnej; 4) strukturę i sposób zarządzania; 5) zasady korzystania z obiektów i urządzeń jednostki wspólnej oraz jednostek uczestniczących; 6) zasady finansowania działalności i pokrywania strat.	
39	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 14	W trakcie NKN zabrakło mocnego akcentu doskonalenia, stosowania oraz weryfikowania stosowania zasad etycznych na uczelniach i w jednostkach badawczych. Chodzi tu o relacje między władzami dziekańskimi i dyrektorskimi a pracownikami akademickimi i naukowcami w jednostkach badawczych, gdyż te, między studentami a pracownikami są już w pewnym stopniu poprawione i weryfikowane. W dużej mierze nieetyczne zarządzanie jest jedną z istotnych przyczyn niskich efektów badawczych niektórych jednostek; wielokadencyjność władz i niska zmienność władz, w takim przypadku pogłębia zjawisko. Władze jednostek mają bardzo wiele narzędzi wpływania na wydajność pracownika akademickiego i badawczego, co poprawia ją jedynie w przypadku zachowywania zasad etycznych.	Uwaga nieuwzględniona.
40	Uwaga ogólna	Uniwersytet Śląski w Katowicach	1. Rekomenduje się dodanie słowniczka definicji pojęć, który w tak obszernych aktach prawnych jest niezbędny. 2. Rekomenduje się dodanie przepisu, zgodnie z którym przepisy kpa w postępowaniach administracyjnych prowadzonych przez organy uczelni stosuje się odpowiednio (a nie wprost).	Uwaga nieuwzględniona.
41	Uwaga ogólna	Biuro Karier Uniwersytet	W projekcie powinny być również ujęte regulacje dotyczące Akademickich Biur Karier w następującym kształcie:	Uwaga uwzględniona.

		Medyczny w Lublinie	1. Uczelnie tworzą i prowadzą Akademickie Biura Karier z przeznaczeniem dla studentów i absolwentów. 2. Akademickie Biura Karier tworzy się w celu aktywizacji zawodowej, dostosowania do potrzeb rynku pracy studentów i absolwentów poprzez prowadzenie doradztwa zawodowego, kompetencyjnego, coachingu, poradnictwa psychologicznego, planowania ścieżek rozwoju kariery, organizację oraz prowadzenie warsztatów kompetencji społecznych. 3. Akademickie Biura Karier nawiązują i utrzymują kontakty z pracodawcami, prowadzą monitoring losów absolwentów oraz pomagają studentom w aktywizacji zawodowej. 4. Utworzenie i prowadzenie przez Uczelnie Akademickich Biur Karier nie wymaga wpisu Uczelni do Rejestru Agencji Zatrudnienia, zgodnie z przepisami Ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy z dnia 20 kwietnia 2004 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 149).	
42	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 48	Pierwsza sprawa dotyczy podpisywania formularzy dotyczących wejścia nauczyciela akademickiego w minimum kadrowe. Uczelnie tworząc kierunek studiów zabiegają o podpisanie takiego formularza przez osoby mające wykształcenie kierunkowe w tym zakresie. Na tej podstawie między innymi otrzymują pozwolenie na otwarcie danego kierunku. Niestety po otrzymaniu takiego pozwolenia na prowadzenie kierunku uczelnie nie zatrudniają osób, które podpisały firmowanie nawet na umowę zlecenie lub dają małą ilość godzin, która jest nieopłacalna finansowo dla nauczyciela. W kolejnym roku funkcjonowania kierunku, już takiej osobie nie daje się do podpisania formularza włączającego do minimum kadrowego. Jest to wykorzystanie dorobku naukowego osoby, która podpisała formularz minimum kadrowego. Druga sprawa. Prawdopodobnie powszechna jest również praktyka stosowana przez uczelnie, że przed przyjazdem Komisji Akredytacyjnej przyjmowani są nauczyciele z wykształceniem kierunkowym, a po wyjeździe i przyznaniu akredytacji przez Komisję zwalniani.	Uwaga wyjaśniona. Projekt nie przewiduje rozwiązań opartych o minima kadrowe.
43	Uwaga ogólna	Wydział Intermediów Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	Propozycja likwidacji jednostek podstawowych, czyli pozbawianie wydziałów ich statusu, ma swoje pozytywy - na pewno może ułatwić zarządzanie uczelnią i wpłynąć na jej konsolidację, może też zracjonalizować koszty (podobnie zmiana dotycząca strumieni finansowania). Nie należy jednak zapominać, że w wymiarze opieki nad badaniami, twórczością, dydaktyką i wszelką działalnością podstawową najwyższy współczynnik kompetencji posiada kolektyw związany z określonym kierunkiem studiów, dotąd reprezentowany przez radę wydziału (nasze wydziały to z reguły jeden kierunek studiów!). Ewaluacja oparta na ocenie kierunków studiów przy przeniesieniu większości decyzji na poziom senatu, może doprowadzić do obniżenia poziomu odpowiedzialności za czynnik	Uwaga nieuwzględniona.

			kompetencyjny, prowadząc raczej do uniformizacji niż interdyscyplinarności. W przypadku uczelni artystycznych, gdzie różnice pomiędzy kierunkami kształcenia są często większe niż pomiędzy proponowanymi dyscyplinami, najistotniejsze wydają się wartości i różnice kierunkowe, związane z kierunkiem studiów, ich autonomią i kompetencją prowadzących je zespołów, i to one powinny być podstawą oceny efektów, ustroju i samorządu uczelni. Zwłaszcza, gdyby dotknęła nas redukcja dyscyplin.	
44	Uwaga ogólna	Wydział Intermediów Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	Potrzeba reformy, a co za tym idzie projekt nowej ustawy, są uzasadnione diagnozą stanu polskiej nauki i ustroju akademickiego. Niezależnie od sporów co do diagnozy – trzeba zdecydowanie podkreślić fakt, że dalekie miejsca polskich uniwersytetów w światowych rankingach nie mają żadnego przełożenia na kondycję polskich uczelni artystycznych. Są one oceniane w swej grupie znacznie wyżej, a poszczególne z nich mogą być śmiało zaliczone do światowej czołówki. Są zatem uzasadnione obawy, że remedium adresowane do uniwersytetów może się okazać dla uczelni artystycznych trucizną. Zapewnienia, że uczelnie artystyczne zostaną „potraktowane inaczej” nie są poparte w żadnym z przepisów projektu ustawy. - Nie ma takich zapisów w części dotyczącej ustroju, zarządzania i strumieni finansowych. - Nie ma ich w części dotyczącej mechanizmów i zasad ewaluacji. - Nie ma ich w podawanych liczbach, algorytmach. - Nie są – w naszym mniemaniu - wystarczające w stosowanej systematyce i terminologii. Istnieje bezwzględna konieczność zdefiniowania tej inności, odmienności problematyki i metodologii sztuki, uczelni artystycznych, praktyki twórczej i dydaktyki w tym zakresie. Obok samej relacji nauki i sztuki o różnicach decydują również różnice strukturalne i ilościowe, jak: - różne rozmiary uczelni – dojrzała uczelnia artystyczna, reprezentująca pełny wachlarz oferty i zakresu monitorowania dyscyplin czy kierunków ma zazwyczaj rozmiary mniejsze od uniwersyteckiego wydziału; - inne parametry i wzajemne relacje dziedzin i kierunków kształcenia; proponowana wobec dziedzin sztuki klasyfikacja – choć zgodna z OECD - jest archaiczna, oparta na ukształtowanych w XIX wieku schematach, które blokują rozwój; - wzajemne relacje kadry i studentów – studia artystyczne zawsze były bardziej elitarne i zindywidualizowane, prowadzone w mniejszych grupach, w relacji mistrz-uczeń, w przekazie <i>bona fide</i>, metodyka pracy w poszczególnych kierunkach studiów również jest znacznie bardziej wyspecjalizowana i zróżnicowana; - kwestia finansowania – pomimo pozornie licznych źródeł, ambitna twórczość i jej otoczenie jest niedofinansowana, brak wsparcia analogicznego do NCN - który wspiera-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			jąc badania podstawowe ma coraz mocniejsze opory przed zaliczeniem do nich twórczości artystycznej <i>per se</i>; - inne niż w przypadku nauki drogi kariery artysty – autora, której nie sposób wartościować w wymiarze zatrudnienia, popytu i podaży. Bez wątplenia uczelnie artystyczne wymagają wsparcia w wymiarze szerszego otwarcia na świat, zwiększenia mobilności kadry czy umiędzynarodowienia. W chwili obecnej procesy te hamuje niskie wynagrodzenie kadry, nie zawsze wystarczające wyposażenie warsztatowe, brak bazy mieszkaniowej dla pracowników z innych ośrodków (czy z zagranicy) zatrudnianych na krótkie okresy czasu. W polskich realiach ekonomicznych wymusza to zatrudnianie wyłącznie osób zamieszkałych blisko uczelni, najczęściej własnych absolwentów. Koszt i długi czas dojazdu do odległego miejsca pracy oraz koszty wynajmu mieszkań czynią odstępstwa od tej zasady w zasadzie nieopłacalnymi. Proponowana reforma problemów tych nie rozwiązuje.	
45	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 72	Reformy należy poprzeć, ale w obecnym kształcie mogą mieć skutek przeciwny do zamierzonego. Warunki konieczne dla powodzenia reform: 1. Stanowiska rektora nie można łączyć z zatrudnieniem na żadnym innym stanowisku w uczelni - sprawa w projekcie nieuregulowana, a dodatek funkcyjny do wynagrodzenia sugeruje możliwość zachowania obecnego szkodliwego <i>status quo</i>. Można się zastanowić nad automatyzmem drugiej kadencji po pozytywnym audycie zewnętrznym działalności uczelni. 2. Rektor musi być wybierany przez radę a nie jakąkolwiek reprezentację pracowników uczelni. Nie może jako pracodawca być równocześnie „przewodniczącym związku zawodowego”. 3. Misja i strategia danej uczelni - również jej charakter (badawcza, akademicka, zawodowa) powinien być narzucony z zewnątrz przez politykę edukacyjno-naukową państwa a lokalnie kontrolowany przez radę uczelni. Charakter uczelni nie powinien wynikać z aspiracji jej pracowników, tylko z potrzeb regionalnych (zwłaszcza otoczenia społeczno-gospodarczego). Dotyczy to zwłaszcza edukacji na poziomie wyższym. 4. Finansowanie winno być funkcją założonej politycznie misji i strategii danej uczelni a nie funkcją aktywności naukowej jej pracowników. Brak wypełniania zadań strategicznych winien skutkować wymianą pracowników a nie fluktuacjami finansowymi. Obecny system powiązania dotacji podstawowej z oceną parametryczną zadziałał DESTRUKCYJNIE dla jakości dydaktyki, co przyznają prywatnie nawet członkowie KEJN. 5. Statut uczelni powinien być ustawowo kontrolowany od strony prawnej (również wszelkie regulaminy) i poddany audytowi zewnętrznemu pod kątem efektywności organizacyjnej uczelni dla celów realizacji celów strategicznych i samej misji. Podobnie finanse uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.

			6. Autonomia winna dotyczyć wyłącznie sposobu realizacji misji dydaktycznej i prowadzenia badań naukowych (rola senatu). Obecne zapisy „kompromisowe” doprowadzą do dalszej oligarchizacji uczelni, gdyż obecna starszyzna przez ostatnie lata pokazała tylko, że dba wyłącznie o swoje interesy i to dość nieudolnie (niezgodnie z prawem). Jest bardzo silnie czytelna presja „silnych” ośrodków na przesunięcie w 2020 roku (koniec dotacji unijnych) środków finansowych z małych uczelni, co zmniejszy konkurencyjność i równocześnie obniży poziom wykształcenia społeczeństwa - tutaj obawy polityczne polityków PiS z małych regionów są całkowicie uzasadnione. Obecny projekt nie jest propozycją głębokiej reformy szkolnictwa wyższego, gdyż jest zorientowany na pracownika - na jego karierę i ścieżkę akademicką. Jego kształt wyraźnie wskazuje, że twórcy myśleli przede wszystkim o swoich indywidualnych aspiracjach i ścieżkach kariery, a nie o nowoczesnej edukacji - bez której nie będzie rozwoju gospodarczego kraju. Projekt utrzymuje dryf akademicki przez utrzymanie stopnia doktora habilitowanego i tytułu naukowego. Również w uczelniach zawodowych pracownicy będą dążyli do ich formalnego uzyskania dla zwiększenia swoich możliwości zawodowych w miejsce rzeczywistych osiągnięć i rzetelnego wypełniania obowiązków związanych z zatrudnieniem na danym stanowisku.	
46	Uwaga ogólna	Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków Innowacji i Przedsiębiorczości w Polsce	Warto by było wskazać, że w przypadku osiągnięć nowatorskich nauczyciel akademicki / uczelnia zobligowany/ a jest do podjęcia działań związanych z ochroną przed upublicznieniem w postaci publikacji naukowych.	Uwaga nieuwzględniona.
47	Uwaga ogólna	Wydział Filologii Polskiej i Klasycznej UAM w Poznaniu	Jednomyślny sprzeciw wywołały założenia projektu ustawy dotyczące: 1) roli rady uczelni oraz 2) zniesienia podmiotowości wydziałów. Dlatego proponuje się model pośredni (jego założenia poniżej), który szanuje główne intencje autorów projektu, a zarazem respektuje fundamentalną zasadę autonomii uniwersytetu oraz tradycyjną podmiotowość wydziałów. Niepojęta pozostaje propozycja zniesienia podmiotowości wydziałów i przesunięcia wszystkich uprawnień decyzyjnych do centrali uniwersyteckiej. Zamiast dotychczasowej demokracji uniwersyteckiej proponuje się autokratyzm oraz centralizm. Dlatego proponuje się model pośredni: 1. Rada uczelni — nie nadzoruje finansów i zarządzania, lecz stale doradza rektorowi w tych sprawach, rada nie wskazuje kandydatów na rektora (bo prawo do kandydowania jest prawem każdego samodzielnego pracownika naukowego), opiniuje plan rzeczowo-finansowy (a nie zatwierdza go), w radzie zasiada mniej niż 50% osób spoza uczelni;	Uwaga nieuwzględniona.

			2. Rektor nie wybiera kierowników wydziałów i instytutów, dokonuje się to jak dotąd w formie demokratycznych wyborów; 3. Przewody profesorskie prowadzone są przez senat i komisje senackie, ale przewody habilitacyjne i doktorskie przez wydziały; 4. Podwójna ewaluacja. Jedna ewaluacja ocenia dyscypliny i od tego uzależniony jest strumień finansowy kierowany do dyspozycji rektora. Osobna ewaluacja ocenia jednostki i od tego uzależniony jest strumień finansowy dla wydziałów (czyli ta druga ewaluacja jak dotychczasowa ocena parametryczna).	
48	Uwaga ogólna	Wydział Filologii Polskiej i Klasycznej UAM w Poznaniu	Nieakceptowalne są dla studentów proponowane przepisy dotyczące m.in. obiegu dokumentów dyplomowych, obieg ten będzie mogło ustalać MNiSW, czyli uczelnia może nie mieć możliwości ustalenia własnych zasad, które działałyby bardziej prostudencko. Podobnie zasady stypendialne będzie mogło ustalać ministerstwo, co uznajemy za zupełnie bezzasadne uprawnienie.	Uwaga nieuwzględniona.
49	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 62	Należy zwrócić uwagę na problem niekonsekwentnych uregulowań interdyscyplinarności, który pojawia się w projekcie – są miejsca, w których projekt wydaje się dopuszczać łączenie dyscyplin naukowych. Przykładowo w art. 75 ust. 1 jest zapis, który mówi o posiadaniu kategorii naukowej w zakresie dyscyplin (liczba mnoga), do których jest przyporządkowany kierunek studiów (liczba pojedyncza). Z kolei w art. 258 ust. 7 jest zapis głoszący, że osiągnięcia jednej osoby na potrzeby ewaluacji mogą być wskazywane w ramach nie więcej niż 2 dyscyplin.	Uwaga częściowo uwzględniona.
50	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 65	1. W projekcie ustawy nie jest wskazane mianowanie, jako forma zatrudnienia nauczyciela akademickiego. Czy to oznacza rezygnację z tej formy zatrudnienia? 2. Nie znalazłem stwierdzenia, że środki finansowe na szkolnictwo wyższe i naukę przeznacza się również na wynagrodzenia. 3. W projekcie ustawy brak zapisu o osobistej materialnej odpowiedzialności rektora oraz członków rady uczelni w przypadku podjęcia decyzji na szkodę uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
51	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 65	Działalność związków zawodowych jest niedoceniona w ustawie. W wielu przypadkach związki zawodowe zapobiegały patologii i wymuszały etyczne zachowania władz uczelni. Należy przyjąć zasadę uzgadniania spraw pracowniczych ze związkami zawodowymi, tym bardziej, że w art. 24 ust. 5 mowa jest o uzgodnieniu z samorządem studenckim.	Uwaga wyjaśniona. Projekt uwzględnia szereg postulatów związków zawodowych, nie powoduje zmniejszenia ich roli, w szczególności należy zwrócić uwagę na przepis, zgodnie z którym rozstrzygnięcia organów uczelni nie mogą naruszać uprawnień związków zawodowych wynikających z obowiązujących przepisów prawa. W toku konsultacji

				uwzględniony został np. postulat dotyczący udziału związków zawodowych przy określaniu wysokości odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych.
52	Uwaga ogólna	Nowoczesna	Za całkowicie niezrozumiałe i sprzeczne z interesem środowisk naukowych należy uznać to, że wydziały w proponowanym projekcie ulegają anihilacji. Słowo minister pojawia się w projekcie 186 razy, a słowo wydział nie istnieje. Ustawa określa, że rektor powoływałby dziekanów, dyrektorów instytutów itd. do pełnienia funkcji kierowniczych. Wprowadzenie takich rozwiązań oznacza, że wszystkie szczeble administracyjne i naukowe, tracą swoją autonomię. Wydziały nie wybierają swoich władz, nie prowadzą postępowań awansowych, nie prowadzą działalności ewaluacyjnej, nie mają też samodzielności w zakresie prowadzenia badań. Deprecjonowanie roli wydziałów jest całkowicie nieuzasadnione. Jeśli porównujemy się do uczelni zachodnich, to powiedzieć trzeba wyraźnie, że to właśnie silne wydziały tworzą ich reputację. W tym też sensie deprecjonowanie wydziałów, jest sprzeczne z tradycją akademicką zachodniego świata i przypomina raczej wzorce z takich krajów jak Białoruś, Rosja czy Chiny, gdzie uniwersytety są podporządkowane centrali. Bardzo niefortunną konsekwencją takiego sposobu myślenia jest również propozycja przeniesienia ewaluacji z wydziałów na poziom ogólnouniwersytecki. Służy to wyłącznie zacieraniu prawdziwych osiągnięć jednostek podstawowych (i nie pozwala na odróżnienie wybitnych od słabszych). Prowadzić może do bezzasadnego dowartościowania wydziałów słabych – które się jednak władzy podobają – i obniżania wysokiej pozycji naukowej tych jednostek, które uzyskały znaczącą pozycję naukową.	Uwaga nieuwzględniona.
53	Uwaga ogólna	Nowoczesna	Za co najmniej dziwne należy uznać propozycje zmierzające do tego, aby zasady dotyczące obiegu dokumentów dyplomowych ustalało ministerstwo. Oznacza to, że uczelnie mogą nie mieć wpływu na wypracowanie własnych reguł, uwzględniających dobro studentów. Dotyczy to również zasad stypendialnych.	Uwaga nieuwzględniona.
54	Uwaga ogólna	Nowoczesna	Biorąc pod uwagę całokształt zmian proponowanych w projekcie powiedzieć trzeba, że zawiera on wiele niedociągnięć, luk, a nawet zaskakujących błędów. Projekt wydaje się groźny jednak przede wszystkim z tego względu, że w bardzo ogólny sposób odnosi się do kwestii, wymagających uściśleń (i otwiera drogę dla usprzeczniających się interpretacji). Należy sądzić, że szczegółowe kwestie zostaną uregulowane przez odpowiednie przepisy wykonawcze (podejmowane w trybie rozporządzeń ministerialnych). Można sobie jednak wyobrazić – na podstawie dotychczasowych praktyk obecnej władzy – że będą one dla środowisk akademickich niekorzystne. Należy liczyć się z tym, że popierając ustawę w obecnym kształcie, narażamy się na ryzyko zaakceptowania projektu, który	Uwaga nieuwzględniona.

			w uszczegółowionej wersji (przepisy wykonawcze nie będą przedmiotem konsultacji) okaże się szkodliwy.	
55	Uwaga ogólna	Nowoczesna	Z ducha ustawy, szczególnie z rozdziału pierwszego działu II (szkolnictwo wyższe) wynika, że celem kształcenia akademickiego jest głównie przekaz wiedzy. Brak jest mowy o tym, że uczelnie powinny uczyć mądrości, krytycznego myślenia. Co prawda art. 11 punkt 4 mówi „o wychowaniu studentów w poczuciu odpowiedzialności za państwo polskie, za umacnianie zasad demokracji i poszanowanie praw człowieka”. Nie mówi jednak nic o kształceniu do odpowiedzialności za świat, zrównoważony rozwój, za kształcenie humanitaryzmu i empatii.	Uwaga nieuwzględniona.
56	Uwaga ogólna	Nowoczesna	1. Ustawa generalnie znosi w niewielkim stopniu przeregulowanie systemu nauki i szkolnictwa wyższego. Wiele przepisów należy uprościć albo w ogóle usunąć, przekazując kompetencje decyzyjne uczelniom. na tym polegają prawdziwa autonomia i wolność, do których odwołuje się bezpodstawnie ustawa. 2. Brak zmian w pracy instytucji grantowych, które wymagają reformy, aby usunąć liczne zbędne regulacje i ograniczenia w konkursach grantowych. 3. Brak niezwykle potrzebnego przepisu o zwolnieniu uczelni z ustawy o zamówieniach publicznych, z nielicznymi wyjątkami dużych inwestycji.	Uwaga nieuwzględniona.
57	Uwaga ogólna	Nowoczesna; Osoba fizyczna 73	Istotnym brakiem projektu jest brak dalszych zachęt do inwestowania przez przedsiębiorców w badania naukowe. Nie jest dla nikogo tajemnicą, że finansowanie badań wyłącznie albo w przeważającej części jedynie ze środków publicznych nigdy nie pozwoli na uzyskanie satysfakcjonujących wskaźników nakładów na naukę. Szczególnie ta sytuacja może być widoczna po zakończeniu obecnej perspektywy finansowej UE, z której znaczne środki przeznaczone są właśnie na badania naukowe i na działalność B+R. Istotne zachęty zostały wprowadzone przepisami ustawy z dnia 4 listopada 2016 r. o zmianie niektórych ustaw określających warunki prowadzenia działalności innowacyjnej. Znaczną barierą, szczególnie dla małych i średnich przedsiębiorców, jest jednak nadal konieczność amortyzacji w czasie inwestycji w badania naukowe, w tym kosztów wytworzenia rozwiązań prototypowych poprzedzających wdrożenie wyników badań naukowych - szczególnie, że działalność badawcza obciążona jest dużym ryzykiem niepowodzenia. Znacznym ułatwieniem byłaby możliwość jednorazowego umorzenia nakładów na prace badawcze. W celu zapobiegania nadużywaniu tej możliwości można zabezpieczyć uprawnienie do ujęcia jednorazowo w całości w kosztach działalności wydatków na badania naukowe tylko przez przedsiębiorców działających już na rynku od np. 5 lat i ograniczyć tę możliwość do rozliczania kosztów badań prowadzonych we współpracy z polskimi uczelniami i instytutami badawczymi. Z jednej strony stanowić to może zachętę do nawiązywania współpracy z uczelniami i instytutami (czyli tego co obecnie kuleje), z drugiej strony zapewnić może dopływ dodatkowych środków z sektora	Uwaga nieuwzględniona.

			prywatnego do systemu nauki. Generalnie dalsze zachęty dla przedsiębiorców powinny iść w kierunku zachęcającym do współpracy z istniejącymi jednostkami naukowymi, a przez to do zwiększania nakładów na system nauki w Polsce. Konieczne jest stworzenie zachęt do podejmowania współpracy z przedsiębiorcami również dla uczelni. Uczelnie można motywować poprzez uzależnienie części finansowania od realizacji przez uczelnię badań na rzecz przedsiębiorców (np. w relacji to wpływów z tzw. komercyjnych usług badawczych) oraz ujęcie w modelach finansowania działalności naukowej odpowiedniej wagi badań prowadzonych na rzecz otoczenia społeczno-gospodarczego uczelni.	
58	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 73	Należałoby wprowadzić do tekstu ustawy przepis wyraźnie wskazujący, że do wydawanych decyzji administracyjnych stosuje się również przepisy o zaskarżaniu decyzji do sądu administracyjnego, żeby usunąć wątpliwość co do zaskarżalności decyzji administracyjnych wydawanych przez organy uczelni. W związku z powyższym proponuje się dodać przepis: „Art. ... Do decyzji administracyjnych, o których mowa w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego oraz przepisy o zaskarżaniu decyzji do sądu administracyjnego.”.	Uwaga nieuwzględniona.
59	Uwaga ogólna	Forum Związków Zawodowych	Warto zwrócić uwagę na kolejne ograniczenie kompetencji związków zawodowych. Tym razem tych reprezentatywnych w rozumieniu ustawy o Radzie Dialogu Społecznego. W skład Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego przy ministrze według propozycji ma wchodzić 2 przedstawicieli związków zawodowych. Warto by było upomnieć się o pozostawienie dotychczasowego zapisu, ponieważ zakrawa to na dyskryminację jednej z central związkowych.	Uwaga nieuwzględniona.
60	Uwaga ogólna	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	Projekt ustawy prowadzi do zmiany ustroju uczelni i układu sprawowanej nad nimi władzy państwowej. Następuje to przez odstępianie od tradycji akademickiej i zaadaptowanie na uczelniach modelu zarządzania na kształt korporacji gospodarczych. Dotychczas funkcjonujący tradycyjny system władzy w uczelni powstawał oddolnie i od lat bazuje na zasadzie kolegalności. W ten sposób uniwersytet nie tylko w teorii, ale i w praktyce jest wspólnotą studiujących badaczy i studentów. Natomiast model biznesowy zarządzania uniwersytetem jest sprzeczny z dotychczasowym modelem. W modelu tym cała autonomia uczelni sprowadzałaby się w praktyce do autonomii rektora w obrębie uczelni, niemniej byłby on zależny od ciała zewnętrznego tj. rady uczelni z założenie zdominowanej liczebnie i funkcyjnie przez osoby spoza wspólnoty uczelni, na czele z reprezentującymi te grupę przewodniczącym rady. Trudno uznać ten model zarządzania uczelni jako zgodny z oczekiwaniami, tych którzy tworzą wspólnotę akademicką. Skutkiem wdrożenia w uczelniach korporacyjnego modelu zarządzania będzie odejście od modelu opartego na zasadzie kolegalności i prawdopodobny jest rozpad struktur zespalaających	Uwaga nieuwzględniona.

			akademicką wspólnotę. Jest prawdopodobne, że zmiana systemu zarządzania w kierunku modelu biznesowego przyniesie korzyści ekonomiczne i prestiżowe kilku największym uniwersytetom, które najlepiej dostosują się do nowych warunków, ale zapewne odbędzie się to kosztem degradacji pozostałych uczelni z mniejszych ośrodków, które pełnią przecież bardzo ważną rolę - nie tylko edukacyjną – na terenie, na którym działają.	
61	Uwaga ogólna	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	Słuszne jest dążenie do ograniczenia nadmiernej regulacji szkolnictwa wyższego (czyli deregulacji). Niestety z założeń projektu można wywnioskować, że istnieje zagrożenie, iż zwiększy się rola MNiSW (np. w zakresie likwidacji uczelni oraz kierunków studiów).	Uwaga częściowo uwzględniona.
62	Uwaga ogólna	Pracodawcy RP	W projekcie rola uczelni, jako stymulanta polskiej gospodarki, jest marginalna. W efekcie wprowadzenia projektowanej ustawy nie wydaje się, by uległy polepszeniu związki uczelni z przedsiębiorstwami. Brakuje takich zagadnień, jak otwarcie na prace badawczo-rozwojowe na rzecz lub we współpracy z przedsiębiorstwami czy ułatwienia do włączenia się praktyków w proces dydaktyczny i naukowy uczelni. Brak wpływu przedstawicieli gospodarki na programy badawcze i dydaktyczne. Brak systemu stymulującego włączanie się pracowników akademickich w działalność przedsiębiorstw (np. w myśl praktyk USA czy Izraela). Brak jest również akredytacji środowiskowej programów edukacyjnych dokonywanych przez stowarzyszenia zawodowe i twórcze (jest to jeden z głównych stymulantów jakości uczelni w USA). Konieczny jest pakiet dodatkowy „GEN” – Gospodarka-Edukacja-Nauka, obejmujący wszystkie aspekty stymulujące związek między tymi trzema obszarami.	Uwaga nieuwzględniona.
63	Uwaga ogólna	Pracodawcy RP	Dodatkowego rozważenia wymagają rozwiązania dotyczące uczelni regionalnych, które poddane zbyt rygorystycznym przepisom ustawowym mogą ulegać degradacji. Uczelnie regionalne spełniają ważną rolę lokalną, dlatego powinien nad nimi istnieć parasol ochronny, w postaci programu wsparcia. Dużą rolę mogłyby odegrać związki, poprzez odpowiednie umowy, z uczelniami wiodącymi, pozwalającymi na przykład na przenoszenie niektórych kursów z uczelni regionalnych do wiodących, jak również na delegację zespołu wykładowców do regionu. Nie jest w tym przypadku konieczna forma federalizacji (zwłaszcza w kształcie proponowanym w projekcie), ale zdroworozsądkowa współpraca. Istotnym będzie również osobny program dla uczelni zawodowych, które w projekcie ustawy są deprecjonowane. To właśnie w takich szkołach wyższych należy umożliwić wybitnym praktykom przekazywanie wiedzy i umiejętności studentom i nie jest w tym przypadku konieczne by na stanowisku profesorskim była osoba spełniająca formalne wymogi doktoratu. Należy stworzyć warunki, by szkoły zawodowe mogły uruchomić system „dual learning” (COOP), w którym praktyki studenckie 4–6-miesięczne odbywałyby się przemiennie z semestrami uczelnianymi, dającymi podstawową wiedzę i umiejętności.	Uwaga częściowo uwzględniona.

64	Uwaga ogólna	Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych (KEJN)	Rekomenduje się uwzględnienie następujących zasad w dalszych pracach nad projektami ustaw: a. identyfikację ryzyka sprawnego funkcjonowania podmiotów pod rządami przyszłej ustawy i rozważenie rozwiązań je ograniczających; b. unikanie przepisów uniemożliwiających adekwatne do doświadczenia praktycznego uwzględnienie specyfiki poszczególnych dyscyplin nauki, kierunków nauczania i charakteru podmiotów; c. powiązanie nauki i szkolnictwa wyższego z troską o dobro wspólne, ale i powściągliwość wobec wzmocnienia wagi ocen politycznych w regulacji nauki i szkolnictwa wyższego.	Uwaga uwzględniona.
65	Uwaga ogólna	KEJN	Proponowane jest wprowadzenie do ustawy działu określającego ograniczenia w stosowaniu kpa w sprawach objętych tą ustawą. Ograniczenia te polegałyby na wprowadzeniu przepisów stanowiących, że: 1) opinie i oceny sporządzane w postępowaniach, których ustawa dotyczy traktuje się analogicznie do opinii biegłego. Oznacza, to że wybór sporządzającego opinię lub ocenę powinien nastąpić z zachowaniem zasady bezstronności i wymogu kompetencji merytorycznej do sporządzenia właściwej opinii lub oceny; 2) strona jest zobowiązana do wskazania adresu elektronicznego, a doręczenia następują zawsze za pomocą środków komunikacji elektronicznej (modyfikacja art. 39-1 kpa); 3) w przypadku postępowań prowadzonych przy użyciu systemu teleinformatycznego ponadto: a) całość materiału dowodowego stanowią informacje wprowadzone przez stronę do systemu teleinformatycznego w określonych przez prawo zasadach oraz informacje niewprowadzone do systemu z uwagi na przepisy o ochronie informacji niejawnych i zgłoszone przez jednostkę we właściwy sposób (czyli odstępstwo od art. 10 i modyfikacja art. 75 kpa, wyłączenie przepisów o rozprawie administracyjnej art. 89-96 kpa); b) należyte i wyczerpujące informowanie strony polega na umieszczeniu w systemie teleinformatycznym opisów funkcjonalności w sposób pozwalający jednostce na wprowadzenie informacji do właściwych modułów systemu teleinformatycznego oraz zapewnieniu serwisu służącego usuwaniu wątpliwości przy korzystaniu z systemu teleinformatycznego (czyli ograniczenie art. 9 kpa); c) przesłanki załatwienia sprawy są wyjaśniane w formie zapisów w systemie teleinformatycznym dotyczących zatwierdzenia, odrzucenia lub oceny wprowadzonych przez stronę informacji (czyli modyfikacja art. 11 kpa); d) wgląd do systemu informatycznego pozwalający w szczególności na zapoznanie się przez stronę z dotyczącymi jej zapisami następuje po wydaniu decyzji o przyznaniu kategorii naukowej (czyli wyłączenie art. 81 kpa);	Uwaga częściowo uwzględniona.

			e) w uzasadnieniu decyzji zapisy w systemie teleinformatycznym stanowią jego integralną część (czyli modyfikacja art. 107 § 3 kpa); f) odwołania od decyzji lub indywidualnej uchwały mogą być oparte jedynie na jednej z następujących podstaw (regulacja szczegółowa o której mówi art. 128 kpa): - naruszenie bezstronności lub wymogu fachowości przy wyborze osoby sporządzającej opinię lub ocenę, - naruszenie przepisów prawa regulujących liczbę i tryb wyznaczania ekspertów sporządzających opinię lub ocenę, - istnienie niezależnych od strony ograniczeń lub nieprawidłowości stanowiących przeszkodę do wprowadzenia do systemu teleinformatycznego informacji dostępnych informacji przed terminem wyznaczonym dla ich wprowadzenia, - nieprawidłowości w przetworzeniu przez system teleinformatyczny danych wprowadzonych przez stronę, - sprzeczność między informacjami zawartymi w systemie teleinformatycznym a ustaleniami faktycznymi przyjętymi w decyzji, - brak w systemie teleinformatycznym należytego uzasadnienia odrzucenia wskazanych przez stronę informacji oraz niewskazanie kryteriów oceny doniosłości osiągnięć strony.	
66	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 86	Czy realny jest projekt wprowadzenia egzaminu kompetencyjnego, który nadawałby tytuły wykształcenia wyższego? Na pewno musiałyby być dwuczęściowy (teoria i praktyka). Jest u nas w kraju dużo osób bez tytułu naukowego ale przygotowanych do pełnienia zawodów, w których rzeczony tytuł jest wymogiem. Nie byłby to dyplom ukończenia uczelni tylko tytuł nadany przez ministerstwo (organizatora egzaminu).	Uwaga nieuwzględniona.
67	Uwaga ogólna	Forum Społeczno-Narodowej Gospodarki Rynkowej	Proponuje się, aby przyjęcie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce było poprzedzone opracowaniem Strategii rozwoju nauki oraz szkolnictwa wyższego w Polsce. Ustawa powinna stanowić implikację strategii. Strategia powinna zawierać profesjonalną diagnozę obecnego stanu szkolnictwa wyższego i nauki: (A) Jasne określenie misji oraz celów ogólnych do osiągnięcia w tych sferach; wyznaczenie drogi dojścia do przyjętych celów w postaci sprecyzowanych, możliwie szczegółowych celów operacyjnych powiązanych z ogólnymi. (B) Uargumentowany wybór oraz konceptualizację do potrzeb strategii rekomendacji i wniosków zawartych w opracowaniach 3 zespołów eksperckich, które pracowały nad założeniami reformy nauki i szkolnictwa wyższego. (C) Jasne i konkretne określenie drogi dojścia do niezbędnego zwiększenia finansowania tych sektorów. Musi to być poziom adekwatny do faktów: (a) edukacja akademicka i nauka obecnie fundamentem rozwoju każdego kraju, (b) taka rekomendacja jest zawarta we wszystkich trzech opracowaniach zespołów ekspertów, (c) obecny poziom finansowania tych sektorów plasuje nas w ogonie wysoko rozwiniętych krajów UE i świata, (d)	Uwaga nieuwzględniona.

		rekomendacje takie zawiera „Strategia na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju do roku 2020 (z perspektywą do 2030 r.)”. Źródeł zwiększenia tego finansowania można np. poszukiwać w oszczędnościach, wynikających: (a) ze zmniejszenia ilości kadr w administracji rządowej i samorządowej (rośnie ona lawinowo w ostatnich dziesięcioleciach), (b) ze zmniejszenia ilości (likwidacji) agencji rządowych (deklarowanej przy okazji każdych wyborów), (c) zmniejszenia liczebności członków parlamentu i rad samorządowych terenowych (konieczne wprowadzenie w życie projektów zniesienia istniejącego dualizmu administracji rządowej i samorządowej), (d) zmniejszenia ilości ministerstw (np. połączenie ministerstwa edukacji z ministerstwem nauki i szkolnictwa wyższego). Istnieją w wielu krajach dobre wzory do naśladowania w tym zakresie. (D) Definicje kluczowych pojęć dotyczących sfery nauki i szkolnictwa wyższego, np. takich jak „autonomia wspólnoty akademickiej”, „autonomia pracownika uczelni” czy „system dydaktyczno-wychowawczy uczelni” oraz „jakość edukacji akademickiej”. Np. projektodawca nie wiadomo dlaczego utożsamia autonomię uczelni głównie z coraz większą jednoosobową władzą rektora, która obecnie już i tak jest zbyt duża. Rektor jest przecież tylko jednym z podmiotów wspólnoty akademickiej. (E) Zdefiniowanie, sprecyzowanie mechanizmów organizacyjnych i psychologiczno-społecznych wpływających na podwyższanie poziomu edukacji akademickiej oraz wyników nauki a następnie ich wybór uzasadniony profesjonalną argumentacją. Np. czy scentralizowane (NCN, NCBR), grantowe finansowanie aktywności naukowej jest optymalne i efektywne, czy nie powinna być tu większa rola, samodzielność rad naukowych uczelni i instytutów? Czy do rozwoju i doniosłych wyników nauki bardziej przyczynia się totalne i permanentne wdrażanie zasady i atmosfery „konkurencyjności”, czy atmosfera „kawiarni szkockiej” (w której dojrzewali naukowo genialni twórcy lwowskiej szkoły matematyki S. Banach i S. Ulam, która jest także tradycyjnie pielęgnowana w najlepszych ośrodkach naukowych na świecie)? (F) Odpowiedź na pytanie: czy i dlaczego potrzebny jest organ uczelni (rada, konwent, rada powiernicza) zapewniający udział przedstawicieli interesariuszy w zarządzaniu uczelnią. Taki organ rekomendowany jest w raportach wszystkich 3 zespołów ekspertów. (G) Określenie sposobu konsolidacji sektora uczelni. Lawinowy niekontrolowany rozwój szkół wyższych w Polsce (obecnie mamy ich około 400), spowodował gwałtowny spadek jakości edukacji i badań we wszystkich uczelniach (przeciążenie kadry uczelni publicznych) oraz obniżenie prestiżu dyplomu uczelni. Należy rozważyć doprowadzenie do przekształcenia dużej części prywatnych uczelni w policealne studia zawodowe, które szybko reagowałyby na krótkoterminowe potrzeby rynku pracy. Należy uwzględnić np. także to, że Francja stawia na rozwój tylko 10 doskonałych uniwersytetów, a Szwajcaria planuje skonsolidować edukację i badania kilku uczelni wokół jednego megaprojektu o	
--	--	--	--

			nazwie: „szpital uniwersytecki”. (H) Uargumentowany wybór modelu uczelni. Czy jeden z 4 klasycznych modeli uniwersytetu? Czy doskonalić należy model uniwersytecki – czy uzasadnione jest zmierzanie do uczelni korporacyjnej? Jakie powinno być miejsce i granice menedżeryzmu w funkcjonowaniu uczelni? (I) Odpowiedź na pytania co determinuje jakość edukacji? Uczelnie jako „dawca” usług edukacyjnych, a student to „klient” mający głównie preferencje i żądania, nastawiony roszczeniowo i oceniająco? Czy dominować powinna relacja: mistrz (mentor inspirujący do rozwoju) – uczeń (aktywny, autentycznie studiujący, zaangażowany)? Czy wybieramy koncepcję dydaktyki „pamięci” czy „myślenia” i jakie muszą być implikacje tego wyboru w sferze metod kształcenia i systemu dydaktycznego uczelni? Czy mamy kształcić w uczelniach do potrzeb błyskawicznie zmieniającego się rynku pracy, czy też edukować absolwentów różnych specjalności o szerokich horyzontach intelektualnych, będących w stanie tworzyć nowe rynki pracy i tworzyć „nowe gry dla świata”? Jaka powinna być rola współczesnych multimediów oraz możliwości całej cybersfery w strategii i praktyce edukacyjnej? Jakie powinny istnieć podmioty w uczelniach i kraju działające na rzecz wdrażania najnowocześniejszych projakościowych strategii i systemów edukacyjnych, dydaktycznych? W tych dziedzinach istnieją wielkie i zaniedbania w polskich uczelniach, dlatego też obligatoryjne kierunki działań powinny znaleźć się w ustawie. (J) Wybór, z szerokim uzasadnieniem, mechanizmów (zarządczych, motywacyjnych, organizacyjnych) mających wpłynąć na rozwój, poziom, jakość prac badawczych w uczelniach i instytutach. Decyzję dotyczącą proporcji w finansowaniu nauki: badania podstawowe czy stosowane wdrożeniowe; np. obecnie istnieją znaczące dysproporcje pomiędzy budżetem NCN (badania podstawowe) a NCBR. Dlaczego? Czy trzeba to kontynuować czy zmieniać? Czy dominacja systemu grantowego jest optymalna? Czy finansowania rozwoju nauki nie trzeba zdecentralizować? Bo granty otrzymują niekoniecznie najlepsi naukowcy. Czy o finansowaniu badań naukowych nie powinny decydować rady naukowe wydziałów, instytutów, uczelni?	
68	Uwaga ogólna	Forum Społeczno-Narodowej Gospodarki Rynkowej	Nie znajduje akceptacji sugestia, że poprawie jakości i użyteczności szkolnictwa wyższego oraz organizacji instytucji naukowych ma służyć minimalizacja uczelni i instytucji naukowych niepublicznych, od których powinno się wymagać zapewnienia właściwego poziomu, ale które są bardzo użyteczne zwłaszcza w szkolnictwie zaocznym. Trzeba również wziąć pod uwagę to, że szereg uczelni niepublicznych (np. uczelnia im. Leona Koźmińskiego czy Polsko-Japońska Akademia Technik Komputerowych) przewyższa swoim poziomem i użytecznością społeczno-gospodarczą wiele uczelni publicznych.	Uwaga nieuwzględniona.
69	Uwaga ogólna	Forum Społeczno-	Sugestia, żeby w zakresie przyznawania stopni i tytułów naukowych przyznać niemal „totalitarną” władzę uczelniom publicznym, a zwłaszcza ich rektorom wydaje się być	Uwaga nieuwzględniona.

		Narodowej Gospodarki Rynkowej	bardzo dyskusyjna, bowiem są one najbardziej odległe od praktyki gospodarczej i społecznej, nie mówiąc o tym, że w dużej mierze uczelnie te zdominowane są przez środowiska kosmopolityczne o liberalnym światopoglądzie.	
70	Uwaga ogólna	Prokuratoria Generalna RP	Większość proponowanych zmian nie wprowadza żadnych nowych rozwiązań ukierunkowanych na poprawę jakości kształcenia i nauki w Polsce, zaś istotnie nowe zmiany jakościowe nie wymagają kompleksowej kodyfikacji prawa o szkolnictwie wyższym i nauce. Z tej przyczyny konsekwentne i zasługujące na aprobatę realizowanie w przepisach przejściowych zasady kontynuacji spraw w toku i ewolucyjnego dokonywania stopniowych zmian przewidzianych w projekcie ustawy narażone jest na zarzut nadregulacji.	Uwaga nieuwzględniona.
71	Uwaga ogólna	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	Realny zakres zmian mieszczący się w ramach diskutowanych obecnie rozwiązań i traktowany jako pierwszy etap długookresowych przekształceń powinien obejmować wprowadzenie: - niezbędnego stopnia przejrzystości w działaniach uczelni, - wyceny każdej pracy świadczonej na rzecz uczelni (praca, zwłaszcza ta wykonywana przez doktorantów i młodszych pracowników naukowych powinna być zawsze wyceniona, aby władze uczelnianych jednostek nie traktowały osób od nich zależnych jako ludzi, którzy „zrobią wszystko i o każdej porze”, gdy towarzyszy temu zwrot „na rzecz uczelni”), - bazy orzeczeń komisji dyscyplinarnych (niezbędny warunek poprawy i ujednolicenia orzecznictwa komisji dyscyplinarnych. Proste rozwiązanie wzorowane na bazie orzecznictwa sądów administracyjnych, opisane w raportach Fundacji FPS), - zabezpieczeń przed nadużyciami podczas egzaminów wstępnych na studia (zasada powszechnego honorowania wyników egzaminów maturalnych pozwoliła ukrócić proceder faworyzowania podczas egzaminów wstępnych na studia osób powiązanych rodzinnie, towarzysko i finansowo z członkami komisji egzaminacyjnych. Powrót egzaminów wstępnych niesie również zagrożenie, że władze uczelni lub instytucji z nimi powiązanych znajdą dodatkowe źródło dochodów w zajęciach przygotowujących do zdawania owych egzaminów, a to z kolei będzie oznaczać dyskryminację maturzystów z miejscowości oddalonych od głównych ośrodków akademickich, które nie będą mogły brać udziału w takich zajęciach), - nowych mechanizmów motywowania i nagradzania promotorów oraz opiekunów naukowych (jednym z możliwych rozwiązań jest ryczałtowe wliczanie do pensum czasu pracy poświęconego opiece naukowej nad działalnością kół naukowych i innych organizacji realizujących projekty naukowe), - warunków do konkurowania między uczelniami o najlepszych maturzystów, absolwentów studiów I stopnia, magistrantów, doktorantów, pracowników naukowych oraz „wymuszonej mobilności”, czyli obowiązku zdobywania kolejnych stopni naukowych poza	Uwaga częściowo uwzględniona.

			macierzystą uczelnią.	
72	Uwaga ogólna	Prokuratoria Generalna RP	W przedłożonych projektach obu ustaw przewiduje się niemal taki sam, co obecnie układ instytucji mających zapewnić sprawność systemu szkolnictwa wyższego jako takiego (Polska Komisja Akredytacyjna, Rada Doskonałości Naukowej, która zastąpi Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów, Komisja Ewaluacji Nauki, która zastąpi Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych), agend działających na rzecz tego systemu (Narodowa Agencja Wymiany Akademickiej, Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, Narodowe Centrum Nauki), a także instytucji przedstawicielskich środowiska naukowego (Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich, Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich. Konferencja Rektorów Publicznych Uczelni Zawodowych, Krajowa Rada Doktorantów i Parlament Studentów Rzeczypospolitej Polskiej). Niewiele instytucji ulega zniesieniu; do takich należy m.in. Rzecznik Praw Absolwenta i Konwent Rzeczników. Funkcjonowanie wymienionych instytucji opiera się na zasadzie dalszej kontynuacji zakresu i sposobu działania po wejściu w życie projektowanych ustaw lub na przekształceniu nazwy instytucji obecnie działającej przy zachowaniu dotychczasowej jej pozycji, zadań i kompetencji.	Uwaga nieuwzględniona.
73	Uwaga ogólna	Prokuratoria Generalna RP	Zwiększeniu ulega zakres kompetencji ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki (dalej: ministra) w ramach systemu szkolnictwa wyższego i nauki. Dokonuje się połączenia w jeden dział administracji dotychczasowe działy nauka i szkolnictwo wyższe (uchylenie art. 18 i zmiana brzmienia art. 26 ust. 1 i 2 ustawy z 4.9.1997 r. o działach administracji rządowej). Przy okazji tego połączenia ulega zmianie dotychczasowa kompetencja ministra w sprawach finansowania nauki w szkołach wyższych. Projekt przewiduje kompetencję ministra w zakresie finansowania szkół wyższych w ogóle, nie tylko działalności naukowej. Przyznaje się przez to ministrowi zadanie i kompetencję do sprawowania ustawowego nadzoru także i w tej poszerzonej dziedzinie. Skorelowane z tym zostały zmiany polegające na rozciągnięciu nadzoru ministra nad finansowaniem uczelni, które dotychczas w tych kwestiach podlegały nadzorowi innych ministrów. Zgodnie z art. 3 ustawy z 14.6.1991 r. o Krajowej Szkole Administracji Publicznej im. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego i art. 4 ustawy z 23.1.2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, do mienia i finansów tych szkół zastosowanie mają odpowiednio przepisy dotyczące państwowych szkół wyższych, jednak dotychczas uprawnienia właściwego ministra w odniesieniu do nich wykonywał odpowiednio Prezes Rady Ministrów i Minister Sprawiedliwości. Obecnie proponuje się usunięcie tej normy, co powoduje objęcie tych szkół nadzorem ministra. Z kolei w przypadku Polskiej Akademii Nauk zastosowano, bez uzasadnienia zabiegu odmiennego traktowania PAN w tym zakresie, podobne rozwiązanie. Z jednej strony utrzymano nadzór Prezesa Rady Ministrów zakresie gospodarki finansowej PAN (projektowany art. 5	Uwaga nieuwzględniona.

			ustawy o PAN), lecz to minister w drodze rozporządzenia będzie określać szczegółowy tryb finansowania i gospodarki finansowej PAN oraz gospodarki finansowej jej instytucji (projektowany art. 86 ustawy o PAN).	
74	Uwaga ogólna	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	Uczelnie ograniczają dostęp do niezbędnych danych, których upublicznienie jest konieczne, aby maturzyści i ich rodzice, studenci, doktoranci oraz młodzi naukowcy mogli podejmować optymalne decyzje związane z podjęciem lub kontynuowaniem studiów, dlatego nowa ustawa musi zawierać minimalny zakres informacji publicznych, które trzeba publikować przynajmniej w Biuletynie Informacji Publicznej. Należą do nich m.in.: - statut uczelni, - regulamin studiów, - ordynacja wyborcza do ciał kolegialnych, - regulaminy, na podstawie których są przyznawane stypendia, nagrody i świadczenia socjalne, - regulamin pracy, regulamin wynagradzania, regulamin zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz prawami własności przemysłowej i zasadami komercjalizacji, - regulaminy organizacyjne, w oparciu o które działają administracje uczelni, centrum transferu technologii, inkubatory przedsiębiorczości, samorząd studentów, samorząd doktorantów, - oficjalna strategia uczelni (zaopiniowana przez senat uczelni), - regulamin korzystania z infrastruktury badawczej uczelni, - regulamin szkoły doktorskiej (o ile istnieje), - aktualne warunki rekrutacji, - aktualne wysokości i warunki pobierania opłat.	Uwaga częściowo uwzględniona.
75	Uwaga ogólna	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	W kontekście obowiązków publikacyjnych w projekcie zaproponowano trzy sformułowania: „zamieszcza się”, „podaje na stronie internetowej” oraz „podaje do wiadomości publicznej”, które nie w pełni oddają sedno czynności, do której ustawodawca ma zobowiązać organy. Każde z tych sformułowań powinno zostać zastąpione zwrotem „publikuje w Biuletynie Informacji Publicznej”, gdyż istotą opisywanych czynności nie jest samo wprowadzenie określonego rodzaju treści do obiegu, ale opublikowanie, tj. uczynienie informacji publiczną. Trafnie zostało to ujęte w przepisie art. 126 ust. 4 projektu, gdzie definiuje się przeznaczenie portalu dla mobilnych naukowców. Jest on „przeznaczony do publikacji ofert pracy”, a nie do zamieszczania, czy też podawania do wiadomości publicznej ofert pracy. Proponowane sformułowanie pozwala nie tylko ujednolicić terminologię stosowaną w ustawie, ale ma także walor wzmacniający świadomość wykonywania ważnego z punktu	Uwaga częściowo uwzględniona.

			widzenia interesu społecznego zadania, tj. informowania obywateli o wykonywaniu zadań publicznych, do jakich bez wątpienia należy kształcenie w szkołach wyższych i prowadzenie badań naukowych współfinansowanych z pieniędzy publicznych.	
76	Uwaga ogólna	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	W projekcie naprzemiennie stosuje się pojęcia „strona internetowa” oraz „BIP”. Postuluje się, aby stosować jednolicie pojęcie „BIP”. Biuletyn Informacji Publicznej jest miejscem, w którym obowiązane podmioty muszą, publikować wszelkie informacje o sposobie ich działania, strukturze organizacyjnej oraz podejmowanych decyzjach. „Strona internetowa” jest, pojęciem nieostrym, nie gwarantuje ciągłości historycznej publikowanych informacji, zaś BIP daje możliwość śledzenia zmian wprowadzonych do publikowanej informacji i daje gwarancję, że informacja usunięta nie zniknie bez pozostawienia śladu. Intencją nie jest oczywiście odebranie uczelniom prawa do informowania swojej społeczności i jej otoczenia o podejmowanych działaniach przy wykorzystaniu własnych, wypracowanych wcześniej kanałów komunikacji. Każda uczelnia ma też prawo za pośrednictwem strony internetowej budować swój wizerunek. Jest to jednak narzędzie o charakterze promocyjnym, a nie oficjalny publikator. Takie cechy posiada Biuletyn Informacji Publicznej, zgodnie z ustawą o dostępie do informacji publicznej.	Uwaga uwzględniona.
77	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 116 (KRASP)	Aby ustawa spełniła pokładane w niej nadzieje i oczekiwania niezbędne są: - przyjęcie projektowanych rozwiązań w kształcie respektującym autonomię społeczności akademickiej, które nie zostaną mocno okrojone rozporządzeniami szczegółowymi, - istotny, realny i stały wzrost nakładów na naukę i szkolnictwo wyższe (w tym także w sferze wynagrodzeń. Ustawa określa jedynie stawki minimalne wynagrodzenia zasadniczego w oparciu o mnożnik minimalnego wynagrodzenia, a ich poziom praktycznie odpowiada obecnym minimom wskazanym w rozporządzeniu. Przy bardzo niewielkich „wzrostach” – bardziej adekwatną miarą wydaje się być np. przeciętne wynagrodzenie w gospodarce narodowej za poprzedni rok niż płaca minimalna) w budżecie państwa; - właściwe zaprojektowanie (czasami dłuższych okresów dostosowawczych) – z uwzględnieniem procesu opracowania i stanowienia, aktów wykonawczych dla przedmiotowych ustaw, szczególnie tych mających wpływ na ocenę i finansowanie uczelni; - opracowanie (zgodnie z deklaracjami na bazie systematyki przyjętej przez OECD) nowego wykazu dyscyplin – tak newralgicznego w nowoprojektowanym systemie. Chodzi tu o zwrócenie uwagi zarówno na ugruntowane w nauce światowej i polskiej dyscypliny, jak i te coraz mocniej zyskujące na znaczeniu i reprezentowane także w polskich ośrodkach naukowych (np. dyscyplina nauk o polityce publicznej).	Uwaga uwzględniona.
78	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 117	Dział II (Szkolnictwo wyższe) wydaje się zbyt szeroki, zwłaszcza w zestawieniu z innymi działami (Odpowiedzialność dyscyplinarna, Cudzoziemcy w systemie szkolnictwa wyższego i nauki).	Uwaga nieuwzględniona.

		(KRASP)		
79	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 117 (KRASP)	Nie widać uzasadnienia dla wydzielenia Działu III (Studia podyplomowe i inne formy kształcenia) jako odrębnego działu. Zagadnienie to powinno być integralną częścią działu obejmującego (jako rozdział) studia.	Uwaga nieuwzględniona.
80	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 117 (KRASP)	Można dostrzec brak logiki i konsekwencji w stosowaniu terminów: „studia”, „program studiów”, „kierunek” („kierunek studiów”) i pochodnych. Zrezygnowano z użycia terminu „program kształcenia” (obejmującego w obecnie obowiązujących przepisach efekty kształcenia/uczenia się oraz program studiów; jest on używany jedynie w kontekście kształcenia doktorantów) – funkcję tę przejął „program studiów”. Zmiana ta ma pewne zalety (eliminuje jedno pojęcie), wymaga jednakże konsekwentnego stosowania nowej terminologii. Wiąże się z tym kwestia właściwego i konsekwentnego używania terminu „kierunek”/„kierunek studiów”. Rozstrzygnięcia dotyczące terminologii powinny być oparte na oczywistym – jak się wydaje – założeniu (stwierdzeniu?), że studia (program studiów) są charakteryzowane przez: - poziom, np. studia pierwszego stopnia, - profil, np. studia o profilu ogólnoakademickim, - kierunek, np. studia na kierunku „filozofia” lub studia na kierunku „informatyka”, - formę, np. studia stacjonarne, - oraz uczelnię prowadzącą te studia. Przykład: studia pierwszego stopnia o profilu ogólnoakademickim na kierunku filozofia, prowadzone w formie stacjonarnej na UW. Ta logika terminologiczna jest zachowana w wielu przepisach, m.in.: art. 5 ust. 4 pkt 2 lit. a, art. 67; art. 74 ust. 2; art. 75; art. 81 ust. 3; art. 83 ust. 1; art. 87 pkt 1; art. 342 ust. 1 pkt. 8, 9, 12. Jednakże w wielu przepisach „kierunek studiów” jest błędnie traktowany jako synonim studiów; w związku z tym niekiedy przypisywane są mu inne atrybuty studiów, np. poziom lub profil (choć trudno „filozofii” przypisać profil czy poziom studiów). Takie traktowanie pojęcia „kierunek studiów” występuje często i może być do pewnego stopnia akceptowane w języku potocznym (choć nikt raczej nie ma wątpliwości, że lista kierunków studiów nie jest listą wszystkich prowadzonych przez uczelnie programów studiów), jednakże nie powinno mieć miejsca w przepisach ustawy. Przykłady niewłaściwie sformułowanych przepisów: art. 58 ust. 1 i 4 (a także art. 59 ust. 1 i 6, art. 60, art. 61, art. 252 ust. 1 pkt 1): na uczelni tworzone są studia (o określonym poziomie, profilu, kierunku i ew. formie), a nie kierunek studiów (uczelnia nie tworzy „filozofii” czy „informatyki”); art. 58 ust. 2 i 3: jw. („filozofia” czy „informatyka” nie ma poziomu ani profilu); art. 61: jakość kształcenia/prowadzenie zajęć dotyczy studiów (o określonym	Uwaga uwzględniona.

			poziomie, profilu, kierunku, formie); użyte w pkt. 5 (także w art. 60 ust. 2) sformułowanie „kształcenie na danym kierunku studiów” jest w tym kontekście akceptowalne; art. 70 ust. 1: powinno być: „Studia są prowadzone na podstawie programu studiów ...” dobry przykład pokazujący niewłaściwe użycie terminu „kierunek studiów”; jest oczywiste, że program studiów (w tym efekty uczenia się) jest określony nie tylko przez kierunek studiów, ale także przez poziom i profil studiów, a pewne elementy programu – także przez formę studiów; art. 87 pkt 4: sformułowanie ewidentnie sprzeczne z treścią pkt. 1 w tym samym artykule; art. 87 pkt. 3: uczelnia prowadzi studia, nie kierunki; lepsze byłoby sformułowanie: „kierunki, na których studia są prowadzone jako ...”. Właściwa terminologia, wykluczająca utożsamianie „studiów” i „kierunku studiów”, w najbardziej jaskrawy sposób wynika z (właściwie sformułowanych) wcześniej przytoczonych przepisów: art. 87 pkt 1; art. 342 ust. 1 pkt. 8, 9, 12 – chyba rozstrzygające, czym jest kierunek studiów, bo w przepisach dotyczących dokumentacji studiów nie ma miejsca na sformułowania nieprecyzyjne, pozostawiające pole do interpretacji.	
81	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 116 (KRASP)	Wraz ze zwiększającą się liczbą studentów z niepełnosprawnością koniecznym wydaje się zwiększenie kwoty dotacji na wsparcie tej grupy studentów, bowiem pozostawienie tej kwoty bez zmian oznacza zmniejszenie się kwoty dotacji przypadającej na jednego studenta. Doświadczyliśmy już tego bardzo gwałtownie w 2013 r. kiedy dotacja została podzielona na uczelnie publiczne i niepubliczne choć w latach poprzednich ta sama kwota był dzielona jedynie na uczelnie publiczne. Większa liczba studentów wymagających wsparcia pociąga za sobą potrzebę zwiększenia dotacji, bez tego poziom wsparcia będzie się obniżał.	Uwaga częściowo uwzględniona.
82	Uwaga ogólna	Konferencja Rektorów Pol- skich Uczelni Technicznych (KRASP)	Likwidacja obowiązku zawierania umów ze studentami na świadczenie usług edukacyjnych – istnieje realna obawa, że mimo usunięcia takiego obowiązku z ustawy sądy cywilne oraz Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów taki obowiązek będzie wywodził z dotychczasowego orzecznictwa. Ponadto wobec braku umowy uczelniom trudniej będzie dochodzić swoich roszczeń wobec studentów uporczywie uchylających się od obowiązków finansowych względem uczelni. W przepisach przejściowych brak regulacji, co się dzieje z dotychczas zawartymi umowami.	Uwaga nieuwzględniona.
83	Uwaga ogólna	Konferencja Rektorów Pol- skich Uczelni Technicznych (KRASP)	Brak odpowiednika aktualnego art. 207 (k.p.a. w sprawach studentów i doktorantów) – należy określić zamknięty katalog indywidualnych spraw studentów i doktorantów rozstrzyganych w drodze k.p.a. i należy określić, że w tych sprawach stosuje się postępowanie uproszczone (art. 163c k.p.a. i następne).	Uwaga nieuwzględniona.
84	Uwaga ogólna	KRAUM, Śląski Uniwer-	Brak słownika pojęć. Propozycja wprowadzenia słownika pojęć zawartych w ustawie celem uniknięcia rozbieżności interpretacyjnych.	Uwaga nieuwzględniona.

		sytyet Medyczny w Katowicach		
85	Uwaga ogólna	Uniwersytet w Białymstoku	Proponowana reforma miałaby sens, gdyby najpierw wprowadzono ustawę i dano czas na dostosowanie się do jej wymogów, a następnie, jako konsekwencję tego procesu zmieniono sposób finansowania. Przy obecnej sekwencji (algorytm – ustawa) sama ustawa niewiele wniesie. Słabość finansowa spowodowana nowym algorytmem zmusza średnie i małe uczelnie jedynie do szukania środków na utrzymanie zdolności działania, a nie możliwości reformowania. Co więcej, zaproponowany mechanizm finansowy nie podniesie jakości w dużych uczelniach, bo nie będzie tego wymagał (skoro i tak średnie oraz mniejsze uczelnie dostaną mniej, to nadwyżka pójdzie do dużych).	Uwaga nieuwzględniona.
86	Uwaga ogólna	Uniwersytet w Białymstoku	Ogólne wrażenie po przeczytaniu projektu to dążenie do centralizacji i zwiększenia kontroli. Brak narzędzi kształtowania polityki naukowej (kto ma ją kształtować, kto ma wyznaczać kierunki rozwoju?).	Uwaga nieuwzględniona.
87	Uwaga ogólna	Uniwersytet w Białymstoku	W ustawie przydałoby się wskazanie w jaki sposób organizacyjnie będą funkcjonować badania naukowe w danej dziedzinie oraz prowadzenie w danej dziedzinie kierunków studiów.	Uwaga nieuwzględniona.
88	Uwaga ogólna	Uniwersytet w Białymstoku	W projekcie na pierwszym miejscu występuje termin „szkolnictwo wyższe” a następnie „nauka”. Ministerstwo zaś nosi nazwę, w której te terminy występują w odwrotnej kolejności. Kolejność ma wymiar symboliczny, ale niech ten symbol odwzorowuje ideę pierwszeństwa nauki przed dydaktyką. Nie ma dobrego nauczania w szkole wyższej bez uprawiania nauki. Proponuje się, aby również w ustawie zaznaczyć priorytet nauki nazywając ją „Ustawą o Nauce i Szkolnictwie wyższym”. W związku z tą uwagą trzeba również zauważyć, że zwolnienie szkół zawodowych z prowadzenia badań naukowych nie powinno być całkowitym zwolnieniem z tego obowiązku wykładowców tych uczelni. Uważam, że wykładowcy powinni wykazywać się przynajmniej dorobkiem odtwórczym, a więc opracowaniami dydaktycznymi, wdrożeniami itp. W projekcie przyjmuje się, że: uczelnie, oraz inne instytucje badawcze, realizują misję o szczególnym znaczeniu dla społeczeństwa: wnoszą kluczowy wkład w innowacyjność gospodarki, przyczyniają się do rozwoju kultury, współkształtują standardy moralne obowiązujące w życiu publicznym. Wskazana byłaby zmiana na: uczelnie oraz instytucje naukowe (zamiast: inne instytucje badawcze), realizują misję o szczególnym znaczeniu dla człowieka, społeczeństwa i państwa (zamiast tylko „społeczeństwa”): wnoszą kluczowy wkład w innowacyjność gospodarki, przyczyniają się do rozwoju kultury, współkształtują standardy moralne. (opuszczamy „obowiązujące w życiu publicznym” ewentualnie można dodać „obowiązujące jednostkę, społeczeństwo oraz państwo”). Samo słowo „badawcze” nie jest wystarczające. W świecie znane są instytucje badawcze, w których prowadzone są badania dalekie od naukowych, choć to, co w nich robią trudno nie nazwać badaniami. Może	Uwaga nieuwzględniona.

			w ogóle zaznaczyć, że „w niniejszej ustawie przez „badanie” rozumie się badanie naukowe a przez „wiedzę” wiedzę naukową (a nie np. ezoteryczną).	
89	Uwaga ogólna	Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie	Wnosi się o stworzenie Regionalnego Programu Nauki - dającego impuls do przyspieszonego rozwoju uczelni o zasięgu regionalnym, zwłaszcza z obszarów o mniejszym potencjale gospodarczym. Jest to propozycja komplementarna wobec idei „regionalnych inicjatyw doskonałości” z projektu nowej ustawy, a zarazem wpisująca się w Strategię Zrównoważonego Rozwoju Polski do 2025 roku, jak również strategię rozwoju województw. Przez ostatnie dziesięciolecie szkoły wyższe przeszły dużą transformację w zakresie nauczania i prowadzenia badań naukowych. W ramach programów finansowanych m.in. z funduszy strukturalnych bazy dydaktyczno-naukowe zostały wyposażone w światowej klasy infrastrukturę badawczą. Wraz ze zmianami infrastrukturalnymi nie zostały zapewnione odpowiednie środki na rozwój najważniejszego zasobu każdej uczelni jakim jest kadra naukowa. Uczelnie, zwłaszcza regionalne wymagają zdecydowanego dofinansowania w tym zakresie, pozwalającego na odejście od masowego kształcenia i skierowania swojej aktywności na prowadzenie badań naukowych na wysokim poziomie. Z różnych względów, często wynikających z ugruntowanych przez poprzednie dziesięciolecie uwarunkowań geopolitycznych, potencjał naukowy i infrastrukturalny w uczelniach o zasięgu regionalnym nie był i nie jest wykorzystywany w zadowalającym stopniu. Nie wszystkie jednostki, posiadające odpowiednie zaplecze infrastrukturalne, mogą je optymalnie wykorzystywać przy obecnie posiadanych zasobach kadrowych. Proponuje się, aby oprócz planowanych zmian, przedstawionych w projekcie nowej ustawy, stwarzających warunki rozwoju dla najlepszych uczelni (uczelni badawczych) i tylko poszczególnych dziedzin w uczelniach o zasięgu regionalnym, przeznaczyć oddzielną pulę środków finansowych w ramach Regionalnego Programu Nauki, które miałyby na celu przede wszystkim wzmocnienie potencjału kadrowego, w tym między innymi pozyskiwanie naukowców z ośrodków zagranicznych oraz osób doświadczonych w projektach aplikacyjnych. Środki te służyłyby także pogłębieniu procesu konsolidacji uczelni z mniejszych ośrodków naukowych, w tym tworzeniu federacji i związków uczelni, kreowaniu klastrów i konsorcjów naukowo-przemysłowych, wspierałyby współpracę z samorządem lokalnym i innymi partnerami społeczno-gospodarczymi. Środki na działalność Regionalnego Programu Nauki byłyby finansowane z budżetu państwa, przy założeniu możliwości częściowego ich uzupełniania przez jednostki samorządu terytorialnego, zwłaszcza wojewódzkiego. Takie środki byłyby redystrybuowane na zasadzie konkursowej wśród uczelni wymagających wzmocnienia, ze szczególnym uwzględnieniem specyfiki słabiej rozwiniętych regionów Polski. Regionalny Program Naukowy byłby uzupełnieniem już prowadzonych inicjatyw i po-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			zwoiliłby na stworzenie korzystnych warunków do realizacji idei zrównoważonego rozwoju, w szczególności w kontekście kończącej się w 2020 r. perspektywy finansowej Unii Europejskiej. Umożliwiłby niwelowanie dystansu dzielącego regionalne uczelnie do wiodących uczelni w kraju i otworzyłby perspektywy dążenia do prowadzenia badań na światowym poziomie w ramach „regionalnych inicjatyw doskonałości”.	
90	Uwaga ogólna	Politechnika Łódzka	Podniesiono problem i być może potrzebę „zamrożenia” ocen parametryzacji przyznanych na okres 2017-2021, aby wola zmian w strukturze organizacyjnej uczelni nie była hamowana obawą przed koniecznością ponownej parametryzacji w przypadku łączenia czy przekształcenia jednostek tych uczelni.	Uwaga uwzględniona.
91	Uwaga ogólna	Uniwersytet w Białymstoku	Ustawa jest o szkolnictwie wyższym i nauce. W tekście wielokrotnie i to bez żadnego zrozumiałego powodu pojawia się zwrot „system szkolnictwa wyższego i nauki”. Można mówić o systemie, lecz nie w tych punktach, które mówią o szkolnictwie i nauce (a nie o ich systemie). Na przykład jest „Podstawą systemu szkolnictwa wyższego i nauki jest wolność nauczania” a krócej wyraża to zwrot „Podstawą szkolnictwa wyższego i nauki jest wolność nauczania”. Mamy „Misją systemu szkolnictwa wyższego i nauki” — przecież krócej (i trafnie) można to wyrazić: „Misją szkolnictwa wyższego i nauki”. Proponuje się wprowadzić krytyczne poprawki w całości tekstu ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
92	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 118 (KRASP)	Projekt zawiera szereg regulacji dotyczących tzw. uczelni branżowych, które zgodnie z uzasadnieniem do projektu wyróżniają się „zadaniami realizowanymi w przeważającej części w zakresie obrony narodowej, bezpieczeństwa obywateli i ochrony ludności, działalności kulturalnej, medycyny oraz żeglugi morskiej oraz specyfiką prowadzonego przez nie kształcenia”. Ze względu na szczególny mandat edukacyjny tych szkół wyższych, właściwy minister nadzorujący szkołę wyższą należącą do tej grupy posiada m.in. kompetencje w zakresie przyznawania na ich rzecz odpowiednich środków finansowych. Pośród polskich szkół wyższych Chrześcijańska Akademia Teologiczna posiada specyficzne zobowiązania naukowo-dydaktyczne określone przede wszystkim w aktach prawnych normujących stosunki między Państwem a Kościołami. Projekt ustawy nie uwzględnia wskazanej wyżej okoliczności. Szkoły wyższe znajdujące się w sytuacji Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej powinny zatem uzyskać ustawowe gwarancje finansowego zabezpieczenia ich wydatków wynikających z nałożonego przez państwo obowiązku kształcenia duchownych przynależących do poszczególnych tradycji wyznaniowych, co wiąże się m.in. z koniecznością utrzymywania odpowiedniej liczby nauczycieli akademickich dla każdej z nich oraz prowadzenia odrębnych grup dydaktycznych.	Uwaga nieuwzględniona.
93	Uwaga ogólna	Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Nowym Sączu	W projekcie powinny być również ujęte regulacje dotyczące Akademickich Biur Karier w następującym kształcie: 1. Uczelnie mogą tworzyć i prowadzić Akademickie Biura Karier z przeznaczeniem dla studentów i absolwentów.	Uwaga uwzględniona.

			2. Akademickie Biura Karier tworzy się w celu aktywizacji zawodowej studentów i absolwentów, prowadzenia doradztwa zawodowego oraz nawiązywania i utrzymywania kontaktów z pracodawcami.	
94	Uwaga ogólna	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Brak definicji ustawowych, „słowniczka” używanych terminów, w tym użytych w usta-wie akronimów, z których niektóre są wprowadzone w różnych miejscach ustawy, a inne w ogóle nie są wyjaśnione (np. KRASP, KRPUZ, KRZSP, PSRP, KRD, PKA), jest na-ruszeniem zasad legislacji. Zdecydowanie brakuje definicji ustawowych takich terminów jak np. studia dualne, osoby pełniące funkcje kierownicze w uczelni, filia. Brak ich jed-noznacznej definicji spowoduje chaos na uczelniach. Za niezgodne z zasadami techniki legislacyjnej uznać należy zamieszczanie definicji w tekście głównym (por. art. 127 pro-jektowanej ustawy – podstawowe miejsce pracy).	Uwaga nieuwzględniona.
95	Uwaga ogólna	Stowarzyszenie Audytorów Wewnętrznych Szkół Wyż-szych	Projektowane akty poszerzają autonomię uczelni oraz rolę rektora w systemie szkolnic-twa wyższego. Powyższe wiąże się równocześnie ze zwiększeniem odpowiedzialności za zarządzanie uczelnią, w tym wydatkowanie środków publicznych, pochodzących w przeważającej mierze z budżetu państwa. Wymaga to niewątpliwie wzmocnienia w uczelniach systemu kontroli zarządczej, stanowiącej ogół działań podejmowanych dla zapewnienia realizacji celów i zadań w sposób zgodny z prawem, efektywny, oszczędny i terminowy. Zgodnie z art. 272 ustawy z dnia 27.08.2009 r. o <i>finansach publicznych</i> systematyczna ocena kontroli zarządczej dot. w szczególności jej adekwatności, skutecz-ności i efektywności, w uczelni jest przypisana do obowiązków audytora wewnętrznego. Z tychże względów, pomimo uregulowania kwestii prowadzenia audytu w ustawie o <i>finansach publicznych</i> , uzasadnione jest wzmocnienie roli audytora wewnętrznego w szkole wyższej. Tym bardziej, że jego zadaniem jest wspieranie rektora w realizacji ce-lów i zadań.	Uwaga nieuwzględniona.
96	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 78	Likwidacja studiów dla pracujących stanowi podważenie tezy o powszechnym dostępie do nauki. W tej sytuacji należy wdrożyć rozwiązania zastępujące tą formę studiów. Zastrzeżenie budzi podział na dyscypliny naukowe w kontekście rozwoju uczelni (roz-budowy oferty dydaktycznej o nowe dziedziny naukowe). W świetle proponowanych zmian, nowe dziedziny naukowe nie mają racji bytu z uwagi na brak wymaganego po-tencjału kadry naukowej. Z praktyki wiadomo, że inicjowanie nowej dziedziny odbywa się albo z udziałem pracowników naukowo-dydaktycznych, którzy ukończyli studia na innych kierunkach niż aktualnie wprowadzany, lub robili doktoraty z innych dziedzin naukowych, albo też pracowników jest niewielu, zbyt mało, żeby mogli spełnić wyma-gania określone ustawą 2.0. Niewątpliwie należy dążyć do motywowania pracowników naukowych w zabieganiu o udział w konkursach, ale aby określić kierunki zmian w tym zakresie wskazane jest przyjrzenie się powodom tej sytuacji. Pracownik przygotowuje wniosek nie pobierając	Uwaga nieuwzględniona.

			za to wynagrodzenia, tymczasem firma konsultingowa pobiera za tą samą pracę nawet powyżej 150 000 PLN za opracowanie jednego wniosku. Uczelnia pobiera koszty administracyjne, podatki, co łącznie daje wynik 25%-50% kwoty wnioskowanej netto dla autora koncepcji naukowej będącego równocześnie „przedsiębiorcą” zatrudniającym doktorantów i studentów. Według NCN Kierownik projektu może otrzymać za to wynagrodzenie ok. 1500 PLN netto miesięcznie. Proszę zauważyć, że wnioskodawca zobligowany jest przez NCN do ujawniania wszystkim jednostkom administracyjnym obsługującym zatwierdzanie wniosków na swojej uczelni i NCN tzw. wrażliwych danych osobowych, co jest sprzeczne z ustawą o ochronie danych osobowych. Czy Kierownik projektu odpowiadający za realizację i rozliczający finansowanie musi wносить petycje o wypłatę wynagrodzenia, które mu się należy, do władz uczelni, czy też stosowanie do odpowiedzialności za projekt jest decydem w jego rozliczaniu? Obawiam się, że te kwestie leżą w gestii Państwa, aby uregulować to ustawowo.	
97	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 88	Propozycja, by habilitacja nie była obowiązkowa, bez wprowadzenia bardziej restrykcyjnych metod weryfikacji aktywności naukowej pracowników, wprowadzi jeszcze większy marazm w świat polskiej nauki. Nawet teraz, mając nad sobą bicz w formie konieczności zrobienia habilitacji, aktywność naukowa wielu z pracowników jest mizerna, a co dopiero po wprowadzeniu proponowanych przepisów.	Uwaga nieuwzględniona.
98	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 82	Należy poprzeć pomysł obowiązkowych studiów magisterskich dla nauczycieli wszystkich przedmiotów. Absolwenci studiów I stopnia nie są wystarczająco przygotowani do pracy z dziećmi ze szkoły podstawowej, która wymaga szczególnej troski, opieki i staranności, a także kompetencji ze strony nauczycieli. Sądę również, że w związku ze zmianą systemu dotacji uczelni (...) należałoby starannie przemyśleć, jakie kryteria powinny spełniać uczelnie prywatne, by kształcić młodzież - reforma spowoduje napływ studentów do uczelni prywatnych, a w sytuacji, gdy rezygnuje się z minimum kadrowego, poziom ten jeszcze spadnie. Są uczelnie kształcące na poziomie studiów drugiego stopnia, co gorsza, kształcące nauczycieli, które nie poddają się parametryzacji i nie dbają o jakość dydaktyki (nie wspominając nawet o badaniach naukowych). Należałoby się zastanowić, czy te zmiany nie spowodują wręcz odwrotnego efektu - to znaczy napływu licencjatów i magistrów „wyprodukowanych” za pieniądze, niekompetentnych, nieprzygotowanych do zawodu. (...) tacy absolwenci stanowią nieuczciwą konkurencję dla absolwentów o dobrych kwalifikacjach - rynek nie reguluje wszystkich problemów.	Uwaga częściowo uwzględniona.
99	Uwaga ogólna	The World Bank	The draft law tends to be overly detailed in various sections while related provisions could be delegated to by-laws. Some areas (role of the Polish Academy of Science, habilitation) could be tackled under future reforms. Developing a binary system with a positive and productive role for 2nd tier HEIs (higher education institutions) remains a pressing reform agenda.	Uwaga nieuwzględniona.

100	Uwaga ogólna	The World Bank	Level of detail/proposed split between framework law and by-laws: While the draft law contains many important innovations, overall, the draft law tends to be overly detailed in various sections. This applies a) to many detailed policies and areas of application which, in the view of the reviewers, would be better regulated in by-laws than in a comprehensive higher education law, also with a view to the process required if changes in the framework law are deemed necessary. Modern higher education laws tend to be lean and focused on key policy areas. ii) The draft law contains some provisions which might not have to be regulated at all. For example, the draft law stipulates ECTS, i.e. credits according to the European Credit Transfer and Accumulation System as a measure of student work-load per degree program, however, at the same time, it also stipulates the duration of the respective degree programs (Article 68, see also e.g. Article 72). The latter might become a constraint especially for students who need to combine their studies with work or family duties - one of the reasons for the development of ECTS and its work-load-focus. Finally, the draft HESL (Higher Education and Science Law) contains detailed provisions which the reviewers would expect to be regulated comprehensively in other sectoral legislation (e.g. health legislation, see HESL, Article 138 and following) which would make their coverage in the HESL unnecessary.	Uwaga nieuwzględniona.
101	Uwaga ogólna	The World Bank	Scope for future reforms: There are a few areas where the outside observer might have wished for a bolder move in tackling pending reform issue. These areas might include suitable starting points for future reform efforts. While the establishment of a viable binary system seems to be a more pressing agenda, future reforms could consider i) the role of the Polish Academy of Science (PAN; Article 7) in particular with a view to the need to strengthen scientific capacity of Polish universities and strategically pool resources for research in the sector. ii) As mentioned above, the reviewers would recommend reconsidering the role of the habilitation, in line with developments in neighboring countries and iii) future reform efforts could explore how funding could be allocated in a more performance oriented manner, beyond a narrow focus on academic research excellence.	Uwaga częściowo uwzględniona.
102	Uwaga ogólna	Konferencja Rektorów Uczelni Pedagogicznych	Rozkład priorytetów (akcentów) w przedstawionym projekcie może być niepokojący dla uczelni pedagogicznych. Na pierwszym miejscu postawiono organizację nauki i nowe rozwiązania odnośnie do szkół wyższych. w tym ich podstawowych organów. Mniej więcej równie ważne, a może nawet ważniejsze są nowe rozwiązania proponowane dla nauki, zwłaszcza zaś ścieżki karier, awans zawodowy. umiędzynarodowienie oraz funkcjonowanie w środowisku gospodarczo-społecznym. Można odnieść wrażenie, że dociekanie prawdy, będące misją uczonych, zeszło na plan dalszy.	Uwaga nieuwzględniona.
103	Uwaga ogólna	Konferencja Rektorów	Kategoryzacja/ewaluacja jednostek naukowych (od 2021 roku dyscyplin) decydować będzie nie tylko o dofinansowaniu uczelni na badania naukowe, ale także o sprawach	Uwaga nieuwzględniona.

		Uczelni Pedagogicznych	kształcenia oraz edukacji poprzez szkoły doktorskie czy tworzenie nowych kierunków studiów. Czy jednak instrumentarium parametryzacji obecnej i przyszłej będzie na tyle doskonale, aby zadanie to spełnić na wskazanym poziomie? Rodzą się pewne wątpliwości, zwłaszcza w odniesieniu do modelu parametryzacji/ewaluacji (głównie bibliometryczny, czy w większym stopniu jakościowy przy zróżnicowaniu zasad oceny danej dyscypliny?). Wyniki ewaluacji mogą spowodować, że uczelnie będą miały zbyt krótki okres na przekształcenie profilu akademickiego danego kierunku na profil praktyczny, co skutkować może nieprzewidzianymi perturbacjami w procesie edukacji. Weryfikowane mają być takie listy preferowanych czasopism i wydawnictw, ale resort nie określił kiedy środowisko zostanie o tym poinformowane, a już teraz uczelnie i ich pracownicy zbierają punkty do kolejnej parametryzacji.	
104	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 42, Osoba fizyczna 128, Osoba fizyczna 129, Osoba fizyczna 130	Konieczne jest odpolitycznienie warunków przy zatrudnianiu i wyborach do gremiów. Z oczywistych powodów środowisko akademickie obawia się wpływu czynników politycznych na funkcjonowanie uczelni. Szereg artykułów projektu ustawy (art. 21, 120, 223, 228) wprowadza specyficzne warunki przy powoływaniu osób do senatu lub rady uczelni, kwalifikowaniu na nauczyciela akademickiego lub przy uzyskiwaniu tytułu profesora, które mają lub mogą mieć charakter polityczny. Warunkiem ograniczającym nie może być toczące się postępowanie, a jedynie udowodniona sądowo wina. Podobnie, eliminacja ze względu na współpracę sprzed wielu lat ze służbami mogłaby powodować usuwanie osób o znaczącym potencjale naukowym, ważnym dla podnoszenia poziomu nauki polskiej w świecie. Postuluje się usunięcie tych zapisów.	Uwaga częściowo uwzględniona.
105	Uwaga ogólna	Konferencja Rektorów Uczelni Pedagogicznych Akademia Ignatianum w Krakowie	Większy nacisk położono na edukację na trzecim stopniu („szkoły doktorskie”) niż na poziomie licencjatu oraz magisterium. Brak przy tym korelacji z edukacją na poziomie średnim. Innymi słowy absolwenci szkół średnich nie zawsze są przygotowani do proponowanych rozwiązań, z jakimi zetkną się na etapie studiów wyższych (brak czytania, brak umiejętności analizy, a nawet samodzielnego docierania do solidnych źródeł informacji niezbędnych dla samodzielnego uzupełniania edukacji proponowanej przez uczelnie). Zmiany cywilizacyjne spowodowały, że młodzież w wieku przedstudenckim przynależy do „generacji obrazu”, której trudniej jest pojąć znaczenie i wartość słowa pisanego i mówionego. Dokonują się one w tempie niemal geometrycznym i szkoła podstawowa oraz średnia po prostu za nimi nie nadążają, gdy tymczasem w trakcie edukacji na poziomie wyższym są one już nie do nadrobienia. W rezultacie dość drastycznie obniża się poziom prac dyplomowych.	Uwaga nieuwzględniona.
106	Uwaga ogólna	Uniwersytet Rzeszowski	Ustawa nie daje uczelniom równych szans, w sensie formalnym i finansowym. Przyjęte rozwiązania szczegółowe faworyzują duże i zwyczajowo mocne ośrodki akademickie	Uwaga częściowo uwzględniona.

			(choć nie spełniają ważnego postulatu wyłonienia i znaczącego dofinansowania rzeczywistych liderów mogących konkurować na arenie międzynarodowej). Z drugiej strony szczególnie parasol ochronny uzyskują uczelnie zawodowe (publiczne i niepubliczne). W trudnej sytuacji znajdują się mniejsze uczelnie akademickie (uniwersytety, politechniki), które nie osiągnęły (i zapewne w dającej się przewidzieć perspektywie nie zdołają osiągnąć) potencjału liderów rankingów. Może to grozić ich degradacją. Kluczowym pojęciem w proponowanej regulacji jest kategoria naukowa. Do tej pory kategoryzowane były jednostki uczelni (wydziały), teraz będzie to uczelnie w zakresie poszczególnych dyscyplin. Istotne jest, że liczba dyscyplin ma ulec drastycznemu zmniejszeniu, w stosunku do obecnej klasyfikacji. Kategoria naukowa ma znaczenie ze względu na: 1) pozycję naukową uczelni – powiązanie kategorii z uprawnieniami doktorskimi i habilitacyjnymi; 2) dotacją budżetową. Skutki nowej regulacji będą następujące: - zmienione zostają zasady decydujące o uprawnieniach akademickich; - zmniejszy się liczba uprawnień akademickich w poszczególnych uczelniach (bardziej dotknie to uczelnie mniejsze i wąskoprofilowe, które do tej pory zdobywanie kolejnych uprawnień traktowały jako wzmacnianie swojej pozycji naukowej); - próg uprawnień doktorskich (kategoria B+) a zwłaszcza habilitacyjnych (kategorie A i A+) stanie się trudniej osiągalny (dla ośrodków młodych i mniejszych uczelni), bowiem liczba kategorii najwyższych jest proporcjonalna do liczby kategoryzowanych jednostek (np. A – 30%); - nowe współczynniki do algorytmu - np. ewentualne zróżnicowanie kategorii B – mogą mieć ważne konsekwencje finansowe.	
107	Uwaga ogólna	Międzyuczelniany Wydział Biotechnologii Uniwersytetu Gdańskiego i Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego	Wnosi się o wprowadzenie zapisów umożliwiającym powoływanie przez publiczne uczelnie akademickie, instytuty badawcze, instytuty PAN i międzynarodowe instytuty jednostek wspólnych. Ustawa co prawda pozostawia dowolność w kształtowaniu struktury uczelni, co nie wyklucza powoływania jednostek wspólnych np. z inną uczelnią lub instytutem badawczym, jednak wprowadzenie odpowiedniego zapisu jasno określi takie możliwości oraz będzie elementem stymulującym integrację środowiska naukowego. Należy podkreślić, że jednostka wspólna w odróżnieniu od uczelni federacyjnej nie będzie mieć osobowości prawnej a jej działanie regulować będzie umowa pomiędzy jednostkami uczestniczącymi. Możliwość tworzenia jednostek wspólnych dotyczyć będzie powoływania np. wspólnych stacji badawczych (stacje na terenie kraju jak i stacje w innych krajach czy kontynentach), stacji terenowych wykorzystywanych dla kształcenia studentów, powo-	Uwaga nieuwzględniona.

			tywania wspólnych instytutów, czy wydziałów dla prowadzenia działalności naukowej i kształcenia. Powołanie wspólnej jednostki dla realizacji kształcenia na wspólnym kierunku studiów przewidzianym w projekcie ustawy wydaje się jak najbardziej uzasadnione. Pracownicy jednostki wspólnej zatrudniani byłiby w jednostkach uczestniczących a ich osiągnięcia, które powstały w związku z tym zatrudnieniem lub odbywaniem kształcenia podlegałyby ewaluacji tylko w jednej z tych jednostek uczestniczących zgodnie z art.258 projektu ustawy. Należy podkreślić, że jednostki wspólne są z powodzeniem realizowane od 25 lat. Przykładem może tu być bardzo dobrze oceniany w ocenach parametrycznych MNiSW oraz ewaluacjach PKA Międzyuczelniany Wydział Biotechnologii Uniwersytetu Gdańskiego i Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego w którym obie uczelnie realizują kształcenie na kierunku Biotechnologia. Wnosi się o wprowadzenie do projektu ustawy dwóch artykułów: I. Publiczne uczelnie akademickie, instytuty badawcze, instytuty PAN i międzynarodowe instytuty, jeżeli mają siedzibę w tym samym województwie, mogą powoływać jednostki wspólne w celu realizacji określonych zadań. Do zadań jednostki wspólnej może należeć między innymi: 1) prowadzenie działalności naukowej; 2) kształcenie na określonym kierunku, poziomie i profilu studiów; 3) kształcenie doktorantów; 4) komercjalizacja wyników badań naukowych, prac rozwojowych oraz know-how związanego z tymi wynikami; 5) prowadzenia działalności dydaktycznej dla zdolnej młodzieży szkolnej; 6) promocja działalności jednostek uczestniczących; 7) inne zadania na rzecz jednostek uczestniczących; II. Jednostki wspólne tworzy się na podstawie umowy pomiędzy jednostkami uczestniczącymi. Umowa określa w szczególności: 1) nazwę jednostki wspólnej; 2) jednostki uczestniczące; 3) zadania jednostki wspólnej; 4) strukturę i sposób zarządzania; 5) zasady korzystania z obiektów i urządzeń jednostki wspólnej oraz jednostek uczestniczących; 6) zasady finansowania działalności i pokrywania strat.	
108	Uwaga ogólna	Osoby fizyczne 119 (KRASP)	Wnosi się o uwzględnienie w rozporządzeniach ustawy wąskiej grupy specjalistów niebędących nauczycielami akademickimi, pracownikami bibliotecznymi, ani pracownikami dokumentacji i informacji naukowej zatrudnionych w uczelniach publicznych na stanowisku konserwatora książki. W związku z nowym rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 2.12.2016 r. (Dz.U. poz. 2063) obowiązują zmiany kwalifikacji zawodowych pracowników. Z tabeli stanowisk pracy (załącznik 4 rozporządzenia) wynika że od osoby zatrudnionej na stanowisku konserwatora książki nie wymaga się żadnych kwalifikacji zawodowych. Wymagania zawodowe na poziomie wykształcenia średniego nie są zgodne z prawdą i ścieżką edukacyjną w polskim szkolnictwie. Ustawodawca pomija i nie docenia tej grupy osób, która jest odpowiedzialna za polskie kolekcje biblioteczne gromadzone	Uwaga nieuwzględniona.

		przez wieki, przechowywane w Oddziałach Zbiorów Specjalnych. Ustawa o Bibliotekach z dnia 11.06.2012 r. (Dz.U. poz.642) nie uwzględnia Konserwatora Dzieł Sztuki ze Specjalizacją Konserwacja i Restauracja Papieru i Skóry. Konserwatorzy papieru i skóry zatrudniani w różnych placówkach uczelni wyższych na stanowisku konserwatora książki kształceni są w dwóch uczelniach: Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu, Zakład Konserwacji Papieru i Skóry oraz Akademia Sztuk Pięknych w Warszawie, Katedra Konserwacji i Restauracji Starych Druków i Grafiki. Studia kończą się egzaminem dyplomowym i magisterskim, nie ma możliwości uzyskania kwalifikacji zawodowych na poziomie średniego wykształcenia. Nie ma również możliwości, aby osoba nabrała doświadczenia zawodowego pracując na tym stanowisku przez dłuższy okres czasu ponieważ nie posiada odpowiedniego przygotowania teoretycznego i zawodowego, a instytucje państwowe przez lata miały obowiązek zatrudniać dyplomowanych konserwatorów zgodnie z rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 11.12.2013 roku. Zaniżenie wymagań kwalifikacyjnych naraża obiekty o niepowtarzalnych cechach artystycznych, historycznych i naukowych na bezpowrotne uszkodzenie. Jedynie osoby, które ukończyły specjalistyczne studia wyższe mogą podejmować zadania mające na celu zabezpieczenie i utrwalenie stanu zachowania zabytku. Polegają one na konserwacji czyli ingerencji w substancję zabytkową oraz na rekonstrukcji polegającej na przywróceniu wartości estetycznych i artystycznych. Ponadto w ciągu 6 lat studiowania uczelnie przygotowują przyszłych konserwatorów papieru i skóry do wykonywania odpowiednich dla właściwej konserwacji zabytku badań naukowych i analiz chemicznych. Działania te mają na celu rozpoznanie historii zabytku, ustalenie użytych do jego wykonania materiałów i zastosowanych technologii, określenie stanu zachowania oraz opracowanie diagnozy projektu i programu prac konserwatorskich i restauratorskich. Przedstawione w projekcie zapisy stawiają konserwatorów książki na nierównorzędnym stanowisku wobec bibliotekarzy, a są to stanowiska porównywalne i wpisują się w profil wykonywanej pracy. Stanowisko konserwatora książki nie odzwierciedla istniejącej regulacji powstałej w czasach, gdy nie było dyplomowanych konserwatorów zabytków w zakresie papieru i skóry. Zatrudnianie wysoko wykwalifikowanych specjalistów zwiększa potencjał i znaczenie uczelni. Nie jest tylko ograniczane do podstawowych prac reperacji zbiorów podejmowanych przez introligatornie na współczesnych księgozbiorach z wyłączeniem zbiorów specjalnych. Obecne rozporządzenie obniżające wymagania kwalifikacyjne osób zajmujących tak odpowiedzialne stanowisko pracy zmierza do nieodpowiednich działań oraz nieodwracalnych strat dóbr kultury jakimi są bezcenne obiekty zabytkowe gromadzone przez wieki w polskich kolekcjach. Rozporządzenie to jest krzywdzące dla środowiska konserwatorów dzieł sztuki i niezgodne z realnymi możliwo-	
--	--	--	--

			ściami kształcenia. Postuluje się o zmianę kwalifikacji zawodowych na wyższe.	
109	Uwaga ogólna	Uniwersytet Śląski	Nie należy lekceważyć niepokoju wywołanego projektem zmian ustrojowych opisanych w ustawie, zwłaszcza koncepcją rady uczelni i jej roli w wyborze rektora. Nie tylko z racji na aktualny kontekst polityczny, ale ze względu na trudne dzieje polskich szkół wyższych, które po dwu wiekach (z krótką przerwą) podległości obcym i własnym reżimom, dopiero od 1989 r. mogły w sposób wolny i kolegialny wybierać organy kierujące uczelnią i jej jednostkami organizacyjnymi oraz reprezentujące interesy społeczności akademickiej. Ponadto, istotne znaczenie wydaje się mieć konieczność szczególnej dbałości o realizację promowania rzeczywistej doskonałości naukowej na zasadach uczciwej i transparentnej konkurencji minimalizującej ryzyko skoncentrowania zasadniczej części środków rozwojowych jedynie w niewielkiej grupie uprzywilejowanych uczelni skupionych w zaledwie kilku największych ośrodkach kraju, co budzić może obawy i zastrzeżenia z punktu widzenia zasady zrównoważonego rozwoju oraz równych szans dostępu do środków dedykowanych programom rozwojowym uczelni publicznych. Rekomenduje się dodanie: 1. słowniczka definicji pojęć, który w tak obszernych aktach prawnych jest niezbędny. 2. przepisu, zgodnie z którym przepisy kpa w postępowaniach administracyjnych prowadzonych przez organy uczelni stosuje się odpowiednio (a nie wprost).	Uwaga nieuwzględniona.
110	Uwaga ogólna	Katolicki Uniwersytet Lubelski	Reforma szkolnictwa wyższego i nauki jest konieczna i słuszna co do postulatów, nie może jednak odbywać się kosztem małych i średnich uczelni oraz abstrahować od postulatów zrównoważonego rozwoju. Bez zrównoważonego wsparcia zarówno dla uniwersytetów spełniających wymagania doskonałości naukowej, ale również uczelni pretendujących do tego miana, powstanie dystans, który utrwali istniejące już teraz dysproporcje. Przyszła ustawa winna zatem tworzyć system, który zapewni możliwość uprawiania nauki na najwyższym poziomie nie tylko w ośrodkach wiodących, ale również w ośrodkach funkcjonujących na poziomie regionalnym. Formułowane w środowisku wątpliwości dotyczą braku regulacji w wielu zakresach, m.in. w zakresie klasyfikacji dziedzin i dyscyplin, w sprawach warunków, jakie musi spełniać uczelnia, aby prowadzić studia na określonym kierunku, poziomie i profilu, wymagań jakie musi spełniać program studiów, kierunków studiów prowadzonych jako jednolite studia magisterskie, kryteriów ewaluacji jakości kształcenia przez Polską Komisję Akredytacyjną, regulacji dotyczących kształcenia doktorantów. Wprawdzie MNiSW przewiduje regulacje w tym zakresie, jednak znaczna ich część ma wejść w życie dopiero w latach 2019-2021.	Uwaga częściowo uwzględniona.
111	Uwaga ogólna	Uniwersytet Jagielloński	Uwagi ogólne: 1. Terminologia i sposób ujęcia preambuły do ustawy wymagają korekty. Technika legislacyjna nie narzuca, bez względu na wagę regulowanej materii, obowiązku wprowa-	Uwaga nieuwzględniona.

			dzania preambuły na wzór konstytucji. Umowne nazwanie ustawy „konstytucją” także nie rodzi takiego obowiązku. W projekcie ustawy zabrakło także typowego słowniczka pojęć i używanych skrótów, ułatwiającego przejrzystość. 2. Ustawa zbyt obszerna (aż 457 artykułów, ponadto ponad 300 przepisów ustawy zawierającej przepisy wprowadzające), liczne przepisy o charakterze technicznym, które bez szkody dla jasności zasad ustawy można przesunąć do aktów niższego rzędu (np. reguły dotyczące prowadzenia rejestrów, wykazów). 3. Przepisy o charakterze „lustracyjnym” (powtarzane w wypadku wymagań stawianych osobom ubiegającym się m.in. o członkostwo w radzie uczelni, mandat rektora, członkostwo PKA). 4. Czy nowe zasady kształcenia doktorantów i przepisy o szkołach doktorskich pozostają w zgodzie z założeniami systemu bolońskiego?	
112	Uwaga ogólna	Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych	Pomimo przypisania środków finansowych do jednego budżetu uczelni należałoby wprowadzić zapis zabezpieczający przed prowadzeniem kierunków kosztochłonnych i nierentownych kosztem kierunków znaczących społecznie oraz przygotowujących absolwentów na potrzeby rynku pracy.	Uwaga nieuwzględniona.
113	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 79	Należy zwrócić uwagę na problem urlopów osób pracujących zawodowo a jednocześnie zatrudnionych w szkole wyższej. Wydaje się, że niewielkie zmiany zasad korzystania z urlopów bezpłatnych przez takie osoby mogłaby znacząco wpłynąć na poprawę zasad współpracy pomiędzy pracownikami naukowymi a praktyką gospodarczą. Jednym z instrumentów pozwalających na uelastycznienie współpracy pomiędzy jednostkami naukowymi a pracodawcami, jest zwolnienie od pracy na prowadzenie zajęć dydaktycznych, określone w § 13 ust 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień od pracy. Zgodnie z tym przepisem pracodawca jest obowiązany zwolnić od pracy pracownika w celu przeprowadzenia zajęć dydaktycznych w szkole zawodowej, w szkole wyższej, w placówce naukowej albo w jednostce badawczo-rozwojowej. Łączny wymiar zwolnień z tego tytułu nie może przekraczać 6 godzin w tygodniu lub 24 godzin w miesiącu. Zwolnienie w wymiarze 6 godzin tygodniowo lub 24 godzin miesięcznie wydaje się nieco mało praktyczne. Co do zasady osoba pracująca na pełnym etacie w wymiarze 40 godzin tygodniowo i 8 godzin dziennie, nie może pozwolić sobie na zwolnienie z całego dnia pracy, ponieważ przepis dopuszcza tylko 6 godzin, co oznacza, że nie można wygospodarować pełnego dnia na zajęcia dydaktyczne (przez 2 godziny z danego dnia i tak należy świadczyć pracę u pracodawcy). Problem jest szczególnie istotny dla osób, których praca oraz jednostka naukowa jest znacznie oddalona. Konieczność bycia dwóch godzin w pracy w dniu zwolnienia oraz następnie dojechanie do uczelni może w prakty-	Uwaga nieuwzględniona.

			ce spowodować znaczne ograniczenie ilości godzin, jakie mogą być poświęcone na dydaktykę. Zwiększenie wskazanej liczby godzin do 8 w tygodniu na pewno znacznie ułatwi koordynację obowiązków w pracy i na uczelni. Przedmiotowe zwolnienie ma charakter nieodpłatny, dzięki czemu w przypadku zwiększenia godzin zwolnienia do 8 tygodniowo nie będzie związane z obciążeniem finansowym pracodawcy zatrudniającego osoby pracujące na uczelni.	
114	Uwaga ogólna	Państwowa Medyczna Wyższa Szkoła Zawodowa w Opolu	Brak dokumentu pt. „Strategia rozwoju potrzeb zawodowych w Polsce w latach 2017-2027”. Taka lista jest tworzona w innych krajach, np. we Francji. Na podstawie tej listy ministerstwo nauki we Francji podpisuje kontrakty ze szkołami wyższymi w zakresie najbardziej deficytowych kierunków kształcenia. Uczelnia zmienia ilość przyjmowanych studentów np. na pielęgniarstwie np. 5 krotnie i otrzymuje zabezpieczenie finansowe na to szczególne kształcenia przez min. 5 lat. Pozwala to w sposób dość precyzyjny obserwować jak zabezpieczamy rynek pracy w zakresie zawodów deficytowych.	Uwaga nieuwzględniona.
115	Uwaga ogólna	Akademia Młodych Uczonych PAN	W projekcie ustawy brak jest jakichkolwiek przepisów antidyskryminacyjnych. Powinny one być wpisane w każdy artykuł, w którym mowa o powoływaniu ciał, jednostek, rekrutacji na studia, do szkół doktorskich itd. Podstawowy zapis powinien co najmniej uwzględniać zasadę równych szans oraz zakaz dyskryminacji z jakichkolwiek powodów (płci, przynależności etnicznej, wyznania niepełnosprawności, orientacji seksualnej, statusu rodzinnego).	Uwaga nieuwzględniona.
116	Uwaga ogólna	Akademia Młodych Uczonych PAN	W projekcie ustawy brakuje mechanizmów prawdziwie zachęcających i umożliwiających (także finansowo) doskonalenie się jednostek naukowych. Dotyczy to zarówno jednostek kategoryzowanych jako bardzo dobre (A, A+), które nie są zachęcane do tego, by osiągnąć prawdziwie światowy poziom (do zajęcia czołowych miejsc w kategoryzacji wystarczy być wiodącą jednostką w Polsce), jak i jednostek słabszych (B, B+), które mogą mieć trudności ze sfinansowaniem reform koniecznych do znaczącego polepszenia poziomu działalności naukowej.	Uwaga nieuwzględniona.
117	Uwaga ogólna	Instytut Matematyczny PAN	Rząd przyjął niedawno projekt budżetu państwa na 2018 r. Przewiduje się „zamrożenie co do zasady na poziomie roku 2017 wynagrodzeń w jednostkach i podmiotach prawnych sektora finansów publicznych”. Należałoby dodać do projektowanej ustawy artykuł, że instytuty PAN (instytucje badawcze?) w przepisach dotyczących finansów publicznych są traktowane tak jak uczelnie.	Uwaga nieuwzględniona.
118	Uwaga ogólna	Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych	Należy zwrócić uwagę na potrzebę dostosowania projektowanych przepisów do przepisów Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz. Urz. UE L 119/1 z dn. 4.5.2016 r.) (RODO), które będzie bezpośrednio stosowane w polskim porządku prawnym od 25 maja 2018 r., zastępując prze-	Uwaga uwzględniona.

			pisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922). Aktualnie w Ministerstwie Cyfryzacji toczą się w tym zakresie stosowne prace legislacyjne, konieczna jest zatem dodatkowa analiza projektu, pod kątem zapewnienia jego zgodności z przepisami RODO.	
119	Uwaga ogólna	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Projekt ustawy zasadniczo zmienia strukturę uczelni oraz zasady gospodarki finansowej uczelni. Najbardziej niepokojącym elementem projektu jest całkowite oderwanie grup pracowników uczelni wypracowujących dochody uczelni, od wpływu na wydawanie tych dochodów. Dotychczas finanse przeznaczone na badania naukowe były pod pewną kontrolą tych grup badaczy, którzy je wypracowali. Kontrola ta była raczej zbyt mała, niż zbyt duża. Projekt nowej ustawy daje całkowitą dowolność w wydatkowaniu tych środków rektorowi uczelni. Daje to olbrzymią i pozbawioną mechanizmów kontrolnych władzę jednej osobie, przez co najmniej 4 lata. Podczas 4 lat kadencji rektor może doprowadzić do całkowitej dezintegracji dobrych i prężnych zespołów badawczych, pod warunkiem, że nie doprowadzi do deficytu uczelni. To zagrożenie jest szczególnie istotne dla niewielkich tzw. „wysp doskonałości naukowej” obecnych w dużych, średniej jakości uczelniach. Zastosowane w projekcie ustawy mechanizmy w zasadzie muszą doprowadzić do zniszczenia takich zespołów.	Uwaga nieuwzględniona.
120	Uwaga ogólna	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Brak jasno określonych celów funkcjonowania systemu, które byłyby wsparte jasno przedstawionymi mechanizmami motywującymi i kontrolnymi. Ustawa zawiera szereg ogólników, czasami zdumiewających (prowadzenie studiów wieczorowych przed prowadzeniem badań w wyliczeniu elementów misji uczelni), bez dookreślenia sposobu wyliczania dotacji (po reformie decydującego źródła dochodów uczelni) i warunków ewaluacji dyscyplin naukowych obecnych w badaniach prowadzonych na uczelni. Oznacza to, że minister drogą rozporządzeń dorocznie (dotacja) lub minimum raz na cztery lata (ewaluacja) będzie określał podstawowe elementy systemu decydujące o bezpieczeństwie materialnym i prestiżu uczelni. W tej sytuacji autonomia uczelni w zakresie struktury i działalności dydaktycznej jest iluzoryczna, bowiem decyzje podejmowane w tym zakresie nie mogą być celowe przy braku wiedzy o podstawowych parametrach dla funkcjonowania w przyszłości uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
121	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 53	Filozofia ustawy powinna opierać się na dwóch filarach: - realizacja przez uczelnię jej misji (na zasadzie autonomii). - dotacja finansowa dla uczelni na realizację jej misji i w wysokości wynikającej z jakości realizacji misji dydaktycznej i naukowej. Ustawa będzie więc oddziaływać na uczelnię („wektorowe pole zewnętrzne”), głównie przez odpowiednie nakłady pieniężne. Te nakłady powinny wynikać w sposób deterministyczny z pełnienia przez uczelnię jej misji dydaktycznej i naukowej (projekt w zasadzie spełnia przynajmniej najważniejsze kryteria jakiegokolwiek skutecznej reformy: a)	Uwaga nieuwzględniona.

			krocząca ewaluacja jakości uczelni oparta na danych międzynarodowych, sprawdzalnych i w zasadzie niemalwersowalnych (brak w projekcie ewaluacji dydaktycznej, bardzo ważnej) b) powiązanie jakości z finansowaniem c) ewolucyjność zmiany tego finansowania (inkrementalność) d) uczynienie z uczelni gospodarza w dysponowaniu środkami. O ile punkt a) jest „motorem”, punkt b) jest „sprzęgłem”, to punkt c) daje w połączeniu z d) czas. Ten czas na zareagowanie na wysłane przez ustawę sygnały jest bezcenny). Minister musi mieć dane oceniające jakość kształcenia w każdej uczelni (to w tej chwili nie istnieje) i badania naukowe (to w zasadzie jest). Argument A: Te dwie zasady powinny zwalniać ustawodawcę z zajmowania się w ustawie nieistotnymi szczegółami wewnętrznej organizacji życia w uczelni. Trzeba założyć, że uczelnia, dla swojego dobra, podejmie w ramach swojej autonomii adekwatne przedsięwzięcia, aby „jej wektor zbliżał się do wektora pola zewnętrznego” (czyli aby najlepiej wypaść w ocenie). Jeszcze trzeba reagować na ew. działania władz uczelni niezgodne z misją uczelni: w przypadkach udokumentowanego i rażącego pogwałcenia misji przez władze uczelni minister powinien mieć w każdym takim przypadku prawo zmniejszenia dotacji każdorazowo o 0,5% dotacji z ostatniego roku. Ilekroć analizie ustawy będzie potrzeba przywołania tego argumentu (nieingerowania w szczegóły życia autonomicznej uczelni) zostanie tam umieszczony napis: ARGUMENT A. Jest wiele, zbyt wiele, szczegółów w ustawie, ale jej „motorem” (ranking) jest art. 235, a „sprzęgłem” (przełożenie rankingu na dotację finansową) art. 360. Jeśliby te dwa fragmenty były źle skonstruowane, to efektu pozytywnego o istotnej jakościowej skali nie będzie (najbardziej krytykowanym jest właśnie „motor” zmian. Podnosi się, że jest on jakoby skierowany przeciwko uczelniom „prowincjonalnym” i małym. Tak nie jest, bo tworzy on gradient jakości, a ten tworzy siłę pchającą wszystkie uczelnie w stronę wyższej jakości. Uczelnia „prowincjonalna” czy mała może w rankingu zwyciężać, bo decyduje jakość, a nie miejsce czy wielkość. Postulowany przez krytykujących „równomierny” czy „zrównoważony” rozwój oznacza faktycznie marnowanie pieniędzy publicznych, bo nie byłoby sensu dążyć do doskonałości - mniej wysiłku oznaczałoby większą nagrodę. Jest oczywiste, iż powinniśmy dążyć do najwyższej jakości na całym obszarze kraju, ale aby to osiągnąć musimy wspierać najciężej, najefektywniej pracujących, aby byli przykładem i drogą).	
122	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 120 (KRASP)	W toczącej się przez wiele miesięcy debacie wielokrotnie odnoszono się do codziennej więzi nauki z gospodarką. W ustawie brakuje otwarcia na tę codzienność. Pan minister mówił o „ścieżce wdrożeniowej”. Skończyło się na wskazaniu ścieżki „doktorskiej” dla osób związanych z gospodarką. Oczywiście głównym zadaniem uczelni akademickich i zawodowych jest kształcenie kadr dla gospodarki i jest to zadanie wielkiej wagi. Brakuje otwarcia dla aktywnego włączenia się pracowników akademickich w rozwiązywanie	Uwaga nieuwzględniona.

			codziennych problemów gospodarki.	
123	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 69	We wszystkich krajach europejskich i USA egzaminy na tytuł Professional Engineer, Diplom Ingenieur, Consulting Engineer przeprowadzane są przez Departamenty Edukacji odpowiednich Stanów Federalnych czy Związkowych i leżą w gestii rządu, (tak było w Polsce do roku 1939), a nie w rękach stowarzyszeń zawodowych. To rząd a w nim resorty odpowiadają za poziom edukacji społeczeństwa danych państw. W Polsce zachowane jest to tylko w resorcie Ministerstwa Zdrowia. Specjalizacje lekarskie organizuje Ministerstwo Zdrowia i Minister Zdrowia nadaje specjalizacje lekarskie. To samo należy uczynić z uprawnieniami w budownictwie. Z uwagi jednak i tak jest na całym świecie - p czym nasi inżynierowie różnej maści pochodzenia polskiego nie wiedzą - jest podział na uprawnienia architektoniczne i uprawnienia inżynierskie. I tak trzeba postąpić także w Polsce. Architekci otrzymują uprawnienia architektoniczne lub architektoniczno-urbanistyczne - w świecie nie ma wydzielonych urbanistów bo nie ma Wydziałów Urbanistycznych są wyłącznie Wydziały Architektury z podspecjalizacją. To trzeba wprowadzić w Polsce. Oraz uprawnienia inżynierskie tzw. Uprawnienia budowlane - nie mogą to być uprawnienia częściowe - pełne lub nie pełna mają być jedne tak jest na całym świecie. Masz uprawnienia lub ich nie masz. Czyli innymi słowy odebrać różnym stowarzyszeniom zawodowym możliwość tworzenia uprawnień. Obecnie jak pan spojrzysz na rynek budowlany to każde przedsiębiorstwo tworzy uprawnienia. Tak być nie może to trzeba skończyć. Stowarzyszenia zawodowe mogą organizować kursy przygotowawcze do zdania egzaminu państwowego czy w Architekturze czy w Budownictwie i nic poza tym. Władza nie może pozwalać by Stowarzyszenia prywatnych osób władzę zastępowała. Proszę spojrzeć kto nadaje prawnikom licencje prawnicze w USA - Wydziały Edukacji w poszczególnych stanach jako agendy rządowe. Nie korporacje prawnicze - Rząd Stanów Zjednoczonych Ameryki. Korporacje jedynie organizują kursy przygotowawcze do egzaminu. - Nikt nie protestuje tylko przystępuje do egzaminu państwowego. Tak samo powinniście postąpić w Polsce. Proszę pamiętać. Czas techników już minął czas wykształcenia średniego w decyzjach i zarządzaniu już minął. Jeśli osoba z wykształceniem średnim chce posiadać i przystąpić do egzaminu państwowego musi wykazać się wykształceniem wyższym. Jest dużo dróg by takie wykształcenie osiągnąć. Robotnik nie może posiadać uprawnień budowlanych czy architektonicznych w Budownictwie. Proszę to zakończyć. Jesteśmy 70 lat po wojnie osoby z wyższym wykształceniem wybite przez okupantów Niemców i Rosjan zostały zastąpione przez nowe pokolenie inżynierów. Wśród inżynierów jest duże bezrobocie. Mają możliwość uzyskać pracę ale ludzi z wykształceniem średnim, którzy nie chcą	Uwaga nieuwzględniona.

			osiągnąć wykształcenia wyższego, przy tak skomplikowanych systemach i oszczędzaniu energii zmniejszaniu erupcji CO2 należy od decyzji odsunąć mechanicznie. Chce musi ukończyć wykształcenie wyższe. Nie wolno nam cofać Polski w rozwoju, musimy iść do przodu. Myślę, że mój wniosek jest wart rozpatrzenia.	
124	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 34	Struktury organizacyjne typu wydział-katedra powinny zostać zreformowane i pełnić funkcję pomocniczą w stosunku do instytucji naukowej typu uczelnia. Pracownik naukowy powinien być zatrudniany wyłącznie przez instytucję a nie według interesów pośredniego kierownictwa, co w praktyce często sprowadza się do żądań dopisywania lub nawet oddawania autorstwa, ostatecznie przeszkadzaniem w pracy naukowej (m.in. ostatnia afera wrocławska oraz własne doświadczenie). Ponadto w strukturach naukowych funkcjonują niestety niepisane zakazy współpracy z innymi wydziałami, zespołami, osobami, a ewenementem są nawet zakazy pracy w ogóle (własne doświadczenie). Można wręcz mówić o karaniu naukowca za pracę dla społeczeństwa, a zwłaszcza sukcesy w tej pracy są bardzo źle widziane (doświadczenie własne i innych naukowców).	Uwaga nieuwzględniona.
125	Uwaga ogólna	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	1) Doświadczenie uczy, że autonomia uczelni wyższej, konieczna m.in. dla nieskrępowanej doraźnymi interesami politycznymi realizacji misji badawczej i dydaktycznej, wymaga stabilizacji instytucjonalnej. W związku z tym zasadne jest utrzymanie rozwiązania polegającego na utrzymaniu reżimu ustawowego dla tworzenia i likwidacji uczelni publicznej, zamiast postulowanego w projekcie rozporządzenia Rady Ministrów. 2) Uwzględniając wieloaspektowość i różnorodność potencjalnych form konsolidacji podmiotów w sektorze szkolnictwa wyższego, jako sposobu racjonalizacji celów i optymalizacji nakładów wskazane jest ograniczenie normatywnej segmentacji uczelni publicznych i niepublicznych. W szczególności dotyczy to niedyskryminacji podmiotów, ze względu na ich status prawny w aplikowaniu o zasoby. Kryterium alokacji powinna być jakość oferty a nie status własnościowy. Chodzi także o dopuszczenie możliwości uzyskiwania efektu synergii ze współpracy, współdziałania wreszcie konsolidacji uczelni publicznych i niepublicznych. Za wysoce kontrowersyjne ograniczenie potencjału konsolidacji uznać należy wprowadzenie kryterium terytorialnego (wymóg alokacji siedziby konsolidujących podmiotów w tym samym województwie). Uwzględniając trudności metodyczne i relatywnie niską wiarygodność długoterminowych prognoz zapotrzebowania na określone kwalifikacje w ujęciu regionalnym za ryzykowne społecznie, a przynajmniej nadmiernie niewystarczająco zoperacjonalizowane uznać należy uprawnienie ministra do dyrektywnej interwencji w ofertę podaży kształcenia w kontekście potrzeb regionalnego rynku pracy.	Uwaga częściowo uwzględniona.
126	Uwaga ogólna	Rada Główna Nauki i Szkol-	Projekt ustawy nie zawiera słownika pojęć stosowanych w tekście ustawy, co utrudnia prawidłową interpretację wielu regulacji, w szczególności w zakresie kształcenia, gdzie	Uwaga nieuwzględniona.

		nictwa Wyższego	stosowana terminologia zmieniała się dość dynamicznie w ostatnich latach.	
127	Uwaga ogólna	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Kwestią niepodjętą w projekcie jest planowana restrukturyzacja instytutów badawczych, w szczególności jej pierwszego etapu, mającego na celu utworzenie z części z nich (ok. 30% ogólnej ich liczby) tzw. Sieci Badawczej „Łukasiewicz”. Z uwagi na to, że instytuty obowiązują wiele zapisów dotyczących działalności naukowej, które dla całego środowiska naukowego będzie, jak dotychczas, regulować jedna ustawa, zasadne wydaje się wprowadzenie w tym samym terminie obydwu projektów ustaw, tj. Ustawy 2.0. <i>Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce</i> i Ustawy o Sieci Badawczej „Łukasiewicz”.	Uwaga nieuwzględniona.
128	Uwagi ogólne	Politechnika Świętokrzyska	- dyscypliny będą oceniane na wszystkich uczelniach na podstawie jednakowych kryteriów, co stworzy bezpośrednią konkurencję między silnymi i słabszymi zespołami. Przy zastosowaniu dotychczasowego sposobu kwalifikowania do kategorii, polegającego na kolejnym procentowym odcinaniu, może wystąpić sytuacja, iż mniejsze uczelnie zostaną zakwalifikowane głównie do kategorii B, a w najlepszym wypadku B+. Kategoria B+ pozwala na własny rozwój naukowy tylko w zakresie doktoratów (bez szkół doktorskich) oraz prowadzenia studiów akademickich jedynie za zgodą Ministra. Kategoria B natomiast pozwala jedynie na prowadzenia studiów praktycznych, które wymagają długich praktyk, trudnych do zorganizowania dla kierunków technicznych, szczególnie w regionach słabo uprzemysłowionych. Czy w tej sytuacji, będą zapisy w innych ustawach umożliwiające realizację autentycznych praktyk studenckich, np. ulgi podatkowe dla przedsiębiorców przyjmujących studentów na praktyki? - uczelnie posiadające w większości kategorie B+ i B, przy jednoczesnych ograniczeniach finansowych, praktycznie tracą szansę na rozwój zarówno naukowy jak i w zakresie dydaktyki - tracą możliwość samodzielnego habilitowania, mają ograniczoną możliwość doktoryzowania i mają ograniczone możliwości prowadzenia studiów akademickich, - uzależnienie rozwoju naukowego uczelni, a także dydaktyki od kategorii przyznawanych głównie na podstawie wyników pracy naukowej oznacza, że uczelnie, które są „na dorobku” będą koncentrować się na badaniach usiłując sprostać wymaganiom badawczym, zaniedbując dydaktykę, - w uczelniach nie mających wysokiej kategorii badawczej następuje ograniczenie autonomii w tworzeniu nowych kierunków studiów, a w pewnych przypadkach minister będzie mógł zlikwidować studia, które nie odpowiadają potrzebom otoczenia lokalnego, z tym że nie podano kto i według jakich reguł będzie takiej oceny dokonywał, - powiązanie nazwy szkoły wyższej z kategorią badawczą (wyrażoną w liczbach bezwzględnych) w przypadku skrajnym może oznaczać, że uczelnia co 4 lata będzie musiała zmieniać szyld,	Uwaga częściowo uwzględniona.

			- ustawa powinna także określać minimalne kryteria umożliwiające zakwalifikowanie dyscyplin do poszczególnych kategorii, co pozwoliłoby na przygotowanie się uczelni do najbliższej ewaluacji. Brak zdefiniowanych kryteriów sprawia, iż jest obawa, że tak decydująca kwalifikacja odbędzie się na warunkach nieznanych do ostatniego momentu.	
129	Uwaga ogólna	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Ko- pernika w To- runiu	W Dziale I powinny być zamieszczone przepisy wskazujące wspólnie podmioty zarówno te, do których ustawa ma zastosowanie, jak również podmioty, do których nie znajduje ona zastosowania. Natomiast podmioty wyłączone z zakresu ustawy zostały określone dopiero w Dziale II, co narusza spójność tekstu.	Uwaga uwzględniona.
130	Uwaga ogólna	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Ko- pernika w To- runiu	Zasadne wydaje się zamieszczenie tzw. słownika definiującego lub wyjaśniającego użyte w ustawie terminy, pojęcia, określenia i skróty, co z uwagi na szeroki zakres regulowanych przez ustawę zagadnień, których wysoki stopień skomplikowania wynika często z samej ich istoty, wpłynie na większą przejrzystość i dookreśloność tekstu oraz konkretność poszczególnych zapisów, a tym samym ograniczy problemy interpretacyjne. Powyższe propozycje zgodne są z zasadami techniki prawodawczej, według których w przepisach ogólnych zamieszcza się określenie zakresu spraw regulowanych ustawą i podmiotów, których ona dotyczy, lub spraw i podmiotów wyłączonych spod jej regulacji, a także objaśnienia użytych w ustawie określeń i skrótów.	Uwaga nieuwzględniona.
131	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 95	Propozycja usunięcia z poprzedniej ustawy zapisu o przymusowym przechodzeniu na emeryturę w wieku 70 lat osób z tytułami naukowymi profesora i przywróceniu tych osób na poprzednie stanowiska w uczelniach z których zostały zwolnione. Są to osoby o najwyższych kwalifikacjach naukowych, które powinny mieć możliwość kontynuowania pracy naukowej jeśli wyrażają taką chęć. Obowiązująca ustawa zmusza uczelnie do zwalniania profesorów z tytułami naukowymi, natomiast pozostawia możliwość dalszej pracy doktorom habilitowanym i osobom z niższymi stopniami naukowymi, mimo osiągnięcia przez nich wieku emerytalnego.	Uwaga nieuwzględniona.
132	Uwaga ogólna	Stowarzyszenie Sieć Obywatel- ska Watchdog Pol- ska	Projektowana ustawa ma mieć szerszy zakres przedmiotowy niż obecnie obowiązujące Prawo o szkolnictwie wyższym i obejmować ma także regulacje, obecnie zawarte także w ustawie o zasadach finansowania nauki, ustawie o pożyczkach i kredytach studenckich, jak również ustawie o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki. W analizowanych poniżej regulacjach projektodawca wielokrotnie posłużył się formułą, zgodnie z którą określone informacje „nie stanowią informacji publicznej i nie podlegają	Uwaga nieuwzględniona.

		udostępnieniu”. Należy w tym miejscu wskazać, że jest to rozwiązanie niedopuszczalne w świetle art. 61 ust. 1-3 Konstytucji RP, gdyż prowadzi do całkowitego wyłączenia grupy dokumentów niezależnie od tego, czy mieszczą się one w zakresie konstytucyjnego prawa (art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP) oraz niezależnie od tego, czy ich udostępnienie prowadziłoby do naruszenia jakiegokolwiek innej wartości prawnie chronionej (wymienionej w art. 61 ust. 3 Konstytucji RP). Ponadto mamy do czynienia z nieproporcjonalnym ograniczeniem prawa do informacji, które nie spełnia warunku konieczności (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP), gdyż, jak już wskazano powyżej, abstrahuje od merytorycznego uzasadnienia pozbawienia możliwości ujawnienia informacji, oraz prowadzi do w istocie bezterminowego wyłączenia jawności informacji i dokumentów. W tym względzie należy wskazać na fragment uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 kwietnia 2015 r., K 14/13: <i>Jedną z form realizacji prawa do informacji publicznej przewidzianą w art. 61 ust. 2 Konstytucji jest dostęp do dokumentów. Kwestionowany art. 284 ust. 2 u.f.p. wyłącza z zakresu informacji publicznej większość dokumentów wytworzonych przez audytora wewnętrznego. Z przeprowadzonej analizy (zob. cz. III, pkt 5.2 uzasadnienia) wynika, że niektóre z dokumentów wytwarzanych przez audytora, innych niż plan audytu oraz sprawozdanie z wykonania planu audytu, zawierają rezultaty przeprowadzonego audytu. Wyrażają one końcowe stanowisko audytora w drodze ocen i zaleceń skierowanych do określonych komórek jednostki, w których przeprowadzane były zadania audytowe. Wynika z tego, że dokumenty wytwarzane przez audytora mogą stanowić informację publiczną i mogą być objęte zakresem prawa do informacji publicznej jako dokumenty, o których mowa w art. 61 ust. 2 Konstytucji. 77 Należy uznać, że określone w art. 284 ust. 2 u.f.p. ogólne wyłączenie wszystkich innych dokumentów wytwarzanych przez audytora niż plan audytu oraz sprawozdanie z wykonania planu audytu z zakresu informacji publicznej stanowi niedopuszczalne ograniczenie prawa dostępu do informacji publicznej, a tym samym jest niezgodne z art. 61 ust. 1-3 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Ustawa nie może bowiem bez stosownego upoważnienia zawężać zakresu prawa określonego w Konstytucji. Niedopuszczalne jest wprowadzanie w ustawie dotyczącej określonego rodzaju działalności władzy publicznej ogólnego wyłączenia całej grupy dokumentów z zakresu informacji publicznej. W wyniku niniejszego wyroku wyeliminowany zostanie z porządku prawnego art. 284 ust. 2 u.f.p.</i> Z powyżej przytoczonego uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego wynika, iż niedopuszczalna jest formuła (naruszająca Konstytucję RP) zastosowana w szeregu przepisów projektowanego Prawa o szkolnictwie wyższym. Należy także zwrócić uwagę, że przepis stanowiący o tym, że określone informacje „nie stanowią informacji publicznej i nie podlegają udostępnieniu” w rzeczywistości pozba-	
--	--	---	--

			wia obywatela możliwości zainicjowania postępowania sądowego, w którym dochodzi do ważenia różnych wartości konstytucyjnych oraz oceny zasadności ograniczenia prawa do informacji. Bowiem w przypadku uznania, że określona informacja nie podlega udostępnieniu na gruncie ustawy o dostępie do informacji publicznej, osobie lub podmiotowi wnioskującemu przysługuje instrument prawny, którym jest skarga na bezczynność. Jednak rozpatrywanie tego środka prawnego przez sąd administracyjny nie daje możliwości oceny pod kątem merytorycznym. Taką sposobność daje zaskarżenie decyzji administracyjnej o odmowie udostępnienia informacji publicznej. Zatem wykorzystana przez projektodawcę formuła, zgodnie z którą „nie stanowią informacji publicznej i nie podlegają udostępnieniu” prowadzi do naruszenia prawa do sądu osób czyniących użytek z prawa do informacji, gdyż uniemożliwia doprowadzenie do merytorycznego rozpatrzenia przez sąd ograniczenia prawa do informacji publicznej. Ma to istotne znaczenie także dlatego, że prawo do informacji publicznej jest prawem człowieka, wynikającym z art. 10 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Europejski Trybunał Praw Człowieka w sprawach Társaság a Szabadságjogokért przeciwko Węgrom (skarga nr 37374/05); YouthInitiative for Human Rights (Młodzieżowej Inicjatywy na Rzecz Praw Człowieka) przeciwko Serbii (skarga nr 48135/06); Österreichische Vereinigung zur Erhaltung, Stärkung und Schaffung eines wirtschaftlich gesunden land- und forstwirtschaftlichen Grundbesitzes (OVESG) przeciwko Austrii (skarga nr 39534/07); Guseva przeciwko Bułgarii (skarga nr 6987/07); Magyar Helsinki Bizottság (Węgierski Komitet Helsiński) przeciwko Węgrom (skarga nr 18030/11) odwołał się do prawa do informacji publicznej i stwierdził, że silna demokracja wymaga transparentności, do której prawo mają wszyscy obywatele. W uzasadnieniu wyroku w sprawie TASZ przeciwko Węgrom wskazano, że opinia publiczna ma prawo do dostępu do informacji o znaczeniu publicznym, a organy państwowe, jako te, które posiadają monopol informacyjny, mogą znacząco utrudniać szerzenie prawa do informacji publicznej, a tym samym naruszać art. 10 Konwencji.	
133	Uwaga ogólna	Stowarzyszenie Sieć Obywatelska Watchdog Polska	W projektowanych przepisach należałoby uporządkować kwestie publikowania (udostępniania) informacji w trybie bezwnioskowym. W części przepisów wskazuje się, że określone informacje będą udostępniane na stronach internetowych, np.: 1) art. 81 ust. 6 („Na stronie internetowej uczeni, nie później niż 3 dni przed egzaminem dyplomowym, udostępnia się recenzje pracy dyplomowej”), 2) art. 86 ust. 3 („Informację o wysokości opłat, o których mowa w ust. 1, uczelnia zamieszcza na swojej stronie internetowej”), 3) art. 117 ust. 5 („Samorząd studencki decyduje w sprawach rozdziału środków finansowych przeznaczonych przez uczelnię na sprawy studenckie. Samorząd studencki sporządza sprawozdanie z rozdziału środków finansowych i rozliczenie tych środków nie	Uwaga uwzględniona.

		rzadziej niż raz w roku akademickim i udostępnia je na stronie internetowej uczelni”), 4) art. 126 ust. 3 („Informację o konkursach, o których mowa w ust. 1, oraz o wynikach tych konkursów, a w przypadku nierozstrzygnięcia konkursu – także uzasadnienie jego nierozstrzygnięcia, ogłasza się na stronach internetowych uczelni, urzędu obsługującego ministra oraz właściwego ministra nadzorującego uczelnię odpowiednio w terminie 14 dni przed konkursem albo po jego zakończeniu”), 5) art. 183 ust. 1 („Na stronie internetowej podmiotu doktoryzującego nie później niż 30 dni przed wyznaczonym dniem obrony rozprawy doktorskiej, udostępnia się”), 6) art. 217 ust. 1 („Na stronie internetowej podmiotu habilitującego udostępnia się wniosek osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, informację o składzie komisji habilitacyjnej, recenzje oraz uchwałę zawierającą opinię w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego wraz z uzasadnieniem”). Natomiast odnośnie do innych informacji wskazanych jest Biuletyn Informacji Publicznej, np.: 1) art. 367 ust. 7 i 9 („Mapę ogłasza się w BIP”, „Minister ogłasza w BIP komunikat o okresowym przeglądzie”), 2) art. 371 ust. 1 i 2 („Minister ogłasza nabory do programów.”, „Ogłoszenia zamieszcza się w BIP”), 3) art. 419 ust. 1 („Rektor oraz organ uczelni federacyjnej wykonujący kompetencje rektora zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej uczelni: 1) statut, 2) zasady i tryb przyjmowania na studia, 3) regulamin studiów – w terminie 14 dni od dnia ich przyjęcia). Stowarzyszenie wskazuje, iż podstawowym miejscem publikowania (udostępniania informacji) powinien być Biuletyn Informacji Publicznej. Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej informacja publiczna, która nie została udostępniona w Biuletynie, jest udostępniana na wniosek. Zatem wyłącznie udostępnienie w BIP zwalnia z obowiązku udostępniania na wniosek. Również przyjęcie jednego miejsca publikowania (udostępniania) informacji pozwoli osobom szukającym informacji na ich szybsze uzyskanie – jedno miejsce. Mając na uwadze szybkość uzyskiwania informacji wnosimy o przyjęcie obowiązkowego publikowania w Biuletynie Informacji Publicznej następujących informacji: 1) art. 42 ust. 9 - ewidencja uczelni niepublicznych, 2) art. 76 ust. 1 - wyniki postępowania w sprawie przyjęcia na studia, 3) art. 118 ust. 5 - sprawozdanie z wykorzystania środków otrzymanych w danym roku akademickim,	
--	--	---	--

			4) art. 135 ust. 1 - ocena okresowa, 5) art. 195 ust. 4 - wyniki konkursu do szkoły doktorskiej, 6) art. 399 ust. 2 pkt 1 i 2 - plan rzeczowo-finansowy na bieżący rok obrotowy; sprawozdanie z wykonania planu rzeczowo-finansowego za poprzedni rok obrotowy, 7) art. 401 - wyniki badania rocznego sprawozdania finansowego uczelni publicznej podlega wykonanego przez firmę audytorską, 8) art. 421 – wyniki audytu zewnętrznego.	
134	Uwaga ogólna	Akademicki Klub Obywatelski im. Prezydenta Lecha Kaczyńskiego w Krakowie	- w projekcie brak jasno sformułowanego celu reformy (np. w preambule Ustawy), jak też konkretnych propozycji mechanizmów podnoszenia jakości kształcenia i poziomu badań, - brakuje też określenia właściwej roli i sposobu wybierania ciał przedstawicielskich, a przez to wyłaniania autentycznych autorytetów w naszym środowisku z punktu widzenia potrzeb Polski (nie tylko świata), - ustawa powinna jasno określać kryteria ewaluacji jednostek, tak aby za autonomia uczelni szła egzekwowalna odpowiedzialność naszego środowiska za stan polskiej nauki i kształcenia wyższego, - uprzątnięcie badań powinno być mocniej forsowane, - propozycja, aby wprowadzić zasadę płatności bonem edukacyjnym, który byłby formą kredytu udzielanego studentowi, bezzwrotnego w przypadku podjęcia pracy w Polsce (w przedsiębiorstwach/instytucjach płacących podatki w Polsce) przez określony okres czasu, z obowiązkiem zwrotu odpowiedniej kwoty w przypadku niedotrzymania tego warunku.	Uwaga częściowo uwzględniona.
135	Uwaga ogólna	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” SGH	Postulat dotyczący przywrócenia akademickiej zasady mianowania pracownika naukowego w miejsce umowy o pracę. Zasada mianowania powinna być obudowana regulacjami gwarantującymi nieusuwalność pracownika naukowego wypełniającego obowiązki, poza przypadkami sądowo potwierdzonego naruszenia prawa z oskarżenia publicznego. Każde wypowiedzenie pracy powinno być skuteczne dopiero po przegraniu przez pracownika w Sądzie Pracy ewentualnego odwoławczego postępowania sądowego.	Uwaga nieuwzględniona.
136	Uwaga ogólna	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” SGH	Do ustawy powinny zostać przetransponowane zalecenia Europejskiej Karty Naukowca (EKN) z 2005 r. odwołujące się do zasad równego traktowania pracowników, stabilizacji zatrudnienia, odpowiedniego wynagrodzenia wraz ze sprawiedliwymi świadczeniami socjalnymi.	Uwaga nieuwzględniona.
137	Uwaga ogólna	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” SGH	Postulujemy wprowadzenie w ustawie możliwości zawarcia PUZP, co było częścią obietnic wyborczych w kampanii przed wyborami prezydenckimi i parlamentarnymi.	Uwaga nieuwzględniona.
138	Uwaga ogólna	Komisja Za-	Postulat, aby ustawa wprowadzała instytucję Rzecznika praw pracownika uczelni,	Uwaga nieuwzględniona.

		kładowa NSZZ „Solidarność” SGH	(RPPU) który czuwałby nad poszanowaniem podmiotowości i autonomii pracowników uczelni, przeciwstawiał się przejawom dyskryminacji, mobbingu i przewodził postępowaniom odwoławczym od niesprawiedliwych lub nierównoważnych ocen. Ustawa powinna także przewidywać konsekwencje dyscyplinarne dla władz akademickich, komisji oceniających, włącznie ze zwolnieniem z zajmowanego stanowiska czy pracy, w udowodnionych przez RPPU przypadkach łamania praw pracowników uczelni, dyskryminacji czy mobbingu.	
139	Uwaga ogólna	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” SGH	Brak jest w ustawie zapisów dotyczących obligatoryjności istnienia i działania krajowych podmiotów i wewnątrzuczelnianych jednostek organizacyjnych zajmujących się badaniami i doradztwem w sferze koncepcji edukacyjnych oraz jakości systemów i procesów dydaktycznych (istnieje one w wielu krajach). To nie procedury i działania PKA decydują o jakości edukacji w polskich uczelniach a jakość realnych procesów edukacyjnych realizowanych w dobrych systemach dydaktycznych polskich uczelni. Takie podmioty istnieją w wielu krajach i czołowych uczelniach.	Uwaga nieuwzględniona.
140	Uwaga ogólna	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” SGH	Ustawa powinna wprowadzić obligatoryjną zasadę współpracy uczelni z grupami szkół średnich. W tej sferze są od dawna w Polsce dobre przykłady, poczynając od działalności Akademii Krakowskiej. Wprowadzenie tej zasady może przynieść wiele dobrych efektów dotyczących jakości edukacji akademickiej, oczywiście także na poziomie szkolnictwa średniego.	Uwaga nieuwzględniona.
141	Uwaga ogólna	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” SGH	Brak jest w ustawie uregulowań sprzyjających powstaniu w Polsce kilku doskonałych wydawnictw naukowych, włączonych w system promocji kadr naukowych. Zapisana w ustawie zasada, że minister będzie wskazywał listę wydawnictw o powszechnie uznanej renomie, budzi wątpliwości, jeśli nie zostaną sprecyzowane kryteria i procedury takiej kwalifikacji.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
142	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 97	Niezrozumiały jest dla mnie jednak fakt, podwyższenia wymogu znajomości języka obcego, przy procedurze uzyskania stopnia doktora. Obecnie na każdym etapie edukacji, sprawdzana jest znajomość języka nowożytnego, począwszy przez szkołę podstawową, średnią, na studiach wyższych kończąc. Aktualnie, jak zauważono w uzasadnieniu projektu, edukacja na studiach wyższych kończy się egzaminem na poziomie min. B2+. Nie ma więc sensu przeprowadzania kolejnego egzaminu na doktoracie. W większości państw członkowskich UE, taki rodzaj egzaminu nie jest znany. Stopień doktora danej nauki powinien wynikać wyłącznie z osiągnięć naukowych kandydata. Regulacja może prowadzić do sytuacji, gdy osoba mająca duży dorobek naukowy, nie uzyska stopnia naukowego, ze względu na niezdany egzamin z języka obcego. Poziom C1 jest poziomem, który jest osiąganym przez studentów filologii obcych. Poza tym, w wielu dziedzinach np. nauce prawa, większość artykułów naukowych wydawanych jest w języku polskim, często również wielu profesorów prawa, nie posiada w swoim dorobku żadnej publikacji w	Uwaga nieuwzględniona.

			języku obcym. Dzieje się tak, ze względu na fakt, że artykuły naukowe dotyczące prawa polskiego, nie są publikowane w czasopiśmie zagranicznych. Mając na uwadze powyższe, proponuję likwidację egzaminu z języka obcego, w procedurze uzyskiwania stopnia doktora.	
143	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 96	Nowa ustawa o szkolnictwie wyższym powinna odebrać prawo dyskryminacji obywateli polskich, będących osobami niepełnosprawnymi. Prawo powinno określać nie tylko konkretne kategorie obywateli obcych państw mających możliwość studiowania na zasadach obowiązujących obywateli polskich, ale także zakres państw, których orzeczenia o niepełnosprawności są podstawą do traktowania niepełnosprawnych polskich obywateli na równi z obywatelami państw obcych, którzy studiuje na zasadach obowiązujących obywateli polskich.	Uwaga nieuwzględniona.
144	Uwaga ogólna	Kolegium Rektorów Uczelni Rolniczych i Przyrodniczych (Uniwersytet Rolniczy im. Hugona Kołłątaja w Krakowie)	Prośba o wskazanie sposobu uznawania uprawnień pracowników nauki. Zmieniające się na przestrzeni lat przyporządkowanie dziedzin i dyscyplin do obszarów nauki spowodowało, że wielu profesorów, pozostając w obrębie tej samej jednostki i nie zmieniając profilu prowadzonych badań, uzyskało doktorat w odrębnych obszarach nauki. Wobec planowanych zmian systemowych pojawiła się niejasność, do której dyscypliny zaliczane będą obecnie te osoby. Docierające do nas opinie są sprzeczne, dlatego pozwalamy sobie przesłać pytania, prosząc o jednoznaczne wskazanie zasad postępowania. 1. Czy proces zmiany dyscypliny będzie dotyczył pojedynczych naukowców, czy też w całości obecnych dyscyplin naukowych, które w nowej Ustawie status dyscypliny utracą? 2. Czy w przypadku kwalifikowania pojedynczych naukowców zaliczenie pracownika do dyscypliny naukowej będzie następowało w oparciu o posiadane dokumenty, czy też w oparciu o posiadany dorobek naukowy? 3. Jaki okres podlegać będzie ocenie i kwalifikacji w przypadku przyjęcia ścieżki oceny dorobku? 4. Kto i na jakich zasadach będzie dokonywał kwalifikacji i zaszeregowania pracownika do dyscypliny lub dyscyplin? 5. Jaką przewiduje się drogę odwołania od decyzji organu kwalifikującego?	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
145	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 98	Po pierwsze, tzw. Konstytucja dla Nauki zupełnie znosi autonomię szkół wyższych, co <i>expressis verbis</i> poręcza konstytucja polska. Na uczelni ustanowione zostanie ciało kolegialne zwane Radą które w sześćdziesięciu procentach będzie składać się z osób zewnętrznych w stosunku do danej społeczności akademickiej. Ciało to wskaże kandydata (kandydatów) na urząd rektora, którego wybierze Senat lub Kolegium Elektorów. Oznacza to możliwość objęcia urzędu rektora przez osobę pochodzącą na przykład ze sfer biznesowych albo samorządowych. Rektor na drodze mianowania obsadzi wszystkie	Uwaga nieuwzględniona.

		stanowiska na uczelni według swego uznania, nie pytając nikogo o przyzwolenie, czy zatwierdzenie. Czegoś takiego nie odważono się wprowadzić nawet w PRL, chociaż działał system nomenklatury i do końca dni tego państwa trwała kontrola partii komunistycznej nad funkcjonowaniem uczelni wyższych. Nie wolno nie dopuścić myśli, że lokalne środowiska biznesowe mogą dążyć do wykorzystania nowego systemu, by wejść na uniwersytety, korzystać z ich majątku, uwłaszczać się na nim, itd. Pragnę jeszcze dodać, że uczelnie publiczne to nie miały majątek. Po drugie, w wyniku wprowadzonych zmian, rektor stanie się „wodzem” uczelni, co zupełnie nie ma oparcia w realiach polskich o jakąkolwiek tradycję. Ona w nauce i kulturze jest wyjątkowo ważna. Polski system szkolnictwa wyższego powstał wzorowany na zasadach niemiecko-austriackich i nie ma żadnego uzasadnienia, aby go po prostu „zaorać”. Występuje olbrzymie ryzyko powstania sytuacji, kiedy tak ogromna władza jaką otrzyma rektor, zostanie się w ręce jednostki o wątpliwych kwalifikacjach, nad którą nie będzie żadnej kontroli przez okres biegu kadencji. Jeśli zostanie się ona komuś, kto to stanowisko zechce wykorzystać dla własnego interesu kosztem akademickiej wspólnoty, jaką jest uczelnia - może dojść do katastrofalnego obrotu wypadków. Może nastąpić dezintegracja środowiska uwłaszczenie rozmaitych jednostek na mieniu państwowych. Uczelnia może stać się po prostu prywatnym folwarkiem rektora. Zresztą lepiej nie wysilać wyobraźni, co może się stać. Po trzecie, nowa ustawa znosi pozostający obecnie w mocy obowiązek uzyskania habilitacji w ciągu ośmiu lat od uzyskania doktoratu. Od pracownika, który zajmuje etat na uczelni, lecz nie chce prowadzić pracy naukowej, nie będzie można niczego zażądać. Nie będzie żadnych możliwości zwolnienia go, aby na to miejsce zatrudnić kogokolwiek innego, kto ma wolę pracy. Otwiera to perspektywę całkowitego imposybilizmu w kształtowaniu kadry naukowej. Po czwarte, ustawa min. Gowina wprowadza pojęcie „profesora dydaktycznego”. Samo w sobie oznacza to powrót do stworzonej przez komunistów instytucji „starszych wykładowców” na uczelniach, co jeszcze piszący niniejsze słowa (rocznik 1971) mógł ze smutkiem dostrzec osobiście, studiując na Uniwersytecie Jagiellońskim. Według pomysłu Ministerstwa pracownik naukowy, zatrudniony na uczelni, zadeklaruje pewnego dnia, że nie będzie prowadził żadnej pracy naukowej, tylko chce być „profesorem dydaktycznym”. Ktoś taki będzie tylko blokował etat. Nauka winna żywić się Humboldtowskim ideałem połączenia pracy badawczej i dydaktyki uniwersyteckiej, oczywiście na ile to możliwe, bo przecież nikt nie jest doskonały. Ale dla kogoś, kto wiedzy swojej - zdobytej w archiwum, bibliotece, czy laboratorium – nie potrafi przekazać, nie ma miejsca na uniwersytecie. I vice-versa, ktoś kto nie prowadzi pracy naukowej, nie ma nic do powiedzenia na sali wykładowej. Tylko ktoś, kto nigdy nie widział uniwersytetu, może kwe-	
--	--	--	--

		stionować tę oczywistą oczywistość”. Po piąte, według ustawy min. Gowina, rektor - bez jakiegokolwiek kontroli – ma znosić i wprowadzać nowe kierunki studiów. Państwo utraci nad tym jakąkolwiek kontrolę, ale będzie dawać na to pieniądze. „Ekscentryczny” profesor - mający poparcie rektora - może wymyślać najbardziej dziwne kierunki studiów. I za państwowe środki będzie się oferować to wszystko młodzieży akademickiej. Państwo po prostu abdykuje. Zamiast wspierać ze wszystkich sił „czystą naukę”, a nie „dziwactwo”, które generuje chwilowa moda. Po szóste, z prawdziwym przerażeniem czytamy w projektowanej ustawie, Że uczelnia może znieść wydziały, bo - jak mówią zwolennicy tej rewolucji - uczelnia przestanie być „federacją wydziałów”. Powstaje pytanie, co w zamian? Gdzie zmierzamy? Gdzie jest granica, na której zatrzyma się wyobraźnia liberalnej rewolucji? Można znieść wydziały, tylko to oznaczać będzie przede wszystkim totalny bałagan. Brak jakiegokolwiek struktury uniwersytetu spowoduje „tąpnięcie” tak drastyczne, że uczelnia tego może nie przeżyć. Nie jest oczywiście dogmatem to, że uniwersytet ma wydziały, bowiem można wymyślić inne rozwiązania organizacyjne. O tym jednak ustawa milczy, nie proponując zupełnie nic nowego. A przecież różne są dyscypliny nauki. Chemik nie jest w stanie głosować w postępowaniu habilitacyjnym historyka, a historyk chemika. Po siódme, pod pretekstem „podniesienia poziomu”, min. Gowin proponuje, aby habilitację nadawać mogły tylko uczelnie mające ewaluację w kategorii „A+” oraz „A”. To oznacza upadek licznych uniwersytetów w Polsce. Bez praw akademickich nie ma przecież żadnej przyszłości. Czy Rzeszów ma prawo do uniwersytetu, czy nie? Czy Białystok, Szczecin, Gdańsk, Łódź mogą cieszyć się uniwersytetem, czy nie? one raczej nie mają szans na kategorię „A+” albo „A”. Czekają więc wegetacja i upadek. Zniszczenie uczelni w tych miastach jest drogą donikąd. Dobrze byłoby zastanowić się nad likwidacją tzw. Państwowych Wyższych Szkół Zawodowych, powołanych do życia przez premiera Buzka, tylko po to, aby „przechowywać” młodzież na pseudo-uczelniach i w ten sposób ograniczyć masowe bezrobocie, które było plagą. Ale nie wolno dążyć, aby Polska miała uniwersytety tylko w Warszawie i Krakowie (i zapewne w Poznaniu, Toruniu, Wrocławiu). To byłoby cofnięciem się w rozwoju. Każda władza, która podejmie takie działania, zapłaci za to politycznie. Prawo i Sprawiedliwość nie może o tym zapomnieć. Po ósme, habilitację min. Gowin chce dawać za „dobre chęci”. W jego projekcie tzw. Konstytucji dla Nauki czytamy, iż pracownik naukowy z doktoratem, jeśli tylko otrzyma grant międzynarodowy, natychmiast dostanie zaświadczenie o posiadaniu stopnia doktora habilitowanego, bez jakiegokolwiek postępowania. Takie postawienie sprawy jest niesłychane. Nikt i nigdy nie odważył się jeszcze zaproponować czegoś takiego. Uży-	
--	--	--	--

			skanie grantu jest przecież jakby „kredytem” nagradzającym pomysł badawczy. Dopiero realizując zamierzone badania naukowe, grantobiorca może rozwiązać określony problem poznawczy i np. przygotować książkę (w humanistyce to niezbędne). I jedynie wówczas wolno go oceniać, nagradzać, awansować. Nigdy wcześniej. W projekcie ustawy, która jest przedmiotem niniejszych uwag, nie ma ani śladu zastanowienia nad fundamentalną różnicą między zamiarami („dobrymi chęciami”) a ich realizacją. Po dziewiąte, ustawa min. Gowina w zasadzie znosi Centralną Komisję do Spraw Tytułów i Stopni Naukowych zastępując ją tzw. Radą Doskonałości Naukowej jako instancją odwoławczą w procedurze habilitacyjnej oraz sprawczą w postępowaniu o nadanie tytułu profesora. Jestem w stanie zrozumieć takie czy inne głosy krytyczne na temat tego ciała jakim jest obecna Centralna Komisja zwłaszcza dotyczące jej obecnego kształtu i kompetencji. Ale przecież jest oczywiste, że instytucja ta jednak czuwa na procesem sumiennego wyboru recenzentów w przewodach habilitacyjnych i profesorskich, czego mamy liczne dowody. Po jej praktycznej likwidacji, proces ten całkowicie przejdzie w ręce lokalnych grup, by nie powiedzieć „sitw”. A już w warunkach kiedy rektor stanie się „wodzem” uczelni, społeczność akademicka utraci jakąkolwiek kontrolę w tym zakresie, gdyż stanowiska funkcyjne pełnić będą „mianowańcy”, a nie osoby z wyboru. System działający w myśl zasady „kolega koledze” domknie się bardzo szczerze. Po dziesiąte, przedłożona ustawa mówi coś niecoś o nieustannym ocenianiu pracowników naukowo-dydaktycznych. Ale nie sposób dojść do wniosku, jaki ma być cel tego postępowania. Habilitacja będzie przecież dowolna. Każdemu, kto nie chce pracować naukowo, państwo zapewni do emerytury etat „profesora dydaktycznego”. Powstaje wielkie i smutne pytanie, po co to wszystko? Cytując Mariana Zdziechowskiego, nasuwa się pytanie: „dokąd zmierzamy”?	
146	Uwaga ogólna	Komitet Nauk Pedagogicznych PAN	Postulat dotyczący wpisania jasnych kryteriów i procedur awansu statusowego, które wychodząc naprzeciw przyjętej przez rząd RP koncepcji zrównoważonego rozwoju w nowym partnerstwie, uwzględniałyby szanse rozwoju dla wielu uczelni akademickich - zarówno tych z wieloletnim stażem i tradycjami naukowymi, jak i tych znajdujących się dopiero na etapie stabilizowania swojej pozycji. Potrzeba ta ma bowiem charakter uniwersalny - dla wszystkich, którzy zainteresowani są racjonalnym i naturalnym różnicowaniem się szkół wyższych oraz dla tych, którym bliska jest orientacja na rozwój. Chcielibyśmy, zatem by w ustawie o szkolnictwie wyższym i nauce takie zapisy, które do rozwoju zachęca wskazując jego kierunek, wymagania (kryteria) i etapy zostały wprowadzone. Tymczasem z czterech przyczyn projektowany mechanizm prorozwojowy ani nie motywuje do rozwoju, ani tym bardziej nie opisuje operacyjnie jego drogi. 1) Jest to mechanizm wynikowy, nie strukturalny, ani nie mieszany (wynikowo-	Uwaga nieuwzględniona.

			strukturalny). 2) Jest to mechanizm jednowymiarowy, bierze pod uwagę wyniki tylko jednego rodzaju - odnosi się jedynie do efektywności działalności naukowej. 3) Niedookreśloność kryteriów ewaluacji naukowej. Całkowity brak operacjonalizacji mechanizmu ewaluacji.	
147	Uwaga ogólna	Wyższa Szkoła Przedsiębiorczości im. Księcia Kazimierza Kujawskiego w Inowrocławiu	Wciąż jest aktualny problem nieadekwatności struktury systemu szkolnictwa wyższego w stosunku do kluczowych wyzwań cywilizacyjnych, m.in. zmian w wielkości i strukturze populacji studentów oraz dynamicznie zmieniających się potrzeb otoczenia społeczno-gospodarczego. Formy studiowania winny powodować większą dostępność studiów przy zachowaniu oczywiście wymogów jakościowych. Nowo powstające kierunki studiów muszą natomiast uwzględniać potrzeby rozwijającego się społeczeństwa. Istnieje potrzeba większego zróżnicowania uczelni, odnoszącego się do stopnia ich uczestnictwa w systemie kształcenia studentów oraz prowadzenia badań naukowych. Podkreślić jednak należy, że wszelkie klasyfikowanie uczelni do poszczególnych grup musi się opierać na jasnych i precyzyjnych przesłankach. Nie powinno dochodzić do ich różnicowania w zakresie finansowania i funkcjonowania z uwagi na to kto jest ich założycielem. Ich przykładami mogą być regulacje dotyczące wpisu uczelni niepublicznej do ewidencji, a także możliwości zakładania uczelni federacyjnej oraz występowania do ministra o utworzenie związku uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
148	Uwaga ogólna	Wyższa Szkoła Przedsiębiorczości im. Księcia Kazimierza Kujawskiego w Inowrocławiu	Postulat, aby studenci uczelni niepublicznych mogli w odpisach podatkowych ujmować koszty kształcenia. Sprzyjałoby to podnoszeniu kwalifikacji, oraz byłoby elementem idącym w kierunku równego traktowania wszystkich grup studentów.	Uwaga nieuwzględniona.
149	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 91	Postulat publikacji jawności danych absolwentów uczelni wyższych. Dobrze by było by dane publikowane obejmowały jak najszerszy zakres np.: imię i nazwisko absolwenta datę urodzenia, ocenę końcową, rok ukończenia uczelni. Uzasadniam to tym, że publikacja taka mogła by być reklamą dla uczelni a i jawność tych danych zapobiegała by patologią. Z konstytucją ten postulat zapewne sprzeczny nie jest. A inne ustawy można zmienić zwykłą większością głosów.	Uwaga nieuwzględniona.
150	Uwaga ogólna	Wojewoda Lubelski, Społeczna Rada ds. Nauki i Szkolnictwa Wyż-	Szczególny niepokój budzi blankietowy charakter projektu ustawy, który w wielu miejscach odsyła do przyszłych aktów wykonawczych. Delegacje ustawowe dają ministrowi nieuzasadnioną swobodę kształtowania jej przepisów za pomocą rozporządzeń, np. listy preferowanych wydawnictw naukowych.	Uwaga nieuwzględniona.

		szego przy Wojewodzie Lubelskim		
151	Uwaga ogólna	Osoba fizyczna 90	Każdy naukowiec niezależnie czy jest zatrudniony w szkole wyższej, instytucie badawczym, itd. czy prowadzi niezależne badania powinien mieć bezpłatny dostęp za pośrednictwem połączenia VPN do takich baz czasopism i publikacji jak: Elsevier (Science Direct), STOR (Journal Storage), Springer, Taylor & Francis Online Journal Collections, Wiley. Pracownicy uczelni, instytutów badawczych, w tym ich studenci i doktoranci posiadają dostęp do trzech powyższych, jednak osoby z poza formalno-prawnej sfery badawczej nie mają do nich dostępu, a dalej prowadzą badania, publikując artykuły, rozwijają krajową naukę.	Uwaga nieuwzględniona.
152	Uwaga ogólna	Krajowa Sekcja Pracowników Szkół Artystycznych NSZZ „Solidarność”	Sprzeciwiamy się marginalizacji roli związków zawodowych w uczelniach. Z projektu wynika, że niektóre uprawnienia samorządu studenckiego są dalej idące niż związków zawodowych, które z mocy prawa stanowią reprezentację pracowników. Studenci jako użytkownicy zakładu administracyjnego, jakim jest uczelnia, przebywają w nim przez określony czas, zwykle 3-5 lat, zaś pracownicy pracują znacznie dłużej.	Uwaga wyjaśniona. Projekt uwzględnia szereg postulatów związków zawodowych, nie powoduje zmniejszenia ich roli, w szczególności należy zwrócić uwagę na przepis, zgodnie z którym rozstrzygnięcia organów uczelni nie mogą naruszać uprawnień związków zawodowych wynikających z obowiązujących przepisów prawa. W toku konsultacji uwzględniony został np. postulat dotyczący udziału związków zawodowych przy określaniu wysokości odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych.
153	Uwaga ogólna	Wyższa Szkoła Przedsiębiorczości im. Księcia Kazimierza Kujawskiego w Inowrocławiu	Projekt przewiduje podział uczelni publicznych i niepublicznych na akademickie i zawodowe. Stanowi, że podstawą zakwalifikowania uczelni do grupy uczelni zawodowych oraz akademickich wyniki dokonywanej co cztery lata ewaluacji jakości działalności naukowej ogłaszane przez ministra w terminie 30 dni od dnia jej zakończenia w formie komunikatu. Zawarty w projekcie zapis może sugerować istnienie podziału na uczelnie lepsze i gorsze. Lepsze akademickie i gorsze, niespełniające tego kryterium uczelnie zawodowe. Można do takiego wniosku dojść ponieważ tylko uczelnie akademickie mają zapisany jasny sposób ewaluacji swojej działalności i skalę ocen. W przypadku uczelni zawodowych nie ma ustawowo wskazanych kryteriów ewaluacji ich działalności co niewątpli-	Uwaga nieuwzględniona.

			wie powinno być uzupełnione. Należy podzielić pogląd, że w obowiązującym systemie szkolnictwa wyższego istnieje potrzeba wzmocnienia uczelni zawodowych, skupionych na wysokiej jakości dydaktyce prowadzonej w ramach studiów o profilu praktycznym. Wprowadzenie kryteriów ich oceny z całą pewnością podniosłoby poziom realizowanych procesów dydaktycznych. W projekcie ustawy wprowadzono ponadto inne instrumenty, których zadaniem miałyby być podniesienie jakości kształcenia np. przez wprowadzenie nowych zasad prowadzenia zajęć oraz przedłużenie okresu studiów. Jeżeli chodzi o pierwszy instrument to jest nim proponowanie wprowadzenia zasady, że zajęcia na studiach prowadzone przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w danej uczelni, a także przez inne osoby posiadające doświadczenie w zakresie programu studiów oraz, że w ramach programu studiów o profilu praktycznym co najmniej 50% godzin zajęć, a o profilu ogólnoakademickim co najmniej 75% godzin zajęć - prowadzona jest przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w tej uczelni jako podstawowym miejscu pracy (78 ust. 1). Rozwiązanie to ma zastąpić obecnie obowiązujące wymogi dotyczące minimów kadrowych. Generalnie wprowadzenie nowych zasad można ocenić pozytywnie nie można jednak podzielić argumentacji przytoczonej w uzasadnieniu projektowanej ustawy, że dotychczasowe rozwiązanie dotyczące minimum kadrowego, zachęcało do spełniania warunków formalnych na minimalnym poziomie, a nie do dbałości o faktyczną jakość kształcenia. Z pewnością były uczelnie, które spieniały tylko wymogi minimalne ale zapewne były też takie, które dbały i zabiegały o wysoki poziom kształcenia. Drugim środkiem mającym podnieść jakość kształcenia jest proponowanie wydłużenia czasu trwania studiów niestacjonarnych w taki sposób, że studia niestacjonarne miałyby trwać dłużej niż studia stacjonarne, odpowiednio o 1 semestr w przypadku studiów pierwszego oraz drugiego stopnia i 2 semestry w przypadku jednolitych studiów magisterskich (68 ust. 1). Ponadto w przypadku studiów o profilu praktycznym, proponuje się żeby praktyki zawodowe trwały co najmniej 6 miesięcy na studiach pierwszego stopnia i jednolitych studiach magisterskich oraz 3 miesiące na studiach drugiego stopnia.	
154	Uwaga ogólna	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego	Same rozwiązania ustawowe trudno jest oceniać bez treści przepisów wykonawczych, które tu akurat mają zasadnicze znaczenie. Pojawiają się choćby pytania, jakie będą składniki algorytmów dotacji, skoro znikają wydziały. Do tej pory dotacja statutowa była przyznawana na wydział, a dotacja podstawowa w składniku kadrowym uwzględniała liczbę wydziałów z poszczególnymi kategoriami. Dopóki nie będziemy znali algorytmów oraz innych reguł finansowania, które znajdują się w rozporządzeniach, trudno cokolwiek mówić o zmianach. Owszem, ujednolicenie strumieni dotacji może odegrać	Uwaga nieuwzględniona.

			pozytywną rolę, ale rodzi też zagrożenie, że ogólna suma dotacji dla poszczególnych, zwłaszcza mniejszych, uczelni będzie po prostu niższa. Do tej pory mieliśmy ogromne trudności z dotarciem do sposobu podziału dotacji, informacji, które decydowały o jej wysokości dla poszczególnych uczelni. Wydaje się, że w nowym systemie będzie to jeszcze trudniejsze, co uczyni finansowanie nauki jeszcze mniej przejrzystym. Poza tym trzeba zwrócić uwagę na to, że dotacja podstawowa (dydaktyczna) wg algorytmu obowiązującego w 2017 r. uzależniona była od średniej ważonej kategorii naukowych przyznanych wydziałom. Jak można rozumieć, będzie teraz zależna od średniej ważonej dla dyscyplin. Może to spowodować (ze względu na niepokrywanie się liczby wydziałów i dyscyplin) z jednej strony obniżenie średniej w stosunku do obecnej, nawet w sytuacji, gdy dana uczelnia istotnie poprawiła wyniki parametryzacji, z drugiej - do uszczuplania liczby dyscyplin poddawanych przez uczelnie parametryzacji w celu uzyskania wyższej średniej. Ponieważ kategoryzacja danej dyscypliny wpływa m.in. na możliwość prowadzenia bez zezwolenia kierunku studiów, może to stanowić zagrożenie dla niszowych, choć ważnych dla danej uczelni, kierunków studiów, jeśli w danej dyscyplinie władze uczelni będą się obawiać słabszego wyniku ewaluacji. W tym kierunku mogą iść rekomendacje oraz decyzje nadzorcze rady uczelni. Już dziś widać zabiegi zmierzające do zmniejszenia lub zwiększenia liczby wydziałów w celu uzyskania wyższej średniej łączenie wydziałów z kat. B czy dzielenie wydziałów z kat. A+). W przypadku ewaluacji dyscyplin taka praktyka może stać się jedynym sposobem na przetrwanie mniejszych uczelni. Wówczas zamierzone efekty ewaluacji nie zostaną osiągnięte, a uczelnie zostaną wystawione na pokusę działań pozornych i niekiedy nieetycznych, choć koniecznych do zachowania ich aktualnego statusu. Trudno w ustawie znaleźć ślady powiązania reguł finansowania z jakością kształcenia. Sprawozdanie finansowe ma być badane przez „firmę audytorską”. Nie ma takiego pojęcia w polskim systemie prawnym. Minister wyda rozporządzenie określające gospodarkę finansową uczelni. Tak szeroka delegacja ustawowa, nie wskazująca, co minister musi uwzględnić przy wydawaniu rozporządzenia, może stać się okazją do istotnego ograniczania autonomii w zakresie zarządzania środkami finansowymi.	
155	Tytuł	Komitety Polityki Naukowej	Tytuł aktu nie jest spójny z treścią ustawy – nie zawiera słowa „system”, które zostało użyte w art. 2.	Uwaga nieuwzględniona.
156	Tytuł	KEJN	Proponuje się zmianę nazwy ustawy na: „Ustawa o szkolnictwie wyższym i badaniach naukowych” lub „...działalności naukowej”. Za taką zmianą przemawia dwuznaczność słowa „nauka” w języku polskim, a także to że ustawa nie dotyczy meritum nauki, a jedynie kwestii organizacyjnych i ewaluacji. Jako ostatni, lecz ważny argument należy wspomnieć trudność we właściwym przekładzie na język angielski – słowo „science” nie jest synonimem nauki w naszym sensie.	Uwaga nieuwzględniona.

157	Tytuł Art. 14	Osoba fizyczna 20	Nie ma dobrego nauczania w szkole wyższej bez uprawiania nauki. Warto w ustawie zaznaczyć priorytet nauki nazywając ją „Ustawą o Nauce i Szkolnictwie Wyższym”. Zwolnienie wyższych szkół zawodowych z prowadzenia badań naukowych nie powinno być całkowitym zwolnieniem z tego obowiązku wykładowców tych uczelni, którzy powinni wykazywać się przynajmniej dorobkiem odtwórczym, a więc opracowaniami dydaktycznymi, wdrożeniami itp.	Uwaga nieuwzględniona.
158	Preambuła	Krajowej Sekcji Pracowników Szkolnictwa Artystycznego NSZZ „Solidarność”	Wychodząc z przekonania, że dążenie do poznania prawdy i przekazywanie wiedzy z pokolenia na pokolenie jest szczególnie szlachetną działalnością człowieka, dostrzegając fundamentalną rolę nauki <u>i sztuki</u> w tworzeniu naszej cywilizacji, określa się zasady funkcjonowania szkolnictwa wyższego oraz prowadzenia działalności naukowej <u>i artystycznej</u> w oparciu o następujące pryncypia: – obowiązkiem władzy publicznej jest tworzenie optymalnych warunków dla wolności badań naukowych, <u>działalności artystycznej</u>, wolności nauczania oraz autonomii społeczności akademickiej, – każdy uczony ponosi odpowiedzialność za jakość i rzetelność prowadzonych badań, <u>działalności artystycznej</u> oraz za wychowanie młodego pokolenia, – uczelnie, oraz inne instytucje badawcze, realizują misję o szczególnym znaczeniu dla społeczeństwa: wnoszą kluczowy wkład w innowacyjność gospodarki, przyczyniają się do rozwoju kultury <u>i sztuki</u>, współkształtują standardy moralne obowiązujące w życiu publicznym.	Uwaga częściowo uwzględniona.
159	Preambuła	Rada Towarzystw Naukowych PAN	Proponuje się następujące brzmienie trzeciego tiret: „– uczelnie, towarzystwa naukowe oraz inne instytucje badawcze, realizują misję o szczególnym znaczeniu dla społeczeństwa: wnoszą kluczowy wkład w innowacyjność gospodarki, przyczyniają się do rozwoju kultury, współkształtują standardy moralne obowiązujące w życiu publicznym.”. Postuluje się uwzględnienie w projekcie ustawy przepisów dotyczących towarzystw naukowych. Towarzystwa naukowe są integralną częścią polskiej nauki. Odgrywają ważną rolę w rozwoju społeczno-gospodarczym, wpływają na społeczny odbiór nauki. Realizują cele związane z organizowaniem społecznego życia naukowego, upowszechnianiem nauki i prowadzeniem badań naukowych. Prowadzą placówki bezpieczeństwa kulturowego o dużym znaczeniu dla tożsamości narodu i utrwalenia jego dziedzictwa. Wiele z nich prowadzi biblioteki oraz archiwa. Towarzystwa naukowe obok uczelni wyższych, Polskiej Akademii Nauk, Polskiej Akademii Umiejętności i instytutów badawczych stanowią czwarty pion nauki polskiej. Przyjmuje się, że „towarzystwami naukowymi są dobrowolne, samorządne, trwałe zrzeszenia o celach niezarobkowych, które realizują misje związane z organizowaniem życia naukowego, upowszechnianiem nauki i prowadzeniem badań naukowych oraz utrwalaniem dziedzictwa dla bezpieczeństwa kulturowego narodu polskiego poprzez prowadzenie bibliotek i archiwów”.	Uwaga nieuwzględniona.

160	Preambuła	Komitety Polityki Naukowej	Projekt wymaga dopracowania pod względem językowym i ujednolicenia słownictwa. Przykładowo: – wychodząc z przekonania”, lepiej: „uznając”; – „przekazywania wiedzy” – za wąsko, nie chodzi przecież jedynie o „przekazywanie wiedzy” (jednokierunkowo) z „pokolenia na pokolenie”, ale o cele o wiele szersze; – „szczególnie szlachetną” – „szczególnie” zbędne; – „naszej” – zbędne, nauka służy cywilizacji w ogóle, a nie tylko „naszej”; – „pryncypia” – w języku prawniczym lepiej: zasady; – „wolności nauczania” – lepiej „wolności kształcenia” (por. niżej art. 2 tam jest „kształcenie”).	Uwaga częściowo uwzględniona.
161	Preambuła	Komitety Polityki Naukowej	Misja „uczelni i innych instytutów badawczych” jest uregulowana podwójnie: we wstępie oraz w art. 2 (tu jako „misja systemu szkolnictwa wyższego i nauki”). To należy poprawić, usuwając dwukrotną regulację na ten sam temat. Elementy misji w obu fragmentach ustawy są niespójne podmiotowo i przedmiotowo, ich zakresy są różne, wobec tego intencje ustawodawcy są niejasne (por. par. 6 zasad techniki prawodawczej). Misja we wstępie dotyczy wyłącznie dwóch typów podmiotów, a art. 2 odnosi się do szerszego „systemu” określonego w art. 7. Są też następujące różnice: „standardy moralne obowiązujące w życiu publicznym” (wstęp), nie znaczy to samo co: „kształtowanie postaw obywatelskich” (art. 2); albo: w art. 2 misją jest: „tworzenie gospodarki opartej na innowacjach”, a we wstępie: „wkład w innowacyjność gospodarki” – to także zwroty o nieco innym zakresie znaczeniowym; „uczestnictwo w rozwoju społecznym” występuje tylko w art. 2. Nie ma w ogóle innowacji społecznych.	Uwaga nieuwzględniona.
162	Preambuła	Komitety Polityki Naukowej	Wstęp budzi też inne wątpliwości językowe i aksjologiczne, jest zredagowany w dyskusyjny sposób, jest niespójny z treścią przepisów ogólnych. Np. we wstępie występuje „autonomia społeczności akademickiej”, a w art. 3: „autonomia uczelni”. Jakich podmiotów dotyczy więc autonomia? Społeczności akademickiej rozumianej jako „wspólnota uczelni” (por. art. 10)? Czy „społeczność akademicka” ma inne znaczenie niż „wspólnota uczelni”? Na czym polega „autonomia społeczności akademickiej”? A na czym „autonomia uczelni”? Z art. 3 a contrario wywnioskujemy, że autonomia nie jest cechą systemu nauki, a jedynie uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
163	Preambuła	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Proponowana zmiana zapisu Preambuły w Ustawie 2.0: „- każdy naukowiec ponosi odpowiedzialność za jakość i rzetelność prowadzonych badań oraz za wychowanie młodego pokolenia,” Brak definicji uczonego, czy jest nim także dydaktyk? Lepszy termin to „naukowiec”, jeżeli myślimy nie tylko o nauczycielach akademickich. Pojęcie „naukowiec” występuje także w dalszych zapisach niniejszej ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
164	Preambuła	Konferencja	Propozycja zmiany:	Uwaga uwzględniona.

		Rektorów Uczelni Artystycznych	Wychodząc z przekonania, że dążenie do poznania prawdy i przekazywanie wiedzy z pokolenia na pokolenie jest szczególnie szlachetną działalnością człowieka, dostrzegając fundamentalną rolę nauki w tworzeniu naszej cywilizacji, określa się zasady funkcjonowania szkolnictwa wyższego oraz prowadzenia działalności naukowej w oparciu o następujące pryncypia: - obowiązkiem władzy publicznej jest tworzenie optymalnych warunków dla wolności badań naukowych i twórczości artystycznej, wolności nauczania oraz autonomii społeczności akademickiej, - każdy uczony ponosi odpowiedzialność za jakość i rzetelność prowadzonych badań oraz za wychowanie młodego pokolenia, - uczelnie, oraz inne instytucje badawcze, realizują misję o szczególnym znaczeniu dla społeczeństwa: wnoszą kluczowy wkład w innowacyjność gospodarki, przyczyniają się do rozwoju kultury, współkształtują standardy moralne obowiązujące w życiu publicznym. Brak w preambule odniesienia także do twórczości artystycznej.	
165	Preambuła	Osoba fizyczna 20	Propozycja nowego brzmienia: „uczelnie oraz instytucje naukowe (zamiast: inne instytucje badawcze), realizują misję o szczególnym znaczeniu dla człowieka, społeczeństwa i państwa (zamiast tylko „społeczeństwa”): wnoszą kluczowy wkład w innowacyjność gospodarki, przyczyniają się do rozwoju kultury, współkształtują standardy moralne” (opuszczamy „obowiązujące w życiu publicznym” ewentualnie można dodać „obowiązujące jednostkę, społeczeństwo oraz państwo”). Samo słowo „badawcze” nie jest wystarczające. W świecie znane są instytucje badawcze, w których prowadzone są badania dalekie od naukowych, choć to, co w nich robią, trudno nazwać badaniami naukowymi. Może zaznaczyć, że „w niniejszej ustawie przez „badanie” rozumie się badanie naukowe, a przez „wiedzę” – wiedzę naukową (a nie np. ezoteryczną).	Uwaga nieuwzględniona.
166	Art. 2	Osoba fizyczna 53	Należy zamienić na: <i>"Misją systemu szkolnictwa wyższego i nauki jest najwyższej jakości kształcenie kadr dla Kraju, działalność naukowa i kształtowanie postaw obywatelskich..."</i> .	Uwaga nieuwzględniona.
167	Art. 2	Obywatele Nauki	W misji uczelni istotną, a niedocenianą aktywnością, jest upowszechnianie wiedzy naukowej w społeczeństwie, w tym różne formy jej popularyzacji, co nie jest tożsame z kształceniem, jest natomiast społecznie istotne (stanowi istotny czynnik zapobiegający szerzeniu się pseudonaukowych i niebezpiecznych teorii, służy wyjaśnianiu kwestii wzbudzających społeczne zaniepokojenie, przyczynia się do zwiększania kapitału kulturowego społeczeństwa). Postulujemy dodanie w tym przepisie formuły: „Misją systemu szkolnictwa wyższego i nauki jest prowadzenie kształcenia, działalności naukowej oraz upowszechnianie wyników badań”.	Uwaga nieuwzględniona.
168	Art. 3	Zespół Rektor-	Pojawiające się w art. 3 rozdzielenie autonomii uczelni od wolności nauczania, działal-	Uwaga nieuwzględniona.

		ski Uniwersyte- tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	ności naukowej, badań naukowych i ogłaszania ich wyników jest niezrozumiałe, gdyż autonomia wyraża się właśnie w wolności działalności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej.	
169	Art. 3	Konferencja Rektorów Uczelni Arty- stycznych	Propozycja zmiany: 1. Podstawą systemu szkolnictwa wyższego i nauki jest wolność nauczania, twórczości artystycznej, badań naukowych i ogłaszania ich wyników oraz autonomia uczelni. 2. System szkolnictwa wyższego i nauki funkcjonuje z poszanowaniem standardów międzynarodowych, zasad etycznych i dobrych praktyk w zakresie kształcenia i działalności naukowej oraz z uwzględnieniem szczególnego znaczenia społecznej odpowiedzialności nauki i sztuki .	Uwaga nieuwzględniona.
170	Art. 3 ust. 1	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Proponowana zmiana zapisu Ustawy 2.0: „Art. 3. 1. Podstawą systemu szkolnictwa wyższego i nauki jest dążenie do poznania prawdy , wolność nauczania, twórczości artystycznej, badań naukowych i ogłaszania ich wyników oraz autonomia uczelni.”. Brak podkreślenia, że w badaniach naukowych dąży się do poznania prawdy. Jest to podstawowy wymóg działalności naukowej.	Uwaga nieuwzględniona.
171	Art. 3 ust. 1 i 2	Krajowej Sek- cji Pracowni- ków Szkolnic- twa Artystycz- nego NSZZ „Solidarność”	1. Podstawą systemu szkolnictwa wyższego i nauki jest wolność nauczania, twórczości i działalności artystycznej, badań naukowych i ogłaszania ich wyników oraz auto- nomia uczelni. 2. System szkolnictwa wyższego i nauki funkcjonuje z poszanowaniem standardów międzynarodowych, zasad etycznych i dobrych praktyk w zakresie kształcenia i działalności naukowej, artystycznej oraz z uwzględnieniem szczególnego znaczenia społecznej odpowiedzialności nauki.	Uwaga nieuwzględniona.
172	Art. 3 ust. 2	Obywatele Nauki	Zwraca się uwagę na nieprecyzyjność sformułowania „poszanowanie standardów nau- kowych”. Jeśli podstawą wyznaczającą te standardy jest – zgodnie z deklaracjami MNiSW – Europejska Karta Naukowca, to np. obecny stan finansowania nauki nie po- zwala na spełnienie wymogu zapewnienia „sprawiedliwych i atrakcyjnych warunków finansowania i/lub wynagradzania wraz z odpowiednimi i sprawiedliwymi świadczenia- mi w zakresie ubezpieczenia społecznego”, analogicznie nie jest spełniony warunek za- pewnienia „równowagi płci” i szereg innych dotyczących np. standardów pracy, warun- ków zatrudniania i awansu.	Uwaga nieuwzględniona.
173	Art. 3 ust. 2	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w	Uzasadnione wprowadzenie szczegółowego odwołania do obowiązujących zasad, stan- dardów. Dodatkowe źródła prawa powszechnie obowiązującego spoza ścisłego katalogu konstytucyjnego nie powinny być wprowadzane w tak ogólny sposób.	Uwaga nieuwzględniona.

		Krakowie		
174	Art. 3 ust. 2	Osoba fizyczna 20	Propozycja zmiany: „Szkolnictwo wyższe i instytucje naukowe przestrzegają zasad etycznych i dobrych praktyk w zakresie kształcenia i działalności naukowej oraz z uwzględnieniem szczególnego znaczenia społecznej odpowiedzialności nauki”. Pominięto odwołanie się do standardów międzynarodowych. Jeśli standardy te wynikają z zasad etycznych i dobrych praktyk, to wzmiankowanie ich nie jest potrzebne. Jeśli zaś niezgodne, to nie należy ich przestrzegać. Alternatywna propozycja: „Szkolnictwo wyższe i instytucje naukowe przestrzegają zasad etycznych i dobrych praktyk w zakresie kształcenia i działalności naukowej oraz z uwzględnieniem szczególnego znaczenia społecznej odpowiedzialności nauki; działają w zgodzie z powszechnie uznanymi standardami międzynarodowymi.	Uwaga nieuwzględniona.
175	Art. 4	Osoba fizyczna 76	Proponuję usunąć ten artykuł i jego konsekwencje w tekście ustawy. Niefortunne jest definicyjne włączenie działalności artystycznej w obręb „działalności naukowej”. Podobna, choć mniej rażąca, jest kwestia działalności rozwojowej. Są to jednak inne obszary ludzkiej aktywności. Owszem, spotykają się one na gruncie edukacyjno-dydaktycznym (nauczać można w ramach i nauki i sztuki), ale działalność dydaktyczna to inna misja uczelni, niż misja np. naukowa.	Uwaga nieuwzględniona.
176	Art. 4	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Prace rozwojowe w proponowanym systemie nie obejmują jednoznacznie prac inżynierskich z zakresu inżynierii, architektury i budownictwa. Tymczasem prace architektoniczne nie są jedynie wytworem sztuki, ale mogą stanowić osiągnięcia techniki i mieć wkład do rozwoju nauki (np. poprzez opracowanie nowej metody konstrukcji). Propozycja zmiany: „Prace rozwojowe są (...) tworzenia i projektowania nowych, zmienionych lub ulepszonych produktów (w tym maszyn i obiektów), procesów i usług (...).”	Uwaga nieuwzględniona.
177	Art. 4 ust. 1	Rada Główna Instytutów Badawczych	Dotychczasowe trzy rodzaje badań naukowych: podstawowe, stosowane i przemysłowe ograniczono do dwóch działalności: badania podstawowe i badania aplikacyjne. Semantycznie <i>badania aplikacyjne</i> można by traktować jako tożsame ze <i>stosowanymi</i> . Definicyjnie <i>badania aplikacyjne</i> wydają się obejmować zarówno <i>badania stosowane</i> , jak i <i>przemysłowe</i> – według obecnej terminologii. Nie jest jasne, jakie cele chciano w ten sposób osiągnąć, ani jakie skutki praktyczne to może wywołać.	Uwaga nieuwzględniona.
178	Art. 4 ust. 1	Osoba fizyczna 54	Ten zapis jest semantycznie niezręczny (i merytorycznie błędny) ponieważ zrównuje „prowadzenie badań naukowych” z „działalnością artystyczną”. Malowanie, rzeźbienie, gra aktorska to jednak nie jest działalność naukowa. Lepiej zapisać: „Niniejsza ustawa dotyczy działalności prowadzonej w uczelniach wyższych, tzn.: a) badań naukowych; b) prac rozwojowych; c) działalności artystycznej.	Uwaga nieuwzględniona.

			Nb. dodałbym jeszcze: d) działalności edukacyjnej.	
179	Art. 4 ust. 1	Krajowej Sekcji Pracowników Szkolnictwa Artystycznego NSZZ „Solidarność”	Działalność naukowa obejmuje prowadzenie badań naukowych, prac rozwojowych lub działalności w zakresie twórczości i działalności artystycznej.	Uwaga nieuwzględniona.
180	Art. 4 ust. 2	Uniwersytet w Białymstoku	Krytycznie trzeba odnieść się do definicji badań podstawowych. Podana definicja badań podstawowych w zasadzie pomija badania matematyczne, teologiczne, filozoficzne. A te właśnie badania są typowe dla badań podstawowych. „Skrócenie” definicji i zastosowanie tradycyjnych określeń da mniej dyskusyjne definicje, a więc proponuje się: badania podstawowe to badania, które mają na celu pozyskanie wiedzy naukowej dla niej samej; badania stosowane to badania, które mają na celu pozyskanie wiedzy naukowej dla pożytku.	Uwaga nieuwzględniona.
181	Art. 4 ust. 2 pkt 2	Osoba fizyczna 54	Art. 4 ust. 2 pkt 2 - Podana wyżej definicja badań aplikacyjnych całkowicie rozczarowuje, jest anachroniczna, ponieważ nie uwzględnia aplikacyjności typowej dla badań w naukach społecznych i humanistycznych. Proponuję zmodyfikowany zapis: „2. Badania aplikacyjne rozumiane jako prace mające na celu zdobycie nowej wiedzy, nastawione na opracowanie nowych produktów, procesów, usług lub wprowadzanie do nich znaczących ulepszeń oraz mające na celu kształcenie umiejętności, tworzenie pożądanych zjawisk i postaw społecznych, nowych wartości i dóbr kultury.”.	Uwaga nieuwzględniona.
182	Art. 4 ust. 2 pkt 1	Akademia Ignatianum w Krakowie	Proponowany zapis odnoszący się do ust 2 pkt 1: 1) badania podstawowe – empiryczne lub teoretyczne, których celem jest zdobywanie nowej wiedzy, niezależne od możliwości jej praktycznego wykorzystania.	Uwaga nieuwzględniona.
183	Art. 4 ust. 2 pkt 1	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Propozycja doprecyzowania pojęcia „zastosowanie komercyjne”. Zgodnie ze słownikiem języka polskiego komercja to działalność nastawiona jedynie na osiągnięcie zysku. Należy zwrócić uwagę, że wyniki wielu badań aplikacyjnych definiowanych zgodnie z opiniowanym projektem Ustawy, nie prowadzą bezpośrednio do osiągnięcia zysku, jednocześnie posiadając duży potencjał związany z zastosowaniem w praktyce. W związku z tym, że co do zasady Narodowe Centrum Nauki finansuje badania podstawowe, a Narodowe Centrum Badań i Rozwoju badania aplikacyjne i prace rozwojowe pojęcia w ustawie powinny być rozłączne, aby nie ulegało wątpliwości, do jakiej kategorii zakwalifikować planowane badania i z jakiego źródła finansowania skorzystać.	Uwaga nieuwzględniona.
184	Art. 4 ust. 2 pkt 2	Uniwersytet w Białymstoku	Stosuje się termin „badania aplikacyjne”, choć w tradycyjnej polskiej terminologii mówi się „badania stosowane”. „Stosowane” jest jednym ze znaczeń terminu „aplikacyjne”	Uwaga nieuwzględniona.

			(termin „aplikacja” zrobił ostatnimi czasy „karierę” w języku polskim, przyjmując znaczenia, które kiedyś temu terminowi w języku polskim nie przysługiwały, a które ma angielskie „application”). Byłbym za pozostawieniem jako głównego określenia „badania stosowane”.	
185	Art. 4 ust. 2	Komitety Polityki Naukowej	Dyskusyjne określenie badań podstawowych i badań naukowych. Projektodawcy uznają, że „prace empiryczne” mające na celu zdobycie nowej wiedzy mogą nie zawierać też teoretycznych?	Uwaga nieuwzględniona.
186	Art. 4 ust. 2	Osoba fizyczna 20	Podana definicja badań podstawowych w zasadzie pomija badania matematyczne, teologiczne, filozoficzne. Te właśnie badania są typowe dla badań podstawowych. Skrócenie definicji i zastosowanie tradycyjnych określeń da mniej dyskusyjne definicje. Propozycja: „• badania podstawowe to badania, które mają na celu pozyskanie wiedzy naukowej dla niej samej; • badania stosowane to badania, które mają na celu pozyskanie wiedzy naukowej dla pożytku”. Stosuje się termin „badania aplikacyjne”, choć w tradycyjnej polskiej terminologii mówi się „badania stosowane”. „Stosowane” jest jednym ze znaczeń terminu „aplikacyjne”. Warto pozostawić jako główne określenie „badania stosowane”.	Uwaga nieuwzględniona.
187	Art. 4 ust. 2	KRAUM, Warszawski Uniwersytet Medyczny	Zgodnie z przepisami ustawy o zasadach finansowania nauki w art. 2 w pkt 3 badania naukowe definiują jako: a) badania podstawowe - oryginalne prace badawcze eksperymentalne lub teoretyczne podejmowane przede wszystkim w celu zdobywania nowej wiedzy o podstawach zjawisk i obserwowalnych faktów bez nastawienia na bezpośrednie zastosowanie komercyjne, b) badania stosowane - prace badawcze podejmowane w celu zdobycia nowej wiedzy, zorientowane przede wszystkim na zastosowanie w praktyce, c) badania przemysłowe - badania mające na celu zdobycie nowej wiedzy oraz umiejętności w celu opracowywania nowych produktów, procesów i usług lub wprowadzania znaczących ulepszeń do istniejących produktów, procesów i usług; badania te uwzględniają tworzenie elementów składowych systemów złożonych, budowę prototypów w środowisku laboratoryjnym lub w środowisku symulującym istniejące systemy, szczególnie do oceny przydatności danych rodzajów technologii, a także budowę niezbędnych w tych badaniach linii pilotażowych, w tym do uzyskania dowodu w przypadku technologii generycznych; Nie przewiduje się w przepisach wprowadzających zmiany ustawy o zasadach finansowania nauki w tym zakresie, zatem propozycja art. 4 ust. 2 koliduje z obowiązującym stanem prawnym.	Uwaga nieuwzględniona.

188	art. 4 ust. 2 pkt 1	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Propozycja doprecyzowania pojęcia „zastosowanie komercyjne”. Zgodnie ze słownikiem języka polskiego komercja to działalność nastawiona jedynie na osiągnięcie zysku. Należy zwrócić uwagę, że wyniki wielu badań aplikacyjnych definiowanych zgodnie z opiniowanym projektem Ustawy, nie prowadzą bezpośrednio do osiągnięcia zysku, jednocześnie posiadając duży potencjał związany z zastosowaniem w praktyce. W związku z tym, że co do zasady Narodowe Centrum Nauki finansuje badania podstawowe, a Narodowe Centrum Badań i Rozwoju badania aplikacyjne i prace rozwojowe pojęcia w ustawie powinny być rozłączne, aby nie ulegało wątpliwości, do jakiej kategorii zakwalifikować planowane badania i z jakiego źródła finansowania skorzystać.	Uwaga nieuwzględniona.
189	Art. 4 ust 2 pkt 1	Akademia Ignatianum w Krakowie	Proponowana zmiana zapisu Art. 4. 2. 1): „1) badania podstawowe – empiryczne lub teoretyczne, których celem jest zdobywanie nowej wiedzy, niezależne od możliwości jej praktycznego wykorzystania.”.	Uwaga nieuwzględniona.
190	Art. 4 ust. 2 pkt 2	Osoba fizyczna 54	Podana definicja badań aplikacyjnych całkowicie rozczarowuje, jest anachroniczna, ponieważ nie uwzględnia aplikacyjności typowej dla badań w naukach społecznych i humanistycznych. Proponuję zmodyfikowany zapis: „2. badania aplikacyjne rozumiane jako prace mające na celu zdobycie nowej wiedzy, nastawione na opracowanie nowych produktów, procesów, usług lub wprowadzanie do nich znaczących ulepszeń oraz mające na celu kształcenie umiejętności, tworzenie pożądanych zjawisk i postaw społecznych, nowych wartości i dóbr kultury.	Uwaga nieuwzględniona.
191	Art. 4 ust. 2 pkt 2	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Definicja „badań aplikacyjnych” łączy dotychczasową definicję „badań przemysłowych” z elementami dotychczasowej definicji „badań stosowanych”. Wydaje się, że wyklucza to z zakresu badań naukowych takie badania, które mają na celu zastosowanie rezultatów w praktyce, ale nie w formie opracowania nowych czy ulepszenia istniejących produktów, procesów lub usług.	Uwaga nieuwzględniona.
192	Art. 4 ust. 3	Komitety Polityki Naukowej	Nie ma w wyliczeniu: „metod”, „systemów”, „modeli” (charakterystycznych dla nauk społecznych i humanistycznych), a tylko „produkty”, „procesy”, „usługi”. To nie jest poprawne, ponieważ eliminuje prace rozwojowe związane z innowacjami społecznymi. Unijne akty dotyczące innowacji stosują szersze wyliczenia, aby nie wykluczać wielu ważnych społecznie prac.	Uwaga nieuwzględniona.
193	Art. 4 ust. 4	Komitety Polityki Naukowej	Dyskusyjne jest przyjęcie, że możliwa jest „odtwórcza” „twórczość” artystyczna, o ile „stanowi wkład w rozwój kultury”. Można się nawet zgodzić, że jest możliwa „odtwórcza” „twórczość” naukowa (replikacja badań), ale artystyczna?	Uwaga uwzględniona.
194	Art. 5, 58 i 258 ust. 7	Osoba fizyczna 15	W art. 5 brak wzmianki o badaniach interdyscyplinarnych. Art. 58 nakazuje przyporządkować kierunki studiów do dyscyplin naukowych (bez wyjątku dla profiliów praktycz-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			nych - zawodowych), także bez wzmianki o studiach interdyscyplinarnych. Art. 258 stwierdza, że przy ewaluacji naukowej interdyscyplinarność nie będzie mieć absolutnie żadnej wartości. Każde osiągnięcie i tak będzie się liczyć monodyscyplinarnie. Brak też regulacji wspierających interdyscyplinarność w doktoratach i habilitacjach.	
195	Art. 5 ust. 1	KEJN	Czy nie przewiduje się interdyscyplinarnych badań i kształcenia więc związanych z kilkoma dyscyplinami? Proponuję nie używać słowa „interdyscyplinarne”, a jedynie napisać np. tak: „badania naukowe prowadzone są w jednej dziedzinie nauki, lub na styku kilku dziedzin”.	Uwaga częściowo uwzględniona.
196	Art. 5 ust. 1	Osoba fizyczna 76	Proponuję dodać (w ustępie 1) listę dziedzin nauki. Sprawa jest zbyt ważna, aby odsyłać ją do rozporządzenia. Dziedzin jest zaledwie kilka, a podzielenie jednej z nich na dwie lub dodanie nowej jest bardzo brzemienne w skutki. Co innego dyscypliny, które są zagadnieniem bardziej szczegółowym, oraz jest ich kilkadziesiąt, zatem drobne zmiany w ich liczbie są mniej ważne.	Uwaga nieuwzględniona.
197	Art. 5 ust. 1	Osoba fizyczna 32	Opublikowanie wykazu dyscyplin w dziedzinie sztuki (ureguluje to rozporządzenie), jest kluczowe dla uczelni artystycznych. Jeżeli będzie tylko jedna dyscyplina dla uczelni muzycznych – sztuki muzyczne i co idzie za tym jedno uprawnienie do doktoryzowania, to trudno nam będzie dążyć do prowadzenia samodzielnej szkoły doktorskiej. W związku z powyższym może nastąpić wykluczenie z możliwości brania udziału w konkursie „Regionalna Inicjatywa Doskonałości”. Czy pozostanie dyscyplina „nauki o sztuce”?	Uwaga częściowo uwzględniona.
198	Art. 5 ust. 2	Pracownicy i studenci UW	Brakuje wyraźnego określenia relacji między dyscypliną a kierunkiem studiów. Tę relację można tylko przy okazji wyprowadzać np. z przepisu o kosztach (i może z niego wynikać, że kierunek studiów nie musi odpowiadać dokładnie jednej dyscyplinie, ale inne wnioski wynikają z kolei z art. 58 i następnych, o czym niżej). Byłoby jednak lepiej, gdyby pojęcie kierunku studiów zostało zdefiniowane, i to w taki sposób, żeby interdyscyplinarność była w nim również dopuszczona.	Uwaga uwzględniona.
199	Art. 5 ust. 2	Osoba fizyczna 117 (KRASP)	Sformułowanie „Kształcenie jest prowadzone w dziedzinach nauki i dyscyplinach naukowych lub dziedzinie sztuki i dyscyplinach artystycznych” budzi wątpliwości. Jeśli przyjąć, że dziedziny będą odpowiadać w znacznym stopniu zdefiniowanym w obecnie obowiązujących przepisach obszarom kształcenia, to można oczekiwać problemów z wieloma oferowanymi dziś kierunkami wieloobszarowymi. Przyporządkowanie kierunków do dyscyplin może okazać się jeszcze trudniejsze, a wiąże się z tym istotna kwestia określenia współczynników kosztowności (art. 5 ust. 4 pkt 2). Proponowana regulacja, wobec niepewności związanej ze sposobem określenia wartości współczynników kosztowności może w efekcie zniechęcać do prowadzenia studiów na bardzo istotnych dla rozwoju kraju kierunkach wielodzinowych (określanych dotychczas jako wieloobszarowe); przykładami takich kierunków są „energia odnawialna” czy „cyber-	Uwaga uwzględniona.

			bezpieczeństwo”. Powyższe wątpliwości nie oznaczają kwestionowania sensowności proponowanej regulacji. Chodzi natomiast o to, żeby wraz z tą propozycją prezentowana była wizja rozwiązania wyżej opisanych problemów. W przeciwnym przypadku grozi „wylanie dziecka z kąpielą” – odwrót od niezwykle pożądanej interdyscyplinarności oferowanych przez uczelnie programów studiów.	
200	Art. 5 ust. 2	Uniwersytet Rzeszowski	System OECD wymaga korekt, zwłaszcza w kontekście współczynnika kosztochłonności kształcenia i badań naukowych. Przykład – historia i archeologia o różnej kosztochłonności w jednej dyscyplinie. Niesłuszne jest zaliczenie historii sztuki do dyscypliny „sztuka”. W innych dyscyplinach także mamy dotychczasowe dyscypliny o różnej kosztochłonności. Jaka będzie kosztochłonność studiów interdyscyplinarnych? Zapowiedziane w projekcie ustawy rozporządzenie MNiSW powinno być skonsultowane ze środowiskiem naukowym.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
201	Art. 5 ust. 2	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Proponowana jest zmiana występującego zapisu na „Kształcenie jest prowadzone w ramach kierunków studiów przyporządkowanych do jednej lub kilku dyscyplin naukowych lub artystycznych.” Taki klarowny zwrot występuje w art. 58 ust. 3, art. 88. Również w innych częściach projektu ustawy jest mowa o kształceniu w ramach kierunków studiów, przyjęciu na kierunek studiów czy też programach studiów w ramach kierunku studiów. Rada Główna zwraca uwagę, że projekt Ustawy nie przewiduje możliwości tworzenia i prowadzenia studiów o charakterze interdyscyplinarnym, które są bardzo istotne z punktu widzenia rozwoju nauki oraz potrzeb gospodarki.	Uwaga uwzględniona.
202	Art. 5 ust. 3 oraz ust. 4 pkt 2 lit. a-b	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Z punktu widzenia spójności tekstu, zasadne wydaje się przeniesienie z Działu I przepisów dotyczących kosztochłonności (art. 5 ust. 3 oraz ust. 4 pkt 2 lit. a-b) do Działu XI „Finansowanie systemu szkolnictwa wyższego i nauki oraz gospodarka finansowa uczelni”.	Uwaga uwzględniona.
203	Art. 5 ust. 3	KEJN	Zapis o współczynnikach kosztochłonności lepiej odłożyć do rozdziału o finansowaniu, żeby było wiadomo do czego mają służyć. Wątpię w możliwość sensownego ustalenia współczynnika kosztochłonności badań, szczególnie w dyscyplinach eksperymentalnych. Nie należy wprowadzać „uśrednionego” współczynnika dla kosztów badań i kosztów kształcenia.	Uwaga uwzględniona.
204	Art. 5 ust. 3	KRAUM,	Współczynniki kosztochłonności powinny być okresowo aktualizowane – ze względu na	Uwaga nieuwzględniona.

		uwagi Działu Administracyjnego Wsparcia Projektów i Współpracy Międzynarodowej	powstające nowe dziedziny lub aspekty badań, nowe metody, w tym także kosztochłonne zaplecze badawcze. Zwracamy także uwagę na problem badań interdyscyplinarnych, w których określenie współczynnika kosztochłonności nie będzie oczywiste.	Stanowi to materię rozporządzenia, które będzie podlegało ewentualnym nowelizacjom.
205	Art. 5 ust. 3	Krajowej Sekcji Pracowników Szkolnictwa Artystycznego NSZZ „Solidarność”	„3. Dyscyplinie naukowej i dyscyplinie artystycznej przypisuje się współczynniki kosztochłonności odpowiadające kosztom prowadzenia kształcenia i działalności naukowej i <u>artystycznej</u> w danej dyscyplinie.”.	Uwaga nieuwzględniona.
206	Art. 5 ust. 4	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Wykaz dziedzin nauki i technik według klasyfikacji OECD - jest pielęgniarstwo (3.3.c), brakuje położnictwa - brak fizjoterapii	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
207	Art. 5 ust. 4	Izba Architektów RP	Wyrażamy zaniepokojenie w związku z możliwością podziału dotychczas jednolitej dziedziny naukowej, jaką jest Architektura i Urbanistyka. Z całą pewnością Architektura i Urbanistyka jest interdyscyplinarną dziedziną nauki obejmującą zagadnienia ze sfery nauk technicznych, społecznych i humanistycznych. Każda z tych sfer nauki stanowi immamentny element jednej dziedziny, jaką jest Architektura i Urbanistyka. Architektura i Urbanistyka jako całość stanowić może przedmiot studiów tak, aby ich efektem było zdobycie zakresu wiedzy niezbędnej do wykonywania zawodu architekta w Polsce, a w konsekwencji również w państwach członkowskich Unii Europejskiej. Należy również wskazać, że przepisy Dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych w sposób szczegółowy określają niezbędny zakres wykształcenia architektonicznego. Zakres ten obejmuje zagadnienia nauk technicznych, humanistycznych i społecznych. Zdobycie wiedzy we wszystkich tych dziedzinach stanowi podstawę do wykonywania zawodu architekta. W świetle powyższego, niezbędne jest zagwarantowanie, aby Architektura i Urbanistyka, pozostała interdyscyplinarną częścią nauki, zaś wykształcenie w tym za-	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			kresie spełnia wymagania wynikające z art. 46 w/w Dyrektywy.	
208	Art. 5 ust. 4	Izba Bawełny w Gdyni	Zastosowanie klasyfikacji OECD spowoduje zlikwidowanie niektórych istniejących obecnie dyscyplin naukowych, co może znacząco utrudnić ewaluację działalności naukowej w tych dyscyplinach i wprowadzić chaos organizacyjny. Dlatego też bardzo istotne jest, aby nowy podział na dziedziny i dyscypliny nie powielał jedynie klasyfikacji OECD, ale brał pod uwagę znaczenie poszczególnych dyscyplin dla gospodarki krajowej. Izba Bawełny w Gdyni jako międzynarodowe zrzeszenie zawodowe skupiające przedsiębiorstwa produkcyjne i handlowe oraz środowisko naukowe związane z szeroko rozumianym przemysłem włókienniczym – reprezentując interesy swoich członków - w szczególności zwraca uwagę na konieczność utrzymania dyscypliny naukowej włókiennictwa, popierając dążenia Wydziału Technologii Materiałowych i Wzornictwa Tekstyliów Politechniki Łódzkiej. Dyscyplinie tej, w świetle projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce grozi likwidacja. Włókiennictwo, zarówno jako dyscyplina naukowa, jak i branża jest istotnym elementem polskiej gospodarki. Potwierdza to m.in. wyodrębnienie Sektora Mody i Innowacyjnych Tekstyliów w systemie Rad ds. Kompetencji, jak również realizowane programy skierowane bezpośrednio do sektora włókienniczego i tekstylno-odzieżowego, jak przykładowo: Projekt RPO WŁ z funduszy EFRR Internacjonalizacja Nowoczesnego Włókiennictwa i Przemysłu Mody Regionu Łódzkiego; Program Sektorowy INNOTEXTILE, ukierunkowany na finansowanie badań przemysłowych oraz prac rozwojowych nad innowacyjnymi rozwiązaniami dla przemysłu włókienniczego (finansowany ze środków unijnych z budżetu NCBR), Branżowy Program Promocji Moda Polska, czy też program GO TO BRAND Moda Polska oferujący wsparcie na internacjonalizację przedsiębiorstw i promocję eksportu polskich wyrobów tekstylno-odzieżowych na rynki międzynarodowe. Izba Bawełny w Gdyni, od kilku już lat jest informowana przez środowisko producentów tekstyliów o znacznych niedoborach specjalistów z zakresu włókiennictwa i odzieżownictwa oraz o tym, że są oni bardzo poszukiwani na polskim rynku pracy. Dlatego też problem odpowiedniego ich kształcenia, poczynając od szczebla szkolnictwa zawodowego, przez średnie techniczne do wyższego technicznego jest dla nas niezmiernie ważny. Wydział Technologii Materiałowych i Wzornictwa Tekstyliów Politechniki Łódzkiej od 70 lat kształci inżynierów włókienników na najwyższym światowym poziomie, o czym świadczy przyznana Wydziałowi przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w roku 2017 kategoria A, będąca wynikiem parametryzacji jednostek naukowych. Dowodzi to, iż osiągnięcia naukowe, potencjał oraz materialne efekty działalności naukowej zostały ocenione na poziomie bardzo dobrym. Wydział wyposażony jest w bardzo nowoczesne	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			technologicznie maszyny i urządzenia pomiarowe, które są owocem realizacji Projektu CLO-2IN-TEX z funduszy regionalnych. Wydział Technologii Materiałowych i Wzornictwa Tekstyliów Politechniki Łódzkiej jest także partnerem szeregu projektów realizowanych w ramach programów Unii Europejskiej w zakresie włókiennictwa; posiada też prawo do doktoryzowania i habilitowania pracowników naukowych. Ponadto, Wydział Technologii Materiałowych i Wzornictwa Tekstyliów Politechniki Łódzkiej realizuje projekt „CKT Innowacyjne Włókiennictwo 2020+” z Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Łódzkiego na lata 2014-2020, osi priorytetowej I: Badania, rozwój i komercjalizacja wiedzy. Izba Bawelny w Gdyni mając powyżej przedstawione argumenty na uwadze, stoi na stanowisku, że likwidowanie dyscypliny naukowej włókiennictwo byłoby działaniem nieracjonalnym i krótkowzrocznym z punktu widzenia potrzeb i perspektyw rozwoju polskiego przemysłu lekkiego. Uprzejmie prosimy o wzięcie pod uwagę głosu środowiska przedsiębiorców polskiej branży tekstylno-odzieżowej oraz związanego z nią środowiska naukowego i pozostawienie dyscypliny włókiennictwo w nowej systematyce dziedzin i dyscyplin.	
209	Art. 5 ust. 4	Komitet Astronomii PAN	Wniosek o zmianę proponowanej przez nową ustawę klasyfikacji dyscyplin naukowych (wg OECD) i uzupełnienie jej przez wprowadzenie „astronomii i badań kosmicznych” jako odrębnej dyscypliny w dziedzinie „Nauk Przyrodniczych”. Potencjalna możliwość likwidacji astronomii jako samodzielnej dyscypliny nauki, w której przebiega proces kształcenia, kariera naukowa i nadawane są stopnie naukowe, może zahamować rozwój tej dyscypliny nauki. Zmiana listy i zmniejszenie liczby dyscyplin w proponowanej reformie nauki są w pełni uzasadnione. Jednak nowa lista dyscyplin powinna odzwierciedlać nowoczesne systemy stosowane w najbardziej prestiżowych agencjach naukowych, prowadzących najwyższej klasy badania. Klasyfikacja OECD nie odzwierciedla tendencji rozwoju współczesnej nauki, a służy raczej do międzynarodowej standaryzacji sprawozdawczości naukowej. Wielka szkoda, iż nie została przyjęta propozycja zespołu doskonałości naukowej Rady Narodowego Kongresu Nauki proponująca podział dyscyplin wg schematu stosowanego przez ERC (stosowanego również przez Narodowe Centrum Nauki). W przypadku wprowadzenia klasyfikacji dyscyplin wg OECD, astronomia (Space Science) zostanie wtłoczona w ramy szeroko rozumianych nauk fizycznych, do szeregu poddyscyplin współczesnej fizyki. Współczesna astronomia ma niewiele wspólnego z fizyką, która stanowi jedynie jedno z narzędzi używanych w badaniach Wszechświata. Wg podziału dyscyplin przyjętego przez ERC, astronomia (Space Science) stanowi odrębną dyscyplinę Panel PE9 (w NCN -panel ST9). Podobnie w NFS astronomia to odrębna dyscyplina (AST). Nie ma więc najmniejszych wątpliwości, że jeśli nowa ustawa ma wprowadzić w	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			nauce polskiej najwyższe światowe standardy naukowe, klasyfikacja powinna uwzględniać podziały dyscyplin wg renomowanych agencji finansujących naukę, a nie międzynarodowych organizacji ekonomicznych.	
210	Art. 5 ust. 4	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piaśtów Ślą- skich we Wro- cławiu	Propozycja wykazu dziedzin i dyscyplin zamieszczona na stronie NCBiR: www.ncbr.gov.pl/.../ncbir/.../2_wykaz_dziedzin_nauki_i_tech_nik_wedlug_klasyfikacji... Budzi poważne wątpliwości: - farmacja znika (!) nie tylko jako dziedzina, ale nie jest nawet dyscypliną, razem z farmakologią jest podspecjalnością w dyscyplinie medycyna ogólna (poz. 3.1.e) - jako dyscyplina znika stomatologia (!), ma być specjalnością w dyscyplinie medycyna kliniczna (poz. 3.2.n) - nie ma czegoś takiego jak ‘medycyna jądrowa,’ jest ‘medycyna nuklearna’ (poz. 3.2.l) - pojawia się specjalność 3.2.cc ‘Medycyna integracyjna i komplementarna (systemy medycyny alternatywnej); co to jest? Doktorat z homeopatii, irydologii, kręgarstwa etc?’ - znikają nauki wychowania fizycznego, zostaje specjalność w dyscyplinie nauka o zdrowiu (poz. 3.3.k), natomiast: - do dyscypliny nauka o zdrowiu zostają włączone choroby tropikalne, parazytologia, choroby zawodowe (medycyna pracy); dlaczego? - jeśli jest tam pielęgniarstwo (3.3.c), to chyba i położnictwo - brak fizjoterapii i ratownictwa medycznego, a to bardzo ważna specjalność nauk o zdrowiu, proponują wprowadzić inny dodatkowy punkt w dyscyplinie nauk o zdrowiu p.t. ‘Inne specjalności nauk o zdrowiu’ dla technik radiologicznych (elektroradiologia), ratownictwa medycznego i medycyny katastrof oraz innych, rzadszych specjalności typu: protetyka słuchu (audiofonologia), dyscypliny optyczne (optyka okularowa, ortoptystyka, optometria) etc. - dyscyplina 3.5 – ‘Inne nauki medyczne’ – to jakieś curiosum: składa się z dwóch specjalności: - medycyna sądowa i - inne nauki medyczne. Co projektodawca chciał przez to powiedzieć?	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
211	Art. 5 ust. 4	Konferencja Episkopatu Polski	Postulujemy, aby w nowej klasyfikacji dziedzin naukowych wyodrębnić „dziedzinę nauk teologicznych”. Przemawiają za tym racje historyczne i merytoryczne. Jeśli chodzi o prawo kanoniczne, Rada Naukowa KEP wnosi, aby było ono oddzielną dyscypliną w dziedzinie nauk społecznych. Za tą racją przemawia długa tradycja odrębności prawa kanonicznego jako dyscypliny naukowej. Ważnym jest również wymóg Kodeksu Prawa Kanonicznego o posiadaniu stopnia naukowego doktora prawa kanonicznego, aby móc pełnić niektóre funkcje w Kościele. Za utrzymaniem odrębności pra-	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			wa kanonicznego jako dyscypliny naukowej z możliwością nadawania stopni naukowych przemawia również istnienie w Konkordacie art. 15 ust. 2, mówiącego o uznaniu przez państwo „kościelnych stopni i tytułów”. W kręgu zainteresowania Kościoła katolickiego znajduje się także dyscyplina nauki o rodzinie. Rada Naukowa KEP, po konsultacjach ze środowiskiem naukowym związanym z tą dyscypliną, postuluje zachowanie jej odrębności, dotychczasowej nazwy oraz jej przynależności do dziedziny nauk humanistycznych.	
212	Art. 5 ust. 4	Politechnika Warszawska Wydział Transportu	Zwracamy się z uprzejmą prośbą o umieszczenie/zachowanie dyscypliny naukowej Transport wśród wyodrębnionych dyscyplin w dziedzinie nauk technicznych. Jej likwidacja może mieć negatywny wpływ na rozwój badań w obszarze transportu a tym samym na rozwój transportu rozumianego jako działu gospodarki decydującego o mobilności naszego społeczeństwa.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
213	Art. 5 ust. 4	Główny Instytut Górnictwa	Proponujemy, aby w oparciu o klasyfikację OECD, dyscypliny naukowe, w których zawiera się aktywność naukowa Instytutu umieścić w dziedzinie „nauki inżynierijskie i techniczne”, dyscyplina „inżynieria środowiskowa”, która obejmować powinna: - górnictwo i kopalnictwo, - inżynieria środowiska, - inżynieria geologiczna, - geotechnika, - inżynieria naftowa, - energetyka i paliwa.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
214	Art. 5 ust. 4	Studenci Wydziału Architektury Politechniki Gdańskiej	Oparcie systemu dyscyplin naukowych według klasyfikacji stosowanej przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) spowoduje, że architektura i urbanistyka przestanie być integralna. Rozdzielenie inżynierii architektury (inżynieria lądowa), urbanistyki i planowania przestrzennego (geografia społeczna i gospodarcza), historii architektury (historia i archeologia) oraz projektowania architektonicznego (sztuka) wpłynie negatywnie na jakość otaczającej nas przestrzeni oraz na badania naukowe w wymienionych dziedzinach. Prośba o zachowanie architektury i urbanistyki jako osobnej dyscypliny, będącej częścią dziedziny nauk inżynieryjnych.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
215	Art. 5 ust. 4	Uniwersytet Opolski Wydział Teologiczny	Postulat, aby zachować <i>nauki o rodzinie</i> jako dyscyplinę naukową, aby dyscyplina nosiła nadal nazwę „nauki o rodzinie” (nie „nauka o rodzinie”) i by pozostała przyporządkowana (jak dotychczas) do nauk humanistycznych, gdyż zgodnie z „polską specyfiką”, która ma być uwzględniona w modyfikowaniu wykazu OECD, <i>nauki o rodzinie</i> mają głęboki fundament antropologiczny, sięgający swoimi korzeniami źródeł humanistycznych i teologicznych. Argumenty:	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			- <i>nauki o rodzinie</i> są już w Polsce dyscypliną naukową na mocy Rozporządzenia MNiSW z dn. 8 sierpnia 2011 r. w sprawie obszarów wiedzy, dziedzin nauki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych, - w wykazie OECD, który ma być podstawą do tworzenia nowej listy dyscyplin naukowych, występuje termin „nauka o rodzinie”; pojawia się on w obszarze nauk społecznych, gdzie jako dyscyplina wymieniona jest „socjologia”, w jej ramach uwzględniona jest „problematyka społeczna”, a w jej zakresie – właśnie „nauka o rodzinie”; - dwa ośrodki w Polsce uzyskały już prawa nadawania stopnia doktora w naukach o rodzinie (Uniwersytet Opolski oraz Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie), - w wielu ośrodkach naukowych w Polsce wraz z realizacją kierunku <i>nauki o rodzinie</i> prowadzone są badania naukowe w zakresie <i>nauk o rodzinie</i>, - badania nad rodziną jako rozproszone poszukiwania naukowe w zakresie filozofii, teologii, psychologii, pedagogiki, socjologii były prowadzone przez wiele lat w Polsce; powołanie dyscypliny nauk o rodzinie spowodowało konsolidację i lepszą koordynację tych z natury interdyscyplinarnych badań, a także umożliwiło nawiązanie kontaktów z ośrodkami zagranicznymi podejmującymi badania z zakresu nauk o rodzinie zarówno w Europie, jak i poza jej granicami.	
216	Art. 5 ust. 4	Politechnika Wrocławska Wydział Geoinżynierii; Górnictwa i Geologii z upoważnienia dziekanów kształcących w dyscyplinie „górnictwo i geologia inżynierska oraz dyrektorów jednostek badawczych mających uprawnienia w tej dyscyplinie	Postulat zachowania/powołania dyscypliny „górnictwo i geologia inżynierska” w tworzonym wykazie dyscyplin. Likwidacja dyscypliny „górnictwo i geologia inżynierska” zamyka możliwość rozwoju polskiego górnictwa, doprowadzi do zaprzestania kształcenia i prowadzenia badań w tej dyscyplinie, a w konsekwencji do zamknięcia wydziałów górniczych w Polsce. Dodatkowo, zablokuje to możliwość rozwoju kadry naukowo-badawczej wielu ośrodków badawczych posiadających uprawnienia do nadawania stopnia doktora nauk technicznych. Agregacja dyscypliny „górnictwo i geologia inżynierska” z innymi dyscyplinami pod szyldem „Energetyki” czy „Inżynierii Środowiskowej” nie będzie dla rozwoju górnictwa dobra. Specyfika naszej dyscypliny, zarówno w obszarze badawczym, jak i dydaktycznym (stwierdzenia kwalifikacji uprawniające do pracy w górnictwie wymagane przez Wyższy Urząd Górniczy) oraz obowiązujące przepisy „Prawo Geologiczne i Górnicze” jednoznacznie pokazują potrzebę istnienia „górnictwa i geologii inżynierskiej jako dyscypliny naukowej i dydaktycznej.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
217	Art. 5 ust. 4	Kolegium Rek-	Postulat, aby zachować funkcjonujący w OECD ich podział na pięć niezależnych dyscy-	Uwaga nieuwzględniona.

		torów Uczelni Rolniczych i Przyrodniczych (Uniwersytet Rolniczy im. Hugona Kołłątaja w Krakowie)	plin: rolnictwo, leśnictwo i rybołówstwo; nauki o zwierzętach i mleczarstwie; nauki weterynaryjne; biotechnologia rolnicza; inne nauki rolnicze. Przyjcie tak rozdzielonego katalogu, a następnie nadawanie stopni, i ewaluacja jednostek naukowych zagwarantuje w przyszłości możliwość transparentnego porównywania polskich jednostek w ramach OECD. Ponadto weterynaria w większości krajów jest odrębną dziedziną lub dyscypliną naukową regulowaną w Unii Europejskiej odsiebnymi aktami prawnymi. Dlatego z niepokojem obserwujemy doniesienia o chęci połączenia weterynarii, zootechniki i rybactwa w jedną dyscyplinę. W naszej ocenie, uwzględniającej odmiennosć prowadzonych badań, w ten sposób sztucznie utworzoną kategorię „nauki weterynaryjne, zootechniczne i rybactwo” łączyłby jedynie jeden aspekt — że badania dotyczą zwierząt. Proponujemy także, aby w piątej dotychczasowej dyscyplinie „inne” ująć dyscyplinę „technologia żywności i żywienie”. Wynika to z faktu, że na większości uczelni przyrodniczych i rolniczych prowadzone są kierunki kształcenia z zakresu technologii żywności i żywienia. Ponadto w jednostkach tych kontynuowane są również badania naukowe, które w ostatniej ocenie parametrycznej w większości uzyskały kategorię A.	Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
218	Art. 5 ust. 4	Politechnika Łódzka Wydział Technologii Materiałowych i Wzornictwa Tekstyliów	Postulat dotyczący utrzymania dyscypliny naukowej Włókiennictwo i niewłączania nauki o Włókiennictwie do Inżynierii Materiałowej. Zgodnie z obecnie obowiązującą, tj. od 1.10.2011 roku systematyką obszarów, dziedzin i dyscyplin naukowych Włókiennictwo jest dyscypliną naukową. Natomiast zgodnie z systematyką OECD, dyscyplina naukowa jaką jest Włókiennictwo zostaje zredukowana do specjalności naukowej o nazwie Tekstyliów w dyscyplinie naukowej jaką jest Inżynieria Materiałowa w dziedzinie nauk Inżynieryjnych i Technicznych. Jest to sprzeczne z obecnie przyjętą nomenklaturą, albowiem pojęcie Tekstyliów nie jest równoznaczne z obszarem wiedzy o Włókiennictwie. Pojęcie tekstyliów nie jest równoznaczne z obszarem wiedzy o Włókiennictwie. Tekstyliów (według definicji) stanowią bowiem tylko podgrupę Włókiennictwa i dotyczą przędzy oraz wyrobów otrzymywanych z przędzy. Natomiast Włókiennictwo jest nauką o materiałach włóknistych in statu nascendi, na różnych etapach transformacji oraz nauką o produktach końcowych, w których zastosowano materiały włókniste, np. nanowłókna, mikrowłókna, kompozyty włókniste. Poza tym, współczesne Włókiennictwo jest jeszcze szerszym pojęciem, albowiem nierozdzielnie związane jest ze sztuką i obecnie definiując Włókiennictwo łączy się je z pojęciami Przemysł Mody, Wzornictwo i Designing.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			Zasadnym jest pozostawienie samodzielnej dyscypliny naukowej, jaką jest Włókiennictwo. Włączenie dyscypliny Włókiennictwo do jakiegokolwiek szerszej grupy dyscyplin nie gwarantuje pełnej zgodności z jej zakresem tematycznym.	
219	Art. 5 ust. 4	Izba Bawelny w Gdyni; Stowarzyszenie Włókienników Polskich; Centralny Instytut Ochrony Pracy Państwowy Instytut Badawczy, Zakład Ochron Osobistych w Łodzi	Postulat dotyczący utrzymania dyscypliny naukowej Włókiennictwo.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
220	Art. 5 ust. 4	Komitet Nauk o Kulturze PAN, Polskie Towarzystwo Kulturoznawcze (w imieniu środowiska akademickiego kulturoznawców polskich)	Postulat, aby w wykazie dyscyplin naukowych zamieścić dyscypliny: kulturoznawstwo i nauki o sztuce ułożone w dziedzinie nauk humanistycznych).	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
221	Art. 5 ust. 4	Senat Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku	Scalenie dotychczasowych dyscyplin „nauki piękne”/ „sztuki projektowe” w jedną dyscyplinę „sztuki plastyczne” spowoduje, że większość ASP prowadzić będzie tylko jeden obszar studiów, co spowoduje ich unifikację ze szkodą dla ich ogólnoakademickiego/naukowego charakteru i atrakcyjności oferty dla kandydatów.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
222	Art. 5 ust. 4	Konwent Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku	Niepokój budzą zapisy, zapowiadające wprowadzenie rozporządzeniem ministra nowej klasyfikacji dziedzin i dyscyplin naukowych opartej na klasyfikacji OECD. Nowa klasyfikacja obejmować ma 7 dziedzin nauki i 41 dyscyplin, w tym jedną dziedzinę sztuki i 4 dyscypliny artystyczne: sztuki filmowe, sztuki muzyczne, sztuki plastyczne, sztuki tea-	Uwaga częściowo uwzględniona. Uwaga w zakresie klasyfikacji dyscyplin będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozpo-

			tralne, które zostaną wprowadzone przepisami w dniu 1 czerwca 2018 roku. W projekcie Ustawy 2.0. w art. 193 warunkuje się utworzenie tzw. szkoły doktorskiej w uczelni, która posiada odpowiednią kategorię naukową w co najmniej dwóch dyscyplinach. W świetle tego zapisu a jednocześnie zapowiedzi zmniejszenia ilości dyscyplin na uczelni artystycznej, jaką jest ASP w Gdańsku (gdzie obecnie istnieją dwie dyscypliny: sztuki piękne i sztuki projektowe), niemożliwym będzie powołanie i prowadzenie szkoły doktorskiej. Nieuzgodnienie w tym aspekcie specyficzności uczelni artystycznej w projekcie Ustawy 2.0 jest zdecydowanie krzywdzące i w praktyce uniemożliwi samodzielne kształcenie doktorantów.	rządzeń.
223	Art. 5 ust. 4	Komitety Psychologii PAN	Postulat dotyczący umieszczenia psychologii w obszarze nauk społecznych, co jest zgodne z tradycją klasyfikacji tej dyscypliny w Polsce i na świecie. Jesteśmy głęboko zaniepokojeni propozycją nowej klasyfikacji dziedzin i dyscyplin nauki przygotowaną przez Prezydium CK. Wedle tej propozycji dyscyplina naukowa: „psychologia” została włączona do dziedziny: „nauki medyczne i o zdrowiu”. Jest to propozycja, która nie znajduje merytorycznego uzasadnienia. Poniżej kilka argumentów na rzecz pozostawienia psychologii w dziedzinie nauk społecznych. 1. W przedstawionym przez MNiSW projekcie Ustawy: Prawo o szkolnictwie wyższym, dział IV: Stopnie i tytuły w systemie szkolnictwa wyższego i nauki, w art. 5 ust. 4 pkt 1 zapisano, iż MNiSW przygotowuje (w drodze rozporządzenia) nową klasyfikację dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych w ramach dziedziny sztuki, pod uwagę będzie brana klasyfikacja zaproponowana przez OECD. W tej klasyfikacji „psychologia” została włączona do dziedziny 5: „nauki społeczne”. 2. W klasyfikacji stosowanej przez ERC, KE, NCN czy KEJN „psychologia” także jest włączona do obszaru nauk społecznych, a nie medycznych. Wszędzie w Europie i na świecie „psychologia” umiejscowiona jest w obszarze nauk społecznych. Wyjątek stanowi klasyfikacja amerykańskiej National Science Foundation, w której „psychologia” występuje samodzielnie. 3. Historycznie rzecz ujmując, w Polsce, „psychologia” była prowadzona na wydziałach o profilu humanistyczno-społecznym, a nie medycznym. 4. Problematyka badawcza związana z obszarem badawczym psychologii klinicznej jest tylko jednym z działów psychologii. Inne działy to: psychologia poznawcza, psycholinguistyka, psychologia rozwojowa, psychologia edukacyjna, psychologia pracy, zarządzania organizacją, psychologia osobowości, różnie indywidualnych, psychofizjologia, psychologia społeczna, psychologia środowiskowa, psychometria. 5. Poza psychologią kliniczną, żaden dział psychologii nie jest powiązany z naukami medycznymi. Co więcej, tylko kształcenie i doskonalenie zawodowe psychologów kli-	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			nicznych przypomina kształcenie lekarzy. 6. Dziś, uprawnienia do nadawania stopni naukowych (doktora lub doktora habilitowanego) przysługują jednostkom uniwersyteckim, w tym 3 wydziałom niepublicznego Uniwersytetu SWPS (Warszawa, Wrocław i Sopot), jednemu wydziałowi Akademii Pedagogiki Specjalnej w Warszawie oraz Instytutowi Psychologii PAN w Warszawie. Pozostałe uprawnione jednostki znajdują się na uniwersytetach: UG, UKW, UAM, UŁ, UW, UKSW, UMCS, KUL, UJ (2 jednostki), UWśr. Żadna jednostka o profilu medycznym nie posiada stosownych uprawnień.	
224	Art. 5 ust. 4	Dziekani Wydziałów prowadzących działalność dydaktyczną i naukową z zakresu nauk o żywności i żywieniu człowieka	Postulat dotyczący uwzględnienia dyscypliny technologia żywności i żywienie jako odrębnej dyscypliny w dziedzinie nauk rolniczych. Na tle innych dyscyplin w obszarze nauk rolniczych, leśnych i weterynaryjnych, istniejąca dyscyplina technologia żywności i żywienia stanowi pozytywny przykład, co potwierdzają wyniki ostatniej oceny parametrycznej jednostek naukowych. Wśród jednostek prowadzących badania z zakresu nauk o żywności i żywieniu człowieka, klasyfikowanych w naukach o życiu (obszar nauk rolniczych, leśnych i weterynaryjnych) lub grupach niejednorodnych, zdecydowana większość może pochwalić się oceną bardzo dobrą (kat. A). Podkreślić należy również, że Wydział Biotechnologii i Nauk o Żywności z Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu uzyskał ocenę wyróżniającą (kat. A+). Wielu naukowców zajmujących się tą dyscypliną może poszczycić się nie tylko uznaniem w kraju, ale także za granicą. Przykładem mogą być tworzone konsorcja, liczne projekty badawcze prowadzone we współpracy z ośrodkami zagranicznymi m.in. w ramach grantów europejskich i inne wspólne przedsięwzięcia. Ponadto wielu pracowników naukowych posiadających wykształcenie i dorobek naukowy z zakresu technologii żywności i żywienia człowieka jest członkami prestiżowych międzynarodowych towarzystw naukowych, rad naukowych czasopism posiadających współczynnik IF czy organizacji branżowych. Wysoka pozycja obecnej dyscypliny technologia żywności i żywienia w świecie nauki to efekt wieloletniej pracy i najwyższych standardów naukowych obowiązujących w naszym środowisku od dziesięcioleci. Innym argumentem świadczącym o ogromnym znaczeniu proponowanej dyscypliny technologia żywności i żywienie jest rola sektora rolno-spożywczego w gospodarce krajowej. Polska jest obecnie jednym z największych eksporterów produktów rolno-spożywczych w UE. Zgodnie z danymi GUS w całym 2016 roku polski eksport żywności wyniósł 24,2 mld euro i był o 7,1 mld euro wyższy od importu. Natomiast zgodnie ze wstępnymi danymi GUS, w okresie styczeń-czerwiec br. polski eksport zwiększył się o 8,4 proc. (r/r), do 99,1 mld euro, a szybciej niż przeciętnie rosła m.in. sprzedaż artykułów rolno-spożywczych (o 9,6 proc). (...)	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			Brak dyscypliny technologia żywności i żywienie w nowym wykazie wpłynąłby na obniżenie prestiżu i znaczenia tych badań. Brak możliwości uzyskania przez naukowców stopnia naukowego lub tytułu naukowego w dyscyplinie technologia żywności i żywienie, ograniczałby liczbę podejmowanych tematów badawczych, co skutkowałoby zmniejszeniem liczby wysoko wykwalifikowanych kadr z tego zakresu i nieuchronnie zmierzałoby do sprowadzenia dyscypliny technologia żywności i żywienie do niszowej. Podkreślić należy, że obecnie ponad dwa tysiące osób posiada stopień lub tytuł naukowy w dyscyplinie technologia żywności i żywienia. Zagrożenie stanowiłoby także ograniczenie możliwości pozyskiwania funduszy w ramach grantów naukowych, zanik współpracy z przemysłem, mniejsze zainteresowanie kształceniem z zakresu nauk o żywności i żywieniu człowieka, a w efekcie zmniejszyłoby liczby specjalistów z tego zakresu na rynku pracy. Absolwenci kierunków takich, jak: technologia żywności i żywienie człowieka, jakość i bezpieczeństwo żywności, towaroznawstwo żywności, żywienie człowieka i ocena żywności, żywienie człowieka i dietetyka, gastronomia i hotelarstwo, zarządzanie jakością i analiza żywności, gastronomia i sztuka kulinarna itp., poszukiwanymi pracownikami zarówno przez przedsiębiorstwa sektora rolno-spożywczego, przemysł gastronomiczny (w tym zakłady żywienia zbiorowego), placówki kontroli jakości żywności, jak i szkoły zawodowe. Mając na uwadze jakość kształcenia wyraźnie podkreślić należy, że nie jest możliwe kształcenie na odpowiednio wysokim poziomie oraz rozwijanie działalności dydaktycznej w żadnej dziedzinie bez jej rozwoju naukowego. Brak w nowym wykazie dyscypliny technologia żywności i żywienie spowoduje nie tylko ograniczenie rozwoju naukowego, ale stopniowe pogarszanie się jakości oferty dydaktycznej. (...) Harmonijny i dynamiczny rozwój badań z zakresu żywności i nierozzerwalnie z tym związanego żywienia człowieka wydaje się być kluczowy dla wykorzystania potencjału naszego kraju w zakresie produkcji rolnej oraz produkcji żywności. O znaczeniu gospodarczym tego sektora może świadczyć także uwzględnienie go w przyjętej przez Radę Ministrów uchwale w sprawie Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju. Dokument obejmuje plan gospodarczy dla Polski do 2020 roku, z perspektywą na kolejne 10 lat. W Strategii kluczowe dla Polski pozostają rynki europejskie, ale także wzmocnienie aktywności na perspektywicznych rynkach - azjatyckim, afrykańskim i północnoamerykańskim. (...)	
225	Art. 5 ust. 4	Komitet Nauk Weterynaryjnych i Biologii Rozrodu PAN	Postulat dotyczący utrzymania odrębności nauk weterynaryjnych jako samodzielnej dyscypliny naukowej w nowej klasyfikacji dziedzin i dyscyplin naukowych w nowej krajowej klasyfikacji zgodnie z podziałem OECD. W klasyfikacji OECD, która stanowi wzór dla nowej klasyfikacji nauk w Polsce, nauki weterynaryjne są samodzielną dyscypliną w dziedzinie nauk rolniczych. Podobna sytuacja	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			cja istnieje w wielu krajach. Powyższe usytuowanie nauk weterynaryjnych wynika ze specyfiki tego obszaru naukowego związanej z jego unikalnymi cechami. Obszar nauk weterynaryjnych łączy bowiem w sobie medycyną problematykę fizjologii i patologii zwierząt, diagnozowania i leczenia niezakaźnych i zakaźnych chorób zwierząt, sanitarno-środowiskowych aspektów produkcji zwierzęcej bezpieczeństwa żywności dla konsumentów oraz metod ochrony zdrowia zwierząt i ludzi. Łącznie stanowi to unikalny i bardzo tożsamy obszar naukowy o dużym znaczeniu gospodarczym i społecznym, odmienny od obszarów, z którymi nauki weterynaryjne byłyby połączone jako wspólna dyscyplina. Zadania problemowe nauk weterynaryjnych znajdują odzwierciedlenie w wielu aspektach działalności administracji państwowej oraz edukacji akademickiej, a także mają swoją rozpoznawalność w regulacjach europejskich. W naszej opinii połączenie nauk weterynaryjnych z planowanymi dyscyplinami naukowymi (zootechnika i rybactwo) spowodowałoby zatarcie obszaru kompetencyjnego i tożsamości naszej dyscypliny, a przez to przyczyniłaby się do osłabienia jej merytoryczności. Nauki weterynaryjne są silnie rozpoznawalne międzynarodowo. Są one także wyróżnione jako oddzielna dyscyplina w różnych rankingach międzynarodowych, zaś polskie nauki weterynaryjne zajmują w nich wysokie miejsce (np. 12 miejsce w świecie w 2016 r. wg Scimago Journal & Country Rank).	
226	Art. 5 ust. 4	Politechnika Warszawska Wydział Geodezji i Kartografii	Postulat dotyczący utrzymania dyscypliny naukowej „geodezja i kartografia” w Polsce i wprowadzenie jej do nowej klasyfikacji dziedzin i dyscyplin naukowych oraz artystycznych” do dziedziny nauk technicznych pod nazwą „geodezja i inżynieria geoprzestrzena”. Projektowana „Klasyfikacja dziedzin i dyscyplin” likwiduje dyscypliny „geodezja i kartografia” nie wprowadzając żadnych rozwiązań alternatywnych, które nawiązywałyby do uznanych systemów i klasyfikacji światowych. Jest wysoce prawdopodobne, iż wbrew zapewnieniom, nastąpi ograniczenie interdyscyplinarności działań, rozproszenie naszego potencjału badawczego i inżynierskiego, a w efekcie destrukcyjne ograniczenie możliwości realizacji projektów i programów rozwijanych wobec nowych wyzwań stawianych przed naszym krajem. Likwidacja naszej dyscypliny naukowej wpłynie z pewnością na obniżenie jakości i spójności zasobów informacyjnych kraju, może również spowodować obniżenie sprawności funkcjonowania Państwa wszędzie tam, gdzie informacja o przestrzeni i własności jest podstawą planowania strategicznego i podejmowania decyzji. Uniemożliwi to także kształcenie kadr do powyższych zadań, gdyż zgodnie z brzmieniem art. 5 ust. 2 projektu Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (z dnia 16.09.2017 r.) nie będzie możliwe kształcenie w nieistniejącej dyscyplinie naukowej „geodezja i kartografia”, a żaden inny kierunek studiów nie	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			zapewni wykształcenia specjalistów, w szczególności obsługujących kompleksowo zasób informacyjny zarówno o stosunkach własnościowych, jaki o topografii terenu.	
227	Art. 5 ust. 4	Konwentu Dziekanów Wydziałów Geodezyjnych w Polsce w	Postulat dotyczący uwidocznienia w nowej klasyfikacji dyscypliny „geodezja i inżynieria geoprzestrzenna” (w obszarze 2: nauki inżynierskie i techniczne) obejmującej całość dotychczasowego zakresu „geodezji i kartografii”.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
228	Art. 5 ust. 4	Rady Wydziału Geodezji i Kartografii PW	Postulat dotyczący utrzymania samodzielnej dyscypliny naukowej. obejmującej dotychczasowy zakres „geodezji i kartografii” w dziedzinie nauk technicznych, w projektowanej klasyfikacji dziedzin i dyscyplin naukowych oraz artystycznych.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
229	Art. 5 ust. 4	Stowarzyszenie Geodetów Polskich	Postulat dotyczący utrzymania dyscypliny „geodezja i kartografia” w opracowywanej nowej kwalifikacji dziedzin i dyscyplin naukowych.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
230	Art. 5 ust. 4 pkt 1	UWAM, Wydział Nauk Społecznych, Instytut Psychologii	Należy wyrazić poparcie dla stanowiska Rady Instytutu Psychologii Uniwersytetu Jagiellońskiego w sprawie umiejscowienia psychologii w obszarze nauk społecznych. Obszar nauk społecznych jest naturalnym miejscem zaszeregowania psychologii jako nauki zajmującej się badaniem ludzkiego działania w kontekście społecznym i kulturowym, i znajdującej zastosowanie w wielu różnych wymiarach aktywności indywidualnych i społecznych.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
231	Art. 5 ust. 4 pkt 1	UMCS, Wydział Filozofii i Socjologii, Instytut Filozofii	W związku z rozważaną propozycją nowej klasyfikacji dziedzin i dyscyplin nauki i sztuki apeluje się o pozostawienie w klasyfikacji filozofii jako niezależnej dyscypliny naukowej. Zdecydowanie należy poprzeć analogiczną uchwałę Rady Naukowej Instytutu Filozofii Uniwersytetu Jagiellońskiego w sprawie propozycji nowej klasyfikacji dziedzin i dyscyplin nauki i sztuki oraz podzielić zawarte w tejże uchwale argumenty. Filozofia jest najstarszą dyscypliną naukową i funkcjonuje pod tą nazwą od ponad dwóch i pół tysiąca lat. Pod taką nazwą funkcjonuje również w większości krajów, dzięki czemu wymagania stawiane kandydatom do stopni naukowych i tytułu naukowego w tej dyscyplinie są dobrze określone. Nazwa „filozofia” pozwala również na jasną identyfikację tej dyscypliny w strukturach akademickich (kierunki studiów, instytuty naukowe), w procesie parametryzacji i podczas ubiegania się o środki finansowe na projekty badawcze. Propozycja zakwalifikowania filozofii do „nauk filozoficznych” sugeruje, że obok filozofii istnieją jeszcze inne „dyscypliny filozoficzne”, co prowadzi do nieporozumień. Wprawdzie w ramach filozofii wyróżnia się subdyscypliny takie, jak ontologia (metafizyka), epistemologia, etyka, estetyka (a także inne, na przykład filozofia nauki, filozofia umysłu, filozofia fizyki, biologii, kosmologii, prawa...), to jednak traktowane są one jako	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			integralne składowe filozofii. Natomiast propozycja wyodrębnienia etyki jako odrębnej od filozofii dyscypliny sugeruje, że etyka nie jest częścią filozofii, co jest niezgodne z wielowiekową tradycją i obecnie istniejącymi strukturami akademickimi (w większości instytutów filozofii istnieją katedry albo zakłady etyki). Nowa klasyfikacja dziedzin i dyscyplin nauki i sztuki nie powinna rodzić negatywnych skutków zarówno dla funkcjonowania uczelni, jak i instytucji wspierających badania naukowe.	
232	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Osoba fizyczna 64	Nieprzedstawienie do konsultacji listy dziedzin i dyscyplin uniemożliwia wyobrażenie wizji uczelni, którą mają autorzy projektu. Dlatego też zmiana zaproponowana w projekcie wydaje się być niemożliwą do konsultacji oraz realizacji. Skrócona lista nauk powoduje również problem z porównaniem i oceną osiągnięć naukowych, ponieważ będą one porównywane z bardziej różnorodnymi bo szerszymi dziedzinami. Proponuje się zweryfikować listę nauk w kontekście dwóch kategorii – tematycznej oraz metody badawczej. Wtedy będzie ona odpowiadała na problem rozróżniania dyscyplin/subdyscyplin wymyślanych zbyt pobieżnie.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
233	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Wydział Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie	Wniosek o uznanie Edukacji Artystycznej za dyscyplinę w obrębie dziedziny sztuk plastycznych. Kształcenie na poziomie szkolnictwa wyższego w zakresie Edukacji Artystycznej w Polsce jest ograniczone do studiów pierwszego i drugiego stopnia. Absolwenci z tytułem magistra odbywają studia doktoranckie za granicą pomnażając dorobek naukowy innych krajów. Krajowe centra i ośrodki metodyczne, instytucje i placówki kształcenia pozaszkolnego w tym muzea i galerie, projekty edukacyjne światowe, europejskie i krajowe prowadzone są lub też ich działalność jest recenzowana przez osoby z poza kręgu merytorycznych zagadnień dotyczących Edukacji Artystycznej w tym dydaktyki, metodyki nauczania sztuki, psychologii rozwojowej i procesów twórczych, artterapii, upowszechnienia sztuki. Osoby zaangażowane w wyżej wymienioną działalność pozbawione są możliwości awansu zawodowego a poprzez to wpływu na rozwój tego obszaru edukacji, procesów wychowawczych, społecznych i kulturowych.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
234	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Akademia Młodych Uczonych PAN	Zamiar ograniczenia nadmiernie obecnie rozbudowanej listy dziedzin i dyscyplin naukowych uważamy za słuszny, jednak chcemy zwrócić uwagę na kilka problemów związanych z zastosowaniem do tego celu wytycznych OECD. Spowoduje to zlikwidowanie niektórych istniejących obecnie dyscyplin humanistycznych, np. kulturoznawstwa, i włączenie ich do wspólnego zbioru „innych dyscyplin humanistycznych”. Może to znacząco utrudnić ewaluację działalności naukowej w tych dyscyplinach, jak i wprowadzić chaos organizacyjny. Dyskusyjnym pomysłem jest też włączenie informatyki do działu nauk	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			przyrodniczych (w obecnej klasyfikacji matematyka i informatyka, wraz z fizyką i chemią, znajdują się w osobnym obszarze nauk ścisłych lub/i techniczny). Dlatego też chcemy rekomendować, by nowy podział na dziedziny i dyscypliny został dokonany w sposób rozważny i nie polegał jedynie na powielaniu klasyfikacji OECD.	
235	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Uniwersytet Wrocławski Wydział Nauk Historycznych i Pedagogicznych Instytut Kulturoznawstwa	W związku z informacjami o planach likwidacji wielu naukowych dyscyplin i o zamiarze dostosowania polskiej listy dziedzin i dyscyplin do systematyki proponowanej przez OECD należy dać wyraz zaniepokojeniu o losy kulturoznawstwa. Wydaje się też, że w przyjętej przez OECD klasyfikacji dziedzin nauki jest także miejsce na kulturoznawstwo w obszarze nauk humanistycznych, w którym enigmatyczne i pozbawione konkretnej treści sformułowanie „Inne nauki humanistyczne” można zastąpić formułą „6.5 Nauki o kulturze”, w której mieścić się będą zarówno między- i ponaddyscyplinowe badania kulturoznawcze, jak i badania nad zjawiskami i procesami kulturalnymi dziś i w przeszłości.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
236	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Komitet Nauk o Finansach PAN	Postuluje się utrzymanie dyscypliny „finanse” w ramach nowego wykazu dyscyplin naukowych. Za utrzymaniem dyscypliny „finanse” przemawiają następujące argumenty: 1. Stosowane rozwiązania i doświadczenia międzynarodowe uzasadniają istnienie odrębnej dyscypliny „finanse”. Jako przykład wskazać można Web of Science i JCR (na których opierać się ma w ramach założeń reformy w głównej mierze ocena pracowników i uczelni) klasyfikują dyscypliny ekonomiczne jako business, finance i economics, czyli uznają autonomię finansów. 2. Dziedzina nauk ekonomicznych bardzo dynamicznie rozwija się, obejmując coraz to szersze spektrum zagadnień badawczych, co wymaga zorientowania rozwoju naukowego reprezentujących ją przedstawicieli świata nauki na węższe obszary, zapewniające adekwatny stopień specjalizacji i osiągnięcie w nich poziomu eksperckiego. 3. Funkcjonowanie dyscypliny umożliwia ściślejszą i bardziej efektywną integrację specjalistów reprezentujących naukę i praktykę gospodarczą, w szczególności powoływanie zespołów eksperckich i realizację projektów badawczych. 4. Od czasu powołania dyscypliny „finanse” w Polsce widoczny jest systematyczny rozwój mierzony rosnącą liczbą doktoratów, habilitacji, czy publikacji w czasopiśmie dedykowanych jej zakresowi - świadczy to zarówno o jej rosnącym znaczeniu, jak też odpowiedzi na istniejące zapotrzebowanie środowiska naukowego i praktyki gospodarczej	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
237	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Komitet Nauk o Sztuce PAN	Za jedną z najbardziej kluczowych kwestii podjętych przez ustawę uważa zagadnienie nowego podziału dyscyplin. Obecny stan rzeczy uregulowany w 2011 roku zastąpić ma, zgodnie z projektem rozporządzenie ministra, oparte na klasyfikacji Organisation for Economic Co-operation and Development, opublikowanej 26.02.2007 r. Wspomniane rozporządzenie nie towarzyszy tekstowi projektu ustawy, co utrudnia proces konsultacji	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

		uregulowany odrębnymi przepisami. Zagadnienie podziału dyscyplin jest niezwykle istotne w ramach proponowanej ustawy, bowiem warunkuje w wielu kolejnych jej zapisach cały szereg fundamentalnych dla ustroju szkolnictwa wyższego i nauki w Polsce kwestii takich jak: ustrukturuwanie uczelni wyższych, proces ich ewaluacji, wynikająca z tego ich hierarchizacja, finansowanie, sposób ich wewnętrznej organizacji, możliwość powoływania i prowadzenia poszczególnych kierunków studiów, a także ścieżka indywidualnego awansu naukowego i zawodowego. Należy w związku z tym zwrócić uwagę, że systematyka OECD została stworzona na potrzeby statystyczne. Sięgnięcie po tego rodzaju klasyfikację, żeby stworzyć system naukowy w oparciu o statystyczną systematykę należy ocenić bardzo krytycznie, ponieważ jest to zabieg sztuczny, nieuwzględniający tego, czym jest dyscyplina naukowa, rozumiana jako usystematyzowana działalność badawcza o określonym odrębnym przedmiocie i metodzie jego badania, ze swoją tradycją, niekiedy sięgającą kilkuset lat. Niektóre dyscypliny przez stulecia ulegały podziałowi jak np. prawo, inne powstały w wyniku połączenia kilku specjalności. Ponadto OECD sama dostrzegając złożoność problemu klasyfikacji dyscyplin naukowych, zastrzega się w dokumencie z 2007 r., że używanie proponowanej klasyfikacji powinno być uzależnione od szeregu lokalnych warunków, a także, że sama klasyfikacja jest otwarta na modyfikacje i zmiany. Rozumiejąc, że proponowana zmiana klasyfikacji dyscyplin naukowych wedle intencji ustawodawcy prowadzić ma do kondensacji obecnego trójpoziomowego układu złożonego z obszarów nauki, dziedzin nauki i poszczególnych dyscyplin, zwraca się uwagę, że nauki o sztuce należą dziś do najbardziej skondensowanych dyscyplin. Obejmuje bowiem one: muzykologię, teatrologię, filmoznawstwo oraz konserwację i restaurację dzieł sztuki. Wprowadzając w ten obręb historię sztuki proponowana klasyfikacja nie tylko potęguje kondensację dyscypliny, ale jeszcze bardziej rozmywa jej charakter poprzez zgromadzenie pod wspólnym hasłem heteronomicznych metod i przedmiotów badawczych. Przedmiot badań historii sztuki został wydzielony w początku XV wieku, a wypracowanie pierwszych jej metod miało miejsce w drugiej połowie XVIII wieku, co skutkowało pojawieniem się pierwszych profesur w tej dyscyplinie na europejskich uniwersytetach na początku XIX wieku. Na polskich uniwersytetach istnieje ona od początku lat 80-ych XIX wieku. Od czasu jej uformowania się nie było wątpliwości co do jej statusu i miejsca wśród nauk humanistycznych. Jej odrębność, fundowana na obiekcie badań i metodach przez lata nie była zagrożona. W 1986 na fali ogólnych tendencji w nauce socjalistycznej dyscyplina historia sztuki zniknęła w Polsce z nowo utworzonej systematyki dziedzin i dyscyplin, choć pozostała jako kierunek studiów i oficjalnie stała się specjalnością tzw. nauk o sztuce. W efekcie część uniwersytetów ignorowało wpro-	
--	--	---	--

			wadzoną systematykę i stopnie z historii sztuki uzyskiwano w dyscyplinie „historia - historia sztuki”, co było akceptowane przez administrację. Po prawie 20 latach starań o odzyskanie statusu dyscypliny przez ostatnie dziesięć lat historii sztuki przywrócono dawną nazwę i miejsce wśród nauk humanistycznych. Istnienie dyscypliny jest oczywiście zależne od określonego potencjału badawczego. W Polsce jest on wystarczająco silny, zarówno jeśli chodzi o liczbę profesorów (ok. 45) jak i dr hab. (ok. 200), żeby dyscyplina ta mogła się rozwijać. Z historią sztuki wiąże się nie tylko specjalistyczna wiedza odpowiadająca za narodowe dziedzictwo artystyczne, ale też wpisująca go w szeroki kontekst kulturowy, europejski, a nawet światowy. Ze względu na odmienny od performatywnego charakteru np. teatrologii i filmoznawstwa oraz związany z materialnością przedmiot badań, tradycję badawczą historia sztuki pozostaje zatem odrębną dyscypliną. Ta odrębność jest także doskonale widoczna w również odrębnym profilu instytucji, w jakich funkcjonują historycy sztuki. Muzea gromadzące zbiory artystyczne zatrudniają wyspecjalizowanych w obrębie poszczególnych rodzajów sztuk wizualnych i ich historycznego usytuowania. Nie ma możliwości w opiece i pracy nad zbiorami rzeźby, malarstwa czy grafiki zastąpienia historyka sztuki przez absolwenta którejś z nauk o sztuce. Podobnie opieka nad zabytkami architektury czy urbanistyki wymaga specjalistycznego przygotowania o odrębnym od praktycznego profilu działań konserwatorskich, a więc znajomości historycznej i stylistycznej dziejów architektury i urbanistyki. Odebranie historii sztuki statusu odrębnej dyscypliny utrudni międzynarodową współpracę i wymianę naukową. Po pierwsze dlatego, że w wielu krajach Europy i w USA historia sztuki funkcjonuje jako odrębna dyscyplina, co ma swoje umocowanie instytucjonalne w postaci departamentów czy instytutów. Międzynarodowy ruch naukowy odbywa się w obrębie tych instytucjonalnych struktur i w obrębie dyscypliny. Lokalizowanie historii sztuki w niektórych krajach strefy posowieckiej w obrębie akademii artystycznych a nie uniwersytetów spowodowało tam przed 1989 rokiem zerwanie międzynarodowych kontaktów oraz obniżenie rangi dyscypliny i jej poziomu merytorycznego. Po drugie polscy historycy sztuki mają swoją reprezentację w CIHA (Comité International d'Histoire de l'Art), największej ponadnarodowej organizacji historyków sztuki z całego świata, powołanej w celu intensyfikacji kontaktów pomiędzy przedstawicielami dyscypliny oraz organizującej cyklicznie światowe kongresy historii sztuki. Trudno przewidzieć jak na status polskich członków CIHA wpłynie utrata przez historię sztuki statusu samodzielnej dyscypliny.	
238	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Politechnika Lubelska Wydział Inżynierii Środowiska	Zdecydowanie należy poprzeć utrzymanie dyscypliny inżynieria środowiska w wykazie Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyzszego. Dyscyplina ta odgrywa szczególną rolę w funkcjonowaniu każdego państwa. W Polsce znaczenie inżynierii środowiska wynika bezpośrednio z zapisów w Konstytucji, gdzie w	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			artykule 5 pada stwierdzenie, że „Rzeczpospolita Polska.... zapewnia ochronę środowiska kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju”. Zrównoważony rozwój w Unii Europejskiej uznawany jest za nadrzędną koncepcję, której powinny być podporządkowane wszystkie działania gospodarcze i w zakresie ochrony środowiska. Rozwój cywilizacyjny związany jest z korzystaniem z zasobów środowiska i jednocześnie z negatywnym oddziaływaniem na wszystkie jego elementy. Zrównoważony rozwój polega między innymi na podejmowaniu działań ograniczających negatywne skutki działalności człowieka. I tu właśnie istotną rolę odgrywa inżynieria środowiska. To dyscyplina naukowa, która nie tylko stosuje metody inżynierskie do ochrony środowiska naturalnego zewnętrznego i wewnętrznego, ale także stwarza warunki do rozwoju cywilizacyjnego naszego państwa. [...] Obecnie w Polsce w dyscyplinie inżynieria środowiska pracuje blisko 450 osób ze stopniem naukowym doktora habilitowanego i tytułem profesora, w kilkudziesięciu specjalizacjach. Tak liczna liczba specjalizacji jest rzadko notowana w innych dyscyplinach z dziedziny nauk technicznych, co wynika z interdyscyplinarnego charakteru inżynierii środowiska. Środowisko naukowe związane z dyscypliną inżynieria środowiska dysponuje obecnie nowoczesną bazą naukowo-badawczą. Poziom badań wyraźnie rośnie, co potwierdzają liczne publikacje w najlepszych światowych periodykach naukowych oraz dużo większa liczba jednostek naukowych reprezentujących inżynierię środowiska zaliczanych do kategorii A w ramach parametryzacji 2017. To kolejny argument za tym, aby wśród dyscyplin naukowych utrzymać dyscyplinę inżynieria środowiska.	
239	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Prezydium Nauk o Kulturze PAN	W systematyce przyjętej przez OECD w dziedzinie nauk humanistycznych wymienia się 5 dyscyplin (historia i archeologia; języki i literatura; filozofia, etyka i religia; sztuka; inne nauki humanistyczne), wśród których nie ma jednak nazwanego <i>expressis verbis</i> kulturoznawstwa. Systematyka OECD nie zgadza się nie tylko z istniejącym podziałem na obszary wiedzy, dziedziny nauki i dyscypliny naukowe — w myśl rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 8 sierpnia 2011 r. w sprawie obszarów wiedzy, dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych (Dz.U. 2011 poz. 1065), w którym w dziedzinie nauk humanistycznych wylicza się 13 dyscyplin — ale przede wszystkim zasadniczo nie odpowiada pragmatyce instytucji naukowych w Polsce, takich jak uniwersytety i inne szkoły wyższe, instytuty badawcze, Polska Akademia Nauk (przy Wydziale I Nauk Humanistycznych i Społecznych PAN na kadencję 2015-2018 powołano 24 komitety), wreszcie — oczywiście — Centralna Komisja do spraw Stopni i Tytułów. Notabene przyjęty w systematyce OECD podział dyscyplin między dziedzinę nauk humanistycznych i dziedzinę nauk społecznych różni się od przyjętego i praktykowanego	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			przez instytucje naukowe w Polsce. Historyczne wyodrębnienie dyscypliny kulturoznawstwo — i idące w ślad za nim powołanie w 2004 roku Komitetu Nauk o Kulturze PAN — było skutkiem bezprecedensowej integracji środowisk badaczy z niemal wszystkich ośrodków w Polsce, a przede wszystkim wyrazem unikatowego „wypracowanego tylko w nauce polskiej — modelu uprawiania kulturoznawstwa (nauk o kulturze), niemającego dokładnego odpowiednika w żadnym innym kraju. Nawet jeżeli istnieją racje przemawiające za ogólną redukcją liczby dyscyplin naukowych, to jednak nie powinna się ona odbyć kosztem wypracowanych przez naukę polską oryginalnych ram prowadzenia badań, ponieważ te ramy są autentycznym osiągnięciem tutejszych badaczy. Dlatego konieczne jest uwzględnienie dyscypliny naukowej kulturoznawstwo na liście dyscyplin naukowych w dziedzinie nauk humanistycznych, na równych prawach z „językami i literaturą” (6.2 Languages and Literature), a także „sztuką” (6.4 Arts (arts, history of arts, performing arts, music)), zgodnie ze sformułowaniem „Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia... mając na uwadze systematykę dziedzin i dyscyplin przyjętą przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD)” — uwaga nakazywałaby uwzględnienie w tym wypadku historii i specyfiki badań humanistycznych w Polsce. Lista w obecnie proponowanym kształcie legitymizuje dalszą marginalizację humanistyki. W połączeniu ze zmianą systemu ewaluacji działalności naukowej (dokonywanej w dyscyplinach, a nie w obrębie jednostek) i powiązaniem efektów oceny z uprawnieniami do prowadzenia szkół doktorskich, może to w perspektywie kilku lat doprowadzić do dramatycznego osłabienia pozycji badań nad kulturą. W procesie tym jakąś rolę może odegrać też zmiana zasad punktacji publikacji naukowej. Istnieje pilna potrzeba uporządkowania regulacji w tej kwestii. Nowe przepisy, zwłaszcza jeśli mają wejść w życie w bliskiej przyszłości, nie mogą jednak pomijać roli dorobku naukowego badaczy zajmujących się Polską i publikujących przede wszystkim w polskich czasopismach, z których większość wobec nowej regulacji straci zapewne status czasopism punktowanych. Obawy związane z przyszłością studiów humanistycznych w naszym kraju pogłębia zapis wiążący zasadność prowadzenia studiów z tym, na ile obsługują one „lokalne lub regionalne potrzeby społeczno-gospodarcze” (art. 60 ust. 2, 61 ust. 1, 61 ust. 5).	
240	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Komitet Transportu PAN	Wnosi się, aby w przygotowywanym nowym rozporządzeniu ustalającym wykaz dyscyplin naukowych dyscyplina naukowa „transport” została uwzględniona jako jedna z wyodrębnionych dyscyplin w dziedzinie nauk inżynieryjnych i technicznych. Dyscyplina naukowa „transport” to nauka obejmująca całokształt zakresu wiedzy dotyczącej celowego przemieszczania ludzi i ładunków. Przedmiotem badań są lądowe systemy transportowe (transport drogowy, transport kolejowy, transport miejski: kołowy, szynowy i	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			pieszy), powietrzne systemy transportowe (przestrzeń powietrzna i obszary naziemne ruchu lotniczego) i wodne systemy transportowe (transport morski i transport śródlądowy). Celem badań naukowych jest dostarczanie wiedzy dotyczącej aspektów technicznych i organizacyjnych realizacji procesów transportowych umożliwiających bezpieczne, niezawodne oraz użytkowo i społecznie uzasadnione przemieszczania ludzi i ładunków. Dyscyplina ta koncentruje swoją uwagę na rozwoju nowych i istniejących rozwiązań w zakresie technicznych środków transportu, infrastruktury transportu, terminali transportowych, technologii transportowych, sterowania ruchem w transporcie, logistyki transportu, inteligentnych systemów transportowych, nawigacji morskiej i drogowej, diagnostyki technicznej i wielu innych obszarów działalności naukowo - technicznej. Prowadzone przez uczelnie techniczne na użytek transportu, rozumianego jako dyscyplina naukowa oraz jako dział gospodarki, badania naukowe mają charakter zarówno badań podstawowych, rozwojowych jak i wdrożeniowych. Dyscyplina wpisała się również w szereg działań o charakterze badawczo-wdrożeniowym w ramach procesu wprowadzania i rozwoju rozwiązań innowacyjnych w transporcie i jego zintegrowanych systemach. Są to działania spójne z przedstawionymi w dokumentach Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa pod nazwą „Strategia Rozwoju Transportu do 2020 roku (z perspektywą do 2030 roku)” oraz Ministerstwa Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej pod nazwą „Polityka Morska Rzeczypospolitej Polskiej do roku 2020 (z perspektywą do 2030 roku)”. Udział środowiska naukowego skupionego w dyscyplinie „transport” w realizacji badań naukowych i rozwojowych z silnym przełożeniem na gospodarkę uzasadnia niniejszy wniosek.	
241	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Konferencja Polonistyk Uniwersyteckich	Jak będzie wyglądała specyfika polonistyki w świetle proponowanej klasyfikacji dyscyplin naukowych: istnieje obawa rozmycia specyfiki literaturoznawstwa i językoznawstwa polonistycznego w ramach dyscypliny „literaturoznawstwo i językoznawstwo”; jak wskazuje stan badań ugruntowany przez dziesięciolecia w obrębie literaturoznawstwa i językoznawstwa, są to niemal zupełnie rozłączne porządki badań i dydaktyki akademickiej, zaś ich dalszy rozwój wymaga raczej podkreślenia tej osobności; podobnie - nie da się zobaczyć filologii narodowej w kontekście neofilologii, które w dużym stopniu kształcą sprawności językowe, polonistyka natomiast w toku swojego rozwoju stała się w Polsce podstawową dyscypliną humanistyczną, opartą na wiedzy o człowieku wprowadzonej z dzieł literackich.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
242	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Katedra Rachunkowości Finansowej i Kontroli Uni-	Przy obecnej klasyfikacji dyscyplin naukowych środowisko naukowców w obszarze rachunkowości napotyka na duże trudności w kwalifikacji swojego dorobku naukowego do jednej z wyróżnionych obecnie dyscyplin: ekonomii, finansów lub nauk o zarządzaniu. To powoduje wiele szkody naukowej i prowadzi do zbędnych w nauce nieporozu-	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

		wersytet Ekonomiczny we Wrocławiu Instytut Rachunkowości Szkoła Główna Handlowa w Warszawie	mień. Nauka rachunkowości przebiega równolegle do dyscyplin: ekonomia, finanse i nauki o zarządzaniu. Proponuje się rozważenie, w zakresie nowej klasyfikacji dyscyplin naukowych, poniższego rozwiązania: w ramach obszaru nauk społecznych wyróżnić dziedzinę ekonomia i biznes (w miejsce dziedziny nauki ekonomiczne). Taki krok przybliżyłby polską klasyfikację nauki w obszarze nauk społecznych do klasyfikacji nauki wskazanej przez OECD. W ramach dziedziny ekonomia i biznes proponujemy wprowadzić dyscyplinę o nazwie nauki ekonomiczne i o biznesie (w części analogicznie do nauk prawnych). Dyscyplina nauki ekonomiczne i o biznesie ma taką naukową pojemność, w której mieszczą się dyscypliny dotychczas w klasyfikacji występujące: ekonomia, finanse i nauki o zarządzaniu. Mieści się tu także nauka rachunkowości, która nie występuje w obecnej klasyfikacji dyscyplin, ale wobec takiego rozwiązania nie musiałaby być specjalnie wyodrębniana. Gdyby jednak miała być utrzymana szczegółowa specyfikacja dyscyplin: ekonomia, finanse i nauki o zarządzaniu, pod takimi lub innymi zbliżonymi nazwami, to wyodrębnienie dyscypliny rachunkowości byłoby konieczne. W takim przypadku bowiem przypisanie rachunkowości do którejś z tych dyscyplin byłoby z gruntu wadliwe, pozbawione podstaw naukowych. Nie można akceptować tych głosów środowiska naukowego, które wyrażają konieczność zwiększenia ilości dyscyplin naukowych lub zmienianie ich nazw, tak, aby spowodować większą reprezentację środowiska w Radzie Doskonałości Naukowej. Pierwszoplanowym i jedynym kryterium powinna być tu doskonałość klasyfikacyjna. Mając na uwadze doskonałość klasyfikacyjną dyscyplin oraz to, iż współczesne przemiany gospodarcze wymagają także przemian w postrzeganiu nauki o gospodarce, nauka rachunkowości nie powinna być przypisana do jakiejś innej uszczegółowionej dyscypliny. Takie rozwiązanie ograniczy formalnie pole badawcze współczesnej nauki rachunkowości, na co nie można się godzić. Nie zmieni nic wobec stanu aktualnego. Problemy obecne nie zostaną w żadnej mierze rozwiązane (w miejsce przypisania należałoby bowiem dokonać wyodrębnienia.)	
243	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Polskie Towarzystwo Kulturoznawcze	Planowana redukcja dyscyplin humanistycznych pogłębi ich marginalizację. Apeluje się o utrzymanie kulturoznawstwa jako humanistycznej dyscypliny naukowej.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
244	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Rada Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej	Pozostawienie architektury i urbanistyki jako odrębnej dyscypliny naukowej wydaje się w pełni uzasadnioną koniecznością - z uwagi na rosnącą ilość zagadnień składających się na ostateczny obraz otaczającej nas przestrzeni i budynków. Celem polityki przestrzennej Państwa jest zachowanie ładu przestrzennego. Realizacji tego celu od wieków służyła	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			i nadal powinna służyć wiedza, talent i umiejętności zawodowe architektów. Dyscyplina naukowa architektura i urbanistyka zapewnia właściwą integrację wiedzy w tym zakresie. Tabela wykazu dyscyplin OECD czytelnie uwidacznia wysoce niekorzystne rozbięcie dyscypliny architektura i urbanistyka w tej klasyfikacji na odrębne fragmenty usytuowane w trzech różnych dziedzinach wiedzy, nie zapewniające niezbędnych relacji zagadnień związanych z architekturą, urbanistyką i planowaniem przestrzennym.	
245	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Osoba fizyczna 94	Nie ulega wątpliwości że wiedza inżynierska (rzemiosło zawodowe) musi stanowić podstawę działalności zawodowej architekta niezależnie od tego na ile jego intelektualne możliwości pozwalają mu na twórcze działanie w sferze czystej sztuki. To też zasadne wydaje się uzyskanie pierwszego stopnia (inżyniera architekta) w procesie kształcenia na uczelni o profilu technicznym, a uzyskanie praw twórczych w sztuce po odbyciu studiów drugiego stopnia na uczelniach o profilu artystycznym. Niezależnym od tego zagadnieniem jest oddzielenie urbanistyki od architektury i niejako „zrównanie” jej z planowaniem przestrzennym. Co wydaje się kompletnym niezrozumieniem tego czym jest w istocie „urbanistyka” rozumiana (zgodnie ze swoją nazwą) jako sztuka projektowania miast. Tradycyjnie stanowiąca część profesji architektonicznej nie ma nic wspólnego z planowaniem przestrzennym chociaż w Polsce stała się w okresie istnienia PRL praktycznie osobnym zawodem, gdy przed II wojną światową „Towarzystwo Urbanistów” miało wyłącznie charakter towarzystwa naukowego, zrzeszającego zarówno architektów jak i geografów czy socjologów. Aktualnie prawo do opracowania „planów zagospodarowania przestrzennego” (we wszystkich skalach) posiadają zarówno absolwenci studiów architektonicznych jak i absolwenci studiów na kierunku „gospodarka przestrzenna”. Wydaje się że ze względu na konieczność posiadania tak wiedzy ekonomicznej, gospodarczej, prawnej czy geodezyjnej a w znacznie mniejszym stopniu tej dotyczącej historii rozwoju miast ten zawód: planisty przestrzennego winien rzeczywiście być kształcony na uczelniach o profilu humanistycznym z pozostawieniem wszakże samej urbanistyki w gestii architektów.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
246	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Osoba fizyczna 21	Architektura i urbanistyka, ze względu na swoje ogromne znaczenie, nie powinny całkowicie zniknąć z podziału na dyscypliny nauki. „Konstytucja dla Nauki” wymazuje podstawowe funkcje architektury: edukacyjną, kulturotwórczą, estetyczną, ochrony życia, bezpieczeństwa, poprawy komfortu, intymności, ochrony własności, regulacji i systematyzacji wielu wartości społecznych, socjologicznych, zdrowotnych itd.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
247	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Zespół Pedagogiki przy Komitecie Nauk Pedagogicz-	Korekta nazwy subdyscypliny: pedagogika specjalistyczna (kod: 5.3.b - nauki społeczne, pedagogika) na pedagogika specjalna. Proponowane określenie jest tym, które istnieje i obowiązuje w polskiej pedagogice specjalnej od prawie stu lat, wrosło w polską tradycję naukową, praktyczną (edukacyjno-	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

		nych Polskiej Akademii Nauk	rehabilitacyjno-terapeutyczną), społeczną, mentalną; jest powszechnie utożsamianie z podmiotem i przedmiotem polskiej pedagogiki specjalnej.	
248	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Stowarzyszenie Architektów Polskich	Propozycja nie rozdzielania dyscypliny Architektura i Urbanistyka. Zamiar podziału obecnej dyscypliny nauki jakim jest Architektura i Urbanistyka na trzech odrębne obszary naukowe należy uznać za nieuzasadniony, szkodliwy nie tylko dla samej nauki jaką jest Architektura i Urbanistyka, ale także dla praktyki zawodu architekta i urbanisty. Należy się spodziewać pogorszenia jakości wykonywania zawodu, pogorszenia funkcjonalnej i technicznej strony architektury, jej walorów estetycznych, ale także negatywnych skutków w kształtowaniu ładu przestrzennego, czyli ogólnie gorszego w zaspokajaniu przestrzennych potrzeb społeczeństwa.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
249	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Rada Naukowa Instytutu Filozofii Uniwersytetu Jagiellońskiego	W związku z rozważanym wprowadzeniem nowej klasyfikacji dziedzin i dyscyplin nauki i sztuki zwracamy się z apelem o rozważenie umieszczenia w ramach tejże klasyfikacji dyscypliny „filozofia” jako zintegrowanej i niezależnej. Filozofia jest jedną z najstarszych dyscyplin naukowych, funkcjonująca pod tą nazwą od początku swego istnienia, tj. od ponad 2 tys. lat. Zmiana nazewnictwa lub wyłączenia (np. wyodrębnienie etyki jako niezależnej dyscypliny) będzie prowadzić do nieporozumień i nadużyć, a to stanowi poważne zagrożenie zarówno w kontekście nowej parametryzacji, jak i ubiegania się o środki finansowe z instytucji wspierających badania naukowe: NCN, NCBiR, NAWA, i innych. W większości krajów „filozofia” funkcjonuje wyłącznie pod swoją właściwą nazwą, przez co nie ma trudności z definiowaniem wymagań stawianych kandydatom do stopnia z tej dyscypliny, jak również identyfikacji pozycji tej dyscypliny w strukturach akademickich (kierunków studiów, instytutów naukowych, etc.). Wprawdzie wątki filozoficzne obecne są we wszystkich dziedzinach i w większości dyscyplin naukowych, nie jest to jednak równoznaczne z tym, że przedstawiciele tych dyscyplin prowadzą badania naukowe w zakresie dyscypliny „filozofia”. Mając to na względzie jesteśmy, po pierwsze, przeciwni łączeniu „filozofii” z innymi dyscyplinami, np. w formie koniunkcji w obrębie tej samej kategorii - jak w przypadku klasyfikacji OECD, w której „filozofia” łączona jest m.in. z naukami o religii (religioznawstwem i teologią). Po drugie, wyrażamy głębokie zaniepokojenie pomysłem wprowadzania nazwy o niedookreślonym znaczeniu – nauki filozoficzne, która miałaby sugerować, że obok filozofii istnieją jeszcze inne dyscypliny, które należą do tej rodziny. Z punktu widzenia pragmatyki akademickiej filozofia stanowi niezależną (metodologicznie, problemowo i instytucjonalnie) dyscyplinę badawczą, której dorobek jest określony, a powiązany z nim rozwój naukowy posiada stosowne wyznaczniki niezbędne do oceny kompetencji i umiejętności. Dodatkowo, zarówno z historycznego, jak i systematycznego punktu widzenia filozofia posia-	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			da swoje poddyscypliny, takie jak ontologia (metafizyka), epistemologia, logika, etyka, estetyka, czy te, które dopełniają znaczeniowo wyrażenie „filozofia”, np. filozofia nauki, filozofia umysłu, filozofia języka, filozofia techniki, filozofia prawa czy filozofia medycyny. Każda z nich jest integralnie, tzn. metodologicznie i problemowo filozoficzna, przez co nie są one uznawane za dyscypliny niezależne, ale za składowe filozofii jako takiej (a to oznacza, że nie ma potrzeby ich wyróżniania w klasyfikacjach). Chcielibyśmy również zwrócić uwagę na kwestię przynależności badacza (pracownika uczelni) do danej dyscypliny. Apelujemy, by tego rodzaju przynależność nie była arbitralna i nie wynikała wyłącznie z deklaracji pracownika uczelni. To może rodzić szereg trudności na etapie parametryzacji, a w rezultacie także tych związanych z odpowiedzialnością za prowadzone kierunki studiów oraz promowanie doktorów. Sugerowanym przez nas rozwiązaniem byłoby powiązanie deklaracji o przynależności do danej dyscypliny z przynależnością instytucjonalną (do jednostki prowadzącej badania i kształcenie w danej dyscyplinie). Dzięki temu możliwe byłoby uniknięcie dowolności w rzeczonych deklaracjach, jak również dawałoby podstawę do efektywnego wpływania jednostki prowadzącej badania i kształcenie w danej dyscyplinie na poziom naukowy pracowników naukowych przypisanych do danej dyscypliny. Postulat ten uważamy za kluczowy dla rozwoju każdej z dyscyplin naukowych w naszym kraju.	
250	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Politechnika Świętokrzyska	Wprowadzenie na „dużych” uczelniach ograniczonej liczby dyscyplin stworzy poprzez konsolidację duże i bardzo silne naukowo zespoły (te same dyscypliny są na wielu wydziałach), a na „małych” uczelniach zespoły te pozostaną bez zmian lub wręcz się zmniejszą (np. wydzielenie z dyscypliny „budownictwo” dwóch dyscyplin: „budownictwo” i „architektura” spowoduje ich osłabienie),	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
251	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Historyczny, Instytut Historii Sztuki	Z niepokojem należy przyjąć zawartą w projekcie ustawy o szkolnictwie wyższym i nauce zapowiedź redukcji nauk humanistycznych pod kątem wykazu dyscyplin OECD. W wykazie tym historia sztuki nie figuruje jako odrębna dyscyplina naukowa. Przyjęcie klasyfikacji OECD oznaczałoby włączenie historii sztuki, jako jednej z wielu „poddyscyplin”, w ramy nauk o sztuce, co nie znajduje uzasadnienia. Nauki o sztuce stanowią dyscyplinę odrębną pod względem merytorycznym od historii sztuki. Zachowanie odrębności historii sztuki jako samodzielnej dyscypliny jest uzasadnione z wielu względów znacznie bardziej istotnych od strony nauki i trybu jej międzynarodowego funkcjonowania niż klasyfikacja OECD, stworzona na potrzeby statystyczne a nie jako instrument kształtowania świata naukowego czy polityki naukowej. Klasyfikacja ta została wprowadzona przez OECD z zastrzeżeniem, iż powinno się ją przyjmować za punkt odniesienia uwzględniając szereg czynników funkcjonalnych i praktycznych, które mogą tłumaczyć wprowadzanie zmian.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
252	Art. 5 ust. 4 pkt	Osoba fizyczna	Lista dyscyplin bardzo ograniczy chęci do pracy w nowo powstających dziedzinach nau-	Uwaga nieuwzględniona.

	1	3	ki, czyli tam, gdzie się można spodziewać najciekawszych odkryć. Dobrym wzorem jest tu system brytyjski, w którym nie ma takich problemów. Np. doktorat w Cardiff School of Psychology „Exploring the emergence of psychotic experiences using multimodal neuroimaging and mathematical modelling”. Modelowanie matematyczne, neuroobrazowanie, psychiatria, psychologia to w Polsce odrębne dyscypliny. Kto może prowadzić taki doktorat? Profesor przypisany do swojej dyscypliny nie znajdzie wspólnego języka z innymi. Najłatwiej będzie trzymać się swojej dyscypliny, od magisterium do profesury, tak jak jest teraz. W każdej dyscyplinie coś daje się zrobić, ale rzadko coś wybitnego.	Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
253	Art. 5 ust. 4 pkt 1	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu	Brak projektu rozporządzenia z nowymi (zredukowanymi liczbowo) obszarami, dziedzinami i dyscyplinami nauki. Zgodnie z wykazem OECD jest tylko jedna dziedzina (nr 3) „Nauki medyczne i nauki o zdrowiu”, gdzie jako dyscyplina 3.1.e widnieje farmakologia i farmacja. W związku z powyższym przypadku uczelni medycznych, gdzie dziedziny i dyscypliny są spokrewnione (nauki medyczne, nauki o zdrowiu, nauki farmaceutyczne) istnieje poważna groźba niewypełnienia warunków ustawy 2.0 – degradacja z „uniwersytetu” do „akademii”. Por. Art. 58.4. „O uzyskanie pozwolenia na utworzenie kierunku lekarskiego lub lekarско-dentystycznego może ubiegać się uczelnia akademicka posiadająca kategorię naukową B+ w dyscyplinie w zakresie nauk medycznych lub nauk o zdrowiu. Brak konsekwencji, bo w OECD to jest jedna dziedzina.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
254	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Wydział Intermediów Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	<u>Systematyka, akredytacja, parametryzacja i ich implikacje</u> Proponowana redukcja taksonomii do siedmiu dziedzin i 41 dyscyplin, w tym jednej dziedziny sztuki z czterema dyscyplinami: sztuki filmowe, sztuki muzyczne, sztuki plastyczne i sztuki teatralne, oznacza, że w uczelniach artystycznych obecna będzie tylko jedna dyscyplina. Jest to dla uczelni artystycznych naszego rodzaju krok wstecz, ograniczenie nie do przyjęcia - różnice pomiędzy sztukami pięknymi, projektowymi i konserwacją dzieł sztuki wykraczają bowiem poza jakąkolwiek definicję „plastyki”.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
255	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Międzynarodowe Stowarzyszenie Krytyków Sztuki AICA	Odebranie historii sztuki odrębności dyscypliny naukowej i zaklasyfikowanie jej jako subdyscypliny „nauk o sztuce” zaowocowałoby szeregiem negatywnych konsekwencji, zarówno na poziomie merytorycznym, organizacyjnym, jak i instytucjonalnym, szczegółowo opisanych w „Apelu o utrzymanie historii sztuki jako dyscypliny naukowej”, wystosowany przez Dyrektorów i Kierowników Instytutów, Katedr i Zakładów historii sztuki z całej Polski, w dniu 17 października 2017 roku. Odebranie historii sztuki dyscyplinarnej odrębności i jej degradacja do subdyscypliny „nauk o sztuce” grozi marginalizacją historii sztuki na wielu poziomach (m.in. udziału w międzynarodowym obiegu naukowym), a w konsekwencji - umniejszeniem w polskim	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			społeczeństwie wiedzy i rozumienia własnego, lokalnego, jak i światowego dziedzictwa kulturowego.	
256	Art. 5 ust. 4 pkt 1	Komitety Nauk o Sztuce PAN	Zagadnienie nowego podziału dyscyplin jest jedną z najbardziej kluczowych kwestii podjętych przez projektowaną ustawę. Obecny stan rzeczy uregulowany w 2011 r. zastąpić ma rozporządzenie, oparte na klasyfikacji <i>Organisation for Economic Cooperation and Development</i>, opublikowanej 26 lutego 2007 r. Do projektu ustawy nie został dołączony projekt rozporządzenia, co utrudnia proces konsultacji uregulowany odrębnymi przepisami. Zagadnienie podziału dyscyplin jest niezwykle istotne w ramach proponowanej ustawy, bowiem warunkuje szereg fundamentalnych dla ustroju szkolnictwa wyższego i nauki kwestii, takich jak: struktura uczelni, proces ich ewaluacji, wynikająca z tego ich hierarchizacja, finansowanie, sposób ich wewnętrznej organizacji, możliwość powoływania i prowadzenia poszczególnych kierunków studiów, a także ścieżka indywidualnego awansu naukowego i zawodowego. Systematyka OECD została stworzona na potrzeby statystyczne. Sięgnięcie po tego rodzaju klasyfikację, żeby stworzyć system naukowy w oparciu o statystyczną systematykę, Komitet Nauk o Sztuce ocenia bardzo krytycznie, ponieważ jest to zabieg sztuczny, nieuwzględniający tego, czym jest dyscyplina naukowa, rozumiana jako usystematyzowana działalność badawcza o określonym odrębnym przedmiocie i metodzie jego badania, ze swoją tradycją, niekiedy sięgającą kilkuset lat. Niektóre dyscypliny przez stulecia ulegały podziałowi, jak np. prawo, inne powstały w wyniku połączenia kilku specjalności. Ponadto OECD, sama dostrzegając złożoność problemu klasyfikacji dyscyplin naukowych, zastrzega w dokumencie z 2007 r., że używanie proponowanej klasyfikacji powinno być uzależnione od szeregu lokalnych warunków, a także, że sama klasyfikacja jest otwarta na modyfikacje i zmiany. Rozumiejąc, że proponowana zmiana klasyfikacji dyscyplin naukowych wedle intencji projektodawcy prowadzić ma do kondensacji obecnego trójpoziomowego układu, złożonego z obszarów nauki, dziedzin nauki i poszczególnych dyscyplin, Komitet Nauk o Sztuce zwraca uwagę, że nauki o sztuce należą dziś do najbardziej skondensowanych dyscyplin. Obejmują bowiem one: muzykologię, teatrologię, filmoznawstwo oraz konserwację i restaurację dzieł sztuki. Wprowadzając w ten obręb historię sztuki proponowana klasyfikacja nie tylko potęguje kondensację dyscypliny, ale jeszcze bardziej rozmywa jej charakter poprzez zgromadzenie pod wspólnym hasłem heteronomicznych metod i przedmiotów badawczych. Przedmiot badań historii sztuki został wydzielony w początku XV wieku, a wypracowanie pierwszych jej metod miało miejsce w drugiej połowie XVIII wieku, co skutkowało pojawieniem się pierwszych profesur w tej dyscyplinie na europejskich uniwersytetach	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

		na początku XIX wieku. Na polskich uniwersytetach istnieje ona od początku lat 80-tych XIX wieku. Od czasu jej uformowania się nie było wątpliwości co do jej statusu i miejsca wśród nauk humanistycznych. Jej odrębność, fundowana na obiekcie badań i metodach, przez lata nie była zagrożona. W 1986 r. na fali ogólnych tendencji w nauce socjalistycznej dyscyplina historia sztuki zniknęła w Polsce z nowo utworzonej systematyki dziedzin i dyscyplin, choć pozostała jako kierunek studiów i oficjalnie stała się specjalnością tzw. nauk o sztuce. W efekcie część uniwersytetów ignorowało wprowadzoną systematykę i stopnie z historii sztuki uzyskiwano w dyscyplinie „historia – historia sztuki”, co było akceptowane przez administrację. Po prawie 20 latach starań o odzyskanie statusu dyscypliny przez ostatnie dziesięć lat historii sztuki przywrócono dawną nazwę i miejsce wśród nauk humanistycznych. Istnienie dyscypliny jest oczywiście zależne od określonego potencjału badawczego. W Polsce jest on wystarczająco silny, zarówno jeśli chodzi o liczbę profesorów (ok. 45), jak i doktorów habilitowanych (ok. 200), żeby dyscyplina ta mogła się rozwijać. Z historią sztuki wiąże się nie tylko specjalistyczna wiedza odpowiadająca za narodowe dziedzictwo artystyczne, ale też wpisująca go w szeroki kontekst kulturowy, europejski, a nawet światowy. Ze względu na odmienny od performatywnego charakteru np. teatrologii i filmoznawstwa oraz związany z materialnością przedmiot badań i tradycję badawczą historia sztuki pozostaje zatem odrębną dyscypliną. Ta odrębność jest także doskonale widoczna w również odrębnym profilu instytucji, w jakich funkcjonują historycy sztuki. Muzea gromadzące zbiory artystyczne zatrudniają historyków sztuki wyspecjalizowanych w obrębie poszczególnych rodzajów sztuk wizualnych i ich historycznego usytuowania. Nie ma możliwości, aby w opiece i pracy nad zbiorami rzeźby, malarstwa czy grafiki, historyk sztuki został zastąpiony przez absolwenta którejś z nauk o sztuce. Podobnie opieka nad zabytkami architektury czy urbanistyki wymaga specjalistycznego przygotowania o odrębnym od praktycznego profilu działań konserwatorskich, a więc znajomości historycznej i stylistycznej dziejów architektury i urbanistyki. Odebranie historii sztuki statusu odrębnej dyscypliny utrudni międzynarodową współpracę i wymianę naukową. Po pierwsze dlatego, że w wielu krajach Europy i w USA historia sztuki funkcjonuje jako odrębna dyscyplina, co ma swoje umocowanie instytucjonalne w postaci departamentów czy instytutów. Międzynarodowy ruch naukowy odbywa się w obrębie tych instytucjonalnych struktur i w obrębie dyscypliny. Lokalizowanie historii sztuki w niektórych krajach strefy posowieckiej w obrębie akademii artystycznych, a nie uniwersytetów, spowodowało tam przed 1989 r. zerwanie międzynarodowych kontaktów oraz obniżenie rangi dyscypliny i jej poziomu merytorycznego. Po drugie polscy historycy sztuki mają swoją reprezentację w CIHA (Comité International d'Histoire de l'Art), największej ponadnarodowej organizacji historyków sztuki z całego	
--	--	--	--

			świata, powołanej w celu intensyfikacji kontaktów pomiędzy przedstawicielami dyscypliny oraz organizującej cyklicznie światowe kongresy historii sztuki. Trudno przewidzieć jak na status polskich członków CIHA wpłynie utrata przez historię sztuki statusu samodzielnej dyscypliny.	
257	Art. 5 ust. 4 pkt 2	Pracownicy i studenci UW	Projekt przypisuje dyscyplinom naukowym współczynniki kosztochłonności, ale w podstawie przyszłego rozporządzenia, które ma określać te współczynniki, wyraźnie mówi się, że chodzi o koszty prowadzenia kształcenia i działalności naukowej w poszczególnych dyscyplinach.	Uwaga uwzględniona.
258	Art. 5 ust. 4 pkt 2	Krajowej Sekcji Pracowników Szkolnictwa Artystycznego NSZZ „Solidarność”	2) współczynniki kosztochłonności: a) prowadzenia kształcenia na studiach stacjonarnych w poszczególnych dyscyplinach naukowych i dyscyplinach artystycznych oraz sposób ich ustalania dla poszczególnych kierunków i profili, b) prowadzenia działalności naukowej w poszczególnych dyscyplinach naukowych i dyscyplinach artystycznych – mając na uwadze specyfikę, warunki, a także koszty prowadzenia kształcenia i działalności naukowej i artystycznej w poszczególnych dyscyplinach.	Uwaga nieuwzględniona.
259	Art. 5 ust. 4 pkt 2	Osoba fizyczna 62	Brak jasnych uregulowań interdyscyplinarności kształcenia i prowadzenia badań. Jest to dla mnie kwestia szczególnie istotna, bo moje doświadczenie akademickie jest właśnie interdyscyplinarne. Jestem przekonany, że praca w mieszanych zespołach badawczych jest w stanie dostarczyć nowej naukowej jakości i prowadzić do przełomowych osiągnięć. Podobnie ważne są studia, na których istnieje możliwość koncentracji na problemach widzianych z różnych perspektyw naukowych. Wiele wskazuje na to, że interdyscyplinarne studia, a także interdyscyplinarne badania będą coraz powszechniejsze, pozwalają skorzystać z pełni potencjału uniwersytetów, nie zamieniając ich w luźną federację wydziałów prowadzących wąkospecjalistyczne programy studiów. Spodziewałbym się, że nowe regulacje ustawowe będą nie tylko zauważać interdyscyplinarność, ale i promować, że nie będą spychać działań podejmowanych na pograniczu dyscyplin naukowych na margines. Niestety, po lekturze projektu ustawy jestem pełen obaw. Projekt przedstawia wizję nauki i kształcenia podzielonego dość sztywno na dyscypliny. Tam, gdzie w projekcie ustawy mowa o współczynnikach kosztochłonności (art. 5. par. 4. pkt 2 art. 5 ust. 4 pkt 2) wydaje się, że dla jasności powinna być wskazana możliwość prowadzenia badań i studiów interdyscyplinarnych, przy czym szczegółowe regulacje powinny znaleźć się w rozporządzeniu (np. podobne do obowiązujących przy parametryzacji regulacji dot. niejednorodnych jednostek naukowych) – opisywałyby dokładniej zasady i konsekwencje łączenia dyscyplin w działalności naukowej i dydaktycznej. Te zasady powinny zostać wypracowane w dialogu ze środowiskiem akademickim. Proponuję zatem następujące poprawki w ww. art. 5, par. 4, pkt 2 art. 5 ust. 4 pkt 2:	Uwaga częściowo uwzględniona.

			a) Prowadzenia kształcenia na studiach stacjonarnych w poszczególnych dyscyplinach naukowych i dyscyplinach artystycznych, <u>a także o charakterze interdyscyplinarnym</u>, oraz sposób ich ustalania dla poszczególnych kierunków i profili b) Prowadzenia działalności naukowej w poszczególnych dyscyplinach naukowych i dyscyplinach artystycznych, <u>a także o charakterze interdyscyplinarnym</u>	
260	Art. 5 ust. 4 pkt 2 lit a	PWSZ im. Stanisława Pigionia w Krośnie	Studia na kierunkach o profilu praktycznym powinny być opisane wyższym wskaźnikiem kosztochłonności, który rekompensowałby istotnie większe wydatki, wynikające z wydłużonego okresu praktyk zawodowych, konieczności powiązania kształcenia ze współpracą z przemysłem i rozbudowy bazy laboratoryjnej uczelni.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
261	Art. 6	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Proponowana zmiana zapisu Ustawy 2.0: „Art. 6. 1. Rada Ministrów, w drodze uchwały, określa politykę naukową państwa wskazującą priorytety w zakresie funkcjonowania systemu szkolnictwa wyższego i nauki. 2. Za realizację polityki naukowej państwa odpowiada minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki. 3. Realizacja polityki naukowej państwa podlega ewaluacji nie rzadziej niż raz na 5 lat.” Za realizację polityki naukowej państwa powinien być odpowiedzialny minister nauki i szkolnictwa wyższego.	Uwaga nieuwzględniona.
262	art. 6 ust. 1	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Mając na względzie dotychczasową regulację wedle, której polityka naukowa i innowacyjna państwa ustalana była w porozumieniu pomiędzy Radą Główną Nauki i Szkolnictwa Wyższego i ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego, ministrem właściwym do spraw nauki oraz z innymi organami władzy i administracji publicznej, koniecznym wydaje się rozszerzenie kręgu podmiotów, które miałyby realny wpływ na kreowanie polityki naukowej państwa w celu zapewnienia jej jak najlepszego funkcjonowania, odzwierciedlającego faktyczne zapotrzebowanie rynku na określonej kategorii specjalistów.	Uwaga nieuwzględniona.
263	Art. 6 ust. 2	Obywatele Nauki	Nie jest jasne, jaki organ dokonuje ewaluacji realizacji polityki naukowej Państwa.	Uwaga wyjaśniona. Zgodnie z projektem podmiotem dokonującym ewaluacji jest Komitet Polityki Naukowej.
264	Art. 6 ust. 2	Osoba fizyczna 65	Brak doprecyzowania. Kto dokonuje ewaluacji polityki naukowej państwa? Jakie kryteria?	Uwaga wyjaśniona. Zgodnie z projektem podmiotem dokonującym ewaluacji jest Komitet Polityki Naukowej.
265	Art. 7	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-	Niewłaściwym jest pominięcie w ust. 1 Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego jako jednego z elementów tworzących system szkolnictwa wyższego i nauki, a w ust. 2	Uwaga nieuwzględniona.

		tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	takich instytucji, jak Polska Komisja Akredytacyjna, Rada Doskonałości Naukowej, Komisja Ewaluacji Naukowej. W art. 7 zasadne byłoby dodanie kolejnego lub kolejnych ustępów wyliczających instytucje przedstawicielskie środowiska szkolnictwa wyższego i nauki jak Rada Główna, konferencje rektorów, PSRP i KRD oraz organów pomocniczych ministra – pozostawienie tego wskazania do rozdziału VIII jest dezorientujące i bezzasadne.	
266	Art. 7	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Konstytucja dla Nauki, jaką ma się stać projektowana ustawa, powinna uwzględniać wspieranie przez państwo działalności naukowej prowadzonej przez podmioty inne niż uczelnie. Do takich należą towarzystwa naukowe, o wieloletniej tradycji pielęgnowania szlachetnie motywowanej chęci obywatelskiego jednoczenia się i działania pro publico bono. Niektóre z nich, jak prężnie do dziś działające Polskie Towarzystwo Botaniczne, powstały blisko 100 lat temu, wkrótce po odzyskaniu przez Polskę niepodległości, na fali niezwykłego entuzjazmu, jaki ogarnął wówczas wszystkich obywateli, w tym polskie elity naukowe. Stanowią wobec tego bardzo cenny i istotny element życia naukowego Polski. Ważnym składnikiem tej pozauczelnianej działalności towarzystw, jest wydawanie czasopism. Zrozumiałe jest wspieranie przez państwo wszystkich projakościowych działań, które zmuszają do podnoszenia poziomu czasopism poprzez cyfryzację, wdrażanie standardów etycznego postępowania przez autorów, recenzentów i redaktorów zaangażowanych w postępowaniu redakcyjnym, stosowanie systemów antyplagiatowych, rejestracji w systemach światowego obiegu informacji naukowej itd. Postulatem jest, aby nie tylko wspierać wdrażanie procedur podnoszących poziom polskich wydawnictw naukowych, ale także zapewnić, tym najlepszym, które światowy poziom już osiągnęły, środki na bieżącą działalność i dalszy rozwój.	Uwaga nieuwzględniona.
267	Art. 7 ust. 1	Rada Towarzystw Naukowych PAN	Proponuje się dodanie pkt 7a w brzmieniu: „7a) stowarzyszenia działające na podstawie ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 roku – Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2017 roku, poz. 210), które realizują cele związane z organizowaniem życia naukowego, upowszechnianiem nauki i prowadzeniem badań naukowych oraz utrwalaniem dziedzictwa dla bezpieczeństwa kulturowego narodu polskiego poprzez prowadzenie bibliotek i archiwów, zwane dalej „towarzystwami naukowymi”.	Uwaga nieuwzględniona.
268	Art. 7 ust. 1 pkt 3	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN, PAN (KRASP)	Projekt ustawy nie wyjaśnia w jakim sensie Polska Akademia Nauk (jako taka, a nie jej instytuty) jest elementem systemu szkolnictwa wyższego i nauki. Może to prowadzić do wątpliwości co do pozycjonowania PAN w strukturze państwowych jednostek organizacyjnych. Należy podkreślić, że w treści projektu ustawy znajdują się odniesienia do instytutów PAN, niekiedy do jednostek naukowych PAN” (np. art. 341 ust. 6), a nie do PAN jako takiej. Również w art. 417 ust. 1 pkt 2 (nadzór ministra) mówi się o instytutach PAN.	Uwaga nieuwzględniona.
269	Art. 7 ust. 1 pkt	Krajowa Sekcja	Proponowana zmiana zapisu Ustawy 2.0:	Uwaga nieuwzględniona.

	6	Nauki NSZZ „Solidarność”	„Art. 7. 1. System szkolnictwa wyższego i nauki tworzą, <i>uczestnicząc w realizacji polityki naukowej państwa, o której mowa w art. 6.:</i> 6) międzynarodowe instytuty naukowe utworzone na podstawie odrębnych ustaw działające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwane dalej "międzynarodowymi instytutami",” Podmioty naukowe, które uzyskały zgodę na działalność w Polsce, są tym samym włączone w system szkolnictwa wyższego. Należy to wyraźnie sformułować, zwłaszcza dla jasności sytuacji m. in. międzynarodowych instytutów, które w pewnym zakresie realizują politykę naukową państwa skoro podlegają pod ustawę. W Polsce nie powinny istnieć instytuty naukowe, nie realizujące polityki naukowej państwa, a podlegające pod opiniowaną ustawę.	
270	Art. 7 ust. 1 pkt 8	Obywatele Nauki	Nie jest jasne, jakie kryteria decydują o uznaniu podmiotu za działający w sposób ciągły (wskazane byłoby uściślenie, o jaki przedział czasowy chodzi).	Uwaga nieuwzględniona.
271	Art. 7 ust. 1 pkt 8	Osoba fizyczna 74	Brak doprecyzowania „samodzielności” oraz „ciągłości” może budzić poważne wątpliwości, która instytucję można uznać za spełniającą te kryteria.	Uwaga nieuwzględniona.
272	Art. 7 ust. 1 pkt 8	Centralny Ośrodek Badawczo Rozwojowy Aparatury Badawczej i Dydaktycznej COBRABiD Sp. z o.o.	W naszej ocenie, zapisy projektu ustawy, w fundamentalnym zakresie ograniczają, ww. „innym podmiotom prowadzącym samodzielnie i w sposób ciągły działalność naukową”, możliwości pozyskiwania środków finansowych na te cele, pomimo, że zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 8, jednostki te są równoprawnym elementem systemu szkolnictwa wyższego i nauki, wymienionego w tym przepisie projektu ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
273	Art. 7 ust. 1 pkt 8	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Koniecznym wydaje się wskazanie jakie akty prawne regulują ustrój i zasady działania innych podmiotów wymienionych w punkcie 8.	Uwaga nieuwzględniona.
274	Art. 7 ust. 2	Osoba fizyczna 54	Proponuję dopisać: 4) FNP [per analogiam do PAU].	Uwaga nieuwzględniona.
275	Art. 7 ust. 2	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy	Proponuję po pkt 3 dodać pkt: 4) Polska Komisja Akredytacyjna, 5) Komitet Ewaluacji Nauki, 6) rada ds. doskonałości Naukowej 7) instytucje, o których mowa w art. 326 ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.

		Uniwersytetu Mikołaja Ko- pernika w To- runiu		
276	Art. 7 ust. 2	Osoba fizyczna 65	Zakresy kompetencji NCBR i NCN w dużej części się pokrywają lub uzupełniają. Po- winno się połączyć te dwa podmioty w jeden.	Uwaga nieuwzględniona.
277	Art. 7 ust. 2	KEJN	W art. 7 ust. 2 proponuje się zmianę nazwy Komitetu Ewaluacji Nauki na Komitet Ewa- luacji Badań Naukowych (co nawiązuje do KBN...), lub Komitet Ewaluacji Działalności Naukowej.	Uwaga nieuwzględniona.
278	Dział II Rozdział 1	Kolegium Dziekańskie Wydziału Filo- zoficzno- historycznego Uniwersytetu Łódzkiego	O ile w propozycji Ustawy mowa o proponowaniu kandydatów na rektora przez Radę Uczelni, o tyle nie dostrzegamy potrzebnych i gwarantujących autonomię akademicką rozwiązań szczegółowych, upodmiotawiających wspólnotę uniwersytecką w tym zakre- sie. Art. 19 ust. 6 zakłada, że Rada Uczelni wskazuje kandydatów na rektora, brak jednak jakichkolwiek zapisów wskazujących, że powinien być to dotychczasowy pracownik uniwersytetu. Jeśli jest to świadomy zamysł Ustawodawcy, chcielibyśmy przedstawić argument przeciwny – sądzimy, że dobrymrektorem może być jedynie osoba ciesząca się autorytetem na macierzystym uniwersytecie i bardzo dobrze go znająca. Brakuje nam też bardzo możliwości proponowania kandydatów przez samych członków wspólnoty akademickiej. W obecnym kształcie Ustawy rektor może być człowiekiem z zewnątrz, zapropinowanym z grona dwóch tego rodzaju kandydatów przez Radę Uczelni. Wów- czas Kolegium Elektorów stanęłoby wobec wyboru, w którym mogłoby nie znaleźć do- brego rozwiązania. W związku z powyższym postulujemy takie ukształtowanie odnośnych artykułów Roz- działu 1, Działu II ustawy, w którym kandydatów na rektora proponuje senatowi Rada Uczelni spośród osób samodzielnie zgłoszonych przez siebie (w liczbie jednego bądź dwóch) oraz zgłoszonych przez członków wspólnoty akademickiej i zaopiniowanych pozytywnie przez Radę Uczelni (liczby tych ostatnich ustawa nie powinna ograniczać, dając jedynie powyżej wyrażone prawo selekcji przez zaopiniowanie). Tylko w taki spo- sób można wyrazić zarówno niezależność i wpływ instytucjonalny Rady Uczelni, jak i podmiotowość pracowników, studentów i doktorantów uniwersytetu. Nadto, uważamy, że w art. 25 należy wprowadzić założenie, że rektorem uczelni winien być jeden z jego dotychczasowych pracowników z grupy nauczycieli akademickich. Prosimy również rozważyć, czy rektorem uczelni o statusie ustawowym uniwersytetu w rozumieniu art. 17 ust. 3 nie powinien być jednak co najmniej doktor habilitowany lub profesor uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
279	Dział II, roz- dział 1	Uniwersytet Wrocławski	Zaproponowane rozwiązanie w odniesieniu do struktury zarządczej na uczelni likwiduje równowagę władz w łonie uczelni. Rektor, który do tej pory także był źródłem wszelkich	Uwaga nieuwzględniona.

		(KRASP)	uprawnień administracyjnych organów uczelni, staje się jedynym zarządcą wspólnoty. Brak jasnych celów istnienia systemu i poszczególnych uczelni (wyżej) rodzi niepokój o funkcjonowanie wspólnoty w momentach kryzysu wobec braku mechanizmów kontrolnych władzy rektora i prawnie umocowanych i uprawomocnionych ciał doradczych. W przypadku niewielkich uczelni ten model jednoosobowego zarządzania wydaje się być celowy, bo zapewni elastyczność i szybkość reagowania, a spójność wewnętrzna niewielkiej grupy uniemożliwi podejmowanie zbyt ryzykownych lub zaniechanie podejmowania kluczowych dla przyszłości instytucji decyzji. Jednak w przypadku dużych uczelni taka konstrukcja utrudni wypracowanie lub utrzymanie poczucia wspólnoty i identyfikacji z uczelnią, sprowadzi pracowników do funkcji wykonawców poleceń rektora i zależnych od niego urzędników. Zanikną pośrednie szczeble samorządności uczelnianej (rady instytutów i wydziałów), bowiem ich funkcje przejmą organy centralne i administracja ogólnouczelniana. Już w chwili obecnej władza rektora jest na tyle silna, że dyskusja i wpływ środowiska na decyzje władz mają charakter iluzoryczny. Dalsze umocnienie władzy rektora doprowadzi do dalszego osłabienia oddolnych procesów opiniotwórczych. Brak możliwości wpływu na funkcjonowanie uczelni pogłębi inercję środowiska w relacji do impulsów płynących od rektora.	
280	Dział II, rozdział 1	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	W projektowanej ustawie pozostawiono bardzo szkodliwy zapis o tym, że minimum 20% składu organów kolegialnych uczelni stanowią studenci. Jak wykazała praktyka, studenci obecni w organach kolegialnych uczelni bardzo rzadko skłonni są podjąć działania, które po wielu latach mogą skutkować poprawą jakości badań naukowych prowadzonych w uczelni. Najczęściej traktują tzw. „działalność studencką” jako odskocznię do dalszej kariery politycznej, a ich głosy stanowią łatwe wsparcie wszelkich inicjatyw władz uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
281	Dział II, rozdział 1	UKSW (KRASP)	Projektowana ustawa pozostawia dużą autonomię uczelniom, którą mają zapewnić między innymi statuty, które będą musiały przejść na siebie zapisy w wielu kwestiach poruszanych w obecnej ustawie. Ustawa nie przewiduje też zatwierdzania statutu uczelni przez organy zewnętrzne, np. przez ministra właściwego ds. nauki. Dodatkowo trudno przewidzieć działanie ustawy w praktyce, nie mając jeszcze dostępu do aktów wykonawczych precyzujących wiele kwestii.	Uwaga nieuwzględniona.
282	Dział II, rozdział 1	Kolegium Dziekańskie Wydziału Filozoficzno-historycznego Uniwersytetu Łódzkiego	Rady jednostek organizacyjnych były i są organami urzeczywistniającymi demokratyczny charakter uczelni także na niższym organizacyjnym poziomie. Senat uczelni, z całym szacunkiem dla jego kompetencji, a także rektor uniwersytetu, z punktu widzenia pojedynczego pracownika naukowego czy administracyjnego, a także doktoranta i studenta, znajduje się nazbyt daleko, by znał indywidualne sprawy pracownicze, rozumiał specyfikę poszczególnych gałęzi nauk, a także był władny umożliwiać każdemu pracownikowi zabranie głosu w sprawach indywidualnych bądź dotyczących całej zbiorowości. Ryzyko	Uwaga nieuwzględniona.

			przyjętego założenia ustawowego polega na tym, że teraz taka możliwość dwustopniowej, demokratycznej struktury może zostać odsunięta od poziomu indywidualnego członka społeczności akademickiej. W związku z powyższym postuluje się wyrazić w odpowiednim miejscu ustawy konieczność powołania kolegialnych ciał akademickich z wyboru, zrzeszających społeczność akademicką wszystkich rodzajów, na poziomie niższym niż tylko centralny (senacki). Byłoby to bodźcem dla senatów uczelni, by przewidzieć w nowych statutach organy kolegialne, poprzez które wszyscy pracownicy, doktoranci i studenci uczelni mogliby wyrażać swoje poglądy i postulować zmiany. Same komisje senackie z delegacji rektorskiej tego warunku nie spełnią. Z tego samego względu, a także z uwagi na wielowiekowe tradycje akademickie, należy do ustawy wnieść dopuszczenie (fakultatywne, nieobligatoryjne) istnienia instytucji dziekana / kolegium dziekańskiego, obieralnego i kadencyjnego, na poziomie tożsamym z kolegialnymi organami II stopnia. Ustawa powinna dopuszczać delegację przez rektora części uprawnień na tę instytucję, na mocy statutu uczelni. W razie wyboru tego rozwiązania przez uczelnię, dziekani, reprezentujący części środowiska, powinni mieć zawarowane w ustawie członkostwo senatu uczelni w charakterze wirylistów z prawem głosu.	
283	Dział II, rozdział 1	Komitety Nauk Demograficznych PAN	Ustawa z jednej strony zwiększa zakres spraw określanych w statucie szkoły wyższej, z drugiej zaś przepisy o składzie i powoływaniu rady uczelni są ściśle określone w ustawie. Ogranicza to prawa uczelni do decydowania o szczegółowych rozwiązaniach w zasadniczych dla jej autonomii kwestiach. Jest to nie tylko wewnętrznie sprzeczne, ale ze względu na rolę rady oznacza ograniczenie autonomii uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
284	Dział II, rozdział 1	Komitety Nauk Demograficznych PAN	Zmiany obejmują poszerzenie autonomii organizacyjnej uczelni. Co do zasady należy akceptować propozycje, jednakże trudno wyobrazić sobie funkcjonowanie dużych uczelni bez wydziałów, a takie jest założenie, przy przeniesieniu tak dużego zakresu uprawnień na poziom rektorski, np. uprawnienia w zakresie prowadzenia studiów wyższych (zrozumiałe jest, że koordynacja, ale cała procedura rekrutacyjna?), uprawnień do nadawania stopni (problem organizacji przewodów na stopnie i tytuły naukowe, nawet przy ograniczeniu liczby dziedzin nauki).	Uwaga nieuwzględniona.
285	Dział II, rozdział 1	Prezydium Nauk o Kulturze PAN	Wątpliwości budzą niektóre elementy zmian w systemie zarządzania uczelniami. Krytycznie trzeba odnieść się do koncepcji wprowadzenia rad uczelni, których członkowie rekrutować się będą w większości spoza środowiska akademickiego, a zwłaszcza do przyznania temu ciału tak znaczących kompetencji. Właściwe wydaje się oddzielenie działalności rad od polityki — niestety, w ustawie brak regulacji dotyczących tej kwestii, podobnie jak brak jakichkolwiek zapisów antydyskryminacyjnych. Opór budzi także koncepcja radykalnego pomniejszenia roli wydziałów i wewnętrznej centralizacji zarówno w zakresie prowadzenia studiów, jak i nadawania stopni naukowych. Zwłaszcza w	Uwaga nieuwzględniona.

			wypadku dużych, zróżnicowanych wewnętrznie uczelni, może to prowadzić do redukcji różnorodności rozwijanych kierunków studiów i prowadzonych badań. Nadawanie stopni przez senat uczelni bądź powołaną przez senat komisję może też znacząco spowolnić procedury awansu naukowego.	
286	Dział II, rozdział 1	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Wbrew zapewnieniom, iż ustawa wzmocni autonomię wspólnoty akademickiej, projektowane przepisy dotyczące ustroju uczelni bez najmniejszej wątpliwości tę autonomię praktycznie likwidują, jednocześnie przekazując ogromne kompetencje jednoosobowemu organowi uczelni – rektorowi oraz radzie uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
287	Dział II, rozdział 1	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Zastosowanie ładu korporacyjnego i modelu zarządzania menedżerskiego, w kontekście uczelni, mogłoby funkcjonować na poziomie instytutów/wydziałów, szkół lub innych jednostek organizacyjnych, gdzie oprócz dyrektorów czy dziekanów w zarządzaniu brałoby udział profesjonalni menedżerowie. Dzięki temu usprawnieniu uległaby komunikacja uczelni z otoczeniem społeczno-ekonomicznym, w tym z władzami krajowymi i regionalnymi oraz wzrosłaby jakość planowania strategicznego i rozwoju uczelni, co w efekcie mogłoby się przełożyć na lepszą jakość kształcenia i przynieść korzyści finansowe.	Uwaga nieuwzględniona.
288	Dział II, rozdział 1	KEJN	W projekcie występuje wyraźna dysproporcja między dużym zakresem ustawowo gwarantowanych kompetencji rektora a brakiem stosownej odpowiedzialności, a nawet transparentności działań wobec wspólnoty uczelni i interesariuszy zewnętrznych, których powinna reprezentować, rada uczelni. W projekcie zwraca uwagę zagwarantowanie reprezentacji w organach uczelni jedynie profesorom i studentom, a pominięcie innych grup wspólnoty uczelni, zdanych na łaskę lub niełaskę statutu. Określenie wspólnoty jest de facto potrzebne tylko po to, aby ograniczyć liczbę pochodzących z niej członków wśród członków rady uczelni (pojęcie występuje tylko w art. 10 i w art. 20). W „Strategii Rozwoju szkolnictwa wyższego w Polsce do 2020 roku – wariant drugi” (raport Ernst&Young) proponowano rozdzielenie funkcji nadzoru, zarządzania uczelnią i przedstawicielstwa grup społeczności akademickiej poprzez ukonstytuowanie ustroju uczelni na współdziałaniu czterech organów: rady powierniczej (uczelni), zarządu uczelni (z udziałem rektora i kanclerza), senatu akademickiego, rady pracowniczej i samorządu studentów i doktorantów. W tę strukturę można wpisać rozmaite konkretne mechanizmy tworzenia i kompetencji poszczególnych organów. W zakresie kompetencji organów uczelni brakuje przepisu o decyzjach dot. struktury organizacyjnej. Ta kwestia powinna być regulowana. Obowiązująca ustawa w art. 85 stanowi, że podstawowe jednostki organizacyjne uczelni, w tym jednostki zamiejscowe,	Uwaga częściowo uwzględniona.

			tworzy, przekształca i likwiduje rektor po zasięgnięciu opinii senatu. Proponuje się utrzymać ten przepis z pominięciem słowa „podstawowe” lub zastępując je słowami „jednostki, których kierownicy podlegają bezpośrednio rektorowi...”. Należy także utrzymać przepis art. 84 ust. 3: „W uczelni mogą być tworzone inne jednostki organizacyjne. Rodzaje, warunki i tryb tworzenia, likwidacji i przekształcania tych jednostek [...] określa statut.”.	
289	Dział II, rozdział 1	Osoba fizyczna 120 (KRASP)	Ustawa powierza autonomię trzem organom uczelni: radzie uczelni, rektorowi i senatowi wprowadzając równocześnie sieć wzajemnych uzależnień. Głównym dysponentem autonomii będzie rektor. Co prawda statut będzie uchwalał senat i opiniował projekt strategii uczelni, ale rektor będzie przygotowywał projekty obu dokumentów. Czy autonomia uczelni nie została wyprowadzona poza środowisko akademickie uczelni? W kompetencjach rady uczelni jest uchwalanie między innymi strategii uczelni i wskazywanie kandydatów na rektora. W składzie rady większość posiadają osoby spoza uczelni i z tego grona wybierany jest przewodniczący rady. Wskazywanie kandydatów na rektora jest dość niezręcznym zadaniem rady i jest wotum nieufności dla kolegium elektorów. Niejasna też jest sytuacja w przypadku gdy będzie tylko jeden kandydat. To nie wszystkie obawy związane z tym uprawnieniem. W sytuacji stwierdzenia naruszenia przepisów prawa przez rektora albo radę uczelni minister będzie miał możliwość wnioskowania o odwołanie rektora albo rady. Ale co zrobić gdy decyzje rektora są zgodne z prawem, ale obowiązki rektora są niewypełniane lub nienależycie wypełniane. Może w takim przypadku senat powinien mieć uprawnienie do złożenia wniosku o odwołanie rektora.	Uwaga wyjaśniona. Regulacje dotyczące możliwości odwołania rektora na wniosek senatu są przewidziane w projekcie.
290	Dział II, rozdział 1	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Proponuje się dodanie następujących regulacji: „1. Możliwe jest połączenie uczelni publicznej z niepubliczną oraz niepublicznej z publiczną. W tym celu uczelnia przejmująca dokonuje niezależnej wyceny składników majątkowych uczelni przejmowanej. Uczelnia przejmująca zachowuje swój status prawny. 2. Zezwolenie na połączenie oraz jego warunki na wniosek łączących się uczelni oraz ich założycieli wydaje minister właściwy w sprawach szkolnictwa wyższego.”. Jednym ze skutków m.in. niżu demograficznego jest istnienie w Polsce wielu nisko ocenianych przez PKA uczelni publicznych i niepublicznych. Aktualne przepisy nie pozwalają na łączenie uczelni publicznych i niepublicznych. Możliwe jest połączenie uczelni publicznej z publiczną (w drodze specjalnej procedury), a także uczelni niepublicznej z niepubliczną. Możliwość łączenia podmiotów publicznych z niepublicznymi bądź niepublicznych z publicznymi może przyczynić się do szybszej reorganizacji struktury szkolnictwa wyższego w kraju oraz przejmowania słabszych jednostek przez silniejsze. Te ostatnie gwarantują wyższy poziom nauczania, lepszą ofertę edukacyjną oraz efektyw-	Uwaga nieuwzględniona.

			niejsze wykorzystanie infrastruktury naukowo-dydaktycznej. Intensyfikacja procesów konsolidacyjnych umożliwi szybsze uporządkowanie sektora szkolnictwa wyższego. Podkreślenia wymaga, że szkoły niepubliczne również realizują cele publiczne i z tego powodu utrzymywanie odmiennych reżimów prawnych w zakresie konsolidacji uznać należy za anachronizm.	
291	Dział II, rozdział 1	Osoba fizyczna 67	Ustawa usuwa podstawy prawne istnienia wydziałów uczelni wyższych, które na dobrych uniwersytetach mają osiągnięcia, tradycję i renomę. Skutkiem będzie likwidacja lub erozja instytucji o ustalonym dorobku, które organizowały działalność naukowo-dydaktyczną, prowadziły kierunki studiów, nadawały stopnie, aplikowały o środki finansowe. Po faktycznej likwidacji jednostek organizacyjnych czyli odebraniu im uprawnień, pracownicy zamiast nauką i dydaktyką, zajmować się będą głównie organizowaniem struktury uczelni. Nie podano uzasadnienia w jaki sposób gruntowna zmiana struktury z usunięciem zamocowania podstawowych jednostek uczelni ma wpłynąć na podniesienie jakości nauki czy kształcenia.	Uwaga nieuwzględniona.
292	Dział II, rozdział 1	Forum Związków Zawodowych	Całkowita zmiana ustroju uczelni wyższych poprzez likwidację wydziałów (od 2019 r.) , przekazanie na stopień centralny nadawania stopni i tytułów (uprawnienia Senatu) oraz możliwość prowadzenia kierunku w zależności od uzyskanej w procesie ewaluacji kategorii naukowej odpowiadają na oczekiwania tylko części środowiska. Przekazanie niemalże absolutnej władzy w ręce rektora, który wraz z radą uczelni będzie decydował o strategii uczelni, projekcie statutu, gospodarce finansowej, polityce kadrowej, sposobie zarządzania czyli wszystkich najważniejszych sprawach dotyczących przeważnie dużych społeczności z jednoczesnym pozbawieniem tych społeczności możliwości wpływania na te procesy to nieporozumienie.	Uwaga nieuwzględniona.
293	Dział II, rozdział 1	Stowarzyszenie ISSA Polska	Wnosi się o wpisanie wprost do ustawy na kształt art. 56 obowiązków zapewniania przez rektora bezpieczeństwa cyfrowego systemów oraz urządzeń wykorzystywanych, wskazując że wytyczne dla uczelni oraz wsparcia w formie rozporządzenia z ministrem cyfryzacji wytycznych dotyczących zapewnienia odporności sieci lub systemów informacyjnych wykorzystywanych na uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
294	Dział II, rozdział 1	Prokuratoria Generalna RP	Bez przekonującego uzasadnienia znosi się tradycyjną rolę wydziałów, która jest wpisana zwłaszcza w charakter organizacji uniwersytetu. Projekt ustawy powierza uprawnienie do prowadzenia studiów i studiów doktoranckich na poziom uczelni, a nie poszczególnych jednostek organizacyjnych uczelni. Przyjęcie takiego rozwiązania narzuca wszystkim uczelniom wyższym określony model organizacji wewnętrznej, co ingeruje w zakres konstytucyjnie regulowanej autonomii szkół wyższych. Przyjęcie proponowanego modelu jest poza tym już dziś możliwe w ramach dobrowolnej zmiany statutu uczelni. Zatem możliwe jest oczekiwane ukształtowanie struktury wewnętrznej uczelni w sposób zgodny z autonomią i samodzielnością tych jednostek w kształtowaniu procesu badań	Uwaga nieuwzględniona.

			naukowych i zgodnie z wolą samych uczelni, czego dowodzi przykład Uniwersytetu Jagiellońskiego Collegium Medicum w Krakowie. Nie jest uzasadnione narzucanie proponowanego rozwiązania wszystkim typom uczelni wyższych w Polsce, a zwłaszcza uniwersytetom, których powstanie i funkcjonowanie tradycyjnie jest oparte na roli wydziałów.	
295	Dział II, rozdział 1	Osoba fizyczna 74	Najistotniejszą sprawą wydaje się być konieczność wprowadzenia zasad rozstrzygania sporów kompetencyjnych pomiędzy radą uczelni, rektorem i senatem (ewentualnie kolegium elektorów – w przypadku wyboru rektora). Nie byłoby dobrym rozwiązaniem, gdyby musiałyby być one rozstrzygane w drodze wyroków sądu administracyjnego. Ale zwłaszcza w początkowym okresie funkcjonowania nowego ustroju uczelni powinien istnieć organ/ciało, które powstające spory mógłby rozwiązywać przed wystąpieniem na drogę sądową.	Uwaga nieuwzględniona.
296	Dział II, rozdział 1	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	Projekt ustawy zakłada nadanie uczelniom większej swobody w dostosowaniu struktury organizacyjnej do jej potrzeb. Jednocześnie likwiduje się wydziały jako podstawowe jednostki organizacyjne (z możliwością ich funkcjonowania, ale tylko jako wewnętrzne jednostki wykonawcze). Jak wydaje się ta propozycja służy przede wszystkim małym uczelniom niepublicznym, które często mają problem organizowania się w wydziały. W uczelniach bardzo dużych istnienie wydziałów jest koniecznością ze względu na sprawne zarządzanie. W dużej uczelni centralizacja zarządzania na szczeblu rektora powodowałaby drastyczne zmniejszenie efektywności zarządzania. Ważną negatywną konsekwencją likwidacji wydziałów byłoby przesunięcie niektórych dotychczasowych ich zadań na inne organy uczelni, które nie zawsze są w pełni przygotowane do ich realizacji, np. w zakresie nadawania stopni naukowych. Zapewne nie będzie w praktyce możliwe przeprowadzenie przez komisje senackie wszystkich procedur doktorskich i habilitacyjnych, które dotychczas pozostawały w gestii poszczególnych wydziałów dużych uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
297	Dział II, rozdział 1	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu	Projekt ustawy nie określa w ogóle zakresu kompetencji oraz stanowisk osób, które miałyby zarządzać administracją czy prowadzić gospodarkę finansową uczelni. Rektor będzie miał ustalić regulamin organizacyjny, który określi organizację oraz zasady działania administracji uczelni, a statut, opiniowany przez radę uczelni oraz uchwalany przez senat, określi tryb jego ustalania. W projekcie ustawy nie ma również zapisów dotyczących członkostwa kanclerza i kwestora w senacie z głosem doradczym – tak jak to ma miejsce obecnie.	Uwaga nieuwzględniona.
298	Dział II, rozdział 1	Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	Należy zachować obecną formę funkcjonowania wydziałów. Wydziały mają bardzo różną specyfikę i posiadają odrębność merytoryczną. Tracąc samorządność, jednostki przestają mieć wpływ na jakość kształcenia. Przesunięcie decyzyjności wydziałów na poziom centralny – Senat jest nierealne, fizycznie niewykonalne (np. przewody doktorskie i habilitacyjne – ich przeprowadzanie na poziomie wydziałów a nie całej uczelni, umożliwia	Uwaga nieuwzględniona.

			ich łatwiejszą organizację i płynniejsze połączenie z innymi obowiązkami samodzielnych pracowników naukowo-dydaktycznych, zaangażowanych w przebieg postępowania; wyprowadzenie decyzji poza Radę Wydziału osłabia merytoryczną podstawność decyzji; nakłada na Senat prace wykonawcze, osłabiając jego działalność kształtującą uczelnię. W przypadku, gdy Senat powoła komisję równoznaczną ze składem Rady Wydziału, zmiana staje się pozorna). W ocenie Akademii obecny system, w ramach którego struktura uczelni opiera się o podstawowe jednostki organizacyjne, jest rozwiązaniem trafnym i niewymagającym zmiany. Pożądanym rozwiązaniem byłoby pozostawienie wewnętrznego ustroju w ręku samej uczelni, która powinna mieć wolność zorganizowania wewnętrznej struktury w taki sposób, jaki uzna za najbardziej właściwy.	
299	Dział II, rozdział 1	Wojewoda Lubelski, Społeczna Rada ds. Nauki i Szkolnictwa Wyższego przy Wojewodzie Lubelskim	Wbrew licznym zapewnieniom, iż ustawa wzmocni autonomię wspólnoty akademickiej, projektowane przepisy o ustroju uczelni tę autonomię wypaczają, przekazując ogromne kompetencje jednoosobowemu organowi uczelni - rektorowi oraz radzie uczelni. Władze uczelni zyskują nowy charakter sprowadzający się przede wszystkim do skutecznego zarządzania na zasadach podobnych jak w klasycznych podmiotach gospodarczych. Przepisy zawarte w projekcie ustawy bardzo wzmocniają władzę rektora, działającego praktycznie poza wszelką kontrolą. Jednocześnie ustalanie strategii uczelni i inne kluczowe decyzje ważne o jej losach zostaną oddane radzie uczelni - nowemu organowi, złożonemu w ponad 50% z osób niebędących członkami społeczności akademickiej. W ustawie nie określono precyzyjnie zakresu sprawowanego przez radę nadzoru nad zarządzaniem uczelnią ani też sposobu wyłaniania kandydatów na członków rady. Takie rozwiązanie stwarza ryzyko, że połowa składu rady zostanie obsadzona przez osoby, których kompetencje w zakresie zarządzania uczelnią mogą być co najmniej wątpliwe. W takiej sytuacji decyzje rady mogą być szkodliwe dla uczelni, nawet zakładając dobrą wolę jej członków. Senat uczelni zostanie niemal zupełnie pozbawiony kompetencji stanowiących i kontrolnych, np. uprawnień do udzielania rektorowi absolutorium. Zostanie sprowadzony do roli rady dydaktycznej.	Uwaga nieuwzględniona.
300	Dział II, rozdział 1	Wojewoda Lubelski, Społeczna Rada ds. Nauki i Szkolnictwa Wyższego przy Wojewodzie Lubelskim	Ustawa wprowadza daleko idącą dowolność w kształtowaniu wewnętrznej struktury organizacyjnej uczelni. Tego typu rozwiązanie raczej nie będzie sprzyjać sprawnemu zarządzaniu uczelniami. W odniesieniu do publicznych uczelni akademickich konieczne jest utrzymanie podstawowych jednostek organizacyjnych w postaci wydziałów.	Uwaga nieuwzględniona.
301	Dział II, rozdział 1	Osoba fizyczna 100	Udział studentów w tak dużej liczbie w ciałach kolegialnych jest nieporozumieniem. Często nie mają dobrego rozeznania o czym się dyskutuje, a potem głosują często nad	Uwaga nieuwzględniona.

			zagadnieniami, które znacznie przekraczają czas ich pobytu na studiach. W radzie wydziału i senacie powinien zasiadać przedstawiciel samorządu studenckiego.	
302	Dział II, rozdział 1	Osoba fizyczna 100	Brak w projekcie zapisu, że osoba może być „funkcyjnym” w sumie tylko przez dwie kadencje, niezależnie od pełnionego stanowiska., tzn. trzeba skończyć z osobami które przez 32 lata funkcjonują w zarządzaniu uczelniami. Oto wyliczenie: prodziekan 8 lat, dziekan 8 lat, prorektor 8 lat, rektor 8 lat, a może jeszcze dojść wice dyrektor i dyrektor instytutu, to następne 8 lat.	Uwaga nieuwzględniona.
303	Dział II, rozdział 1	Osoba fizyczna 42, Osoba fizyczna 128, Osoba fizyczna 129, Osoba fizyczna 130	Proponowana ustawa przede wszystkim likwiduje obecną, tradycyjną, strukturę wewnętrzną uczelni (wydziały). Nie wiadomo czym zostaną one zastąpione. W uzasadnieniu do ustawy trudno znaleźć przekonujące argumenty na to, że gruntowne strukturalne zmiany jakie się proponuje, rzeczywiście doprowadzą do podniesienia poziomu polskich uczelni i polskiej nauki w świecie. Należy też podkreślić, że pomimo tragicznego niedofinansowania przez wszystkie ostatnie lata, nauka polska w wielu swoich dyscyplinach czy obszarach badawczych, działając w istniejących strukturach (wydziałowych, instytutowych), dokonała ogromnego postępu. Kilkakrotnie zwiększyła się obecność polskiej nauki w świecie liczona liczbą międzynarodowych publikacji. Są w Polsce dziedziny, których dorobek (w najlepszych polskich uczelniach) jest niemal wyłącznie dorobkiem międzynarodowym. W ostatnich kilku latach do grona polskich przodujących nauk dołączyła, reprezentująca nauki społeczne, psychologia – co widać w ostatniej ewaluacji. To wszystko dokonało się w „starych” strukturach. Istnieje zatem obawa, że proces wprowadzania postulowanych w ustawie rewolucyjnych zmian będzie pochłaniał sporo naszej energii i odciągał pracowników naukowo-dydaktycznych od ich podstawowych zadań, co na pewno nie przyspieszy wzrostu znaczenia i jakości polskiej nauki w świecie.	Uwaga nieuwzględniona.
304	Art. 8 ust. 1	Akademia Ignatianum w Krakowie	W systemie POL-on w zakładce Instytucje kościelne figuruje 8 uczelni ze statusem „działająca”: 1. Akademia Ignatianum w Krakowie; 2. Instytut Teologiczny im. bł. Wincentego Kadłubka w Sandomierzu; 3. Instytut Teologiczny im. św. Jana Kantego w Białymstoku-Białej; 4. Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II w Lublinie; 5. Papieski Wydział Teologiczny w Warszawie; 6. Papieski Wydział Teologiczny we Wrocławiu; 7. Prawosławne Seminarium Duchowne w Warszawie; 8. Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie. Niejasny jest status prawny wymienionych 7 uczelni oprócz KUL. Należy podać w jakim zakresie ustawa do nich się stosuje. Jedno z pytań dotyczy akredytacji, którym te uczelnie powinny czy mogą być poddawane. Czy akredytacja AVEPRO może odpowiadać akredytacji PKA? Postulowane jest podjęcie rozmów dotyczących uczelni kościelnych określanych w POL-onie jako instytucje kościelne między Episkopatem a Rządem RP.	Uwaga częściowo uwzględniona.
305	Art. 8 ust. 2	Pracownicy i studenci UW	Ustawa powinna w większym stopniu obowiązywać uczelnie zagraniczne. Czy na zasadzie wzajemności filie polskich uczelni za granicą mają pełną swobodę?	Uwaga nieuwzględniona.

306	Art. 8 ust. 2	Uniwersytet w Białymstoku	Zastanawiające jest, dlaczego standardów wynikających z ustawy nie stosuje się zasadniczo do uczelni i filii utworzonych przez uczelnie zagraniczne? Prowadzenie działalności edukacyjnej może stanowić działalność gospodarczą i powinno się w ramach wspólnego rynku UE odbywać na zbliżonych zasadach. Ponadto art. 12 projektu wprost dopuszcza prowadzenie działalności gospodarczej przez uczelnię.	Uwaga nieuwzględniona.
307	Art. 8 ust. 1	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Przepis nieprecyzyjny. Np. w ustawie o stosunku państwa do Kościoła Katolickiego są enumeratywnie wymienione kościelne osoby prawne. Należałoby wskazać, czy uczelnie utworzone przez te osoby prawne Kościoła podpadają pod ustawę.	Uwaga nieuwzględniona.
308	Art. 9	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	W związku z autonomią uczelni, zasadne wydaje się dodanie zapisu jednoznacznie stwierdzającego, że organy administracji rządowej oraz organy jednostek samorządu terytorialnego mogą podejmować decyzje dotyczące działalności uczelni tylko w przypadkach dopuszczanych w ustawach.	Uwaga uwzględniona.
309	Art. 9	Osoba fizyczna 20	W projekcie stosuje się termin „uczelnia” a brak — pomijając kontekst nazwy ustawy — terminu „szkoła wyższa”. Powinna pojawić się definicja szkoły wyższej, np. szkoła, która kształci osoby posiadające maturę lub inaczej: ma prawo nadać stopień licencjata, inżyniera lub magistra. W proponowanej definicji szkoły wyższej nie ma wyrazu „tylko”, co umożliwi oprócz kształcenia osób z maturą również kształcenie osób bez matury. Termin „uczelnia” mógłby być wprowadzony jako synonim: w niniejszej ustawie „uczelnia” oznacza szkołę wyższą.	Uwaga nieuwzględniona.
310	Art. 9 ust. 4	Osoba fizyczna 65	„4. Uczelnia nie działa w celu osiągnięcia zysku.” Definicja zysku: <i>Zysk to dodatni wynik finansowy przedsiębiorstwa, oznacza, że ma ono wyższe przychody niż koszty ich uzyskania.</i> Oznacza to, że kwestor musi pilnować, aby w okresie (jakim? Na koniec roku?) nie wykazać zysku. A co będzie, jak uczelnia osiągnie zysk?	Uwaga uwzględniona.
311	Art. 9 ust. 4	Komitet Nauk Demograficznych PAN	Wątpliwości budzi sformułowanie „Uczelnia nie działa w celu osiągnięcia zysku”. W przypadku studiów podyplomowych oraz innych form kształcenia, niż studia pierwszego, drugiego stopnia i studiów doktoranckich uczelnia ewidentnie nastawiona jest na osiągnięcie zysku i w tym zakresie taki właśnie jest cel prowadzenia tych studiów. Rów-	Uwaga uwzględniona.

			niez działalność badawcza i rozwojowa prowadzona na zlecenie podmiotów zewnętrznych powinna generować zysk. Także działalność uczelni polegająca na komercjalizacji wyników badań naukowych i prac rozwojowych powinna generować zysk (vide np. art. 163 projektu ustawy).	
312	Art. 9 ust. 4	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Proponuję w art. 9 wykreślenie ust. 4 („Uczelnia nie działa w celu osiągnięcia zysku”) jako zbyt ogólnikowego i niedookreślonego, a także będącego w sprzeczności z prowadzoną przez uczelnię, zresztą zgodnie z ustawą (art. 11 ust. 1 pkt 7 oraz art. 12) działalnością usługową czy gospodarczą, przynoszącymi zysk, oraz transferem technologii lub wiedzy do gospodarki, który taki zysk również może przynosić. Taki zapis czytany literalnie może być rozumiany w ten sposób, że uczelnia nie może prowadzić działalności usługowej przynoszącej zysk. Jest to nieosiągalne w odniesieniu do uczelni niepublicznych.	Uwaga uwzględniona.
313	Art. 9 ust. 4	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Proponowany przepis jest ogólnikowy, mógłby zostać zinterpretowany w ten sposób, iż uczelnie nie mogłyby w pełni prowadzić działalności usługowej przynoszącej zysk, jak np. wydawać i sprzedawać publikacji naukowych czy podręczników akademickich, wykonywać badań, ekspertyz, analiz w ramach usług komercyjnych.	Uwaga uwzględniona.
314	Art. 9 ust. 4	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	<u>Ale tylko w zakresie kształcenia</u> – wszystkie pozostałe działania powinny być nastawione na osiąganie zysku np. sprzedaż rezultatów badań naukowych – takich, których wyniki można skomercjalizować. Środki przeznaczone z budżetu powinny pokrywać minimum 100% potrzeb w zakresie kształcenia.	Uwaga uwzględniona.
315	Art. 9 ust. 4	Prokuratoria Generalna RP	Wątpliwości budzi zasadność wprowadzania projektowanego art. 9 ust. 4 ustawy, zgodnie z którym „ <i>uczelnia nie działa w celu osiągnięcia zysku</i> ”, mimo że taki zysk wypracowuje zgodnie z <i>ustawą o rachunkowości</i> . Przepis ten dotyczyć będzie zarówno uczelni publicznych i niepublicznych, a ma na celu podkreślenie statusu uczelni jako podmiotu o charakterze <i>non profit</i> . W przypadku uczelni publicznej charakter ten wynika już wyraźnie z szeregu przepisów szczegółowych wskazujących na to, że działalność podstawowa określona w art. 11 <i>projektu ustawy</i> nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu <i>ustawy o swobodzie działalności gospodarczej</i> (art. 413 <i>projektu ustawy</i>), że jest ona zwolniona z podatku dochodowego i innych podatków (art. 398 ust. 1 <i>projektu ustawy</i>), że uczelnia może prowadzić działalność gospodarczą na zasadach określonych w statucie (art. 35 ust. 1 pkt 6 <i>projektu ustawy</i>), że wyodrębniona organizacyjnie i finansowo od działalności podstawowej działalność gospodarcza może przybrać formy i zakres określone w statucie i że nie musi być to jedynie forma odrębnej spółki kapitałowej, ponieważ uczelnia może po-	Uwaga uwzględniona.

			wolać jednostki organizacyjne, których przychody będą wpływać na możliwość wypracowania zysku netto całej uczelni (art. 12 <i>projektu ustawy</i>), że wypracowany przez uczelnię publiczną zysk netto przeznacza się (wyłącznie) na fundusz zasadniczy (art. 400 ust. 1 <i>projektu ustawy</i>), z którego pokrywa się także ewentualne straty uczelni (art. 400 ust. 4 <i>projektu ustawy</i>), a wypłaconą dywidendę spółki celowej uczelnia przeznacza (wyłącznie) na działalność podstawową, o której mowa w art. 11 (art. 157 ust. 4 <i>projektu ustawy</i>). Analogiczne zasady dotyczą uczelni federacyjnych. Przepisy te wyraźnie gwarantują kwalifikację uczelni publicznej jako podmiotu o charakterze <i>non profit</i>. W przypadku zaś uczelni niepublicznych, definicja zawarta w art. 9 ust. 4 <i>projektu ustawy</i> wywoływać będzie uzasadnione wątpliwości. Należy bowiem przypomnieć, że uczelnie niepubliczne tworzone są w inny sposób, ze nie są co do zasady wyposażane w majątek publiczny i nie ciąży na nich obowiązek realizacji celów publicznych w takim samym zakresie, jak na uczelniach publicznych, a także że są one objęte konstytucyjną wolnością prowadzenia działalności gospodarczej (art. 22 Konstytucji), skoro w tę wolność może potencjalnie ingerować mechanizm wydawania negatywnych opinii PKA o jakości kształcenia (por. wyr. TK z 25.7.2013 r., SK 61/12, OTK ZU nr 6/A/2013, poz. 84).	
316	Art. 9 ust. 4	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	„Uczelnia nie działa w celu osiągnięcia zysku” – w przypadku studiów podyplomowych oraz innych form kształcenia, niż studia pierwszego, drugiego stopnia i studiów doktoranckich uczelnia ewidentnie nastawiona jest na osiągnięcie zysku i w tym zakresie taki właśnie jest cel prowadzenia tych studiów. Również działalność badawcza i rozwojowa prowadzona na zlecenie podmiotów zewnętrznych powinna generować zysk. Także działalność uczelni polegająca na komercjalizacji wyników badań naukowych i prac rozwojowych powinna generować zysk (vide np. art. 163 <i>projektu ustawy</i>).	Uwaga uwzględniona.
317	Art. 9 ust. 4	Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych	Zapis ust. 4. „Uczelnianie działa w celu osiągnięcia zysku” nie może mieć zastosowania do uczelni niepublicznych.	Uwaga uwzględniona.
318	Art. 10	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się następujące brzmienie: „Art. 10. 1. Studenci, doktoranci, nauczyciele akademicy, inni pracownicy uczelni oraz absolwenci tej uczelni stanowią wspólnotę uczelni. 2. Członkowi wspólnoty uczelni, oprócz absolwentowi, przysługuje czynne prawo wyborcze w uczelni.”. Pozytywne zmiany, jakie mają nastąpić na polskich uczelniach, muszą wykorzystać ogromny potencjał, jaki drzemie w absolwentach. Począwszy od konsultacji ws. programu nauczania, poprzez współpracę na styku nauka-biznes, a skończywszy na wsparciu materialnym swojej Alma Mater, ta grupa interesariuszy jest gotowa zrobić więcej i to w sposób bezinteresowny, niż jakakolwiek inna. Dlatego absolwenci muszą zostać „uhono-	Uwaga nieuwzględniona.

			rowani” poprzez formalne uznanie ich za członków społeczności akademickiej, a szkoły wyższe zobowiązane do wykorzystania tego ogromnego potencjału.	
319	Art. 10	Związek Nauczycielstwa Polskiego – Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki	Proponuje się brzmienie: „Art. 10.1. Studenci, doktoranci, nauczyciele akademicki i pozostali pracownicy uczelni stanowią samorządną społeczność akademicką uczelni. 2. Społeczność akademicka uczestniczy w zarządzaniu uczelnią przez wybieralne organy kolegialne i jednoosobowe. 3. Członkowi społeczności akademickiej uczelni przysługuje czynne i bierne prawo wyborcze w uczelni z zastrzeżeniem ust 4 i 5. 4. Czynne prawo wyborcze przysługuje nauczycielom akademickim zatrudnionym w uczelni jako podstawowym miejscu pracy. 5. Bierne prawo wyborcze przysługuje nauczycielom akademickim zatrudnionym w uczelni jako podstawowym miejscu pracy, którzy nie ukończyli sześćdziesiątego piątego roku życia, a w przypadku pozostałych pracowników uczelni, osobom zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy. 6. Istotne decyzje organów uczelni dotyczące poszczególnych grup społeczności akademickiej są podejmowane po zasięgnięciu opinii tych grup lub ich przedstawicieli wybranych na zasadach określonych w statucie.”. Proponowane w projekcie przepisy są niepełne i nie podkreślają podmiotowości społeczności akademickiej, a w przypadku nauczycieli akademickich realnego wpływu na funkcjonowanie uczelni tych wybranych przedstawicieli, dla których dana uczelnia jest podstawowym miejscem pracy. W obecnym projekcie wszystkim pracownikom przysługują czynne i bierne prawa wyborcze (a więc również drugoetatowcom, pracującym emerytom, pracownikom zatrudnionym na zlecenie itp.). Jednocześnie następuje znaczący wzrost kompetencji rektora uczelni, który w staje się głównym źródłem władzy i prawa w uczelni. Wprawdzie będzie on w jakiś sposób ograniczany przez radę uczelni, ale jej zadania są opisane bardzo ogólnikowo i nieprecyzyjnie. Ponadto wprowadzenie nowego organu, jakim jest rada uczelni, mającego wpływ na niektóre decyzje podejmowane w uczelni rodzi w środowisku obawy związane z możliwością jej upolitycznienia. Taka konstrukcja sposobu zarządzania uczelnią oznacza faktycznie utratę demokratycznego wpływu społeczności akademickiej na funkcjonowanie uczelni, co budzi zaniepokojenie. Silna pozycja rektora powinna być skontrowanowana koniecznością uzgadniania pewnych istotnych dla społeczności uczelni spraw z przedstawicielami pracowników, którzy będą w pierwszej kolejności ponosili konsekwencje niewłaściwych wyborów i decyzji rektora. Pewnym złagodzeniem wskazanych zagrożeń jest wpisane w ustawę zwiększenie kompetencji czynników społecznych tj. związków zawodowych w obszarze zagadnień dotyczących sensu stricto spraw pracowniczych (systemu płac, czasu pracy, pen-	Uwaga nieuwzględniona.

			sum).	
320	Art. 10	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	Propozycja zmiany: Dodać: 3. Czynne i bierne prawo wyborcze przysługuje nauczycielom akademickim zatrudnionym w uczelni jako podstawowym miejscu pracy, Uzasadnienie zmiany: Zmiana w brzmieniu – art. 71 ust. 2 i 3 obowiązującej Ustawy. Nowa ustawa wskazuje jedynie komu przysługuje czynne prawo wyborcze, pomijając zupełnie kwestie biernego prawa wyborczego. Wskazuje się, iż przepisy w aktualnie obowiązującym brzmieniu sprawdziły się w praktyce pozwalając na sprawne funkcjonowanie uczelni, co uzasadnia niedokonywanie ich zmian. W związku z powyższym proponuje się wprowadzić przepisy o treści jak dotychczas obowiązującej	Uwaga nieuwzględniona.
321	Art. 10 ust. 1 i 2	Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych	Proponowane zapisy są niepełne i nie podkreślają podmiotowości społeczności akademickiej, a w przypadku nauczycieli akademickich realnego wpływu na funkcjonowanie uczelni tych wybranych przedstawicieli, dla których dana uczelnia jest podstawowym miejscem pracy. W obecnym projekcie wszystkim pracownikom przysługują czynne i bierne prawa wyborcze (a więc również drugoetatowcom, pracującym emerytom, pracownikom zatrudnionym na zlecenie itp.). Jednocześnie na stępuje znaczący wzrost kompetencji rektora uczelni, który w proponowanych zapisach projektu ustawy staje się głównym źródłem władzy i prawa w uczelni. Wprawdzie będzie on w jakiś sposób ograniczany przez Radę Uczelni, ale jej zadania są opisane bardzo ogólnikowo i nieprecyzyjnie. Ponadto wprowadzenie nowego organu, jakim jest Rada Uczelni, mającego wpływ na niektóre decyzje podejmowane w uczelni rodzi w środowisku obawy związane z możliwością jej upolitycznienia. Taka konstrukcja sposobu zarządzania uczelnią oznacza faktycznie utratę demokratycznego wpływu społeczności akademickiej na funkcjonowanie uczelni, co budzi nasze zaniepokojenie. Zdaniem OPZZ silna pozycja rektora powinna być skontrowana koniecznością uzgadniania pewnych istotnych dla społeczności uczelni spraw z przedstawicielami pracowników, którzy będą w pierwszej kolejności ponosili konsekwencje niewłaściwych wyborów i decyzji rektora. Pewnym złagodzeniem wskazanych zagrożeń jest wpisane w ustawę zwiększenie kompetencji czynników społecznych tj. związków zawodowych w obszarze zagadnień dotyczących sensu stricto spraw pracowniczych (systemu płac, czasu pracy, pensum). Mając na uwadze przed stawione argumenty wnioskujemy o rozszerzenie i preredagowanie art. 10 w następujący sposób: <i>Art. 10.1. Studenci, doktoranci nauczyciele akademicy i pozostali pracownicy uczelni stanowią samorządną społeczność akademicką uczelni.</i> <i>2. Społeczność akademicka uczestniczy w zarządzaniu uczelnią przez wybieralne organy</i>	Uwaga nieuwzględniona.

			kolegialne i jednoosobowe. 3. Członkowi społeczności akademickiej uczelni przysługuje czynne i bierne prawo wyborcze w uczelni z zastrzeżeniem ust 4 i 5. 4. Czynne prawo wyborcze przysługuje nauczycielom akademickim zatrudnionym w uczelni jako podstawowym miejscu pracy. 5. Bierne prawo wyborcze przysługuje nauczycielom akademickim zatrudnionym w uczelni jako podstawowym miejscu pracy, którzy nie ukończyli sześćdziesiątego piątego roku życia, a w przypadku pozostałych pracowników uczelni, osobom zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy. 6. Istotne decyzje organów uczelni dotyczące poszczególnych grup społeczności akademickiej są podejmowane po zasięgnięciu opinii tych grup lub ich przedstawicieli wybranych na zasadach określonych w statucie.	
322	Art. 10 ust. 1	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Proponuję termin „wspólnota uczelni” (pojawiający się od art. 10 ust. 1 zastąpić terminem „społeczność akademicka uczelni”, który najpełniej wydaje się oddawać istotę więzi łączącej poszczególne grupy osób tworzące uczelnię.	Uwaga nieuwzględniona.
323	Art. 10 ust. 2	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Art. 10 ust. 2 wymienia jedynie czynne prawo wyborcze; nie ma mowy o prawach biernych. Czy w takich warunkach można mówić o demokracji?	Uwaga wyjaśniona. W odniesieniu do każdego organu projekt przewiduje wymagania dla kandydatów.
324	Art. 11	Osoba fizyczna 54	Art. 11. 1. Podstawowymi zadaniami uczelni są: 1) prowadzenie kształcenia na studiach <i>[proponuję tu dopisać: dziennych lub stacjonarnych]</i> 4. Uczelnia może prowadzić domy studenckie i stołówki studenckie. Ten zapis jest zbyt szczegółowy, żeby go zamieszczać w ustawie. To sprawa statutu uczelni. Wystarczy, że w artykule 12. mówi się, że uczelnia może prowadzić działalność gospodarczą, którą nb. należałoby rozszerzyć na art. 11, a nie zawężyć.	Uwaga nieuwzględniona.
325	Art. 11	Sekcja Archi-	Propozycja zastąpienia art. 11 ust. 1 pkt 9 tekstem w brzmieniu:	Uwaga częściowo uwzględniona.

		wów Instytucji Naukowych i Kulturalnych Stowarzyszenia Archiwistów Polskich „Podstawowymi zadaniami uczelni są: 9) upowszechnianie i pomnażanie osiągnięć nauki, kultury narodowej i techniki, w tym poprzez gromadzenie i udostępnianie zbiorów bibliotecznych, informacyjnych i archiwalnych”. Do art. 11 dodać ust. 5 w brzmieniu: „5. Uczelnia posiada archiwum, podlegające rektorowi. 1) Zasób historyczny archiwum, który jest częścią dziedzictwa narodowego, tworzą materiały archiwalne o szczególnych walorach poznawczych, naukowych, edukacyjnych i kulturalnych, stanowiące dziedzictwo uczelni, dokumentujące jej historię, rozwój i rangę. 2) Archiwum uczelni publicznej jest częścią państwowej sieci archiwalnej i prowadzi działalność archiwalną obejmującą: gromadzenie, ewidencjonowanie, przechowywanie, opracowanie, zabezpieczenie i udostępnianie zasobu oraz działalność informacyjną. Może również prowadzić działalność popularyzatorską, dydaktyczną, naukową, wydawniczą, wystawienniczą i usługową. 3) W Archiwum zatrudnia się pracowników o kwalifikacjach umożliwiających realizację jego zadań, ze szczególnym uwzględnieniem zarządzania zasobem historycznym. 4) Działalność archiwum regulują przepisy ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1506, z późn. zm.), wydane na jej podstawie przepisy wykonawcze oraz statut. Można również rozważyć wprowadzenie jako art. 55 poprawek proponowanych jako ust. 5 w art. 11, co spowoduje konieczność zmiany numerów dalszych artykułów. W projekcie Ustawy 2.0 <i>Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce</i> brak jest jakichkolwiek zapisów regulujących funkcjonowanie archiwów w szkołach wyższych. Stan ten jest krokiem wstecz w stosunku do dotychczas obowiązującej ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. <i>Prawo o szkolnictwie wyższym</i> (Dz. U. z 2016 r. poz. 1842), gdzie w art. 88 ust. 6 sygnalizuje się jedynie fakt istnienia w uczelni archiwum, nie określając jego kompetencji czy usytuowania w strukturze szkoły wyższej. Przywołana w tym artykule Ustawa o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach odnosi się do archiwów uczelnianych jedynie w art. 35 ust. 2, który brzmi: „Zasób archiwalny archiwów zakładowych stanowią materiały archiwalne powstałe i powstające w związku z działalnością jednostek organizacyjnych, w których zostały utworzone. Archiwa zakładowe nie mogą posiadać zasobu historycznego; nie dotyczy to archiwów szkół wyższych.” Ani dotychczas obowiązujący, ani tym bardziej proponowany stan prawny w najmniej-	
--	--	---	--

			szym stopniu nie odzwierciedla znaczenia archiwum uczelnianego, które w sposób wie- czysty gromadzi materiały archiwalne o pierwszorzędnych walorach poznawczych, nau- kowych, edukacyjnych i kulturalnych zarówno dla macierzystej uczelni, jak i dla dzie- dzictwa narodowego. Ponadto należy stwierdzić, że w żadnym akcie prawnym dotyczą- cym pracowników szkolnictwa wyższego, nie są wymienieni archiwiści, nie zostały określone ich stopnie awansu zawodowego czy konieczne kwalifikacje. Słaba podstawa prawna powoduje, że często, zwłaszcza w mniejszych uczelniach, archiwa są traktowane jako jednostki pomocnicze, są często niedoinwestowane, funkcjonują w nieodpowied- nich warunkach lokalowych, posiadają niewystarczającą obsadę kadrową.	
326	Art. 11	Pracodawcy RP	Jako jedno z zadań uczelni wprowadzono w projekcie „stwarzanie osobom niepełno- sprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia i kształce- niu oraz prowadzeniu działalności naukowej”. Z całym szacunkiem dla osób niepełno- sprawnych ale nie może to być zadaniem uczelni. Przepis o udogodnieniach dla osób niepełnosprawnych i równym ich traktowaniu musi być, ale winien on się znaleźć w innym miejscu niż zadania uczelni. Nie ma natomiast przepisu o prowadzeniu przez uczelnię prac rozwojowych, inkubacji technologii, procesu sprawdzenia koncepcji i innych istotnych zadaniach dla gospodarki. Wymienia się również budowanie postaw patriotycznych, ale nic nie wspomina się o przedsiębiorczości czy umiejętności pracy w zespole. W związku z powyższym przedmiot działania uczelni winien być zredefiniowany i win- no się wprowadzić sformułowania <i>explicite</i> odnoszące się do działań na rzecz gospodar- ki i ogólnie rozumianej społeczności.	Uwaga nieuwzględniona.
327	Art. 11	Niezależne Zrzeszenie Studentów	Propozycja wprowadzenia Akademickich Centrów Kultury, które mogłyby powstawać, przy uczelniach. Zapewniałyby one ogólnodostępną przestrzeń dla studentów do swo- bodnego wykorzystania. Konkretnym wnioskiem NZS jest dodanie do art. 11 projektu ustawy następującego ustępu: „W celu upowszechniania i pomnażania osiągnięć kultury i sztuki uczelnie prowadzą Akademickie Centra Kultury. 1. Jako Akademickie Centrum Kultury rozumie się przestrzeń otwartą dla studentów, wyposażoną w wybrane narzędzia umożliwiające rozwój artystyczny i kulturalny studen- tów: instrumenty muzyczne, książki, filmy, rzutnik aparaty fotograficzne, kamery, szta- lugi, farby, płótna oraz inne przedmioty niezbędne do uprawiania konkretnej dziedziny sztuki. 2. Za prowadzenie Akademickich Centrów Kultury odpowiedzialna jest osoba powołana przez rektora. 3. Konkretny podział środków określają statuty uczelni poprzez ustalenie procentu przy- chodów z tytułu badań naukowych oraz współpracy z otoczeniem gospodarczym”.	Uwaga nieuwzględniona.

328	Art. 11	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Słabe strony: Pominięcie kursów i szkoleń w działalności uczelni wojskowych oraz zadań realizowanych w ramach jednostki wojskowej. Konsekwencje dla uczelni: Zwiększenie kosztów funkcjonowania uczelni poprzez opodatkowanie działalności innej niż wymieniona w art. 11. Art. 11 ust. 1 pkt 2 nadać brzmienie: prowadzenie studiów podyplomowych, kursów i szkoleń w celu kształcenia nowych umiejętności niezbędnych na rynku pracy w systemie uczenia się przez całe życie.	Uwaga częściowo uwzględniona.
329	Art. 11	Uniwersytet Śląski	Zgodnie z aktualnymi wytycznymi powinno używać się sformułowania „osoby z niepełnosprawnościami” zamiast wspomnianych w projekcie „osób niepełnosprawnych”.	Uwaga uwzględniona.
330	Art. 11 ust. 1 pkt 3	Osoba fizyczna 47	Ze względu na poszerzenie zakresu podmiotowego osób niepełnosprawnych, którym uczelnie mogą udzielać wsparcia, konieczne jest odpowiednie zwiększenie dotacji przeznaczonej na ten cel. Zmiany w tym zakresie należy uznać za bardzo korzystne, umożliwiając bowiem wsparcie również kandydatów na studia, co jest szczególnie istotne w przypadku kierunków, na które obowiązuje egzamin wstępny (sprawdzian z predyspozycji do studiów, egzaminy sprawnościowe itd.); ze względu bowiem na bariery występujące już na etapie rekrutacji, osoby niepełnosprawne mogły rezygnować z rekrutowania się na wybrane kierunki studiów. Istotne jest jednak, aby w ślad za decyzją o poszerzeniu osób, które mogą zostać objęte wsparciem, szedł dodatkowy strumień środków finansowych przeznaczonych na to wsparcie.	Uwaga uwzględniona.
331	Art. 11 ust. 1 pkt 3 lit. a	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Proponuję termin „przyjmowanie na studia” (pojawiający się od art. 11 ust. 1 pkt 3 lit. a zastąpić terminem „ rekrutacja na studia ”, który najpełniej oddaje istotę złożoności poszczególnych etapów procesu wyłaniania przyszłych studentów.	Uwaga nieuwzględniona.
332	Art. 11 ust. 1 pkt 4	Osoba fizyczna 74	Jeśli w ustawie wprowadzony jest nakaz „wychowywania studentów w poczuciu odpowiedzialności za państwo polskie, za umacnianie zasad demokracji i poszanowanie praw człowieka”, to powinny być wprowadzone mechanizmy kontrolowania wypełniania tego obowiązku (PKA na pewno tego nie robi, bo nie jest to kryterium oceny) oraz system kar, jeśli uczelnia tego nie wykonuje. Inaczej jest to zapis martwy.	Uwaga nieuwzględniona.
333	Art. 11 ust. 1 pkt 4 i 5	Obywatele Nauki	Postuluje się poszerzenie tych przepisów i nadanie im brzmienia: „4) wychowywanie studentów w poczuciu odpowiedzialności za państwo polskie, za umacnianie zasad demokracji, poszanowanie praw człowieka oraz krzewienie postaw obywatelskich;	Uwaga nieuwzględniona.

			5) stwarzanie warunków do rozwoju kultury fizycznej oraz aktywności kulturalnej studentów;”.	
334	Art. 11 ust. 1 pkt 5	Nowoczesna	Art. 11 ust. 1 pkt 5 należy skreślić. Co to znaczy „stwarzać warunki do rozwoju kultury fizycznej”? Czy chodzi o obowiązek nauczania wychowania fizycznego, czy tylko o posiadanie zaplecza sportowego ze swobodnym dostępem dla studentów?	Uwaga nieuwzględniona.
335	Art. 11 ust. 1 pkt 7	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Proponuję termin „transfer technologii do gospodarki” (pojawiający się od art. 11 ust. 1 pkt 7 zastąpić terminem „ transfer wiedzy lub technologii do gospodarki ”, który najlepiej wydaje się oddawać istotę działalności na styku szeroko pojętej nauki z gospodarką, art. w formie przedsięwzięć konsorcyjnych w ramach projektów NCBiR.	Uwaga uwzględniona.
336	Art. 11 ust. 1 pkt 9	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Proponowane brzmienie przepisu: <i>Art. 11 ust. 1 pkt 9 Podstawowymi zasadami uczelni są (...) upowszechnianie i pomnażanie osiągnięć nauki, kultury, w tym w szczególności kultury narodowej, (...)</i> Zawężanie funkcjonowania uczelni do upowszechniania jedynie kultury narodowej, a nie kultury w ogóle, jest z definicji niezgodne z edukacyjną misją uczelni wyższych. Jak najbardziej należy podkreślić rolę w krzewieniu kultury narodowej, lecz z uwzględnieniem kultury rozumianej jako ogólnoswiatowe dziedzictwo.	Uwaga częściowo uwzględniona.
337	Art. 11 ust. 1	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Dodanie poniższego zapisu w Ustawie 2.0: „Art. 11. 11) realizowanie działalności twórczej na rzecz prowadzonego kształcenia. ” Wyróżnikiem szkoły wyższej, jest działalność twórcza realizowana na rzecz prowadzonego kształcenia. Każda szkoła wyższa powinna prowadzić takie działanie, gdyż to od nich w dużej mierze zależy jakość prowadzonego kształcenia.	Uwaga nieuwzględniona.
338	Art. 11 ust. 1	Osoba fizyczna 87	Art. 11 ust. 1 zawiera podstawowe zadania uczelni. W pkt 3 określono ich zakres w odniesieniu do osób z niepełnosprawnościami. Bardzo pozytywnie oceniam zadanie dotyczące stwarzania warunków do pełnego uczestnictwa w badaniach naukowych. Natomiast w wymienionym katalogu nie ma studiów podyplomowych i innych form kształcenia, o których mowa w pkt 2) wymienionego ustępu. Jest mowa tylko o studiach (które wymieniono w pkt 1 i zapisano odrębnie od studiów podyplomowych i innych form kształcenia. Mam także wątpliwość w zakresie zadań uczelni w odniesieniu do niepełnosprawnych doktorantów. Uważam, że uczelnie powinny wypełniać zadania w zakresie	Uwaga uwzględniona.

			stwarzania warunków tym osobom do udziału w procesie przyjmowania do szkół doktorskich oraz kształcenia. Proponuję, aby w odniesieniu do zapewnienia warunków do udziału w rekrutacji do szkół doktorskich/na studia podyplomowe i inne formy kształcenia a także samego kształcenia w szkołach doktorskich/na studiach podyplomowych i innych formach, wydatki z tym związane zostały dopisane do art. 360 projektu Ustawy dotyczącego finansowania.	
339	Art. 11 ust. 1	Osoba fizyczna 11	W zadaniach uczelni wprowadzono jako punkt 3 „stwarzanie osobom niepełnosprawnym warunków ... w procesie przyjmowania na studia i kształceniu oraz prowadzeniu działalności naukowej”. Nie może to być zadaniem uczelni. Zamiast takiego sformułowania winien być gdzieś zapis o udogodnieniach i równym traktowaniu dla tych osób. Nie ma natomiast zapisu o prowadzeniu przez uczelnię prac rozwojowych, inkubacji technologii, procesu sprawdzenia koncepcji i innych działań witalnych dla gospodarki. Wymienia się również budowanie postaw patriotycznych, ale nic nie wspomina się o przedsiębiorczości czy umiejętności pracy w zespole. Przedmiot działania uczelni winien być zredefiniowany i winno się wprowadzić sformułowania explicite odnoszących się działań na rzecz gospodarki i ogólnie rozumianej społeczności.	Uwaga nieuwzględniona.
340	Art. 11 ust 1	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Prowadzenie działalności naukowej (pkt 7) czy kształcenie i promowanie kadr uczelni (pkt 8) nie są ważniejsze niż stwarzanie warunków do rozwoju kultury fizycznej (pkt 5)? Natomiast włączenie osób niepełnosprawnych w proces dydaktyczny i naukowy na wszystkich poziomach stanowi integralną część punktów 1) 2) 7)	Uwaga uwzględniona.
341	Art. 11 ust. 1	Polska Komisja Akredytacyjna	Przepis budzi wątpliwości, ponieważ nie wszystkie wymienione zadania są podstawowymi zadaniami każdej uczelni, np. pkt 2 (prowadzenie kształcenia na studiach podyplomowych lub w innych formach), pkt 6 (prowadzenie kształcenia doktorantów) czy też pkt 8 (kształcenie i promowanie kadr uczelni).	Uwaga uwzględniona.
342	Art. 11 ust. 1	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się następujące brzmienie pkt 6: „6) prowadzenie kształcenia doktorantów, w tym przygotowywanie ich do biegłego komunikowania się w sprawach zawodowych i prowadzenia zajęć w językach obcych;”. Proponuje się następujące brzmienie pkt 8: „8) kształcenie i formowanie kadr uczelni, w tym przygotowywanie ich do biegłego komunikowania się w sprawach zawodowych i prowadzenia zajęć w językach obcych;”. Proponuje się dodanie pkt 11 i 12 w brzmieniu: „11) utrzymywanie kontaktu oraz zapewnienie odpowiednich warunków współpracy z absolwentami;	Uwaga nieuwzględniona.

			12) stwarzanie warunków do prowadzenia kształcenia w językach obcych w jak największej ilości dyscyplin naukowych oraz do podejmowania zatrudnienia przez cudzoziemców jako dydaktycy i badacze.”. Aby poziom umiędzynarodowienia polskiego szkolnictwa wyższego i nauki wzrósł w sposób widoczny w krótkim czasie, niezbędne jest zobligowanie uczelni do realizacji bezpośrednich działań tworzących warunki do takiego umiędzynarodowienia. (W zakresie pkt 11 uzasadnienie jak do zmiany w art. 10.)	
343	Art. 11 ust. 1 pkt 3	Uniwersytet Śląski w Katowicach	Art. 11. Zgodnie z aktualnymi wytycznymi powinno używać się sformułowania „osoby z niepełnosprawnościami” zamiast wspomnianych w projekcie „osób niepełnosprawnych”.	Uwaga uwzględniona.
344	Art. 11 ust. 3	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	W tym punkcie proponuje dopisać że szpitale uniwersyteckie są integralną częścią uczelni medycznych. Celem wyjaśnienia: w roku 2011, PO na mocy ustawy o lecznictwie oddzieliła szpitale kliniczne od uniwersytetów medycznych osłabiając rolę rektorów na korzyść dyrektorów szpitali. Ta sytuacja doprowadziła do wielu nieprawidłowości. Bez wzmocnienia uczelni medycznych o szpitale kliniczne będące integralną częścią uniwersytetów nie ma mowy o harmonijnym rozwoju uczelni medycznych.	Uwaga nieuwzględniona.
345	Art. 11 ust. 4	Osoba fizyczna 53	Usunąłbym: „Uczelnia może prowadzić domy studenckie i stołówki studenckie.”.	Uwaga nieuwzględniona.
346	Art. 11 ust. 4	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Proponowane brzmienie: Uczelnie tworzą warunki do działalności stołówek i domów studenckich. Do kompetencji uczelni nie powinno należeć gotowanie posiłków dla społeczności akademickiej oraz przygotowywanie noclegów. Oczywiście ważna jest kontrola socjalnych zasobów materialnych będących własnością uczelni i ewentualnych dotacji socjalnych.	Uwaga nieuwzględniona.
347	Art. 11 ust. 1 pkt 1 i ust. 4	Osoba fizyczna 54	Art. 11. 1. Podstawowymi zadaniami uczelni są: 1) prowadzenie kształcenia na studiach [proponuję tu dopisać: dziennych lub stacjonarnych]. Ust. 4 - ten zapis jest zbyt szczegółowy, żeby go zamieszczać w Ustawie. To sprawa statutu uczelni. Wystarczy, że w artykule 12. mówi się, że uczelnia może prowadzić działalność gospodarczą, którą nb. należałoby rozszerzyć na art. 11, a nie zawęzić.	Uwaga nieuwzględniona.

348	Art. 11 ust. 1 pkt 6	KRAUM, uwagi Działu Administracyj- nego Wsparcia Projektów i Współpracy Międzynaro- dowej	Zapis dotyczy wyłącznie uczelni akademickich, należy wyłączyć uczelnie zawodowe.	Uwaga wyjaśniona. Wyłączenie jest przewidziane w ust. 1.
349	Art. 11 ust. 1 pkt 7 i 9	Krajowej Sek- cji Pracowni- ków Szkolnic- twa Artystycz- nego NSZZ „Solidarność”	7) prowadzenie działalności naukowej, artystycznej , świadczenie usług badawczych oraz transfer technologii do gospodarki; 9) upowszechnianie i pomnażanie osiągnięć nauki, kultury i sztuki narodowej oraz tech- niki, w tym poprzez gromadzenie i udostępnianie zbiorów bibliotecznych i informacyj- nych;	Uwaga wyjaśniona. Zgodnie z projektem pojęcie „dzia- łalność naukowa” obejmuje rów- nież twórczość artystyczną.
350	Art. 12	Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków In- nowacji i Przedsiębior- czości w Polsce	Trudno sobie wyobrazić by uczelnia powołała np. spółkę komandytową. Nie może też powstać spółka cywilna. Można uszczegółowić „[...] za pomocą spółki z o.o. lub spółki akcyjnej [...]”. Zamiast „w szczególności poprzez [...]”, powinno być „za pomocą spółek kapitało- wych”.	Uwaga nieuwzględniona.
351	Art. 12	Osoba fizyczna 65	Skoro uczelnia może prowadzić działalność gospodarczą, a nie może osiągnąć zysk, to po co działalność gospodarcza? Osobne księgowanie jest tylko wybiegiem mającym na celu ominięcie zapisu art. 9 ust. 4.	Uwaga uwzględniona.
352	Art. 12	Państwowa Medyczna Wyższa Szkoła Zawodowa w Opolu	Proponuje się możliwość zakładania dowolnych spółek prawa handlowego w ramach każdej uczelni zawodowej oraz akademickiej.	Uwaga nieuwzględniona.
353	Art. 13	Osoba fizyczna 75	Proponuje się podział uczelni wyższych (de facto trzy podziały): Podział A: 1. Państwowe 2. Prywatne 3. Państwowo-privatne Podział B: 1. Dydaktyczne	Uwaga nieuwzględniona.

			2. Badawczo-dydaktyczne 3. Badawczo-produkcyjne Podział C: 1. Uczelnie dotychczasowe 2. Konsorcja badawczo-dydaktyczne 3. Konsorcja badawczo-produkcyjne 4. Nowe uniwersytety na bazie placówek Polskiej Akademii Nauk i ew. Polskiej Akademii Umiejętności.	
354	Art. 13	KEJN	Czy uczelnia utworzona przez organ samorządu nie będzie publiczna (w ust. 1 jest mowa tylko o organach państwa)? Z ust. 2 wynika, że nie jest też niepubliczna...	Uwaga wyjaśniona. Doprecyzowano, że jednostki samorządu terytorialnego nie mogą być założycielami uczelni niepublicznych.
355	Art. 13	Wojewoda Lubelski, Społeczna Rada ds. Nauki i Szkolnictwa Wyższego przy Wojewodzie Lubelskim	Wprowadzono w projekcie ustawy rozwiązania dzielące uczelnie na „lepsze” i „gorsze”, nawiązujące do lansowanej wcześniej koncepcji tzw. ośrodków wiodących (flagowych). O podziale uczelni na te dwie kategorie będą decydowały kryteria opracowywane przez uczelnie „lepsze” oraz parametryzacja faktycznie przez nie prowadzona, co utrudni wszelkie zmiany w rankingu na wiele lat. Zasady wprowadzone w ustawie spowodują, że zdecydowana większość uczelni funkcjonujących poza kilkoma wielkimi miastami utraci uprawnienia do nadawania habilitacji, a część także do nadawania doktoratów. Zostaną zdegradowane do roli prowincjonalnych wyższych szkół zawodowych, tracąc swoje znaczenie w kształtowaniu społeczności regionalnych. Możliwości kształcenia doktorantów zostaną ograniczone wyłącznie do uczelni „lepszyc”, wielkomiejskich. Uczelnie „gorsze” naukowo, „prowincjonalne” będą musiały ograniczyć swoją ofertę edukacyjną, w części przypadków nawet do kształcenia praktycznego jedynie na poziomie licencjatu. Tworzenie nowych kierunków studiów w tej grupie uczelni będzie wymagało zgody Ministra Nauki, a same uczelnie będzie mógł on stosunkowo łatwo zlikwidować. Skutkiem takiej polityki będzie zmniejszenie szans edukacyjnych większości młodzieży spoza ośrodków metropolitalnych, która z powodów finansowych studiuje możliwie najbliższej miejsca zamieszkania.	Uwaga nieuwzględniona.
356	Art. 13-16	Uniwersytet w Białymstoku	Art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 1, art. 15 ust. 1, art. 16 u.s.w.n. - podział na uczelnie zawodowe i akademickie - przy obecnym kształcie projektowanych przepisów - budzi zastrzeżenia; z art. 13 ust. 2 wynika, że „Uczelnia jest uczelnią zawodową albo akademicką” (mamy tu więc niby klarowny dwupodział); zgodnie z art. 14 ust. 1 „Uczelnia jest uczelnią zawodową, jeżeli prowadzi kształcenie na studiach wyłącznie o profilu praktycznym”, a zgodnie z art. 15 ust. 1 „Uczelnia jest uczelnią akademicką, jeżeli posiada kategorię naukową A+, A albo B+ w co najmniej jednej dyscyplinie naukowej albo artystycznej”;	Uwaga częściowo uwzględniona.

			pozostają więc jeszcze uczelnie, które prowadzą kształcenie na studiach nie tylko o profilu praktycznym, a nie mają w min. jednej dyscyplinie co najmniej kategorii naukowej B+; w ich przypadku art. 16 ust. 1 stanowi, że minister "ogłasza komunikat o zakwalifikowaniu uczelni do grupy uczelni zawodowych albo grupy uczelni akademickich. Uczelnię, która nie spełnia wymagań określonych w art. 14 ust. 1 i art. 15 ust. 1, kwalifikuje się do grupy uczelni zawodowych"; mamy więc do czynienia z fikcją prawną, że uczelnie trzeciej grupy są uczelniami pierwszej grupy (w praktyce więc pewnie uczelniami zawodowymi będą słabsze uczelnie prywatne, a Politechniki okażą się uczelniami akademickimi, ale nie wszystkie będą politechnikami, co wynika z art. 17 ust. 1; nie wspominając już o wyśrubowanych warunkach dla "uniwersytetów" w art. 17 ust. 3 (dlaczego są surowsze niż dla politechnik???)); co więcej, z art. 16 ust. 5 wynika, że taka uczelnia musi dostosować się do wymogów z art. 14, czyli wszystkim kierunkom studiów nadać profil praktyczny albo te "niepraktyczne" polikwidować; wreszcie, art. 16 ust. 2 i 3 stanowi, że można złożyć wniosek o zakwalifikowanie do innej grupy, a minister rozpatruje wniosek i ogłasza kolejną wersję komunikatu; na jakich ma się to odbywać zasadach? w oparciu o jakie przesłanki minister uwzględnia wniosek albo go nie uwzględnia? jaki jest zakres swobodnego uznania administracyjnego ministra (czy jest jakiś?)? Art. 16 - Istotne zastrzeżenia prawne można mieć do formy tak ważnego rozstrzygnięcia jak zakwalifikowanie uczelni do grupy uczelni zawodowych lub akademickich. W projekcie przewiduje się, że Minister wydaje w tej sprawie komunikat, w związku z którym przysługuje następnie wniosek o zakwalifikowanie do innej grupy uczelni. W nauce prawa administracyjnego powszechnie przyjętą formą władczego rozstrzygnięcia o prawach i obowiązkach jest decyzja, z którą wiążą się określone środki zaskarżenia (odwołanie, a następnie skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego). Wydaje się więc, że forma komunikatu jest w tym zakresie niewłaściwa i może prowadzić do ograniczenia możliwości zaskarżenia tego rozstrzygnięcia.	
357	Art. 13 ust. 1	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Jeśli uznać, że samorząd jest także organem państwa, to uczelnie utworzona przez władze samorządowe jest także publiczna.	Uwaga wyjaśniona. Doprecyzowano, że jednostki samorządu terytorialnego nie mogą być założycielami uczelni niepublicznych.
358	Art. 13 ust. 1	Uczelnia Jana Wyżykowskiego	Zmiana art. 13 ust. 1 pkt 2: „1. Uczelnia jest: 1) uczelnią publiczną, jeżeli jest utworzona przez organ państwa; 2) uczelnią niepubliczną, jeżeli jest utworzona przez osobę fizyczną albo osobę prawną inną niż państwowa osoba prawna, zwaną dalej „założycielem”.	Uwaga wyjaśniona. Doprecyzowano, że jednostki samorządu terytorialnego nie mogą być założycielami uczelni niepu-

		ZAMPOL Sp. z o. o.	Projektowana definicja nie rozwiewa wątpliwości kto może być założycielem uczelni niepublicznej. Pominęto całkowicie jednostki samorządu terytorialnego. W kontekście postępującego niżu demograficznego korzystne dla całego sektora szkolnictwa wyższego jest poszerzenie możliwości współpracy z jednostkami samorządu terytorialnego. Proponujemy regulację umożliwiającą podmiotom samorządowym współtworzenie podmiotów edukacyjnych wyższego szczebla. Propozycja ta jest szczególnie ważna w mniejszych ośrodkach miejskich, gdzie istnienie szkoły wyższej (bez względu na fakt czy ma ona status niepublicznej czy publicznej) stanowi ważny czynnik miastotwórczy. Ważny do tego stopnia, że samorządy terytorialne są zainteresowane zaangażowaniem kapitałowym (właścicielskim) w prowadzenie takiej placówki edukacyjnej. Takim pozytywnym przykładem jest istnienie chociażby Uczelni Jana Wyżykowskiego, której założycielami są podmioty publiczne (Gmina i Powiat Polkowice), choć sama szkoła ma status niepublicznej w rozumieniu przepisów ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Proponowana redakcja przepisu wesprze proces porządkowania sektora oraz pozytywnie wpłynie na jego stabilizację. Ważnym aspektem jest potencjalne większe i bardziej trwałe niż np. stypendia czy incydentalne dotacje podmiotowe zaangażowanie finansowe samorządów. Doprowadzi to do pojawienia się w sektorze szkolnictwa wyższego nowego strumienia finansowania i to bez potrzeby angażowania środków ministerialnych. Samorządy terytorialne mogłyby być zainteresowane działaniami konsolidacyjnymi szkół wyższych na swoim obszarze działania, a to w celu zapewnienia swoim mieszkańcom kształcenia o dobrej jakości bez potrzeby wyjeżdżania do wielkich ośrodków miejskich. Taka polityka samorządów w oczywisty sposób przeciwdziałałaby ujemnemu saldu migracji wewnętrznej, występującemu w wielu miejscach Polski.	blicznych.
359	Art. 13 ust. 1 (art. 36 ust. 1, art. 39 ust. 1, art. 48 ust. 1, art. 49 ust. 1)	Akademia Ignatianum w Krakowie	Zróżnicowane traktowanie uczelni publicznych i niepublicznych mimo jednolitych wymogów dotyczących kształcenia i prowadzenia badań naukowych. Uwidacznia się silna asymetria między możliwościami uczelni publicznych i niepublicznych w zakresie rozwoju i konsolidowania środowisk akademickich. Polega ona na tym, że projekt Ustawy, gdy chodzi o uczelnie publiczne, dopuszcza oprócz możliwości włączenia jednej uczelni do drugiej, również tworzenie uczelni federacyjnych (art. 36) oraz związków uczelni (art. 39). Możliwości takiej, gdy chodzi o uczelnie federacyjne i związki uczelni, projekt Ustawy nie przewiduje w odniesieniu do uczelni niepublicznych, dopuszczając jedynie możliwość ich łączenia się przez włączenie jednej do drugiej (art. 49), lub połączenie się tworzące nową uczelnię (art. 48). Tego rodzaju propozycja faworyzuje uczelnie publiczne i jest wysoce szkodliwa dla uczelni niepublicznych. Możliwości tworzenia tzw. uczelni federacyjnych i związków uczelni – otwarta dla wspierania realizacji zadań uczelni określonych w art. 11 – jest dana tylko uczelniom publicznym (art. 36 ust. 1 i art. 39 ust. 1), co dyskryminuje niepubliczne. Nie równoważy tego	Uwaga częściowo uwzględniona.

			możliwość łączenia uczelni niepublicznych (art. 49.1), bo warunkiem połączenia jest wykreślenie łączonych uczelni z ewidencji uczelni niepublicznych (art. 48 ust. 3). Wymagania dotyczące kształcenia oraz prowadzenia badań naukowych są takie same wobec uczelni publicznych i niepublicznych.	
360	Art. 13 ust. 1 pkt 2	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Projektowana definicja nie rozwiewa wątpliwości kto może być założycielem uczelni niepublicznej. Pominęto całkowicie jednostki samorządu terytorialnego. W kontekście postępującego niżu demograficznego korzystne dla całego sektora szkolnictwa wyższego jest poszerzenie możliwości współpracy z jednostkami samorządu terytorialnego. Proponuje się wprowadzenie regulacji umożliwiającej podmiotom samorządowym współtworzenie podmiotów edukacyjnych wyższego szczebla. Propozycja ta jest szczególnie ważna w mniejszych ośrodkach miejskich, gdzie istnienie szkoły wyższej (bez względu na fakt czy ma ona status niepublicznej czy publicznej) stanowi ważny czynnik miastotwórczy. Ważny do tego stopnia, że samorządy terytorialne są zainteresowane zaangażowaniem kapitałowym (właścicielskim) w prowadzenie takiej placówki edukacyjnej. Takim pozytywnym przykładem jest istnienie chociażby Uczelni Jana Wyżykowskiego, której założycielami są podmioty publiczne (Gmina i Powiat Polkowice), choć sama szkoła ma status niepublicznej w rozumieniu przepisów ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym. Proponowana redakcja przepisu wesprze proces porządkowania sektora oraz pozytywnie wpłynie na jego stabilizację.	Uwaga wyjaśniona. Doprecyzowano, że jednostki samorządu terytorialnego nie mogą być założycielami uczelni niepublicznych.
361	Art. 13 ust. 1 pkt 2	Związek Powiatów Polskich	Wnosi się o umożliwienie jednostkom samorządu terytorialnego i innym samorządowym osobom prawnym bycia organem założycielskim uczelni wyższej. Samorząd lokalny i regionalny powołany został do zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty – a te niewątpliwie obejmują również potrzeby w zakresie kształcenia na poziomie wyższym niż średni. Oczywiście w świetle zasady subsydiarności nie będzie potrzeby działania jednostek samorządu tam, gdzie inne podmioty zapewniły odpowiednią ofertę edukacyjną. Będą jednak takie miejsca, gdzie brak możliwości działania podmiotów samorządowych będzie równoznaczny z odpływem młodych, aktywnych ludzi do ośrodków akademickich. W sposób szczególny będzie to dotyczyło mniejszych ośrodków miejskich, gdzie istnienie szkoły wyższej (bez względu na fakt czy ma ona status niepublicznej czy publicznej) stanowi ważny czynnik miastotwórczy. Proponowane przez nas rozwiązanie wychodzi zatem naprzeciw wspieranej przez rząd polityce wspierania miast małych i średnich i jako takie wpisuje się w Strategię na rzecz odpowiedzialnego rozwoju. Samorządy terytorialne mogą być zainteresowane działaniami konsolidacyjnymi szkół wyższych na swoim obszarze działania, a to w celu zapewnienia swoim mieszkańcom kształcenia zawodowego o dobrej jakości bez potrzeby wyjeżdżania do wielkich ośrodków miejskich.	Uwaga wyjaśniona. Projekt nie wyklucza możliwości powstania uczelni publicznej z inicjatywy jednostki samorządu terytorialnego.

362	Art. 13 ust. 2	Komitet Nauk Demograficznych PAN	Proponowane zmiany w zakresie struktury systemu szkolnictwa wyższego poprzez wydzielenie uczelni akademickich i zawodowych mogą zapewnić lepsze dostosowanie absolwentów do rynku pracy i podnieść jakość kształcenia, ale pozostaje problem finansowania uczelni zawodowych (w jakim udziale konieczne/możliwe będzie finansowanie przez samorządy, na terenie których uczelnie funkcjonują).	Uwaga nieuwzględniona.
363	Art. 13 ust. 2	Nowoczesna	Poważnym zaniedbaniem może być podział pomiędzy wyłącznie 2 odmiany uczelni – akademickie i zawodowe. Może to doprowadzić do sytuacji, w której niektóre ośrodki akademickie, widząc większy sens w prowadzeniu badań naukowych, będzie jednocześnie zaniedbywać całość działań dydaktycznych. Uczelnie, które nie sprostają warunkom ustawowym (by otrzymać status uczelni akademickiej), otrzymają status uczelni zawodowej. Warto byłoby wprowadzić dodatkową kategorię między uczelniami akademickimi a zawodowymi.	Uwaga nieuwzględniona.
364	Art. 14	KEJN	Czy zamiast o „profilu praktycznym” nie lepiej mówić o studiach prowadzących do zdobycia kwalifikacji pozwalających wykonywać pewien zawód lub grupę zawodów. Istnieje międzynarodowy spis zawodów tak jak dziedzin i dyscyplin nauki np. <i>International Standard Classification of Occupations</i> ILO . Takie sformułowanie będzie nawiązywało do klasyfikacji uczelni jako uczelni zawodowych, a pojęcie „praktyczności” jest nieostre.	Uwaga nieuwzględniona.
365	Art. 14	Konfederacja Lewiatan	Definicje nie wprowadzają jasnego podziału na uczelnie zawodowe i akademickie. Uczelnią zawodową powinna być każda uczelnia nieakademicka, dalsze definiowanie uczelni zawodowych jest zbędne. Obecnie w art. 14 mamy dwa odrębne kryteria definiujące status uczelni zawodowej: 1) prowadzenie kształcenia na studiach wyłącznie o profilu praktycznym, 2) prowadzenie studiów pierwszego stopnia. Nawet jeśli uczelnia nie spełnia kryterium 1), tj. prowadzi studia o profilu akademickim, to sam ten fakt nie będzie pozbawiał uczelni statusu uczelni zawodowej.	Uwaga częściowo uwzględniona.
366	Art. 14	Państwowa Medyczna Wyższa Szkoła Zawodowa w Opolu	W nowej ustawie brak jest listy studiów magisterskich, jakie miałyby być realizowane na uczelniach zawodowych. To właśnie uczelnie zawodowe (medyczne) posiadają budowany od lat warsztat niezbędny do kształcenia fizjoterapeutów, pielęgniarek, położnych, ratowników medycznych, licencjatów z radiologii.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
367	Art. 14 i 15	Komitet Nauk Ekonomicznych PAN	Wątpliwości budzi sposób podziału uczelni na akademickie i zawodowe oparty o kategorię naukową, co może sprawić, że już na wstępie uczelnie zawodowe uznane zostają za gorsze. Może doprowadzić to niechęci studentów wobec tego typu uczelni i ich dalszej stygmatyzacji, podczas gdy specyficzne kierunki studiów proponowane przez uczelnie „zawodowe” mogą być na rynku wciąż pożądane.	Uwaga nieuwzględniona.
368	Art. 14 i 15	Osoba fizyczna 15	Brak klasyfikacji dla uczelni, która ma kategorię naukową (więc spełnia definicję akademickiej), ale chce prowadzić tylko studia praktyczne (więc spełnia definicję zawodowej).	Uwaga częściowo uwzględniona.

369	Art. 14, 15 i 16	Osoba fizyczna 76	Projekt całkowicie degraduje uczelnie, których główną misją jest kształcenie zawodowe, czy praktyczne. Art. 15 automatycznie włącza każdą uczelnię mającą badania naukowe na niezłym poziomie w jakiegokolwiek dyscyplinie w obręb uczelni akademickich. Zatem powstaje utożsamienie: uczelnia zawodowa = uczelnia słaba. Wydaje się, że reforma powinna iść w zupełnie odwrotnym kierunku, dopuszczając możliwość, że część politechnik czy uczelni medycznych, nie rezygnując z działalności naukowej, a zwłaszcza „świadczenia usług badawczych” czy transferu technologii do gospodarki”, wybierze misję uczelni zawodowej o wysokim poziomie, związanej z gospodarką, zatrudniającej praktyków i prowadzących duży procent studiów o profilu praktycznym (w mojej ocenie uczelnie medyczne są chyba wszystkie uczelniami zawodowymi w tym sensie). Do wymiany nadają się art. 14 i art. 15 jako błędnie definiujące uczelnie zawodowe i akademickie. Dodatkowo pojawiają się problemy praktyczne, bo część uczelni będzie co 4 lata zmieniać się z zawodowej w akademicką i vice versa, bez swej wiedzy i zgody, bez związku ze swą strategią czy misją (Art. 16).	Uwaga częściowo uwzględniona.
370	Art. 14-16	Rada Główna Instytutów Badawczych	Wątpliwości budzi propozycja podziału systemu szkolnictwa wyższego na uniwersytety badawcze, uczelnie akademickie i uczelnie zawodowe. Takie podejście jest swoistą „stygmatyzacją” nie tyle słabszych, lecz mniejszych i przez to biedniejszych uczelni zlokalizowanych poza większymi ośrodkami naukowymi. Pełnią one ważną rolę w systemie nauki i edukacji akademickiej, działając na rzecz regionu i społeczności lokalnych.	Uwaga częściowo uwzględniona.
371	Art. 14-16	Konferencja Rektorów Uczelni Pedagogicznych	Planowany podział na uczelnie akademickie i zawodowe zastąpił wcześniej rozpatrywany podział na trzy kategorie — uczelnie badawcze, uczelnie badawczo-dydaktyczne i uczelnie dydaktyczne. Nie wprowadza on wszakże takich samych mechanizmów w obrębie obu proponowanych grup. O ile elitą uczelni akademickich mają być uczelnie badawcze (wyodrębniane rotacyjnie na podstawie ocen okresowych), o tyle nie zadbane o kreowanie liderów wśród uczelni zawodowych. Można się zastanawiać na ile podgrupa uczelni badawczych stanowić będzie faktycznie trzecią czy raczej pierwszą grupę, do której inne uczelnie w praktyce nie będą miały dostępu. Mankamentem zasadniczym proponowanej ustawy jest jednak brak wspomnianego wyżej mechanizmu kreowania liderów wśród uczelni zawodowych. Fakt ten może być odebrany jako dowód na traktowanie przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego tego typu uczelni po prostu jako gorszych. Należałoby wprowadzić identyczny lub podobny mechanizm (rotacyjnie na podstawie ocen okresowych) wyodrębniania elitarnych uczelni zawodowych.	Uwaga częściowo uwzględniona.
372	Art. 14-16	Osoba fizyczna 76	Zdecydowanie za mało miejsca (prawie nic) poświęcono podziałowi uczelni na konkurujące ze sobą grupy uczelni. Można domniemywać (ze wzmianki w art. 362 ust. 2 pkt 1), że uczelnie będą się dzielić na grupy podobnie jak teraz (akademickie i zawodowe, a także resortowe). Dużym niedopatrzeniem jest brak grupy uczelni badawczych, konkurujących ze sobą w ramach jednego algorytmu podziału dotacji. Proponowana regulacja	Uwaga nieuwzględniona.

			kwestii uczelni badawczych jest bardzo niekonkurencyjna (status uczelni badawczej daje tylko plusy i dodatkowe pieniądze, nie zmusza do wysiłku i konkurencji) i oddaje decyzje w ręce urzędników. Postulat: wprowadzić w ustawie pojęcie „grupa uczelni badawczych” (np. w art. 13 ust. 2).	
373	Art. 14 oraz art. 17	Komitet Polityki Naukowej	Projekt przewiduje zróżnicowanie uczelni na zawodowe i akademickie (art. 14), oraz zastrzega (w art. 17) używanie wyrazów a) „akademia”, b) „politechnika”, c) „uniwersytet” dla nazw uczelni spełniających określone kryteria jakościowe. Proponuje się dopuszczenie możliwości używania przez uczelnie dotychczasowych nazw, gdyby uczelnia w wyniku ewaluacji przestała lub zaczęła spełniać wymagane dla danego typu kryteria. Przymus zmiany nazwy – być może tylko na jeden okres ewaluacyjny – co pociągałoby za sobą znaczące koszty i niepotrzebne zamieszanie terminologiczne („studiowałem na Uniwersytecie X, ale studia ukończyłem na Akademii X”). Z tego, że MIT nie ma w nazwie słowa „akademia”, „uniwersytet” ani „politechnika” nie wynika, że jest to uczelnia słaba, a nazwa „Polska Akademia Nauk” wcale nie sugeruje, że jest ona gorsza niż uczelnie mające prawo używania nazwy „uniwersytet”. W przypadku zastrzeżenia nazw pojawiłby się też problem z bytami takimi Uniwersytetu Trzeciego Wieku, czy nawet Akademii Pan Kleksa.	Uwaga uwzględniona.
374	Art. 14 ust. 3, art. 16 ust. 6, art. 169 ust. 1	Osoba fizyczna 117 (KRASP)	Zasadne wydaje się używanie terminu „studia” w odniesieniu do kształcenia umożliwiające uzyskanie kwalifikacji pełnej na poziomie 5 Polskiej Ramy Kwalifikacji. Kształcenie umożliwiające uzyskanie kwalifikacji pełnej na poziomie 5 Polskiej Ramy Kwalifikacji zasługuje bardziej na miano „studiów” niż studia podyplomowe. Chodzi przede wszystkim o to, że kształcenie to prowadzi do uzyskania kwalifikacji pełnej (studia podyplomowe – częstkowej), lecz także o czas trwania, liczbę uzyskiwanych/możliwych do przeniesienia na poczet studiów pierwszego stopnia punktów ECTS. Ta forma kształcenia powinna być zatem określana jako „studia umożliwiające uzyskanie kwalifikacji pełnej na poziomie 5 Polskiej Ramy Kwalifikacji”. Pozostawałoby wówczas do rozstrzygnięcia, czy „studia umożliwiające uzyskanie kwalifikacji pełnej na poziomie 5 Polskiej Ramy Kwalifikacji” należą do kategorii „studia”, obejmującej studia pierwszego stopnia, studia drugiego stopnia i jednolite studia magisterskie, czy też tworzą odrębną kategorię. Pozostawałoby wówczas do rozstrzygnięcia, czy „studia umożliwiające uzyskanie kwalifikacji pełnej na poziomie 5 Polskiej Ramy Kwalifikacji” należą do kategorii „studia”, obejmującej studia pierwszego stopnia, studia drugiego stopnia i jednolite studia magisterskie, czy też tworzą odrębną kategorię. W tym pierwszym przypadku wyróżnione byłyby następujące formy kształcenia: -studia,	Uwaga częściowo uwzględniona.

			-studia podyplomowe i inne formy kształcenia, umożliwiające uzyskanie kwalifikacji częściowych (na poziomach 5, 6, 7 lub 8 Polskiej Ramy Kwalifikacji), -kształcenie w szkołach doktorskich, a w drugim: -studia, -studia umożliwiające uzyskanie kwalifikacji pełnej na poziomie 5 Polskiej Ramy Kwalifikacji, -studia podyplomowe i inne formy kształcenia, umożliwiające uzyskanie kwalifikacji częściowych (na poziomach 5, 6, 7 lub 8 Polskiej Ramy Kwalifikacji), -kształcenie w szkołach doktorskich. Przyjęcie proponowanego rozwiązania spowodowałoby, że niektóre przepisy stałyby się prostsze lub bardziej precyzyjne. W szczególności: -sformułowanie „Studia podyplomowe i inne formy kształcenia” (w nazwie rozdziału, a także w konkretnych przepisach – np. art. 11 ust. 1) mogłoby zostać zastąpione precyzyjnym sformułowaniem „Studia podyplomowe i inne formy kształcenia umożliwiające uzyskanie kwalifikacji częściowych”, rozwiązującym opisany wcześniej problem kształcenia doktorantów (stopień doktora jest kwalifikacją pełną); -art. 16 ust. 6 kończyłby się na słowach „przy czym uczelnia nie przeprowadza rekrutacji na te studia”. W projekcie brakuje: -nazwy kwalifikacji pełnej na poziomie 5 (specjalista dyplomowany?) -wymagań dla kształcenia umożliwiającego uzyskanie kwalifikacji pełnej na poziomie 5 Polskiej Ramy Kwalifikacji, analogicznych do sformułowanych w odniesieniu do studiów i studiów podyplomowych (w art. 68 i art. 72); wymaganie te powinny też określić liczbę punktów ECTS możliwych do przeniesienia z poziomu 5 na poczet realizacji studiów pierwszego stopnia.	
375	Art. 14 ust. 3	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Dlaczego tylko uczelnie zawodowe mają możliwość prowadzenia kształcenia umożliwiającego uzyskanie kwalifikacji pełnej na 5 poziomie Polskiej Ramy Kwalifikacji (PRK)? W uczelniach akademickich mogą przecież nadal funkcjonować profile praktyczne albo uczelnia może posiadać uprawnienia B w dyscyplinie? Ta regulacja nie jest jasna w kontekście art. 169, który pozwala prowadzić inne formy kształcenia na poziomie 5 PRK.	Uwaga nieuwzględniona.
376	Art. 14 ust. 3	Osoba fizyczna 116 (KRASP)	Jeśli PWSZ realizują misję kształcenia zawodowego (a do tego zostały powołane), to nieporozumieniem jest p. 3, który należałoby wykreślić. Uczelnie te powinny kształcić tylko na poziomie studiów I stopnia.	Uwaga nieuwzględniona.
377	Art. 14 ust. 3	Parlament Stu-	Należy rozwinąć poziom piąty, który stanowi ważny czynnik rozwoju kapitału ludzkie-	Uwaga uwzględniona.

		dentów RP	go. Główną zaletą wprowadzenia krótkich cykli kształcenia w Polsce, czyli inaczej edukacji na poziomie piątym, byłoby skrócenie czasu potrzebnego do zdobycia nowych kwalifikacji. Osoby, które z różnych powodów nie mają możliwości rozpoczęcia kilkuletnich studiów, mogłyby uczyć się w ramach kilkusemestrowych cykli, zdobywając praktyczne umiejętności niezbędne do skutecznego funkcjonowania na rynku pracy. Absolwenci poziomu piątego byłiby odpowiednio przygotowani do rozpoczęcia studiów licencjackich lub inżynierskich, bądź zasililiby lokalny rynek pracy	
378	Art. 14 ust. 3	Osoba fizyczna 47	Proponowany zapis może doprowadzić do obniżenia rangi studiów drugiego stopnia. Pracodawcy przyzwyczajeni do postrzegania wykształcenia przez pryzmat tytułu zawodowego uzyskiwanego przez absolwenta (ukończonego poziomu kształcenia) mogą wykazywać tendencję do zrównywania studiów drugiego stopnia w uczelni zawodowej i studiów drugiego stopnia w uczelni akademickiej i oceniania ich tymi samymi kryteriami. Dla wielu pracodawców może nie być zrozumiałe dlaczego studia drugiego stopnia w ramach jednej uczelni kończą się uzyskaniem kwalifikacji na poziomie 5, a zupełnie inne [z uczelni akademickiej] mają już przypisany poziom 7. Ponadto przepis ten może doprowadzić do paradoksalnej sytuacji, gdy studia pierwszego stopnia w uczelni zawodowej kończą się uzyskaniem kwalifikacji pełnej na poziomie 6 PRK, a studia drugiego stopnia (teoretycznie więc stopnia wyższego) będą w tej samej uczelni prowadzić do uzyskania kwalifikacji na poziomie niższym (poziom 5 PRK). Należy również zwrócić uwagę, że: – proponowany zapis jest niezgodny z art. 8 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji, zgodnie z którym dyplom ukończenia studiów drugiego stopnia oraz dyplom ukończenia jednolitych studiów magisterskich potwierdza nadanie kwalifikacji na poziomie 7 Polskiej Ramy Kwalifikacji. W przepisach wprowadzających ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce nie została przewidziana zmiana treści art. 8 ustawy o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji w tym zakresie; – obecna klasyfikacja poziomów PRK (<i>poziom 6 – studia pierwszego stopnia, poziom 7 – studia drugiego stopnia i jednolite magisterskie, poziom 8 – studia trzeciego stopnia</i>) jest przejrzysta i czytelna; zmiany w tym zakresie mogą doprowadzić do utraty przejrzystości poziomów kwalifikacji nadawanych w ramach systemu szkolnictwa wyższego. W związku z tym należy zachować i przestrzegać w obrębie projektowanej ustawy dotychczasowych przepisów ustawy o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji, zgodnie z którymi: – dyplom ukończenia studiów pierwszego stopnia – potwierdza nadanie kwalifikacji pełnych na poziomie 6 Polskiej Ramy Kwalifikacji;	Uwaga częściowo uwzględniona.

			– dyplom ukończenia studiów drugiego stopnia oraz dyplom ukończenia jednolitych studiów magisterskich – potwierdza nadanie kwalifikacji pełnych na poziomie 7 Polskiej Ramy Kwalifikacji; – dyplom doktorski – potwierdza nadanie kwalifikacji pełnych na poziomie 8 Polskiej Ramy Kwalifikacji.	
379	Art. 14 ust. 3	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	3. Uczelnia zawodowa może prowadzić • studia drugiego stopnia, • jednolite studia magisterskie • kształcenie umożliwiające uzyskanie kwalifikacji pełnej na poziomie 5 Polskiej Ramy Kwalifikacji, zwanej dalej „PRK”.	Uwaga uwzględniona.
380	Art. 14 ust. 3	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Zdecydowanie należałoby wykreślić z zakresu uprawnień uczelni zawodowych możliwość prowadzenia studiów drugiego stopnia oraz jednolitych studiów magisterskich. (Pozostawienie takiego uprawnienia jest znacznym ograniczeniem dla działalności mniejszych (nowszych) uniwersytetów, niefortunnie określanymi jako „regionalnych”. Zadaniem szkół zawodowych jest m.in. przygotowywanie kandydatów do studiów magisterskich prowadzonych przez uniwersytety lub akademie, nadawanie tego typu uczelniom uprawnień „uniwersyteckich” burzy klarowny zamysł proponowanych regulacji i powoduje ograniczenie liczby kandydatów na studia magisterskie w uczelniach do kształcenia takiego powołanych i przygotowanych.)	Uwaga nieuwzględniona.
381	Art. 15	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Kategorie naukowe będą więc kluczowe nie tylko jeśli chodzi o podział środków na prowadzenie działalności naukowej i dydaktycznej, ale przede wszystkim w odniesieniu do prowadzenia studiów doktoranckich i posiadanie uprawnień do nadawania stopni naukowych. Ewaluacja jakości działalności naukowej została potraktowana bardzo skrótowo w proponowanej ustawie, a szczegółowe wytyczne mają być zawarte w rozporządzeniu ministra NiSW.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
382	Art. 15	Rada Główna Nauki i Szkol-nictwa Wyż-szego	Z obecnego zapisu wynika, że uczelnie akademickie nie mogą prowadzić kształcenia w ramach 5 poziomu PRK. Rada Główna uważa, że uczelnie akademickie powinny być również uprawnione do prowadzenia takiego kształcenia.	Uwaga nieuwzględniona.
383	Art. 15 oraz art. 16 ust. 1	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński	Proponowany przepis istotnie ogranicza autonomię uczelni, gdyż warunkuje kwalifikację uczelni jako akademickiej albo zawodowej od wyników bieżącej „ewaluacji jakości działalności naukowej” i przyznanej kategorii naukowej, przez co status danej uczelni może	Uwaga nieuwzględniona.

		Collegium Medicum w Krakowie	stać się nieczytelny i niepewny, zwłaszcza w kontekście zapewnienia ciągłości kształcenia. Podobne obostrzenie wprowadza projektowany art. 17.	
384	Art. 15, art. 193	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	W kontekście zapewnienia właściwego poziomu kształcenia przez uczelnie, zasadne wydaje się precyzyjne określenie w ustawie wymogu prowadzenia przez daną uczelnię nauczania w tej dyscyplinie, w której spełnia ona wymogi wynikające z posiadania danej kategorii naukowej.	Uwaga uwzględniona.
385	Art. 15 ust. 1	Wydział Intermediów Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	Interesująca jest propozycja przeniesienia uprawnień przewodowych z wydziału na uczelnię, jako, że zwalnia niewielkie wydziały z presji pilnowania minimów kadrowych i podporządkowania im polityki kadrowej. Jest tak jednak tylko przy założeniu, że wewnętrzne regulacje (statut i regulaminy) zapewnią właściwe składy i kompetencje komisji przewodowych. Wyjaśnienia wymaga tu też proces przenoszenia kategorii naukowych (a co za tym idzie - środków), obecnie związanych z kierunkami kształcenia (w uczelniach artystycznych wydziały zazwyczaj prowadzą jeden kierunek kształcenia, rzadko – dwa kierunki) na dyscypliny (vide (np.) – artykuł 15.1. „uczelnia jest uczelnią akademicką, jeżeli posiada kategorię naukową A+, A albo B+ w co najmniej jednej dyscyplinie naukowej albo artystycznej”).	Uwaga częściowo uwzględniona.
386	Art. 15 ust. 1	Collegium Da Vinci	Bardzo nisko postawione kryterium – wystarczy, że np. na 15 kierunków/dyscyplin uczelnia dla jednego posiada w/w ocenę i już jest akademicka. Kiedy większość oferty kształcenia nie spełnia tego kryterium.	Uwaga nieuwzględniona.
387	Art. 15 ust. 1, 2, 3	Parlament Studentów RP	Zgodnie z art. 15 projektu ustawy uczelnie akademickie nie mogą prowadzić kształcenia umożliwiającego uzyskanie kwalifikacji pełnej na poziomie 5 Polskiej Ramy Kwalifikacji. Jako Parlament Studentów RP postulujemy o szeroką dyskusję środowiskową na temat możliwości realizacji 5 Poziomu Ramy Kwalifikacji również przez uczelnie akademickie. Pragniemy również zaznaczyć, że projekt ustawy prawo o szkolnictwie wyższym i nauce nie określa czym jest kształcenie na poziomie 5 Polskiej Ramy Kwalifikacji, a jedynie daje możliwość jego prowadzenia uczelniom zawodowym. Brak podania definicji kształcenia na poziomie 5 PRK, określenia zasad jego realizacji oraz umiejscowienia go w systemie szkolnictwa jest kluczowe by uczelnie podjęły się tego rozwiązania.	Uwaga częściowo uwzględniona.
388	Art. 15 ust. 2	Zespół Rektorów Uniwersyte-	Proponujemy dodanie do uprawnień uczelni akademickich możliwości kształcenia w zakresie uzyskania kwalifikacji pełnej na poziomie 5 Polskiej Ramy Kwalifikacji. Pro-	Uwaga nieuwzględniona.

		tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	jektowane artykuły w obecnym kształcie traktują preferencyjnie uczelnie zawodowe w stosunku do uczelni akademickich.	
389	Art. 15 ust. 2	Polska Akademia Nauk	Polska Akademia Nauk zwraca się przede wszystkim z prośbą o zmianę przepisów przedstawionych w projekcie ustawy w zakresie konieczności prowadzenia przez uczelnię studiów pierwszego stopnia oraz studiów drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich. Jest to dla nas poważna sprawa, w związku z planowanym uruchomieniem uczelni PAN, która według naszych szacunków ma realne szanse znaleźć się na czołowych miejscach rankingach światowych. Uczelnia ta ma w szczególności kształcić doktorantów. Ponadto przewiduje się ewentualnie kształcenie studentów w niewielkim zakresie na studiach drugiego stopnia.	Uwaga nieuwzględniona.
390	Art. 15 ust. 3	KEJN	Ust. 3 jest niespójny z wymaganiem art. 193 ust. 3, który powiada, że do prowadzenia szkoły niezbędne są uprawnienia do nadawania stopnia doktora w co najmniej 2 dyscyplinach.	Uwaga nieuwzględniona.
391	Art. 16	NSZZ Solidarność Region Ziemia Łódzka	Z projektu ustawy wynika zagrożenie istnienia uczelni mniejszych, co stoi w sprzeczności z zasadą zrównoważonego rozwoju kraju, a planowana kategoryzacja uczelni stanowi zagrożenie zwłaszcza dla akademickiego charakteru uczelni zlokalizowanych w ośrodkach poza metropolitalnych. Powiązane z nią zasady finansowania zmuszą niektóre uczelnie w perspektywie dwóch kolejnych ocen do przekształcenia się z akademickich w zawodowe. Jest to wyrazem tendencji do koncentracji środków finansowych na naukę w kilku zaledwie ośrodkach akademickich w Polsce.	Uwaga częściowo uwzględniona.
392	Art. 16	Komitety Nauk Prawnych PAN	Przepis ten reguluje sposób kwalifikowania uczelni do poszczególnych kategorii (uczelni akademickiej lub zawodowej). Następować to ma w drodze komunikatu. Jak się wydaje, takie rozwiązanie przyjęte zostało przy założeniu, że uczelnia akademicka musi mieć kategorię A+, A lub B+ w co najmniej jednej dyscyplinie naukowej albo artystycznej (art. 15 ust. 1). Jednak z art. 16 ust. 1 nie wynika jednoznacznie, że to jest jedyne kryterium kwalifikacji do odpowiedniej grupy uczelni (niejasność tą wywołuje ostatnie zdanie w tym ustępie „Uczelnię, która nie spełnia wymagań określonych w art. 14 ust. 1 i art. 15 ust. 1, kwalifikuje się do grupy uczelni zawodowych”). Formę komunikatu można by zaakceptować tylko wtedy, gdyby kryterium określone w art. 15 ust. 1 było wyłączone, gdyż rozstrzygnięcie o ocenie uczelni w wyniku przeprowadzonej ewaluacji jakości działalności naukowej następuje w drodze decyzji administracyjnej (art. 262 ust. 3). Tym niemniej właśnie z uwagi na możliwość odwołania od decyzji przyznających uczelni kategorię w określonej dyscyplinie ustalony w art. 16 ust. 1 termin na wydanie komunikatu („7 dni od dnia zakończenia ewaluacji jakości działalności naukowej”) budzi wątpliwość. Zgodnie z art. 264 zakończenie ewaluacji następuje z dniem, w którym ostatnia decyzja o przyznaniu kategorii naukowej stała się ostateczna. Część uczelni wniesie jed-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			nak skargi do sądu administracyjnego od decyzji, tymczasem dojdzie do wydania komunikatu i uczelnie te będą musiały podjąć działania określone w art. 16 ust. 5, mimo nierozpoznania skargi przez sąd administracyjny. Co będzie jednak, gdy decyzja ministra zostanie uchylona lub zostanie stwierdzona jej nieważność? Jak wtedy następować będzie kwalifikacja do określonej grupy uczelni? Jeżeli inne niż tylko kategoria naukowa kryteria miałyby decydować o zaliczeniu do jednej z grup uczelni, forma prawna komunikatu wywołuje ponadto istotne zastrzeżenia, gdyż zakwalifikowanie uczelni do danej kategorii ma poważne konsekwencje na gruncie projektowanej ustawy. Forma komunikatu uniemożliwia natomiast kontrolę rozstrzygnięcia przez sąd administracyjny (zob. art. 3 § 2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi). Wydaje się, że ze względu na wspomniane skutki zakwalifikowania uczelni do jednej z grup i możliwość „przechodzenia” uczelni z jednej grupy do drugiej (np. uczelnia akademicka staje się uczelnią zawodową, na skutek czego traci prawo do kształcenia doktorantów oraz może prowadzić studia wyłącznie o profilu praktycznym) rozstrzygnięcie powinno przyjąć formę decyzji administracyjnej.	
393	Art. 16	The World Bank	Academic categories and their correlation with types of HEIs (higher education institutions): A striking feature of the new draft law is the heavy reliance on research-oriented evaluations, the outcomes of which have implications for many aspects of the operation of HEIs [for example, HEIs classified as A+ or A may confirm learning outcomes achieved from foreign HEIs or "non-institutional education", thus, they fulfill an important function with a view to recognition of prior learning. This raises some questions, e.g. concerning the administrative effort, know-how and experience associated with complicated recognition question which leads many countries to put specialized bodies in charge of recognition. More broadly, the division of function and tasks which go beyond strictly academic tasks of institutions in accordance with research-related evaluations, raises questions about the role and validity of principle outcomes of quality assurance in Polish higher education (see comments on quality assurance)]. In particular, a failure to fulfill related requirements/reach a certain score, leads to the classification of HEIs as "vocational higher education institutions" (Article 16, see also e.g. Article 58). Through this approach to classification, a group of HEIs is not only assessed according to criteria which do not seem to fit with their primary purpose, they also seem deprived of a positive mission and its academic staff and students are too. This is even more significant as these institutions are more likely to be located outside the traditional academic centers and there are thus important equity implications. We would like to recommend to policy makers and the sector to fully commit to its mission with regard to equity and the (potential) role HEIs can play in regional development. For this to become reality, a second tier of institutions under a binary system needs a positive, forward-looking mission.	Uwaga nieuwzględniona.

			This is currently not the case and the current draft of the new HESL proliferates this problem.	
394	Art. 16	Uniwersytet Jagielloński	Niewłaściwa formuła komunikatu ministra w wypadku kwalifikowania uczelni do poszczególnych kategorii (art. 16 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce), uniemożliwiająca kontrolę sądu administracyjnego. Rozstrzygnięcie o skutkach mających tak ważne dla uprawnień uczelni znaczenie powinno nastąpić w formie decyzji administracyjnej.	Uwaga uwzględniona.
395	Art. 16-17	Konferencja Rektorów Publicznych Szkół Zawodowych	Potrzeba normatywnego zdefiniowania i zastrzeżenia nazwy publiczna uczelnia zawodowa oraz równego traktowania uczelni akademickich i zawodowych (art. 16-17). W obecnym projekcie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce zastrzeżono nazwy akademicka, politechnika oraz uniwersytet, nie uwzględniając w tym katalogu publicznych uczelni zawodowych. Takie ujęcie stanowi deprecjację obecnych PWSZ-ów, zakwalifikowanie ich jako uczelni gorszej kategorii. Swojego rodzaju deprecjacją PWSZ-ów jest również zasada wyrażona art. 16 projektu ustawy, zakładająca, że uczelnia akademicka, które nie spełnia wymagań określonych w art. 14 ust. 1 i art. 15 ust. 1, kwalifikuje się do grupy uczelni zawodowych. Przyjęcie takiej zasady stawia publiczne uczelnie zawodowe w kategorii uczelni gorszych, tych które nie spełniły określonych kryteriów dla uczelni akademickich. Podstawowa misja uczelni zawodowych, jaką jest kształcenie praktyczne jest równie ważna jak działalność naukowa. Nie należy ignorować wagi kształcenia i stawiać go w roli podrzędnej do działalności naukowej. Stąd należy wypracować taki mechanizm, który będzie zakładał równość uczelni akademickich i zawodowych, zgodnie z którym status uczelni zawodowej nie będzie stanowił „kary” za niesprostanie wymogom statusu uczelni akademickiej.	Uwaga nieuwzględniona.
396	Art. 16 ust. 1	Obywatele Nauki	W proponowanym systemie podziału uczelni na akademickie i zawodowe przynależność szkoły wyższej do grupy uczelni zawodowych określana jest w kategoriach negatywnych, a podstawowymi kryteriami jest brak pewnych cech - są to takie uczelnie, które nie spełniają warunków do tego, by być uczelniami akademickimi, lub nie muszą wypełniać części obowiązków, spoczywających na uczelniach akademickich (art. 11 ust. 2). Prawodawca nie stawia przed uczelniami zawodowymi zadań innych niż przed uczelniami akademickimi. Takie potraktowanie uczelni zawodowych może negatywnie wpływać na ich postrzeganie jako uczelni gorszych od akademickich. Brak także w proponowanym systemie czynników pozytywnie motywujących uczelnie zawodowe do podnoszenia poziomu. Tymczasem uczelnie zawodowe mają do spełnienia rolę równie ważną, lecz odmienną od uczelni akademickich. Droga rozwoju wyższych szkół zawodowych nie powinno być ubieganie się o status uczelni akademickiej, lecz doskonalenie się w grupie uczelni zawodowych.	Uwaga częściowo uwzględniona.
397	Art. 16 ust. 1	KRAUM,	Brak spójności między art. 14 ust. 1 i art. 16 ust. 1.	Uwaga uwzględniona.

		uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu		
398	Art. 16 ust. 1	Collegium Da Vinci	Ten zapis prowadzi od samego początku do podziału na uczelnie lepsze i gorsze. Lepsze akademickie i gorsze, niespełniające kryterium zawodowe. Co gorsza tylko w grupa uczelni akademickich ma zapisany jasny sposób ewaluacji swojej działalności i skalę ocen. W przypadku uczelni zawodowych nie ma ustawowo wskazanych kryteriów ewaluacji działalności. Powoduje to, że wszystkie uczelnie w grupie zawodowej postrzegane będą tak samo – czyli gorzej. Warto pomyśleć o poszukaniu podobnych mechanizmów na poziomie ustawy jak w przypadku uczelni akademickich. Być może i tu warto wprowadzić kategorię w dyscyplinach. Byłaby to niewątpliwa pomoc w wyborze kierunku studiów dla przyszłych studentów.	Uwaga nieuwzględniona.
399	Art. 16 ust. 2	Radcy Prawni PAN	Proponuje się wydłużyć termin do złożenia wniosku o zakwalifikowanie do innej grupy uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
400	Art. 16 ust. 4	KEJN	Czy zasada jawności zwarta w ust. 4 nie powinna być ogólniej sformułowana w stosunku do wszelkich komunikatów ministra (np. dot. ewaluacji) ?	Uwaga nieuwzględniona.
401	Art. 16 ust. 5	Collegium Da Vinci	Czy uczelnia musi uzyskać pozwolenie na prowadzenie studiów w profilu praktycznym? W naszej opinii powinno tak być. Nie jest możliwe automatyczne uzyskanie zgody na prowadzenie kierunków studiów „za karę”.	Uwaga nieuwzględniona.
402	Art. 16 ust. 6	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu,	Proponujemy doprecyzować zapis mówiący o tym, że uczelnia nie prowadzi przyjęć na studia lub na ten poziom kształcenia. Należy zauważyć, że mogą się zdarzyć przyjęcia na wyższe lata studiów, osób które przenoszą się z innej uczelni lub wznawiają studia i chciałyby je ukończyć.	Uwaga częściowo uwzględniona.

		Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu		
403	Art. 17	Akademia im. Jana Długosza w Częstochowie	Akademia zwraca uwagę na konieczność wprowadzenia okresu przejściowego dla uczelni, które prowadzą od lat politykę zmierzającą do przekształceń i dążących do uzyskania statusu uczelni uniwersyteckiej czy politechniki. W przypadku wejścia w życie ustawy bez okresu przejściowego, wprowadzenie art. 17 w obecnie zaproponowanym brzmieniu oznacza brak możliwości przekształceń, aż do przeprowadzenia nowych kategoryzacji i wyznaczenia jednostek kategorii B+, czyli od października 2018 do 2021 roku. Jest to zbyt restrykcyjne założenie w stosunku do uczelni będących w trakcie istotnych zmian i dotyka bezpośrednio uczelni regionalnych.	Uwaga wyjaśniona. Sytuację przedstawioną w uwadze reguluje projekt ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.
404	Art. 17 ust. 3	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Zastrzeżenie nazwy „uniwersytet” dla uczelni spełniających kryteria określone w art. 17 ust. 3 prowadzić będzie do wyłączenia możliwości uzyskania nazwy uniwersytet przez uczelnie medyczne, które nawet przy uwzględnieniu „wykazu dziedzin nauki i technik według klasyfikacji OECD” nie będą mogły tej przesłanki spełnić. Podkreślenia natomiast wymaga, że uczelnie medyczne dysponują najwyższym potencjałem naukowym wśród wszystkich uczelni w kraju. Łączna liczba publikacji (za lata 2011-2015) dotyczących medycyny i nauk pokrewnych stanowi ponad 22% wszystkich polskich publikacji rejestrowanych w prestiżowych międzynarodowych bazach czasopism (SCOPUS, Web of Science), wyprzedzając znacząco kolejne w rankingu nauki inżynierskie (10,8%) czy badania w zakresie fizyki i astronomii (10,7%) oraz (zyskujące uznanie w debacie publicznej) nauki społeczne (2,7%) czy informatyczne (6,8%). Jest to wynikiem wysokiej efektywności publicznej. Powyższe jest tym bardziej istotne, że ewentualne skutki finansowe oraz uprawnienia wiążą się z przynależnością uczelni do danej grupy. Jeśli nawet przyjąć że art. 182 ust. 1 i 2 ustawy przepisy wprowadzające ustawę Po-SzWiN stanowią gwarancję zachowania praw nabytych w zakresie nazwy „uniwersytet” dla uczelni, które tą nazwą dotychczas się posługują, to wobec istniejących wątpliwości koniecznym byłoby doprecyzowanie powyższego w art. 17 ust. 3 poprzez wprowadzenie zastrzeżenia.	Uwaga częściowo uwzględniona.
405	Art. 17 ust. 3	Osoba fizyczna 76	Zamiast „w co najmniej 3 dziedzinach” lepiej napisać „ w dyscyplinach należących do co najmniej 3 dziedzin ” (bo chyba taka jest intencja ustawodawcy), bo inaczej zdanie jest niejednoznaczne (może np. sugerować całościową ocenę danej dziedziny w ramach uczelni).	Uwaga uwzględniona.

406	Art. 17 ust. 3	Komitet Polityki Naukowej	Proponuje się zamienić obecny, niejasno sformułowany warunek: „w co najmniej trzech dziedzinach nauki lub sztuki i w co najmniej sześciu dyscyplinach naukowych lub artystycznych” na: „w co najmniej sześciu dyscyplinach naukowych lub artystycznych, należących do co najmniej trzech różnych dziedzin nauki lub sztuki”. Nie jest jasne, na czym miałyby polegać posiadanie odpowiedniej kategorii naukowej w trzech dziedzinach. Kategorie naukowe mają dotyczyć przecież dyscyplin, a nie dziedzin.	Uwaga uwzględniona.
407	Art. 17 ust. 3	KRAUM, Warszawski Uniwersytet Medyczny	Proponowane rozwiązanie ogranicza możliwości rozwoju uczelni kształcących w mniej niż 3 dziedzinach.	Uwaga nieuwzględniona.
408	Art. 17 ust. 3	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego	Art. 17 ust. 3 “Wyraz „uniwersytet” jest zastrzeżony dla nazwy uczelni akademickiej posiadającej kategorię naukową A+, A albo B+ w co najmniej 3 dziedzinach nauki lub sztuki, zwanych dalej „dziedzinami”, i w co najmniej 6 dyscyplinach naukowych lub artystycznych, zwanych dalej „dyscyplinami”. Przepis wyklucza w zasadzie istnienie uniwersytetów sprofilowanych, które w aktualnie obowiązującej ustawie nazywa się „przymiotnikowymi”. Proponujemy obniżenie progu wymagań dotyczących kategorii naukowych A+, A albo B+ do dwóch dziedzin nauki lub sztuki. W ustawie brakuje również przepisu dotyczącego dostosowania nazw uczelni do wymagań nowej ustawy. Doświadczenie pokazuje, że w przypadku uczelni publicznych posługujących się nazwą „Uniwersytet” a nie spełniających warunków zastrzeżonych dla tej nazwy, nie doprowadzono do korekty nazw. Brak wskazania trybu korekty nazw dotychczasowych oznacza, że przepis - jak to ma miejsce aktualnie - stosowany będzie tylko do uczelni ubiegających się o status uniwersytetu, a tym samym prowadzi do nierównego traktowania podmiotów posiadających i ubiegających się o status uniwersytecki.	Uwaga nieuwzględniona.
409	Art. 18	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Proponowana zmiana zapisu Ustawy 2.0: „Art. 18. 1. Organami uczelni są: rektor i senat. 2. Senat może powołać radę uczelni jako organ doradczy. 3. Statut uczelni może przewidywać również inne organy.” Zakres kompetencji rady, a szczególnie kompetencje nadzoru nad gospodarką finansową uczelni wydaje się być sprzeczny z przepisami ustawy o finansach publicznych. Zgadza się z koncepcją i zasadą zapewniania realnego wpływu na działanie uczelni wszystkich jej interesariuszy. Jednak powinni oni być wyłącznie organem doradczym , nie pobierając wynagrodzenia.	Uwaga nieuwzględniona.
410	Art. 18	Komitet Nauk	Zastrzeżenia budzi rozwiązanie przyjęte przez Projektodawcę co do struktury uczelni.	Uwaga częściowo uwzględniona.

		Prawnych PAN	Art. 18 określa organy uczelni, przy czym uczelnia może tworzyć inne organy (określa je statut). Jednakże z uwagi na określone w ustawie kompetencje organów wymienionych w art. 18 ust. 1 wydaje się, że utworzenie innych organów w uczelni nie może prowadzić do pozbawienia organów wymienionych w art. 18 ust. 1 ich ustawowych kompetencji. Tym samym np. utworzenie wydziałów i powołanie dziekanów nie wpłynie na sposób decydowania o sprawach, zastrzeżonych dla organów wymienionych w art. 18 ust. 1 (np. statut uczelni nie mógłby przyznać prawa do nadawania stopnia doktora radzie wydziału). Ma to swoje konsekwencje w postaci spłaszczenia struktury przy podejmowaniu decyzji administracyjnych. Obecnie od decyzji np. dziekana o skreśleniu z listy studentów student może odwołać się do rektora jako organu II instancji. W razie przyjęcia projektowanej ustawy decyzję w tej sprawie będzie wydawał rektor (lub z jego upoważnienia inny pracownik). Oznaczać to będzie, że od tej decyzji przysługiwać będzie bezpośrednio skarga do sądu administracyjnego (przepisy ustawy nie określają organu wyższego w sprawach, w których rektor będzie wydawał decyzje administracyjne). Wzrośnie zatem liczba spraw w sądach administracyjnych, które będą się toczyły przeciwko uczelniom. Możliwość wniesienia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy (art. 24 ust. 4 projektu) nie stoi bowiem na przeszkodzie wniesienia skargi do sądu administracyjnego (art. 52 § 3 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi).	
411	Art. 18	Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków Innowacji i Przedsiębiorczości w Polsce	Nie ma podstaw do różnicowania uczelni publicznej i prywatnej. Dlaczego uczelnia niepubliczna nie jest zobligowana do tworzenia rady uczelni?	Uwaga nieuwzględniona.
412	Art. 18	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	Propozycja zmiany: „1. Organami uczelni: 1) publicznej – są rektor i senat lub rada uczelni, rektor i senat;”; lub: „1. Organami uczelni: 1) publicznej – są rada uczelni, rektor i senat, a w uczelniach artystycznych - rektor i senat.”. Podstawowym argumentem przemawiającym za takim rozwiązaniem jest fakt, iż uczelnie artystyczne to uczelnie niewielkie, w których powiększanie liczby organów wydaje się wątpliwe. Uczelnie artystyczne w sposób naturalny, wynikający z programów kształcenia, współpracują z wieloma podmiotami, nie tylko ze sfery instytucji kultury, jednakże zdecydowanie w oparciu o funkcje doradcze, a nie nadzorujące i decydujące.	Uwaga nieuwzględniona.
413	Art. 18	Naczelna Rada	Zapis w takim brzmieniu świadczy o nierównym traktowaniu uczelni. Skoro celem utwo-	Uwaga nieuwzględniona.

		Pielęgniarek i Położnych	rzenia rady, jest m.in. zapewnienie kształcenia zgodnie z potrzebami regionu to winno to dotyczyć wszystkich rodzajów w uczelni. Nawet sprawowania nadzoru nad gospodarką finansową.	
414	Art. 18	Komitety Nauk Pedagogicznych PAN	Sprawowanie władzy nad uczelnią ma przypaść trzem organom: rektorowi, senatowi i radzie uczelni. W świetle nowej ustawy niezwykle szerokie kompetencje uzyskuje rektor. To on ma decydować o strukturze organizacyjnej uczelni. To on kształtuje politykę kadrową odpowiada za model organizacyjny uczelni. (Nie ma wydziałów z ich autonomią zarządzania jednostki: rady wydziałów, wybierani dziekani i prodziekani). Rektor powołuje dowolnie (bez jakiegokolwiek zatwierdzenia) szefów jednostek na które podzielił uczelnię, oni zaś uzyskują ogromną jednoosobową władzę nad tymi jednostkami, wykonywaną jednak pod absolutną kontrolą rektora (są przez niego mianowani, a nie wybieralni na szczelbu wydziału jak było dotąd). Rektor jako menager co pewnie wynika z założenia, że ekonomizacji uczelni - uniwersytetów. Zapomina się, że uczelnia to zbiór, często zindywidualizowanych, wybitnych jednostek, którymi nie można instrumentalnie sterować. Na wyższych uczelniach wydziały i ich wybieralne władze budują wspólnoty, zdolne do zaspokajania potrzeb pracowników, w kontekście wspólnoty akademickiej i dobrze pojmowanej wolności i demokracji życia społecznego. W nowej ustawie pojawia się więc realne niebezpieczeństwo, że rektorzy będą uprawiać nadużywać swojej pozycji wobec pracowników. Po drugie, obaw tych nie rozwiewa wprowadzenie organu władzy, jakim jest Rada Uczelni. Przeciwnie, jej kompetencje zrywają z tradycją akademicką i stanowią zagrożenie dla integralności uczelni. Niepokój budzi bliżej nieokreślona funkcja nadzorcza rady uczelni (możliwość dużej ingerencji w strukturę i jakość funkcjonowania uczelni), która ma prawo do zgłaszania kandydatów na rektora. Przewaga w tymże gremium akademickim osób spoza uczelni, poddaje wątpliwość zachowania akademickiego charakteru - tym bardziej, iż przewodniczenie Radzie ma przypaść osobie spoza wspólnoty akademickiej. Ponadto, istnienie Rady Uczelni z ustawowo przewidzianą większością osób spoza uczelni de facto uszczupli znaczenie Senatu, który w istocie stanie się ciałem jedynie reprezentacyjnym.	Uwaga nieuwzględniona.
415	Dział II. Szkolnictwo Wyższe, Rozdział 1. Uczelnie Art. 18	KRAUM, Warszawski Uniwersytet Medyczny	Ustawa w proponowanym brzmieniu wydaje się naruszać autonomię uczelni publicznych (art. 2 i art. 19), ale jej zależność od senatu oraz skład i dobór członków (art. 21) wydaje się być dobrze wyważony. Niepokój budzi „zapętlenie” zależności pomiędzy senatem a radą: jak będzie to funkcjonować? Jakie korzyści niesie ustalenie dodatkowego organu, który w praktyce jest zależny od pozostałych. Przykładowo, senat wybiera członków rady i uchwała statut uczelni zaproponowany przez rektora, z kolei rada opiniuje projekt statutu. Powołanie trzeciego organu uczelni wymaga klarownej racjonalizacji takiego posunięcia.	Uwaga nieuwzględniona.

416	Art. 18, art. 19, art. 20	Uniwersytet w Białymstoku	Z art. 18, 19, 20 ustawy wynika, że w strukturze organizacyjnej rada uczelni będzie miała pozycję dominującą, co może oznaczać utratę samodzielności w decydowaniu o uczelni przez wspólnotę akademicką. Pewnym zabezpieczeniem wydaje się tu wybór członków rady przez senat uczelni, jak również to, iż ustawa nie precyzuje szczegółowych kryteriów, jakie winni spełniać członkowie rady, a ponadto w art. 21 w pkt. 2 mówi się, iż takie kryteria dla członków rady może wypracować sama uczelnia w statucie. Niemniej nie jest oczywista potrzeba funkcjonowania takich rad w strukturze szkół wyższych, zwłaszcza uniwersytetów – expose p. Premier ani Strategia na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju do roku 2020 tych wątpliwości nie tylko nie rozwiewają, lecz je pogłębiają. W obecnej sytuacji w kraju projekt wprowadzenia takich rad skłania do podejrzeń, iż jego celem może być kontrola uniwersytetów przez polityków. Trudno zrozumieć rolę rady uczelni złożonej w połowie z osób spoza środowiska – kluczowe dla uczelni decyzje miałyby podejmować osoby, których te decyzje nie będą dotyczyły, nieznające materii od wewnątrz. Kto w praktyce będzie mógł wchodzić w skład rady uczelni, skoro 50% składu rady mają stanowić osoby spoza wspólnoty uczelni, a ponadto członkostwa w radzie uczelni nie można łączyć z pełnieniem funkcji organu tej lub innej uczelni, członkostwem w radzie innej uczelni, ani zatrudnieniem w administracji rządowej? Ustanowienie na takim poziomie udziału „czynnika zewnętrznego” każe postawić pytanie, czy osoby te będą w stanie zidentyfikować potrzeby i problemy uczelni, m.in. takie, które dotyczą jej strategicznych celów. Brak jest ustawowego określenia trybu zgłaszania członków Rady uczelni i ich wyboru.	Uwaga nieuwzględniona.
417	Art. 18 i art. 19 pkt 6	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Proponuję wykreślić „radę uczelni” jako organu Uczelni. W skład rady wchodzi w ponad 50 % osoby spoza wspólnoty Uczelni co narusza autonomię Uczelni. Wskazywanie przez ten organ kandydatów na Rektora wydaje się niedopuszczalne. Świadczy o nierównym traktowaniu uczelni. Skoro celem utworzenia rady, jest art. zapewnienie kształcenia zgodnie z potrzebami regionu to winno to dotyczyć wszystkich rodzajów uczelni. Nawet sprawowania nadzoru nad gospodarką finansową Uczelni niepublicznej jest zasadne w kontekście zapisów art. 9. Ust.4 „uczelnia nie działa w celu osiągnięcia zysku”.	Uwaga nieuwzględniona.
418	Art. 18-21 (rada uczelni)	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu	Jest to organ o nadzwyczajnych uprawnieniach zarządczych względem rektora i senatu. Skład organu powoduje, że przedstawiciele uczelni nie będą mieli żadnego wpływu na podejmowane przez ten organ decyzje. Pozostaną bowiem w nieznaczącej mniejszości. Uprawnienia zaś rady są, tak szerokie, daleko idące i miejscami niejasne, że musi to bu-	Uwaga nieuwzględniona.

		Łódzkiego dzić zasadnicze i istotne wątpliwości dotyczące rzeczywistej roli tego organu w życiu uczelni. a) Rada będzie uchylać strategię uczelni. Strategia jest dokumentem niezwykle ważnym i kreującym kierunek rozwoju uczelni. To w niej zawarte są podstawowe zadania uczelni w przyjętym okresie oraz sposoby i metody dochodzenia do założonych celów. Rada może zawrzeć w tym dokumencie cele, które będą nie do przyjęcia dla społeczności akademickiej, może postanowić o takim kierunku rozwoju, który będzie odbiegał od woli pracowników i studentów uczelni, może zobowiązać uczelnię do prowadzenia badań niepotrzebnych, nieistotnych, a nawet szkodliwych z punktu widzenia interesu uczelni. Rada może wymuszać w tym dokumencie na uczelni kształcenie na kierunkach popularnych w danej chwili, ale niedających perspektywy rozwoju dydaktyki w uczelni. Rada może zobowiązać uczelnię do rezygnacji z kształcenia i badań na niepopularnych i kosztownych kierunkach, bez których uczelnia straci swój akademicki charakter. Co najważniejsze, rada może uchwalić strategię zupełnie nieakceptowaną przez środowisko. To wszystko powoduje, że samo istnienie rady i jej kompetencje w wersji zaproponowanej przez projekt stwarzają ryzyko dla bytu i rozwoju uczelni. b) Rada będzie opiniować projekt statutu Nawet ten dokument, tak ważny z punktu widzenia uczelni i społeczności akademickiej, konstytutywny dla jej charakteru, może podlegać ocenie obcego w wewnętrznej strukturze uczelni organu. Pojawia się pytanie, jakie mogą być konsekwencje przyjęcia przez senat uczelni statutu, który będzie negatywnie zaopiniowany przez radę. Czy nie doprowadzi to do próby zmiany władz uczelni? Czy nie stworzy to napięcia pomiędzy radą a rektorem i senatem uczelni, które uniemożliwi normalne funkcjonowanie uczelni, a w konsekwencji doprowadzi do odwołania któregoś z tych organów? c) Rada będzie sprawować nadzór nad gospodarką finansową uczelni. Nie ma w ustawie przepisów, które precyzowałyby, co oznacza ów nadzór. Jeśli przyjąć tradycyjne jego znaczenie na gruncie prawa publicznego, bo w tym obszarze regulacji się znajdujemy, musielibyśmy przyznać radzie uprawnienie reformatoryjne w stosunku do decyzji pozostałych organów uczelni, w tym rektora. W przeciwnym razie kompetencja ta byłaby pozbawiona treści. Czy oznacza to, że rada będzie mogła zmieniać i uchylać decyzje finansowe rektora? Czy to oznacza, że gospodarka finansowa uczelni wyjęta jest spod zasady autonomii? d) Rada będzie opiniować plan rzeczowo-finansowy i jego wykonanie. Można wnioskować, że w ten sposób rada może skłonić władze administracyjne do zastosowania środków nadzorczych, z odwołaniem rektora włącznie, gdyby opinia jej o planie czy wykonaniu budżetu była negatywna. Taka opinia negatywna nie będzie mogła	
--	--	---	--

		przecież zostać bez echa. e) Rada będzie sprawować nadzór nad zarządzaniem uczelnią. (...)Jeżeli to rada ma nadzorować, a więc mieć także prawo do władczej ingerencji, proces zarządzania uczelnią, to znaczy, że silna władza rektora jest iluzoryczna. Będą poważne wątpliwości dotyczące podejmowania decyzji ryzykownych, choćby w zakresie polityki kadrowej czy naukowej, gdyż w każdym wypadku będzie należało uwzględnić prognozowaną opinię rady. Ta zaś będzie mogła decyzje pozostałych władz uczelni, a zwłaszcza rektora, zmienić. Dotyczyć to będzie także takich przejawów zarządzania uczelnią, jak obsada stanowisk kierowniczych, jak struktura uczelni, jak organizacja pracy uczelni etc. Jest to rozwiązanie, które w zasadzie eliminuje autonomię uczelni. f) Rada będzie wskazywać kandydatów na rektora. Oznacza to rezygnację z wolnego wyboru, jaki obowiązuje dziś. Rada będzie ograniczona jedynie wymogami statutowymi i ustawowymi. Ustawa nie przewiduje rozwiązania sytuacji, gdy kolegium elektorów nie wybierze żadnego spośród wskazanych przez radę kandydatów. To rozwiązanie również istotnie ogranicza autonomię uczelni. Wolny wybór swego najwyższego przedstawiciela to podstawowy atrybut uniwersyteckiej wolności. Ponadto jest rozwiązaniem regresywnym w stosunku do obecnie obowiązującego, gdyż nie pozwala na przyjęcie w statucie choćby konkursowej metody wyboru rektora, którą przewiduje obecne przepisy. g) Rada będzie mogła składać wniosek o odwołanie rektora. Oznacza to, że osoby spoza uczelni mogą zdecydować o wszczęciu procedury odwołania rektora. W każdym przypadku wniosek taki musi wywołać w środowisku akademickim poważne perturbacje i komplikuje funkcjonowanie uczelni. Poza radą środek taki przysługuje połowie składu senatu. Ten drugi wypadek wydaje się bardziej uzasadniony, gdyż to sama społeczność akademicka uznaje za stosowne odwołanie rektora. Akceptacja tak dużej grupy wybranych przez społeczność akademicką osób musi być uzasadniona poważnymi nieprawidłowościami w wypełnianiu przez rektora swojej funkcji. W przypadku jednak wniosku rady chodzić może o zupełnie inne portczyzny. Można sobie wyobrazić, że będzie kolejny instrument nacisku, jaki może stosować rada względem rektora na wypadek rozbieżności w ocenie sprawozdań finansowych, planów rzeczowo-finansowych, sposobu zarządzania uczelnią czy obsadzania stanowisk w uczelni w sposób odbiegający od planów rady. Stabilność pozycji rektora jest warunkiem koniecznym prawidłowego funkcjonowania uczelni. Rada złożona z osób spoza środowiska nie powinna mieć prawa do wszczynania procedury destabilizującej życie uczelni. Wpływ otoczenia na uczelnię nie powinien być tak daleko idący. h) Członkiem rady, rektorem, członkiem kolegium elektorów i członkiem senatu nie może być osoba, przeciwko której toczy się postępowanie karne o przestępstwo ścigane z	
--	--	---	--

			oskarżenia publicznego lub postępowanie dyscyplinarne. Co więcej, mandat takiej osoby wygasa z chwilą wszczęcia przeciwko niej postępowania karnego lub dyscyplinarnego. Regulacja ta jest przejawem woli bezpośredniego wpływania przez władze publiczne (organy ścigania) na skład organów uczelni. Bez trudu można wyobrazić sobie sytuację, gdy niewygodny z punktu widzenia władzy rektor, członek rady uczelni, kolegium elektorów czy senatu zostanie objęty zarzutami karnoprawnymi i tym samym wygaśnie jego mandat. To może prowadzić do bezpośredniego sterowania składem tych organów także jako instrument walki politycznej.	
419	Art. 18 i nast. dot. organów uczelni	Pracodawcy RP	Kwestią zasadniczą, która nie jest rozstrzygnięta w projekcie ustawy, jest sposób zarządzania uczelnią publiczną. Dla uczelni, jak i dla każdej organizacji, kluczowym jest odpowiedni wybór i umocowanie osoby zarządzającej. Projekt, tak jak i poprzednia ustawa – Prawo o szkolnictwie wyższym, deleguje zarządzanie wybieralnemu przez pracowników rektorowi, powodując, że władzę w uczelni sprawuje <i>de facto</i> zbiorowość pracowników oraz (w części nie mniej niż 20%) studentów i doktorantów. Rektora, według projektu, wybiera kolegium elektorów, którego skład i tryb wyboru określa statut uczelni. Dodatkowo, kandydatów na rektora wskazuje proponowane przez projekt ciało – rada uczelni, która jest zaprojektowana w szczególny sposób: składa się z 6 – 8 osób (powoływanych przez senat uczelni) oraz przewodniczącego samorządu studentów. Połowa jej składu musi pochodzić spoza uczelni. Rada uczelni ma nadzorować zarządzanie uczelnią: uchwała strategię, opiniuje projekt statutu, nadzoruje finanse, opiniuje plan i sprawozdania, nadzoruje zarządzanie, wskazuje kandydatów na rektora. A zatem senat, czyli reprezentacja pracowników uczelni oraz jej usługobiorców (studentów i doktorantów) wybiera kilkuosobowy organ senatu – radę uczelni, który otrzymuje uprawnienia ograniczające i nadzorujące działalność rektora. Wprowadzenie do rady uczelni osób niezwiązanych z uczelnią nie rozwiązuje sprawy. W dalszym ciągu zarządzanie pozostawiono we władzy pracowników tej organizacji. Tego typu przedsiębiorstwo będzie nastawione przede wszystkim na dobrostan menedżerów wyższego szczebla z ujemnym skutkiem na wykonywanie misji. Rady uczelni uniwersytetów amerykańskich składają się wyłącznie z osób niezwiązanych z uczelnią, a ich członkowie wybierani są przez kooptację lub nominację władz stanowych na okres przekraczający znacznie kadencje takich władz (np. 9 lat). Proces wyboru osoby zarządzającej uczelnią w USA jak też w Wielkiej Brytanii jest procesem niejawnym i polega na rekrutacji, a nie wyborze przez pracowników. W zakresie dotyczącym organów uczelni projekt nie zmienia zatem sytuacji obecnej, ale ją bardziej komplikuje.	Uwaga nieuwzględniona.
420	Art. 18 i n.	Uniwersytet	Jednoznacznie negatywnie należy ocenić propozycję wprowadzenia nowego organu, tj.	Uwaga nieuwzględniona.

		Łódzki	radę uczelni, a zwłaszcza celu, dla którego ma być powołana, jej składu, kompetencji oraz usytuowania w strukturze organów szkoły wyższej. Organ ten ma realizować kompetencje m.in. w zakresie sprawowania nadzoru nad gospodarką finansową uczelni oraz nadzoru nad zarządzaniem uczelnią. Zakres sprawowanego przez radę uczelni nadzoru nie został jednak w żaden sposób określony. Nie jest też jasne, jak ma przedstawiać się podział kompetencji między rektorem a radą uczelni, a w szczególności, czy rada uczelni miałaby mieć uprawnienie do wydawania decyzji o charakterze reformatoryjnym w stosunku do decyzji rektora lub decyzji wiążących inne organy uczelni. Poważne wątpliwości budzi uprawnienie rady do zgłaszania wniosku o odwołanie rektora, niewymagającego stwierdzenia jakichkolwiek przestępstw (art. 29 ust. 2). Wprawdzie sukces takiego wniosku uzależniony jest od uzyskania kwalifikowanej większości głosów organu, który dokonał wyboru (art. 29 ust. 1), jednak sama możliwość wszczęcia procedury odwołania rektora bez uzasadnienia może mieć niekorzystny wpływ na jego autorytet, atmosferę panującą w uczelni i jej bieżące funkcjonowanie. Może też być wykorzystywana, jako instrument nacisku rady na inne organy uczelni.	
421	Art. 18 i n.	Komitety Polityki Naukowej	Intencją reformy było lepsze rozdzielenie funkcji senatu i rektora oraz wzmocnienie uprawnień rektora w celu sprawniejszego zarządzania uczelnią i ułatwienia przeprowadzania nawet radykalnych reform. Służyć temu miało m.in. rozdzielenie kompetencji. Senat miał skupić się na zagadnieniach naukowych i dydaktycznych, a rada uczelni – na zagadnieniach nadzoru i kontroli. Zaprezentowany projekt sprawia jednak wrażenie zatrzymania się w połowie. Większość regulacji delegowana jest do statutów, co w większości przypadków utwierdza stan obecny. Rola rady uczelni jest rozmyta, a w przypadku wyboru rektora nawet cofnięto się wstecz względem obecnych rozwiązań, eliminując możliwość trybu konkursowego. Proponuje się naprawić ten stan rzeczy, bez radykalnych zmian.	Uwaga nieuwzględniona.
422	Art. 18 i n.	NSZZ Solidarność Region Ziemia Łódzka	Szczególnie negatywnie należy ocenić propozycję wprowadzenia nowego organu, tj. rady uczelni, a zwłaszcza celu, dla którego ma być powołana, jej składu, kompetencji oraz usytuowania w strukturze organów szkoły wyższej. Organ ten ma realizować kompetencje m.in. w zakresie sprawowania nadzoru nad gospodarką finansową uczelni oraz nadzoru nad zarządzaniem uczelnią. Jego skład powoduje, że przedstawiciele uczelni nie będą mieli żadnego wpływu na podejmowane przez ten organ decyzje, a ma on nadzwyczajne uprawnienia zarządcze względem rektora i senatu. Nie do przyjęcia jest przyznanie radzie uczelni kompetencji składania wniosku o odwołanie rektora. Oznacza to, że osoby spoza uczelni będą mogły zdecydować o wszczęciu procedury odwołania rektora. Nie do zaakceptowania jest również wzmocnienie władzy rektora i ograniczanie roli organów kolegialnych oraz projekt likwidacji wolnego wyboru rektora uczelni, gdyż	Uwaga nieuwzględniona.

			podstawowym atrybutem autonomii uczelni jest właśnie możliwość wolnego wyboru władz poszczególnych szczebli. W tym miejscu trzeba bardzo mocno podkreślić fakt, że od odzyskania przez Polskę niepodległości w 1918 r. jest to pierwszy przypadek próby „zamachu” na autonomię uczelni.	
423	Art. 18	Osoba fizyczna 54	Dlaczego uczelnia niepubliczna nie ma mieć Rady uczelni? Skoro to jest uczelnia niepubliczna czy prywatna, to sama, w swoim statucie, powinna decydować, jakie chce mieć organy uczelni (z obowiązkiem powiadomienia o swej decyzji MNiSzW).	Uwaga nieuwzględniona.
424	Art. 18	Osoba fizyczna 53	Usunąłbym. Propozycja: „1. <i>Organem uczelni jest rektor</i> 2. <i>Statut uczelni może przewidywać również inne organy.</i> ”.	Uwaga nieuwzględniona.
425	Art. 18	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Warszawskiego	Projekt w swoim ogólnym zarysie podważa zasady autonomii środowiska akademickiego. Szczególnie kontrowersyjny i potencjalnie niebezpieczny jest pomysł obowiązkowego powołania w uczelni rady uczelni. Ciało takie jak rada złożone w znacznej części z osób spoza społeczności uczelni mające istotne kompetencje w wyborze rektora i polityki finansowej uczelni jest zaprzeczeniem zasady autonomii środowiska akademickiego. Pomysł ten należy bezwzględnie wycofać, pozostawiając każdej uczelni możliwość powołania ciała doradczego i promocyjnego ale o statusie społecznym. Rada ta nie może być wynagradzana (koszt wynagrodzeń proponowanych w projekcie wyniósłby około 600 000 zł rocznie w każdej uczelni niezależnie od jej wielkości i zasobów finansowych).	Uwaga nieuwzględniona.
426	Art. 18	Polskie Towarzystwo Socjologiczne	Projekt wprowadza nowe ciało w postaci rady uczelni, w której większość mają stanowić reprezentanci podmiotów zewnętrznych, przy czym procedura nominowania potencjalnych członków rady pozostaje nieokreślona. Nie negujemy potrzeby istnienia gremium nadzorującego gospodarkę uczelni, czy nawet sugerującego kierunki jej pracy, jednak sposób nominowania jego członków winna określać ustawa. Nie do przyjęcia jest proponowany zakres kompetencji rad, mających określać strategię uczelni oraz de facto wskazywać ich rektorów (przedstawiając kandydatów uczelnianym kolegiom elektorów). Proponowany przez projekt ustrój uczelni można określić jako system wodzowski, z niekontrolowaną i nierównoważoną przez inne ciała władzą rektora – wyłanianego w toku procedury ułomnej z punktu widzenia demokracji.	Uwaga nieuwzględniona.
427	Art. 18	Senat Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku; Konwent Akademii Sztuk Pięknych w	Brak jasnego podziału kompetencji pomiędzyrektorem, senatem a radą uczelni. Niedookreślony zostały także forma i zakres nadzoru rady nad działalnością uczelni.	Uwaga częściowo uwzględniona.

		Gdańsku		
428	Art. 18-20	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” SGH	Zaproponowany w ustawie organ uczelni publicznej - rada - sposób jej powoływania (przez senat), liczba jej członków oraz kompetencje nie zabezpieczają realizacji takiej zasady, stwarzają raczej zagrożenie dla interesów Państwa Polskiego, przez pozbawienie Rządu - realnej kontroli czy nadzoru nad uczelniami finansowanymi przez podatnika.	Uwaga nieuwzględniona.
429	Art. 18 ust. 1 pkt 1, art. 19 pkt 6, art. 20, art. 30 pkt 3	Osoba fizyczna 67	Ustawa wprowadza radę uczelni i wzmacnia pozycję rektora. Rektora wybiera zgromadzenie elektorów spośród kandydatów przedstawionych przez radę uczelni. Radę uczelni wybiera zaś senat, przy czym większość w radzie mają stanowić osoby spoza uczelni. Ustawodawca motywuje zmiany działaniem w celu wzmocnienia autonomii uczelni. Proponowane zmiany idą w przeciwnym kierunku, tj. uzależniają uczelnię, w tym wybór rektora od ciała w istocie obcego. Rada nie powinna być ciałem obcym dla uczelni, dlatego należy zagwarantować większościową reprezentację jej pracowników w radzie. Projekt ustawy nie reguluje kto zgłasza kandydatów do rady. Konieczne jest wprowadzenie regulacji, że kandydatów do rady uczelni zgłaszają reprezentanci uczelni (np. 10 senatorów), a nie organa zewnętrzne, tak aby rada nie została zdominowana przez przedstawicieli organizacji nie mających charakteru naukowego.	Uwaga nieuwzględniona.
430	Art. 18 ust. 1	Osoba fizyczna 121 (KRASP)	Powinno być: Organami uczelni są: rektor, senat i rada uczelni. Rada zgodnie z nazwą winna stanowić organ doradczy i nie powinna być ważniejsza od senatu.	Uwaga nieuwzględniona.
431	Art. 18 ust. 1	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Budzi wątpliwość przypisanie radzie uczelni zbyt dużych uprawnień przy braku kryteriów merytorycznych (może to zagrozić autonomii uczelni).	Uwaga nieuwzględniona.
432	Art. 18 ust. 1	KRAUM, Warszawski Uniwersytet Medyczny	Wprowadza się nowy organ – radę uczelni, której przyznaje kompetencje typu nadzorczego (m.in. nadzór nad gospodarką finansową uczelni, nadzór nad zarządzaniem uczelnią oraz wskazywanie kandydatów na rektora). Biorąc zarazem pod uwagę, że 50% składu tej rady to osoby spoza „wspólnoty uczelni” istnieje ryzyko podejmowania strategicznych decyzji dotyczących uczelni, poza jej środowiskiem.	Uwaga nieuwzględniona.
433	Art. 18 ust. 1	Uniwersytet w Białymstoku	Niepokojący jest fakt braku równości wobec prawa uczelni publicznych i niepublicznych. Na uczelniach niepublicznych nie będzie rad uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
434	Art. 18 ust. 1	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wro-	Projekt pomija podstawowe jednostki organizacyjne uczelni – wydziały mogą w ogóle nie istnieć w strukturze uczelni. Kierownicy wydziałów czy dziekani będą powoływani przez Rektora /art. 24 ust. 2/. Oznacza to znaczne osłabienie autonomii wydziałów. Ponadto rozwiązanie to otwiera drogę do przeniesienia kategoryzacji ze szczebla wydziału na szczebel uczelni. Jak wiadomo na każdej uczelni są wydziały słabsze i wydziały moc-	Uwaga nieuwzględniona.

		clawiu	ne. W obecnym układzie strukturalnym uczelni wydziały mocne są lokomotywami, które ciągną uczelnię i nadają jej prestiż. Po przeniesieniu kategoryzacji na szczebel uczelni będzie tak, że wydziały słabsze będą ciągnąć całą uczelnię w dół. W związku z czym uczelniom mającym kilka mocnych wydziałów w swojej strukturze będzie się trudno przebić, z uwagi na wpływ wydziałów słabych. Z kategoryzacją będzie znacznie trudniej, a od niej będzie zależało więcej, bo nie tylko finansowanie, ale również uprawnienia do nadawania stopnia habilitowanego. Sumowanie kategorii w zakresie całej uczelni i ogólna ocena uczelni jako całości spowoduje mniejsze dotacje dla wyżej kategoryzowanych wydziałów.	
435	Art. 18 ust. 1	KU NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Szczecińskiego	Proponowane brzmienie przepisu: „Art. 18. 1. Organami uczelni: 1) publicznej – są rektor i senat. Uczelnia może samodzielnie lub wspólnie z innymi podmiotami powołać radę uczelni. 2) niepublicznej – są rektor i senat. 2. Statut uczelni może przewidywać również inne organy.” O powoływaniu rady, na poziomie uczelni, winna decydować społeczność akademicka. W takim przypadku można skorzystać z zapisu ust. 2 art. 18 projektu ustawy lub dodać zapis odnoszący się tylko do powoływania rady na poziomie uczelni. Zasady dotyczące funkcjonowania rady na poziomie uczelni winien regulować statut. Postulujemy utworzenie rad uczelni na poziomie województw z wykorzystaniem infrastruktury oraz personelu jednostek organizacyjnych samorządu terytorialnego, na poziomie wojewódzkim lub miast, w których siedzibę mają uczelnie. Rada mogłaby obradować w sali sejmiku lub w sali rady miasta. Rada uczelni na poziomie województwa byłaby organem działającym w oparciu na ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym. Powołanie takiego organu na poziomie regionalnym, w naszej ocenie, jest zgodne z duchem art. 36–38 dotyczącym powoływania uczelni federacyjnej oraz art. 39 dotyczącym tworzenia związku uczelni. Projekt ustawy, w przypadku tworzenia uczelni federacyjnej, wskazuje że podmioty muszą mieć siedzibę w tym samym województwie. Rada uczelni miałaby wpływ na planowanie i kontrolę realizacji polityki regionalnej w obszarze szkolnictwa wyższego, ale także realne możliwości we wspieraniu współpracy interdyscyplinarnej na rzecz realizacji celów strategicznych państwa i regionów. Stanowiłaby platformę współpracy wszystkich interesariuszy: władz państwa, terenowych organów administracji państwowej, uczelni wyższych podległych, w przypadku województwa zachodniopomorskiego, czterem ministerstwom, władz samorządowych, organizacji pracodawców i pracobiorców, samorządu studentów i doktorantów. Obecnie takiej platformy współpracy brakuje.	Uwaga nieuwzględniona.
436	Art. 18 ust. 1,	UKSW	Brak sprecyzowania trybu i sposobu wybierania członków rady uczelni – ponad 50% jej	Uwaga nieuwzględniona.

	art. 20, art. 30 pkt 3	(KRASP)	składu mają stanowić członkowie spoza środowiska uczelni – brak precyzyjnego określenia, skąd mają pochodzić. Zgodnie z art. 18 ust. 1 projektu organami uczelni publicznej są rada uczelni, rektor i senat. Brak innych stanowisk w randze organu uczelni z jednej strony daje rektorowi i radzie uczelni większe możliwości i centralizację w zarządzaniu uczelnią, z drugiej – pozbawia instancyjności. Odnajduje się to choćby w art. 24 ust 4 znoszącym dotychczasową dwuinstancyjność decyzji: od decyzji wydawanych przez rektora służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.	
437	Art. 18 ust. 1 pkt 1, art. 19, art. 20	Uniwersytet w Białymstoku	Usunąć Radę jako organ ograniczający autonomię akademicką i pozycję Rektora. - Według projektu Rada miałaby większe uprawnienia niż rektor. Zadania rektora zostają zredukowane do funkcji administracyjnych (coś na kształt kanclerza). Rada uczelni będzie miała wpływ na wybór rektora, zatwierdzenie strategii uczelni itd. Rada ma mieć duże kompetencje z możliwością odwołania władz Uczelni włącznie. Stwarza to niepokojące możliwości zewnętrznego sterowania przez osoby o właściwie nie znanych kompetencjach. Z projektu nie wynika kto miałby być tym interesariuszem zewnętrznym: przedstawiciel administracji lokalnej, organizacji pozarządowej, samorządu przedsiębiorców, czy menel z pod budki z piwem. Nic nie jest wspomniane na temat sposobu powoływania członków rady uczeni (zachodzi podejrzenie, że będą proponowani przez ministra). Dodatkowa kontrowersją jest fakt, że członkowie rady uczelni będą otrzymywać wynagrodzenie, co dodatkowo zwiększa obciążenie uczelni. Członkowie rad uczelni nie powinni dostawać dodatkowego wynagrodzenia. Wskazani przez senat członkowie rady uczelni będą uczestniczyć w wyborze rektora. Rada uczelni (przewodniczący) wykonuje czynności z zakresu prawa pracy (art. 128) w stosunku do rektora. Rada uczelni również uchwała program naprawczy (art. 408 pkt. 4). - Członkowie rady wyłonieni spośród pracowników uczelni będą w niej w mniejszości, w związku z tym podejmowane przez nich ew. działania w obronie nie tylko wartości uniwersyteckich, ale także samego - Ustawa nie wskazuje też kto i na jakich zasadach będzie zgłaszał kandydatury członków rady spoza uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
438	Art. 18 ust. 1 pkt 1	Wydział Inter- mediów Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	Wszelkie symulacje i kalkulacje związane ze składem i funkcjami rady uczelni wskazują, że ciało takie nie ma żadnego uzasadnienia w przypadku uczelni artystycznej. Szkolnictwo artystyczne ma bowiem inne powiązania instytucjonalne i odmienne od części instytucji naukowych zaplecze społeczne. Zatem ciało takie pozbawione będzie funkcji łączenia z otoczeniem gospodarczym, a pozostanie trzecim centrum władzy, o mocnych, konkurujących z pozostałymi dwoma ośrodkami kompetencjach. Jest to z punktu widzenia stosunkowo małych społeczności i struktur organizacyjnych rozwiązanie nieekonomiczne i konfliktogenne.	Uwaga nieuwzględniona.

439	Art. 18 ust. 1 pkt 1	Komitet Nauk Historycznych PAN	Niektóre zaproponowane rozwiązania, w tym utworzenie rady uczelni, mogą w rezultacie prowadzić do ograniczenia autonomii szkół wyższych, tak w zakresie badań naukowych, działalności dydaktycznej, jak i ich wewnętrznej organizacji.	Uwaga nieuwzględniona.
440	Art. 18 ust. 1 pkt 1	Osoba fizyczna 65	Rada uczelni jest zbędnym balastem dla budżetu uczelni. W formie zaproponowanej w projekcie ustawy, rada uczelni jest kolejną czapą biurokratyczną hamującą rozwój uczelni. Może być przechowalnią dla byłych rektorów i prorektorów. Należy zrezygnować z rady uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
441	Art. 18 ust. 1 pkt 1	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Propozycja wprowadzenia w uczelniach publicznych rad uczelni budzi obawy o upolitycznienie szkół wyższych poprzez zaangażowanie do rad osób powiązanych z władzą – jakkolwiek by ona w danym momencie była. Skład rady jest mało precyzyjnie określony i budzi wątpliwości natury etycznej.	Uwaga nieuwzględniona.
442	Art. 18 ust. 1 pkt 1	Osoba fizyczna 65	Usunąć „rada uczelni” oraz usunąć kolejne artykuły dotyczące tylko rady uczelni i zapis „rada uczelni” w innych artykułach. Przy zachowaniu rady uczelni, podaję uwagi do zapisów jej dotyczących.	Uwaga nieuwzględniona.
443	Art. 18 ust. 1 pkt 1	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Ogromny zakres kompetencji rady w szczególności uprawnienie do sprawowania nadzoru nad gospodarką finansową uczelni pozostaje w sprzeczności z przepisami ustawy o finansach publicznych i odpowiedzialności za dyscyplinę finansów publicznych. Sprawowanie nadzoru nad zarządzaniem uczelnią musiałoby zostać ściśle określone w ustawie, gdyż posiadanie takich kompetencji bez sprecyzowania narzędzi do ich realizacji jest nieprzewidywalne w skutkach. Dodatkowo należy zwrócić uwagę na wysokość wynagrodzenia członków rady, które odbiega od realiów wynagrodzeń obowiązujących w uczelni. Członkowie społeczności akademickiej nie powinni otrzymywać wynagrodzenia. Ewentualnie można wprowadzić wynagrodzenie za posiedzenie.	Uwaga częściowo uwzględniona.
444	Art. 18 ust. 1 pkt 1	Osoba fizyczna 64	Proponuje się wykreślenie z projektu rady uczelni. Środowisko akademickie dostrzega i rozumie rolę społecznej odpowiedzialności nauki, jednak otoczenie danej uczelni (rozumiane jako przestrzennie ograniczony obszar, np. miasto) nie jest odpowiedzią na społeczno-ekonomiczne problemy Polski. Studenci często pochodzą z różnych regionów kraju, a nauka nie zawsze ma cel zmianę praktyczną, a zmianę w jakości i ilości wiedzy. Również problemy z budżetem uczelni i jego funkcjonowaniem nie potrzebują zmian strukturalnych (zgodnie z projektem – zatwierdzanie przez radę uczelni), ale zmian w sankcjonowaniu i zwiększeniu kontroli budżetu przez samych naukowców. Możliwe, że zmiany w sposobie uchwalania budżetów potrzebują większej kontroli w ramach samych wydziałów. Ogólnouczelniany mechanizm uchwalania budżetu przez demokratycznie wybrany senat stanowi bardzo dobrą ideę i pełną realizację demokratyzacji uczelni przez wewnątrzdecyzyjność.	Uwaga nieuwzględniona.

445	Art. 18 ust. 2	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	Proponuje się brzmienie: „2. Statut uczelni może przewidywać również inne organy wewnętrzne.”. Art. 18 projektu wymienia „ustawowe” organy uczelni, dopuszczając równocześnie możliwość ustanowienia statutem innych organów. Należałoby uznać, że organy te będą miały status organów „wewnętrznych”, to znaczy będą działały w zakresie spraw wewnętrznych i w zakresie wykonywania ewentualnie przekazanych kompetencji przysługujących z mocy ustawy organom wymienionym w art. 18 ust. 1. Dla uniknięcia ewentualnych wątpliwości w tej mierze należałoby uzupełnić przepis art. 18 ust. 2.	Uwaga częściowo uwzględniona.
446	Art. 18 ust. 2	Osoba fizyczna 74	Treść tego artykułu potwierdza autonomię uczelni, ale jednocześnie rodzi wątpliwość: czy będzie wprowadzony centralny rejestr organów uczelni? Bo rektor nie może być gdzie indziej „organem”, a „inne organy” są określane w statutach.	Uwaga wyjaśniona. Informacje o organach zawarte będą w systemie POL-on.
447	Art. 18-23	Konferencja Rektorów Uczelni Pedagogicznych	Zaniepokojenie budzą niektóre zapisy i rozwiązania dotyczące między innymi: 1) rady uczelni, która jest organem nowym o nieokreślonych kompetencjach w stosunku do rektora (będzie wybierany spośród wskazanych przez nią co najmniej dwóch kandydatów). zwłaszcza w zakresie jego kontroli. ale także w stosunku do senatu. Projekt nie zamyka drogi aktywnym politykom (postom. senatorom. działaczom partyjnym różnego szczebla) do zasiadania w radach uczelni co może rodzić niebezpieczeństwo upolitycznienia uczelni. Brak zapisów dotyczących zasad powoływania - rekrutacji do Rady. obowiązków Rady (regulamin tego organu ma tylko określać kompetencje kandydatów oraz tryb funkcjonowania) i odpowiedzialności za swoją działalność. a także podjęte decyzje. Poza tym utrzymanie rady przez szkołę wyższą musi powodować dodatkowe koszty. niełatwe do udźwignięcia przez uczelnie mniejsze i posiadające skromniejszy budżet. Czy rzeczywiście pojawienie się rady uczelni wzmocni autonomię uczelni czy może jednak będzie ją ograniczać? Praktyka w tym względzie może być odległa od teoretycznych propozycji zawartych w projekcie ustawy 2.0.	Uwaga nieuwzględniona.
448	Art. 19	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Zakładając niekoniecznie pożądaną i zgodną z intencjami ustawodawcy i środowiska uczelni rozwój wypadków, rada może łatwo się przekształcić w organ nadzorczy (podatny na wpływy polityczne), oderwany od uczelni. Negatywnie zatem należy ocenić wpływ nowego organu, jakim jest rada uczelni (w proponowanym kształcie i uprawnieniach) dla autonomii uczelni. Jednym z warunków autonomii uczelni jest zagwarantowanie możliwości podejmowania decyzji o znaczeniu strategicznym dla życia uczelni przez organy kolegialne wyłonione wewnątrz uczelni, w których skład mogą wchodzić przedstawiciele z zewnątrz (przedstawiciele organów samorządowych i rządowych, organizacji, interesariuszy itp.). Takim organem jest senat – może należy poszerzyć jego skład. Częściowa, nieprecyzyjnie określona, bezpośrednia zależność rektora od rady przyczynia się do zmniejszenia siły mandatu rektora, jako reprezentanta uczelni na zewnątrz.	Uwaga nieuwzględniona.

			Proponuje się, aby rada uczelni była organem kolegialnym, złożonym z osób spoza wspólnoty uczelni i z uczelni w proporcjach 50/50; powinna być ona organem społecznym o uprawnieniach opiniotwórczo-doradczych. Istnienie silnych, zróżnicowanych wewnętrznie, autonomicznych uczelni jest jednym z warunków zrównoważonego rozwoju społeczeństwa w długiej perspektywie.	
449	Art. 19	Konferencja Rektorów Publicznych Szkół Zawodowych	Propozycja modyfikacji zakresu kompetencyjnego rady uczelni poprzez wykreślenie funkcji nadzorczych (art. 19). Należy rozważyć słuszność i prawne uwarunkowania przypisania radzie uczelni kompetencji nadzorczych, mających charakter nadzoru administracyjnego w postaci możliwości władczego ingerowania w działalność uczelni. Należy podkreślić, że istotę nadzoru administracyjnego cechuje sprecyzowane określenie kryteriów nadzoru, a także współodpowiedzialność członków organu nadzorującego za działania podmiotu nadzorowanego. Za niedopuszczalną należy uznać sytuację, w której członkowie rady uczelni, posiadający de facto ogólne uprawnienia do współdecydowania o kierunkach działalności uczelni, mogą to czynić bez jakiegokolwiek odpowiedzialności. Ich rola powinna mieć charakter wspierający, doradczy i opiniotwórczy.	Uwaga nieuwzględniona.
450	Art. 19	Osoby fizyczne 81	W projekcie znajdują się regulacje, które naruszają lub zagrażają autonomii publicznych uczelni wyższych. Przede wszystkim nie do przyjęcia jest zmiana zasad wyboru rektora uczelni. Obecnie wybór rektora jest dokonywany w pełni demokratycznie, w sposób wolny, przez społeczność akademicką. Projekt przewiduje wybór spośród osób wskazanych przez radę uczelni, która jest ciałem złożonym w większości z osób pochodzących spoza środowiska akademickiego. Jest to poważne ograniczenie demokracji i wolności kształtowania losów uczelni przez jej społeczność. Rada uczelni jest w projekcie ustawy ciałem o niezwykle silnych uprawnieniach nadzorczych względem rektora i senatu. To ona ustala treść strategii uczelni i wpływa bezpośrednio na najważniejsze decyzje podejmowane przez organy uczelni. Takie rozwiązanie pozostaje w oczywistej sprzeczności z autonomią szkół wyższych. Autonomia ta przez lata sprawdziła się i dała pozytywne rezultaty w rozwoju demokracji akademickiej.	Uwaga nieuwzględniona.
451	Art. 19	Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	Przeniesienie kompetencji, zwłaszcza zarządczych, na nowy organ (<i>de facto</i> zewnętrzny) niewątpliwie będzie miało negatywne konsekwencje dla ustroju uczelni oraz dla równorzędnego funkcjonowania organów Akademii. Wszelkie dokonane symulacje i kalkulacje związane ze składem, funkcjami oraz kompetencjami rady uczelni wskazują, że istnienie takiego ciała kolegialnego nie znajduje uzasadnienia w przypadku uczelni artystycznej. Szkolnictwo artystyczne ma bowiem inne powiązania instytucjonalne i odmienne od innych uczelni i części instytucji naukowych zaplecze społeczne. Zatem ciało takie pozbawione będzie funkcji łączenia z otoczeniem gospodarczym, a pozostanie trzecim centrum władzy, o mocnych, konkurujących z pozostałymi dwoma ośrodkami	Uwaga nieuwzględniona.

			kompetencjach. Jest to z punktu widzenia stosunkowo małych społeczności i struktur organizacyjnych rozwiązanie nieekonomiczne i konfliktogenne. Nie może zostać pominięty także fakt, że w przypadku powierzenia podstawowych funkcji zarządczych organowi zewnętrznemu, bez określenia odpowiedzialności takiego organu, rodzi to potencjalną odpowiedzialność rektora za działanie rady uczelni, co wydaje się sytuacją niemożliwą do pogodzenia, w ramach aktualnej propozycji ustawy. Postuluje się, aby ewentualnie istnienie rady uczelni zależne było od woli senatu, który rozstrzygałby o potrzebie jej utworzenia i określał jej kompetencje. Jeżeli zgodnie z wolą Ministerstwa ciało kolegialne o mieszanym składzie jakim ma być rada uczelni, ma mieć wpływ na politykę uczelni, to jego ewentualne kompetencje i uprawnienia powinny ograniczać się do roli rady o charakterze doradczym, a nie zarządzająco-nadzorczym.	
452	Art. 19	Chrześcijańska Akademia Teologiczna w Warszawie	Sprawą nasuwającą wątpliwości w kontekście statusu ChAT jest ujęty w projekcie nowy organ szkoły wyższej pn. rada uczelni. Zgodnie z art. 19 projektu do zadań tego organu ma należeć „1) uchwalanie strategii uczelni; 2) opiniowanie projektu statutu; 3) sprawowanie nadzoru nad gospodarką finansową uczelni; 4) opiniowanie planu rzeczowo-finansowego i sprawozdania z jego wykonania; 5) sprawowanie nadzoru nad zarządzaniem uczelnią; 6) wskazywanie kandydatów na rektora; 7) wykonywanie innych zadań określonych w statucie.”. Projektowane przypisy podejmują tylko niektóre materie dotyczące statusu tego ciała. Ma być obsadzone przez senat uczelni, by kontrolować niektóre jego rozstrzygnięcia, tudzież działania innych podmiotów i instytucji wewnątrzuczelnianych. Poza brakiem przekonywujących argumentów za tworzeniem takiego dodatkowego, fasadowego w istocie, bytu, komplikującego proces decyzyjny w uczelni bez ewidentnych korzyści z jego udziału w tym procesie, jako problem jawi się kwestia wynagradzania jego członków. Jeżeli rada uczelni ma sprawować nadzór nad gospodarką finansową uczelni oraz nadzór nad zarządzaniem uczelnią, powstaje pytanie, na jakim poziomie powinny się kształtować zarobki jej członków? Ranga wskazanych zadań rady uczelni wymagałaby powoływania w jej skład osób m.in. legitymujących się wysokimi kwalifikacjami z zakresu finansów i zarządzania. Można przyjąć, że dla fachowców tego rodzaju należałoby wyasygnować wynagrodzenia porównywalne z uposażeniami profesorskimi. Wydaje się, że także z tego względu propozycja wprowadzania do struktury szkoły wyższej nowego organu - biorąc pod uwagę obecne założenia - jest trudna do przyjęcia. Dodatkowo należy zważyć, iż dla ChAT jako uczelni należącej do grupy publicznych szkół wyższych małej wielkości, finansowanie 6-8 osobowej rady uczelni byłoby obciążeniem pieniężnym odbijającym się negatywnie na zarobkach ogółu pracowników.	Uwaga nieuwzględniona.
453	Art. 19	Komitety Nauk Prawnych PAN	Przepis ten określa kompetencje rady uczelni. Są wśród nich kompetencje decyzyjne (np. uchwalanie strategii uczelni) i opiniodawcze (np. opiniuje projekt statutu). Rada uczelni	Uwaga częściowo uwzględniona.

			sprawuje m.in nadzór nad zarządzaniem uczelnią i gospodarką finansową. Jednak ustawa nie przesądza, w jakich formach ten nadzór może być wykonywany. Jak się wydaje, powinien to określić statut uczelni. Może to jednak budzić wątpliwości, np. czy można przyznać radzie uczelni kompetencję do uchylania zarządzeń rektora lub uchwał senatu? Czy rektor ma obowiązek w sprawach majątkowych uzyskiwać zgodę rady na pewne czynności zarządu majątkiem (w ramach sprawowanego nadzoru nad gospodarką finansową uczelni)? Czy każdy członek rady uczelni ma wgląd w dokumentację prowadzoną na uczelni (np. w sprawach pracowniczych)? Co będzie, gdy statut uczelni nie ureguluje sposobu sprawowania nadzoru przez radę? Proponuje się rozważyć, czy ustawa nie powinna pewnych kwestii w tym zakresie przesądzić (a przynajmniej wskazywać na kierunki rozwiązań, które mogą zostać przyjęte w statucie).	
454	Art. 19	Komitety Nauk Ekonomicznych PAN	Jednym z negatywnych aspektów reformy jest powołanie nowego organu rady uczelni, który ma mieć szerokie kompetencje i w zasadzie nie wiadomo w jakiej relacji ma pozostawać do senatu i rektora oraz czemu ma służyć. Postulat, aby co najmniej połowę rad uczelni stanowiły osoby spoza uczelni jest równie niezrozumiały. Może to zagrozić akademickiemu charakterowi uczelni. Choć współpraca z biznesem jest obecnie ważnym elementem funkcjonowania uczelni, to uniwersytety nie powinny być jednak nadmiernie podporządkowane interesariuszom zewnętrznym, jeśli chcą utrzymać swoją autonomię.	Uwaga nieuwzględniona.
455	Art. 19	Komitety Nauk o Literaturze PAN	Planowana reforma wbrew deklaracji o zwiększeniu autonomii uczelni stara się wyrazić tę autonomię ograniczyć poprzez: - wprowadzenie organu o nazwie rada uczelni, o której czytamy: „rada uczelni, wybierana przez senat uczelni, której członkowie będą rekrutować się w większości spoza uczelni. Do zadań rady będzie należało m.in. wskazywanie kandydatów na rektora, wybieranego przez kolegium elektorów, uchwalanie strategii uczelni przygotowanej przez rektora oraz nadzór nad gospodarką finansową w uczelni”. Wedle proponowanego zapisu (art. 19) rada uczelni jest w ponad 50 % ciałem obcym (choć wybieranym przez reprezentację uczelni czyli senat), do którego kompetencji należy: 1) uchwalanie strategii uczelni; 2) opiniowanie projektu statutu; 3) sprawowanie nadzoru nad gospodarką finansową uczelni; 4) opiniowanie planu rzeczowo-finansowego i sprawozdania z jego wykonania; 5) sprawowanie nadzoru nad zarządzaniem uczelnią; 6) wskazywanie kandydatów na rektora; 7) wykonywanie innych zadań określonych w statucie. Sens tego zapisu sprowadza się do oddania władzy nad uczelnią ciału złożonemu z bliżej nieokreślonych osób z zewnątrz (być może pochodzących z politycznego nadania), które	Uwaga nieuwzględniona.

			zdecydują o wyborze odpowiadającego im rektora, strategii i finansach uczelni. Ponadto propozycja oddawania zbyt dużego wpływu osobom spoza uczelni jest niebezpieczna dla rozwoju badań naukowych. Zachodzi obawa, że w imię nacisku na bezpośrednie zastosowania praktyczne i wdrożeniowość, uniwersytety mogą być spychane ku modelowi szkolnictwa zawodowego, ze szkodą dla swobody twórczych poszukiwań. Reasumując, niejasny jest projektowany skład rady uczelni, zakres uprawnień i cel jej działań. Te niejasności sprawiają, że nie postrzega się rady jako czynnika sprzyjającego rozwojowi uczelni, ale raczej jako zamach na jej autonomię.	
456	Art. 19	Radcy Prawni PAN	Pozostawienie kompetencji do wskazywania kandydatów na rektora w ręku rady uczelni - organu składającego się w dużej części z osób spoza uczelni stanowi może ograniczenie samodzielności uczelni. Wątpliwości może budzić także ukształtowanie rady jako ciała, w skład którego wchodzi znaczna część osób spoza uczelni oraz którego zadania mają charakter stanowczy a nie opiniodawczy. Może to prowadzić do ograniczenia autonomiczności uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
457	Art. 19	Osoba fizyczna 74	Zwracam uwagę, że nigdzie w ustawie nie jest zaznaczone, kto ponosi odpowiedzialność za obsługę administracyjną rady. Statut ostatecznie uchwała senat - a jak senat nie będzie chciał wesprzeć rady i nic jej nie przeznaczy? I jeszcze jedno - nie ma nic o tym, czy rektor ma prawo uczestniczyć w posiedzeniach rady. Ani jak często rada ma się zbierać. Mają dostawać wynagrodzenie - to pracują w trybie ciągłym czy na posiedzeniach?	Uwaga nieuwzględniona.
458	Art. 19	KEJN	Proponuje się wprowadzić, przepis iż rada uczelni ocenia i zatwierdza roczne sprawozdanie rektora działalności uczelni oraz sprawozdanie finansowe uczelni, zbadane przez, powołanego przez radę audytora. Modelem zrównoważonym byłoby udzielanie rektorowi „skwitowania” (tj. zatwierdzenie sprawozdania zarówno przez radę jak i senat), ze skutkiem, iż brak skwitowania obu ciał daje podstawę do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia lub stanowi wniosek do ministra o odwołanie rektora. W ppkt. 2) dodałbym „[uchwalanie strategii uczelni] i ocena jej realizacji”. W ten sposób ppkt. 3 i 4 nabiorą treści. W art. 19 ppkt. 5) warto zapisać, że przy wskazywaniu kandydata na rektora rada może korzystać z zewnętrznych firm doradztwa personalnego.	Uwaga częściowo uwzględniona.
459	Art. 19	Obywatele Nauki	Wprowadzenie do systemu akademickiego silnego elementu, jakim mają szansę być rady uczelni, może przyczynić się do większego otwarcia uczelni na otoczenie. Ważne jednak, by tworząc nowy organ, dobrze go umocować wobec rektora i senatu. Z projektu należy usunąć pkt 3 oraz pkt 5 o sprawowaniu nadzoru nad gospodarką finansową uczelni oraz nad zarządzaniem uczelnią, gdyż są to obszary, które powinny pozostać w gestii rektora.	Uwaga częściowo uwzględniona.
460	Art. 19	Komitety Polityki Naukowej	Proponuje się brzmienie: „Art. 19. Do zadań rady uczelni należy: 1) uchwalanie strategii uczelni;	Uwaga częściowo uwzględniona.

			2) opiniowanie projektu statutu; 3) <u>doradztwo w gospodarowaniu finansami uczelni</u>; 4) <u>zatwierdzanie planu rzeczowo-finansowego i sprawozdania z jego wykonania</u>; 5) <u>doradztwo w zarządzaniu uczelnią</u>; 6) wskazywanie kandydatów na rektora <u>oraz, o ile tak zapisano w statucie uczelni, wybór rektora</u>; 7) wykonywanie innych zadań określonych w statucie.”. Zmiany w zadaniach rady uczelni mają na celu wzmocnienie roli rektora, a także uwzględniają fakt, że trudno oczekiwać by rada uczelni była kompetentna w „sprawowaniu nadzoru nad gospodarką finansową uczelni”, tak jak to zapisano w projekcie ustawy. Podobnie, uważamy, że „opiniowanie planu rzeczowo-finansowego i sprawozdania z jego wykonania” powinno być zastąpione „zatwierdzeniem”.	
461	Art. 19	KRAUM, Warszawski Uniwersytet Medyczny	Ustawa wprowadza twór zewnętrzny, który przejmuje zadania senatu. Budzi istotne zastrzeżenia fakt, że osoby z zewnątrz, a nie uczelnia, tworzyły strategię uczelni i wskazywały kandydatów na rektora. Rektor powinien być wybierany spośród osób wskazanych przez środowisko uczelni. Zastrzeżenia budzi również „sprawowanie nadzoru”, zwłaszcza, że nie wiadomo kto proponuje członków i nie podano wymagań merytorycznych. Organ, który ma zajmować się jakimikolwiek sprawami związanymi z zarządzaniem lub gospodarką finansową, naturalnie opiniodawczy nie nadzorujący, powinien mieć w składzie osoby przygotowane do tego merytorycznie, czyli posiadające odpowiednie wykształcenie. Na wzór rad nadzorczych w przedsiębiorstwach – trzeba zdać egzamin, żeby w niej być. Studenci powinni posiadać prawo głosu w sprawach uczelni, ale opiniodawczy, a nie decyzyjny. Czy osoba, która nie posiada odpowiedniego wykształcenia, np. z zakresu zarządzania czy finansów jest w stanie zdecydować czy zarządzanie finansami uczelni jest prawidłowe? Niekaralność czy niezatrudnienie w administracji (obecnie czy w przeszłości niedawnej?) to zdecydowanie za mało. Jeśli mają powstać rady (kosztowne dla uczelni - wynagrodzenie, którego wysokość nie może przekroczyć 400% minimalnego wynagrodzenia określonego w przepisach wydanych na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r.), osoby spoza uczelni powinny być dobierane merytorycznie, proponowane przez rektora i akceptowane przez senat. Ich członkowie powinni mieć jasno określone obowiązki i ponosić odpowiedzialność za ich realizację. Kto będzie weryfikował czy taka rada pracuje prawidłowo?	Uwaga nieuwzględniona.
462	Art. 19	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o	Nie jest jasne, jakie są uprawnienia rady uczelni w realizacji punktów 2-5. Czy obejmują prawo weta?	Uwaga częściowo uwzględniona.

		Zdrowiu		
463	Art. 19	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Ko- pernika w To- runiu	Proponuje się wykreślenie pkt 4. Wynika z tego, iż do zadań senatu należy m.in. przeprowadzenie oceny działalności uczelni, w tym strategii uczelni. Wobec tego, zadania związane z zatwierdzeniem planu rzeczowo-finansowego i sprawozdania z jego wykonania proponuje się wprowadzić do kompetencji Senatu. W zakresie dotyczącym kompetencji rady uczelni proponuję: - zastąpić kompetencje „3) sprawowanie nadzoru nad gospodarką finansową uczelni” i „5) sprawowanie nadzoru nad zarządzaniem uczelnią” kompetencją „analiza funkcjonowania systemu kontroli zarządczej w danej uczelni”. Wynika to stąd, że nadzór jest kompetencją organów i władz zarządzających i wiąże się z działaniami władczymi (np. wydania nakazu zmiany działania lub naprawienia uchybienia) oraz ze współodpowiedzialnością za podjęte działania, - dodać „opiniowanie misji uczelni”. Zaproponowane kompetencje rady są bardzo szerokie, przy braku ponoszenia przez nią jakichkolwiek konsekwencji za działania szkodliwe dla uczelni. Pkt 1 - „uchwalanie strategii” winno pozostać w gestii senatu, a rada winna tę strategię opiniować z możliwością proponowania zmian w jej treści Pkt 6 - wskazywanie kandydatów na rektora – powinno być również możliwe przez środowisko danej uczelni, tj. nauczycieli, pracowników i studentów.	Uwaga nieuwzględniona.
464	Art. 19	Osoba fizyczna 54	Rada uczelni jest organem, który powoduje najwięcej nieporozumień, złych emocji i dziwacznych, negatywnych interpretacji. Wydaje się, że przyczyną było niewystarczające przedstawienie korzyści i szans, jakie rada wnosi do uczelni. Skupiono się natomiast, także w powyższym zapisie, na funkcjach władczo-nadzorczo-kontrolnych. W związku z tym proponuje się uzupełnić listę zadań o dodatkowy punkt (najlepiej jako pierwszy) - mimo że służy temu pkt 7 i, w pewnym sensie, 1 („uchwalanie strategii”). Propozycja: „1. Promowanie w środowiskach poza akademickich wiedzy o uczelni i jej potrzebach, działanie na rzecz finansowego wsparcia prowadzonych w niej badań oraz tworzenia jej pozytywnego wizerunku w Polsce i za granicą”.	Uwaga nieuwzględniona.
465	Art. 19	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	Za słuszne założenie należy uznać potrzebę intensyfikacji współpracy uczelni z otoczeniem społeczno-gospodarczym. Instrumentem powodującym tę intensyfikację może być powołanie rady uczelni. Wydaje się, podstawową rolą tej rady powinno być wspieranie, wyposażonego w duże kompetencje, rektora w prowadzeniu współpracy z otoczeniem. Mogłoby to się odbywać tak jak to jest w przypadku istniejących już rad biznesu, które w wielu przypadkach (szczególnie uczelni technicznych, ale i niektórych ekonomicznych) są efektywnym pośrednikiem pomiędzy uczelnią a otoczeniem społeczno-gospodarczym, które to otoczenie w ten sposób może wyrażać swoje oczekiwania wobec uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.

466	Art. 19	Collegium Da Vinci	W przypadku uczelni niepublicznej nie ma rady uczelni. Żadnemu innemu organowi nie zostały przypisane powyższe kompetencje. Być może lepsze byłoby przypisanie tych kompetencji innemu organowi w uczelni niepublicznej w treści ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
467	Art. 19	Kolegium Dziekańskie Wydziału Filozoficzno-historycznego Uniwersytetu Łódzkiego	O ile projektodawca podkreśla zwiększenie przestrzeni wolności akademickiej i wagę autonomii uczelni, ukształtowanie rady uczelni w systematyce organizacji wewnętrznej uniwersytetów jest elementem sprzecznym z tak wyrażoną ideą. Rozumiemy i akceptujemy wagę czynnika pozauniwersyteckiego i interesariuszy zewnętrznych w zarządzaniu uczelnią, uważamy jednak, że nie powinien być to czynnik o tak znacznej przewadze głosu decydującego nad samą społecznością akademicką, która nie działa przeciw w oderwaniu od potrzeb społeczno-ekonomicznych. Obawiamy się nie tyle zewnętrznego wpływu politycznego, wyrażanego przez radę uczelni w obecnie proponowanym kształcie, ale nacisku wywieranego przez świat ekonomii i rynku, który – o ile może w mądry sposób kształtować politykę uczelni względem kształcenia cechowego (ekonomicznego, marketingowego, w dziedzinach nauk ścisłych mających ściśle przełożenie na gałęzi przemysłu) – o tyle może nie zrozumieć potrzeb nauk akademickich potrzebnych społeczeństwu, świadczących o prestiżu i tożsamości kulturowej państwa, ale niezwiązanych z pojedynczą profesją bądź gospodarką jako taką (vide filologia klasyczna, filozofia, historia, historia sztuki, archeologia, antropologia itd.). Uważamy też, że warunkiem niezbędnym autonomii uczelni jest inspirowanie przez nią otoczenia zewnętrznego w równej mierze, co stymulowanie uniwersytetu od zewnątrz. W związku z powyższym postulujemy wycofanie się z pomysłu umieszczenia rady uczelni, bądź – gdyby okazało się to niemożliwe – takie ukształtowanie organizacyjne rady uczelni, by jej członkowie zewnętrzni, jak i uniwersyteccy wchodzili w skład gremium w równych proporcjach 50% (art. 20). Taka kompozycja rady wymusi konsensus otoczenia zewnętrznego i członków wspólnoty uniwersyteckiej, będzie sprzyjał dyskusji i przedstawianiu racji bez wywierania nacisku. Gwoli przykładu, rada uczelni mogłaby składać się z 10 osób, 5 spoza uczelni i 5 z uczelni (w tym przewodniczący samorządu studenckiego, bądź ewentualnie jako jedenasty członek gremium). Proponujemy także w art. 23 ust. 1. znieść założenie, że przewodniczący musi być wybrany spośród członków spoza wspólnoty akademickiej. Swobodę wyboru należy pozostawić Radzie, której członkowie nie powinni być podzieleni na nierówne co do uprawnień kategorie. Nie mamy natomiast nic przeciw temu, by rada uczelni pozostawała środkiem społecznej kontroli uczelni odnośnie do wydatkowania funduszy publicznych – można by np. dodać osobną regulację, wymuszającą akceptację rozliczeń finansowych, opiniowanie planu rzeczowo-finansowego itd. większością 2/3 głosów rady uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
468	Art. 19	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-	Zwiększenie kompetencji rektora staje się iluzoryczne w świetle art. 19, który znacząco je umniejsza poprzez zadania rady uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.

		tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu		
469	Art. 19	Uniwersytet w Białymstoku	Usunąłbym możliwość zgłaszania kandydatów na rektora, takie wsparcie może go czynić faworytem.	Uwaga nieuwzględniona.
470	Art. 19	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	W jaki sposób rada będzie sprawowała nadzór nad gospodarką finansową uczelni i nad zarządzaniem uczelnią? Jeśli chodzi o gospodarkę finansową to prowadzenie gospodarki finansowej należy do zadań rektora i jest obwarowane przepisami zewnętrznymi: ustawami o finansach publicznych, o zamówieniach publicznych, o rachunkowości, o podatku dochodowym od osób prawnych i fizycznych, o podatku od towarów i usług itp. Sprawozdanie finansowe uczelni podlega badaniu przez biegłego rewidenta i zatwierdzeniu, zgodnie z ustawą o rachunkowości, przez senat uczelni. Jaka tu będzie rola rady? Czy uchwalenie programu naprawczego i przedstawienie go ministrowi oraz roczne sprawozdanie z wykonania programu naprawczego (art. 409 ust.4 i 5) wyczerpuje pojęcie nadzoru nad gospodarką finansową? Zarządzanie uczelnią jest wpisane do zadań rektora uczelni, a senat ma przeprowadzać ocenę funkcjonowania uczelni, w tym realizacji strategii uczelni (którą uchwała rada uczelni). Jak będzie wyglądał w tej sytuacji nadzór nad zarządzaniem uczelnią? Dodatkowo do zadań rady uczelni należy: uchwalanie strategii Uczelni sprawowanie nadzoru nad gospodarką finansową uczelni, a także opiniowanie planu rzeczowo-finansowego i sprawozdania z jego wykonania. Rada uczelni przejmuje w tym zakresie kompetencje Senatu. Proponuje się zmiany zapisu art. 19 pkt 1 z: uchwalanie strategii uczelni na opiniowanie projektu strategii uczelni.	Uwaga częściowo uwzględniona.
471	Art. 19	Uniwersytet Jagielloński	Zadania rady określone w sposób nieprecyzyjny i bez koniecznej korelacji z uprawnieniami innych ustawowo przewidzianych organów. Radzie powierzono m.in. sprawowanie nadzoru nad gospodarką finansową uczelni oraz nad zarządzaniem uczelnią (art. 19 pkt 3) i 5) projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym). Projekt nie określa jednak ani zakresu ani instrumentów nadzoru w tym zakresie. Szeroko rozumiane uprawnienia nadzorcze to także możliwość uchylenia aktów organów nadzorowanych. Możliwość szczegółowego uregulowania tych kwestii w statucie nie usuwa możliwych ważnych problemów praktycznych, np. czy rada jako organ o uprawnieniach nadzorczych ma prawo uchylenia aktów organów nadzorowanych, a zwłaszcza decyzji rektora. Wątpliwości budzi także przyznanie radzie prawa opiniowania planu rzeczowo finansowego i sprawozdania z jego wykonania, niemożliwe do pogodzenia z uprawnieniami rektora. Nie uwzględniono natomiast (choć powinna to być kwestia uregulowana na szczeblu ustawy) zagadnienia opiniowania np. programu naprawczego.	Uwaga częściowo uwzględniona.

472	Art. 19	Uniwersytet w Białymstoku	Do zadań rady uczelni należy: 3) sprawowanie nadzoru nad gospodarką finansową uczelni; 5) sprawowanie nadzoru nad zarządzaniem uczelnią; 6) wskazywanie kandydatów na rektora; oraz art. 20. ust. 2. Osoby spoza wspólnoty uczelni stanowią ponad 50% składu rady uczelni. Uwaga: Członkowie Rady spoza wspólnoty uczelni będą wyznaczać kierunki rozwoju nauki na uczelni Niejasności i komplikacje budzić może określenie kompetencji rady jako „nadzoru”, podczas gdy rada nie powinna mieć (i faktycznie nie ma) instrumentów bezpośredniego władczego wkraczania w sferę kompetencji decyzyjnych rektora, a jej członkowie nie ponoszą jakiegokolwiek odpowiedzialności za podejmowane przez siebie decyzje i działania. Proponujemy zatem następujące brzmienie ust. 2-5 tego przepisu: „2. W zakresie nadzoru, o którym mowa w ust. 1 pkt. 3 i 5, rada może wkraczać w sprawy zastrzeżone do kompetencji rektora lub innych organów uczelni wyłącznie w przypadkach wyraźnie określonych w ustawie. 3. Na wniosek rektora lub z własnej inicjatywy rada może wyrażać i podawać do wiadomości rektora lub innych organów uczelni opinie we wszystkich sprawach, które uznaje za istotne dla uczelni, w szczególności w sprawach zarządzania, strategii, polityki kadrowej i finansowej oraz gospodarowania mieniem. 4. Rada ma prawo dostępu do dokumentów i informacji dotyczących uczelni. 5. Szczegółowe zasady wykonywania przez radę jej kompetencji określa statut.”.	Uwaga częściowo uwzględniona.
473	Art. 19	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Brak szczegółowego opisu zakresu kompetencji rady uczelni w zakresie nadzoru nad działalnością uczelni. Na czym niniejszy nadzór miałby polegać?	Uwaga częściowo uwzględniona.
474	Art. 19	Nowoczesna	Zbyt silna jest w ustawie pozycja rady uczelni w stosunku do rektora i senatu. Rada powinna mieć charakter doradczy i opiniodawczy a nie decyzyjny. Art. 19 punkt 1 - nie powinna uchwalać strategii uczelni tylko ją opiniować i doradzać jej kształt. Uchwalać powinien senat. Punkt 6 tego samego artykułu nie jest precyzyjny: „wskazywanie kandydatów na rektora”. W jaki sposób ma to Rada czynić? Czy sami kandydaci mają zgłaszać się do Rady, że chcą kandydować? Czy kandydat ma reprezentować siebie, czy środowisko akademickie? Do tej pory w większości uczelni istniał pewien rodzaj preelekcji, które wyłaniały poważnych kandydatów reprezentowanych przez środowisko. Teraz może się zdarzyć, że Rada wskaże senatowi takich kandydatów, że senat i uczelnia nie będzie chciała z nimi współpracować. W każdym razie nie można tego wykluczyć. Wspólnoty akademickie były dotychczas oparte na zaufaniu. Proponowany kierunek zmian sugeruje, że rektor przedstawiony przez Radę będzie raczej pełnił funkcję zarządzającego korporacją, a relacje między tak rozumianym rektorem a pracownikami uczelni nie będą oparte na zaufaniu lecz wykonywaniu zarządzeń.	Uwaga nieuwzględniona.

475	Art. 19	Uniwersytet Śląski w Katowicach	Niejasności i komplikacje budzić może określenie kompetencji rady jako „nadzoru”, podczas gdy rada nie powinna mieć (i faktycznie nie ma) instrumentów bezpośredniego władczego wkraczania w sferę kompetencji decyzyjnych rektora, a jej członkowie nie ponoszą jakiegokolwiek odpowiedzialności za podejmowane przez siebie decyzje i działania. Proponujemy zatem następujące brzmienie ust. 2-5 tego przepisu: „2. W zakresie nadzoru, o którym mowa w ust. 1 pkt. 3 i 5, rada może wkraczać w sprawy zastrzeżone do kompetencji rektora lub innych organów uczelni wyłącznie w przypadkach wyraźnie określonych w ustawie. 3. Na wniosek rektora lub z własnej inicjatywy rada może wyrażać i podawać do wiadomości rektora lub innych organów uczelni opinie we wszystkich sprawach, które uznaje za istotne dla uczelni, w szczególności w sprawach zarządzania, strategii, polityki kadrowej i finansowej oraz gospodarowania mieniem. 4. Rada ma prawo dostępu do dokumentów i informacji dotyczących uczelni. 5. Szczegółowe zasady wykonywania przez radę jej kompetencji określa statut.”.	Uwaga częściowo uwzględniona.
476	Art. 19	KU NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Szczecińskiego	Art. 19 miałby zastosowanie w przypadku uczelni, które podjęły decyzję o powołaniu rady. Postulujemy odnieść zapis art. 19 do rad uczelni na poziomie województw. Postulujemy usunięcie zapisu dotyczącego wskazywania kandydatów na rektora. Wskazywanie proponujemy zastąpić opiniowaniem w przypadku, gdy senat uczelni zdecyduje się na powołanie takiego organu. W przypadku rad uczelni funkcjonujących na poziomie województw nie występuje potrzeba ani wskazywania, ani opiniowania kandydatur na rektora. Rada uczelni na poziomie województwa stanowiłaby platformę współpracy wszystkich interesariuszy: władz państwa, terenowych organów administracji państwowej, uczelni wyższych podległych, w przypadku województwa zachodniopomorskiego, czterem ministerstwom, władz samorządowych, organizacji pracodawców i pracobiorców, samorządu studentów i doktorantów. Liczbę członków rady uczelni na poziomie województwa określałby statut rady zatwierdzony przez organy kolegialne podmiotów wchodzących w skład rady oraz Prezesa Rady Ministrów, po konsultacji z ministrami sprawującymi nadzór nad uczelniami działającymi na terenie województwa. Dzięki zastosowaniu takiego rozwiązania radę uczelni tworzyliby: 1) przedstawiciele uczelni w liczbie określonej w statucie rady. Oprócz rektora (obligatoryjnie) senaty uczelni wskazywałyby swoich reprezentantów. W skład rady wchodziłoby także przedstawiciele uczelni prywatnych; 2) przedstawiciele wskazani przez ministerstwa sprawujące nadzór nad uczelniami w województwie, po uzyskaniu akceptacji dla kandydatury przez Prezesa Rady Ministrów;	Uwaga nieuwzględniona.

			3) wojewoda lub jego pełnomocnik; 4) dyrektorzy lub pełnomocnicy jednostek administracji państwowej oraz przedstawiciele podmiotów o znaczeniu strategicznym dla województwa. Podmioty te zostałyby określone w statucie rady; 5) marszałek województwa lub jego pełnomocnik; 6) przewodniczący sejmiku województwa. Jeśli statut rady uczelni przewidywałby takie rozwiązanie, to przewodniczący sejmiku województwa mógłby być jednocześnie przewodniczącym rady uczelni; 7) prezydenci miast lub ich pełnomocnicy, w których funkcjonują uczelnie; 8) przewodniczący rad miast (lub ich pełnomocnicy), w których funkcjonują uczelnie; 9) przewodniczący organizacji pracodawców (lub ich pełnomocnicy) działających na terenie województwa. Organizacje zostałyby wskazane w statucie rady uczelni. 10) przedstawiciele organizacji pracowniczych działających w uczelniach. Dopracowania wymaga kwestia reprezentatywności. Organizacje pracownicze reprezentują, w skali województwa, kilka tysięcy pracowników uczelni wyższych; 11) przedstawiciele samorządów studenckich działających w uczelniach oraz organizacje studenckie wskazane w statucie rady; przedstawiciele niewymienionych powyżej podmiotów wskazane w statucie rady.	
477	Art. 19	Osoba fizyczna 74	W jednym punkcie jest mowa o sprawowaniu nadzoru (co wiąże się z podejmowaniem decyzji - typu nie zgadzamy się na takie wydatki rektora), w drugim jest mowa o opiniowaniu; byłbym za nadzorem.	Uwaga nieuwzględniona.
478	Art. 19	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Proponowana pozycja rady uczelni jest niewspółmiernie silna i dominująca, a zakres kompetencji jest bardzo niejasno zarysowany: a. Kompetencje rady uczelni wzmacniają centralistyczny model zarządzania uczelnią, wprowadzając również dodatkowy poziom nadzorczy w stosunku do pozostałych organów uczelni. Bez wątpienia będzie to miało negatywny wpływ również na funkcjonowanie jednostek organizacyjnych niższego szczebla (obecnie wydziałów), których istnienie uznajemy za oczywiste, gdyż kluczem do optymalnego działania uczelni jako całości jest samorządność na szczeblu podstawowym. b. Według projektu rada uczelni miałaby większe uprawnienia niż senat i rektor, którego zadania w dużej mierze zostają zredukowane do funkcji administracyjnych, przypominających uprawnienia kanclerza. W szczególności zapisy art. 19, w porównaniu z zapisami artykułów 24 i 30, wyraźnie oddają w ręce rady uczelni kompetencje ustawodawcze względem strategii uczelni oraz nadzór nad finansami. Konstytucyjnie gwarantowana wolność prowadzenia badań naukowych nie może być ograniczana przez zapisy strategii uczelni przyjętej przez organ <i>de facto</i> zewnętrzny w stosunku do nauczycieli akademickich uczelni. KDWP zdecydowanie opowiada się za wprowadzeniem istotnych zmian	Uwaga nieuwzględniona.

			art. 19, a zwłaszcza za: i. pozostawieniem radzie uczelni co najwyżej funkcji opiniodawczej w stosunku do strategii uczelni i statutu; ii. zminimalizowaniem oraz doprecyzowaniem zakresu nadzoru nad gospodarką finansową oraz nad zarządzaniem uczelnią, gdyż te kompetencje powielają uprawnienia przynależne ministrowi. Odpowiednio, należy wyposażyć senat w funkcję ustawodawczą w odniesieniu nie tylko do statutu, ale również strategii uczelni. c. Innym kluczowym elementem jest kompetencja rady uczelni w postaci wskazywania kandydatów na rektora. Zgodnie z zapisem art. 35.1.1 statut określa sposób powoływania organów uczelni. Nie jest jednak jasne, czy „sposób powoływania organów uczelni” obejmuje również drogę, jaką musi przebyć rada uczelni nim zaproponuje kandydatów na rektora. d. Niepokojące są również zapisy dalszych artykułów ustawy, zgodnie z którymi rada uczelni (przewodniczący) wykonuje czynności z zakresu prawa pracy (art. 128) w stosunku do rektora. Rada uczelni ma mieć również kompetencje ustawodawcze w zakresie uchwalania programu naprawczego uczelni (art. 408.4) i to ona ma składać sprawozdania z jego wykonania (art. 408.5). W rozumieniu KDWP zapisy te wskazują jednoznacznie, który organ uczelni został uznany w projekcie za najważniejszy. Co więcej, w naszej opinii stoją one w sprzeczności z podstawową zasadą swobody akademickiej i niezawisłości uczelni. Rada uczelni w kształcie opisanym w projekcie jest organem zbędnym, w istotny sposób ograniczającym funkcjonowanie uczelni zgodne z zasadą autonomii. Wydaje się, że jeżeli w ogóle miałyby być powoływana, to w radzie uczelni powinny zasiadać osoby z innych uczelni z dużym doświadczeniem w zarządzaniu, co sprzyjałoby również wymianie doświadczeń między uczelniami i ogólnej poprawie jakości badań, kształcenia, a także organizacji systemu nauki i szkolnictwa wyższego.	
479	Art. 19 i art. 30 pkt 1-5	Osoba fizyczna 77	Mogą budzić pewne obawy o kolizyjność niektóre, wzajemnie zazębiające się, uprawnienia / zadania rady uczelni i senatu, dodatkowo z usytuowaniem w tej strukturze rektora – wskazywanego przez radę, będącego przewodniczącym senatu (~).	Uwaga nieuwzględniona.
480	Art. 19, art. 20	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Utworzenie nowego organu uczelni – rady uczelni, tryb jej powołania oraz nadane jej kompetencje, stwarzają, zwłaszcza wobec uczelni technicznych istotne zagrożenie ustanawiania strategii uczelni niezgodnej z interesem Państwa Polskiego. Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych uważa, że w nowej Ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce powinien znaleźć się zapis mówiący o prawie uczelni do określania kto może i kto nie może zasiadać w Radzie Uczelni. Kluczowym elementem dla autonomii Uczelni jest określenie sposobu wyłaniania członków Rady	Uwaga nieuwzględniona.

			Uczelni i jej roli. Proces ten powinien zostać pozostawiony uczelniom. Rada powinna mieć jedynie funkcję doradczo-opiniotwórczą, a praca jej członków powinna mieć charakter pro publico bono.	
481	Art. 19, art. 30	Osoba fizyczna 116 (KRASP)	Być może warto zastanowić się nad prawem senatu uczelni do zgłoszenia radzie kandydata (lub maksymalnie dwóch) na rektora. Rada miałaby obowiązek uwzględnienia takiej kandydatury (kandydatur) przy wyłanianiu kandydatów na rektora. Ewentualnie warto rozważyć wprowadzenie możliwości zgłaszania kandydatów przez np. co najmniej 1/3 członków rady.	Uwaga nieuwzględniona.
482	Art. 19	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piaśtów Ślą- skich we Wro- cławiu	Wskazywanie kandydatów na rektora wygląda na jedyne unikatowe zadanie rady uczelni; rada uczelni powieła większość zadań przypisanych rektorowi i senatowi (por. art. 24 ust. 2 i art. 30); w zamyśle ma przypominać radę nadzorczą spółek skarbu państwa (?) oraz umożliwić inspekcję pracy rektora i całej uczelni interesariuszom zewnętrznym. W praktyce może powodować spory kompetencyjne i chaos oraz utrudniać decyzyjność rektora, który ostatecznie jako organ jednoosobowy uczelni ponosi odpowiedzialność jednostkową za stan uczelni, a w senacie i w radzie uczelni odpowiedzialność będzie grupowa, czyli rozmyta. Senat de facto zostaje postawiony w hierarchii poniżej rady uczelni. Rada wskazuje kandydatów na rektora, prawo to tracą profesorowie uczelni, jest to ograniczenie ich biernego prawa wyborczego. Rada sprawuje nadzór nad gospodarką finansową i nad zarządzaniem uczelnią; jak daleko posunięta? Nie ponosząc za to ewentualnej odpowiedzialności. Stanowi to pole zatargów z dyrektorem administracyjnym (kanclerzem), głównym księgowym (kwestorem), prorektorem do spraw rozwoju i rektorem samym. A w uczelniach medycznych również z dyrekcją szpitala klinicznego. Organ zbędny, a potencjalnie szkodliwy. Ponadto istnieje niebezpieczeństwo, że rada uczelni może stać się ciałem synekuralnym - por. też uwagi do art. 23 ust. 4. Przyznanie Senatowi kompetencji nadawania stopni naukowych z jednej strony zwiększa zakres zadań senatu i podnosi rangę stopnia, ale z drugiej strony obniża to rangę Rady Wydziału, która do tej pory nadawała stopień naukowy. Ustawa nic nie mówi o liczebności Senatu, ale jeśli ten organ miałby się zajmować nadawaniem stopni naukowych, to biorąc pod uwagę liczbę doktoratów nadawanych na uczelni musiałby być ciałem znacznie liczniejszym, niż dotychczas.	Uwaga nieuwzględniona.
483	Art. 19 pkt 1	Osoba fizyczna 74	Nie ma rozstrzygnięcia, jak postępować w sytuacji klinczu, kiedy Rektor przygotował natomiast Rada nie uchwała strategii uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
484	Art. 19 pkt 1 i 6	Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych	Uchwalanie strategii winno pozostać w gestii senatu, a Rada winna tę strategię opinować z możliwością proponowania zmian w jej treści. Wskazywanie kandydatów na rektora powinno być również możliwe przez środowisko danej uczelni, tj. nauczycieli, pracowników i studentów. Pozostawienie tej kompetencji tylko dla Rady może prowadzić do upolitycznienia zarządzania Uczelnią już na etapie wskazywania kandydatury rektora.	Uwaga nieuwzględniona.

485	Art. 19 pkt 2 i 3	Osoba fizyczna 74	Rada tylko opiniuje projekt statutu, co może doprowadzić do sytuacji „funkcjonalnego zbojkotowania”, gdy przez Senat, który specjalnie uchwali statut uniemożliwiający radzie jej sprawne działanie.	Uwaga nieuwzględniona.
486	Art. 19 pkt 1, 3, 5	Uniwersytet Medyczny w Lublinie	Nadzorcze kompetencje rady, określone w art. 19 pkt 1, 3 i 5 powinny zostać zamienione na kompetencje opiniodawcze. Członkowie rady uczelni nie ponoszą żadnego rodzaju odpowiedzialności za funkcjonowanie uczelni, dlatego powinni pełnić wyłącznie rolę doradczo – ekspercką.	Uwaga nieuwzględniona.
487	Art. 19 pkt 3 i 5	Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa im. S. Staszica w Pile	Naszym zdaniem precyzyjniejszego zdefiniowania wymagają zadania rady uczelni „sprawowanie nadzoru nad gospodarką finansową uczelni” (art. 19 pkt 3 Ustawy 2.0) i „sprawowanie nadzoru nad zarządzaniem uczelnią” (pkt 5). Sprawowanie nadzoru nad gospodarką finansową uczelni, inne niż opiniowanie planu rzeczowo-finansowego i sprawozdania z jego wykonania (określone w pkt. 4) wydaje się być dalece niejednoznaczne pod względem interpretacyjnym. Jeszcze bardziej niejednoznaczne jest zadanie sprawowanie nadzoru nad zarządzaniem uczelnią w kontekście jednoosobowej odpowiedzialności rektora za skutki podjętych decyzji zarządczych. Rada uczelni powinna raczej wspierać rektora w zarządzaniu strategicznym uczelnią niż stanowić organ nadzorczy względem rektora.	Uwaga częściowo uwzględniona.
488	Art. 19 pkt 3, 4, 5	Osoba fizyczna 65	Sprawowanie nadzoru nad gospodarką finansową uczelni, opiniowanie planu rzeczowo-finansowego sprawozdania z jego wykonania oraz sprawowanie nadzoru nad zarządzaniem uczelnią przerasta możliwości 7-9 osobowej rady uczelni, której członkowie z reguły nie będą mieli wystarczającej wiedzy, aby to robić. Będą musieli zatrudnić specjalistów lub specjalistyczne firmy. Czy wybór będzie w oparciu o przetarg, czy poprzez znajomości? Taka „pomoc” jest bardzo kosztowna. Są to setki tysięcy złotych w skali roku.	Uwaga nieuwzględniona.
489	Art. 19 pkt 3, 4 i 6 Art. 20 ust. 2	Krajowa Sekcja Pracowników Szkół Artystycznych NSZZ „Solidarność”	Projekt niweczy zasady autonomii środowisk akademickich. Bardzo groźny jest pomysł powołania Rady Uczelni z przewagą osób spoza uczelni, dania jej prawa decydującego wpływu na wybór rektora i politykę finansową, obciążając budżet uczelni bardzo wysokim wynagrodzeniem jej członków. Należy z tego pomysłu zdecydowanie zrezygnować.	Uwaga nieuwzględniona.
490	Art. 19 pkt 3 i 5	Nowoczesna	Sformułowanie „nadzór” musi być doprecyzowane, przy czym doprecyzowanie to powinno zmierzać w kierunku opiniowania nie zaś podejmowania decyzji wykonawczych.	Uwaga częściowo uwzględniona.
491	Art. 19 pkt 4 i 5	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów	Proponuje się brzmienie: „4) opiniowanie planu rzeczowo-finansowego i przyjmowanie sprawozdania z jego wykonania; 5) sprawowanie nadzoru kontroli nad zarządzaniem uczelnią i formułowanie w tym za-	Uwaga częściowo uwzględniona.

		Uniwersytetów Polskich	kresie rekomendacji dla rektora;” albo, w przypadku konieczności zatwierdzania planu: „4) zatwierdzanie planu rzeczowo-finansowego i przyjmowanie sprawozdania z jego wykonania; 5) sprawowanie nadzoru kontroli nad zarządzaniem uczelnią i formułowanie w tym zakresie rekomendacji dla rektora;” W odniesieniu do przepisów konstruuujących nowy organ w postaci rady uczelni należałoby, przy określaniu zadań, doprecyzować przepis o ogólnym nadzorze sprawowanym przez radę biorąc pod uwagę, że projekt ustawy faktycznie uprawnień nadzorczych radzie nie daje. W kontekście nadzoru finansowego rada pewne kompetencje otrzymała, w związku z nimi należałoby także przyjąć, że to rada powinna przyjmować sprawozdanie finansowe rektora. W tej wersji plan rzeczowo-finansowy nie podlega zatwierdzeniu przez żaden organ uczelni. Jeśli konieczne jest zatwierdzanie planu finansowego (z punktu widzenia innych przepisów prawa ogólnie obowiązującego), to także ta kompetencja powinna przypaść radzie uczelni (a nie senatowi).	
492	Art. 19 pkt 5, art. 29 ust. 2, art. 29 ust.1	Senat Uniwersytetu Łódzkiego (KRASP)	Jednoznacznie negatywnie należy ocenić propozycję wprowadzenia nowego organu, tj. rady uczelni, a zwłaszcza celu, dla którego ma być powołana, jej składu, kompetencji oraz usytuowania w strukturze organów szkoły wyższej. Z art. 19 pkt 5 projektu wynika, że organ ten ma realizować kompetencje m.in. w zakresie sprawowania nadzoru nad gospodarką finansową uczelni oraz nadzoru nad zarządzaniem uczelnią. Zakres sprawowanego przez radę uczelni nadzoru nie został jednak w żaden sposób określony. Nie jest jasne, jak ma przedstawiać się podział kompetencji między rektorem a radą uczelni, a w szczególności, czy rada uczelni miałaby mieć uprawnienia do wydawania decyzji o charakterze reformatoryjnym w stosunku do decyzji rektora lub decyzji zgłaszania wniosku o odwołanie rektora, niewymagającego stwierdzenia jakichkolwiek przesłanek (art. Ust. 2). Wprawdzie sukces takiego wniosku uzależniony jest od uzyskania kwalifikowanej większości głosów organum który dokonał wyboru (art. 29 ust. 1), jednak sama możliwość wszczęcia procedury odwołania rektora bez uzasadnienia może mieć niekorzystny wpływ na jego autorytet, atmosferę panującą w uczelni i jej bieżące funkcjonowanie. Może też być wykorzystywana, jako instrument nacisku rady na inne organy uczelni.	Uwaga częściowo uwzględniona.
493	Art. 19 pkt 6	Konferencja Episkopatu Polski	Decydujący wpływ czynnika zewnętrznego na wybór kandydatów na rektora, który powinien cieszyć się autorytetem przede wszystkim środowiska akademickiego. Prawdopodobnie członkowie Rady Uczelni nie będą dysponowali wystarczającą wiedzą o kandydatach, a ponad 50% członków Rady Uczelni ma pochodzić spoza środowiska uczelnianego.	Uwaga nieuwzględniona.
494	Art. 19 pkt 6	Komitet Nauk o Literaturze	Planowana reforma wbrew deklaracji o zwiększeniu autonomii uczelni stara się wyraźnie tę autonomię ograniczyć poprzez propozycje nowych procedur wyborów władz uczelni:	Uwaga nieuwzględniona.

		PAN	tutaj ogromny niepokój budzi pomysł wskazywania kandydatów na rektora przez radę uczelni, a tym bardziej mianowanie kierowników jednostek przez rektora. W dotychczasowym systemie zarówno rektor, jak i dziekani, dyrektorzy instytutów mieli mandat społeczny - wybierani byli przez społeczność akademicką, przez większość elektorów. Narzucenie ich społeczności akademickiej będzie czynnikiem konfliktogennym.	
495	Art. 19 pkt 6	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Powierzenie radzie uczelni zadania wskazywania kandydatów na rektora (art. 19 pkt 6), jest nie tylko głębokim naruszeniem zasady autonomii, ale też zerwaniem tradycji uniwersyteckiej polegającej na zasadzie wyboru rektora przez społeczność uczelni – profesorów i studentów. Przyjęte w projekcie ustawy rozwiązanie sprzyja możliwości „upolitycznienia” rady uczelni, pojawia się ponadto obawa, że pośpieszna nowelizacja ustawy może takie upolitycznienie wprowadzić obligatoryjnie. Oznacza to, że zadanie wskazane w art. 19 pkt 6 należy usunąć, ewentualnie zawęzić je do przyjmowania zgłoszeń kandydatów na rektora spośród członków społeczności akademickiej spełniających wymagania ustawowe.	Uwaga nieuwzględniona.
496	Art. 19 pkt 6	Osoba fi-zyczna 121 (KRASP)	Nikt nie powinien wskazywać kandydata na rektora, dotychczasowa praktyka się spraw-dzała. W tak ważnej kwestii nie powinno być możliwości dwuznacznych interpretacji i rozwiązań.	Uwaga nieuwzględniona.
497	Art. 19 pkt 6	Stowarzyszenie Top 500 In-novators	Proponowane brzmienie przepisu: <i>„...6) wskazywanie kandydatów na rektora, wybranych na drodze konkursu. Kryteria konkursu każdorazowo określi senat uczelni;”</i> Artykuł nie precyzuje trybu wyłaniania kandydatów na rektora przez radę, co może w prosty sposób prowadzić do wielu sytuacji podważających demokratyczny wybór kan-dydatów.	Uwaga nieuwzględniona.
498	Art. 19 pkt 6, art. 20	Osoba fizyczna 42, Osoba fizyczna 128, Osoba fizycz-na 129, Osoba fizycz-na 130	W proponowanej ustawie prawo do zgłaszania kandydatów na rektora zostało ograniczo-ne tylko do rady uczelni. Rada ta będzie zdominowana przez osoby spoza uczelni (w obecnym projekcie ustawy w radzie uczelni będzie 5 osób spoza uczelni, 1 student i je-dynie 2 osoby - pracownicy uczelni). Taki zapis jest wyrazem braku zaufania do gre-miów akademickich. Postulujemy aby: (a) rada uczelni zawierała większą liczbę jej przedstawicieli (profesorów) i aby zmienić pro-porcje liczby pracowników do liczby osób spoza uczelni. Zamiast studenta (stu-denci są najbardziej niestałym elementem uczelni – przebywają tu krótko) postulujemy aby jedno z miejsc w radzie powierzyć np. wybitnemu absolwentowi uczelni. Studenci i tak będą mieli swoją znaczącą reprezentację w senacie; (b) prawo zgłaszania kandydatów na rektora po-winno przynależeć także senatowi oraz dużym liczbowo przedstawicielstwom ciał profesorskich.	Uwaga nieuwzględniona.

499	Art. 19-23	Osoba fizyczna 53	Usunąłbym. Nie widzę najmniejszego pozytywnego powodu za powołaniem Rady Uczelni. Rada ta miałaby duże prawa (cały art. 19 z kuriozalnym wręcz punktem 7), a tymczasem nie widać, gdzie zaczyna się jej odpowiedzialność (no, może punkt 21.6, ale to w zasadzie żadna odpowiedzialność). Inaczej, nie widzę, z jakiego powodu taka Rada miałaby się troszczyć o dobro uczelni. Co więcej, widzę raczej, że taka Rada mogłaby się zatroszczyć o swoje interesy, niekoniecznie zgodne z interesem uczelni i niekoniecznie o szczytnych celach. A jeśli "mogłaby", to na pewno będą takie przypadki. Niebezpieczeństwo jest ogromne, projekt Ustawy jest w tym miejscu korupcjogenny. Punkt 23.4 jest przygnębiający. Czterokrotność pensji? Za co? I dla kogo? Nie. Ja wiem, że Boards of Trustees działają, ale i w USA są problemy. Wydaje mi się, że tam to powstało w prywatnych uniwersytetach jako nadzór właścicieli uniwersytetu. U nas może to prowadzić do pandemonium. Bardzo przepraszam, ale w mojej karierze jeszcze nie spotkałem takiej rady, której członkowie dawaliby takie światłe rady za czterokrotność pensji miesięcznie. To przygotowane jakieś synekury dla polityków, byłych rektorów, notabli lokalnych, a w wersji skrajnej mało ciekawych bossów, a dodatkowo w to wszystko wciągnięty byłby student o takiej wysokiej pensji.	Uwaga nieuwzględniona.
500	Art. 19-23	Zespół Rektor- ski Uniwersyte- tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Powierzenie roli nadzorczej radzie uczelni (art. 19 - art. 23) stanowi ograniczenie autonomii takich organów jak rektor i senat. Za zrozumiałe należy uznać dopuszczenie do udziału w zarządzaniu uczelniami interesariuszy zewnętrznych, co z pewnością mogłoby sprzyjać otwartości szkoły wyższej na współpracę z otoczeniem społeczno-gospodarczym, poważne wątpliwości budzą jednak nadzorcze kompetencje rady uczelni, w skład której owi interesariusze mieliby wchodzić. Zdecydowanie uważamy, że rada powinna pełnić funkcje doradcze i opiniotwórcze wobec innych organów uczelni, zwłaszcza że zgodnie z proponowaną regulacją rada sama określa swój regulamin (art. 23 ust. 2).	Uwaga nieuwzględniona.
501	Art. 19-23	Akademia Młodych Uczonych PAN	Zakres obowiązków i odpowiedzialności rad uczelni zarysowany jest bardzo szkicowo, co budzi niepokój o późniejszą interpretację tych przepisów w praktyce. Niejasne jest, czy ma być on uszczegółowiony przez statuty uczelni, czy zostanie to zrobione odgórnie, np. przez rozporządzenie ministra.	Uwaga nieuwzględniona.
502	Art. 19-23	Akademia Młodych Uczonych PAN	Biorąc pod uwagę że rada uczelni ma wspomagać instytucje zajmujące się działalnością akademicką, powinien pojawić się wymóg posiadania minimum wykształcenia wyższego. Aby uniemożliwić upolitycznienie powinien zostać określony zakaz zasiadania w radzie uczelni czynnych polityków.	Uwaga nieuwzględniona.
503	Art. 19-23	Akademia Młodych Uczonych PAN	Niepokój budzi też fakt, że znaczną liczebną przewagę będą miały w radzie osoby spoza uczelni. Obawiamy się, czy na pewno będą miały one na celu rozwój uczelni jako instytucji kształcenia i prowadzenia badań naukowych - i to nie tylko w opłacalnych gospodarczo dziedzinach, ale i w dziedzinach, które są ważne dla rozwoju społeczeństwa i	Uwaga nieuwzględniona.

			kultury. Art. 20 mówi co prawda, o powołaniu członków rady uczelni przez senat, ale niejasnym jest, czy senat jedynie zatwierdza i oficjalnie powołuje wybranych przez inne gremium (jakie?) członków rady, czy też jest w pełni odpowiedzialny za znalezienie i wybór odpowiednich kandydatów.	
504	Art. 19 w połączeniu z art. 23	Nowoczesna	Nie do przyjęcia jest zasada, aby ponad 50% rady stanowili członkowie spoza wspólnoty uczelni (ten termin zresztą powinien być doprecyzowany) i jej przewodniczący był również spoza tej wspólnoty. Albo ponad 50% rady powinni stanowić pracownicy, albo z ich grona powinien być przewodniczący.	Uwaga nieuwzględniona.
505	Art. 19, art. 25	Osoba fizyczna 52	Proponuję następującą zmianę treści dwóch artykułów nowej ustawy (nowe bądź zmodyfikowane punkty zaznaczono pismem pogrubionym): Art. 19. Do zadań rady uczelni należy: 1) uchwalanie strategii uczelni; 2) opiniowanie projektu statutu; 3) sprawowanie nadzoru nad gospodarką finansową uczelni; 4) opiniowanie planu rzeczowo-finansowego i sprawozdania z jego wykonania; 5) sprawowanie nadzoru nad zarządzaniem uczelnią; 6) wskazywanie kandydatów na rektora oraz, o ile tak zapisano w statucie uczelni, wybór rektora. 7) wykonywanie innych zadań określonych w statucie. Art. 25. 1. Rektorem może być osoba, która posiada co najmniej stopień doktora oraz spełnia wymagania określone w art. 21 ust. 1 pkt 1-4. 2. Rektora w uczelni: 1) publicznej – wybiera kolegium elektorów lub, o ile tak zapisano w statucie uczelni, wybiera rada uczelni. Władze uczelni publicznych praktycznie nie są rozliczane z działalności (nie chodzi tu o rozliczanie ze zgodności działań z przepisami, ale z wypełniania misji wobec społeczeństwa jako całości, a nie tylko wobec własnych pracowników i studentów), brakuje bowiem niezależnego od rektora ogniwa pośredniego pomiędzy społeczeństwem a władzami uczelni. Dlatego też jak najbardziej uzasadnione jest utworzenie rad uczelni, które będą pełniły rolę takiego ogniwa. Obawiam się jednak, że rada uczelni z jej mocno okrojonymi w projekcie ustawy kompetencjami będzie mało znaczącym ciałem doradczym z bardzo wysoko, w stosunku do zakresu obowiązków, opłacanymi członkami. Jej najbardziej istotną rolą będzie identyfikowanie kandydatek bądź kandydatów na rektora, co i tak sprowadzi się do pewnie tych samych osób, które byłyby wyłonione w sposób tradycyjny. Zaproponowanie osoby, która proponowałaby głębokie reformy uczelni, a jeszcze bardziej kompetentnego kandydata spoza danej uczelni, miałyoby się zupełnie z celem, ponieważ tacy kandydaci nie	Uwaga częściowo uwzględniona.

			mieliby szanse w wyborach dokonywanych przez elektorów. Moim zdaniem skończy się na tym, że rada uczelni będzie synekurą dla byłych, emerytowanych rektorów i przyjaciół uczelnianej władzy, życzliwie opiniującej jej posunięcia. Projekt ustawy w obszarze wyboru rektora jest bardziej zachowawczy niż ustawa obowiązująca obecnie, w której znajduje się następujący artykuł: Art. 72. 1. Rektor uczelni publicznej może być powołany w drodze wyborów albo w drodze konkursu. Projekt nowej ustawy dopuszcza natomiast wyłącznie wybór rektora przez kolegium elektorów. Uważam, że należy zostawić opcjonalną furtkę dla uczelni, chcących działać tak jak najlepsze uczelnie świata, do wyboru rektora-menedżera przez radę uczelni. Zapewne, podobnie jak obecnie, żadna uczelnia publiczna z tego nie skorzysta, ale kto wie co będzie w przyszłości. Furtka ta może przydać się także w ocenianiu wniosków konkursowych na uczelnie badawcze.	
506	art. 19, 20, 22 i 23	Nowoczesna	Zagrożeniem dla autonomii uczelni jest utworzenie nowego organu – rady sprawującej nadzór nad uczelnią. Nie wiadomo jak rada miałaby zostać powoływana. Nadzór rady nad uczelnią – która w ponad 50 % składałaby się z osób pochodzących spoza uczelni (art. 19, 20, 22 i 23) – miałby dotyczyć nie tylko gospodarki finansowej, kontroli nad zarządzaniem, ale także wskazywania kandydatów na rektora (art. 19), a nawet zmieniania decyzje wybranego rektora. Oznacza to, że rada może wpływać (albo wręcz decydować) o wszystkich wymiarach działalności szkoły wyższej, również takich, do których nie ma merytorycznych kompetencji.	Uwaga nieuwzględniona.
507	Art. 20	Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków Innowacji i Przedsiębiorczości w Polsce	Zapis „[...] 6 lub 8 [...]” jest niejasny, czy oznacza, że rada nie może mieć „7” członków? Zamiast „[...] 6 lub 8 [...]” „[...]od 6 do 8 członków [...]”.	Uwaga nieuwzględniona.
508	Art. 20	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu	Podważeniem koncepcji autonomii uczelni jest proponowany skład rad uczelni, w które mają wchodzić w ponad 50% osoby spoza uczelni i brak postulowanego wyłączenia z tego gremium osób aktywnych w działalności politycznej. Budzi to obawy co do właściwego wypełniania misji społecznej jaką mają uczelnie. Jakkolwiek sam fakt udziału w tym gremium przedstawicieli interesariuszy zewnętrznych jest elementem pozytywnym. Podobnie jak zachęcanie do współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym poprzez zawarcie odpowiednio sparametryzowanych elementów w systemie ewaluacji jakości kształcenia. Istotnym byłoby również zawarcie odpowiednich kryteriów w algorytmie podziału dotacji podstawowej, które również stanowiłyby zachętę do tego typu współpracy.	Uwaga nieuwzględniona.

509	Art. 20	Osoba fizyczna 54	Obecność w Radzie uczelni „przewodniczącego samorządu studenckiego” uważam za nieporozumienie. Rada nie jest organem przedstawicielskim.	Uwaga nieuwzględniona.
510	Art. 20	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	W zakresie dotyczącym przewodniczącego i członków rady uczelni proponuję: - dodanie zapisu wymagającego, aby członkowie rady realizując swe zdania kierowali się dobrem uczelni i działali na jej rzecz, - dodanie zapisu, zgodnie z którym w przypadku uczelni publicznej liczbę członków rady (od 5 do 9) określa statut tej uczelni, - wprowadzenie uczestnictwa w posiedzeniach rady przedstawiciela samorządu studenckiego tylko z głosem doradczym (do pełnienia funkcji pełnoprawnego członka rady przedstawicielowi studentowi może brakować przygotowania i kompetencji), - wprowadzenie uczestnictwa w posiedzenia rady również przedstawiciela samorządu doktorantów na zasadach analogicznych jak ww. przedstawiciel studentów, - wprowadzenie wyłącznej kompetencji senatu do wyboru przewodniczącego rady uczelni, bowiem to senat skupiający przedstawicieli społeczności akademickiej powinien w drodze wyboru weryfikować wiedzę i kompetencje kandydata oraz wyrazić wobec niego wotum zaufania.	Uwaga nieuwzględniona.
511	Art. 20	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Osoby spoza wspólnoty uczelni stanowią ponad 50% składu rady uczelni - niejasne w jaki sposób osoby te będą powoływane – przez kogo? W statucie należałoby przewidzieć np. głosowanie kwalifikowane, żeby rada uczelni nie blokowała decyzji rektora - hipotetycznie może dojść do sytuacji, w której rada uczelni de facto podejmuje strategiczne decyzje w aspekcie funkcjonowania uczelni nie jako rada lecz zarządzający.	Uwaga nieuwzględniona.
512	Art. 20	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Techniki Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się następujące brzmienie: „Art. 20. 1. W skład rady uczelni wchodzi 6 lub 8 członków wybieranych przez kolegium elektorów wybierające rektora tej samej kadencji, większością względną z uwzględnieniem przepisu ust. 2, spośród osób, którym nie przysługuje czynne prawo wyborcze w uczelni. 2. Absolwenci danej uczelni muszą stanowić ponad 50% składu rady uczelni. 3. Prawo zgłaszania kandydatur na członka rady uczelni ma każda osoba, której przysługuje czynne prawo wyborcze w uczelni.”. Kwalifikacje merytoryczne członka rady uczelni muszą być odpowiednie by mógł w sposób profesjonalny wypełniać zadania określone w art. 19 projektu. Z kolei aby rada uczelni była organem posiadającym tak samo silny mandat jak pozostałe organy uczelni i aby nie była niezależna od innych organów w podejmowaniu decyzji dobrych dla uczelni, musi być wybierana w taki sam sposób jak pozostałe organy. Jednocześnie członkowie rady uczelni powinni być wyłonieni spośród osób (grup interesariuszy), którym nie przysługuje czynne prawo wyborcze w tej uczelni, co dodatkowo zapewni im niezależ-	Uwaga nieuwzględniona.

			ność w podejmowaniu merytorycznych decyzji. Co więcej w przypadku osoby rektora, w dotychczasowym brzmieniu wybierałby on jako przewodniczący senatu osoby, które by go potem miały nadzorować. Członkowie rady uczelni nie powinni być też wyłonieni m.in. spośród pełniących funkcje wybieralne w organach przedstawicielskich lub wykonawczych władz państwowych lub samorządowych, co zagwarantuje zarówno wyższe standardy etyki i przejrzystości, jak i zapobiegnie „zapełnianiu” rady uczelni VIP-ami dla uhonorowania ich kolejną godnością. W przypadku wszystkich organów uczelni powinna być spójność terminów kadencji. Sposób wynagradzania członków organu nadzorującego zarządzanie mieniem uczelni, musi być spójny ze sposobem wynagradzania członków organu nadzorującego zarządzanie innym mieniem publicznym. Wreszcie zagwarantowanie absolwentom danej uczelni szczególnej pozycji w radzie uczelni, wynika z argumentów przytoczonych w powyżej.	
513	Art. 20	Osoba fizyczna 42, Osoba fizyczna 128, Osoba fizyczna 129, Osoba fizyczna 130 (KRASP)	W proponowanej ustawie prawo do zgłaszania kandydatów na rektora zostało ograniczone tylko do rady uczelni. Rada ta będzie zdominowana przez osoby spoza uczelni (w obecnym projekcie ustawy w radzie uczelni będzie 5 osób spoza uczelni, 1 student i jedynie 2 osoby - pracownicy uczelni). Taki zapis jest wyrazem braku zaufania do gremiów akademickich. Postulujemy aby: (a) rada uczelni zawierała większą liczbę jej przedstawicieli (profesorów) i aby zmienić proporcje liczby pracowników do liczby osób spoza uczelni. Zamiast studenta (studenti są najbardziej niestałym elementem uczelni – przebywają tu krótko) postulujemy aby jedno z miejsc w radzie powierzyć np. wybitnemu absolwentowi uczelni. Studenci i tak będą mieli swoją znaczącą reprezentację w senacie; (b) prawo zgłaszania kandydatów na rektora powinno przynależeć także senatowi oraz dużym liczbowo przedstawicielstwom ciał profesorskich.	Uwaga nieuwzględniona.
514	Art. 20	Nowoczesna; Osoba fizyczna 73	Kluczowe z punktu widzenia zbliżenia uczelni do jej otoczenia społeczno-gospodarczego oraz pewnego stopnia uniezależnienia rady od uczelnianych grup wpływów ma ukształtowanie składu rady uczelni. Zgodnie z projektem rada w ponad 50% składać się ma z osób spoza wspólnoty uczelni - co jest rozwiązaniem zasadnym. Nadal jednak rada, w tym przedstawiciele otoczenia uczelni, wybierana ma być przez senat, co niesie za sobą ryzyko takiego dobierania składu rady, który uzależniony będzie w pełni od uczelnianych grup wpływów - doskonałym przykładem są w tym względzie funkcjonujące dotychczas konwenty uczelni. Ustawa powinna eliminować wspomniane wyżej ryzyko wskazując możliwie ściśle skład rady w celu faktycznego udziału w niej interesariuszy zewnętrznych, niekoniecznie wprost powiązanych ze środowiskiem uczelni. Pozwoli to też także na faktyczne wskazywanie kandydatów na rektora spośród osób prezentujących plan rozwoju uczelni	Uwaga nieuwzględniona.

			zgodny z zapotrzebowaniem jej otoczenia społeczno-gospodarczego. Proponuje się następujące brzmienie art. 20 ustawy: Art. 20. 1. W skład rady uczelni wchodzi: 1) przedstawiciel miasta, w którym swoją siedzibę ma uczelnia, wskazany przez radę miasta; 2) przedstawiciel samorządu województwa, w którym swoją siedzibę ma uczelnia, wskazany przez sejmik województwa; 3) trzech przedstawicieli organizacji pracodawców wybranych przez senat spośród kandydatów przedstawionych przez te organizacje; 4) przewodniczący samorządu studenckiego; 5) dwóch przedstawicieli wspólnoty uczelni lub instytucji współpracujących z uczelnią, wybranych przez senat. 2. Członkowie rady uczelni, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3 nie mogą być członkami wspólnoty uczelni.	
515	Art. 20	Stowarzyszenie Audytorów Wewnętrznych Szkół Wyż- szych	Dodanie w art. 20 ust. 3 w brzmieniu: 3. W pracach rady uczestniczy z głosem doradczym audytor wewnętrzny uczelni. W obecnym kształcie organizacyjnym uczelni audytor wewnętrzny jest jedną z niewielu osób, który posiada kompleksową wiedzę o funkcjonowaniu uczelni i wszystkich aspektach jej działalności. Zgodnie z najnowszą wersją Międzynarodowych Standardów Praktyki Zawodowej Audytu Wewnętrznego i misją audytu, audytor winien mieć wgląd w organizację oraz komunikować się i współpracować zarówno z radą (w rozumieniu Standardów), jak i najwyższym kierownictwem. Rada uczelni określona w opiniowanym projekcie ustawy <i>Prawo o szkolnictwie wyższym</i> będzie miała kompetencje po części nadzoru i zarządu (finanse), a po części rady nadzorczej i komitetu nominacyjnego (organizacyjnie). Stąd dla udroźnienia wymiany informacji i wiarygodności analizy ryzyka oraz realizacji założeń określonych w Standardach naturalne i zasadne wydaje się włączenie audytora wewnętrznego w prace rady uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
516	Art. 20	Uniwersytet Rzeszowski	Obecność przewodniczącego samorządu studenckiego budzi sprzeciw. Rada jest organem o dużych kompetencjach. Jest wybierana na 4-letnią kadencję, a przewodniczący samorządu może zmieniać się w każdym roku. Nie wydaje się, aby wobec odpowiedzialnych zadań rady student miał wystarczające kompetencje do zasiadania w niej z głosem stanowiącym. Propozycja zmiany: 1. W skład uczelni wchodzi: 1) 7 lub 9 członków powołanych przez senat.	Uwaga nieuwzględniona.

			2) Przewodniczący samorządu studentów bierze udział w pracach rady jako obserwator z głosem doradczym. 2. Osoby....(bez zmian)	
517	Art. 20	Uniwersytet Śląski	Art. 20 dyskryminuje doktorantów. Dlaczego w radzie uczelni nie ma być ich przedstawiciela, skoro ma być przewodniczący samorządu studenckiego? Sugerujemy, aby przedstawiciele studentów oraz doktorantów nie byli członkami rady a jedynie mogli brać udział w jej posiedzeniach z głosem doradczym.	Uwaga nieuwzględniona.
518	Art. 20	Senat Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku; Konwent Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku	Wątpliwości budzi proporcja w radach uczelni osób spoza uczelni na niekorzyść osób reprezentujących uczelnie. W projekcie ustawy nie ma również sprecyzowanego zapisu, kto mógłby zgłaszać kandydatów do rad.	Uwaga nieuwzględniona.
519	Art. 20	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” SGH	Rady mają stanowić swoiste rady nadzorcze uczelni, więc powoływanie ich przez senat, będący organem uczelni - jest nielogicznym rozwiązaniem. Ustawa powinna dopuszczać większą liczbę członków rady (np. nie mniej jak 13), z powodu powagi jej kompetencji i zadań. Radę (lub konwent) uczelni publicznej powinien powoływać minister szkolnictwa wyższego i nauki. Prawo do rekomendowania osób do składu rady uczelni, powinny mieć: (a) uczelnia (wybierając ich ze społeczności akademickiej w wyborach bezpośrednich), podmioty z otoczenia zewnętrznego uczelni (biznes, samorząd) oraz ministerstwo. Rada uczelni nie może być jedynym podmiotem proponującym kandydatów na rektora uczelni; prawo takie powinna także mieć cała społeczność akademicka uczelni a także ministerstwo. Dyskusyjna jest propozycja powoływania do rady uczelni przedstawiciela samorządu studentów i doktorantów. Ustawa proponuje zbyt duży udział w składzie senatu przedstawicieli studentów i doktorantów; powinien on być ograniczony do 10%, a przewodniczący samorządów mogliby brać udział w pracach senatu z głosem doradczym.	Uwaga nieuwzględniona.
520	Art. 20 ust. 1	Osoba fizyczna 117 (KRASP)	Przepisy dotyczące reprezentowania studentów i doktorantów w organach kolegialnych uczelni i jej jednostek defaworyzują doktorantów: - zasada (obowiązująca także obecnie) reprezentowania studentów i doktorantów w ciałach kolegialnych w proporcji do liczebności obu grup (art. 25 ust. 3, art. 29 ust. 3) oznacza w przypadku wielu uczelni akademickich reprezentację w senacie, radzie wydziału czy kolegium elektorów w postaci jednego doktoranta i kilkunastu lub więcej studentów; - doktoranci – w odróżnieniu od studentów – nie są reprezentowani w radzie uczelni (art.	Uwaga nieuwzględniona.

			20 ust. 1). Regulacje te nie odpowiadają znaczeniu obu wymienionych grup dla rozwoju uczelni akademickiej (część doktorantów to przyszli pracownicy uczelni). Warto w tym kontekście zwrócić uwagę na zupełnie odmienne podejście do tej kwestii w przepisach dotyczących RGNiSW. Nie widać powodu dla tak różnego traktowania studentów i doktorantów na poziomie systemu i uczelni.	
521	Art. 20 ust. 1	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	Niezbędne jest uwzględnienie środowiska doktorantów w proponowanym przez projekt ustawy nowym organie uczelni, tj. w radzie uczelni. Postulat ten wysuwamy z pełną świadomością żywej dyskusji w środowisku naukowo-akademickim oraz rozdzwiewu w rekomendacjach różnych uczestników konsultacji i dyskutantów w tymże środowisku na temat składu i samej istoty tego organu. W ramach właściwości Krajowej Reprezentacji Doktorantów stawiamy wyraźny i mocny postulat uwzględnienia środowiska młodych naukowców w składzie rady uczelni. To rozwój młodej kadry naukowej powinien być w dużej mierze priorytetem uczelni, a młodzi naukowcy są grupą najbardziej zainteresowaną rozwojem ich uczelni, bo niejednokrotnie wiążą z nią długoletnie nadzieje. Jednocześnie problemy na wczesnym etapie kariery są znacząco inne niż te tożsame dla profesury z dorobkiem naukowym. Należy także zwrócić uwagę, że tak jak wykluczenie przepisu gwarantującego przedstawiciela studentom wykluczy ich z decyzyjności tego gremium, tak brak ustawowej gwarancji dla młodych naukowców również realnie eliminuje ich z rady uczelni. Podkreślić należy, iż projektowana ustawa zakłada natomiast nowe rozumienie definicji młodego naukowca, którym ma być osoba, która „jest doktorantem i nie posiada stopnia doktora albo posiada stopień doktora i od jego uzyskania nie upłynęło 7 lat.” (vide: art. 356 ust. 2 projektu ustawy). Wobec powyższego uzasadnionym staje się postulat przewidzenia w składzie rady uczelni przedstawiciela młodych naukowców. Szczegóły mechanizmu wyłaniania tej osoby regulowałby statut uczelni, co byłoby spójne z główną tendencją projektu ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
522	Art. 20 ust. 1	Obywatele Nauki	Rada uczelni w całości powinna pochodzić z wyboru. Jej liczebność nie powinna być ograniczana ustawowo. Proponuje się zatem zmianę w art. 20 ust. 1 pkt 1: „1) nieparzysta liczba członków, nie mniejsza niż 7 i nie większa niż 11;”. Zagwarantowanie ustawowo miejsca w radzie dla urzędującego przewodniczącego samorządu studenckiego tworzy rażącą wyrwę w ogólnej zasadzie wyłaniania członków rady. Ponadto, inne grupy, np. doktoranci, z niejasnych przyczyn pozbawieni są takiego przedstawicielstwa. Lepiej, by ustawa nie wskazywała takich wyjątków, pozostawiając decyzję senatowi. Proponuje się zatem wykreślenie art. 20 ust. 1 pkt 2.	Uwaga nieuwzględniona.
523	Art. 20 ust. 1 w połączeniu z	KRAUM, Gdański Uni-	W skład rady uczelni automatycznie wchodzi przewodniczący samorządu studenckiego, czyli o przyszłości uczelni ma współdecydować persona, która zapewne za kilka lat opu-	Uwaga nieuwzględniona.

	art. 23 ust. 4	wersytet Medyczny	ści uczelnię, proponuję wyłącznie głos doradczy.	
524	Art. 20 ust. 1 w związku z art. 23 ust. 4	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu	W skład rady uczelni automatycznie wchodzi przewodniczący samorządu studenckiego, czyli o przyszłości uczelni ma współdecydować osoba, która zapewne za kilka lat opuści uczelnię, czyli będzie ponosić odpowiedzialność wyłącznie przed historią. Taka osoba powinna mieć wyłącznie głos doradczy. Biorąc pod uwagę, że w skład rady uczelni wchodzi 6-8 członków powoływanych przez senat oraz przewodniczący samorządu studenckiego (razem 7-9 osób), to do rady weszłoby 8-10 osób spoza wspólnoty uczelni. Przy kilku uczelniach jak to jest np. we Wrocławiu – będzie konieczne powołanie kilkudziesięciu osób spełniających kryteria (str. 8, w tym osób nie pełniących funkcji w innych uczelniach, w radach innych uczelni lub administracji rządowej (oby nie były to osoby „przypadkowe”). Dalej – członkowie rady mają pobierać miesięczne wynagrodzenie, na poziomie do 400% wynagrodzenia minimalnego, czyli – według stanu obecnego – do 8.000 zł brutto miesięcznie, czyli 96.000 brutto rocznie na osobę. Więc ośmioosobowa rada uczelni może uczelnię kosztować rocznie <u>768.000 zł</u>. To dość dużo. Por. art. 145. Wysokość minimalnego miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego w uczelni publicznej dla: 1) profesora – wynosi 300% minimalnego wynagrodzenia.	Uwaga nieuwzględniona.
525	Art. 20 ust. 1	Osoba fizyczna 32	Duże koszty opłacania rady uczelni w przypadku uczelni jednodyscyplinowych z liczbą studentów poniżej 1500. Proponujemy mniejszą liczbę członków rady lub całkowitą rezygnację z tego zapisu.	Uwaga nieuwzględniona.
526	Art. 20 ust. 1	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Ustawa winna jednoznacznie określać liczbowy skład rady uczelni tj. precyzować kiedy należy powołać 6, a kiedy 8 jej członków (art. 20 ust. 1). Udział studentów w radzie powinien być zapewniany poprzez możliwość wyboru przez senat przedstawiciela studentów i doktorantów spośród kandydatów wskazanych przez odpowiednie samorządy. Udział studenta w radzie powinien ograniczać się do pełnienia roli jedynie opiniodawczej bez prawa głosu – jest to tym bardziej istotne, że w kolegium elektorów zapewnia się 20% udział studentów.	Uwaga nieuwzględniona.
527	Art. 20 ust. 1	Parlament Studentów RP	Postulujemy rozszerzenie przepisu z pkt 2 na osobę pełniącą obowiązki przewodniczącego, szczególnie w sytuacjach „opróżnienia” funkcji. Pozwoli to na niezakłóconą pracę rady uczelni niezależnie od okoliczności.	Uwaga nieuwzględniona.
528	Art. 20 ust. 1 pkt 1	Osoba fizyczna 11	Senat, czyli reprezentacja pracowników uczelni oraz jej usługobiorców (studentów i doktorantów), wybiera kiluosobowy organ senatu: radę uczelni otrzymujący uprawnienia ograniczające i nadzorujące działalność rektora. Wprowadzenie do rady uczelni osób niezwiązanych z uczelnią nie rozwiązuje sprawy. W dalszym ciągu zarządzanie pozostawiono we władzy pracowników tej organizacji. Jak wskazuje praktyka, tego typu przedsiębiorstwo będzie nastawione przede wszystkim na dobrostan menedżerów wyż-	Uwaga nieuwzględniona.

			szego szczebla z ujemnym skutkiem na wykonywanie misji. Rady uczelni uniwersytetów amerykańskich składają się wyłącznie z osób niezwiązanych z uczelnią, a ich członkowie wybierani są przez kooptację lub nominację władz stanowych na okres przekraczający znacznie kadencje takich władz (np. 9 lat). Proces wyboru osoby zarządzającej uczelnią w USA jak też w UK jest procesem niejawnym i polega na rekrutacji, a nie wyborze przez pracowników. Projekt nie zmienia sytuacji obecnej, ale ją bardziej komplikuje.	
529	Art. 20 ust. 2	Naczelna Rada Lekarska	Zastrzeżenia budzi wskazany przepis w zakresie planowanego składu rady uczelni, która będzie składać się w ponad 50% z osób spoza wspólnoty uczelni. Jeśli zadaniem rady uczelni jest m.in. uchwalanie strategii dla uczelni i wskazywanie kandydatów na rektora, rozwiązane takie nie znajduje uzasadnienia.	Uwaga nieuwzględniona.
530	Art. 20 ust. 2	Nowoczesna	Osoby spoza wspólnoty uczelni powinny stanowić mniej niż 50% składu rady uczelni. Wątpliwość: czy przewodniczący rady powinien być spoza uczelni (art. 23 ust. 1), tym bardziej, że ma być pracodawcą rektora, który będzie mu bezpośrednio podlegał (art. 128)? Na czym zatem ma polegać autonomia rektora?	Uwaga nieuwzględniona.
531	Art. 20 ust. 2	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Wprowadzony w tym artykule zapis powoduje, że organ uczelni staje się zewnętrznym ciałem doradczym, w praktyce kontrolujący uczelnię, co jest sprzeczne z zasadą autonomii wskazaną w ustawie.	Uwaga nieuwzględniona.
532	Art. 20 ust. 2	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Projektowany art. 20 ust. 2 ustawy stworzy sytuację, w której organ uczelni byłby de facto zewnętrznym ciałem nadzorczym, które kontrolowałoby w praktyce uczelnię, co pozostaje w sprzeczności z zasadą autonomii wyrażoną na wstępie ustawy. Postulowane jest zachowanie w projektowanym organie udziału osób spoza uczelni, co może sprzyjać transparentności i rozwojowi, jednakże w ilości ograniczonej, pozwalającej uczelni na zachowanie autonomiczności. Postulowane jest również dookreślenie na poziomie regulacji ustawowej – zarówno trybu i sposobu wyłonienia tych osób, jak i dodatkowe wymogi co do członków rady. (o czym dalej w uwagach do art. 21 ust. 1).	Uwaga nieuwzględniona.
533	Art. 20 ust. 2	Uniwersytet w Białymstoku	Kim miałyby być "Osoby spoza wspólnoty uczelni", które stanowią ponad 50% składu rady uczelni? Mają to być osoby spoza wspólnoty, a art. 10 ust. 1 stanowi, że "Studenti, doktoranci, nauczyciele akademicki i inni pracownicy uczelni stanowią wspólnotę uczelni"; poza tym zgodnie z ust. 3 "Członkostwa w radzie uczelni nie można łączyć z pełnieniem funkcji organu tej lub innej uczelni, członkostwem w radzie innej uczelni, ani zatrudnieniem w administracji rządowej"; zostaje biznes, administracja samorządowa i	Uwaga nieuwzględniona.

			byli pracownicy uczelni? i te osoby będą stanowiły ponad połowę składu decydującego o sprawach z art. 19? (1) uchwalanie strategii uczelni; 2) opiniowanie projektu statutu; 3) sprawowanie nadzoru nad gospodarką finansową uczelni; 4) opiniowanie planu rzeczowo-finansowego i sprawozdania z jego wykonania; 5) sprawowanie nadzoru nad zarządzaniem uczelnią; 6) wskazywanie kandydatów na rektora). Wydaje się, że skoro Ustawa 2.0 przewiduje Radę dla uczelni publicznych – nie postrzega jej jako organu o systemowym znaczeniu, lecz raczej kolegialny organ oddziaływania na uczelnię. Klarowność proponowanych rozwiązań (zwłaszcza doprecyzowujących) wydaje się tu niezbędna.	
534	Art. 20 ust. 2	Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy	Osoby spoza wspólnoty uczelni powinni stanowić mniej niż 50% składu rady uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
535	Art. 20 ust. 2	Osoba fizyczna 74	Teoretycznie jest to dobre rozwiązanie, ale jeśli statut będzie na przykład przewidywać, że "członkiem rady spośród wspólnoty uczelni może być jedynie osoba, która uprzednio pełniła funkcję rektora lub dziekana", to co? Być może w początkowym okresie powinien istnieć swego rodzaju "trybunał arbitrażowy", by nie powstały kuriozalne statuty.	Uwaga nieuwzględniona.
536	Art. 21	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Wiele emocji w środowisku akademickim wzbudzają przepisy dotyczące rady uczelni. Warunkiem sine qua non ograniczenia ryzyka związanego z rolą i uprawnieniami tego organu uczelni jest zapisanie w przepisie ustawowym uprawnienia dla określenia wymogów kwalifikacyjnych kandydatów na członków rady uczelni w jej statucie. Elastycznego podejścia wymaga określenia sposobu wynagradzania za pracę członków rady uczelni.	Uwaga wyjaśniona. Proponowane rozwiązania są przewidziane w projekcie.
537	Art. 21	Konferencja Episkopatu Polski	Kryteria wyboru członków rady uczelni. Wątpliwość ta dotyczy przede wszystkim jej członków pochodzących spoza grona nauczycieli akademickich (możliwość wpływu polityków, niebezpieczeństwo lobbingu).	Uwaga nieuwzględniona.
538	Art. 21	Osoba fizyczna 54	Art. 21. 2. Statut może przewidywać dodatkowe wymagania dla członków rady uczelni. Proponuję wzmocnić ten punkt, ponieważ art. 20 formułuje jedynie warunki negatywne (niekaralność, etc.) kandydatów na członków rady uczelni. Moja propozycja: „Statut uczelni precyzuje dodatkowe, w tym kompetencyjne wymagania dla członków rady uczelni”. 3. Członkostwa w radzie uczelni nie można łączyć z pełnieniem funkcji organu tej lub innej uczelni, członkostwem w radzie innej uczelni, ani zatrudnieniem w administracji rządowej. Proponuję dodać: „...zatrudnieniem w administracji rządowej ani z pełnieniem funkcji politycznej”.	Uwaga nieuwzględniona.
539	Art. 21	KU NSZZ „So-	Art. 21 miałby zastosowanie w przypadku uczelni, które podjęły decyzję o powołaniu	Uwaga nieuwzględniona.

		lidarność” Uniwersytetu Szczecińskiego	rady. W przypadku rad uczelni powoływanych na poziomie województwa postulujemy dostosowanie zapisu do zasad powoływania składu rady na poziomie regionów. Zasady dotyczące powoływania członków rady uczelni na poziomie województwa powinny być określone w statutach tych organów. W przypadku rady uczelni powoływanej zgodnie z projektem konsultowanej ustawy „członkostwa w radzie uczelni nie można łączyć z pełnieniem funkcji organu tej lub innej uczelni, członkostwem w radzie innej uczelni, ani zatrudnieniem w administracji rządowej.” (Art. 21. 1. 5) 3) Rada uczelni na poziomie województwa staje się podmiotem ważnym dla kreowania współpracy interdyscyplinarnej, zgodnej z założeniami strategii państwa, regionu, poszczególnych uczelni. Daje szansę na wzmocnienie współpracy pomiędzy interesariuszami.	
540	Art. 21	Uniwersytet Jagielloński	Powołanie rady i przyznanie jej uprawnień nadzorczych nie zostało skorelowane z odpowiedzialnością członków rady za podejmowane działania. Jedyna przewidziana w projekcie sankcja to możliwość odwołania w razie niewypełniania albo nienależytego wypełniania obowiązków (art. 21 ust. 6), ewentualnie skrócenie przez senat na wniosek ministra kadencji (w razie naruszenia przez radę przepisów prawa). Tego rodzaju konsekwencja, istotna moralnie w wypadku członków wywodzących się ze wspólnoty akademickiej, nie będzie miała praktycznego znaczenia w wypadku osób powołanych spoza środowiska akademickiego. Brak odpowiedzialności rodzi pytanie o skuteczność działań rady oraz identyfikację jej członków z interesami uczelni w której pełnią swoje funkcje. Wątpliwości budzi powierzanie członkostwa w radzie z urzędu wiryliście, przewodniczącemu samorządu studenckiego przy jednocześnie eksponowanej zasadzie obsadzania składu rady przez senat (jak będą powoływani?). Do rozważenia pozostaje także kwestia powierzania funkcji przewodniczącego rady np. osobie wybranej przez senat uczelni. Takie rozwiązanie wzmocniłoby mandat rady i jej legitymację do działania w społeczności akademickiej. Analiza przepisów projektu wskazuje, że jako podstawowy model działania rady przyjęto podejmowanie rozstrzygnięć in gremio, w obecności co najmniej połowy statutowych członków. Nie określono jednak czy członkowie rady będą mieć indywidualnie przysługujące im z tytułu członkostwa uprawnienia (np. żądanie informacji z zakresu danych osobowych). Projektodawcy odsyłają w tym zakresie do regulaminu przyjętego przez samą radę (art. 23 ust. 2), wydaje się jednak, iż potrzebna byłaby wskazówka ustawodawcy. Nie doprecyzowano także np. zakresu kontroli sprawowanej nad działalnością rady np. w zakresie stwierdzania zgodności jej regulaminu ze statutem i ustawą, zgodności z prawem podejmowanych przez nią na posiedzeniach rozstrzygnięć. Nie określono także korelacji między senatem a radą (senat może formułować rekomendacje dla rady,	Uwaga częściowo uwzględniona.

			jakie skutki rodzić może ich nieuwzględnienie przez radę?). Czy do ewentualnych rozstrzygnięć nadzorczych należy stosować odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego? Kwestie te powinny być uregulowane. Wątpliwe jest odebranie prawa do kandydowania do rady osobie wobec której toczy się postępowanie dyscyplinarne (art. 21 pkt 4). Rozwiązanie to narusza konstytucyjną zasadę domniemania niewinności. Bardzo szeroko (szerzej niż np. w prezydenckim projekcie ustawy o Sądzie Najwyższym określono zakaz ubiegania się o członkostwo w radzie w wypadku osoby wobec której toczy się postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego (nie tylko umyślne ale także nieumyślne!). Do chwili skazania osoba taka jest w świetle prawa niewinna. Można rozważyć obowiązek poinformowania uczelni o fakcie wszczęcia wobec takiego kandydata postępowania z oskarżenia publicznego (a także o toczeniu się postępowania dyscyplinarnego) jednak proponowane rozwiązanie jest zbyt daleko idące. Wszczęcie i prowadzenie postępowania nie oznacza winy i do chwili prawomocnego skazania nie może być podstawą ustawowego ograniczenia praw. Odmienne (zgodnie z dotychczasowymi standardami) określono wymogi kwalifikacyjne w zakresie członkostwa w PKA (art. 245 ust. 5).	
541	Art. 21	Uniwersytet w Białymstoku	Dodałbym zapis o bezpartyjności członków rady, uchroniłoby to w jakimś stopniu od rasowych polityków.	Uwaga nieuwzględniona.
542	Art. 21	Uniwersytet Śląski	Należy postulować zmianę projektu ustawy w zakresie wymagań dotyczących kandydata na członka rady uczelni i (przede wszystkim) członka rady uczelni, senatora, kandydata na senatora oraz rektora w odniesieniu do negatywnych przesłanek: prowadzenia przeciwko danej osobie postępowania dyscyplinarnego lub prowadzenia przeciwko danej osobie postępowania karnego. Przesłanką tą powinno być jedynie skazanie prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe oraz ukaranie karą dyscyplinarną, a nie wszczęcie postępowania w tych sprawach.	Uwaga uwzględniona.
543	Art. 21	Nowoczesna	W obecnym kształcie rada uczelni ma zbyt duże kompetencje. Sytuacja, w której większość członków rady jest wybierana spoza grona akademickiego, a następnie ta większość ma prawo wskazywać 2 (lub więcej) kandydatów na rektora, jest realną ingerencją w autonomię uczelni. Argument, że senat wybiera te osoby nie jest wystarczający – senat może nie zareagować w porę, jeśli rada proponuje kandydatów, o których będzie wiadomo, że nie będą działać na rzecz dobra uczelni – a będą dbać wyłącznie o interes członków rady. Jeśli ma istnieć w jakiegokolwiek formie, powinna mieć charakter WYŁĄCZNIE doradczy, konsultacyjny – może opiniować projekty statutu, regulaminu studiów, strategii uczelni czy planu finansowego, ale nie powinna mieć kompetencji wykonawczych (czyli wskazywania kandydatów na rektora czy uchwalania strategii uczelni). Udział osób udział powinien wynosić nie więcej niż 30% ogółu składu (a nie jak obecnie – ponad 50%).	Uwaga częściowo uwzględniona.

			Konieczność zabezpieczenia rady przed udziałem w jej posiedzeniach polityków. Jakikolwiek udział polityków w życiu uczelni będzie naruszeniem jej autonomii, wskazane byłoby wprowadzenie w ustawie odpowiednich przepisów-bezpieczników, by nie doprowadzić do sytuacji, w której będą oni decydować o polityce wewnątrzuczelnianej. Funkcja członka rady uczelni powinna być pełniona społecznie lub wynosić maksymalnie 200% minimalnej krajowej (obecnie w projekcie – 400%). Słuszna jest koncepcja, aby w radzie zasiadał przewodniczący samorządu studenckiego – jako reprezentant najliczniejszej grupy akademickiej w uczelni. Wątpliwości co do przepisu w art. 21, ust. 4: <i>Członkostwo w radzie uczelni wygasa w przypadku śmierci, rezygnacji z członkostwa oraz zaprzestania spełniania wymagań określonych w ust. 1 pkt 1– 4 albo określonych na podstawie ust. 2</i> Ust. 1 pkt 3 brzmi następująco: <i>3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe i nie toczy się przeciwko niej postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego</i> Czy oznacza to, że jakiegokolwiek oskarżenie wobec osoby zasiadającej w radzie będzie skutkować jego wykluczeniem? Zasada domniemania niewinności w Polsce wskazuje, iż dopiero orzeczenie sądu wskazuje (lub nie) o winie danej osoby. W sytuacji, gdy ktoś zostanie niesłusznie oskarżony, poniesie dodatkową konsekwencję (wykluczenie z rady).	
544	Art. 21	Osoba fizyczna 42, Osoba fizyczna 128, Osoba fizyczna 129, Osoba fizyczna 130 (KRASP)	Z oczywistych powodów środowisko akademickie obawia się wpływu czynników politycznych na funkcjonowanie uczelni. Szereg artykułów projektu ustawy (art. 21, 120, 223, 228) wprowadza specyficzne warunki przy powoływaniu osób do senatu lub rady uczelni, kwalifikowaniu na nauczyciela akademickiego lub przy uzyskiwaniu tytułu profesora, które mają lub mogą mieć charakter polityczny. Warunkiem ograniczającym nie może być toczące się postępowanie, a jedynie udowodniona sądowo wina. Podobnie, eliminacja ze względu na współpracę sprzed wielu lat ze służbami mogłaby powodować usuwanie osób o znaczącym potencjale naukowym, ważnym dla podnoszenia poziomu nauki polskiej w świecie. Postulujemy usunięcie tych zapisów.	Uwaga częściowo uwzględniona.
545	Art. 21, art. 23	Uniwersytet w Białymstoku	Wprowadzenie jako organu uczelni rady uczelni, i to na pierwszym miejscu, i o tak szerokich kompetencjach, doprowadzi do ograniczenia lub zaniku autonomii uczelni. W myśl art. 21 członkiem rady uczelni spoza społeczności akademickiej może być każdy, kto spełnia wymogi formalne, ograniczone do: niekaralności, braku (udowodnionej)	Uwaga nieuwzględniona.

			współpracy ze służbami bezpieczeństwa PRL i niezatrudnienia w administracji rządowej. Tak zdefiniowana rada daje możliwość podporządkowania uniwersytetu politykom, przedsiębiorcom i różnym koteriom. Gwarantuje im też zarobki przewyższające, najczęściej mocno przewyższające, wynagrodzenie nawet samodzielnych pracowników naukowo-dydaktycznych uniwersytetu, co należy uznać za wątpliwe pod względem etycznym. Będzie to grupa (kolejna) korzystająca z dotacji na działalność podstawową uniwersytetu i jednocześnie nie wnosząca nic do zwiększenia tej dotacji. Otwartym pozostaje pytanie: w jakim wymiarze czasu pracy będą zatrudnieni członkowie rady. Czy zagwarantowane im w art. 23 ust. 4 wynagrodzenie dotyczy pracy na rzecz uniwersytetu w wymiarze pełnego etatu czy ułamka. Jeżeli ułamka etatu, to jakiego? Pytanie to dotyczy również członków rady wyłonionych spośród społeczności akademickiej. W przypadku tych ostatnich pojawia się też kwestia podwójnego zatrudnienia w tej samej uczelni.	
546	Art. 21 ust. 1	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Pomimo, iż ustawa pozwala na wprowadzenie w statucie dodatkowych wymogów co do członków rady uczelni mając na celu zapewnienie jakości i poziomu pracy tego organu wskazanym byłoby rozwiniecie obligatoryjnych wymogów co do członków rady, takich jak np.: - wykształcenie wyższe lub wykształcenie wyższe uzyskane za granicą uznane w Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie przepisów odrębnych, - nie wykonywanie zajęć, które pozostawałyby w sprzeczności z jej obowiązkami jako członka organu albo mogłyby wywołać podejrzenie o stronnictwo lub rodzić konflikt interesów wobec działalności uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
547	Art. 21 ust. 1	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Dopisać pkt 6) o treści „co najmniej od czterech lat czynnie nie uczestniczy w działalności politycznej regionu lub kraju”. Takie kryterium wstępuję w części państw europejskich, co chroni przed upolitycznieniem zarządzania w szkolnictwie wyższym.	Uwaga nieuwzględniona.
548	Art. 21 ust. 1	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Brak określenia kompetencji czy doświadczenia osób mających być członkami rady uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
549	Art. 21 ust. 1	Osoba fizyczna 37	Modyfikacja art. 21 ust. 1 pkt 5, dodanie pkt 6 i 7: „Art. 21. 1. Członkiem rady uczelni może być osoba, która: 1) ma pełną zdolność do czynności prawnych;	Uwaga nieuwzględniona.

			2) korzysta z pełni praw publicznych; 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe i nie toczy się przeciwko niej postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego; 4) nie była karana karą dyscyplinarną i nie toczy się przeciwko niej postępowanie dyscyplinarne; 5) w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie pracowała i nie pełniła służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2016 r. poz. 1721, 1948, 2260 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 1530 i 1600) oraz nie współpracowała z tymi organami oraz nie jest i w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia wejścia ustawy nie była członkiem partii politycznej. 6) nie była podoficerem lub oficerem w okresie od 1981 r. do 1989 r. w Siłach Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej 7) nie uzyskała awansów naukowych w sfałszowanych recenzjach niezgodnych z obowiązującą ustawą.”	
550	Art. 21 ust. 1	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	W projekcie nie określa się żadnego zakresu odpowiedzialności rady, nie określa się kompetencji minimalnych kandydatów do rady ani sposobu wyłaniania kandydatów. Jednocześnie projekt gwarantuje wynagrodzenie dla członków rady.	Uwaga nieuwzględniona.
551	Art. 21 ust. 1 art. 26 ust. 2 art. 31 ust. 4	Parlament Studentów RP	W aktualnym brzmieniu zacytowane przepisy naruszają jedną z głównych zasad postępowania karnego, zgodnie z którą oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem. Wskazana wyżej zasada wynika wprost z art. 42 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem do wyeliminowania członka rady uczelni lub członka kolegium elektorów potrzebne byłoby tylko i wyłącznie wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. W związku z powyższym postulujemy zmianę w tym zakresie i usunięcie budzących wątpliwości uregulowań, tj. następujących fragmentów: „i nie toczy się przeciwko niej postępowanie ścigane z oskarżenia publicznego” oraz „i nie toczy się przeciwko niej postępowanie dyscyplinarne”.	Uwaga uwzględniona.
552	Art. 21 ust. 1 i art. 23 ust. 4	Osoba fizyczna 65	W przypadku zachowania rady uczelni konieczny jest ustawowy wymóg, jakie merytoryczne kwalifikacje musi posiadać członek rady uczelni oraz znaczne zmniejszenie maksymalnych wynagrodzeń dla członków rady uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
553	Art. 21 pkt 1 (ust. 1)?	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Me-	Biorąc pod uwagę "wpływ i siłę" rady uczelni na funkcjonowanie instytucji i społeczności akademickiej ważnym byłoby wprowadzenie: kryteriów jakie mają spełniać kandydaci do rady (poza kryteriami ogólnymi)	Uwaga nieuwzględniona.

		dyczny	- wytycznych co do konkretnych zadań Rady (poza koordynowaniem generalnie wszystkiego). - zapisów co do kontroli nad jakością prac Rady	
554	art. 21 ust. 1 pkt 3	Nowoczesna	Skreślić fragment z art. 21 ust. 1 pkt 3, czyli „i nie toczy się przeciwko niej postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego”.	Uwaga uwzględniona.
555	Art. 21 ust. 1 pkt 3 i 4	Obywatele Nauki	Wykluczenie spośród członków rady uczelni osoby, przeciwko której toczy się postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub postępowania dyscyplinarne, po pierwsze narusza zasadę domniemania niewinności, po drugie ogranicza w tej mierze autonomię uczelni. Proponujemy usunięcie obu zapisów dotyczących toczących się postępowań.	Uwaga uwzględniona.
556	Art. 21 ust. 1 pkt 3 i 4	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	Proponuje się brzmienie: „Art. 21.1. Członkiem rady uczelni może być osoba, która: 1) ma pełną zdolność do czynności prawnych; 2) korzysta z pełni praw publicznych; 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe i nie toczy się przeciwko niej postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego; 4) nie była karana karą dyscyplinarną i nie toczy się przeciwko niej postępowanie dyscyplinarne; 5) w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie pracowała i nie pełniła służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2016 r. poz. 1721, 1948, 2260 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 1530 i 1600) oraz nie współpracowała z tymi organami. 1a. Członkiem rady uczelni nie może być także osoba, przeciwko której toczy się postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub postępowanie dyscyplinarne.”. Wątpliwości budzi rozwiązanie zakładające wygaśnięcie mandatu rektora już w wyniku samego wszczęcia przeciwko niemu postępowania dyscyplinarnego (art. 25 ust. 5 w zw. z art. 21 ust 1 pkt. 3 i 4 projektu). Prowadzi to do niebezpieczeństwa utraty mandatu w wyniku podjęcia decyzji o wszczęciu postępowania jednoosobowo przez prokuratora lub rzecznika dyscypliny finansów publicznych. Pozbawienie mandatu przed uprawomocnieniem się orzeczenia skazującego kłóci się z zasadą domniemania niewinności.	Uwaga uwzględniona.
557	Art. 21 ust. 1 pkt 3 i 4	Uniwersytet Śląski w Katowicach	Art. 21. Należy postulować zmianę projektu ustawy w zakresie wymagań dotyczących kandydata na członka rady uczelni i (przede wszystkim) członka rady uczelni, senatora, kandydata na senatora oraz rektora w odniesieniu do negatywnych przesłanek: prowa-	Uwaga uwzględniona.

			dzenia przeciwko danej osobie postępowania dyscyplinarnego lub prowadzenia przeciwko danej osobie postępowania karnego. Przesłanką tą powinno być jedynie skazanie prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe oraz ukaranie karą dyscyplinarną, a nie wszczęcie postępowania w tych sprawach.	
558	art. 21 ust. 1 pkt 3 i 4	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Przedmiotowy zapis pozwala na wykluczenie kandydata do rady przez samo wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, co wydaje się być nadmierne. W szczególności w przypadku postępowań dyscyplinarnych może prowadzić do nadużyć (możliwość wyeliminowania danego kandydata do rady uczelni).	Uwaga uwzględniona.
559	Art. 21 ust. 1 pkt 4	Pracownicy i studenci UW	Proponujemy zrezygnowanie z przepisu: „i toczy się przeciwko niej postępowanie dyscyplinarne” – w myśl zasady domniemania niewinności nie powinno być możliwości wygaszenia członkostwa w radzie (zgodnie z ust. 4) w przypadku samego rozpoczęcia postępowania dyscyplinarnego. Dopiero udowodnienie przewinienia, jakie nastąpi w wyniku zakończenia postępowania dyscyplinarnego, powinno być powodem do wygaszenia członkostwa w radzie uczelni bądź uniemożliwić kandydowanie na członka rady uczelni.	Uwaga uwzględniona.
560	Art. 21 ust. 1 pkt 3 i 4 oraz art. 120 pkt 3	Komitety Nauk Prawnych PAN	W obydwu przepisach mowa jest jako o negatywnej przesłance powołania osoby na członka rady uczelni lub zatrudnienia na stanowisku nauczyciela akademickiego, że „nie toczy się przeciwko niej postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego” (nie musi to być przestępstwo umyślne!) a nadto - w art. 21 ust. 1 pkt 4 - że „nie toczy się przeciwko niej postępowanie dyscyplinarne” (nie wiadomo dlaczego o takiej przesłance nie wspomina art. 120 pkt 4, gdzie mowa jest tylko o ukaraniu karą dyscyplinarną). Przywołane przepisy naruszają przede wszystkim zasadę domniemania niewinności (art. 42 ust. 3 Konstytucji). Co więcej, nawet w przypadku kandydatów na sędziów SN (zgodnie z prezydenckim projektem ustawy o SN - wersja z 26 września 2017 r.) przesłanką negatywną powołania na urząd sędziego jest tylko prawomocne skazanie za „za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe” (art. 29 § 1 pkt 2). W projekcie nie ma mowy o toczącym się postępowaniu dyscyplinarnym. W przypadku kandydatów na członków rady można sobie wyobrazić, że powinni oni złożyć oświadczenie, czy toczy się wobec nich postępowanie przygotowawcze lub dyscyplinarne (aby senat uczelni, podejmując decyzję o wyborze takiej osoby, dysponował odpowiednią informacją), ale dopóki to postępowanie nie zostanie zakończone prawomocnym orzeczeniem fakt toczenia się takiego postępowania nie powinien być negatywną przesłanką powołania do rady uczelni (podobnie w przypadku osoby kandydującej na rektora lub członka senatu). W przypadku natomiast art. 120 pkt 3 można także uznać, że przepis ten narusza art. 65 ust. 1 Konstytucji, gwarantujący prawo	Uwaga częściowo uwzględniona.

		wyboru zawodu i miejsca pracy (skoro osoba taka nie została skazana prawomocnym wyrokiem na karę dodatkową zakazu wykonywania zawodu - por. art. 39 pkt 2 kodeksu karnego). Niezależnie od powyższej uwagi, do art. 120 odsyła art. 131 pkt 1, wobec czego już wszczęcie postępowania przygotowawczego i postawienie zarzutów o popełnienie przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego (choćby nieumyślnego) spowoduje wygaśnięcie (z mocy prawa) umowy o pracę z nauczycielem akademickim (w obowiązującej ustawie - prawo o szkolnictwie wyższym z 2005 r. istnieje możliwość zawieszenia nauczyciela akademickiego, przeciwko któremu toczy się postępowanie karną lub dyscyplinarne - por. art. 147 ust. 1 p.s.w.). Zaproponowane w projekcie rozwiązanie (odesłanie w art. 131 pkt 1 do całego art. 120) nie zostało zharmonizowane z art. 130 pkt 3, 4 i 5, w których przyczyną wygaśnięcia stosunku pracy jest skazanie orzeczeniem dyscyplinarnym lub karnym. W odniesieniu do orzeczenia dyscyplinarnego i skazania za przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego normy te będą puste, skoro wcześniej musiałoby zostać wszczęte postępowanie dyscyplinarne lub postępowanie karne o takie przestępstwo, a to już spowodowałoby, że stosunek pracy wygasłby (jeszcze przed wydaniem orzeczenia!). Co więcej, z art. 130 pkt 5 zdaje się wynika, że skazanie na karę np. grzywny nie uzasadnia wygaśnięcia umowy o pracę, co jednak pozostaje w sprzeczności z tym, że do skazania na taką karę może dojść w wyniku postępowania o popełnienie przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, a zatem stosunek pracy także musiałby w takim wypadku wygasnąć (nie wygasłby jedynie wtedy, gdy przestępstwo ścigane byłoby z oskarżenia prywatnego). Nadto przepis art. 131 nie przewiduje, że np. w razie prawomocnego uniewinnienia czy umorzenia postępowania nauczyciel akademicki ma prawo powrotu na uczelnię. Podobnie w razie uniewinnienia nauczyciela akademickiego w postępowaniu dyscyplinarnym przepis nie przewiduje możliwości powrotu do pracy (stosunek pracy wygaśnie ze względu na odesłanie do art. 120 pkt 3). Art. 21 ust. 1 pkt 5 (do którego odsyłają art. 25 ust. 1, art. 26 ust. 3, art. 31 ust. 5) i art. 223 ust. 2 - przepisy te przewidują jako przesłankę negatywną zajmowania określonych stanowisk (rektora, członka senatu lub rady uczelni), prawa do uzyskania tytułu profesora albo prawa wyborczego (bycia elektorem) osoby, które w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. pracowały lub pełniły służbę w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracowały z tymi organami (o współpracy nie wspomina jednak art. 223 ust. 2). Przepisy te nie tylko wykraczają poza zakres podmiotowy osób podlegających lustracji na podstawie ustawy z 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów, ale także budzą wątpliwości w przypadku osób, które pełniły funkcje publiczne	
--	--	--	--

			w rozumieniu art. 4 powołanej ustawy i złożyły prawdziwe oświadczenie lustracyjne o współpracy z organami bezpieczeństwa państwa (o pracy lub służbie w takich organach). Ustawa z 2006 r. pozbawia bowiem prawa pełnienia funkcji publicznych jedynie w razie złożenia nieprawdziwego oświadczenia lustracyjnego, potwierdzonego prawomocnym orzeczeniem sądu. Osoby, które złożyły oświadczenie lustracyjne o współpracy z organami bezpieczeństwa (o pracy lub służbie w takich organach), mogły oczekiwać, że mogą pełnić funkcje publiczne, np. rektora uczelni. Tymczasem projekt pozbawia takie osoby tej możliwości, co może naruszać zaufanie obywatela do państwa i stanowionego prawa (art. 2 konstytucji). Byłoby inaczej, gdyby w 2006 r. zdecydowano się na pozbawienie osób, które pracowały lub pełniły służbę albo współpracowały ze służbami bezpieczeństwa, prawa do pełnienia określonych w ustawie funkcji publicznych. Po ponad 10 latach od wejścia w życie tej regulacji zmiana „reguł gry” (tylko w odniesieniu do pewnej części osób, które podlegały ustawie z 2006 r.) budzi wątpliwości.	
561	Art. 21 ust. 1, 3 i 5-7	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się następujące brzmienie: „Art. 21. 1. Członkiem rady uczelni może być osoba, która: 1) ma pełną zdolność do czynności prawnych; 2) korzysta z pełni praw publicznych; 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe i nie toczy się przeciwko niej postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego; 4) nie była karana karą dyscyplinarną i nie toczy się przeciwko niej postępowanie dyscyplinarne; 5) w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie pracowała i nie pełniła służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2016 r. poz. 1721, 1948, 2260 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 1530 i 1600) oraz nie współpracowała z tymi organami; 6) spełnia wymogi dla członka organu nadzorczego określone w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 2259, z 2017 r. poz. 624, 1491, 1529.); 7) po objęciu funkcji złoży oświadczenie o prowadzeniu działalności gospodarczej i o stanie majątkowym w rozumieniu ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2017r poz. 1393.); 8) nie ukończyła 70. roku życia do dnia rozpoczęcia kadencji jako członek rady uczelni. (...)	Uwaga nieuwzględniona.

			3. Członkostwa w radzie uczelni nie można łączyć ani z członkostwem wspólnoty tej lub innej uczelni, któremu przysługuje czynne prawo wyborcze, ani z członkostwem w radzie innej uczelni, ani z zatrudnieniem w administracji rządowej lub samorządowej, ani z pełnieniem funkcji wybieralnej w organach przedstawicielskich lub wykonawczych władz państwowych lub samorządowych. (...) 5. Wygaśnięcie członkostwa w radzie uczelni stwierdza przewodniczący kolegium elektorów. 6. W przypadku ustania członkostwa w radzie uczelni, nowego członka rady uczelni na okres do końca kadencji wybiera kolegium elektorów.”. (Uzasadnienie jak do zmiany w art. 20.)	
562	Art. 21 ust. 1 pkt 5	Osoba fizyczna 120 (KRASP)	W ustawie przewidziano że członkiem rady uczelni może zostać osoba, która „w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie pracowała i nie pełniła służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2016 r. poz. 1721, 1948, 2260 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 1530 i 1600) oraz nie współpracowała z tymi organami.” Takich wymagań nie ma w przypadku rektora, jego zastępców i osób pełniących funkcje kierownicze w organach uczelni. To chyba niedopatrzenie.	Uwaga wyjaśniona. Projekt przewiduje takie wymaganie w stosunku do rektora, a ponadto w wyniku konsultacji uwzględniono to wymaganie również w stosunku do organów uczelni przewidzianych statutem.
563	Art. 21 ust. 1 i 2	Osoba fizyczna 65	Powinien być określony w ustawie wymóg merytoryczny konieczny, aby być członkiem rady uczelni. Np. uprawnienia do zasiadania w radach nadzorczych w spółkach Skarbu Państwa, wykształcenie ekonomiczne, prawnicze itp., które daje kwalifikacje do wypełnienia zadań rady uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
564	Art. 21 ust. 3	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Proponuje się uzupełnienie zapisu o określenie „innego”: Członkostwa w radzie uczelni nie można łączyć z pełnieniem funkcji <u>innego</u> organu tej lub innej uczelni, członkostwem w radzie innej uczelni, ani zatrudnieniem w administracji rządowej.	Uwaga nieuwzględniona.
565	Art. 21 ust. 3	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP) Komitet Nauk Demograficz-	Istnieje ryzyko nieznaledzenia kandydatów na członków rady spełniających ustawowe kryteria członkostwa.	Uwaga nieuwzględniona.

		nich PAN		
566	Art. 21 ust. 3	Uniwersytet Rzeszowski	Zachowując zasadę apolityczności uczelni (zwłaszcza w aktualnej sytuacji) należy zmienić ust. 3. Propozycja zmiany: 3. Członkostwa w radzie uczelni nie można łączyć z pełnieniem funkcji organu tej lub innej uczelni, członkostwem w radzie innej uczelni, ani zatrudnieniem w administracji rządowej i samorządowej oraz sprawowaniem mandatu posła, senatora i radnego.	Uwaga nieuwzględniona.
567	Art. 21 ust. 3	Osoba fizyczna 47	Proponuje się zmianę przepisu na następującą treść: „Członkostwa w radzie uczelni nie można łączyć z pełnieniem funkcji organu tej lub innej uczelni, członkostwem w radzie innej uczelni, zatrudnieniem w administracji rządowej, ani mandatem posła lub senatora.” Wprowadzenie dodatkowego zakazu łączenia członkowska w radzie uczelni z mandatem posła lub senatora powinno zwiększyć apolityczność tego organu.	Uwaga nieuwzględniona.
568	Art. 21 ust. 3	Radcy Prawni PAN	Wydaje się, że przepisie tym zawarto zbyt szeroki zakaz łączenia funkcji/zatrudnienia z członkostwem w radzie uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
569	Art. 21 ust. 3	Kolegium Dziekańskie Wydziału Filozoficzno-historycznego Uniwersytetu Łódzkiego	W proponowanym tekście członkiem rady uczelni nie może być (art. 21 ust. 3) osoba zatrudniona w administracji rządowej, i jest to jedyne ograniczenie wpływu polityków na uniwersytety. To naszym zdaniem zdecydowanie za mało, administracja rządowa jest bowiem tylko jednym z istniejących sektorów ustrojowych państwa. Osoby czynnie uczestniczące w bieżącej polityce państwa nie powinny zasiadać w tym gremium, i to z dwóch powodów. Po pierwsze, mogłyby wywierać wpływ polityczny na apolityczną wspólnotę akademicką, po drugie, najczęściej mają zbyt mało czasu, by móc się w należyty sposób samodzielnie i bez reszty poświęcić sprawie tak dużego podmiotu edukacyjnego. Zapis ustawowy należy więc poszerzyć i sprecyzować. W związku z powyższym postulujemy wprowadzenie do odnośnego ustępu zapisu mówiącego o tym, że członkostwa w radzie uczelni nie można łączyć z urzędem prezydenta RP, posła na Sejm RP, senatora RP, członka organów kolegialnych lub jednoosobowych samorządu terytorialnego i władzy sądowniczej, członka korpusu dyplomatycznego, funkcji w związkach wyznaniowych i zawodowych, członka kierownictwa partii politycznej itd.	Uwaga nieuwzględniona.
570	Art. 21 ust. 3	Parlament Studentów RP	W celu uniknięcia upolitycznienia rad uczelni, proponujemy, aby rozszerzyć zakaz członkostwa w radzie na posłów i senatorów.	Uwaga nieuwzględniona.
571	Art. 21 ust. 3	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	Proponuje się brzmienie: „3. Członkostwa w radzie uczelni nie można łączyć z pełnieniem funkcji organu tej lub innej uczelni, członkostwem w radzie innej uczelni, ani zatrudnieniem w administracji rządowej albo samorządowej.” Skład rady uczelni powinien być wolny od uwarunkowań politycznych. W związku z tym do rozważenia jest propozycja ograniczenia możliwości wejścia do rady także pra-	Uwaga nieuwzględniona.

			owników administracji samorządowej.	
572	Art. 21 ust. 3 i ust. 4	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Proponuję rozszerzyć zapisy o osoby zatrudnione w administracji samorządu terytorialnego. Nowe brzmienie ust. 3 i ust. 4: 3. Członkostwa w radzie uczelni nie można łączyć z pełnieniem funkcji organu tej lub innej uczelni, członkostwem w radzie innej uczelni, ani zatrudnieniem w administracji rządowej lub administracji samorządu terytorialnego. 4. Członkostwo w radzie uczelni wygasa w przypadku śmierci, rezygnacji z członkostwa oraz zaprzestania spełniania wymagań określonych w ust. 1 pkt 1–4 albo określonych na podstawie ust. 2 oraz w przypadku zaistnienia okoliczności, o których mowa w ust. 3.	Uwaga nieuwzględniona.
573	Art. 21 ust. 3 i 4	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Brak wyraźnego, jednoznacznego podziału kompetencji między organami uczelni: rektorem, senatem i radą uczelni. Radzie uczelni, w której skład z mocy ustawy wchodzi ponad 50% osób spoza wspólnoty uczelni, nadaje się bardzo szerokie uprawnienia.	Uwaga nieuwzględniona.
574	Art. 21 ust. 4	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Przepis wprowadza częściową regulację. Członkostwo wygasa również z powodu upływu kadencji oraz odwołania.	Uwaga nieuwzględniona.
575	Art. 21 ust. 4	Osoba fizyczna 65	Zmienić „w ust. 1 pkt 1-4” na „w ust. 1 pkt 1-5” ponieważ w trakcie pełnienia kadencji mogą zostać ujawnione fakty, które zgodnie z Art. 21. 1 5) uniemożliwiają pełnienie funkcji.	Uwaga uwzględniona.
576	Art. 21 ust. 5	Obywatele Nauki	Proponuje się usunąć z tekstu projektu funkcję przewodniczącego senatu, zastępując go konsekwentnie przez rektora. W tym punkcie zatem przepis powinien brzmieć: „5. Wygaśnięcie członkostwa w radzie uczelni stwierdza rektor.”.	Uwaga nieuwzględniona.
577	Art. 21 ust. 5	Osoba fizyczna 73	Należałoby też art. 21 ust. 5 nadać brzmienie: „5. Członków rady uczelni odwołują organy, które ich powołały, a w przypadku członków powoływanych przez senat odwołania dokonuje senat większością 3/5 głosów swojego statutowego składu - w przypadku niewypełniania lub nienależytego wypełniania obowiązków.”. Warto rozważyć także uzależnienie wysokości wynagrodzenia członka rady uczelni, o którym mowa w art. 23 ust. 4 od wyników uczelni - tj. posiadanych kategorii naukowych i sytuacji finansowej. Powinien to być dodatkowy czynnik motywujący członków rady do dbałości o właściwe funkcjonowanie i rozwój uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
578	Art. 21 ust. 6	Obywatele	W związku z nieprecyzyjnym znaczeniem formuły „o nienależytym wypełnianiu obo-	Uwaga nieuwzględniona.

		Nauki	wiązków”, proponuje się brzmienie: „6. Senat może odwołać członka rady uczelni, o którym mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1, większością 3/5 głosów.”.	
579	Art. 21 ust. 6	Uniwersytet Medyczny w Lublinie	Wydaje się, że celowym byłoby również wskazanie dodatkowych mechanizmów, dzięki którym senat mógłby weryfikować decyzje poszczególnych członków rady, nie tylko podejmować uchwały o odwołaniu z jej składu, w przypadkach niewypełniania lub nie-należytego wypełniania obowiązków.	Uwaga nieuwzględniona.
580	Art. 21 ust. 6	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Dlaczego większość 3/5 a nie zwykła większość – przy takim rozwiązaniu odwołanie członka rady uczelni jest praktycznie niemożliwe. Sugerujemy zwykłą większość głosów	Uwaga nieuwzględniona.
581	Art. 21 ust. 7	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Proponuję doprecyzować: 7. W przypadku <u>wygaśnięcia</u> członkostwa w radzie uczelni <u>w trakcie trwania kadencji</u> , senat powołuje nowego członka rady uczelni na okres do końca kadencji.	Uwaga nieuwzględniona.
582	Art. 21 ust. 7	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Brak informacji o kryteriach pozyskiwania kandydatów do rady uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
583	Art. 21 ust. 7	Osoba fizyczna 74	Punkt ten może być pozbawiony sensu w przypadku powoływania nowego członka rady w listopadzie, kiedy kadencja kończy się w grudniu. Być może wzorem poprzednich rozwiązań należy zostawić termin sześciu miesięcy, kiedy nie powołuje się już nowych członków.	Uwaga nieuwzględniona.
584	Art. 21 ust. 7	Parlament Studentów RP	Postulujemy wyłącznie z tego przepisu przewodniczącego samorządu studenckiego ze względu na stworzenie możliwości powołania, w przypadku problemów z wyborem przewodniczącego, osoby spoza grona samorządu studenckiego.	Uwaga nieuwzględniona.
585	Art. 22	KU NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Szczecińskiego	Art. 22 miałby zastosowanie w przypadku uczelni, które podjęły decyzję o powołaniu rady. W przypadku akceptacji dla wprowadzenia do ustawy zapisów dotyczących funkcjonowania rad uczelni powoływanych na poziomie województwa postulujemy usunięcie pkt 2 dotyczącego kadencyjności. Zaproponowany schemat doboru składu rady nie wymaga ograniczenia kadencyjności.	Uwaga nieuwzględniona.
586	Art. 22	KEJN	Ograniczenie do dwóch kadencji, szczególnie zewnętrznych członków rady jest niecelowe. Dla zmniejszenia ryzyka sporu w ramach senatu przy wyborze zewnętrznych członków rady cenne byłoby określenie w ustawie kompetencji lub umiejętności członków rady uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.

587	Art. 22	Akademia Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego w Warszawie (KRASP)	Rada uczelni – najważniejsze w tym wypadku jest zebranie rady mędrców. Pierwsza kadencja od 1 stycznia następującego po roku kadencji senatu (bardzo dziwne, nigdy nie posługiwaliśmy się kalendarzem zwykłym, zawsze akademickim). Osoby w niej zasiadające będą mogły być członkiem przez dwie kadencje, ale oznacza to, że pierwszy skład (najważniejszy) urzęduje do 31.12.2020 roku + ewentualnie kolejna kadencja czyli 5 a nie 8 lat. Ponad 50% składu rady stanowią osoby spoza uczelni – a rada decyduje o najważniejszych sprawach – np. kandydatach na rektora – w hermetycznym środowisku trudno znaleźć osoby niezwiązane z uczelnią w jakiś sposób. Dlaczego przewodniczący rady ma być wybrany spośród członków spoza uczelni?	Uwaga nieuwzględniona.
588	Art. 22 ust. 1	Obywatele Nauki	Projekt w zbyt wielu miejscach określa terminy, których wyznaczenie powinno znajdować się w kompetencjach uczelni. Dzięki oddaniu decyzji w tej kwestii uczelniom możliwe będzie większe ich zróżnicowanie. Postuluje się zatem nadanie brzmienia: „1. Datę rozpoczęcia kadencji rady uczelni oraz długość jej trwania określa statut uczelni.”.	Uwaga nieuwzględniona.
589	Art. 22 ust. 1	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się następujące brzmienie: „1. Kadencja rady uczelni trwa 4 lata i rozpoczyna się z tą samą chwilą co rozpoczęcie kadencji pozostałych organów uczelni.”. (Uzasadnienie jak do zmiany w art. 20.)	Uwaga nieuwzględniona.
590	Art. 22 ust. 1	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Proponujemy wydłużenie kadencji rady uczelni do lat 6. Ze względu na szczególną rolę i zadania jakie przedmiotowy organ ma do spełnienia, w tym w szczególności uchwalanie strategii uczelni uzasadnione będzie wydłużenie kadencji pozwalające na pełną i skuteczną realizację podjętych przedsięwzięć i planów działania.	Uwaga nieuwzględniona.
591	Art. 23	KU NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Szczecińskiego	Art. 23 miałby zastosowanie w przypadku uczelni, które podjęły decyzję o powołaniu rady. Senaty uczelni podejmowałyby decyzję, co do miesięcznego wynagrodzenia członków rady. W przypadku akceptacji dla wprowadzenia do ustawy zapisów dotyczących funkcjonowania rad uczelni powoływanych na poziomie województw postulujemy, aby rady funkcjonowały w oparciu na swoich statutach. Postulujemy, aby praca członków rady uczelni na poziomie województwa była rozlicza-	Uwaga nieuwzględniona.

			na na zasadach odpowiadających rozliczeniom przyjętym w organach kolegialnych samorządu terytorialnego. Wysokość diety ustalana byłaby przez radę, w oparciu na zapisach statutowych. Budżet rady tworzony byłby na podstawie środków z budżetu państwa na zasadach określonych w odrębnych przepisach.	
592	Art. 23	Uniwersytet Rzeszowski	Wątpliwości budzi wysokie, miesięczne wynagrodzenie dla członków rady uczelni (kilkaset tysięcy rocznie), wypłacane zapewne z podstawowej dotacji.	Uwaga nieuwzględniona.
593	Art. 23	Osoba fizyczna 121 (KRASP)	Przewodniczący spoza wspólnoty uczelni – to nie ma nic wspólnego z autonomią - to jej zaprzecza. Wątpliwość budzą również wynagrodzenia dla członków rady ich wysokość i źródło finansowania.	Uwaga nieuwzględniona.
594	Art. 23	KEJN	Rada uczelni powinna mieć zapewnioną obsługę administracyjną oraz środki na działalność (w budżecie uczelni) - w ustawie powinien się znaleźć odpowiedni zapis. W ust. 3 powinno być zapisane kto określa wysokość wynagrodzenia członków rady – moim zdaniem w przypadku uczelni publicznej, właściwy minister lub inny organ państwa lub samorządu.	Uwaga nieuwzględniona.
595	Art. 23 ust. 1	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Proponujemy: rada uczelni proponuje 2 kandydatów na przewodniczącego rady uczelni spośród wszystkich członków rady, w tym jednego spoza uczelni. Senat uczelni dokonuje wyboru przewodniczącego rady uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
596	Art. 23 ust. 1	Uniwersytet w Białymstoku	Dlaczego przewodniczący ma być konieczne spoza uczelni? To jest nierówne traktowanie i swoista dyskryminacja środowiska akademickiego.	Uwaga nieuwzględniona.
597	Art. 23 ust. 1	Osoba fizyczna 77	Czy konieczny jest ustawowy wymóg wyboru przewodniczącego rady uczelni spośród członków pochodzących spoza wspólnoty uczelni? – przy jednoczesnym warunku, że osoby spoza wspólnoty uczelni stanowią ponad 50% składu rady (Art. 20 ust. 2).	Uwaga nieuwzględniona.
598	Art. 23 ust. 1 i 4	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się następujące brzmienie: „1. Rada uczelni wybiera przewodniczącego spośród członków rady uczelni będących absolwentami tej uczelni.”. „4. Członkom rady uczelni przysługuje miesięczne wynagrodzenie ustalane według zasad, jak tych określonych dla członków organu nadzorczego w ustawie z dnia 9 czerwca 2016 r. o zasadach kształtowania wynagrodzeń osób kierujących niektórymi spółkami (Dz. U. z 2016r poz.1202, 2260).”. (Uzasadnienie jak do zmiany w art. 20.)	Uwaga nieuwzględniona.
599	Art. 23 ust. 2	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny	Propozycja zapisu: „Rada uczelni uchwała regulamin określający tryb jej funkcjonowania, w tym zasady wskazywania kandydatów na rektora. Regulamin podlega zatwierdzeniu przez senat	Uwaga nieuwzględniona.

		w Katowicach	uczelni.”.	
600	Art. 23 ust. 4	Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych Związek Nauczycielstwa Polskiego – Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki	Kwestia wynagrodzeń dla członków rad może stać się dla wielu uczelni problemem finansowym. Wynagrodzenia na poziomie czterech minimalnych wynagrodzeń miesięcznych (8.400 zł) dla ośmiu członków rady (art. 23 ust. 4) wraz z kosztami obsługi rady mogą stanowić nawet kwotę około miliona złotych, co dla uczelni niedużej z dotacją na poziomie 50 milionów może stanowić problem i powodować powstanie dylematu: czy zatrudnić dziesięciu profesorów z minimalną pensją trzech wielokrotności płacy minimalnej, czy płacić radzie, dlatego uważamy, że albo uczelnie powinny otrzymywać dodatkowe środki na wynagrodzenia dla członków rad uczelni, albo powinna zostać zmniejszona maksymalna wysokość ich wynagrodzeń. Alternatywnym rozwiązaniem może być wynagradzanie tylko za posiedzenia rady uczelni jak ma to miejsce w przypadku rad nadzorczych spółek prawa handlowego.	Uwaga nieuwzględniona.
601	Art. 23 ust. 4	Osoba fizyczna 65	Ile czasu w miesiącu poświęcą członkowie rady, aby dostać wynagrodzenie do 400% minimalnego wynagrodzenia? Ile posiedzeń rady uczelni w miesiącu? Uważam, że takie wynagrodzenie mogłoby być tylko w przypadku, gdyby członek rady uczelni ustawowo nie mógł być zatrudniony gdziekolwiek indziej. Maksymalny koszt wynagrodzenia 9-osobowej rady uczelni przy minimalnej płacy 2000 zł 2017r. wynosi: $2000 \text{ zł} \times 4 (400\%) = 8000 \text{ zł/osobę} \times 9 = 72.000 \text{ zł}$ miesięcznie. $72.000 \text{ zł} \times 12 \text{ miesięcy} = 864.000 \text{ zł}$ rocznie Uwzględniając składkę po stronie pracodawcy (emerytalna 9,76%, rentowa 6,5%, wypadkowa 1,8%, FP 2,45%, FGŚP 0,1% razem 20,61%): $864.000 \times 1,2061 = 1.042.070,4 \text{ zł}$ rocznie Ze względu na zadania wynikające z Art. 19. 3), 4), 5), rada uczelni będzie musiała zatrudnić specjalistów lub firmy specjalistyczne. Generuje to dodatkowy koszt utrzymania rady uczelni w wysokości ok. 500.000 zł. Koszt ten pokrywa uczelnia zgodnie z <i>dokument309547_ocena_skutkow_regulacji.pdf</i> , str. 21. „... Zakłada się, że koszty jej funkcjonowania będą finansowane przez uczelnie z dotacji z budżetu państwa. Tym samym projektowane przepisy w tym zakresie nie wywołują skutków dla budżetu państwa.” Dlatego uzasadnione jest skreślenie w Art. 18. 1. 1) „rada uczelni”.	Uwaga nieuwzględniona.
602	Art. 23 ust. 4	Nowoczesna	Czy członkowie rady powinni otrzymywać wynagrodzenie (art. 23 ust. 4)? Może to być kolejna pokusa do politycznego obsadzania „synekur”. Doradztwo powinno mieć charakter społeczny - przeznaczony zakres obowiązków wykonywany był dotąd przez członków senatu w różnych senackich komisjach, którzy nie otrzymywali z tego tytułu żadnych dodatków do wynagrodzenia.	Uwaga nieuwzględniona.
603	Art. 23 ust. 4	Uniwersytet w	Dlaczego ustawa narzuca uczelniom obowiązek płacenia wynagrodzenia członkom rady	Uwaga nieuwzględniona.

		Białymstoku	oprócz przewodniczącego samorządu studenckiego? Gdzie autonomia społeczności akademickiej powoływana w preambule? Dlaczego członek rady, gdyby chciał, nie mógłby pełnić funkcji pro bono? Dlaczego uczelnia nie mogłaby przyznać wynagrodzenia przewodniczącemu samorządu studenckiego? Wynagrodzenie członka rady chyba nie musi być tak wysokie. Usunąłbym obciążające budżet uczelni wynagrodzenie dla jej członków i uczynił ich tylko członkami społecznymi.	
604	Art. 23 ust. 4	Osoba fizyczna 77	Nie do końca zrozumiałą jest zapis dotyczący wynagrodzenia członków rady uczelni w świetle zadań rady (art. 19), również w kontekście zadań senatu (art. 30) i zasady jego funkcjonowania (może to też być duże, trudne do udźwignięcia obciążenie dla małych uczelni, np. artystycznych).	Uwaga nieuwzględniona.
605	Art. 23 ust. 4	Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa im. S. Staszica w Pile	Wątpliwość budzi przyznanie miesięcznego wynagrodzenia członkom rady uczelni wskazanym przez senat, wywodzącym się ze środowiska uczelni (art. 23 ust. 4 Ustawy 2.0). Maksymalna wartość tego wynagrodzenia może być na poziomie wynagrodzenia z tytułu umowy o pracę. Warto zastanowić się nad zastąpieniem słowa „wynagrodzenie” słowem „honorarium” za uczestnictwo w posiedzeniach rady uczelni, przy równoczesnym określeniu minimalnej i maksymalnej liczby posiedzeń. Wyłączenie przewodniczącego samorządu studenckiego z otrzymywania wynagrodzenia za pracę w radzie uczelni wydaje się niemoralne. Przewodniczący samorządu studenckiego będzie wykonywał prace adekwatne do prac pozostałych członków rady uczelni, dlatego uważamy, że z tego tytułu powinien otrzymywać stypendium, na przykład w wysokości stypendium rektora dla najlepszych studentów.	Uwaga nieuwzględniona.
606	Art. 24	Nowoczesna	Zakres władzy rektora jest zbyt szeroki, przynajmniej w sprawach personalnych. Należałoby wprowadzić zapis, że rektor podejmuje część decyzji (np. powoływanie do pełnienia funkcji kierowniczych) po zapoznaniu się z opinią odpowiednich organów kolegialnych uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
607	Art. 24	Senat Uniwersytetu Łódzkiego (KRASP)	Jedną z konsekwencji planowanego zniesienia podstawowych jednostek organizacyjnych i pozbawienia stojących na ich czele dziekanów roli organów uczelni jest skupienie kompetencji do wydawania decyzji administracyjnych w większości spraw studentów i doktorantów w ręku rektora. Od jego rozstrzygnięć miałyby zaś przysługiwać wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy. Rozwiązanie to nie wydaje się słuszne, bowiem taka koncentracja uprawnień stoi w sprzeczności z zasadami ekonomiki procesowej, wydłużając czas załatwiania wspomnianych spraw oraz ponad miarę angażując rektora w sferę dydaktyczno-organizacyjną. Ponadto narazi uczelnię na liczne postępowania sądowe, gdyż w świetle znowelizowanych niedawno przepisów procedury administracyjnej i sądowo-administracyjnej - od rozstrzygnięć rektora będzie od razu przysługiwała skarga do sądu administracyjnego, bez konieczności składania wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Rektor powinien pozostać wyłącznym organem odwoławczym we wspomnianych spra-	Uwaga nieuwzględniona.

			wach.	
608	Art. 24	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu	Chcielibyśmy zwrócić uwagę, że w uczelniach niepublicznych występują różne modele zarządzania uczelniami, w tym występują różne inne organy niż na uczelniach publicznych, które pozwalają na realizację misji uczelni. W uczelniach niepublicznych występują między innymi takie organy jak: prezydent, dyrektor generalny czy kanclerz uczelni, którzy posiadają kompetencje w zakresie zarządzania mieniem i finansami uczelni czy przygotowaniem strategii uczelni. Obecne zapisy w projekcie ustawy przypisują te kompetencje rektorowi uczelni bez względu na to czy jest to uczelnia publiczna czy niepubliczna. Dotychczasowe rozwiązania prawne dotyczące kompetencji rektora w zakresie finansów i zarządzania uczelnią określone były dla rektora uczelni publicznej. Chcielibyśmy zwrócić uwagę, że dotychczasowe rozwiązania dające uczelni niepublicznej możliwość kształtowania w/w kompetencji pozwoliły na określenie sprawnej i efektywnej organizacji uczelni. Nie widzimy powodów dla których warto zmieniać dotychczasowe rozwiązania dla uczelni niepublicznych. Proponujemy aby, w art. 24 ust 2 dodać określenie „do zadań rektora uczelni publicznej należy w szczególności” lub też wprowadzić przepis w brzmieniu „Statut uczelni niepublicznej może przekazać kompetencje określone w ust. 2, 3 i 4 do właściwości organu, o którym mowa w art. 18 ust 2.”.	Uwaga nieuwzględniona.
609	Art. 24	Uniwersytet w Białymstoku	Do zadań rektora należy w szczególności: 5) powoływanie osób do pełnienia funkcji kierowniczych w uczelni: przydałby się dodatkowy zapis o wskazywaniu tych osób przez organy kolegialne lub jednoosobowe, tak jak teraz; 9) ustalanie szczegółowej struktury organizacyjnej uczelni. W ustawie nigdzie nie ma słowa o strukturze uczelni, ani o jednostkach organizacyjnych uczelni /Radach Wydziału/. Prawdopodobnie struktura będzie określana w Statucie uczelni. Odebranie wydziałom statusu jednostek organizacyjnych, a co za tym idzie wielu kompetencji radom wydziału, odbiera większości członków wspólnoty akademickiej prawo współdecydowania w sprawach uczelni i możliwość dostosowania sposobu funkcjonowania wydziału do specyfiki nauk. Skupienie w ręku rektora bardzo szerokich kompetencji, przesuniętych z wydziałów, wymagałoby rozbudowy administracji uczelnianej, umożliwiającej mu wykonywanie zadań.	Uwaga nieuwzględniona.

610	Art. 24	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Warszawskiego	Absolutna władza rektora w uczelni jest elementem zaprzeczającym zasadzie autonomii środowiska akademickiego. Struktura demokratycznie wybieranych władz wydziałów i instytutów jest szkołą samoorganizacji społecznej, kształtowaniem akademickiej kadry kierowniczej i budową kapitału społecznego. Uczelnia to nie korporacja nie wymaga bezwzględnie hierarchicznej struktury dla sprawnego funkcjonowania.	Uwaga nieuwzględniona.
611	Art. 24	Uniwersytet Jagielloński	Rektor - zakres uprawnień określony w ustawie (wszystkie sprawy z wyjątkiem zastrzeżonych dla innych organów uczelni) mógłby zostać wzmocniony przez wyraźne wskazanie prawa do podejmowania decyzji w sprawach dot. mienia i gospodarki finansowej, nadzoru nad realizacją misji i strategii.	Uwaga nieuwzględniona.
612	Art. 24 ust. 1	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Z porównania kompetencji obu organów – wynika, że rada pełni rodzaj nadzoru nad rektorem a nie rady. Zapisy w obecnej formie ograniczają funkcjonowanie i decyzyjność Rektora – de facto rada uczelni przejmując kontrolę nad działalnością Rektora (vide art. 19).	Uwaga nieuwzględniona.
613	Art. 24 ust. 1	Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków Innowacji i Przedsiębiorczości w Polsce	Zapis wprowadza zamieszanie. Można go interpretować, np. że kanclerz może mieć kompetencje, których nie ma rektor. Nie można wprowadzać takiego rozmycia odpowiedzialności. Rektor powinien odpowiadać za uczelnię jednoosobowo. Natomiast jeśli ten zapis odnosił się do Rady uczelni lub Senatu, to należało to jasno określić, np.: „[...] za wyjątkiem tych, które należą do rady uczelni lub senatu.[...]”. W przedsiębiorstwach mamy odpowiedzialność zarządu, można przyjąć podobne rozwiązanie na uczelniach. Zapis art. 24 jest bardzo niejasny.	Uwaga nieuwzględniona.
614	art. 24 ust. 1 i ust. 4	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Istnieje konieczność doprecyzowania, które z decyzji będą przez rektora podejmowane jako decyzje administracyjne. Proponujemy wskazanie katalogu decyzji, do których odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy kodeksu postępowania administracyjnego.	Uwaga wyjaśniona. W poszczególnych przepisach projektu przewidziano formę rozstrzygnięć (np. art. 76 ust. 2).
615	Art. 24 ust. 2	Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Ma-	Osoby zatrudnianie w uczelni na stanowiskach kierowniczych powinny być wyłaniane w trybie konkursu (pracownicy niebędący nauczycielami akademickimi).	Uwaga nieuwzględniona.

		tejki w Krakowie		
616	Art. 24 ust. 2	Konfederacja Lewiatan	Art. 24 ust. 2: proponujemy, ze względu na dopuszczoną przez ustawę dowolność w kształtowaniu organów uczelni, zastrzec wylistowanie kompetencji rektora jedynie do rektorów uczelni publicznych. Określenie kompetencji rektora w art. 24 ust. 2 ogranicza faktyczną autonomię uczelni niepublicznych w kształtowaniu podziału zadań w ramach przyjętej struktury wewnętrznej.	Uwaga nieuwzględniona.
617	Art. 24 ust. 2	Komitet Nauk o Literaturze PAN	Planowana reforma zakłada zbyt silną centralizację władzy w rękach rektora i pozbawienie znaczenia środowisk uczonych skupionych w radach wydziałów.	Uwaga nieuwzględniona.
618	Art. 24 ust. 2	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	W zakresie kompetencji rektora, dla zapewnienia spójności kompetencji poszczególnych organów uczelni, proponuję dodanie następujących kompetencji: - nadzór nad realizacją misji uczelni (uchwalanej przez senat) i strategii rozwoju uczelni (uchwalanej przez radę), - określanie limitów przyjęć na studia, do szkół doktorskich oraz na studia podyplomowe i inne formy kształcenia, - podejmowanie decyzji w sprawie uruchomienia lub zniesienia kierunków studiów, - przedkładanie senatowi i radzie uczelni rocznych sprawozdań z działalności uczelni, - ustalanie regulaminu pracy i regulaminu wynagradzania.	Uwaga częściowo uwzględniona.
619	Art. 24 ust. 2	Grupa Uczelni niepublicznych: Dolnośląskiej Szkoły Wyższej we Wrocławiu, Górnośląskiej Wyższej Szkoły Handlowej im. Wojciecha Korfańskiego w Katowicach, Krakowskiej Akademii im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego w Kra-	Autorzy projektu ustawy w dziale II „szkolnictwo wyższe” w rozdziale 1 „uczelnie” określił organy uczelni jak i podstawowe kompetencje tych organów. W imieniu naszych uczelni chcielibyśmy zwrócić uwagę, że w uczelniach niepublicznych występują różne modele zarządzania uczelniami, w tym występują różne inne organy niż na uczelniach publicznych, które pozwalają na realizację misji uczelni. W uczelniach niepublicznych występują między innymi takie organy jak: prezydent, dyrektor generalny czy kanclerz uczelni, którzy posiadają kompetencje w zakresie zarządzania mieniem i finansami uczelni czy przygotowaniem strategii uczelni. Obecne zapisy w projekcie ustawy przypisują te kompetencje rektorowi uczelni bez względu na to czy jest to uczelnia publiczna czy niepubliczna. Dotychczasowe rozwiązania prawne dotyczące kompetencji rektora w zakresie finansów i zarządzania uczelnią określone były dla rektora uczelni publicznej. Chcielibyśmy zwrócić uwagę, że dotychczasowe rozwiązania dające uczelni niepublicznej możliwość kształtowania w/w kompetencji pozwoliły na określenie sprawnej i efektywnej organizacji uczelni. Nie widzimy powodów dla których warto zmieniać dotychczasowe rozwiązania dla uczelni niepublicznych. Wnosimy o zmianę: Art. 24 ust 2 (poprzez dodanie słowa „publicznej”):	Uwaga nieuwzględniona.

		kowie, Wyższej Szkoły Bankowej w Gdańsku, Wyższej Szkoły Bankowej w Poznaniu, Wyższej Szkoły Bankowej w Toruniu, Wyższej Szkoły Bankowej we Wrocławiu, Wyższej Szkoły Filologicznej we Wrocławiu, Wyższej Szkoły Finansów i Zarządzania w Warszawie oraz Wyższej Szkoły Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie	„2. Do zadań rektora uczelni publicznej należy w szczególności:”.	
620	Art. 24 ust. 2	Krajowa Sekcja Pracowników Szkół Artystycznych NSZZ „Solidarność”	Absolutna władza rektora uczelni, jaka wynika z założeń „Ustawy 2,0”, zaprzecza autonomii środowiska akademickiego. Struktura demokratycznie wybieranych władz wydziałów i instytutów jest szkołą samoorganizacji społecznej, kształceniem kadry kierowniczej i budową kapitału społecznego.	Uwaga nieuwzględniona.
621	Art. 24 ust. 2	Komitet Nauk o Literaturze PAN	Wątpliwości budzi propozycja, iż do zadań rektora należy m.in. powoływanie osób do pełnienia funkcji kierowniczych w uczelni. Zapis taki może spowodować, że rektor, wskazany przez radę uczelni, mający tylko stopień doktora, mógłby obsadzać funkcje kierownicze sprawowane przez profesorów. Całość tych regulacji wywołuje efekt zupełnej rozbieżności między prawem sprawowania władzy w uczelni a poziomem uzyskanej kompetencji naukowej. Prymat administra-	Uwaga nieuwzględniona.

			cji o potencjalnie niskim (albo żadnym - w przypadku rady uczelni) poziomie kompetencji naukowej nie ma nic wspólnego z autonomią uczelni. Jest wręcz odwrotnie, zarządzać uczelnią mogą - potencjalnie - ludzie albo nic nie mający wspólnego z nauką, albo ludzie o niewielkim doświadczeniu w nauce. Czy to ma zapewnić poprawę sytuacji uczelni? Zdecydowanie nie! Zupełnie niejasne jest sformułowanie „strategia uczelni”. Jednocześnie nadaje się owej strategii rangę czegoś, co będzie uchwalane przez radę uczelni, więc ciało w ponad 50% pozauczelniane, co będzie przygotowywane przez rektora - wybranego spośród kandydatów zaproponowanych przez radę - a następnie opiniowane przez senat. Pozwolenie ministra na utworzenie kierunku studiów zależy od sporządzonej przez PKA oceny „związku [tego kierunku studiów] studiów ze strategią uczelni”. Słowem - bardzo wiele zależy od czegoś całkowicie nie dookreślonego w ustawie, a więc podlegającego zupełnie arbitralnym rozstrzygnięciom. Jeśli owa „strategia” ma określać nomos uczelnianej autonomii, to obawiam się tutaj dominacji heteronomii.	
622	Art. 24 ust. 2 pkt 6	Dziekan i Pro-dziekani Wydziału Biotechnologii Uniwersytetu Wrocławskiego	Projekt ustawy zasadniczo zmienia strukturę uczelni oraz zasady gospodarki finansowej uczelni. Najbardziej niepokojącym elementem projektu jest całkowite oderwanie grup pracowników uczelni wypracowujących dochody uczelni, od wpływu na wydawanie tych dochodów. Dotychczas finanse przeznaczone na badania naukowe były pod pewną kontrolą tych grup badaczy, którzy je wypracowali. Kontrola ta była raczej zbyt mała, niż zbyt duża. Projekt nowej ustawy daje całkowitą dowolność w wydatkowaniu tych środków rektorowi uczelni. Daje to olbrzymią i pozbawioną mechanizmów kontrolnych władzę jednej osobie, przez co najmniej 4 lata. Podczas 4 lat kadencji rektor może doprowadzić do całkowitej dezintegracji dobrych i prężnych zespołów badawczych. To zagrożenie jest szczególnie istotne dla niewielkich tzw. „wysp doskonałości naukowej” obecnych w dużych, średniej jakości uczelniach. Zastosowane w projekcie ustawy mechanizmy w zasadzie muszą doprowadzić do zniszczenia takich zespołów.	Uwaga nieuwzględniona.
623	Art. 24 ust. 2 pkt 8	Osoba fizyczna 65	Zamienić „8) prowadzenie polityki kadrowej uczelni” na „8) prowadzenie polityki kadrowej uczelni uzgodnionej ze związkami zawodowymi”.	Uwaga nieuwzględniona.
624	Art. 24 ust. 2 pkt 9	Uniwersytet Łódzki	Ustawa wprowadza daleko idącą dowolność, także dla uczelni publicznych, w zakresie kształtowania wewnętrznej struktury organizacyjnej uczelni przez jej organy. Jest wątpliwe, czy tego rodzaju rozwiązanie, zrywające z utrwaloną tradycją akademicką będzie sprzyjać sprawnemu zarządzaniu uczelniami publicznymi. W odniesieniu do publicznych uczelni akademickich konieczne jest utrzymanie wyodrębnienia podstawowych jednostek organizacyjnych (wydziałów), z dziekanami i radami wydziałów, niezależnie od ostatecznego ukształtowania ich kompetencji w nowej formule ustawowej. Nie tylko	Uwaga nieuwzględniona.

			odpowiada to żywej od dziesięcioleci tradycji, ale jest także koniecznym warunkiem sprawnego funkcjonowania systemu szkolnictwa wyższego (np. zapewni porównywalność uczelni w ewaluacji jakości kształcenia i jakości badań).	
625	Art. 24 ust. 2 pkt 9	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	W projekcie zadanie określenia szczegółowej struktury organizacyjnej uczelni jest zadaniem rektora (art. 24 ust.2 pkt 9). Uważamy, że tego typu kompetencja jest przynależna senatowi, a struktura organizacyjna uczelni powinna być opisana w statucie (art. 35).	Uwaga nieuwzględniona.
626	Art. 24 ust. 3	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Błędy i niezrozumiałe sformułowania: Wątpliwości budzą zapisy art. 24 ust. 3 – „rektor ustala regulamin organizacyjny”, a w art. 35 ust. 1 pkt 8 – „statut określa tryb ustalania regulaminu organizacyjnego”.	Uwaga częściowo uwzględniona.
627	Art. 24 ust. 4	Uniwersytet Łódzki	Jedną z konsekwencji planowanego zniesienia podstawowych jednostek organizacyjnych i pozbawienia stojących na ich czele dziekanów roli organów uczelni jest skupienie kompetencji do wydawania decyzji administracyjnych w większości spraw studentów i doktorantów w ręku rektora. Od jego rozstrzygnięć miałyby zaś przysługiwać wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy. Rozwiązanie to nie wydaje się słuszne, bowiem taka koncentracja uprawnień stoi w sprzeczności z zasadami ekonomiki procesowej, wydłużając czas załatwiania wspomnianych spraw oraz ponad miarę angażując rektora w sferę dydaktyczno-organizacyjną. Ponadto narazi uczelnie na liczne postępowania sądowe, gdyż w świetle znowelizowanych niedawno przepisów procedury administracyjnej i sądowo-administracyjnej – od rozstrzygnięć rektora będzie od razu przysługiwała skarga do sądu administracyjnego, bez konieczności składania wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Rektor powinien pozostać wyłącznie organem odwoławczym we wspomnianych sprawach.	Uwaga nieuwzględniona.
628	Art. 24 ust. 4	Komitet Nauk Demograficznych PAN, Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Wątpliwości budzi czy do decyzji administracyjnych wydawanych przez rektora będzie się stosowało przepisy kpa? Jeśli tak, to czy będzie się je stosowało wprost czy odpowiednio? Dotychczas wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczyły wyłącznie decyzji administracyjnych wydawanych przez rektora, jako organ I instancji. Zapis w obecnym brzmieniu jest niezgodny z zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego.	Uwaga nieuwzględniona.
629	Art. 24 ust. 4	Uniwersytet Jagielloński	Od decyzji administracyjnych wydawanych przez rektora służyć ma wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy (art. 24 ust. 4 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i	Uwaga nieuwzględniona.

			nauce). Należy jednak pamiętać, że wniosek taki nie wstrzymuje możliwości wniesienia skargi do sądu administracyjnego (art. 52 § 3 ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi). Projektodawcy nie przewidzieli chyba w pełni konsekwencji przyjętego rozwiązania i możliwego wzrostu liczby skarg do sądów administracyjnych np. w sprawach przyjęcia na studia. Podobny skutek wywoła regulacja zaproponowana w art. 193 ust. 3 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.	
630	Art. 24 ust. 4	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	Wydaje się niezbędne, ze względu na obowiązujące regulacje ogólne (zwłaszcza przepisy dotyczące postępowania administracyjnego i sądownoadministracyjnego) pewne rozbudowanie przepisów dotyczących wydawania przez rektora decyzji administracyjnych. Proponuje się wykreślenie ust. 4 w art. 24 oraz dodanie nowego art. 24a: „Art. 24a. 1. Od decyzji administracyjnych wydawanych przez rektora służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, z zastrzeżeniem przepisów ust. 2–3. 2. Rektor może upoważnić do wydawania w jego imieniu określonych decyzji administracyjnych osobę pełniącą w uczelni funkcję organu wewnętrznego. 3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, od decyzji wydanej przez osobę upoważnioną służy odwołanie do rektora.”.	Uwaga nieuwzględniona.
631	Art. 24 ust 4	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła	Przepis de facto likwiduje dwuinstancyjność, gdyż rektor będzie rozpatrywał wniosek od decyzji, którą sam podjął wcześniej. Ponadto należy zwrócić uwagę, na fakt, iż w przypadku dużych uczelni rektor będzie rozpatrywał sprawy z wszystkich jednostek organizacyjnych.	Uwaga nieuwzględniona.

		Filologiczna we Wrocławiu		
632	Art. 24 ust. 4	Osoba fizyczna 77	Nieprecyzyjne wydaje się sformułowanie: Od decyzji administracyjnych wydawanych przez rektora służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.	Uwaga nieuwzględniona.
633	Art. 24 ust. 5	KRAUM, Uniwersytet Medyczny w Białymstoku	Zmienić na pełnomocnika Rektora, do którego należą sprawy studenckie (sprawy studenckie należą w Uczelni do obowiązków rektora, kierowników jednostek dydaktycznych, kanclerza, kwestora, kierownika domu studenta, dyrektora biblioteki i wielu innych).	Uwaga nieuwzględniona.
634	Art. 24 ust. 5	Komitet Nauk Demograficznych PAN, Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	W projektowanym przepisie brakuje uregulowania trybu dokonywania uzgodnienia (nie wskazano terminu, w którym samorząd studencki ma obowiązek zająć stanowisko, brakuje określenia skutków niezajęcia stanowiska w terminie itp.). Czy oznacza to, że sprawy takie powinien regulować statut?	Uwaga uwzględniona.
635	Art. 24 ust. 5	Parlament Studentów RP	Sugerujemy, aby art. 24 ust. 5 przyjął następującą formę „Powołanie osoby pełniącej funkcję kierowniczą, do której zakresu obowiązków należą sprawy studenckie, wymaga pozytywnej opinii samorządu studenckiego.”. Uważamy, że powołanie najważniejszej dla studentów osoby na uczelni wymaga niepodważalnej aprobaty ze strony studentów, a nie jedynie możliwości uwzględnienia ich opinii w procesie wyboru.	Uwaga uwzględniona.
636	Art. 24 ust. 5	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu,	Warto doprecyzować, że wymaga opinii samorządu studentów w formie uchwały organu uchwałodawczego samorządu studentów.	Uwaga nieuwzględniona.

		Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu		
637	Art. 24, art. 30	Konferencja Rektorów Uczelni Pedagogicznych	Rozszerzenie uprawnień senatu i rektora stawia pod znakiem zapytania istnienie dotychczasowych struktur uczelni. Uwaga ta odnosi się w pierwszym rzędzie do wydziałów, które w zasadzie mogą stracić rację bytu ze wszystkimi tego konsekwencjami. ponieważ uprawnienia naukowe oraz szereg uprawnień w zakresie kształcenia zostaną przeniesione na szczebel senatu oraz powoływanych przez niego komisji (czy tożsamy w zakresie swoich działań z dzisiejszymi radami wydziałów?). Ustawa wymusi zatem przebudowę struktury uczelni. której jednostkami organizacyjnymi będą instytuty i katedry najpewniej przypisane do określonej dyscypliny naukowej. bo takowa poddawana będzie ewaluacji. Nazbyt daleki podział na dyscypliny naukowe jest zjawiskiem negatywnym. Czy jednak drastyczne zmniejszenie liczby dyscyplin (wedle zapowiedzi z ponad 100 do około 40) dokona się bez perturbacji? W tej kwestii potrzebne są szczegółowe i nadzwyczaj precyzyjne dyspozycje oraz uważna kontrola całego procesu ze strony Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego.	Uwaga nieuwzględniona.
638	Art. 25	Uniwersytet w Białymstoku	Rektorem może być osoba, która posiada co najmniej stopień doktora oraz spełnia wymagania określone w art. 21 ust. 1. Zdecydowanie za małe wymagania. Sugeruję zapis, że rektorem może być osoba, która posiada co najmniej stopień doktora habilitowanego (nie ma obowiązku habilitacji, ale wtedy nie ma się szansy na bycie rektorem). Zmieniłbym zapis o tym, że rektorem może być już doktor. Ust. 8. W okresie od dnia stwierdzenia wygaśnięcia mandatu do dnia wyboru albo powołania rektora, obowiązki rektora pełni najstarszy członek senatu. Nie zawsze jest to osoba odpowiednia. Prościej wprowadzić (tak jak teraz) pojęcie pierwszego zastępcy rektora i w razie potrzeby powierzyć mu obowiązki rektora. Ust. 9. Istotnym naruszeniem samodzielności publicznych szkół wyższych jest zapis wedle którego pierwszego rektora w uczelni publicznej powołuje minister na okres roku i nawiązuje z nim stosunek pracy oraz wyznacza termin na zorganizowanie i przeprowadzenie wyborów do senatu. Trudno przewidzieć skutki, jakie może przynieść dla uczelni i jej późniejszego funkcjonowania takie odgórne mianowanie rektora. W kontekście wszystkich szkół wyższych proponowany zapis oznacza, że de facto minister poprzez wyznaczonych przez siebie rektorów przejmie władzę nad wszystkimi uczelniami, aż do czasu wyboru nowych władz.	Uwaga nieuwzględniona.
639	Art. 25	Komitety Polityczne	Proponuje się brzmienie:	Uwaga uwzględniona.

		tyki Naukowej	„Art. 25. 1. Rektorem może być osoba, która posiada co najmniej stopień doktora oraz spełnia wymagania określone w art. 21 ust. 1. 2. Rektora w uczelni: 1) publicznej – wybiera kolegium elektorów <u>lub, o ile tak zapisano w statucie uczelni, wybiera rada uczelni.</u>”. Projekt ustawy w obszarze wyboru rektora jest krokiem wstecz w stosunku do ustawy obowiązującej obecnie, w której znajduje się następujący artykuł: Art. 72. 1. Rektor uczelni publicznej może być powołany w drodze wyborów albo w drodze konkursu. Projekt nowej ustawy dopuszcza natomiast wyłącznie wybór rektora przez kolegium elektorów.	
640	Art. 25	Uniwersytet Wrocławski (KRASP) Dziekan i Pro-dziekani Wydziału Biotechnologii	Należy podkreślić, że sposób wyboru Rektora pozostaje niemal identyczny jak w dotychczasowych regulacjach. Nie należy więc oczekiwać, że pod magicznym wpływem nowej ustawy osobowości powoływanych rektorów będą zasadniczo różne od dotychczasowych. Rektorzy będą nadal zakładnikami szeroko rozumianego środowiska uczelni, które jak wykazała dotychczasowa praktyka, nie ma tendencji do samoistnej poprawy jakości pracy naukowej i dydaktyki.	Uwaga nieuwzględniona.
641	Art. 25	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	Propozycja zmiany: 1. Rektorem może być osoba, która posiada co najmniej stopień doktora oraz spełnia wymagania określone w art. 21 ust.1, chyba że statut określa wyższe wymagania w tym zakresie. Skoro wymagania dla członków rady uczelni mogą zostać dodatkowo określone w statucie, nie ma żadnego uzasadnienia dla pominięcia woli uczelni (reprezentujących ją organów uchwalających statut) w ustaleniu takich dodatkowych wymagań dla rektora. Tym bardziej, że w aktualnie obowiązującej ustawie również statut może przewidywać dodatkowe wymagania wobec rektora.	Uwaga uwzględniona.
642	Art. 25	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	Zaproponowany sposób wyboru władz rektorskich zmniejsza wpływ szeroko rozumianej społeczności uniwersyteckiej, a zwiększa wpływ osób z otoczenia uczelni. Taka zasada z pewnością nie znajdzie akceptacji pracowników uczelni i studentów, a w konsekwencji osłabi pozycję tak wybranego rektora. Osłabienie pozycji rektora w kontekście proponowanych regulacji będzie również konsekwencją przejęcia zasady, że może nim zostać osoba posiadająca tylko stopień doktora, a nie jak obecnie stopień doktora habilitowanego. Osłabienie pozycji rektora, który posiadałby tylko stopień doktora wynika ze struktury zatrudnionych w uczelni osób mających habilitację lub tytuł profesorski.	Uwaga nieuwzględniona.
643	Art. 25	Uniwersytet Jagielloński	Rektor - wymogi kwalifikacyjne określone w sposób błędny (analogicznie do rady uczelni, por. pkt e). Rektorem nie może być osoba wobec której toczy się postępowanie	Uwaga uwzględniona.

			dyscyplinarne (art. 25 ust. 1 w zw. z art. 21 ust. 1 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce). Rażąco surowo określono przesłanki wygaśnięcia (z mocy prawa) mandatu rektora w razie zajścia okoliczności wymienionych w art. 21 ust. 1 pkt 1)-4). Z naruszeniem konstytucyjnej zasady domniemania niewinności mandat rektora miałby wygasnąć w razie wszczęcia postępowania z oskarżenia publicznego (nie tylko o przestępstwo umyślne!) oraz wszczęcia postępowania dyscyplinarnego (art. 25 ust. 5 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce). Przepisy te wymagają korekty w kierunku zgodności z Konstytucją, można zastosować wzory występujące w innych ustawach określających wymogi stawiane osobom sprawującym funkcje wymagające zaufania publicznego (np. ustawy o zawodach prawniczych, wskazany wyżej przykład przesłanek do objęcia funkcji sędziego Sądu Najwyższego m.in. w projekcie prezydenckim ustawy o SN). Warto też dodać, że statut może przewidywać inne, dodatkowe przesłanki wygaśnięcia mandatu, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w tekście ustawy. Przesłanki negatywnej wszczęcia postępowania z oskarżenia publicznego oraz wszczęcia postępowania dyscyplinarnego nie zastosowano w wypadku kandydatów na członków PKA (art. 245 ust. 5 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce). Przesłanki takiej nie ma również w wypadku członkostwa KEN (art. 268 ust. 1 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce). Podkreślić trzeba, że art. 25 ust. 1 w zw. z art. 21 ust. 1 pkt 1-4 projektu ustawy należy koniecznie skorelować z art. 425 ust. 4 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, przewidującym w razie zajścia częściowo tych samych przesłanek (wszczęcie postępowania z oskarżenia publicznego o przestępstwo umyślne lub postępowanie o umyślne przestępstwo skarbowe) jedynie zawieszenie rektora w pełnieniu funkcji (z mocy prawa).	
644	Art. 25	Senat Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku; Konwent Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku	Obniżone w art. 25 Ustawy 2.0 w stosunku do obecnie obowiązujących kwalifikacje naukowe na funkcję rektora, gdzie kandydat oprócz wymagań z art. 21 tejże ustawy będzie musiał spełnić jedynie warunek posiadania stopnia doktora, budzą uzasadnione wątpliwości. Podobnie jak umożliwienia wyboru rektora spośród osób, które nie są członkami danej społeczności akademickiej, gdzie zaufanie, uznanie i szacunek dla dorobku twórczego oraz naukowego kandydata jest istotnym elementem wyboru.	Uwaga nieuwzględniona.
645	Art. 25	Konferencja Episkopatu Polski	Wymaganie od kandydata na rektora posiadania tylko stopnia naukowego doktora. Kandydatem na rektora uczelni powinna być osoba będąca samodzielnym pracownikiem naukowym, co jest ważne ze względu na autorytet w środowisku naukowym (art. 25).	Uwaga nieuwzględniona.
646	Art. 25 i art. 26	Uniwersytet Łódzki	Projekt zachowuje dotychczasowy tryb wyboru rektora uczelni publicznej przez kolegium elektorów. Niezasadne jest jednak ustalenie, że kadencja kolegium elektorów po-	Uwaga nieuwzględniona.

		(KRASP)	krywa się z kadencją senatu. W ten sposób nowy rektor wybierany jest przez „stary” skład kolegium elektorów. Pożądane byłoby zaś utrzymanie obecnego rozwiązania, zakładającego wybór kolegium elektorów bezpośrednio przed wyborami rektora. Godne rozważenia byłoby także zrezygnowanie z instytucji kolegium elektorów i dokonywanie wyboru rektora przez senat. Uzasadnione byłoby wtedy rozdzielenie kadencji senatu i rektora, aby nowego rektora wybierał „nowy”, a nie „stary” senat. Niedopuszczalne jest ograniczenie możliwości wyboru rektora jedynie spośród kandydatów wskazanych przez radę uczelni.	
647	Art. 25 i art. 26	Osoba fizyczna 2	Ustawa nie rozwiązuje problemu dotyczącego jednej z poważniejszych patologii, toczącej środowisko akademickie. Rzeczą dotyczy trybu wyborów władz uczelni i poszczególnych jednostek. Obecny tryb, który w zasadzie nie ulegnie zmianom, czyli wybory pośrednie elektoralne, jest w realiach uczelni trybem wysoce korupcyjnym, sprzyjającym wpływaniu osób pełniących funkcje na wyniki wyborów. Najróżniejsze manipulacje, przebiegające na granicy prawa, sprzyjają „ustawianiu” wyników wyborów na korzyść określonych kandydatów. Dziekan wydziału ma zawsze możliwość wpływania na wyniki wyborów elektorów w pierwszej fazie. W praktyce robi się to metodą kija i marchewki, co w stosunku do relatywnie małej grupy pedagogów jednostki jest zdecydowanie łatwiejsze, niż w stosunku do całej społeczności akademickiej. W zasadzie wynik wyborów rektora czy dziekana jest przewidywalny już po wyborze elektorów, gdyż lobuje się w taki sposób, aby w gronie elektorów znaleźli się sprzymierzeńcy zainteresowanej wyborem osoby. Szczególną presję wywiera się tutaj na młodszych pracowników, pracujących na czteroletnich, odnawialnych kontraktach, których wygaśnięcie często, dziwnym trafem, zbiega się z końcem kadencji władz. Osoby te, obawiając się utraty pracy, są bardzo podatne na tego rodzaju manipulacje i to, że wybory są tajne wcale nie oznacza, że nie można z dużym prawdopodobieństwem wytypować osób, które np. głosowały „niewłaściwie”. Po wyborach elektorów, którzy w zasadzie doskonale wiedzą, po co zostali wybrani i na kogo mają oddać swoje głosy, prowadzona jest szeroko zakrojona, kularowa agitacja tymi samymi metodami, tyle że z przewagą „marchewki”. Co najgorsze, próby takiej agitacji prowadzone są również wśród studentów – elektorów, co jest zjawiskiem nieetycznym i w sumie żenującym. Obowiązująca ustawa – <i>Prawo o szkolnictwie wyższym</i> , umożliwia wybór rektora w drodze konkursu, ale uczelnie z tej możliwości nie korzystają. Przypuszczalnie nie dlatego, że konkurs jest opcją gorszą, ale dlatego, że możliwości „oddziaływania” są tu zdecydowanie mniejsze. Doświadczenie podpowiada, że do uzdrowienia sytuacji mogą przyczynić się wybory bezpośrednie, w których brałaby udział cała społeczność akademicka, przy ustaleniu rozsądnej wagi każdego głosu w poszczególnych grupach pracowników, studentów i doktorantów. Obligatoryjne wprowadzenie konkursów również, w dłuższym przedziale czasowym, nie uzdrowi sytu-	Uwaga nieuwzględniona.

			acji.	
648	Art. 25 ust. 1	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Dobra tradycja w uczelniach publicznych nakazuje wybór osoby będącej przynajmniej samodzielnym pracownikiem naukowym. Wydaje się, że przynajmniej w uniwersytetach czy akademiach tradycja ta powinna być utrzymana.	Uwaga nieuwzględniona.
649	Art. 25 ust. 1	Nowoczesna	W przypadku obsady funkcji rektora zachodzi realna groźba obniżenia standardów akademickich: art. 25 określa, że rektorem może zostać osoba, posiadająca co najmniej stopień doktora, ale art. 181 ust. 1 pkt 3, mówi, że stopień doktora może uzyskać osoba, która posiada co najmniej 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, znajdujące się w spisie ministerialnym (spis taki wskazuje art. 260 ust. 2) lub co najmniej jeden artykuł naukowy opublikowany w tym samym wykazie. W art. 181 ust. 2 ustawodawca dodaje jednak, że w wyjątkowych wypadkach stopień doktora można nadać osobie, która nie posiada nawet stopnia magistra, a podstawą do nadania stopnia doktora może być w takim przypadku art. 260 pkt 2, który mówi, że o nadaniu stopnia naukowego miałyby decydować „efekty działalności naukowej” - publikacji, którą będzie oceniał (uwaga!) organ administracji rządowej. Oznacza to, że rektorem wyższej uczelni mogłaby zostać osoba, która nie tylko nie posiada naukowego stopnia, ale nawet nie ukończyła studiów wyższych – wystarczy, że uzyskała akceptację organu administracji rządowej.	Uwaga nieuwzględniona.
650	Art. 25 ust. 1	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Rektorem uczelni publicznej powinien być profesor, obniżenie rangi tytularnej źle wpływa na rozwój instytucji, przykład instytutów badawczych w ubiegłych latach, gdzie zdarzało się, że dyrektorami były osoby ze stopniem magistra lub doktora to obniżyło rozwój karier naukowych w tych instytucjach.	Uwaga nieuwzględniona.
651	Art. 25 ust. 1	Komitet Nauk o Literaturze PAN	Wątpliwości budzi propozycja, by rektorem mogła zostać osoba, która posiada co najmniej stopień doktora [...]. Biorąc pod uwagę, iż kandydata na rektora wskazuje wyłącznie rada uczelni, w której większość mogą mieć osoby bez żadnych stopni i tytułów naukowych taka regulacja zawiesza logikę kariery naukowej, wedle której władzę w uczelni powinna mieć osoba o ustalonej renomie naukowej, godnie reprezentująca środowisko naukowe uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
652	Art. 25 ust. 1	Osoba fizyczna 65	Rektor kieruje podmiotem zatrudniającym wielu pracowników i dysponującym olbrzymim budżetem. Do zadań rektora należą m.in. zarządzanie uczelnią i prowadzenie gospodarki finansowej uczelni, dlatego kandydat na rektora powinien mieć ukończone studia (np. podyplomowe) lub kursy z zarządzania. Brak odpowiedniego zapisu w projekcie ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
653	Art. 25 ust. 1	Zespół Rektorów Uniwersyte-	Sygnalizujemy brak delegacji statutowej do określenia wyższych wymagań niż określone w ustawie.	Uwaga uwzględniona.

		tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu		
654	Art. 25 ust. 1	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Proponowane brzmienie przepisu: „Art. 25 ust. 1 Rektorem może być osoba, która posiada co najmniej stopień doktora, spełnia wymagania określone w art. 21 ust. 1. i w ocenie okresowej otrzymała ocenę pozytywną. Musi również posiadać minimum 5-letnie doświadczenie w zarządzaniu dużym zespołem i finansami, doświadczenie w kierowaniu grantem naukowym (projektem badawczym) pozyskanym ze środków krajowych lub zagranicznych, oraz minimum 5-letnie doświadczenie w pracy dydaktycznej i doświadczenie w środowisku międzynarodowym.”. Nie określono żadnych innych kompetencji poza posiadaniem stopnia doktora oraz wymogów ogólnych zawartych w art. 21.	Uwaga nieuwzględniona.
655	Art. 25 ust. 2	Parlament Studentów RP	Proponujemy, aby w uczelni publicznej rektor mógł być wybierany przez senat.	Uwaga nieuwzględniona.
656	Art. 25 ust. 2	Osoba fizyczna 54	2. Rektora w uczelni: 1) publicznej – wybiera kolegium elektorów; 2) niepublicznej – powołuje założyciel albo wybiera senat. Dlaczego ustawa decyduje, kto w uczelni niepublicznej wybiera rektora? A jeżeli uczelnia niepubliczna będzie chciała mieć Radę uczelni, która mogłaby wybierać rektora?	Uwaga nieuwzględniona.
657	Art. 25 ust. 3	Obywatele Nauki	Wyboru rektora dokonuje kolegium elektorów, ale spośród kandydatów zgłoszonych przez radę uczelni (art. 19 ust. 6). Projekt ustawy nie przewiduje sposobu rozstrzygnięcia w przypadku pata wyborczego. Dlatego, częściowo wzorując się na rozwiązaniach przyjętych w odniesieniu do samorządu powiatowego i wojewódzkiego, proponuje się dodanie ust. 3a w brzmieniu: „3a. W przypadku niedokonania wyboru rektora w terminie trzech miesięcy od rozpoczęcia kadencji senatu w uczelni publicznej rektorem zostaje najstarszy członek senatu posiadający co najmniej stopień doktora habilitowanego oraz przeprowadza się wybory uzupełniające do senatu”.	Uwaga uwzględniona.
658	Art. 25 ust. 3	Osoba fizyczna 74	Ustawa nie dostrzega możliwości pata wyborczego: kandydatów może zgłaszać jedynie Rada; rektora może wybrać jedynie senat bezwzględną większością głosów (czyli głosów za; na „tak”). Senat może nie wybrać kandydata zgłoszonego przez radę - jak długo może trwać pat wyborczy? I kto wkracza w sytuacji przedłużonego pata wyborczego?	Uwaga uwzględniona.
659	Art. 25 ust. 3	Nowoczesna; Osoba fizyczna 73	W związku z uprawnieniem rady do wskazywania kandydatów na rektora konieczne wydaje się także uregulowanie sytuacji, w której kolegium elektorów skutecznie chciałoby uniemożliwić wybór kandydatów wskazywanych przez radę uczelni, a sytuacji takiej nie da się wykluczyć. W związku z powyższym proponuje się art. 25 ust. 3 nadać	Uwaga nieuwzględniona.

			brzmienie: „3. Wybór rektora jest dokonywany bezwzględną większością głosów spośród kandydatów wskazanych przez radę uczelni. W przypadku niedokonania wyboru rektora spośród zgłoszonych kandydatów rada uczelni może zgłosić ponownie kandydata, którego kandydatura może nie zostać zaakceptowana przez kolegium elektorów większością 2/3 statutowego składu kolegium.”.	
660	Art. 25 ust. 5	Uniwersytet Łódzki	Wątpliwości budzi rozwiązanie zakładające wygaśnięcie mandatu rektora już w wyniku samego wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego lub dyscyplinarnego. Prowadzi to do niebezpieczeństwa utraty mandatu w wyniku podjęcia decyzji o wszczęciu postępowania jednoosobowo przez prokuratora lub rzecznika dyscypliny finansów publicznych. Pozbawianie mandatu przed uprawomocnieniem się orzeczenia skazującego w sposób oczywisty kłóciłoby się z zasadą domniemania niewinności.	Uwaga uwzględniona.
661	Art. 25 ust. 5 w zw. z art. 21 ust. 1 pkt 3 i 4	Senat Uniwersytetu Łódzkiego (KRASP)	Wątpliwości budzi rozwiązanie zakładające wygaśnięcie mandatu rektora już w wyniku samego wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego lub dyscyplinarnego (art. 25 ust. 5 w zw. z art. 21 ust. 1 pkt 3 i 4). Prowadzi to do niebezpieczeństwa utraty mandatu w wyniku podjęcia decyzji o wszczęciu postępowania jednoosobowo przez prokuratora lub rzecznika dyscypliny finansów publicznych. To samo dotyczy członkostwa w senacie uczelni (art. 31 ust. 5). Pozbawianie mandatu przed uprawomocnieniem się orzeczenia skazującego w sposób oczywisty kłóciłoby się z zasadą domniemania niewinności. To samo dotyczy zawieszenia rektora, wobec którego wszczęto postępowanie karnego (art. 425 ust. 4).	Uwaga uwzględniona.
662	Art. 25 ust. 5 i 6 i 7	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Przepis wymaga doprecyzowania: 7. W przypadku wygaśnięcia mandatu rektora <u>w trakcie trwania kadencji</u> , nowego rektora na okres do końca kadencji w uczelni (...).	Uwaga nieuwzględniona.
663	Art. 25 ust. 8	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w	Brak dookreślenia, że najstarszy członek senatu posiadający stopień naukowy, może doprowadzić do sytuacji gdzie rektorem zostanie pracownik administracyjny posiadający tytuł zawodowy magistra. Wnosimy o doprecyzowanie, że może być to wyłącznie osoba posiadająca stopień naukowy.	Uwaga uwzględniona.

		Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku / Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu (uwagi analogicznej treści)		
664	Art. 25 ust. 8	Komitet Nauk Demograficznych PAN	Wątpliwości budzi uregulowanie art. 25 ust. 8. Może ono doprowadzić do sytuacji, że najstarszym członkiem senatu pełniącym obowiązki rektora zostanie osoba niebędąca nauczycielem akademickim.	Uwaga nieuwzględniona.
665	Art. 25 ust. 8	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	W art. 25 proponuję zmienić brzmienie ust. 8. Nowe brzmienie ust. 8: 8. W okresie od dnia stwierdzenia wygaśnięcia mandatu do dnia wyboru albo powołania rektora, obowiązki rektora pełni najstarszy członek senatu wskazany w statucie, a jeśli statut nie wskazuje takiej osoby - najstarszy wiekiem członek senatu. ”	Uwaga nieuwzględniona.
666	Art. 25 ust. 8	Konferencja	Proponowany przepis: „W okresie od dnia stwierdzenia wygaśnięcia mandatu do dnia	Uwaga nieuwzględniona.

		Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	wyboru albo powołania rektora, obowiązki rektora pełni wybrany przez senat członek senatu.”.	
667	Art. 25 ust 8	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Istnieje zagrożenie, że najstarszym członkiem senatu pełniącym obowiązki rektora zostanie osoba niebędąca nauczycielem akademickim.	Uwaga nieuwzględniona.
668	Art. 25 ust. 8	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego	Przepis oceniamy jako nieefektywny. Proponujemy powierzenie pełnienia obowiązków rektora w omawianym przypadku osobie wskazanej w statucie uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
669	Art. 25 ust. 8	Osoba fizyczna 77	W okresie od dnia stwierdzenia wygaśnięcia mandatu do dnia wyboru albo powołania rektora, obowiązki rektora pełni najstarszy członek senatu. – intencja i motywacja takiego zapisu jasna, ale nie zawsze może to być najlepsze rozwiązanie dla uczelni; może lepszy byłby wybór przez senat, spośród jego członków, p.o. rektora na ten czas, albo – po prostu – jeden z prorektorów / pierwszy zastępca rektora.	Uwaga nieuwzględniona.
670	Art. 25 ust. 8	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	Proponuje się brzmienie „8. W okresie od dnia stwierdzenia wygaśnięcia mandatu do dnia wyboru albo powołania rektora, obowiązki rektora pełni wskazany na drodze procedury określonej w statucie członek senatu lub osoba pełniąca funkcję kierowniczą w uczelni.”. W przepisach projektu dotyczących odwołania rektora należałoby wprowadzić ograniczenia dotyczące pochopnego składania wniosku o odwołanie a także doprecyzować zasady pełnienia funkcji rektora w po wygaśnięciu mandatu dotychczasowego rektora.	Uwaga nieuwzględniona.
671	Art. 25 ust. 9	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Niejasny zapis – czy chodzi o uczelnie nowoutworzone czy o wszystkie uczelnie, które działają na mocy dotychczasowych przepisów. Czy dotyczy wszystkich uczelni w związku z wejściem nowej ustawy 2.0.	Uwaga nieuwzględniona.
672	Art. 25 ust. 9	Komitet Nauk o Literaturze PAN	W projektowanej ustawie nie zamieszczono uregulowań o strukturze jednostek uczelni (wydział, instytut, zakład, katedra) i ich organach samorządowych (jak rada wydziału, rada instytutu) oraz ich uprawnieniach, akcentowana jest natomiast centralizacja władzy poprzez zwiększenie uprawnień rektora i senatu. Oznacza to likwidację autonomii na niższych szczeblach struktury uczelni, czego wykładnikiem jest scedowanie na senat tych uprawnień, które miały dotąd organy samorządowe niższego szczebla (rady wydzia-	Uwaga nieuwzględniona.

			łu, a nawet rady instytutu, nadające doktorat i habilitację oraz wnioskujące o nadanie tytułu profesora). Jak się podkreśla w dyskusji, senat, jako ciało uprawnione do nadawania stopni i wnioskowania o tytuł, jest do tego merytorycznie znacznie gorzej przygotowany niż rady niższego szczebla, w których zasiadali specjaliści z danej dziedziny i dyscypliny naukowej.	
673	Art. 25 ust. 9 pkt 1	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Konieczne wskazanie, iż jest to pierwszy rektor nowoutworzonej uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
674	Art. 25 ust. 9 pkt 1	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	W celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych postulowane jest dookreślenie, iż tryb powołania dotyczy wyłącznie pierwszego rektora „nowo utworzonej” uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
675	Art. 26	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Kolegium elektorów – nie ma ograniczenia biernego prawa wyborczego. W przypadku przedstawicieli studentów w kolegium elektorów, kadencja nie powinna trwać 4 lata, ponieważ student traci mandat z chwilą ukończenia studiów.	Uwaga częściowo uwzględniona.
676	Art. 26 ust. 1	Osoba fizyczna 54	Studenci i doktoranci szybko opuszczają uczelnię. 20% składu elektorów uważam za zbyt wysoki.	Uwaga nieuwzględniona.
677	Art. 26 ust. 1	Osoba fizyczna 65	Studenci powinni uczestniczyć w różnych gremiach uczelnianych, ale nie powinni być elektorami wybierającymi władze uczelni, a szczególnie rektora uczelni, bo rektor nie jest ich pracodawcą. Obecny system wyboru rektora z udziałem studentów, utrwalony w projekcie ustawy, sprzyja patologiom.	Uwaga nieuwzględniona.
678	Art. 26 ust. 1	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Nie wydaje się słuszne traktowanie studentów i doktorantów jako jednolitej grupy. Pozostaje to w sprzeczności z dążeniem do wzmocnienia pozycji doktorantów i traktowania ich jako młodych badaczy, co uwidoczniło się w innych paragrafach.	Uwaga nieuwzględniona.
679	Art. 26 ust. 1	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Proponowana zmiana zapisu Ustawy 2.0: „Art. 26. 1. Skład kolegium elektorów w uczelni publicznej oraz tryb wyboru jego członków określa statut, przy czym nie mniej niż 10% składu stanowią przedstawiciele	Uwaga nieuwzględniona.

			studentów i doktorantów. Liczbę studentów i doktorantów ustala się proporcjonalnie do liczebności obu tych grup w uczelni.”. Co najmniej 20% obecność studentów w ciałach kolegialnych uczelni może być do przyjęcia, ale w kolegium elektorów jest nieuzasadnione, gdyż pojawiają się zachowania patologiczne - 10% byłoby właściwą ilością. Ponadto brak ograniczenia biernego prawa wyborczego.	
680	Art. 26 ust. 1	Osoba fizyczna 65	Kolegium elektorów powinno składać się wyłącznie z przedstawicieli pracowników uczelni zatrudnionych na pełnym etacie. Natomiast studenci powinni mieć swoich przedstawicieli w różnych organach i gremiach uczelni. Obecny sposób wybierania elektorów jest niedemokratyczny, gdyż są uprzywilejowane grupy, które mają więcej elektorów mimo, że są mniej liczne (np. samodzielni nauczyciele akademicy). Warto się zastanowić czy lepszy jest obecny, tradycyjny, niedemokratyczny sposób wyboru elektorów, czy może przejść na sposób demokratyczny, w którym liczba elektorów byłaby proporcjonalna tylko do liczby osób uprawnionych do głosowania na wydziale, bez podziału na grupy zawodowe.	Uwaga nieuwzględniona.
681	Art. 26 ust. 1	Osoba fizyczna 73	W art. 26 ust. 1 w zdaniu drugim kropkę należy zastąpić przecinkiem i dodać zwrot: „z tym, że każda z tych grup reprezentowana jest co najmniej przez jedną osobę.”. Należy uwzględnić przypadek kiedy proporcja będzie wskazywała na „niecałego” doktora, co po zmianie systemu kształcenia doktorskiego i zmniejszeniu liczby doktorantów jest wysoce prawdopodobne i przyjąć założenie, że każda ze wskazanych grup (studenci, doktoranci) posiada w kolegium elektorów co najmniej jednego przedstawiciela.	Uwaga nieuwzględniona.
682	Art. 26 ust. 1 oraz art. 31 ust. 3	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	Proponowany przepis art. 26 ust. 1 projektowanej ustawy stanowi: „Skład kolegium elektorów w uczelni publicznej oraz tryb wyboru jego członków określa statut, przy czym nie mniej niż 20% składu stanowią przedstawiciele studentów i doktorantów. Liczbę studentów i doktorantów ustala się proporcjonalnie do liczebności obu tych grup w uczelni.”. Analogiczna regulację zawiera propozycja przepisu art. 31 ust. 3 projektowanej ustawy o brzmieniu „Studenci i doktoranci wybierają ze swojego grona członków senatu, którzy stanowią nie mniej niż 20% składu senatu. Liczbę studentów i doktorantów ustala się proporcjonalnie do liczebności obu tych grup w uczelni.”. Proponujemy doprecyzowanie przepisów określających skład senatu uczelni oraz skład kolegium elektorów analogicznie do obecnie obowiązujących, ponieważ mechanizm proporcjonalności nie gwarantuje reprezentacji doktorantów składzie kolegium elektorów, jeżeli rachunek matematyczny wskazywałby reprezentację doktorantów w liczbie osób o wartości poniżej 0,5. Podstawową metodą zaokrąglania liczby rzeczywistej do liczby całkowitej jest zaokrąglanie w dół. Fakt ten mógłby spowodować brak reprezentacji jednej z grup społeczności akademickiej w najważniejszych ciałach reprezentatywnych środowiska akademickiego uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.

			Mając powyższe na uwadze proponujemy: 1) przepisowi art. 26 ust. 1 projektowanej ustawy nadać brzmienie „Skład kolegium elektorów w uczelni publicznej oraz tryb wyboru jego członków określa statut, przy czym nie mniej niż 20% składu stanowią przedstawiciele studentów i doktorantów. Liczbę studentów i doktorantów ustala się proporcjonalnie do liczebności obu tych grup w uczelni, z tym że studenci i doktoranci są reprezentowani co najmniej przez jednego przedstawiciela każdej z tych grup.” 2) przepisowi art. art. 31 ust. 3 projektowanej ustawy nadać brzmienie „Studenci i doktoranci wybierają ze swojego grona członków senatu, którzy stanowią nie mniej niż 20% składu senatu. Liczbę studentów i doktorantów ustala się proporcjonalnie do liczebności obu tych grup w uczelni, z tym że studenci i doktoranci są reprezentowani co najmniej przez jednego przedstawiciela każdej z tych grup.”	
683	Art. 26 ust. 5	Osoba fizyczna 73	W przepisie art. 26 ust. 5 jest błąd logiczny. Kadencja kolegium elektorów nie może być taka sama (obejmująca ten sam okres) co kadencja senatu. Rektor jest wybierany przed rozpoczęciem kadencji - tj. przed 1 września, kadencja senatów również rozpoczyna się 1 września. Gdyby kadencja kolegium elektorów miała się rozpocząć wtedy kiedy kadencja senatu (1 września), to niemożliwe byłoby wybranie rektora przed rozpoczęciem kadencji. W związku z powyższym w art. 26 ust. 5 należy nadać brzmienie: „5. Kadencja kolegium elektorów trwa 4 lata i rozpoczyna się w dniu pierwszego posiedzenia kolegium elektorów. Kolegium elektorów zachowuje swoje kompetencje do dnia pierwszego posiedzenia kolegium nowej kadencji.”.	Uwaga nieuwzględniona.
684	Art. 26 ust. 5	Parlament Studentów RP	Proponujemy, aby kadencja kolegium elektorskiego rozpoczynała się z dniem 1 stycznia roku, w którym zaplanowane są wybory rektorskie	Uwaga nieuwzględniona.
685	Art. 26 ust. 5	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Zgodnie z art. 26 ust. 5 projektu kadencja kolegium elektorów rozpoczyna się z dniem rozpoczęcia kadencji senatu (1 września 2020 roku). Jednocześnie z dniem 1 października 2018 roku dotychczasowe kolegia elektorów stają się kolegiami w rozumieniu przepisów projektowanej ustawy (art. 213 ust. 4). Trudno zrozumieć celowość takiej regulacji, bowiem zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami, kolegium elektorów było wybierane przed rozpoczęciem kadencji organów uczelni. Proponowana zmiana zakłada, że to „ustępujące kolegium elektorów” dokona wyboru nowego rektora, dodatkową trudnością będzie konieczność dostosowania obecnego składu kolegium elektorów do przepisów, które wejdą w życie 1.10.2018 r. (choćby w zakresie wymogów, które muszą spełniać członkowie kolegium – art. 26 ust. 2 projektu). Uważamy, że rozpoczynanie kadencji kolegium elektorów (art. 26 ust. 5) z dniem rozpoczęcia kadencji senatu jest nietrafne. Kolegium winno być powołane co najmniej z półrocznym wyprzedzeniem dla przeprowadzenia wyborów rektora i senatu, a 4-letnia kadencja trwać do czasu wyboru nowego	Uwaga nieuwzględniona.

			kolegium elektorów.	
686	Art. 26 ust. 5	Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa im. S. Staszica w Pile	Czy nie można tak ustalić kadencję kolegium elektorów, żeby rozpoczynała się przed wyborami rektora (przy pełnej kadencji), a kończyła się po wyborze nowego kolegium? Obecna konstrukcja powoduje, że rektora wybierać będzie kolegium elektorów wybrane 4 lata wcześniej, a równocześnie będzie należało przeprowadzić wybory do nowego kolegium elektorów, które będzie wybierać za 4 lata rektora.	Uwaga nieuwzględniona.
687	Art. 27	Uniwersytet Rzeszowski	Do dyskusji - czy nie za bardzo otwieramy się na rektorów in spe spoza uczelni? Znamość danej uczelni nie powinna być traktowana jako obciążenie a atut.	Uwaga nieuwzględniona.
688	Art. 28	Fundacja na rzecz Nauki Polskiej Osoba fizyczna 122 (KRASP)	Rektor powinien być wybierany na jedną 6-do lub 7-mio letnią kadencję. Tak wybierany jest rektor Uniwersytetu w Cambridge i, jeśli powoływać się na jakąś tradycję, to weźmy przykład z najlepszych. Nieprawdą jest także, aby Cambridge chciał się z tej procedury wycofać. W polskich warunkach uzyskanie większości w wyborach, w których głosują elektorzy, jest okupione wieloma kompromisami i populistycznymi obietnicami, które bardzo utrudniają rektorowi późniejsze zarządzanie uczelnią. Starania się o drugą kadencję sprawiają, że zobowiązania wyborcze podczas pierwszej kadencji czynią go słabym przywódcą.	Uwaga nieuwzględniona.
689	Art. 28	Collegium Da Vinci	Zapisy powinny dotyczyć uczelni publicznej.	Uwaga uwzględniona.
690	Art. 28 ust. 1	Obywatele Nauki	Pomimo postulatów zróżnicowania polskiego systemu szkolnictwa wyższego projekt ustawy przesądza zaskakująco dużo rozwiązań, ograniczających możliwość takiej dywersyfikacji. Należy do nich długość kadencji rektora. Postuluje się oddanie decyzji w tym zakresie samej uczelni. Proponuje się brzmienie: „1. Datę rozpoczęcia kadencji rektora oraz długość jej trwania określa statut uczelni”.	Uwaga nieuwzględniona.
691	Art. 28 ust. 1	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu;	Proponuje się doprecyzowanie, że dotyczy to rektorów uczelni publicznych. W przypadku uczelni niepublicznych proponujemy pozostawienie określenia daty rozpoczęcia kadencji do rozstrzygnięć statutowych.	Uwaga uwzględniona.

		Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu		
692	Art. 28 ust. 1 i art. 32 ust. 1 i 2	Wyższa Szkoła Przedsiębiorczości im. Księcia Kazimierza Kujawskiego w Inowrocławiu	Kadencyjność nie powinna być stosowana na uczelniach niepublicznych z dwóch powodów. Po pierwsze na tych uczelniach musi być uwzględniana rola założyciela oraz, po drugie zwłaszcza na uczelniach małych mogą występować trudności z doбором kandydatów do tych organów.	Uwaga uwzględniona.
693	Art. 28 ust. 1 i 2	Grupa Uczelni niepublicznych: Dolnośląskiej Szkoły Wyższej we Wrocławiu, Górnośląskiej Wyższej Szkoły Handlowej im. Wojciecha Korfanteo w Katowicach, Krakowskiej Akademii im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego w Krakowie, Wyższej Szkoły Bankowej w	Wnosimy o zmianę w art. 28 ust. 1 i 2 poprzez dodanie słów „uczelni publicznej”. Czas trwania kadencji rektora oraz ilość kadencji jakie może sprawować rektor powinien dotyczyć wyłącznie uczelni publicznych. W dotychczasowym stanie prawnym, to statut uczelni niepublicznej regulował kwestie czasu trwania kadencji jak i ilość kadencji pełnionych przez daną osobę.	Uwaga uwzględniona.

		Gdańsku, Wyższej Szkoły Bankowej w Poznaniu, Wyższej Szkoły Bankowej w Toruniu, Wyższej Szkoły Bankowej we Wrocławiu, Wyższej Szkoły Filologicznej we Wrocławiu, Wyższej Szkoły Finansów i Zarządzania w Warszawie oraz Wyższej Szkoły Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie		
694	Art. 28 ust. 2	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła	Przepis ten dotyczy czas dotyczył uczelni publicznych, co naszym zdaniem wydaje się zasadne. W przypadku uczelni niepublicznych bardzo często rektorem uczelni jest założyciel uczelni, stąd zasadne wydaje dookreślenie, że kadencyjność rektora dotyczy uczelni publicznych.	Uwaga uwzględniona.

		Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu		
695	Art. 28 ust. 2	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Wątpliwości budzi czy ograniczenie pełnienia funkcji rektora do dwóch kadencji dotyczy tylko uczeni publicznych czy również niepublicznych. Z przepisu wynika, że dotyczy wszystkich uczelni, co w odniesieniu do sektora niepublicznego jest nie do przyjęcia. Rektora powołuje założyciel, który winien mieć niezbywalne prawo do decydowania o władzach uczelni. To rozwiązanie ogranicza założyciela, a w małych uczelniach często oznacza konieczność zatrudnienia nowej osoby na stanowisko rektora, co byłoby dużym problemem. W uczelniach niepublicznych te kwestie winien regulować statut.	Uwaga uwzględniona.
696	Art. 28 ust. 2	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego	Art. 28 ust. 2 “Ta sama osoba może być rektorem nie więcej niż przez 2 następujące po sobie kadencje. (...)” Przy obecnym brzmieniu artykułu w przypadku rezygnacji albo odwołania rektora przed ukończeniem drugiej kadencji, istnieje możliwość ponownego wyboru tej samej osoby. Ponadto zapis powinien być odnoszony wyłącznie do uczelni publicznych. W przypadku uczelni niepublicznych nie znajduje on uzasadnienia.	Uwaga uwzględniona.
697	Art. 29	Uniwersytet Śląski w Katowicach	Odwołanie rektora na wniosek m.in. rady uczelni bez podania przyczyny – uważamy, że ustawa powinna określać szczegółowo przesłanki ewentualnego wniosku o odwołanie rektora.	Uwaga nieuwzględniona.
698	Art. 29	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	Proponuje się brzmienie: „Art. 29. 1. Rektor w uczelni publicznej może być odwołany przez podmiot, który dokonał wyboru, większością co najmniej 3/4 głosów w obecności co najmniej 2/3 statutowego składu tego podmiotu. 2. Wniosek o odwołanie rektora w uczelni publicznej może być zgłoszony przez co najmniej połowę statutowego składu senatu albo radę uczelni. Wniosek wymaga uzasadnienia. 2a. W przypadku nieodwołania rektora na podstawie wniosku, o którym mowa w ust. 2, ponowny wniosek o odwołanie rektora może zostać złożony nie wcześniej niż po upływie 12 miesięcy od dnia, w którym poprzedni wniosek nie uzyskał wymaganej większości głosów. Ograniczenie nie dotyczy sytuacji, o której mowa w art. 425 ust. 1.” W przepisach projektu dotyczących odwołania rektora należałoby wprowadzić ograniczenia dotyczące pochwonnego składania wniosku o odwołanie a także doprecyzować	Uwaga nieuwzględniona.

			zasady pełnienia funkcji rektora w po wygaśnięciu mandatu dotychczasowego rektora.	
699	Art. 29	KEJN	Próg obecności i liczby głosów koniecznych do odwołania rektora są zbyt wysokie.	Uwaga nieuwzględniona.
700	Art. 29 ust. 1	Związek Nauczycielstwa Polskiego – Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych	Opierając się na dotychczasowych doświadczeniach trzeba stwierdzić, że zaproponowana w projekcie ustawy minimalna większość 3/4 głosów, oznacza praktycznie nieodwołalność rektora w procedurach wewnątrz uczelni i w rażących przypadkach wymaga interwencji ministra. Dlatego wnioskuję się obniżenie tego progu do poziomu 3/5.	Uwaga nieuwzględniona.
701	Art. 29 ust. 1	Uniwersytet Jagielloński	W art. 29 ust. 1 należy wskazać, że rektora w uczelni publicznej może odwołać kolegium elektorów (określenie „podmiot, który dokonał wyboru” pozostało zapewne z wcześniejszej wersji projektu).	Uwaga nieuwzględniona.
702	Art. 29 ust. 2	Pracownicy i studenci UW	Jaką większością ma uchylać wniosek rada uczelni? Jeśli wskazuje się w ustawie taką większość w senacie, to należałoby także określić w tym przypadku kwalifikowaną większość w radzie.	Uwaga nieuwzględniona.
703	Art. 29 ust. 2	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Należy dookreślić, jaki skład rady uczelni (pełny, 3/5 etc.)	Uwaga nieuwzględniona.
704	Art. 29 ust. 2	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	W przypadku utrzymania zapisu, iż rada w 50% jest złożona z osób spoza uczelni, w celu zachowania autonomiczności, postulowany zapis <i>in fine</i> : albo radę uczelni działającą jednogłośnie.	Uwaga nieuwzględniona.
705	Art. 29 ust. 2	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Proponujemy usunąć z zapisu radę uczelni i pozostawić tę kompetencję jedynie w gestii senatu.	Uwaga nieuwzględniona.
706	Art. 29 ust. 3	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanii-	Art. 29 ust. 3: Rektora w uczelni niepublicznej odwołuje założyciel albo senat. W połączeniu z art 25 ust. 2 pkt 2, przepis ten dopuszcza sytuację, w której rektor powołany przez założyciela zostaje odwołany przez senat i odwrotnie. Proponujemy zmianę brzmienia przepisu na: „Rektora w uczelni niepublicznej odwołuje organ, który go po-	Uwaga uwzględniona.

		stycznospo- łeczno	wołał”.	
707	Art. 30-33 i 35	Osoba fizyczna 53	Usunąłbym. Ministerstwo powinno wypłacać uczelni dotację za jakość pełnienia misji. Czy takie sprawy nie mogłyby być w statutach uczelni? Po co to miałyby być wszędzie jednakowo? Niech się zorganizują tak, aby uzyskiwać największą dotację.	Uwaga nieuwzględniona.
708	Art. 30	Parlament Stu- dentów RP	Postulujemy, aby senat był zobligowany przed podjęciem uchwały w sprawie przyjęcia programów studiów zasięgnąć opinii samorządu studenckiego analogicznie jak to znajduje się w ustawie prawo o szkolnictwie wyższym w art. 68 ust. 1 pkt 2 z tym zastrzeżeniem, że kompetencje te w projekcie zostały przypisane senatowi. Uważamy, że wpływ studentów na uchwalane programu studiów jest istotnym elementem dbania o jakość kształcenia w systemie szkolnictwa w Polsce. Studenci poprzez realizację zajęć mają odpowiednią wiedzę aby wносить istotną wartość dodaną do programów studiów.	Uwaga uwzględniona.
709	Art. 30	Dział Kształce- nia Uniwersy- tetu Gdańskie- go	Przeniesienie kompetencji z rad wydziałów na senat uczelni może spowodować paraliż prac. Dotyczy to głównie nadawania stopni naukowych, a także ustalania programów studiów podyplomowych. Ustawa nie wymienia w tym zakresie ustalania programów studiów doktoranckich. Natomiast często studia podyplomowe otwierane są szybko, na „potrzebę chwili”, a konieczność procedowania programu przez senat może znacznie wydłużyć ten czas. Ponadto, senat nie powinien zajmować się przypisywaniem poziomów PRK do kwalifikacji, o czym mowa w art. 30 pkt 11. Mogłaby to robić powołana przez senat komisja. To również ograniczyłoby nakład pracy członków senatu.	Uwaga nieuwzględniona.
710	Art. 30	Uniwersytet w Białymstoku	Powierzenie senatowi kompetencji ustalania programów studiów jest absurdalne, gdyż nie jest to grono eksperckie z żadnej konkretnej dyscypliny. Dodatkowo bardzo niepokojący jest przewidywany wzrost obowiązków i kompetencji senatu. Skoro do zadań senatu (art. 30) należy m.in. nadawanie stopni naukowych (pkt 6), ustalanie programów studiów itp., to może grozić paraliżem działania tego organu. Jakie będą w takim razie struktury organizacyjne uczelni? Jak będą funkcjonować badania i prowadzenie kierunków z danej dyscypliny. Czy senat będzie też czuwał nad organizacją struktury badawczej? Wydaje mi się, że odstępianie od tradycyjnej struktury organizacyjnej uczelni, podziału na wydziały i skupienie funkcji kierowniczych i sprawczych w jednym organie (senat) będzie skutkowało paraliżem działalności całej uczelni. Odstąpienie od tradycyjnej struktury organizacyjnej uczelni jest zbyt daleko idącą rewolucją, która niczemu dobremu nie będzie służyć.	Uwaga nieuwzględniona.
711	Art. 30	Konferencja Rektorów Pol- skich Uczelni Technicznych	Należy wprowadzić zapis: Zatwierdzanie planu rzeczowo-finansowego i sprawozdania z jego wykonania. Do zadań rady należy tylko opiniowanie.	Uwaga częściowo uwzględniona.

		(KRASP)		
712	Art. 30	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Ko- pernika w To- runiu	Do zadań senatu należy: 1) uchwalanie statutu i regulaminu studiów; 2) opiniowanie projektu strategii uczelni; 3) powoływanie i odwoływanie członków rady uczelni; 4) przeprowadzanie oceny funkcjonowania uczelni, w tym realizacji strategii uczelni; 5) formułowanie rekomendacji dla rady uczelni i rektora w zakresie wykonywanych przez nich zadań; - nadawanie stopni naukowych, stopni w zakresie sztuki i tytułu doktora honoris causa; 7) ustalanie warunków, trybu oraz terminu rozpoczęcia i zakończenia rekrutacji na studia; 8) ustalanie programów studiów oraz studiów podyplomowych; 9) określanie sposobu i trybu potwierdzania efektów uczenia się; 10) wskazywanie kandydatów do instytucji przedstawicielskich środowiska szkolnictwa wyższego i nauki; 11) wykonywanie zadań związanych z: a) przypisywaniem poziomów PRK do kwalifikacji nadawanych po ukończeniu studiów podyplomowych, b) włączeniem do Zintegrowanego Systemu Kwalifikacji kwalifikacji nadawanych po ukończeniu studiów podyplomowych i innych form kształcenia – zgodnie z ustawą z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji (Dz. U. z 2017 r. poz. 986 i 1475); 12) wykonywanie innych zadań określonych w statucie; 13) zatwierdzenie planu rzeczowo-finansowego i sprawozdania z jego wykonania; 14) zatwierdzenie sprawozdania finansowego; 15) wskazywanie kandydatów na rektora; 16) uchwalanie misji uczelni; 17) uchwalanie regulaminu studiów i regulaminu szkół doktorskich. W nawiązaniu do zmian proponowanych w art. 19, analogicznie proponuje się dokonać zmian w art. 30 poprzez dodanie 5 punktów: 13), 14), 15), 16) i 17.	Uwaga nieuwzględniona.
713	Art. 30	KRAUM, uwagi Wydzia- łu Nauk o Zdrowiu	Jest to zredukowanie roli senatu i oddanie decyzji w ręce rady uczelni, która winna być jedynie ciałem doradczym a nie decyzyjnym. Nie jest jasne kto przeprowadza przewody doktorskie i habilitacyjne.	Uwaga nieuwzględniona.
714	Art. 30	Nowoczesna	Zagrożeniem dla działalności uczelni są również proponowane zmiany dotyczące zakre-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			su kompetencji senatu. Zapis, w którym jest mowa o nadawaniu stopni i „określaniu programów” przez senat (czy choćby tylko komisje senackie) świadczy o tym, że ustawodawca nie zna realiów pracy w wyższych uczelniach. Liczebność i merytoryczna różnorodność przewodów doktorskich, habilitacyjnych i profesorskich jest tak duża, że wprowadzenie ich z wydziałów (a więc powierzeniu wydziałowych kompetencji, senatowi) skutkować będzie niemożnością zrealizowania zapisu ustawy oraz całkowitą obstrukcją funkcjonowania uczelni.	
715	Art. 30	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Propozycja umożliwienia uczelni podjęcia decyzji co do poszczególnych kategorii zadań, o ich delegowaniu na niższe organy utworzone w statucie. Propozycja: „O ile statut nie stanowi inaczej, do zadań senatu należy:”	Uwaga nieuwzględniona.
716	Art. 30	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Zmiana w zakresie kompetencji senatu uczelni poprzez umożliwienie wskazywania kandydatów na rektora.	Uwaga nieuwzględniona.
717	Art. 30	Grupa Uczelni niepublicz- nych: Dolnośląskiej Szkoły Wyż- szej we Wro- cławiu, Górno- śląskiej Wyż- szej Szkoły Handlowej im. Wojciecha Korfantego w Katowicach, Krakowskiej Akademii im. Andrzeja Fry- cza Modrzew- skiego w Kra-	W zakresie kompetencji senatu uczelni proponujemy wprowadzenie zapisów, które umożliwią kształtowanie struktury uczelni według dotychczasowych rozwiązań. Dodanie w art. 30 ust 2: Przepisy ustawy dotyczące senatu stosuje się odpowiednio do najwyższego organu kolegialnego uczelni niepublicznej z wyłączeniem kompetencji określonych w ust 1 pkt 6,7,8 oraz 11.	Uwaga nieuwzględniona.

		kowie, Wyższej Szkoły Bankowej w Gdańsku, Wyższej Szkoły Bankowej w Poznaniu, Wyższej Szkoły Bankowej w Toruniu, Wyższej Szkoły Bankowej we Wrocławiu, Wyższej Szkoły Filologicznej we Wrocławiu, Wyższej Szkoły Finansów i Zarządzania w Warszawie oraz Wyższej Szkoły Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyż-		
--	--	---	--	--

		sza Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu		
718	Art. 30	KEJN	Proponuję usunąć z art. 30 pkt 5 bowiem ocena działalności uczelni przez senat, szczególnie pod przewodnictwem rektora (art. 33 ust. 1), będzie (tak jak obecnie) fikcją. Wątpliwe wydaje mi się wydawanie przez senat rekomendacji dla rady uczelni (art. 28 pkt 5); jeśli już to w przeciwną stronę. Ad ust. 6. Decyzje senatu dot. stopni naukowych mogą mieć charakter wyłącznie formalny, ze względu na niedostateczne kompetencje merytoryczne oraz liczbę tego rodzaju spraw. W ustawie powinna znaleźć się podstawa kompetencyjna dla senatu aby określił procedurę nadawania stopni i występowania z wnioskiem o tytuł. Procedura powinna uwzględniać wpływ na standard stopni i wniosków wszystkich profesorów w uczelni reprezentujących odpowiedni dziedziny/dyscypliny.	Uwaga częściowo uwzględniona.
719	Art. 30	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Nadmierna centralizacja w przekazaniu senatom uczelni uprawnień do przyznawania stopni naukowych we wszystkich uprawianych tam dziedzinach, w których nie zawsze mogą być kompetentne.	Uwaga uwzględniona.
720	Art. 30	Komitety Nauk Pedagogicznych PAN	Przeniesienie uprawnień rad wydziałów na poziom senatu bynajmniej nie służy zapowiadanej trosce o doskonałość naukową oraz odbiurokratyzowanie systemu szkolnictwa wyższego i nauki w Polsce. Umniejszenie, a właściwie likwidacja rad wydziałów, godzi w dobry obyczaj akademicki, bowiem przez wieki tradycja akademicka kształtowała się na uznaniu podmiotowości wydziałów oraz ich autonomii i odpowiedzialności wobec uczelni jako wspólnoty. Ponadto, mając na uwadze kulturę odpowiedzialności, trudno wyobrazić sobie w praktyce, że komisje senackie będą procedowały wszystkie przewody doktorskie i habilitacyjne. W ustawie wiele się mówi o doskonałości naukowej o potrzebie podniesienia jakości doktoratów i habilitacji, a przy tym rozstrzyga się, procedury doktorskie i habilitacyjne mają przejąć senaty złożone nie ze specjalistów z jednej czy dwóch dziedzin, lecz ze wszystkich.	Uwaga częściowo uwzględniona.

721	Art. 30 pkt 1	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Proponujemy zmianę w art. 30 pkt 1 poprzez dodanie „oraz ich zmiany”. W obowiązującej ustawie prawo o szkolnictwie wyższym, w art. 59 wskazano wprost na odpowiednie stosowanie przepisów również do zmian statutu: Art. 59 [Odpowiednie zastosowanie przepisów] Przepisy art. 56-58 stosuje się odpowiednio do zmiany w statucie. Dla przejrzystości regulacji wskazanym byłoby doprecyzowanie tej kwestii.	Uwaga nieuwzględniona.
722	Art. 30 pkt 1	Grupa Uczelni niepublicz- nych: Dolnośląskiej Szkoły Wyż- szej we Wro- cławiu, Górno- śląskiej Wyż- szej Szkoły Handlowej im. Wojciecha Korfantego w Katowicach, Krakowskiej Akademii im. Andrzeja Fry- cza Modrzew- skiego w Kra- kowie, Wyż- szej Szkoły Bankowej w Gdańsku, Wyż- szej Szkoły Bankowej w Poznaniu, Wyższej Szko- ły Bankowej w Toruniu, Wyż- szej Szkoły Bankowej we Wrocławiu,	Wykreślenie w pkt 1 słów „uchwalanie statutu”. Zgodnie z projektowanym art. 35 ust. 3 uchwalanie statutu uczelni niepublicznej nie musi być kompetencją senatu uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.

		Wyższej Szkoły Filologicznej we Wrocławiu, Wyższej Szkoły Finansów i Zarządzania w Warszawie oraz Wyższej Szkoły Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie		
723	Art. 30 pkt 3	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się skreślenie pkt 3. (Uzasadnienie jak do zmiany w art. 20.)	Uwaga nieuwzględniona.
724	Art. 30 pkt 6	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Zatwierdzanie stopni naukowych następuje przez senat uczelni po uchwale odpowiednich komisji senackich powołanych do przeprowadzenia postępowania. Tym samym senat przejmuje dotychczasową rolę rad jednostek, które były bardziej kompetentne merytorycznie do podejmowania tych decyzji. Jest to niepokojące, gdyż o ile w przypadku jednoznacznych decyzji komisji problemu nie będzie to w przypadku głębokich podziałów w ocenie wśród członków komisji senackiej (jak licznej?) senat nie będzie w stanie profesjonalnie rozstrzygnąć tego sporu. Senat będzie przecież składać się w ogromnej większości nie ze specjalistów w dziedzinie. Może oczywiście formalnie nadać dyplom i postawić pieczęć wypełniając tym samym wolę innego gremium, jednak nie może takiego gremium zastąpić merytorycznie – zwłaszcza nie może skutecznie zastąpić gremium obecnie konstytuowanego przez radę jednostki.	Uwaga uwzględniona.
725	Art. 30 pkt 6	Pracownicy i studenci UW	W jakim składzie ma podejmować uchwały senat? Z porównania z art. 33 ust. 2 wynika, że w głosowaniu uczestniczą również studenci, ale profesorów musi być obecnych co najmniej połowa ich składu, czyli z grubsza 1/4 całego składu senatu, a to oznacza, że większość pozaprofesorska będzie decydować o nadawaniu stopni naukowych. Problem	Uwaga uwzględniona.

			polega na tym, że nigdzie w projekcie nie zostało wyraźnie powiedziane, kto może uczestniczyć w procedurze awansowej (habilitacja daje tylko prawo do bycia recenzentem czy promotorem).	
726	Art. 30 pkt 6	Osoba fizyczna 116 (KRASP)	Brakuje szczegółowych rozwiązań dotyczących nadawania stopni naukowych przez senat. Może to spowodować dowolność rozwiązań w tym zakresie w różnych uczelniach i wpływać na ogólny poziom osiągnięć naukowych stanowiących podstawę do nadawania stopni naukowych.	Uwaga nieuwzględniona.
727	Art. 30 pkt 6	Osoba fizyczna 67	Podnoszeniu poziomowi doktoratów i habilitacji nie służy przeniesienie kompetencji do nadawania stopni do senatu uczelni czyli do grona niemerytorycznego, z prawem głosu studentów, przedstawicieli innych obszarów wiedzy itd.	Uwaga częściowo uwzględniona.
728	Art. 30 pkt 6	Osoba fizyczna 65	W nadawaniu stopni naukowych biorą udział osoby, które w większości nie są merytorycznie przygotowane do tego zadania. Opierają się tylko na opiniach, czasem na sympatiach. Podstawą są opinie recenzentów, które przyjmują na wiarę. Jeśli recenzje są jednoznacznie pozytywne, nie ma sprawy. Jeśli nie, to większości członkom senatu brak jest wiedzy, aby samodzielnie ustosunkować się do tego, czy nadać stopień naukowy, czy nie.	Uwaga częściowo uwzględniona.
729	Art. 30 pkt 6	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Zmiana przedmiotowego punktu poprzez wskazanie: 6) nadawanie tytułu doktora honoris causa; Wprowadzenie regulacji obligującej senat do nadawania stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki w miejsce jednostek organizacyjnych uczelni bez możliwości przeniesienia tej kompetencji na organy utworzone w statucie prowadzić będzie do wydłużenia procedury nadawania stopni naukowych, co sprzeczne jest z założeniami projektowanej ustawy.	Uwaga uwzględniona.
730	Art. 30 pkt 6	Senat Uniwersytetu Łódzkiego (KRASP)	Przyznanie senatowi kompetencji do nadawania stopni naukowych w miejsce - jak do tej pory - rad podstawowych jednostek organizacyjnych (art. 30 pkt 6) nie ma merytorycznego uzasadnienia, rodzi zaś sytuację, w której o nadaniu stopnia naukowego decydować będą w większości osoby reprezentujące inne dziedziny nauki i dyscypliny naukowe niż osoba, której stopień naukowy ma być nadany, a nawet osoby nieposiadające stopnia naukowego. Poza tym trudno oczekiwać, że senat uczelni będzie w stanie kontrolować proces nadawania stopni naukowych w sposób gwarantujący doskonałość naukową, dążenie do której wskazane zostało jako jeden z celów zapisanych w założeniach projektu ustawy. Przyjęcie takiego rozwiązania byłoby także niekorzystne z punktu widzenia sprawności procedowania w sprawach stopni naukowych.	Uwaga częściowo uwzględniona.
731	Art. 30 pkt 6	Osoba fizyczna 55	Dyskusyjny jest zapis art. 30 pkt 6. W senacie jest zbyt mała liczba przedstawicieli danego kierunku, np. w obecnej kadencji członkami senatu są; dziekan i dwóch samodzielnych pracowników wydziału. Trudno będzie decydować senatowi o nadawaniu stopnia naukowego w zakresie określonej dyscypliny. Być może na wniosek „jakiegoś ciała”.	Uwaga częściowo uwzględniona.

			Ale przy takiej różnorodności członków senatu wynik głosowania może być wielce dyskusyjny.	
732	Art. 30 pkt 6	KRAUM,, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Ko- pernika w To- runiu	Proponuję wykreślić ten zapis i przenieść to uprawnienie do jednostek organizacyjnych uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
733	Art. 30 pkt 6	Konfederacja Lewiatan	Art. 30 pkt 6: stopnie naukowe będą nadawane przez senat - w przypadku większej liczby stopni zapis wydaje się problematyczny, nie tylko ze względu na brak merytorycznych kompetencji, ale także ze względu na liczbę postępowań w sprawie nadania stopni.	Uwaga częściowo uwzględniona.
734	Art. 30 pkt 6	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Zgodnie z ideą centralizacji władz i uprawnień ma nastąpić przeniesienie uprawnień do nadania stopni doktora i doktora habilitowanego na uczelnię. Związane jest to z oceną dokonywaną w skali uczelni w odniesieniu do dyscyplin. Nasuwa to wątpliwość, czy senat uczelni ma pełnić rolę organu przeprowadzającego i nadającego stopień. Znow - w skali małej uczelni może być to decyzja trafna. W skali dużej uczelni oznacza to konieczność formowania szeregu komisji senackich dublujących składy dawnych rad instytutów lub wydziałów. Przyjmowanie wniosków o nadanie stopnia przez senat stworzy fikcję - członkowie senatu dużych uczelni będą reprezentować nieliczne specjalizacje naukowe i najczęściej nie będą mogli ocenić wartości merytorycznej dorobku kandydata i wniosku komisji. W przypadku wątpliwości komisji rodzi to poważne obawy o merytoryczną poprawność decyzji senatu. Praktycznie - trudno sobie nawet wyobrazić przyjmowanie wniosków w trybie comiesięcznych obrad senatu, biorąc pod uwagę liczbę promowanych doktorów w skali uczelni. Nie jest jasne, jaki zysk ma przynieść przeniesienie czynności i uprawnień na senat z poziomu merytorycznie bardziej kompetentnych rad wydziałów i instytutów.	Uwaga częściowo uwzględniona.
735	Art. 30 pkt 7	Dział Rekrutacji na Studia UJ	Propozycja zmiany – nowe brzmienie: „7) ustalanie warunków i trybu rekrutacji na studia;”. Konieczność podawania przez uczelnie terminów rekrutacji na ponad rok przed jej rozpoczęciem wydaje się bezzasadna, a wręcz bardzo problematyczna, biorąc pod uwagę, że harmonogram egzaminów maturalnych, w szczególności termin ogłoszenia ich wyników, jest podawany do publicznej wiadomości przez Dyrektora CKE dopiero w lipcu. Wydaje się, że harmonogram rekrutacji powinien być ogłaszany w ramach wewnętrznych regulacji uczelni, np. w drodze zarządzenia rektora.	Uwaga nieuwzględniona.

736	Art. 30 pkt 8	Osoba fizyczna 75	Program danego kierunku studiów winien być ustalany przez komisję w skład której wchodziłoby samodzielni pracownicy naukowci danej uczelni, samodzielni pracownicy naukowci z zewnątrz (pracownicy emerytowani, pracownicy PAN), pracownicy spoza uczelni np. z kadry kierowniczej instytucji, która może być pracodawcą absolwentów danego kierunku. Program powinna zatwierdzać rada wydziału lub rektor. W przypadku małej uczelni prywatnej decyzja komisji – poparta przez rektora – może zostać uchylona przez odpowiedni departament Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego czy też specjalną komisję odwoławczą.	Uwaga nieuwzględniona.
737	Art. 30 pkt 8	Uniwersytet Śląski w Kato- wicach	Rozwiązanie nakładające na senat obowiązek uchwalania programów kształcenia przy dotychczasowej liczbie prowadzonych form kształcenia spowoduje bardzo poważne i nieuzasadnione merytorycznie obciążenie senatu. Rozsądnie byłoby przyjąć rozwiązanie zastosowane w przypadku szkół doktorskich (art. 196 ust. 4 w związku z art. 173 ust. 1 pkt 1), zgodnie z którym programy studiów i studiów podyplomowych mogą być przyjmowane przez odpowiednie komisje senackie lub inne organy określone w statucie.	Uwaga nieuwzględniona.
738	Art. 30 pkt 8	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Ko- pernika w To- runiu	Do zadań senatu należy: 8) ustalanie programów studiów oraz studiów podyplomowych; – to obecnie są kompetencje rady wydziału, czy przy tak dużej liczbie kierunków (w UMK ok. 100) nie będzie zbyt dużego obciążenia senatu i rozdrobnienia jego zadań.	Uwaga nieuwzględniona.
739	Art. 31	Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Ma- tejki w Krako- wie	Brak jest reprezentacji pracowników niebędących nauczycielami akademickimi w składzie senatu.	Uwaga uwzględniona.
740	Art. 31	Osoba fizyczna 65	Brak zapisu o obecności w senacie przedstawicieli pracowników niebędących nauczycielami akademickimi.	Uwaga uwzględniona.
741	Art. 31	Uniwersytet w Białymstoku	Jest zdecydowana NADREPREZENTACJA studentów zarówno w Senacie Uczelni, jak i Kolegium Elektorskim. Z doświadczenia wiemy, że dwudziestoprocentowa grupa studentów na posiedzeniach Senatu (Rad Wydziałów) swoją masą nie wnosi kompletnie nic do meritum omawianych spraw. W dodatku, przy częstej absencji Panów Profesorów (oczywiście uzasadnionej, np. wyjazdami służbowymi, chorobą) studenci niemal zawsze pojawiają się na obradach w pełnym składzie, co podnosi ich odsetek nawet dwukrotnie!	Uwaga nieuwzględniona.

			Obniżenie liczby 20% do co najwyżej 10% przywróci naturalną równowagę w tym zakresie. W dodatku, na przykładzie naszego Senatu, pracownicy niesamodzielni mają mniejszą reprezentację niż studenci! W przypadku Kolegium Elektorskiego dwudziestoprocentowa grupa studentów przestaje być języczkiem u wagi, a staje się zbyt silną grupą, na którą dość łatwo wpłynąć poza demokratycznymi metodami. Zbyt duże jest 20-procentowe przedstawicielstwo studentów w Senacie. Rozwiązanie takie obecnie nie sprawdza się, studenci nie są zainteresowani sprawami, które w większości bezpośrednio ich nie dotyczą, a wg projektu ustawy senat takich spraw byłoby więcej miałby (uprawnienie do nadawania stopni).	
742	Art. 31	Komitet Polityki Naukowej	Proponuje się brzmienie: „Art. 31. 1. W publicznej uczelni akademickiej profesorowie i profesorowie uczelni wybierają ze swojego grona członków senatu, którzy stanowią nie mniej niż 50% składu senatu. 2. W publicznej uczelni zawodowej nauczyciele akademicy posiadający co najmniej stopień doktora wybierają ze swojego grona członków senatu, którzy stanowią nie mniej niż 50% składu senatu. 3. <u>Studenci i doktoranci wybierają ze swojego grona członków senatu, którzy stanowią nie mniej niż 5% składu senatu. Liczbę studentów i doktorantów ustala się proporcjonalnie do liczebności obu tych grup w uczelni.</u>”.	Uwaga nieuwzględniona.
743	Art. 31	Parlament Studentów RP	Zgodnie z projektem ustawy członkiem rady uczelni jest m.in. przewodniczący samorządu studenckiego, który nie może być jednocześnie członkiem senatu. Postuluje się, aby przewodniczący mógł być członkiem senatu z głosem doradczym. Przewodniczący samorządu jest przedstawicielem ogółu społeczności studenckiej danej uczelni. Na posiedzeniach senatu podejmowane są istotne decyzje w sprawach studenckich. W związku z powyższym obecność przewodniczącego podczas posiedzeń senatu jest niezbędna.	Uwaga nieuwzględniona.
744	Art. 31 ust. 1	Obywatele Nauki	Skład senatu powinien być określany w większym stopniu przez statut, a nie ustawę. Przepis ust. 1 zapewniający 50% miejsc w senacie profesorom tytularnym i profesorom uczelni nie powinien działać w okresie przejściowym, gdy nie będzie jeszcze profesorów uczelni zatrudnionych zgodnie z nowymi przepisami. Ustawa nie gwarantuje biernych i czynnych praw wyborczych, a co za tym idzie – miejsc w senacie – pracownikom z habilitacją spoza grona profesorów. Powoduje to, że senat nie będzie reprezentował wszystkich grup wspólnoty akademickiej. Postuluje się brzmienie: „1. W publicznej uczelni akademickiej profesorowie, profesorowie uczelni oraz pracownicy posiadający stopień doktora habilitowanego wybierają ze swojego grona członków senatu, którzy stanowią nie mniej niż 50% składu senatu”. Proponuje się również dodanie ust. 3a:	Uwaga nieuwzględniona.

			„3a. Pracownicy uczelni akademickiej inni niż ci, o których mowa w ust. 1, wybierają ze swojego grona członków senatu, którzy stanowią nie mniej niż 20% składu senatu”.	
745	Art. 31 ust. 1 i 2	Osoba fizyczna 37	Usunięcie ust. 1 art. 31, modyfikacja ust. 2 i dodanie nowego ustępu: „Art. 31. 1. 1. W publicznej uczelni zawodowej/akademickiej nauczyciele akademicy posiadający co najmniej stopień doktora wybierają ze swojego grona członków senatu, którzy stanowią nie mniej niż 50% składu senatu. 2. W publicznej uczelni zawodowej/akademickiej nauczyciele akademicy posiadający co najmniej tytuł zawodowy magistra, magistra inżyniera albo równorzędny, wybierają ze swojego grona członków senatu, którzy stanowią nie mniej niż 50% składu senatu.”	Uwaga częściowo uwzględniona.
746	Art. 31 ust. 3	Komitety Nauk Ekonomicznych PAN	Jednym z negatywnych aspektów reformy jest zbyt wysoki udział studentów i doktorantów w senacie, którzy stanowiliby 20%. Ich rotacja jest zbyt duża, co nie służy pracom Senatu. Nie trafia się do takich organów na pierwszym roku, lecz zazwyczaj na koniec studiów.	Uwaga nieuwzględniona.
747	Art. 31 ust. 3	Dziekan i Prodzienkani Wydziału Biotechnologii Uniwersytetu Wrocławskiego	W projektowanej ustawie pozostawiono bardzo szkodliwy zapis o tym, że minimum 20% składu organów kolegialnych uczelni stanowią studenci. Jak wykazała praktyka, studenci obecni w organach kolegialnych uczelni bardzo rzadko skłonni są podjąć działania, które po wielu latach mogą skutkować poprawą jakości badań naukowych prowadzonych w uczelni. Najczęściej traktują tzw. „działalność studencką” jako odskocznię do dalszej kariery politycznej, a ich głosy stanowią łatwe wsparcie wszelkich inicjatyw władz uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
748	Art. 31 ust. 3	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	Proponuje się brzmienie: „3. Studenci i doktoranci wybierają ze swojego grona członków senatu, którzy stanowią nie mniej niż 20% składu senatu. Liczbę studentów i doktorantów ustala się proporcjonalnie do liczebności obu tych grup w uczelni, przy czym liczba doktorantów nie może być mniejsza niż 1/3 ogólnej liczby studentów i doktorantów będących członkami senatu.”. Wydaje się pożądane zagwarantowanie większej liczby doktorantów wśród członków senatu wybranych w ramach grupy studentów i doktorantów. Argumentem jest tu potencjalnie znacznie większe zainteresowanie funkcjonowaniem uczelni ze strony doktorantów.	Uwaga nieuwzględniona.
749	Art. 31 ust. 3	Parlament Studentów RP	Termin „wybierają ze swojego grona” może powodować wątpliwości interpretacyjne, sugerujące powszechny (bezpośredni) wybór przedstawicieli studentów i doktorantów w senacie. W związku z powyższym proponujemy dodanie ustępu z następującym brzmieniem: „Wybór studentów i doktorantów, o którym mowa w ust. 3 odbywa się zgodnie z trybem przewidzianym odpowiednio w regulaminie samorządu studenckiego i regulaminie samorządu doktorantów.”	Uwaga nieuwzględniona.

750	Art. 31 ust. 3	Osoba fizyczna 73	W art. 31 ust. 3 w zdaniu drugim kropkę należy zastąpić przecinkiem i dodać zwrot: „z tym, że każda z tych grup reprezentowana jest co najmniej przez jedną osobę.”. Należy uwzględnić przypadek kiedy proporcja będzie wskazywała na "niecałego" doktora, co po zmianie systemu kształcenia doktorskiego i zmniejszeniu liczby doktorantów jest wysoce prawdopodobne i przyjąć założenie, że każda ze wskazanych grup (studenti, doktoranci) posiada w senacie co najmniej jednego przedstawiciela.	Uwaga nieuwzględniona.
751	Art. 31 ust. 5	Uniwersytet Łódzki	Uwaga analogiczna jak do art. 25 ust. 5 w zakresie rozwiązania zakładającego wygaśnięcie mandatu członka senatu już w wyniku samego wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego lub dyscyplinarnego.	Uwaga uwzględniona.
752	Art. 32	Konferencja Rektorów Za- wodowych Szkół Polskich	W niedużych uczelniach nie zatrudnia się aż tylu pracowników na etacie, by wymieniać członków senatu co 4, czy nawet 8 lat. Kadra uczelni niepublicznych w większości pracuje też poza uczelnią. Brak jest powodu, by wymieniać wszystkich członków senatu tak często.	Uwaga nieuwzględniona.
753	Art. 32 ust. 2	KRAUM, uwagi Wydzia- łu Nauk o Zdrowiu	Propozycja by było to regulowane przez statut uczelni a nie ustawę. Ograniczenie biernego prawa wyborczego do dwóch kadencji wymaga rozważenia. Doświadczenie wielu uczelni wskazuje, że może to nie być właściwe.	Uwaga nieuwzględniona.
754	Art. 32 ust. 2	Konfederacja Lewiatan	Art. 32 ust. 2: przepis ten stanowi, że "ta sama osoba może być członkiem senatu nie więcej niż przez 2 następujące po sobie kadencje" - przesłanki wprowadzenia tej zasady wydają się słuszne, jednak w przypadku mniejszych uczelni, także uczelni niepublicznych o ograniczonych zasobach kadrowych, realizacja tej zasady będzie trudna i w praktyce może przynosić istotne szkody (w sposób sztuczny rugowani będą z członkostwa w senacie wartościowi i merytoryczni pracownicy).	Uwaga nieuwzględniona.
755	Art. 33 ust. 2, art. 173	Akademickie Centrum Mate- riałów i Nano- technologii AGH Akademia Górnico- Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie	Najważniejsze aby dotyczące ich przepisy były spójne z innymi przepisami w tekście ustawy, co nie zawsze ma miejsce. Np. z jednej strony sformułowane są szczegółowe przepisy dotyczące składu senatu nadającego stopnie naukowe, z drugiej strony przewidziana jest możliwość nadawania stopni przez senacką komisję o zupełnie niesprecyzowanym składzie.	Uwaga nieuwzględniona.
756	Art. 33 ust. 2	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytu-	Uzasadnione wątpliwości budzi brak dookreślenia legitymacji poszczególnych członków senatów uczelni, a w konsekwencji i komisji senackich, do podejmowania rozstrzygnięć w sprawach awansów naukowych. Zgodnie z art. 33 ust. 2 projektu ustawy, senat podej-	Uwaga uwzględniona.

		łów	muje rozstrzygnięcia na posiedzeniach w obecności co najmniej połowy statutowej liczby członków. Rozstrzygnięcia w sprawach, o których mowa w art. 30 pkt. 6 (nadawanie stopni naukowych, stopni w zakresie sztuki i tytułu doktora honoris causa), senat podejmuje w obecności co najmniej połowy liczby członków będących profesorami i profesorami uczelni. Konsekwencją tak sformułowanego przepisu, mając na uwadze art. 30 ust. 3 (studenci i doktoranci wybierają ze swojego grona członków senatu, którzy stanowią nie mniej niż 20 % składu senatu), jest przyznanie legitymacji studentom oraz doktorantom do głosowania w sprawach awansów naukowych, mimo braku merytorycznych kompetencji do rozstrzygania spraw w ramach przeprowadzonych postępowań doktorskich, jak i postępowań habilitacyjnych. Zasadnym zatem jest wprowadzenie regulacji mających na celu określenie osób legitymujących się odpowiednimi stopniami lub tytułami profesora, którzy będą uprawnieni do podejmowania, w ramach kompetencji senatu, rozstrzygnięć w sprawach awansów naukowych. W konsekwencji może zdarzyć się tak, że decyzja o nadaniu stopnia naukowego znajdzie się w rękach gremium nie merytorycznego (brak w senacie osób z danej dyscypliny) oraz osób bez uprawnień, np. studenci, pracownicy administracyjni. Ponadto, automatyzm powiązania uprawnień z kategorią uczelni może spowodować brak jakiegokolwiek kontroli ze strony organów państwa nad nieprawidłowościami w przyznawaniu stopni.	
757	Art 33 ust. 2	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Ko- pernika w To- runiu	W art. 33 ust. 2 proponuję wprowadzenie bezwzględnej większości głosów w przypadku podejmowania uchwał senatu. Nowe brzmienie ust. 2: 2. Senat podejmuje rozstrzygnięcia uchwały na posiedzeniach bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy statutowej liczby członków.	Uwaga częściowo uwzględniona.
758	Art. 33 ust. 3	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Ko- pernika w To- runiu	Proponuję dookreślenie pojęcia „przedstawiciel związku zawodowego” przez dodanie „przedstawiciel reprezentatywnego związku zawodowego” oraz rozszerzenie potencjalnych uczestników posiedzeń senatu. Nowe brzmienie ust. 3: 3. W posiedzeniach senatu uczestniczy z głosem doradczym przedstawiciel każdego reprezentatywnego związku zawodowego działającego w uczelni oraz inne osoby wskazane w statucie uczelni .	Uwaga nieuwzględniona.
759	Art. 34	Krajowa Sekcja	Dodanie poniższego zapisu w Ustawie 2.0:	Uwaga nieuwzględniona.

		Nauki NSZZ „Solidarność”	„Art. 34. 1. Rozstrzygnięcia organów uczelni nie naruszają uprawnień związków zawodowych wynikających z ustaw. 2. Uprawnienia o których mowa w ust. 1 odnoszą się do uprawnień pracowników zatrudnionych w sferze finansów publicznych.”. Pojawią się rozbieżności interpretacyjne co do uprawnień związków zawodowych w sferze finansów publicznych, do której zalicza się uczelnie publiczne. Niejasność należy usunąć. Uprawnienia związków zawodowych są jednakowe dla wszystkich grup pracowniczych.	
760	Art. 35	KEJN	Wśród spraw określanych przez statut brakuje zapisu o decyzjach dot. struktury organizacyjnej. Art. 85 PSW2005 stanowi, że „podstawowe jednostki organizacyjne uczelni, w tym jednostki zamiejscowe, tworzy, przekształca i likwiduje rektor po zasięgnięciu opinii senatu”. Proponuje utrzymać ten zapis z pominięciem słowa „podstawowe” lub zastępując je słowami „Jednostki, których kierownicy podlegają bezpośrednio rektorowi...”, a więc do zadań senatu powinno należeć wyrażanie odpowiedniej opinii.	Uwaga nieuwzględniona.
761	Art. 35 ust. 1	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	Pewne wątpliwości budzą przepisy dotyczące organów realizujących uprawnienia uczelni do nadawania stopni naukowych - zgodnie z art. 173 ust. 1 pkt 1 są to senat bądź komisja senatu, przy czym to ostatnie określenie jest niejasne. Proponuje się, co może mieć istotne znaczenie zwłaszcza dla dużych uczelni, aby statut przewidywał możliwość powołania przez senat specjalnych komisji, składających się nie tylko z członków senatu, realizujących zadania związane z nadawaniem stopni, przy czym komisje takie mogłyby być ewentualnie powoływane dla dziedzin nauki. Dlatego proponuje się dodanie pkt 4a i 4b: „4a) tryb nadawania stopni naukowych; 4b) zasady powoływania przez senat komisji realizujących uprawnienia uczelni do nadawania stopni naukowych, przy czym możliwe jest powołanie tylko jednej komisji dla danej dziedziny nauki, komisja musi liczyć co najmniej 7 osób, w tym co najmniej 2 członków senatu, z których jeden pełni funkcję przewodniczącego komisji;”.	Uwaga częściowo uwzględniona.
762	Art. 35 ust. 1 pkt 1 i 4	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	Proponuje się brzmienie: „1. Statut określa organizację i zasady funkcjonowania uczelni, w szczególności: 1) sposób tryb powoływania i odwoływania organów oraz organów wewnętrznych uczelni; 2) skład rady uczelni oraz senatu; 3) zasady sprawowania wewnętrznego nadzoru nad aktami wydawanymi przez organy uczelni; 4) organy wewnętrzne oraz funkcje kierownicze w uczelni; 5) tryb nadawania tytułu doktora honoris causa; 6) zasady prowadzenia działalności gospodarczej przez uczelnię;	Uwaga częściowo uwzględniona.

			7) zasady dysponowania mieniem uczelni; 8) tryb ustalania regulaminu organizacyjnego; 9) zasady organizowania zgromadzeń na terenie uczelni.”. Przepis art. 35 ust. 1 projektu dotyczący przedmiotu postanowień statutu uczelni warto byłoby uzupełnić (tym samym doprecyzować). Należy zauważyć, że przepisy projektu (w szczególności dotyczące nadzoru nad uczelnią) nie przewidują sytuacji, w której uczelnia nie ma statutu (nie został przyjęty, został zakwestionowany prawnie itp.).	
763	Art. 35 ust. 1 pkt 4	Osoba fizyczna 37	Modyfikacja art. 35 ust. 1 pkt 4: „4) kadencyjne funkcje kierownicze w uczelni;”	Uwaga nieuwzględniona.
764	Art. 35 ust. 1 pkt 4	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	W art. 35 ust. 1 pkt 4 stwierdza się, że statut ma określić funkcje kierownicze w uczelni. Tymczasem wśród ograniczeń dotyczących łączenia funkcji przez kandydatów do RDN (art. 228 ust. 2), PKA (art. 245 ust. 6 pkt 5) i KEN (art. 268 ust. 2) również wymienia się „funkcje kierownicze w uczelni”. Czy zatem kierownik najmniejszej komórki organizacyjnej uczelni, np. kierownik zakładu, nie może kandydować do tych ciał?	Uwaga nieuwzględniona.
765	Art. 35 ust. 2	Pracownicy i studenci UW	Może taki termin określić też dla rady uczelni (to może być jednak wstawione do statutu).	Uwaga nieuwzględniona.
766	Art. 35 ust. 2	Parlament Studentów RP	W projekcie ustawy, w związku ze zwiększeniem autonomii uczelni, dużo większe znaczenie będzie mieć statut uczelni. W tym akcie wewnętrznym uregulowane zostaną bardzo ważne kwestie dotyczące studentów. Wśród nich należy zwrócić uwagę przede wszystkim na podział na podstawowe jednostki organizacyjne, a co za tym idzie powołanie rad podstawowych jednostek organizacyjnych, ewentualny udział studentów w tych organach kolegialnych oraz opiniowanie przez przedstawicieli studentów kandydatów na funkcje związane z podejmowaniem decyzji w sprawach dotyczących studentów. Niezwykle istotną kwestią jest, aby studenci partycypowali w uchwalaniu nowych statutow uczelni. W związku z tym w ustawie powinien pojawić się przepis mówiący o opinii odpowiedniego organu samorządu studenckiego przed uchwaleniem statutu. Ponadto postulujemy, aby uczelnia publiczna uchwałała statut większością kwalifikowaną 3/5 lub 3/4 głosów zamiast większością bezwzględną. Za zasadne uważamy również obligatoryjne przesłanie projektu statutu członkom senatu na co najmniej 14 dni przed posiedzeniem senatu.	Uwaga nieuwzględniona.
767	Art. 35 ust. 2	Związek Nauczycielstwa Polskiego – Rada Szkolnic-	Proponuje się brzmienie: „2. Statut uczelni publicznej i jego zmiany uchwała senat większością co najmniej 3/5 statutowego składu po zasięgnięciu opinii rady uczelni wyrażonej większością statutowej liczby głosów oraz po zasięgnięciu opinii związków zawodowych działających w uczel-	Uwaga nieuwzględniona.

		twa Wyższego i Nauki	ni. Związki zawodowe przedstawiają opinię w terminie 30 dni. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, wymóg zasięgnięcia opinii uważa się za spełniony.”. Z jednoczesną modyfikacją w art. 33 ust. 2: „2. Senat podejmuje rozstrzygnięcia na posiedzeniach w obecności co najmniej połowy statutowej liczby członków z wyjątkiem uchwalania statutu i jego zmian, o których mowa w art 35 ust. 2. Rozstrzygnięcia w sprawach, o których mowa w art 30 pkt 6, senat podejmuje w obecności co najmniej połowy statutowej liczby członków będących profesorami i profesorami uczelni.”. Ponieważ w rozwiązaniach przedstawionych w projekcie statut ma być podstawowym źródłem prawa wewnętrznego i regulować znacznie większą liczbę spraw niż jest to obecnie, jego uchwalenie powinno wymagać wyższego poparcia niż większość bezwzględna członków senatu. Dlatego postuluje się przyjęcie, aby w uczelni publicznej było to co najmniej 3/5 statutowego składu senatu. Podobny próg powinien dotyczyć wprowadzania zmian do statutu.	
768	Art. 35 ust. 2	Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych	Ponieważ w rozwiązaniach przedstawionych w projekcie ustawy statut ma być podstawowym źródłem prawa wewnętrznego i regulować znacznie więcej spraw niż jest to obecnie, uważamy, że jego uchwalenie powinno wymagać wyższego poparcia niż większość bezwzględna członków senatu. Dlatego postulujemy przyjęcie zapisu, aby w uczelni publicznej było to co najmniej 3/5 statutowego składu senatu. Podobny próg powinien dotyczyć prowadzenia zmian do statutu. proponowane nowe brzmienie: <i>Art. 35.2. Statut uczelni publicznej i jego zmiany uchwała senat większością co najmniej 3/5 statutowego składu po zasięgnięciu opinii rady uczelni wyrażonej większością statutowej liczby głosów oraz po zasięgnięciu opinii związków zawodowych działających w uczelni. Związki zawodowe przedstawiają opinię w terminie 30 dni. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, wymóg zasięgnięcia opinii uważa się za spełniony.</i> Taki zapis wymaga odpowiedniej modyfikacji artykułu 33 ust. 2 np. następująco: <i>Art. 33.2. Senat podejmuje rozstrzygnięcia na posiedzeniach w obecności co najmniej połowy statutowej liczby członków z wyjątkiem uchwalania statutu I jego zmian, o których mowa w art. 35 ust.2. Rozstrzygnięcia w sprawach, o których mowa w art. 30 pkt 6, senat podejmuje w obecności co najmniej połowy statutowej liczby członków będących profesorami i profesorami uczelni.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
769	Art. 35 ust. 2	Osoba fizyczna 65	W sprawach pracowniczych zawartych w statucie powinno być uzgodnienie ze związkami zawodowymi.	Uwaga nieuwzględniona.
770	Art. 35 ust. 5	Naczelny Dyrektor Archi-	Projekt nowej ustawy w dalszym ciągu nie określa w sposób wystarczający sposobu przeprowadzenia likwidacji uczelni niepublicznej. Tym samym regulacje, istotne z punk-	Uwaga nieuwzględniona.

		wów Państwowych	tu widzenia m. in. archiwów państwowych, mają zostać zamieszczone nie w akcie normatywnym powszechnie obowiązującym, lecz w akcie o charakterze wewnętrznym, jakim jest statut uczelni. Brak szczegółowych zasad postępowania może utrudniać przeprowadzenie likwidacji, zwłaszcza, gdy likwidator nie wywiązał się z ciążących na nim obowiązków i porzucił dokumentację.	
771	Art. 36	Komitet Nauk Ekonomicznych PAN	Jednym z negatywnych aspektów reformy jest wymuszenie konieczności łączenia się z innymi uczelniami, powstawanie np. uczelni federacyjnych (art. 36), zmian nazwy (koszty). Nie zauważono faktu, iż wiele uczelni współpracuje ze sobą prowadząc wspólne kierunki kształcenia np. UEP z UAM prawno-ekonomiczny. Obecne niektóre uniwersytety (patrz UEP), żeby pozostać „uniwersytetem” będą musiały posiadać „kategorię naukową A+, A albo B+ w co najmniej 3 dziedzinach nauki lub sztuki, zwanych dalej „dziedzinami”, i w co najmniej 6 dyscyplinach naukowych lub artystycznych, zwanych dalej „dyscyplinami”; konieczne są w tej sytuacji jakieś okresy przejściowe, zwłaszcza, jeżeli ustawa miałaby wejść od 1.10.2018 roku. Uczelnie federacyjne, które miałyby powstawać musiałyby uzgadniać projekt statutu z ministrem, co ingeruje wyraźnie w autonomię uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
772	Art. 36	Uniwersytet Rzeszowski	Do dyskusji – czy nie byłoby sensowne dopuszczenie do łączenia się, tworzenia federacji i związków także uczelni niepublicznych w relacjach uczelnie publiczna – uczelnia niepubliczna? Z czasem zapewne silniejsze uczelnie publiczne przejęłyby podmioty niepubliczne.	Uwaga nieuwzględniona.
773	Art. 36	Instytut Matematyczny PAN	Użyta w przepisie liczba pojedyncza wprowadza niejasność. Wydaje się, że w skład uczelni federacyjnej mogły wejść więcej niż 2 jednostki. Nie jest też jasne, czy uczelnie/instytuty wchodzące do federacji zachowują podmiotowość/osobowość prawną, powinny, chyba że opcja zachowania podmiotowości dotyczy związku uczelni (art. 39). Ale tu dodać należy możliwość przystąpienia instytutów PAN, a wtedy nazwa powinna być inna.	Uwaga uwzględniona.
774	Art. 36	Grupa Uczelni niepublicznych: Dolnośląskiej Szkoły Wyższej we Wrocławiu, Górnośląskiej Wyższej Szkoły Handlowej im. Wojciecha	Wnosimy o zmianę w art. 36 poprzez: - zmianę ust. 1: „Publiczna uczelnia akademicka wraz z inną publiczną uczelnią akademicką, instytutem badawczym, instytutem PAN lub międzynarodowym instytutem, mogą utworzyć uczelnię federacyjną.” - dodanie ust. 1a w brzmieniu: „Niepubliczna uczelnia akademicka wraz z inną niepubliczną uczelnią akademicką mogą utworzyć uczelnię federacyjną.” - dodanie ust. 5 a w brzmieniu: „Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, w drodze decyzji administracyjnej wpisuje do ewidencji uczelnię federacyjną, likwiduje uczelnię federacyjną lub	Uwaga uwzględniona.

	Korfantego w Katowicach, Krakowskiej Akademii im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego w Krakowie, Wyższej Szkoły Bankowej w Gdańsku, Wyższej Szkoły Bankowej w Poznaniu, Wyższej Szkoły Bankowej w Toruniu, Wyższej Szkoły Bankowej we Wrocławiu, Wyższej Szkoły Filologicznej we Wrocławiu, Wyższej Szkoły Finansów i Zarządzania w Warszawie oraz Wyższej Szkoły Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku / Wyższa Szkoła Filologiczna	zmienia nazwę uczelni federacyjnej, o której mowa w ust 1a.” W naszej opinii uniemożliwienie tworzenia uczelni federacyjnych przez akademickie uczelnie niepubliczne jest niezrozumiałe. Umożliwienie tworzenia uczelni federacyjnych wyłącznie przez publiczne uczelnie akademickie pogłębia nierówne traktowanie sektorów i pogłębia podział oparty nie na jakości kształcenia i działalności naukowej a na statusie własnościowym uczelni. Coraz więcej uczelni niepublicznych posiada uprawnienia akademickie i dysponuje potencjałem naukowym, który umożliwiałby tworzenie znaczących uczelni federacyjnych. Apelujemy o umożliwienie tworzenia uczelni federacyjnych również przez uczelnie niepubliczne. Ograniczenie terytorialne wprowadzone w projekcie ustawy również nie znajduje uzasadnienia, w szczególności w zakresie prowadzenia działalności naukowej czy komercjalizacji wyników badań, prac rozwojowych oraz know-how związanego z tymi wynikami. Uważamy, że to cel utworzenia uczelni federacyjnej i możliwość jego osiągnięcia będzie definiował to jakie uczelnie będą go tworzyć. Wydaje się, że również uczelnie publiczne „branżowe” niezlokalizowane w tym samym województwie mogłyby tworzyć uczelnie federacyjne dla określonych celów. Ponadto warto zwrócić uwagę, że w dobie globalizacji czy wirtualizacji, w tym również działalności naukowej takie ograniczenie nie znajduje uzasadnienia. Zabezpieczeniem przed fikcyjnym tworzeniem uczelni federacyjnych jest sposób ich powoływania (decyzja Rady Ministrów w drodze rozporządzenia), a w przypadku uczelni niepublicznych mogłaby to być decyzja administracyjna ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego.	
--	---	---	--

		we Wrocławiu		
775	Art. 36-38	Uniwersytet Łódzki (KRASP)	Zastrzeżenia budzi niejasna regulacja dotycząca uczelni federacyjnych. W szczególności z treści projektu nie wynika, jakie mają być relacje między organami uczelni federacyjnej a organami uczelni macierzystych. Ponadto, w kontekście rozwiązania nadającego uczelni federacyjnej osobowość prawną (art. 38 ust. 2), zbędna jest regulacja w art. 38 ust. 1, zgodnie z którym uczelnia federacyjna wykonuje zadania w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność.	Uwaga częściowo uwzględniona.
776	Art. 36-39	Pracodawcy RP, Osoba fizyczna 11	Tworzenie federacji uczelni z inną uczelnią wraz z instytutami naukowymi jest słusznym i logicznym rozwiązaniem. Nie jest jednak zrozumiałym dlaczego muszą być te instytucje usytuowane w jednym województwie (Radom i Siedlce tak; Radom i Skarżysko-Kamienna nie). Obostrzenia ustawowe opisujące federacje oraz związki uczelni są niepotrzebne, bowiem do wypełnienia zakresu zadań i uzyskania synergii w wyniku współdziałania nie jest potrzebne tworzenie nowej osobowości prawnej, a wystarczy prosta umowa o wspólnym przedsięwzięciu omawiająca prawa i obowiązki stron. Poza wszystkim przepisy art. 63-65 zezwalają na prowadzenie przez kilka uczelni wspólnych studiów, bez tworzenia podmiotów mających osobowość prawną. Przykładem współpracy są uczelnie i inne podmioty naukowe w USA, gdzie „dogadywanie się” co do wykorzystania wspólnego potencjału i uzgodnień co do specjalizacji poszczególnych podmiotów, współpracy przy kształceniu studentów i doktorantów, uzgadnianie programów i wymian studentów i pracowników są oczywistością. Systemy uniwersyteckie prosperują i nie wymagają szczególnych praw i obowiązków. Projekt usztywnia możliwe do podjęcia inicjatywy mogące funkcjonować na podstawie prawa ogólnego.	Uwaga uwzględniona.
777	Art. 36	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	Przepisy dotyczące uczelni federacyjnych wydają się niezbyt dopracowane, nie dają bowiem jednoznacznej odpowiedzi na szereg podstawowych pytań, np. – czy uczelnia federacyjna jest odrębnym podmiotem organizacyjnym, czyli odrębną „uczelnią” w pełnym tego słowa znaczeniu w rozumieniu ustawy (wg projektu ma mieć osobowość prawną), czy też swego rodzaju nadbudową nad uczelniami ją tworzącymi (np. zgodnie z art. 37 ust. 4 pkt 4 statut ma określać „organy uczelni federacyjnej wykonujące kompetencje organów jednostek uczestniczących w odniesieniu do powierzonych zadań, a także zakres i tryb ich działania”)? – czy uczelnia federacyjna ma otrzymać majątek od uczelni ją powołujących (np. zgodnie z art. 37 ust. 4 pkt 4 statut może o tym decydować swobodnie – ma określać „zasady korzystania z obiektów i urządzeń uczelni federacyjnej lub jednostek uczestniczących”)? – czy prowadzący badania w ramach danej dyscypliny przechodzą do uczelni federacyjnej, czy nie, kto ponosi koszty zatrudnienia? W konsekwencji wykorzystanie tej konstrukcji w praktyce może być właściwie niemoż-	Uwaga uwzględniona.

			liwe. Przepisy nie przewidują natomiast żadnych szczególnych form podejmowania współdziałania w ramach działań podstawowych, współdziałania skutkującego dla uczelni uzyskaniem efektów w zakresie oceny jakości naukowej dyscyplin naukowych, w ramach których współdziałanie jest prowadzone (poza oczywiście przeprowadzeniem pełnej konsolidacji uczelni). Podobna uwaga dotyczy szkół doktorskich, gdzie dopuszczalne współdziałanie dotyczy tylko jednostek posiadających takie same uprawnienia co do nadawania stopnia.	
778	Art. 36	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Zbędny a nawet szkodliwym ograniczeniem możliwości tworzenia takich uczelni jest czynnik geograficzny. W Polsce w zakresie nauk biologicznych mamy jeden instytut międzynarodowy, co natychmiast preferuje federacje w obrębie Warszawy, a tymczasem już teraz uczelnie z innych regionów kraju mają stałą współpracę z tym instytutem. Propozycja: zlikwidować ograniczenie do województw. Tym bardziej, że nadaje się prawo uczelniom do tworzenia filii, w tym zagranicznych.	Uwaga uwzględniona.
779	Art. 36	Osoba fizyczna 42, Osoba fizyczna 128, Osoba fizyczna 129, Osoba fizyczna 130 (KRASP)	Za krzywdzące i nieuzasadnione uważamy ograniczenie tworzenia uczelni federacyjnych jedynie w ramach administracyjnie zdefiniowanych województw. Województwa, w których nie ma jednostek PAN lub kilku wyróżniających się uczelni, nigdy nie będą w stanie konkurować z największymi skupiskami naukowymi w kraju. W ten sposób premowane są silne województwa, kosztem mniejszych, co pozostaje w sprzeczności z założeniami ustawy. Postulujemy, aby uczelnie federacyjne mogły być tworzone w oparciu o motywacje naukowe bądź potrzebę interdyscyplinarności badań, niezależnie od lokalizacji partnerów.	Uwaga uwzględniona.
780	Art. 36-38	Akademia Młodych Uczonych PAN	Przepisy dotyczące tworzenia i funkcjonowania uczelni federacyjnych są zbyt mało konkretne co może skutkować problemami z ich interpretacją. Czy intencją ustawodawcy jest, by zostały one uściślone przez statuty uczelni czy przez dodatkowe rozporządzenie? Tego typu niejasność pojawia się w projekcie ustawy wielokrotnie i chcielibyśmy, by zostało to w ustawie czytelnie sformułowane, tak by uniemożliwić ograniczanie autonomii uczelni poprzez dodatkowe rozporządzenia ministerialne. Doprecyzowania wymaga także zapis dotyczący części składowych uczelni federacyjnych. Czy uczelnia taka może zostać założona jedynie przez uczelnię akademicką i jeden instytut badawczy, instytut PAN, międzynarodowy instytut lub jedną inną uczelnię akademicką, czy też uczelnia może się sfederować z kilkoma instytutami lub kilkoma innymi uczelniami.	Uwaga częściowo uwzględniona.

781	Art. 36 i 39	Naczelny Dyrektor Archiwów Państwowych	Brak jest przepisów dotyczących postępowania z dokumentacją, w szczególności określenia, czy federacje/związki będą prowadziły własną odrębną dokumentację, czy wprowadzą odrębne przepisy kancelaryjne i archiwalne itp.	Uwaga nieuwzględniona.
782	Art. 36 ust. 1	Obywatele Nauki	Przepis niepotrzebnie ogranicza podmioty mogące tworzyć uczelnię federacyjną. Postuluje się usunięcie słów: „jeżeli mają siedzibę w tym samym województwie”.	Uwaga uwzględniona.
783	Art. 36 ust. 1	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN, PAN (KRASP)	Proponuje się rozważyć celowość ograniczenia zapisanego w tym przepisie - w skład uczelni federacyjnej mogą wchodzić tylko podmioty (w tym instytuty PAN) mające siedzibę w tym samym województwie. Wydaje się, że celowym rozszerzenie tego zasięgu terytorialnego na region. Do tego pojęcia ustawa odwołuje się w wielu przepisach (np. art. 60 ust. 2 i art. 61 ust. 1 pkt 5), które wskazują jako obligatoryjną przesłankę kształcenia na danym kierunku studiów (utworzenia kierunku studiów i jego prowadzenia), to że kierunek studiów odpowiada lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym. Nie ma natomiast odwołania do pojęcia „potrzeby województwa”. Art. 387 i nast. przewidują konkurs „Regionalna inicjatywa doskonałości”, czyli ponownie odwołują się do pojęcia „region”.	Uwaga uwzględniona.
784	Art. 36 ust. 1	Collegium Da Vinci	Taki zapis traktujemy jako nierówne traktowanie podmiotów ze względu na organ założycielski. Są w Polsce niepubliczne uczelnie akademickie, które spełniają wskazane w tym zapisie kryteria utworzenia federacji. Postulujemy o równe potraktowanie obu typów uczelni.	Uwaga uwzględniona.
785	Art. 36 ust. 1	Konfederacja Lewiatan	Przepis wskazuje możliwość tworzenia, uczelni federacyjnych jedynie przez uczelnie publiczne; proponujemy odstępianie od kryterium publicznego statusu właścicielskiego uczelni, które mogą tworzyć uczelnie federacyjne.	Uwaga uwzględniona.
786	Art. 36 ust. 1	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Publiczna uczelnia akademicka wraz z inną publiczną uczelnią akademicką, instytutem badawczym, instytutem PAN lub międzynarodowym instytutem, jeżeli mają siedzibę w tym samym województwie, mogą utworzyć uczelnię federacyjną. Czy jedynym zakładanym modelem jest 1+1. Czy jest możliwy układ 1+2, lub 1+3 (np. uczelnia + 3 instytuty badawcze). Uwaga: dlaczego ograniczenie do województwa? Mogą być sytuacje gdzie merytorycznie i niekiedy geograficznie bliżej jest do uczelni w województwie sąsiednim	Uwaga uwzględniona.
787	Art. 36 ust. 1	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Tworzenie uczelni federacyjnej nie powinno być ograniczone terytorialnie wyłącznie do jednego województwa lecz obejmować teren całej Polski	Uwaga uwzględniona.
788	Art. 36 ust. 1	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński	Usunięcie ograniczenia w zakresie jakim uczelnia miałaby możliwość tworzenia uczelni federacyjnej jedynie z inną uczelnią w tym samym województwie, a nie wszystkimi uczelniami w skali całego kraju.	Uwaga uwzględniona.

		Collegium Medicum w Krakowie		
789	Art. 36 ust. 1	PWSZ im. Stanisława Pigonia w Krośnie	Bardzo istotne dla rozwoju publicznych uczelni zawodowych jest wprowadzenie przepisu o możliwości zawierania umów federacyjnych – z uczelniami akademickimi, jednostkami PAN i innymi instytucjami badawczymi o realizacji zadań dydaktycznych i naukowych – bez ograniczenia terytorialnego do województwa, a nawet kraju (poszerzenie katalogu podmiotów określonych w art. 36 ust. 1 projektu ustawy).	Uwaga nieuwzględniona.
790	Art. 36 ust. 1, art. 39 ust. 1, art. 48 ust. 1, art. 49 ust. 1	Akademia Ignatianum w Krakowie	Zróżnicowane traktowanie możliwości rozwojowych uczelni publicznych i niepublicznych mimo jednolitych wymogów dotyczących kształcenia i prowadzenia badań naukowych przez uczelnie publiczne i niepubliczne. Art. 36. ust 1, Art. 39 ust. 1, Art. 48 ust. 1, Art. 49. ust. 1. Powyższe artykuły uwidaczniają silną asymetrię między możliwościami uczelni publicznych i niepublicznych w zakresie rozwoju własnych ofert naukowo-badawczych i dydaktycznych oraz konsolidowania własnych środowisk akademickich. Polega ona na tym, że projekt Ustawy, gdy chodzi o uczelnie publiczne, dopuszcza oprócz możliwości włączenia jednej uczelni do drugiej, również tworzenie uczelni federacyjnych (Art. 36) oraz związków uczelni (Art. 39). Możliwości takiej, gdy chodzi o uczelnie federacyjne i związki uczelni, projekt Ustawy nie przewiduje w odniesieniu do uczelni niepublicznych, dopuszczając jedynie możliwość ich łączenia się przez włączenie jednej do drugiej (Art. 49), lub połączenie się tworzące nową uczelnię (Art. 48). Tego rodzaju propozycja faworyzuje uczelnie publiczne i jest wysoce dyskryminująca dla uczelni niepublicznych ponieważ uniemożliwia uczelniom niepublicznym tworzenie tzw. uczelni federacyjnych i związków uczelni w celu wspierania realizacji przez nie zadań uczelni określonych w Art. 11 Ustawy, podnoszenia jakości ich badań i dydaktyki oraz konsolidowania środowiska. Braku powyższej możliwości nie równoważy możliwość łączenia uczelni niepublicznych (Art. 49.1), bo warunkiem połączenia jest wykreślenie łączonych uczelni z ewidencji uczelni niepublicznych (Art. 48.3).	Uwaga uwzględniona.
791	Art. 36 ust. 1 w związku z art. 258 ust. 5	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego	Art. 36 ust. 1 w związku z art. 258 ust. 5: „Publiczna uczelnia akademicka wraz z inną publiczną uczelnią akademicką (...) mogą utworzyć uczelnię federacyjną.”. Nie znajdujemy uzasadnienia dla wyłączenia z możliwości tworzenia uczelni federacyjnych niepublicznych uczelni akademickich. Biorąc pod uwagę zapis dotyczący ewaluacji w art. 258 ust. 5, pozwalający poddawać ocenie osiągnięcia osób zatrudnionych w jednostkach uczestniczących, wykluczenie uczelni niepublicznych z możliwości tworzenia federacji stawia je w niekorzystnej względem uczelni publicznych pozycji. Proponujemy zmianę brzmienia na: “Uczelnia akademicka wraz z inną uczelnią akademicką (...) mogą utworzyć uczelnię federacyjną”	Uwaga uwzględniona.

792	Art. 36 ust. 5	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Proponujemy usunięcie ograniczenia umożliwiającego uczelni uczestnictwo tylko w jednej uczelni federacyjnej.	Uwaga nieuwzględniona.
793	Art. 36 ust. 5	Nowoczesna	Brzmi: „Uczelnia może być jednostką uczestniczącą tylko jednej uczelni federacyjnej”. Powinno brzmieć: „Uczelnia może być jednostką uczestniczącą tylko w jednej uczelni federacyjnej”.	Uwaga uwzględniona.
794	Art. 36 ust. 5	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demo- graficznych PAN, PAN (KRASP)	Wątpliwości interpretacyjne budzi art. 36 ust. 5. Czy zapis oznacza, że ten sam instytut PAN może być członkiem więcej niż jednej uczelni federacyjnej?	Uwaga uwzględniona.
795	Art. 37	Osoba fizyczna 74	Utworzenie uczelni federacyjnej wymaga przyjęcia statutu przez każdą jednostkę, ale statut przyjmuje senat po zasięgnięciu opinii rady (czyli nie musi się do jej zdania zasto- sować). Oznacza to, że uczelnia może się sfederować z jakimkolwiek instytutem i przy- jąć statut uczelni federacyjnej, w którym nie pojawi się w ogóle rada uczelni federacyj- nej. To może być droga obejścia prawa. Być może stąd konieczność uzgadniania z mini- strem, ale taki zapis narusza zasadę autonomiczności, której kwintesencją powinna być prawo do samodzielnego tworzenia statutu.	Uwaga nieuwzględniona.
796	Art. 37 ust 1	KRAUM, Pomorski Uni- wersytet Me- dyczny	Statut uczelni federacyjnej powinien uwzględniać utworzenie strategii działania uczelni federacyjnej wraz z planem działania.	Uwaga nieuwzględniona.
797	Art. 37 ust. 2	Osoba fizyczna 74	Pojęcie „uzgodnienia” jest nazbyt szerokie. Trudno znaleźć uzasadnienie dla przypisania takiego prawa ministrowi? W przypadku uczelni niefederacyjnej w ogóle nie pojawia się taka opcja, to dlaczego tutaj? Poza tym powinno być sformułowanie „z ministrem wła- ściwym do spraw szkolnictwa wyższego”, bo przecież nie z jakimkolwiek ministrem.	Uwaga nieuwzględniona.
798	Art. 37 ust. 5	Uniwersytet w Białymstoku	Rada Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nau- ki, w drodze rozporządzenia, tworzy uczelnię federacyjną, likwiduje uczelnię federacyj- ną lub zmienia nazwę uczelni federacyjnej. Należy podkreślić, iż forma rozporządzenia, którą rozstrzyga się wskazane kwestie nie podlega żadnej kontroli prawnej. Oznacza to, że Rada Ministrów ma wyłączne i nieograniczone uprawnienia do tworzenia i likwidacji uczelni federacyjnych; w przypadku likwidacji w zasadzie bez żadnych uregulowanych	Uwaga nieuwzględniona.

			normatywnie przesłanek.	
799	Art. 38	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	W kontekście rozwiązania nadającego uczelni federacyjnej osobowość prawną (art. 38 ust. 2), wydaje się zbędna regulacja zawarta w art. 38 ust. 1, zgodnie z którym uczelnia federacyjna „wykonuje zadania w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność”.	Uwaga uwzględniona.
800	Art. 38 ust. 2	Uniwersytet Jagielloński	Uczelnie federacyjne mają posiadać osobowość prawną (art. 38 ust. 2 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce), osobowość prawną posiadają także wchodzące w jej skład jednostki. Rozwiązanie takie budzi wątpliwości natury prawnej.	Uwaga nieuwzględniona.
801	Art. 39	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu	Niezrozumiałym dla nas jest ograniczenie możliwości tworzenia związków uczelni wyłącznie do uczelni publicznych. Uczelnie niepubliczne również posiadają zasoby, które mogłyby i chciałyby optymalizować poprzez wspólne wykonywanie zadań takich jak administrowanie wydzielonym majątkiem, prowadzenie obsługi w zakresie administracyjnym, finansowym, kadrowym, pomocy prawnej, zamówień publicznych i akademickich biur karier, prowadzenie działalności wydawniczej, a także wspieranie działalności naukowej. Niewykorzystanie dotychczasowej formuły przez uczelnie niepubliczne wynika z faktu, iż przepisy wymagają doprecyzowania pod kątem podatkowym. W imieniu wnioskodawców deklarujemy chęć współpracy przy doprecyzowaniu tej formuły współpracy uczelni, tak aby nie budziła ona wątpliwości na gruncie przepisów podatkowych. Proponujemy zmienić brzmienie ust. 1 na „ W celu wspierania realizacji zadań, o których mowa w art. 11 uczelnie publiczne albo uczelnie niepubliczne, mogą wnioskować do ministra o utworzenie związku uczelni. ” oraz zmienić brzmienie ust. 6 na „ Utworzenie związku uczelni publicznych, zmiana jego nazwy, zmiana w jego składzie oraz jego likwidacja następują w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, a w przypadku związku uczelni niepublicznych w drodze decyzji administracyjnej. ”.	Uwaga wyjaśniona. Projektodawca rezygnuje z regulowania związków uczelni.
802	Art. 39	Uniwersytet w Białymstoku	Uwaga podobna do uwagi odnoszącej się do art. 37 ust. 5, z tym, że uprawnienie do tworzenia związku uczelni przysługuje ministrowi.	Uwaga wyjaśniona. Projektodawca rezygnuje z regulowania związków uczelni.
803	Art. 39	Grupa Uczelni	Wnosimy o zmianę w art. 39 poprzez:	Uwaga wyjaśniona.

	niepublicznych: Dolnośląskiej Szkoły Wyższej we Wrocławiu, Górnośląskiej Wyższej Szkoły Handlowej im. Wojciecha Korfańskiego w Katowicach, Krakowskiej Akademii im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego w Krakowie, Wyższej Szkoły Bankowej w Gdańsku, Wyższej Szkoły Bankowej w Poznaniu, Wyższej Szkoły Bankowej w Toruniu, Wyższej Szkoły Bankowej we Wrocławiu, Wyższej Szkoły Filologicznej we Wrocławiu, Wyższej Szkoły Finansów i Zarządzania w Warszawie	- zmianę ust. 1: „W celu wspierania realizacji zadań, o których mowa w art. 11 uczelnie publiczne albo uczelnie niepubliczne, mogą wnioskować do ministra o utworzenie związku uczelni.” - zmianę ust. 6: „Utworzenie związku uczelni publicznych, zmiana jego nazwy, zmiana w jego składzie oraz jego likwidacja następują w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, a w przypadku związku uczelni niepublicznych w drodze decyzji administracyjnej.” Niezrozumiałym dla nas jest ograniczenie możliwości tworzenia związków uczelni wyłącznie do uczelni publicznych. Uczelnie niepubliczne również posiadają zasoby, które mogłyby i chciałyby optymalizować poprzez wspólne wykonywanie zadań takich jak administrowaniedzielonym majątkiem, prowadzenie obsługi w zakresie administracyjnym, finansowym, kadrowym, pomocy prawnej, zamówień publicznych i akademickich biur karier, prowadzenie działalności wydawniczej, a także wspieranie działalności naukowej. Niewykorzystanie dotychczasowej formuły przez uczelnie niepubliczne wynika z faktu, iż przepisy wymagają doprecyzowania pod kątem podatkowym. W imieniu wnioskodawców deklarujemy chęć współpracy przy doprecyzowaniu tej formuły współpracy uczelni, tak aby nie budziła ona wątpliwości na gruncie przepisów podatkowych.	Projektodawca rezygnuje z regulowania związków uczelni.
--	--	--	--

		oraz Wyższej Szkoły Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie		
804	Art. 39	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Związek uczelni (art. 39): wyjaśnienia wymaga pytanie, czy w skład związku uczelni może wchodzić uczelnia federacyjna?	Uwaga wyjaśniona. Projektodawca rezygnuje z regulowania związków uczelni.
805	Art. 39	Collegium Da Vinci	Artykuł 11 mówi o zadaniach dla wszystkich uczelni – publicznych i niepublicznych. W takim brzmieniu artykuł 39 nie daje równych szans działania obu typom uczelni choć nakłada się na nie takie same działania. Traktujemy ten zapis jako nierówne traktowanie podmiotów ze względu na organ założycielski. Postulujemy o równe potraktowanie obu typów uczelni.	Uwaga wyjaśniona. Projektodawca rezygnuje z regulowania związków uczelni.
806	Art. 39 ust. 1	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Brak zdefiniowania „związków uczelni” w kontekście wcześniej wskazywanych „uczelni federacyjnych”.	Uwaga wyjaśniona. Projektodawca rezygnuje z regulowania związków uczelni.
807	Art. 39 ust. 1	Konfederacja Lewiatan	Art. 39: zapis stanowiący, że uprawnienie do tworzenia związków zastrzeżone jest wyłącznie dla uczelni publicznych, jest jawnie dyskryminacyjny, proponujemy odstępnie od kryterium publicznego statusu właścicielskiego uczelni, które mogą tworzyć związki uczelni.	Uwaga wyjaśniona. Projektodawca rezygnuje z regulowania związków uczelni.
808	Art. 39 ust. 1	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Związek uczelni nie może występować wspólnie o granty, prowadzić kierunku itp.	Uwaga wyjaśniona. Projektodawca rezygnuje z regulowania związków uczelni.
809	Art. 39 ust. 2	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych	Proponuje się dodanie pkt 5 w brzmieniu: „5) monitorowanie karier zawodowych absolwentów uczelni wchodzących w skład związku.”. Zobligowanie uczelni do monitorowania losów absolwentów jest konieczne, aby w pełni wykorzystać potencjał opisany w uzasadnieniu do zmian art. 10 i art. 11.	Uwaga wyjaśniona. Projektodawca rezygnuje z regulowania związków uczelni.

		Politechniki Warszawskiej „ELKA”		
810	Art. 39 ust. 2	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Proponujemy dodać wspieranie dydaktyki.	Uwaga wyjaśniona. Projektodawca rezygnuje z regulowania związków uczelni.
811	Art. 39 ust. 7	Osoba fizyczna 74	W nawiązaniu do powyższych uwag o uczelni federacyjnej: tutaj jest wyraźnie napisane, że z wnioskiem o utworzenie związku uczelni występują rektorzy. Nie ma zapisu, kto ma wystąpić z wnioskiem do ministra o utworzenie uczelni federacyjnej.	Uwaga wyjaśniona. Projektodawca rezygnuje z regulowania związków uczelni.
812	Art. 39 ust. 9	Naczelnny Dyrektor Archiwów Państwowych	Projekt ustawy nie określa, co stanie się z dokumentacją ww. związku uczelni w przypadku jego likwidacji.	Uwaga wyjaśniona. Projektodawca rezygnuje z regulowania związków uczelni.
813	Art. 40	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	Proponuje się brzmienie: „Art. 40. 1. Rada Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, w drodze rozporządzenia, tworzy uczelnię publiczną, likwiduje uczelnię publiczną lub zmienia nazwę uczelni publicznej, z zastrzeżeniem ust. 1a. 1a. Utworzenie albo likwidacja uczelni akademickiej mającej nosić albo noszącej nazwę „uniwersytet” albo „politechnika” następuje w drodze ustawy. 2. Uczelnia publiczna może być utworzona w wyniku połączenia uczelni publicznych, instytutów badawczych lub instytutów PAN. 3. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, w drodze rozporządzenia, włącza do uczelni publicznej inną uczelnię publiczną, instytut badawczy lub instytut PAN, po zasięgnięciu opinii właściwego ministra nadzorującego uczelnię lub instytut badawczy, lub Prezesa PAN. 3a. Likwidacja uczelni publicznej, jej połączenie z inną uczelnią publiczną albo włączenie do innej uczelni publicznej oraz zmiana jej nazwy następuje po zasięgnięciu opinii senatu lub senatów uczelni, których te akty dotyczą. 3b. Zmiana nazwy uczelni publicznej następuje na jej wniosek, skierowany do Rady Ministrów za pośrednictwem ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki. 4. W akcie tworzącym uczelnię publiczną rozporządzeniu w sprawie utworzenia uczelni publicznej określa się: ...”. Wzmocnienie autonomii uczelni wyższych jest w założeniach jednym z głównych celów	Uwaga częściowo uwzględniona.

			wprowadzanych zmian, co podkreślono w preambule UPoSzN. Zdaniem UKN nie bardzo współgrają z tym założeniem przepisy dotyczące tworzenia, a w szczególności likwidacji, łączenia czy zmiany nazwy publicznych szkół wyższych, oparte na uznaniowości działania właściwych organów, a także zmieniające usytuowanie kompetencji oraz formę wykorzystywanego do tych celów aktu prawnego. Wydaje się, że zasadnym byłoby wprowadzenie chociażby proponowanych niżej zmian, zakładających pewien wpływ uczelni na te decyzje, uznając równocześnie pewne racje przemawiające za konstrukcjami prawnymi zaproponowanymi w projektach.	
814	Art. 40	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Aktualnie utworzenie i likwidacja uczelni publicznej lub połączenie z inną może nastąpić w drodze ustawy. Zgodnie z projektem będzie to następować w drodze rozporządzenia Rady Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki. Ta zmiana nadaje nowe, praktycznie nieograniczone uprawnienia, ministrowi i rządowi do decydowania o uczelniach, które mają długą nawet wielowiekową tradycję i wypracowane trwałe miejsce w społeczeństwie, niezależnie od chwilowych uwarunkowań politycznych. Pojawia się tu szczególnie zagrożenie dla mniejszych uczelni regionalnych. Nie podważając potrzeby takiej regulacji, postuluje się wprowadzenie drugiego etapu podejmowania decyzji o likwidacji uczelni publicznej – w drodze ustawy.	Uwaga częściowo uwzględniona.
815	Art. 40	Uniwersytet Łódzki	Zasadniczy sprzeciw budzi obniżenie rangi aktu powołującego, likwidującego i łączącego uczelnie z poziomu ustawowego do poziomu rozporządzenia. Pożądane byłoby także ustawowe określenie przesłanek likwidacji uczelni publicznej.	Uwaga częściowo uwzględniona.
816	Art. 40	Pracodawcy RP, Osoba fizyczna 11	Projekt przewiduje możliwość włączenia do uczelni publicznych innych instytucji naukowych (instytutów PAN i instytutów badawczych). Rozwiązanie to w przypadku słabych instytutów jest właściwe, ale jednocześnie daje możliwość, z przyczyn innych niż merytoryczne, likwidacji instytutu w wyniku autorytarnej decyzji. Rozwiązanie to może zatem spowodować arbitralne likwidowanie instytutów naukowych.	Uwaga nieuwzględniona.
817	Art. 40	Nowoczesna; Osoba fizyczna 73	W projekcie zaproponowano obniżenie rangi aktu prawnego powołującego i przekształcającego i likwidującego uczelnię akademicką z ustawy do poziomu rozporządzenia Rady Ministrów. Nie wydaje się to rozwiązaniem dobrym. Od okresu przedwojennego uczelnie akademickie powoływane były w drodze aktu ustawowego - jest to wyraz nie tylko ich znaczenia i rangi, ale przede wszystkim wyraz ochrony konstytucyjnie gwarantowanej autonomii szkół wyższych. Ustawa wymaga bowiem pełnej procedury ustawodawczej, a jej uchwalenie poprzedza publiczna dyskusja z udziałem wszystkich zainteresowanych stron, natomiast proponowane rozwiązanie pozwala w istocie na dyskrecyjne kluczowe rozstrzygnięcia dotyczące uczelni akademickiej bez wymaganej dyskusji publicznej, co stanowi istotne zagrożenie dla autonomii uczelni. Zmiana nazwy mogłaby natomiast pozostać w kompetencjach Rady Ministrów.	Uwaga częściowo uwzględniona.

			W związku z powyższym w art. 40 proponuje się dodać ust. 2a w brzmieniu: "2a. Publiczną uczelnię akademicką tworzy i likwiduje się w drodze ustawy." Projekt nie przewiduje ani w przypadku zmiany nazwy, ani w przypadku likwidacji, czy włączenia do uczelni innych uczelni, instytutów badawczych lub instytutów PAN nawet zasięgania opinii zainteresowanych podmiotów. Włączenie innych podmiotów do uczelni następuje w drodze rozporządzenia ministra właściwego ds. szkolnictwa wyższego. W przypadku uczelni rozwiązanie takie uderza w podstawy autonomii gwarantowanej przez art. 70 Konstytucji RP. Nie należy kwestionować potrzeby konsolidacji uczelni, która biorąc pod uwagę racjonalność funkcjonowania systemu oraz poprawę konkurencyjności polskich uczelni jest konieczna. Nie można jednak zupełnie w tych działaniach pomijać zainteresowanego środowiska akademickiego. W związku z powyższym w art. 40 proponuje się: 1) w ust. 3 po dotychczasowej treści dodać: "W przypadku uczelni akademickich przepis ust. 2a stosuje się odpowiednio."; 2) dodać ust. 3a w brzmieniu: "3a. Decyzje w sprawach, o których mowa w ust. 1 - 3 podejmuje się po zasięgnięciu opinii organów kolegialnych zainteresowanych jednostek." Konsolidacje uczelni w pierwszym rządzie należy odpowiednio motywować finansowo. Obecnie jednostki skonsolidowane otrzymują w kolejnym roku jedynie 102% sumy dotacji - zachęta na poziomie w istocie 2% środków jest niewystarczająca. Podstawowa zachęta finansowa powinna być na poziomie 10% w pierwszym roku ze skutkiem przechodzącym na lata kolejne, co przy obecnej stałej przeniesienia na poziomie $C=0,5$ oznaczałoby: 10% w pierwszym roku, 5% w drugim roku, 2,5% w trzecim roku itd. Uwzględnić bowiem trzeba koszty konsolidacji, które związane być mogą także z restrukturyzacją zatrudnienia i z wydatkami z tym związanymi.	
818	Art. 40	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Art. 40 (w całości) budzi wątpliwości co do powoływania uczelni publicznej a zwłaszcza jej likwidacji. Właściwym byłby zapis o powoływaniu/likwidacji uczelni na mocy Ustawy. W dotychczasowej praktyce uczelnia publiczna była powoływana/likwidacji w drodze ustawy. Jej zastąpienie rozporządzeniem RM jest obniżeniem rangi wykorzystywanego przepisu. Uwaga: jeśli samorząd jest uprawniony do powołania uczelni publicznej, to wskazanie RM jako organu powołującego może być w konflikcie z dyspozycją art. 13.ust.1.	Uwaga częściowo uwzględniona.
819	Art. 40	Konferencja Dziekanów	Niepokojący jest art. 40. Po pierwsze, zasadniczy sprzeciw budzi obniżenie rangi aktu powołującego, likwidującego i łączącego uczelnie z poziomu ustawowego do poziomu	Uwaga częściowo uwzględniona.

		Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	rozporządzenia Rady Ministrów. Po drugie, sformułowanie, że Rada Ministrów na wniosek właściwego ministra likwiduje uczelnię publiczną daje dużą możliwość ingerencji ministrowi. Likwidacja powinna następować na wniosek odpowiedniej instytucji kontrolnej, np. PKA.	
820	Art. 40	Uniwersytet w Białymstoku	Niepokojący jest art. 40 dotyczący likwidacji uczelni publicznej. Sformułowanie, że Rada Ministrów na wniosek właściwego ministra likwiduje uczelnię publiczną daje dużą możliwość ingerencji ministrowi. Likwidacja powinna następować na wniosek odpowiedniej instytucji kontrolnej (PKA).	Uwaga częściowo uwzględniona.
821	Art. 40	Konferencja Rektorów Publicznych Szkół Zawodowych	Utrzymanie dotychczasowych zasad w przypadkach likwidacji uczelni publicznej, jej połączenia z inną uczelnią publiczną oraz zmiany jej nazwy (art. 40). W opinii zgromadzenia zasady tworzenia, likwidacji i łączenia uczelni publicznych wyrażone w obecnie obowiązującej ustawie Prawo o szkolnictwie nie wymagają zmian. Propozycje wprowadzenia możliwości tworzenia, likwidacji, łączenia uczelni publicznych w drodze rozporządzenia Rady Ministrów (uczelnie akademickie) lub właściwego ministra do spraw szkolnictwa wyższego i nauki (uczelnie zawodowe), jak również wykreślenie roli senatów uczelni z procesu likwidowania, czy łączenia uczelni, w opinii Zgromadzenia narusza zasadę autonomii szkolnictwa wyższego.	Uwaga częściowo uwzględniona.
822	Art. 40	Uczelnia Jana Wyżykowskiego ZAMPOL Sp. z o. o.	Postuluje się następujące regulacje: „1. Możliwe jest połączenie uczelni publicznej z niepubliczną oraz niepublicznej z publiczną. W tym celu uczelnia przejmująca dokonuje niezależnej wyceny składników majątkowych uczelni przejmowanej. Uczelnia przejmująca zachowuje swój status prawny. 2. Zbycie uczelni publicznej dokonywane jest za zasadach opisanych w ustawie Prawo zamówień publicznych. 3. Zezwolenie na połączenie oraz jego warunki na wniosek łączących się uczelni oraz ich założycieli wydaje minister właściwy w sprawach szkolnictwa wyższego.”. Jednym ze skutków m.in. niżu demograficznego jest istnienie w Polsce wielu nisko ocenianych przez PKA uczelni publicznych i niepublicznych. Aktualne przepisy ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym nie pozwalają na łączenie uczelni publicznych i niepublicznych. Możliwe jest połączenie uczelni publicznej z publiczną (w drodze specjalnej procedury), a także uczelni niepublicznej z niepubliczną. Możliwość łączenia podmiotów publicznych z niepublicznymi bądź niepublicznych z publicznymi może przyczynić się do szybszej reorganizacji struktury szkolnictwa wyższego w kraju oraz przejmowania słabszych jednostek przez silniejsze. Te ostatnie gwarantują wyższy poziom nauczania, lepszą ofertę edukacyjną oraz efektywniejsze wykorzystanie infrastruktury naukowo-dydaktycznej. Intensyfikacja procesów konsolidacyjnych umożliwi szybsze uporządkowanie sektora szkolnictwa wyższego. Podkreślenia wymaga kwestia, że szkoły niepu-	Uwaga nieuwzględniona.

			bliczne również realizują cele publiczne i z tego powodu utrzymywanie odmiennych reżimów prawnych w zakresie konsolidacji uznać należy za anachronizm.	
823	Art. 40	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Należy pozytywnie odnieść się do podjętej w projekcie próby uregulowania całości systemu nauki i szkolnictwa wyższego w jednym akcie ustawowym. Stanowczo jednak należy sprzeciwiać się włączaniu jednostek Polskiej Akademii Nauk i instytutów badawczych do systemu szkolnictwa wyższego. W trakcie konferencji programowych, jak również w czasie Narodowego Kongresu Nauki, autorzy projektu wielokrotnie odwoływali się do wzorców, w tym do modelu niemieckiego czy skandynawskiego. Immanentną cechą systemu niemieckiego jest ograniczenie kształcenia na jakimkolwiek poziomie, włącznie z nadawaniem stopni naukowych, wyłącznie do uczelni wyższych. Należy pójść konsekwentnie tym śladem i usunąć z projektu ustawy przepisów umożliwiające tworzenie uczelni publicznej na bazie instytutów PAN czy instytutów naukowych, oraz umożliwiających prowadzenie kształcenia w tych jednostkach. W szczególności dotyczy to artykułów 40 ust. 2 i 40 ust. 3 projektu ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
824	Art. 40 i art. 48-49	Naczelny Dyrektor Archiwów Państwowych	W przypadku połączenia uczelni, czy włączenia jednej uczelni do drugiej – brak wyraźnego wskazania czy będzie to związane z likwidacją którejkolwiek z uczelni. Ustawa z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1506, z późn. zm.), w art. 5 ust. 1a-1d nakłada konkretne obowiązki w przypadku likwidacji podmiotów publicznych, którymi niewątpliwie są uczelnie publiczne (m.in. przekazanie materiałów archiwalnych do archiwum państwowego), a także określa sposób postępowania z dokumentacją podmiotów niepublicznych w art. 42, art. 44 ust. 2 i art. 45.	Uwaga nieuwzględniona.
825	Art. 40-41	Akademia Młodych Uczonych PAN	Brak jest przepisu wymieniającego konkretne powody dla których uczelnia może ulec likwidacji. Wg. projektu wystarczy sam wniosek ministra i zatwierdzenie go przez Radę Ministrów, co pozostawia stanowczo zbyt dużą swobodę ministrowi. Podobnie dziwi nas zapis dotyczący utworzenia uczelni przez połączenie kilku jednostek naukowych: nigdzie nie jest wspomniane, czy rzeczzone jednostki muszą najpierw o to zawniioskować, czy znowu jest to suwerenna decyzja ministra.	Uwaga częściowo uwzględniona.
826	Art. 40 ust. 1	Senat Uniwersytetu Łódzkiego (KRASP)	Zasadniczy sprzeciw budzi obniżenie rangi aktu powołującego, likwidującego i łączącego uczelnie z poziomu ustawowego do poziomu rozporządzenia. Pożądane byłoby także ustawowe określenie przesłanek likwidacji uczelni publicznej (art. 40 ust. 1).	Uwaga częściowo uwzględniona.
827	Art. 40 ust. 1 i 3 oraz ust. 7 pkt 1	Pracownicy i studenci UW	To brzmi dość groźnie (choć w przypadku likwidacji chodzi zapewne o likwidację z powodów gospodarczych, co zdają się sugerować kolejne ustępy tego artykułu, ale w przypadku włączania jednej uczelni do drugiej jak to się ma do ich autonomii). Co więcej w ust. 7 pkt 1 (przez porównanie z pkt 3, w którym wyraźnie mówi się o uczelni włączanej) zdaje się oznaczać, że wygaśnięcie kadencji dotyczy organów obu uczelni.	Uwaga częściowo uwzględniona.

828	Art. 40 ust. 1	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego	Bardzo niebezpiecznym rozwiązaniem wprowadzonym przez ustawę jest powierzenie Radzie Ministrów kompetencji w zakresie tworzenia, łączenia i likwidacji publicznych uczelni wyższych bez udziału organów uczelni. Obniżenie rangi aktu prawnego oraz organu, który ma uprawnienia erekcyjne świadczyć może o próbie instrumentalnego traktowania ustroju akademickiego w Polsce. Dotychczas uczelnie tworzone w ustawie, co znacząco ogranicza możliwość ingerencji władzy wykonawczej w aktualną sytuację publicznych szkół wyższych. Wyposażenie Rady Ministrów w kompetencję zwłaszcza do likwidacji i łączenia uczelni może doprowadzić do sytuacji zupełnie podstawowego ograniczenia autonomii uczelni, także w zakresie jej samodzielnego bytu.	Uwaga częściowo uwzględniona.
829	Art. 40 ust. 1	Komitet Nauk Demograficznych PAN, Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Wydaje się, że projektowany przepis spowoduje radykalną zmianę statusu uczelni publicznych. W obecnym stanie prawnym utworzenie publicznej uczelni akademickiej, jej likwidacja oraz połączenie z inną uczelnią publiczną wymaga debaty parlamentarnej i konsensusu na poziomie ustawy. Jest to najważniejsza gwarancja autonomii uczelni wyższej. Ta gwarancja w nowej ustawie nie zostanie zapewniona. Każda uczelnia publiczna może być w dowolnym momencie zlikwidowana zwykłym rozporządzeniem Rady Ministrów. Nie jest jasne w jaki sposób miałyby się dokonywać połączenia, o którym mowa w art. 40 ust. 2. Czy połączenie to miałyby się dokonywać rozporządzeniem Rady Ministrów, rozporządzeniem ministra (a jeśli tak to którego?). Być może niejasność ta wynika z pomylenia (utożsamienia) pojęć „połączenie uczelni” i „włączenie do uczelni innej uczelni” (o czym mowa w ust. 3). Z kolei tak ważne zdarzenia jak włączenie do uczelni publicznej innej uczelni publicznej, instytutu badawczego lub instytutu PAN dokonuje się w drodze aktu bardzo niskiej rangi – rozporządzenia ministra.	Uwaga częściowo uwzględniona.
830	Art. 40 ust. 1	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Możliwość likwidacji uczelni publicznej w drodze jedynie rozporządzenia Rady Ministrów, a nie ustawy, jak dotychczas, może poważnie zagrozić stabilności systemu szkolnictwa wyższego i nauki oraz ciągłości kształcenia i prowadzenia działalności naukowej. Postulowane jest pozostawienie dotychczasowej regulacji umożliwiającej likwidację uczelni publicznej wyłącznie w drodze ustawy.	Uwaga częściowo uwzględniona.
831	Art. 40 ust. 1	Prokuratoria Generalna RP	Pewne wątpliwości wywołuje projekt zmiany sposobu tworzenia, likwidacji i zmiany nazwy uczelni publicznej (akademickiej i zawodowej), które mają następować w drodze rozporządzenia Rady Ministrów (art. 40 ust. 1 <i>projektu ustawy</i>). Obecnie tworzenie publicznej uczelni akademickiej, jej likwidacja oraz połączenie z inną uczelnią publiczną następuje w drodze ustawy (art. 18 ust. 1 p.o.w.), jedynie utworzenie publicznej uczelni zawodowej, jej likwidacja, zmiana nazwy oraz połączenie z inną publiczną uczelnią zawodową następują w drodze rozporządzenia ministra.	Uwaga częściowo uwzględniona.

			Planowane umożliwienie tworzenia i likwidacji uczelni publicznej w drodze rozporządzenia Rady Ministrów, w tym określania w tym rozporządzeniu składników mienia, w które będzie wyposażona uczelnia, nie może być oparte na założeniu o samoistności tego rozporządzenia. Podobne uwagi należy odnieść do pozostałych projektowanych przepisów. W drodze rozporządzenia ministra umożliwi się bowiem także powstanie uczelni publicznej w drodze połączenia lub włączenia uczelni publicznych, instytutów badawczych i instytutów PAN, a w kwestii organizacji uczelni projekt ustawy reguluje procedurę likwidacji uczelni publicznej, jej ogłoszenie i organizację w rozporządzeniu Rady Ministrów w sprawie likwidacji uczelni publicznej. Dysponowanie mieniem publicznym, jako materia ustawowa, powinno znaleźć swoją regulację przede wszystkim w ustawie. Ustawy przewidują, że państwowe jednostki prawne mogą być tworzone w drodze ustawy lub na podstawie ustawy i w jej wykonaniu, przez właściwy organ władzy lub administracji rządowej. Analizując jednak problem wyłączności ustawy należy zauważyć, że zakres szczegółowości i głębokości regulacji ustawowej i wykonawczej zależy od rodzaju normowanej dziedziny. W niektórych gałęziach prawa wymóg szczegółowości regulacji ustawowej jest bowiem większy niż w innych (por. wyr. TK z 26.4.1995 t., K 11/94, OTK w 1995 r., cz. I, poz. 12, s. 136437). Nigdy jednak nie może to prowadzić do nadania regulacji ustawowej charakteru blankietowego, przez przyznanie lub pozostawienie organowi upoważnionemu możliwości samodzielnego uregulowania całego kompleksu zagadnień. Tym samym rozporządzenie Rady Ministrów nie może nie wykonywać przepisów ustaw dotyczących wyposażania państwowych osób prawnych w majątek oraz ich likwidacji zawartych w m.in. w Rozdziale 6 u.g.n. pt. Przekazywanie nieruchomości na cele szczególne, czy w ustawie o zarządzaniu mieniem publicznym.	
832	Art. 40 ust. 2	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN, PAN (KRASP)	Zgodnie z proponowanym uregulowaniem kilka instytutów PAN może być połączonych w uczelnię publiczną. Utworzenie takiej uczelni (połączenie instytutów PAN) następowaloby w drodze aktu niskiej rangi (w drodze rozporządzenia Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego ds. nauki i szkolnictwa wyższego - vide art. 40 ust. 1). Nie wprowadzono żadnych dodatkowych wymogów, opinii, zgód itd. Wydaje się, że MNiSW uzyska pełną swobodę likwidacji instytutów poprzez połączenie ich w uczelnię publiczną. Wątpliwości budzi, iż do takiej uczelni mogą być również włączone instytuty (nie-PAN) czyli np. jednostki nierentowne, o słabym potencjale naukowym itd. Proponuje się wprowadzić co najmniej wymóg uzyskania pozytywnej opinii Prezesa PAN, albo innego reprezentatywnego ciała i wymóg uzyskania pozytywnej opinii rady naukowej włączanego instytutu.	Uwaga częściowo uwzględniona.
833	Art. 40 ust. 2 i	Zespół Rektor-	Prowadzenie kształcenia powinno pozostać w kompetencjach wyłącznie uczelni, a nie	Uwaga nieuwzględniona.

	3	ski Uniwersyte- tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	instytutów badawczych lub instytutu PAN. Projektowane przepisy wyraźnie zmierzają do stworzenia możliwości utworzenia uczelni publicznej na bazie instytutów PAN lub instytutów naukowych oraz umożliwienie prowadzenia kształcenia w tych jednostkach, przeciwko czemu zdecydowanie protestujemy.	
834	Art. 40 ust. 3	Komitet Nauk o Literaturze PAN	Art. 40. 3. „Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, w drodze rozporządzenia, włącza do uczelni publicznej inną uczelnię publiczną, instytut badawczy lub instytut PAN, po zasięgnięciu opinii właściwego ministra nadzorującego uczelnię lub instytut badawczy, lub Prezesa PAN” Wątpliwości budzi fakt, iż nie przewidziano wymogu zasięgnięcia opinii zainteresowanych uczelni/instytutów.	Uwaga nieuwzględniona.
835	Art. 40 ust. 3	Obywatele Nauki	Istnieje wątpliwość, czy oddanie ministrowi wyłącznych kompetencji we włączaniu uczelni, instytutu badawczego lub instytutu PAN do innej uczelni nie narusza autonomii uczelni. Proponuje się brzmienie: „3. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, w drodze rozporządzenia, włącza do uczelni publicznej – po uzyskaniu pisemnej zgody senatu i rektora lub dyrektora każdego z zainteresowanych podmiotów – inną uczelnię publiczną, instytut badawczy lub instytut PAN, po zasięgnięciu opinii właściwego ministra nadzorującego uczelnię lub instytut badawczy, lub Prezesa PAN.”	Uwaga nieuwzględniona.
836	Art. 40 ust. 3	Osoba fizyczna 74	"Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, w drodze rozporządzenia, włącza do uczelni publicznej inną uczelnię publiczną, instytut badawczy lub instytut PAN, po zasięgnięciu opinii właściwego ministra nadzorującego uczelnię lub instytut badawczy, lub Prezesa PAN." Dlaczego odbywa się to bez pytania o zgodę organów ustawowych uczelni?	Uwaga nieuwzględniona.
837	Art. 40 ust. 4 i 5	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN, PAN (KRASP)	Wymagana treść rozporządzenia w sprawie utworzenia uczelni publicznej jest bardzo lapidarna. Nie jest w szczególności wymagane określenie przez Radę Ministrów kategorii uczelni tworzonej. Stwarza to poważne ryzyko, że taka uczelnia będzie miała niską kategorię. A w związku z tym, np. nie będzie miała uprawnień w zakresie nadawania stopni naukowych, uprawnień w zakresie kształcenia doktorantów itd. Nie jest też jasne jakie byłyby uprawnienia tej uczelni w zakresie kształcenia studentów. Na przykład, zgodnie z art. 58 ust. 1 utworzenie kierunku studiów o określonym poziomie i profilu wymaga pozwolenia ministra, chyba, że uczelnia uzyskała pozytywną opinię kompleksową albo w utworzenie kierunku odbywa się ramach dyscypliny, w której uczelnia uzyskała kategorię naukową A+ albo A. Zgodnie z art. 180 uprawnienia do nadawania stopnia mają uczelnie w danej dyscyplinie kategorię A+, A lub B+. Szkołę doktorską może prowadzić uczelnia, która ma kategorię A+, A lub B+ w co najmniej 2 dyscyplinach.	Uwaga nieuwzględniona.
838	Art. 40 ust. 5	KRAUM, Uniwersytet	Konieczność doprecyzowania, poprzez wskazanie, iż przepis dotyczy statutu nowo powstałej uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.

		Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Delegacja ustawowa powinna wskazywać w drodze jakiego aktu prawnego nastąpi nadanie statutu.	
839	Art. 40 ust. 7	KRASP	Poprawka redakcyjna o charakterze terminologicznym: Art. 40. [...] 7. W rozporządzeniu w sprawie włączenia uczelni publicznej do innej uczelni publicznej określa się skutki włączenia, w szczególności: 1) wygaśnięcie kadencji organów kolegialnych i jednoosobowych; 2) przeznaczenie mienia uczelni; 3) możliwość prowadzenia studiów na kierunkach utworzonych przez uczelnię włączaną; 4) warunki kontynuacji kształcenia przez studentów uczelni włączanej; 5) warunki kontynuacji stosunków pracy pracowników uczelni włączanej.	Uwaga uwzględniona.
840	Art. 41	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Dodanie zapisu: „Likwidacja uczelni publicznej, jej połączenie z inną uczelnią publiczną oraz zmiana jej nazwy następują po zasięgnięciu opinii senatu lub senatów uczelni, których te akty dotyczą.”.	Uwaga nieuwzględniona.
841	Art. 41 i art. 53	Naczelny Dyrektor Archiwów Państwowych	W przypadku likwidacji uczelni brak jest w projekcie ustawy regulacji dot. dokumentacji niearchiwalnej niebędącej dokumentacją przebiegu studiów oraz dokumentacją pracowniczą, której czas przechowywania nie upłynął w momencie likwidacji uczelni.	Uwaga uwzględniona.
842	Art. 41 i art. 53	Naczelny Dyrektor Archiwów Państwowych	Prośba o poddanie pod rozagę kwestię modyfikacji art. 192a obecnie obowiązującej ustawy z 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym. Przepis tego artykułu pozostaje niesynchronizowany z przepisami ustawy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach, co powoduje liczne komplikacje a w skrajnych przypadkach może doprowadzić do utraty dokumentacji.	Uwaga uwzględniona.
843	Art. 41 ust. 1	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	W ustawie brak kryteriów pozwalających i uzasadniających decyzję o likwidacji uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
844	Art. 41 ust. 7	Senat Uniwersytetu Łódzkiego (KRASP)	Nie jest jasne określenie kompetencji likwidatora uczelni publicznej - skoro w art. 41 ust. 7 pkt 1 mowa jest o tym, że z dniem powołania likwidator przejmuje kompetencje organów uczelni, to rodzi się pytanie, czy dotyczy to wszystkich kompetencji organu, wśród których jest m.in. nadawanie stopni naukowych (art. 30 pkt 6).	Uwaga częściowo uwzględniona.
845	Art. 41 ust. 7 pkt 1	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji	Nie jest jasne określenie kompetencji likwidatora uczelni publicznej – skoro w art. 41 ust. 7 pkt 1 projektu mowa jest o tym, że z dniem powołania likwidator przejmuje kompetencje organów uczelni, to rodzi się pytanie, czy dotyczy to wszystkich kompetencji	Uwaga częściowo uwzględniona.

		Rektorów Uniwersytetów Polskich	senatu, wśród których jest m.in. nadawanie stopni naukowych (art. 30 pkt 6). Wydaje się, że tych kompetencji przejmować nie powinien.	
846	Art. 41 ust. 7 pkt 1	Uniwersytet Łódzki	Nie jest jasne określenie kompetencji likwidatora uczelni publicznej – skoro z dniem powołania likwidator przejmuje kompetencje organów uczelni, to rodzi się pytanie, czy dotyczy to wszystkich kompetencji senatu, wśród których jest m.in. nadawanie stopni naukowych (art. 30 pkt 6).	Uwaga częściowo uwzględniona.
847	Art. 41 ust. 9, art. 88	Parlament Studentów RP	Proponujemy aby do treści przywołanych przepisów dodać następujące sformułowanie: „przy zachowaniu dotychczasowej wysokości opłat za usługi edukacyjne”. Aktualne brzmienie zaproponowanych przepisów niesie za sobą niebezpieczeństwo zwiększenia wydatków związanych z kształceniem po zmianie uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
848	Art. 41 ust. 15	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP) Komitet Nauk Demograficznych PAN	Brak bliższego określenia, który minister decyduje o przeznaczeniu mienia zlikwidowanej uczelni, które stało mieniem Skarbu Państwa (minister właściwy ds. szkolnictwa wyższego, minister właściwy ds. Skarbu Państwa?). Jak się ma ten przepis do zasad określonych w ustawie z dnia 16 grudnia 2016b roku o zasadach zarządzania mieniem państwowym?	Uwaga nieuwzględniona.
849	Art. 42 ust. 3 pkt 3 Art. 42 ust. 9	Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych	Art. 42 ust. 9 projektu przewiduje jawność ewidencji uczelni niepublicznych. Wątpliwości GODO wzbudza objęcie jawnością również danych w postaci adresu zamieszkania oraz adresu założyciela (vide art. 42 ust. 3 pkt 3 projektu). Informacje te mają bowiem charakter prywatny i podawanie ich do wiadomości nieograniczonemu kręgowi odbiorców może stwarzać potencjalne zagrożenia dla osób, których dane dotyczą, a jednocześnie naruszać zasady adekwatności (proporcjonalności), zgodnie z którą adekwatne w stosunku do celów, w jakich są przetwarzane (art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych). Zasada ta wyrażona została również w Rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/6791 (RODO), jako zasada minimalizacji danych (art. 5 ust. 1 lit. c.). Optymalnym rozwiązaniem mogłoby być ujawnianie wyłącznie informacji o adresie siedziby, ewentualnie o miejscu zamieszkania, w rozumieniu art. 25 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2017 r. poz. 459, z późn. zm.).	Uwaga uwzględniona.
850	Art. 43 ust. 1	KRASP	Poprawka redakcyjna o charakterze terminologicznym: „Art. 43.1. Założyciel występuje z wnioskiem o wpis do ewidencji oraz o pozwolenie na utworzenie kierunku studiów na danym kierunku, poziomie i profilu. [...]”.	Uwaga uwzględniona.
851	Art. 43 ust. 2 pkt 5	KRAUM, Collegium Medicum im.	Dopisać jako kontynuację „w tym również wykaz zaplecza dydaktycznego wraz z wyposażeniem gwarantujące rozpoczęcie kształcenia”.	Uwaga nieuwzględniona.

		L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych		
852	Art. 44 - 46	Wyższa Szkoła Przedsiębiorczości im. Księcia Kazimierza Kujawskiego w Inowrocławiu	Wydaje się, że 12 miesięczny okres na podjęcie przez ministra decyzji w sprawie wpisu uczelni niepublicznej do ewidencji nie jest niczym uzasadniony tym bardziej, że będzie on dysponował opinią Polskiej Komisji Akredytacyjnej, która może zwracać się do założyciela o udzielenie wyjaśnień i informacji oraz przeprowadzać wizytacje. Ponadto projekt przewiduje 6-letni okres ważności pierwszego wpisu uczelni niepublicznej do ewidencji (44 ust. 4), oraz przewiduje procedurę przedłużenia ważności wpisu, a także konsekwencje związane z niezłożeniem przez założyciela wniosku o przedłużenie ważności wpisu do ewidencji. Dopiero więc po złożeniu tego wniosku ważność wpisu do ewidencji będzie przedłużana na czas nieokreślony. Projektowana ustawa zakłada, że w przypadku niezłożenia wniosku w terminie (tj. nie wcześniej niż 12 miesięcy i nie później niż 6 miesięcy przed upływem ważności wpisu do ewidencji), minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki będzie wszczynał postępowanie w sprawie likwidacji uczelni. Długi okres oczekiwania na podjęcie decyzji w sprawie wpisu oraz konieczność wystąpienia z wnioskiem o jego przedłużenie zawsze będą wprowadzały element niepewności – braku stabilizacji tak koniecznych dla właściwej realizacji procesu dydaktycznego.	Uwaga częściowo uwzględniona.
853	Art. 44 ust. 1	Collegium Da Vinci	W naszej opinii okres ten jest zbyt długi biorąc pod uwagę zakres wniosku. W praktyce okres od złożenia wniosku do uruchomienia studiów może być zdecydowanie dłuższy biorąc pod uwagę, że uczelnia nie rozpoczyna kształcenia w chwili uzyskaniu wpisu do rejestru a z początkiem roku akademickiego, czyli zgodnie z projektem ustawy 1 października każdego roku.	Uwaga częściowo uwzględniona.
854	Art. 44 ust. 4	Akademia Ignatianum w Krakowie	Defaworyzowanie uczelni niepublicznych względem uczelni publicznych w zakresie ważności ich wpisu do ewidencji. Według projektu ustawy: Art. 44 ust. 4 stanowi: „Wpis uczelni niepublicznej do ewidencji jest ważny przez okres 6 lat.” Taki zapis nie ma natomiast zastosowania w przypadku uczelni publicznych (por. Art. 40). Tego rodzaju rozwiązanie defaworyzuje uczelnie niepubliczne, generuje silne poczucie niestabilności działalności uczelni niepublicznych i utrudnia planowanie długookresowych strategii ich rozwoju.	Uwaga nieuwzględniona.

855	Art. 44 ust. 4	Akademia Ignatianum w Krakowie	Tego rodzaju rozwiązanie generuje silne poczucie niestabilności działalności uczelni niepublicznych i utrudnia planowanie długookresowych strategii ich rozwoju.	Uwaga nieuwzględniona.
856	Art. 44 ust. 4	Collegium Da Vinci	Skoro przewidziane zostały tryby zamknięcia i cofnięcia pozwolenia bezzasadnym wydaje się określanie terminu ważności wpisu. Warto dodać, że zapis o terminowości wpisu do ewidencji dotyczy tylko uczelni niepublicznych. Postulujemy o wykreślenie tego zapisu.	Uwaga nieuwzględniona.
857	Art. 44 ust. 4	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistyczno-społecznego	W naszej ocenie ograniczenie terminem wpisu do rejestru uczelni niepublicznych nie ma realnej funkcji kontrolnej i stanowi zbędne obciążenie biurokratyczne. Wnoskujemy o usunięcie przepisu. W przypadku jeśli przepis zostanie utrzymany, konieczne jest wyjaśnienie sytuacji uczelni niepublicznych, które uzyskały wpis na czas nieokreślony do rejestru przed wejściem w życie ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
858	Art. 44 ust. 6	KRASP	Poprawka redakcyjna o charakterze terminologicznym: <i>Art. 44. [...]</i> <i>6. Decyzja o wpisie do ewidencji jest wydawana wraz z decyzją o pozwoleniu na utworzenie kierunku studiów na danym kierunku, poziomie i profilu.</i>	Uwaga uwzględniona.
859	Art. 45 ust. 1	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Błędy i niezrozumiałe sformułowania: „Minister odmawia wpisu uczelni niepublicznej do ewidencji, jeżeli: 4) projekt statutu uczelni publicznej jest niezgodny z przepisami prawa;” Wydaje się, że powinno być: 4) projekt statutu uczelni niepublicznej jest niezgodny z przepisami prawa.	Uwaga uwzględniona.
860	Art. 45 ust. 1 pkt 1 lit. c) i pkt 2 lit. c)	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP), Komitet Nauk Demograficznych PAN	Z tego przepisu wynika, że jeżeli założyciel uczelni prywatnej posiada wymagalne zobowiązanie wobec Skarbu Państwa np. z tytułu podatku, kar za naruszanie pozwoleń z zakresu ochrony środowiska, mandatu, itp. itd. wynoszące choćby jeden grosz, to już można odmówić wpisu do ewidencji uczelni niepublicznych. Nie jest też jasne, co na gruncie nowej ustawy rozumie się przez „wymagalne zobowiązanie wobec Skarbu Państwa”. Przez „wymagalne” można rozumieć np. takie, które wynika z decyzji administracyjnej II instancji, choć zostało zaskarżone do sądu administracyjnego.	Uwaga nieuwzględniona.
861	Art. 45 ust. 1 pkt 4	KRAUM, uwagi Działu Administracyjnego Wsparcia Projektów i Współpracy Międzynarodowej	Powinno być: projekt statutu uczelni <u>niepublicznej</u> jest niezgodny z przepisami prawa.	Uwaga uwzględniona.

		dowej, Grupa Wyż- szych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyż- sza Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyż- sza Szkoła Filologiczna we Wrocławiu		
862	Art. 45 ust. 1 pkt 5	KRASP	Poprawka redakcyjna o charakterze terminologicznym: <i>Art. 45 . 1 . [...]</i> <i>5) PKA wydała negatywną opinię w sprawie wpisu uczelni niepublicznej do ewidencji lub w sprawie pozwolenia na utworzenie kierunku studiów na danym kierunku, poziomie i profilu.</i>	Uwaga uwzględniona.
863	Art. 46 ust. 1-3	Collegium Da Vinci	Ten dodatkowy obowiązek został nałożony tylko na uczelnie niepubliczne. W naszej opinii nie ma żadnych podstaw, aby traktować różnie uczelnie tylko dlatego, że inny jest organ założycielski. Postulujemy o wykreślenie tego zapisu.	Uwaga nieuwzględniona.
864	Art. 46 ust. 4 pkt 3	Wspólnota akademicka SWPS Uniwer- sytetu Humani- stycznospo-	Art. 46 ust. 4 pkt 3 „Minister odmawia przedłużenia ważności wpisu do ewidencji, jeżeli: (...) 3) jakość kształcenia na co najmniej 50% prowadzonych przez uczelnię kierunków studiów została oceniona negatywnie przez PKA;”. Ustawa nie przewiduje żadnych sankcji w stosunku do uczelni publicznych, w których jakość co najmniej 50% prowadzonych kierunków studiów ocenionych została negatywnie, dlatego przepis uznajemy	Uwaga nieuwzględniona.

		łączonego	za dyskryminujący uczelnie niepubliczne. Utrzymanie przepisu w proponowanym brzmieniu wymaga uzupełnienia ustawy o symetryczny zapis w stosunku do uczelni publicznych.	
865	Art. 47	Krakowskie Szkoły Artystyczne	Uprawnienia założyciela od momentu założenia ulegają praktycznie zmniejszeniu do zera. Jego ewentualne działania uzależnione są od organów uczelni na bieżąco lub uchwał podjętych przez te organy. Nasuwa się pytanie, w jakim celu osoba prywatna lub prawna mogłaby powziąć zamiar założenia uczelni niepublicznej? Ustawa likwiduje możliwość wpływu założyciela na linię programową uczelni i na jej politykę kadrową i finansową. Do tego dochodzi szereg obostrzeń przy prowadzeniu a nawet likwidacji niepublicznej uczelni wyższej.	Uwaga nieuwzględniona.
866	Art. 47 ust. 3	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego	Art. 47 ust. 3 „Przejęcie funkcji założyciela wymaga zgody ministra wyrażonej w formie decyzji administracyjnej.”. Przepis nie wskazuje kryteriów branych pod uwagę przy udzielaniu zgody, co pozostawia pole do decyzji uznaniowych.	Uwaga uwzględniona.
867	Art. 48	Uniwersytet Rzeszowski	Do dyskusji – czy nie byłoby sensowne dopuszczenie do łączenia się, tworzenia federacji i związków także uczelni niepublicznych w relacjach uczelnie publiczna – uczelnia niepubliczna? Z czasem zapewne silniejsze uczelnie publiczne przejęły by podmioty niepubliczne.	Uwaga nieuwzględniona.
868	Art. 48 i art. 49	Związek Powiatów Polskich	Postuluje się rozważenie przygotowania przepisów pozwalających na łączenie różnych typów uczelni, tj. publicznych i niepublicznych. Aktualne przepisy ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, a także przepisy projektowanej ustawy nie pozwalają na łączenie uczelni publicznych i niepublicznych. Możliwe jest połączenie uczelni publicznej z publiczną, a także uczelni niepublicznej z niepubliczną (w tym zakresie należy zwrócić uwagę, że uczelnie publiczne i niepubliczne realizują cele publiczne i z tego powodu utrzymywanie odmiennych reżimów prawnych w zakresie ich konsolidacji uznać należy za anachronizm). W praktyce jednak pojawiają się przypadki przejęcia uczelni niepublicznej przez publiczną, poprzez likwidację uczelni niepublicznej i wykorzystanie jej aktywów przez uczelnię publiczną (fuzja przez likwidację). Przypadki takie wskazują, że celowym rozwiązaniem byłoby uregulowanie na gruncie omawianej ustawy stosownych przepisów przewidujących procedurę postępowania w tym zakresie.	Uwaga nieuwzględniona.
869	Art. 53	Naczelny Dyrektor Archiwów Państwowych	Brak jest regulacji dotyczących sposobu postępowania z dokumentacją przebiegu studiów w przypadku porzucenia jej przez likwidatora lub niezapewnienia na ten cel odpowiednich środków, przez co zakończenie likwidacji jest niemożliwe.	Uwaga częściowo uwzględniona.
870	Art. 53	Naczelny Dy-	Brak jest uregulowań dotyczących wydawania dokumentów potwierdzających przebieg	Uwaga częściowo uwzględniona.

		rektor Archiwów Państwowych	lub ukończenie studiów w przypadku likwidacji uczelni i przejęcia dokumentacji przez podmioty wymienione w art. 51a ust. 1 i 2 ustawy archiwalnej. Dodatkowo brak stosownych przepisów określających maksymalne stawki za wydawanie kopii z dokumentacji toku studiów spowoduje, że przechowawcy (jako monopolisci) będą mogli pobierać od klientów dowolnie wysokie opłaty. Potrzebne są zatem stosowne przepisy w ustawie – Prawo o szkolnictwie wyższym, które uregulują kwestię opłat. Należy podkreślić, że już teraz archiwa państwowe zgłaszają brak stosownych uregulowań, analogicznych dla dokumentacji pracowniczej. Gdy przepisy nowej ustawy wejdą w życie, taki problem pojawi się również w relacjach między obywatelami a przedsiębiorcami prowadzącymi działalność przechowalniczą. Proponowany przepis mógłby brzmieć: „Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, maksymalną wysokość opłat pobieranych przez podmioty, o których mowa w art. 51a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach, za sporządzenie odpisu lub kopii przechowywanej dokumentacji przebiegu studiów, uwzględniając ponoszone przez te podmioty koszty związane z przechowywaniem dokumentacji i sporządzaniem jej odpisów lub kopii.”.	
871	Art. 53 ust. 2	Naczelny Dyrektor Archiwów Państwowych	Zamiast „dokumentację archiwalną uczelni niepublicznej przejmuje od założyciela nieodpłatnie właściwe miejscowo archiwum państwowe, w trybie przepisów”, powinno być „materiały archiwalne uczelni niepublicznej są przekazywane przez likwidatora w trybie przepisów”.	Uwaga uwzględniona.
872	Art. 54	Stowarzyszenie Bibliotekarzy Polskich	Projekt nie porusza zasadniczych spraw dotyczących zadań pełnionych przez bibliotekę. W zakres działalności systemu biblioteczno-informacyjnego oprócz gromadzenia i udostępniania zbiorów bibliotecznych i informacyjnych pożądane jest wpisanie również funkcji dydaktycznych i badawczych. Dlatego proponujemy następującą modyfikację i poszerzenie art. 54: „Art. 54. 1. W uczelni działa system biblioteczno-informacyjny, którego podstawę stanowi biblioteka, będąca jednostką o zadaniach usługowych, dydaktycznych i naukowych. 2. Organizację i funkcjonowanie systemu biblioteczno-informacyjnego uczelni, w tym zasady korzystania z niego przez osoby niebędące pracownikami, doktorantami lub studentami uczelni, określa statut. 3. W Uczelni działa Rada Biblioteczna jako organ opiniotwórczy rektora. Skład i kompetencje rady bibliotecznej oraz tryb jej powoływania określa Statut uczelni.”. Zmiana ta jest zgodna z koncepcją MNiSW, dążącą do podnoszenia jakości studiów i poziomu badań naukowych (w przypadku bibliotek będzie to podnoszenie jakości zasobów i poziomu usług oraz kompetencji informacyjnych użytkowników). Będzie również ważna w kontekście przyszłych prac nad nowymi statutami uczelni, a następnie nad	Uwaga nieuwzględniona.

			znowelizowanymi regulaminami systemów biblioteczno-informacyjnych szkół wyższych. Zapis formalnie zobliguje biblioteki uczelniane do budowania zasobów szkoleniowych i edukacyjnych oraz prowadzenia zajęć w zakresie information literacy oraz będzie podstawą do podejmowania przez biblioteki badań jakościowych i ilościowych, np. z zakresu wykorzystania baz danych, cytowań, kształtowania i wykorzystywania zbiorów, aktywności czytelniczej, satysfakcji użytkowników z oferowanych usług i obsługi, a także prowadzenia analiz historycznych i porównawczych nt. dziejów bibliotek akademickich, zgromadzonych tam źródeł, narodowego zasobu bibliotecznego.	
873	Art. 54 Art. 33 ust. 3	Stowarzyszenie Bibliotekarzy Polskich	Dyrektorzy bibliotek, w nowej wersji ustawy nie muszą mieć do objęcia tej funkcji uprawnień bibliotekarza dyplomowanego lub stopnia naukowego, jak to jest zapisane w dotychczas obowiązującej ustawie (art. 88). Propozycja może nieść ze sobą niekorzystne konsekwencje dla bibliotek uczelni tzn. niefachowcy (nie-bibliotekarze) będą mogli obejmować stanowiska dyrektorów bibliotek. We wcześniejszej ustawie również była taka możliwość, ale podstawowym wymogiem było posiadanie stopnia naukowego (doktorat). Proponowane zapisy w praktyce mogą umożliwić zatrudnienie na stanowisku dyrektora biblioteki osoby, która nie ma jakiegokolwiek przygotowania i doświadczenia zawodowego z zakresu bibliotekarstwa, a nawet nie musi legitymować się ukończeniem studiów wyższych. Scedowanie określenia wymogów na statuty uczelni wiąże się z ryzykiem opisanych powyżej niekorzystnych zapisów. W nowej ustawie powinien znaleźć się przepis, podobny do obecnie obowiązującego: dyrektor biblioteki uczelnianej jest członkiem senatu z głosem doradczym. W projekcie ustawy (zmiana art. 61 ust. 7), w senacie z głosem doradczym mogą zasiadać tylko przedstawiciele związków zawodowych. Obecność dyrektora biblioteki uczelnianej w senacie uczelni jest korzystna nie tylko dla biblioteki, jej rangi i prestiżu, ale dla całej uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
874	Art. 54 Art. 33 ust. 3	Stowarzyszenie Bibliotekarzy Polskich	1. Bibliotekarze dyplomowani powinni być wymieniani w nowej ustawie wśród nauczycieli akademickich. 2. Osoby, które po tzw. ustawie deregulacyjnej są zatrudniane na stanowiskach, na których zatrudniani są bibliotekarze dyplomowani (tzn. asystent biblioteczny, adiunkt biblioteczny, kustoszy dyplomowany, starszy kustosz dyplomowany) powinny mieć przyznany status nauczycieli akademickich. 3. Nowa ustawa powinna gwarantować 36-godzinny tydzień pracy dla bibliotekarzy dyplomowanych, kustoszy oraz starszych bibliotekarzy. 4. Dyrektor Biblioteki powinien być członkiem senatu uczelni z głosem doradczym. 5. Osobami uprawnionymi do objęcia funkcji dyrektorów bibliotek uczelni powinny być osoby posiadające min. 5-letni staż pracy w bibliotece naukowej a także uprawnienia	Uwaga nieuwzględniona.

			bibliotekarza dyplomowanego bądź stopień naukowy. 6. W skład Krajowej Rady Bibliotecznej powinien wchodzić przedstawiciel Konferencji Dyrektorów Bibliotek Akademickich Szkół Polskich. Wszystkie powyższe kwestie powinna regulować nowa ustawa, z uwagi na niebezpieczeństwo niekorzystnych rozwiązań w kwestii bibliotek i bibliotekarzy w statutach uczelni wyższych.	
875	Art. 55 ust. 3 pkt 2	Osoba fizyczna 121 (KRASP)	Służby państwowe nie mogą wkroczyć na teren uczelni bez wezwania i zgody rektora.	Uwaga nieuwzględniona.
876	Art. 56 ust. 1	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu	Warto doprecyzować, że „Rektor zapewnia bezpieczne i higieniczne warunki osobom na terenie uczelni”. Trudno sobie wyobrazić, aby rektor zapewniał warunki np. podczas praktyk zawodowych w przedsiębiorstwie.	Uwaga uwzględniona.
877	Art. 57	Osoba fizyczna 53	Należy to zamienić na: „Członkowie wspólnoty uczelni mają prawo organizowania zgromadzeń zgodnych z misją uczelni, ślubowaniem studenckim/doktoranckim i przysięgą doktorską na terenie uczelni lub w lokalu uczelni. Rektor może zakazać zgromadzenia. Członkowie wspólnoty uczelni mogą odwołać się do Ministra. Decyzja Ministra	Uwaga nieuwzględniona.

			jest ostateczna.”. Takie przełamanie decyzji rektora kosztowałoby uczelnię 0,5% dotacji rocznej.	
878	Art. 57	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Brak kryteriów uzasadniających odmowę wydania zgody przez rektora.	Uwaga uwzględniona.
879	Art. 57	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Proponuję po ust. 1 dodanie ust. 2 w brzmieniu: 2. Szczegółowe zasady organizowania zgromadzeń i imprez na terenie i w obiektach uczelni określa rektor po zasięgnięciu opinii senatu.	Uwaga nieuwzględniona.
880	Art. 57	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia bezpieczeństwa studentom wskazane jest wprowadzenie zapisu, iż zgody (ewentualnie uprzedniego zawiadomienia) rektora wymaga również zorganizowanie zgromadzenia na terenie uczelni. Postulowanie jest również utrzymanie zapisów dotyczących obligatoryjnej odmowy rektora jeżeli cele lub program zgromadzenia naruszają przepisy prawa, możliwości delegowania na zgromadzenie przez rektora swojego przedstawiciela oraz obligatoryjnego rozwiązania zgromadzenia przez rektora lub jego przedstawiciela po uprzedzeniu organizatorów, jeżeli przebiega ono z naruszeniem przepisów prawa	Uwaga częściowo uwzględniona.
881	Dział II rozdział 2	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego	W tej sprawie zauważa się całkowitą zmianę podejścia do wymagań, jakie stawiane są uczelni, w zakresie uprawnień do prowadzenia studiów. Budzi to pewne wątpliwości techniczne, zwłaszcza dotyczące możliwości prowadzenia studiów na kierunkach interdyscyplinarnych. Bez zgody ministra można bowiem prowadzić studia w dyscyplinie ocenionej na A lub A+. W pozostałych przypadkach konieczne jest uzyskanie zezwolenia ministra. Konieczność powiązania studiów z dyscypliną naukową nie odpowiada potrzebom otoczenia społeczno-gospodarczego. Uczelnie coraz częściej w porozumieniu z pracodawcami tworzą kierunki studiów o charakterze interdyscyplinarnym. Nie można ich zakwalifikować do określonego kierunku badań. Budzi to wątpliwość, czy uczelnie w takich sytuacjach muszą uzyskiwać zgodę na prowadzenie studiów. Byłoby to rozwiązanie regresowe w stosunku do obecnie obowiązującej regulacji.	Uwaga częściowo uwzględniona.
882	Dział II rozdział 2	KRASP	Konieczne jest uwzględnienie specyfiki uczelni artystycznych w przepisach dot. studiów i kształcenia.	Uwaga wyjaśniona. Projekt ustawy uwzględnia specy-

				fikę uczelni artystycznych.
883	Dział II, rozdział 2	Osoba fizyczna 61	Bardzo ważnym aspektem jest prowadzenie studiów drugiego stopnia na kierunkach matematyczno-przyrodniczych i inżynierskich, przynajmniej na najlepszych polskich uczelniach, w języku angielskim. Jest to krok niezbędny, aby zwiększyć prestiż polskich uczelni i otworzyć drzwi dla studentów z zagranicy. Dodatkowo jest to świetny sposób, aby wyszkolić studentów w branżowym języku angielskim, jak również odświeżyć ofertę dydaktyczną.	Uwaga nieuwzględniona.
884	Dział II, rozdział 2	Uniwersytet w Białymstoku	Proponowane zasady prowadzenia studiów mogą bardzo utrudnić prowadzenie kierunków interdyscyplinarnych o charakterze akademickim, zwłaszcza w przypadku mniejszych uczelni, niedysponujących liczną kadrą (wymóg 12 pracowników prowadzących badania w każdej dyscyplinie podlegającej ewaluacji).	Uwaga nieuwzględniona.
885	Dział II, rozdział 2	Osoba fizyczna 41	Najważniejsze jest to, aby uczelnia miała obowiązek zapewnienia zajęć w bloku. (...) Nie ma czasu na odpoczynek, bo przez cały dzień trzeba być w gotowości. Nie sprzyja to komfortowi studiowania, nie mówiąc już o czasie spędzonym w komunikacji miejskiej. Osoby z własnym samochodem też są narażone na znaczne koszty paliwa. Konstytucyjna autonomia uczelni nie powinna dawać możliwości prowadzenia zajęć w spartańskich warunkach, niekończących się podróży na i z uczelni. Jest tak w tej chwili, ponieważ publiczne szkoły będą i tak popularne, głównie ze względu na darmowe studia dzienne, finansowane z budżetu państwa. (...) Nie muszą one konkurować pod tym względem z uczelniami prywatnymi. Jedynym rozwiązaniem jest ustawowe nakazanie organizacji studiów dziennych w systemie blokowym, zajęcia po zajęciach bez okienek. (...)	Uwaga nieuwzględniona.
886	Dział II, rozdział 2	Osoba fizyczna 41	Należy ograniczyć możliwość prowadzenia zajęć na studiach dziennych do 16.00. (...) Przecież nie zapisywali się na studia wieczorowe.	Uwaga nieuwzględniona.
887	Dział II, rozdział 2	Osoba fizyczna 68	Uwaga dotyczy powiązania dydaktyki i autonomii uczelni – tak jak przygotowywane są programy dla poszczególnych kierunków studiów, przedmiotów i zakresu wiedzy, tak też na uczelniach państwowych powinno być dookreślone, w jakich grupach (liczebnie) powinny odbywać się zajęcia na określonym przedmiocie. To ma duży wpływ na jakość kształcenia i powinno być wyraźnie i ogólnie ustalone. W innym przypadku powody finansowe wpływają na różną regulację ilości studentów w grupie na konkretnym przedmiocie, co różnicuje jakość kształcenia na tym samym kierunku a w różnych uczelniach.	Uwaga nieuwzględniona.
888	Dział II, rozdział 2	KEJN	W ślad za raportem „Strategia rozwoju szkolnictwa wyższego w Polsce do 2020 roku – drugi wariant” (Ernst&Young) proponuje się wprowadzenie przepisu umożliwiającego uczelniom prowadzenie kursów wyrównawczych ułatwiających studentom zmianę uczelni (tzn. podjęcie kolejnego poziomu studiów na innej uczelni niż poprzedni) lub zmianę kierunku, pozwalające kandydatom uzupełnić braki wiedzy i kompetencji wymaganych do podjęcia studiów. Kursy mogą być prowadzone w formie e-learningu, ewen-	Uwaga nieuwzględniona.

			tualnie być odpłatne. Kursy mają pomóc absolwentom studiów I stopnia w słabszych uczelniach podejmować kolejny etap studiów na uczelniach o wyższych wymaganiach. Dla absolwentów studiów II stopnia w słabszych uczelniach, podjęcie studiów III stopnia w czołowej uczelni jest niemal niemożliwe z racji różnicy w przygotowaniu na I i II etapie studiów. Dlatego wskazane jest stworzenie możliwości łączenia II i III etapu studiów w całość (z wymaganiem zdobycia mgr po drodze) i zachęcanie ambitnych studentów z całego kraju do podejmowania takich studiów w czołowych uczelniach. Ten model <i>graduate school</i> funkcjonuje z powodzeniem na uniwersytetach w USA.	
889	Art. 58	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Skoro projektowana ustawa w art. 58 wymaga przyporządkowania kierunku danej dyscyplinie, a spełnienie wymagań do tworzenia kierunku architektura jest uwarunkowane przepisami Unii Europejskiej, to nie jest możliwe utworzenie tego kierunku jedynie w ramach dyscypliny inżynieria architektoniczna (inżynieria), ani projektowanie architektoniczne (sztuka). Jedynym możliwym rozwiązaniem tego problemu jest utrzymanie odrębności dyscypliny architektura i urbanistyka. Podobny problem powoduje zastosowanie systematyki OECD w odniesieniu do biotechnologii.	Uwaga częściowo uwzględniona.
890	Art. 58	KEJN	Zapisy art. 58 (i innych) sugerują, że kierunki studiów powinny być, powiązane z dyscyplinami nauki, określonymi w sposób ustalony w art. 5 ust. 4, podczas gdy kierunki zawodowe lub interdyscyplinarne mogą nie dać się powiązać z jedną dyscypliną naukową. Ponadto o powiązaniu programu/kierunku z dyscypliną można orzec dopiero na podstawie analizy merytorycznej programu.	Uwaga częściowo uwzględniona.
891	Art. 58	KRASP	W art. 58 wprowadzono możliwość tworzenia studiów interdyscyplinarnych. Ponieważ studia takie mogą być prowadzone w ramach dyscyplin, w których uczelnia posiada różne kategorie naukowe, zwolnienie ze zgody ministra na ich utworzenie wymagałoby dość skomplikowanych regulacji. W związku z tym przyjęto, że zwolnione ze zgody ministra na utworzenie studiów interdyscyplinarnych mogą być jedynie uczelnie, które posiadają pozytywną ocenę kompleksową. Propozycja redakcji przepisów: Art. 58. 1. Utworzenie kierunku studiów o określonym studiów na danym kierunku, poziomie i profilu, w tym interdyscyplinarnych wymaga pozwolenia ministra. 2. Pozwolenia nie wymaga utworzenie studiów na danym kierunku, studiów o określonym poziomie i profilu: 1) przez uczelnię, która uzyskała pozytywną ocenę kompleksową lub 2) w ramach dyscypliny lub dyscyplin w przypadku studiów Interdyscyplinarnych, w której których uczelnia posiada kategorię naukową A+ albo A. 3. Uczelnia akademicka, która w dyscyplinie, do której przyporządkowany jest kierunek studiów, posiada:	Uwaga uwzględniona.

			1) kategorię naukową B+ może uzyskać pozwolenie na utworzenie studiów na danym kierunku studiów o profilu praktycznym lub o profilu ogólnoakademickim na i określonym poziomie studiów; 2) kategorię naukową B albo C albo nie posiada kategorii naukowej może uzyskać pozwolenie na utworzenie studiów na danym kierunku studiów o profilu praktycznym na i określonym poziomie studiów. 4. O uzyskanie pozwolenia na utworzenie studiów na kierunku lekarskiego lub lekarsko-dentystycznym może ubiegać się uczelnia akademicka posiadająca kategorię naukową B+ w dyscyplinie w zakresie nauk medycznych lub nauk o zdrowiu.	
892	Art. 58	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Proponuję utrzymać dotychczasowe zasady tworzenia kierunków studiów przez uczelnię w sposób samodzielny, bez dodatkowego pozwolenia ministra. Dopisać ust. 5 o treści: zachowuje się tożsamość profilu kształcenia dla danego kierunku studiów na poziomie studiów pierwszego i drugiego stopnia jako ciągłość, tzn. jeśli studia pierwszego stopnia mają profil praktyczny to również studia drugiego stopnia powinny posiadać profil praktyczny. Jest to szczególnie ważne w przypadku zawodów o charakterze wysoce praktycznym, np. pielęgniarstwo i położnictwo, co wynika i z ustawy o zawodach i Dyrektywy 55/2013/UE jako dokumentach wskazujących na czym polega wykonywanie zawodu pielęgniarki i zawodu położnej.	Uwaga nieuwzględniona.
893	Art. 58	Uniwersytet w Białymstoku	Uczelnia akademicka, która w dyscyplinie, do której przyporządkowany jest kierunek studiów, posiada kategorię naukową B+ może uzyskać pozwolenie na utworzenie kierunku studiów o profilu praktycznym lub o profilu ogólnoakademickim na określonym poziomie studiów. Czy uczelnia akademicka, która posiada kategorię A lub A+ może uzyskać takie pozwolenie?	Uwaga wyjaśniona. Reguluje to art. 58 ust. 2.
894	Art. 58	Uniwersytet Rzeszowski	Propozycja: „2. Pozwolenia nie wymaga.... (bez zmian) 1) (bez zmian) 2) w ramach dyscypliny, w której uczelnia posiada kategorię A+, A albo B+. 1. Uczelnia akademicka.... (bez zmian) 1) kategorię naukową B może uzyskać pozwolenie na utworzenie kierunku studiów o profilu praktycznym lub o profilu ogólnoakademickim na określonym poziomie studiów; 2) kategorię naukową C albo nie posiada kategorii naukowej może uzyskać pozwolenie na utworzenie kierunku studiów o profilu praktycznym na określonym poziomie studiów.	Uwaga częściowo uwzględniona.
895	Art. 58	Konferencja	Uczelnie akademickie uzyskują przywilej dowolnego tworzenia kierunków studiów w	Uwaga nieuwzględniona.

		Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	ramach dyscypliny, w której uczelnia posiada kategorię naukową A+ albo A. Czy wysoki poziom prac naukowych gwarantuje automatycznie wysoką jakość kształcenia? Wydaje się, że do tej pory nie wykazano takiego związku. Uczelnie, które będą musiały uzyskiwać zgodę staną się, z powodu mniejszej elastyczności i wydłużenia czasu niezbędnego na uruchomienie nowego kierunku, mniej konkurencyjne. Dotyczy to zwłaszcza małych uczelni regionalnych.	
896	Art. 58	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu	Proponuje się doprecyzować, że chodzi o dyscyplinę wiodącą. Bardzo często kierunki studiów są kierunkami interdyscyplinarnymi i aby nie prowadzić do mylnej interpretacji, że w nowych warunkach prawnych mogą funkcjonować wyłącznie kierunki wprost odpowiadające jednej dyscyplinie naukowej.	Uwaga uwzględniona.
897	Art. 58	Osoba fizyczna 75	Proponuje się następujące warunki otwarcia studiów jednolitych na kierunku: a) lekarskim – uczelnia winna mieć do tzw. obsady na tym kierunku co najmniej 20 samodzielnych pracowników naukowych (w tym co najmniej 6 z tytułem profesora) oraz co najmniej 40 pracowników ze stopniem naukowym doktora, b) stomatologicznym, farmacji, psychologii, weterynarii – co najmniej 12 samodzielnych (w tym 4 z tytułem profesora) oraz 30 doktorów, c) prawa – co najmniej 15 samodzielnych (5 profesorów) oraz 30 doktorów, d) fizjoterapii – co najmniej 9 samodzielnych (3 profesorów) oraz 20 doktorów,	Uwaga nieuwzględniona.

		e) politechniczne – co najmniej 15 samodzielnych (5 profesorów) oraz 30 doktorów, f) wszystkie inne – co najmniej 9 samodzielnych (4 profesorów) oraz 20 doktorów. Bez względu na rodzaj uczelni jeden nauczyciel akademicki winien przypadać na maksymalnie 15 studentów – dotyczy to kierunku, a nie wydziału czy uczelni. Na kierunkach zwykle uważanych za pracochłonne i trudne, z dużą ilością praktyki, przygotowujących kadry do pracy z ludźmi i do podejmowania dużej odpowiedzialności winno przypadać 10 studentów na jednego nauczyciela akademickiego. Obowiązkowo winno być zatrudnionych jako pracowników naukowych uczelni tylu pracowników bez doktoratu (magistrzy, inżynierowie, lekarze), ile wynosi liczba pracowników z doktoratem (tzw. niesamodzielnych) podzielona przez 2. Dana osoba/pracownik naukowy może być zaliczany do obsady na maksymalnie 3 kierunkach (łącznie na jednej lub 2 uczelniach) z co najwyżej 5 przedmiotów i tylko wówczas jeżeli fizycznie ma zajęcia dydaktyczne. Zatrudnienie w drugiej uczelni powinno wymagać zgody kierownika pierwszej placówki (rektora, dziekana), ale w zasadzie zgoda powinna być udzielana. Jeżeli uczelnia dopiero powstaje, minimalne zatrudnienie w pierwszym roku powinno być takie jak gdyby już istniały i działały zajęcia na dwóch pierwszych latach ergo dopuszcza się w obsadzie jedynie 3 samodzielnych pracowników, 7 doktorów i 6 magistrów (lekarzy). W ciągu IV semestru powinno nastąpić uzupełnienie pełnej obsady tak jakby szkoła prowadziła już studia pięcioletnie (można rozważyć stopniowe przechodzenie w ciągu czterech lat do pełnej zakładanej obsady). Można rozważyć (ale nie jest to opcja preferowana) zamianę: a) 1 etatu profesora tytularnego (i/lub dr habilitowanego) na 200 godzin zajęć rocznie ale za co najmniej łącznie 50.000 zł rocznie brutto (250zł /h), b) 1 etatu doktora na 250 godzin zajęć rocznie, za minimum 45.000 zł rocznie brutto (180 zł/h), c) 1 etatu asystenta (bez doktoratu) na 350 godzin zajęć rocznie za minimum 42.000 zł rocznie brutto (120 zł/h). Otwarcie nowej specjalności (utrzymanie obecnej specjalności) powinno wymagać posiadania co najmniej 3 samodzielnych pracowników naukowych i co najmniej 7 doktorów w danej specjalności. O utworzeniu specjalności i jej programie powinna decydować sama uczelnia. Do otwarcia kierunku studiów należy – poza co najmniej minimalną obsadą – posiadać: a) odpowiednie pomieszczenia wykładowe/seminaryjne, b) odpowiednie laboratoria, c) bazę rekreacyjno-higieniczną d) bibliotekę z czytelnią.	
--	--	--	--

898	Art. 58	Pracownicy i studenci UW	Tylko uczelnia z pozytywną oceną kompleksową ma pełną swobodę tworzenia interdyscyplinarnych studiów w dowolnych kombinacjach. Wszystkie inne uczelnie, nawet posiadające spory pakiet kategorii naukowych A+ i A, są w swej swobodzie limitowane.	Uwaga częściowo uwzględniona.
899	Art. 58	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Prowadzenie studiów związane z kategorią naukową. Proponuje się, aby uczelnie, które posiadają w danej dyscyplinie kategorię A lub A+ mogły prowadzić kierunek studiów bez pozwolenia właściwego ministra, co oznacza, że uczelnie z niższą kategorią np. B+ o takie pozwolenie muszą wystąpić. Jest to zupełnie niezrozumiałe i nielogiczne w kontekście przepisów dotyczących tworzenia szkół doktorskich, zakładających, że kategoria B+ w co najmniej dwóch dyscyplinach stanowi wystarczającą przesłankę do prowadzenia szkoły doktorskiej (art. 193 ust. 3).	Uwaga nieuwzględniona.
900	Art. 58	Osoba fizyczna 62	W art. 58 proponuję dodać ust. 5: 5. O uzyskanie pozwolenia na utworzenie interdyscyplinarnego kierunku studiów o określonym poziomie i profilu może ubiegać się uczelnia akademicka posiadająca kategorię naukową B+ w co najmniej dwóch dyscyplinach, do których przyporządkowany jest kierunek. Pozwolenia nie wymaga utworzenie interdyscyplinarnego kierunku studiów przez uczelnię akademicką posiadającą kategorię naukową A albo A+ w co najmniej dwóch dyscyplinach, do których przyporządkowany jest kierunek.	Uwaga nieuwzględniona.
901	Art. 58	KEJN	Prawo do prowadzenia studiów a nowe kategorie Cel: uspołnienie uprawnień do kształcenia doktorskiego i prowadzenia studiów; umożliwienie jednostkom z kategorią B prowadzenia studiów I stopnia o profilu ogólnoakademickim. Proponowane zmiany w Art 58: Art. 58. 1. Utworzenie kierunku studiów o określonym poziomie i profilu wymaga pozwolenia ministra. 2. Pozwolenia nie wymaga utworzenie kierunku studiów o określonym poziomie i profilu: 1) przez uczelnię, która uzyskała pozytywną ocenę kompleksową lub 2) w ramach dyscypliny, w której uczelnia posiada kategorię naukową A+ [albo] A [albo B+]. 3. Uczelnia akademicka, która w dyscyplinie, do której przyporządkowany jest kierunek studiów, posiada: 1) kategorię naukową [B+] B może uzyskać pozwolenie na utworzenie kierunku studiów o profilu praktycznym lub o profilu ogólnoakademickim na [określonym] poziomie studiów [pierwszego stopnia]; 2) kategorię naukową [B-albo] C albo nie posiada kategorii naukowej może uzyskać pozwolenie na utworzenie kierunku studiów o profilu praktycznym na określony poziom studiów.	Uwaga częściowo uwzględniona.

			Uzasadnienie: Według Projektu Ustawy art. 180 ust. 1 podmiotami doktoryzującymi mogą być instytucje posiadające kategorię A+, A lub [sic!] B*. Natomiast według Art. 58, ust 2, pkt 2 tylko instytucje posiadające kategorię A+ lub A w odpowiednich dyscyplinach nie muszą występować o pozwolenie na utworzenie kierunku studiów (również I stopnia) (w sytuacji, gdy uczelnia nie uzyskała pozytywnej oceny kompleksowej). Wydaje się to być zdecydowanie rygorystycznym wymogiem. Minimalna poprawka powinna wyłączyć również uczelnie B+ z konieczności uzyskania takiego pozwolenia, skoro mogą one być podmiotami doktoryzującymi. Nieuzasadniony jest też zapis Art. 58, ust 2, pkt 3, że jednostka o kategorii B nie może uzyskać pozwolenia na utworzenie kierunku studiów o profilu ogólnoakademickim. Należy zwrócić uwagę, że niejasne jest przełożenie między oceną działalności naukowej uczelni a oceną jej możliwości dydaktycznych. Może być tak, że kiepskie pod względem naukowym uczelnie będą prowadziły znakomitą działalność dydaktyczną (przynajmniej na I stopniu studiów) i odwrotnie, że znakomite uczelnie będą prowadziły marną dydaktykę. Przełożenie między dydaktyką a działalnością badawczą występuje na pewno na poziomie studiów doktorskich i ew. na poziomie studiów II stopnia, ale na pewno nie na poziomie studiów I stopnia.	
902	Art. 58	Pracownicy i studenci UW	Artykuł wygasza indywidualne studia międzyobszarowe. Z jednej strony przepis ten jest zrozumiały, bo znika pojęcie międzyobszarowości, z drugiej jednak – ponieważ nie pojawia się nic w zamian, a co więcej interdyscyplinarność doznaje wielu ograniczeń, co może być odczytywane jako swoiste votum nieufności wobec interdyscyplinarnych studiów indywidualnych.	Uwaga uwzględniona.
903	Art. 58 i n.	Komitety Polityki Naukowej	W projekcie brak przepisów określających relacje między kierunkami studiów, a na nowo ustalonymi zgodnie z OECD dziedzinami i dyscyplinami naukowymi. Brak również przepisów odnoszących się do kierunków interdyscyplinarnych.	Uwaga uwzględniona.
904	Art. 58 i 61	Osoba fizyczna 15	Konieczność uzyskania pozwolenia ministra na otwarcie kierunku studiów - obowiązkowa jednakowo dla profili praktycznych i akademickich oraz możliwość cofnięcia wydanej zgody, gdy minister dojdzie do wniosku że kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym to przepisy utrudniające zaangażowanie przedsiębiorców w tworzenie kierunków studiów. Podjęcie współpracy dydaktycznej z uczelnią wymaga od przedsiębiorcy sporego zaangażowania: organizacyjnego, kadrowego itp. Firma może podjąć taką współpracę, jeśli będzie wiedzieć, że w kolejnym roku te studia zostaną uruchomione zgodnie z obopólnymi ustaleniami. Przedsiębiorca może nie chcieć zainwestować czasu i środków, jeśli wysiłek może być przekreślony brakiem zgody ministra albo cofnięciem zgody już w trakcie realizacji, na podstawie czysto uznaniowej oceny potrzeb	Uwaga częściowo uwzględniona.

			regionalnych. Uczelnie zawodowe powinny mieć prawo otwierania praktycznych studiów pierwszego stopnia bez oczekiwania na specjalne pozwolenie z ministerstwa. Z całą pewnością nie powinno to obowiązywać studiów dualnych prowadzonych wspólnie z przedsiębiorcami. Uczelnia musi być dla przedsiębiorcy poważnym partnerem, który zagwarantuje realizację przyjętych zobowiązań.	
905	Art. 58, art. 236 ust. 4 i art. 360	Osoba fizyczna 15	Uczelniom akademickim mogą zagrozić skutki nowego systemu finansowania. Art. 360 wprowadza jedną, wspólną dotację badawczo-dydaktyczną, którą uczelnia dowolnie rozdysponuje na działania dydaktyczne i naukowe. System stworzony tą ustawą jest tak skalibrowany, że wydatki na jakość kształcenia są absolutnie nieopłacalne w porównaniu z wydatkami na naukę. Odpowiada za to m.in. art. 58, który uzależnia uprawnienia do prowadzenia studiów od osiągniętej kategorii naukowej. Jeśli uczelnia ma kategorię A lub A+, może otwierać kierunki studiów w tej dyscyplinie bez zgody ministra. Jeśli uczelnia ma kategorię naukową B+, może w danej dyscyplinie dostać zgodę na prowadzenie studiów o profilu akademickim; jeśli B - tylko o profilu praktycznym. Jak to ma konsekwencje? Wyobraźmy sobie, że uczelnia ma kategorię naukową B+ w dyscyplinie odpowiadającej filologii obcym i za zgodą ministra otworzy kilka filologii o profilu akademickim. Ale prawo do prowadzenia profilu akademickiego ma tylko jako pochodną ewaluacji naukowej B+. Wystarczy, że w kolejnej ewaluacji spadnie z B+ do B, i wszystkie kierunki z tej dyscypliny będzie trzeba zmienić na praktyczne. Najwspanialsze wyniki dydaktyczne, najwyższa jakość kształcenia nie będą się liczyć. Czy w tej sytuacji opłaca się dobrze finansować dydaktykę - gdy zaoszczędzone pieniądze można wydać na prace naukowe? A konkretniej: • Czy warto inwestować w nowe technologie w dydaktyce (pracownie komputerowe, rzutniki multimedialne, oprogramowanie do zarządzania procesem kształcenia), gdy te same pieniądze można wydać na aparaturę badawczą? • Czy warto inwestować czas i pieniądze w zdobywanie grantów dydaktycznych obok grantów badawczych? • Czy warto finansować pracownikom udział w konferencjach dydaktyki akademickiej, szkoleniach pedagogicznych itp., gdy przez to będzie mniej środków na udział w konferencjach naukowych? • Czy warto stwarzać pracownikom dydaktycznym przyzwoity wymiar pensum (np. 250 h rocznie), by mieli czas przyzwyciężyć pracować z podopiecznymi - gdy można obciążyć asystentów po 540 h (w porywach do 810 h) i mieć z tego kilkaset tysięcy złotych oszczędności rocznie? Nie opłaca się. W dydaktykę warto inwestować tylko tyle wysiłku, by Państwowa Komisja Akredytacyjna nie przyznała oceny negatywnej. Jeśli ocena może być tylko „pozytywna” lub „negatywna”, to jakość „przeciętna” jest dokładnie tyle samo warta co „dobra” czy „wybitna”, a jest tańsza.	Uwaga nieuwzględniona.

906	Art. 58 ust. 1	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Dotychczas kierunki studiów tworzone uchwałą senatu uczelni, co pozostawało w zgodzie z zasadą autonomii. Postulowane jest utrzymanie zasady tworzenia kierunków studiów przez uczelnię w sposób samodzielny, bez dodatkowego pozwolenia ministra.	Uwaga wyjaśniona. Projekt przewiduje samodzielność programową.
907	Art. 58 ust. 1	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP), Komitet Nauk Demograficz- nych PAN	Wprowadzenie zasady w zapisie tym określonej istotnie ogranicza swobodę rozwoju uczelni w sytuacji, gdy uczelnia nie spełnia wymagań w ust. 2.	Uwaga nieuwzględniona.
908	Art. 58 ust. 2	Komitet Nauk Ekonomicz- nych PAN	Jednym z negatywnych aspektów reformy są wątpliwe efekty w zakresie podniesienia jakości kształcenia w kontekście tego, iż uczelnia ma prowadzić kształcenie na co najmniej jednym kierunku studiów, przy czym utworzenie kierunku wymaga pozwolenia ministra (art. 58) z wyjątkiem uczelni tych z kategorią A+ i A i tych z pozytywną oceną kompleksową. Może to spowodować ograniczenie ilości „dziwnych” kierunków, ale nie konieczne podnieść jakość kształcenia. W projekcie ustawy nie wskazano na panaceum związanym z „umasowieniem” studiów wyższych, które musiało negatywnie odbić się na jakości kształcenia, poprzez „równanie w dół” poziomem zaawansowania wykładanych treści, do umiejętności najsłabszych studentów.	Uwaga nieuwzględniona.
909	Art. 58 ust. 2	Konfederacja Lewiatan	Art. 58 ust. 2: postulujemy, aby grupę uczelni, od których nie wymaga się pozwolenia na utworzenie kierunku studiów, rozszerzyć na uczelnie posiadające kat. B+ (obecnie tylko kat. A i A+), przynajmniej w odniesieniu do studiów o profilu praktycznym, skoro kategoria B+ daje uprawnienia do nadawania stopnia doktora. Kategoria B+ pozwala na zaliczenie w poczet uczelni akademickich, uczelnie kat. A+, A i B+ niekoniecznie muszą różnić się potencjałem dydaktycznym (co powinno być kluczowe w przypadku uprawnień do prowadzenia studiów).	Uwaga nieuwzględniona.
910	Art. 58 ust. 2 pkt 2	Polska Komisja Akredytacyjna	Wyrazy „A+ albo A” proponuje się zastąpić wyrazami „A+, A albo B+”.	Uwaga nieuwzględniona.
911	Art. 58 ust. 2 pkt 2 oraz art. 58 ust 3	Pracownicy i studenci UW	Uczelnia może prowadzić bez pozwolenia ministra studia na kierunku <u>w ramach dyscypliny</u> , w której posiada kategorię A+ lub A, zaś w ust. 3 pojawia się pojęcie kierunku <u>przyporządkowanego dyscyplinie</u> (co można interpretować na dwa sposoby). Z tego wynikałoby, że uczelnia z dyscypliną z kategorią B+ może prowadzić za pozwoleniem ministra studia z elementami różnych dyscyplin, przyporządkowane wszakże określonej dyscyplinie (w której ma się B+), natomiast uczelnia z dyscypliną A+ może prowadzić	Uwaga częściowo uwzględniona.

			studia bez pozwolenia ministra tylko w ramach konkretnej dyscypliny (czyli bez elementów interdyscyplinarnych). Pytanie, czy uczelnia posiadająca kategorię A w jednej dyscyplinie i B+ w innej dyscyplinie może prowadzić studia interdyscyplinarne obejmujące obie te dyscypliny bez pozwolenia ministra?	
912	Art. 58 ust. 3	Komitety Polityki Naukowej	Nie jest celowe przyporządkowanie kierunków studiów dyscyplinom. Stwarzać to będzie trudności i powodować opóźnienia w przypadku kierunków interdyscyplinarnych, nowoczesnych, o coraz większym znaczeniu w procesie kształcenia, przyciągających studentów także zagranicznych.	Uwaga uwzględniona.
913	Art. 58 ust. 3 (podobnie art. 75 ust. 1)	Pracownicy i studenci UW	Pojawia się zwrot „dyscyplina, do której został przyporządkowany kierunek studiów”, ale nie ma jego wytłumaczenia (a to może oznaczać zarówno to, że kierunek studiów jest po prostu tożsamy z dyscypliną, jak i to, że kierunek studiów może obejmować kilka dyscyplin, ale wtedy trzeba go przyporządkować jakiejś jednej wybranej; pojawia się wówczas kwestia ustalenia minimalnego odsetka efektów kształcenia z danej dyscypliny, do której kierunek studiów ma być przyporządkowany, ale pamiętajmy, że PRK opisuje efekty tylko dziedzinowo, więc nie wiadomo do czego mamy to porównywać). Sprawa jest ważna, bo zgodnie z art. 199 ustawy wprowadzającej uczelnie mają w ciągu roku dokonać przyporządkowania kierunków dyscyplinom naukowym.	Uwaga uwzględniona.
914	Art. 58 ust. 3	Osoba fizyczna 15	Przyporządkowanie studiów do dyscypliny naukowej ma sens dla studiów o profilu akademickim. W przypadku profili praktycznych, zwłaszcza dualnych we współpracy z pracodawcami, jest to szkodliwe ograniczenie. Kierunki praktyczne powinny móc się definiować w oparciu o sektor rynku pracy albo gospodarki, nie o dyscyplinę naukową.	Uwaga nieuwzględniona.
915	Art. 58 ust. 3 i 4	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Proponowana zmiana: „3. Uczelnia akademicka, która w dyscyplinie, do której przyporządkowany jest kierunek studiów, posiada: 1) kategorię naukową B+ lub B może uzyskać pozwolenie na utworzenie kierunku studiów o profilu praktycznym lub o profilu ogólnoakademickim na określonym poziomie studiów; 2) kategorię naukową C albo nie posiada kategorii naukowej, ale posiada minimum kadrowe , może uzyskać pozwolenie na utworzenie kierunku studiów o profilu praktycznym na określonym poziomie studiów. 4. O uzyskanie pozwolenia na utworzenie kierunku lekarskiego lub lekarsko-dentystycznego może ubiegać się uczelnia akademicka posiadająca co najmniej kategorię naukową B+ w dyscyplinie w zakresie nauk medycznych lub nauk o zdrowiu.”. Obecnie większość jednostek szkół akademickich posiada kat. B. Zmiana wymagania na jedynie kat. B+ w praktyce oznacza redukcję kształcenia na większości uczelni akademickich. Proponujemy w przypadku braku kategorii naukowej lub posiadania kategorii C ustanowienia wymagania uzyskania pozwolenia na prowadzenie kierunku studiów jest	Uwaga częściowo uwzględniona.

			posiadanie wymaganych minimów kadrowych, które określi rozporządzenie, o którym mowa w art. 87. W ust. 4 warunkiem uzyskania pozwolenia na utworzenie kierunku lekarskiego powinno być posiadanie co najmniej kat. B+ .	
916	Art. 58 ust. 4	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego – Komisja Kształcenia	Proponowane jest wykreślenie zwrotu „lub nauk o zdrowiu”. Rada Główna wielokrotnie zwracała uwagę na różnicę pomiędzy dyscyplinami „nauki medyczne” a „nauki o zdrowiu”. Zdaniem Rady uprawnienia do nadawania stopni naukowych w dyscyplinie „nauki o zdrowiu” nie są wystarczającą podstawą do prowadzenia kierunków studiów lekarskiego lub lekarsko-dentystycznego.	Uwaga nieuwzględniona.
917	Art. 58 ust. 4	Kolegium Medycyny Laboratoryjnej w Polsce	Powinien mieć brzmienie „4. O uzyskanie pozwolenia na utworzenie kierunku lekarskiego, lekarsko-dentystycznego lub medycyny laboratoryjnej może ubiegać się uczelnia akademicka posiadająca kategorię naukową B+ w dyscyplinie w zakresie nauk medycznych lub nauk o zdrowiu”.	Uwaga nieuwzględniona.
918	Art. 58 ust. 4	Collegium Da Vinci	Konstrukcja tego przepisu w zasadzie wyklucza uruchamianie wskazanych kierunków przez uczelnie inne niż istniejące publiczne uczelnie medyczne, które już mają duży dorobek naukowy we wskazanych dyscyplinach. Postawiona bariera wejścia nie ma charakteru projakościowego, gdyż niemal wyklucza pojawienie się nowych kierunków lekarskich, a przez to ogranicza konkurencję między uczelniami. Dodatkowo ustawodawca ograniczył możliwość uruchamiania wskazanych kierunków tylko do uczelni akademickich, co jest zaskakującym zwrotem, gdyż obowiązujące standardy kształcenia w zakresie kształcenia na kierunku lekarskim i lekarsko-dentystycznym wskazują, że są to kierunki prowadzone wyłącznie w profilu praktycznym. Postulujemy wykreślenie tego przepisu lub ustalenie innych kryteriów.	Uwaga nieuwzględniona.
919	Art. 59	Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych	Proponuje się dodać ust. 7 w brzmieniu: „7. Pozwolenie na utworzenie kierunku analityka medyczna może być wydane uczelni posiadającej pozytywną, opinię ministra właściwego do spraw zdrowia.”. Zawód medyczny diagnosty laboratoryjnego jest zawodem o podstawowym znaczeniu dla zdrowia i życia obywateli, włączonym do grupy zawodów zaufania publicznego, stąd koniecznym jest dodanie ww. przepisu celem zapewnienia odpowiedniego nadzoru Ministra Zdrowia nad jakością kształcenia w zawodzie diagnosty laboratoryjnego.	Uwaga nieuwzględniona.
920	Art. 59	KRASP	W art. 59 ust. 2 pkt. 1 projektu ustawy doprecyzowano, że opinia PKA powinna dotyczyć w szczególności programu studiów, a nie tylko efektów uczenia się, które zgodnie z art. 70 ust. 1 tego projektu stanowią element składowy programu studiów. Zdaniem Komisji opis procesu prowadzącego do uzyskania efektów uczenia się powinien również podlegać ocenie PKA. Propozycja redakcji przepisów:	Uwaga uwzględniona.

			Art. 59. 1. Uczelnia występuje z wnioskiem o pozwolenie na utworzenie studiów na danym kierunku studiów wskazując ich poziom i profil. 2. Minister wydaje pozwolenie po zasięgnięciu opinii: 1) PKA dotyczącej warunków prowadzenia tych studiów, w szczególności efektów ucze- nia się określonych w programie studiów oraz związku studiów ze strategią uczelni; 2) właściwego ministra nadzorującego uczelnię; 3) ministra właściwego do spraw zdrowia - w przypadku kierunków lekarskiego, lekar- sko-dentystycznego i farmacja; 4) ministra właściwego do spraw kultury - w przypadku kierunków w obszarze sztuki. 3. Organy, o których mowa w ust.2, PKA wyrażają opinię, o której mowa w ust. 2 pkt 4, w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia wniosku przez ministra. 4. PKA może zwracać się do uczelni o udzielenie wyjaśnień i informacji oraz przeprowadzać wizytacje. 5. Minister wydaje pozwolenie, jeżeli uczelnia spełnia wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 87 oraz uzyskała pozytywne opinie, o których mowa w ust. 2. 6. Pozwolenie na utworzenie studiów na kierunku pielęgniarstwo i kierunku położnictwo może być wydane uczelni posiadającej akredytację ministra właściwego do spraw zdro- wia udzieloną na podstawie art. 59 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgn- gniarki i położnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1251,1579 i 2020).	
921	Art. 59	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	Dodać w ust. 2 punkt 4 w brzmieniu: „ministra właściwego do spraw kultury w przypadku kierunków w obszarze sztuki”. Uzasadnienie zmiany: brak uwzględnienia ministerstwa właściwego dla uczelni arty- stycznych	Uwaga nieuwzględniona.
922	Art. 59 - 61	Radcy Prawni PAN	Przyznanie ministrowi kompetencji do wydawania pozwolenia na utworzenie kierunku studiów lub cofnięcia takiego pozwolenia, w szczególności w świetle uznaniowej przesłanki „odpowiadania lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym” może naruszać samodzielność uczelni.	Uwaga częściowo uwzględniona.
923	Art. 59 ust. 1	KRAUM, Gdański Uniwersytet Medyczny	Określono zasady występowania o pozwolenie na utworzenie kierunku studiów, pkt. 3 tego artykułu stanowi, iż tylko w przypadku kierunku lekarskiego, lekarско-dentystycznego i farmacji decyzja o utworzeniu kierunku wymaga konsultacji z ministrem zdrowia. Wnosimy o rozszerzenie katalogu kierunków o analitykę medyczną.	Uwaga nieuwzględniona.
924	Art. 59 ust. 1 pkt 3	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Propozycja rozszerzenia zapisu dodatkowo o kierunek <i>analityka medyczna</i> .	Uwaga nieuwzględniona.
925	Art. 59 ust. 2	Kolegium Me-	Powinien mieć brzmienie:	Uwaga nieuwzględniona.

		dycyny Laboratoryjnej w Polsce	2. Minister wydaje pozwolenie po zasięgnięciu opinii: 1) PKA dotyczącej warunków prowadzenia studiów, w szczególności efektów uczenia się określonych w programie studiów oraz związku studiów ze strategią uczelni; 2) właściwego ministra nadzorującego uczelnię; 3) ministra właściwego do spraw zdrowia — w przypadku kierunków lekarskiego, lekarsko-dentystycznego, medycyna laboratoryjna i farmacja. Medycyna laboratoryjna / diagnostyka laboratoryjna jest jednym z podstawowych działów medycznych — obecnie uważa się, że nawet 70% decyzji terapeutycznych jest opartych o wyniki badań laboratoryjnych. Badań, które powinni wykonywać jedynie kierunkowo wykształceni diagnosty. Zawód diagnosty laboratoryjnego, podobnie jak inne zawody w Ochronie Zdrowia, jest zawodem zaufania publicznego. Zapewnienie wysokiej jakości kształcenia diagnostów laboratoryjnych tylko na uczelniach o profilu medycznym i otwieranie kierunku „Medycyna Laboratoryjna” jedynie po konsultacji z ministrem właściwym dla spraw zdrowia ma fundamentalne znaczenie dla odpowiedniego wykształcenia pracowników medycznych laboratoriów diagnostycznych i procesu diagnostycznego-terapeutycznego pacjentów. Proponowane zmiany w projekcie Ustawy mają na celu zapewnienie jakości kształcenia diagnostów laboratoryjnych, jako wysoko wykwalifikowanego personelu jednostek ochrony zdrowia, podobnie jak w przypadku uwzględnionych w proponowanych zapisach lekarzy, lekarzy-dentystów i farmaceutów.	
926	Art. 59 ust. 2 pkt 3	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Brak wpisu dotyczącego innych kierunków podlegających MZ (np. pielęgniarstwo, położnictwo, ratownictwo medyczne, fizjoterapia, elektroradiologia, zdrowie publiczne oraz dietetyka, kosmetologia).	Uwaga nieuwzględniona.
927	Art. 59 ust. 2 pkt 3	Uniwersytet Medyczny w Lublinie	W projekcie Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce w art. 59 określono zasady występowania o pozwolenie na utworzenie kierunku studiów jednocześnie określając, iż w przypadku kierunków: lekarskiego, lekarsko – dentystycznego i farmacji Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego wydaje zezwolenie po zasięgnięciu opinii Ministra Zdrowia. W regulacji tej zabrakło kierunku analityka medyczna.	Uwaga nieuwzględniona.
928	Art. 59 ust. 3	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Długi termin na wyrażenie przez PKA opinii w przedmiocie pozwolenia na utworzenie kierunku studiów.	Uwaga nieuwzględniona.
929	Art. 59 ust. 3	Komitet Nauk Demograficznych PAN	Termin na wyrażenie przez PKA opinii w przedmiocie pozwolenia na utworzenie kierunku studiów wydaje się zbyt długi.	Uwaga uwzględniona.

930	Art. 59 ust. 4	Polska Komisja Akredytacyjna	Proponuje się skreślić przepis. Należy uznać za wystarczające wskazanie tej kwestii w art. 252 ust. 2.	Uwaga uwzględniona.
931	Art. 60	Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków Innowacji i Przedsiębiorczości w Polsce	Nie uwzględniono w ogóle studiów online, które są stosowana praktyką w uczelniach zagranicznych. Sam zapis o tym, że studia w części mogą być realizowane przy wykorzystaniu technologii informacyjnych jest niewystarczający.	Uwaga nieuwzględniona.
932	Art. 60	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego	Minister odmawia zezwolenia na prowadzenie kierunku, jeśli uczelnia nie realizuje wniosków lub zaleceń pokontrolnych. Jest to instrument bardzo silnej ingerencji ministra w autonomię uczelni. Bez trudu można sobie bowiem wyobrazić wnioski i zalecenia pokontrolne, których zrealizować się nie da. Minister może cofnąć pozwolenie na utworzenie kierunku studiów, jeśli kształcenie na danym kierunku przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym. Pozostawienie ministrowi tak daleko idącej władzy oceniania potrzeb rynku, bez wskazania kryteriów tej oceny, za to z konsekwencjami daleko wykraczającymi poza normalne ramy nadzoru nad jakością kształcenia, jest kolejnym przejawem woli ograniczenia autonomii uniwersytetu.	Uwaga uwzględniona.
933	Art. 60	KRASP	Propozycja redakcji przepisów: <i>Art. 60. 1. Minister odmawia wydania pozwolenia na utworzenie studiów na danym kierunku studiów, poziomie i profilu jeżeli:</i> <i>1) według stanu na dzień złożenia wniosku:</i> <i>a) rektor nie wprowadził do systemu, o którym mowa w art. 340 ust 11, danych, o których mowa w art. 341 ust. 1, art. 342 ust. 1 lub art. 343 ust. 1,</i> <i>b) uczelnia posiada zaległości podatkowe, z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, innych danin publicznych lub została wpisana do rejestru dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego,</i> <i>c) uczelnia została postawiona w stan likwidacji,</i> <i>d) uczelnia posiada wymagalne zobowiązania wobec Skarbu Państwa z tytułu dotacji,</i> <i>e) uczelnia publiczna objęta jest programem naprawczym, o którym mowa w art. 409 ust. 1, i brak jest ekonomicznego uzasadnienia dla wydania pozwolenia,</i> <i>f) uczelnia nie realizuje wniosków lub zaleceń sporządzonych w wyniku kontroli, o której mowa w art. 418 ust. 1;</i> <i>2) w okresie 2 lat przed złożeniem wniosku o wydanie pozwolenia minister wydał w stosunku do uczelni decyzję o cofnięciu pozwolenia na utworzenie studiów na kierunku studiów przyporządkowanemu do tych samych dyscyplin tej samej dyscypliny.</i> 2) Minister może odmówić wydania pozwolenia jeżeli według stanu na dzień złożenia wniosku kształcenie na danym kierunku studiów nie odpowiada lokalnym lub regional-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			nym potrzebom społeczno-gospodarczym. 3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, minister odmawia wydania pozwolenia bez zasięgnięcia opinii, o której mowa w art. 59 ust. 2 pkt 1.	
934	Art. 60 i art. 61	Forum Związków Zawodowych	Minister będzie mógł wydać zgodę na utworzenie kolejnego kierunku kształcenia bądź zlikwidować dany kierunek jeżeli okaże się, że nie jest on potrzebny lokalnej gospodarce. Czy to na pewno dobry kierunek i czy rzeczywiście powinna to być kompetencja ministra?	Uwaga częściowo uwzględniona.
935	Art. 60 i 61	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Prowadzenie studiów związane z kategorią naukową. KDWP nie wnosi zastrzeżeń do tego, że uczelnie z kategorią A+ lub A w dyscyplinie prowadzą kierunek przypisany do tej dyscypliny bez ubiegania się o pozwolenie. Niezrozumiały jest natomiast wymóg, by o pozwolenie miały występować uczelnie z kategorią B+ w dyscyplinie (art. 58.1.3.1), skoro ta kategoria jest wystarczającą by prowadzić szkoły doktorskie (art. 193.3). W art. 60 i 61 zdefiniowano sytuacje, w których minister może odmówić (art. 60) lub cofnąć (art. 61) pozwolenie na prowadzenie kierunku studiów. KDWP zdecydowanie domaga się wykreślenia zapisów o odpowiadaniu lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym (art. 60.2 i art. 61.1.5) tym bardziej, że te decyzje nie wymagają zasięgnięcia żadnych opinii, a więc mogą mieć postać czysto uznaniową. Poza tym, wskazują na czysto utylitarne traktowanie kierunków studiów. Podobnie, uznajemy, że jedna ocena negatywna PKA jest zbyt słabą podstawą do cofnięcia pozwolenia (art. 61.1.1). Powinno się raczej wdrożyć program naprawczy weryfikowany po np. 12 miesiącach przez PKA.	Uwaga częściowo uwzględniona.
936	Art. 60 i 61	Nowoczesna; Osoba fizyczna 73	Uczelnie powinny być autonomiczne w zakresie swojej podstawowej działalności, a więc kształcenia i prowadzenia badań naukowych. Nadmierna ingerencja organów państwa w te dwa główne obszary prowadzi do naruszenia podstaw autonomii gwarantowanej w art. 70 ust. 4 Konstytucji RP, jak wskazuje dotychczasowe orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego działania władz publicznych nie mogą natomiast naruszać podstaw autonomii uczelni. Regulacje ingerujące w podstawową działalność uczelni powinny być więc skonstruowane w sposób umożliwiający ich ścisłą wykładnię. Zasadnie w projekcie ustawy utrzymuje się model, w którym najlepsze jednostki w pełni autonomicznie określają zakres prowadzonego przez nie kształcenia, a w przypadku słabszych jednostek konieczne jest spełnienie dodatkowych warunków, w tym uzyskanie decyzji ministra poprzedzonej opinią PKA. Pierwszy raz jednak pojawia się w ustawie kryterium rozmyte pozwalające na odmowę wydania pozwolenia na utworzenie kierunku lub jej cofnięcie. Kryterium to określono w art. 60 ust. 2 i art. 61 ust. 1 pkt 5 projektu ustawy jako „nieodpowiadanie lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym”. Trudno wskazać (bo projekt tego nie czyni) w jaki sposób i na podstawie jakich kryteriów minister miałby określać kiedy kierunek nie odpowiada lokalnym lub regionalnym potrzebom	Uwaga częściowo uwzględniona.

			społeczno-gospodarczym. Trudno też powiedzieć na jakiej podstawie miałby mieć w tym zakresie wiedzę większą niż uczelnia działająca w tym regionie. Jest to formuła umożliwiająca nadużywanie prawa, a w skrajnych przypadkach umożliwiająca ministrowi blokowanie tworzenia kierunków przez jedne uczelnie w celu nie stwarzania konkurencji innym. Wspomniane kryterium, jako kryterium niedookreślone, należy z projektu wyeliminować. W związku z powyższym proponuje się: 1) w art. 60 wykreślić ust. 2; 2) w art. 61 ust. 1 wykreślić pkt 5. W art. 59-61 należy też wyraźnie wskazać, że udzielenie pozwolenia, odmowa udzielania pozwolenia i cofnięcie pozwolenia rozstrzygane są w drodze decyzji administracyjnej, od której przysługuje skarga do sądu administracyjnego. Tylko bowiem możliwość sądowej kontroli decyzji ministra w tych sprawach dają wystarczające gwarancje autonomii uczelni. Efekt powiązania z lokalnymi i regionalnymi potrzebami społeczno - gospodarczymi osiągnąć można poprzez mechanizm np. przyznawania części finansowania działalności uczelni za pośrednictwem jednostek samorządu terytorialnego, co pozwoli na kreowanie kształcenia i badań w uczelni w sposób pożądany przez lokalną społeczność i na potrzeby lokalnego rynku pracy oraz lokalnych firm.	
937	Art. 60 ust. 1	Konfederacja Lewiatan	Art. 60 ust. 1 określa przypadki odmowy udzielenia pozwolenia na utworzenie kierunku studiów - niektóre przesłanki (zwłaszcza dotyczące sytuacji finansowej uczelni) sformułowano są nieprecyzyjne, a ich skutek może być dla uczelni bardzo poważny - z przepisu wynika, że każda zaległość podatkowa lub zaległość wobec ZUS istniejąca w dniu składania wniosku będzie skutkować odmową udzielenia pozwolenia na utworzenie kierunku studiów.	Uwaga nieuwzględniona.
938	Art. 60 ust. 2	Konfederacja Lewiatan	Art. 60 ust. 2: odmowa wydania pozwolenia na utworzenie kierunku studiów może być uzasadniona faktem, że kształcenie na danym kierunku nie odpowiada lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym. Przepis tworzy dwa pola dyskrecjonalności ministra: 1) minister może, nie musi odmówić, 2) przesłanki odmowy są nieprecyzyjne - na jakiej podstawie dokonywana byłaby ocena adekwatności kształcenia do potrzeb społeczno-gospodarczych? Konieczne jest tu dookreślenie przynajmniej źródeł danych, które będą mieć wpływ na decyzję odmowną ministra. Również skala lokalna wydaje się nazbyt szczegółowym punktem odniesienia (żyjemy jednak w czasach mobilności, także w mikroskali).	Uwaga częściowo uwzględniona.
939	Art. 60 ust. 2 i art. 61	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	Konieczne jest doprecyzowanie przyczyn odmowy wydania pozwolenia i cofnięcia pozwolenia, gdyż w obecnym brzmieniu brak jest jasnych kryteriów będących podstawą do podejmowania takich decyzji. Powoływanie się na lokalne lub regionalne potrzeby społeczno-gospodarcze jest pojęciem bardzo nieostrym, mogącym w nieuzasadniony sposób	Uwaga częściowo uwzględniona.

			być nadużywany. Ponadto uzależnienie zgody ministra na utworzenie kierunku od lokalnych lub regionalnych potrzeb społeczno-gospodarczych jest kryterium niebezpiecznym dla rozwoju nauki i sztuki.	
940	Art. 60 ust. 2	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Rada Główna postuluje usunięcie tego zapisu w związku z brakiem mechanizmów i narzędzi umożliwiających rzetelną ocenę przez ministra czy dany kierunek odpowiada lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym.	Uwaga nieuwzględniona.
941	Art. 60 ust. 2	Osoba fizyczna 64	Wprowadzenie możliwości odmowy wydania pozwolenia na utworzenie kierunku studiów przez to, że nie odpowiada on lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym, jest błędem logicznym. Kierunek studiów związany z nauką z założenia nie ma odpowiadać bezpośrednio na potrzeby środowiska regionalnego danej uczelni (rozumianego jako przestrzennie ograniczony obszar). Proponuje się skreślenie tego przepisu.	Uwaga nieuwzględniona.
942	Art. 60 ust. 2	Collegium Da Vinci	Ponieważ brak jest wskazania obiektywnej i mierzalnej metody oceny tego kryterium postulujemy o jego zmianę i doprecyzowanie bądź wykreślenie.	Uwaga nieuwzględniona.
943	Art. 60 ust. 2	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	„Minister może odmówić wydania pozwolenia, jeżeli według stanu na dzień złożenia wniosku kształcenie na danym kierunku studiów nie odpowiada lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym.” – kto będzie określał lokalne lub regionalne potrzeby społeczno-gospodarcze – aby móc się odwołać od negatywnej odpowiedzi, podważając analizę.	Uwaga nieuwzględniona.
944	Art. 60 ust. 2	Uniwersytet w Białymstoku	Art. 60 ust. 2 "2. Minister może odmówić wydania pozwolenia, jeżeli według stanu na dzień złożenia wniosku kształcenie na danym kierunku studiów nie odpowiada lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym." - a kto będzie oceniał potrzeby lokalne lub regionalne, zob. też art. 61 ust. 1 pkt 5, gdy chodzi o cofnięcie pozwolenia, w takim przypadku "2. Cofnięcie pozwolenia w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, wymaga zasięgnięcia opinii właściwego ministra nadzorującego uczelnię"; przy cofnięciu pozwolenia powinna być gwarancja dla studentów jak w art. 16 ust. 6; analogicznie art. 194 przy studiach doktoranckich.	Uwaga częściowo uwzględniona.
945	Art. 60 ust. 2	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Minister może odmówić wydania pozwolenia na utworzenie kierunku studiów, jeżeli według stanu na dzień złożenia wniosku kształcenie na danym kierunku studiów nie odpowiada lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym. Ustawa nie wskazuje żadnej procedury dokonania przez ministra takiego ustalenia. Jest to więc sfera czystej uznaniowości ministra. Nie jest nawet wymagana opinia PKA. Należy określić	Uwaga nieuwzględniona.

			zasady dokonywania takich ustaleń.	
946	Art. 60 ust. 2	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Dyskusyjny (trudny do obiektywnego zweryfikowania) argument odmowy wydania pozwolenia na utworzenie kierunku studiów, kto będzie opiniował możliwość utworzenia danego kierunku studiów na uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
947	Art. 60 ust. 2	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Przepis powiązany jest z uprawnieniami ministra w zakresie likwidacji uczelni. Niepokojąca jest jego ogólnikowość, dająca możliwość dowolnej interpretacji. Oznacza to, że minister bierze na siebie obowiązek (a może tylko prawo) do oceny zgodności z potrzebami rynku pracy. Nie wiadomo według jakich kryteriów minister będzie to oceniał. Łatwo będzie każdej uczelni odmówić zgody kierując się tak ogólną, niejasną, oceną przesłanką. Dlatego postuluje się ten przepis skreślić.	Uwaga nieuwzględniona.
948	Art. 60 ust. 2	Nowoczesna	Bardzo niepokojąco brzmi artykuł 60 ust 2. <i>2. Minister może odmówić wydania pozwolenia, jeżeli według stanu na dzień złożenia wniosku kształcenie na danym kierunku studiów nie odpowiada lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym.</i> Niejasna jest definicja „lokalnych lub regionalnych potrzeb społeczno-gospodarczych”. Budzi to obawy, iż Minister Nauki będzie podejmować decyzje wbrew woli uczelni – skąd bowiem ma znać potrzeby lokalne / regionalne w danej części Polski. Powinno się wykreślić ten przepis z projektu Ustawy, ponieważ może prowadzić do znacznych nadużyć.	Uwaga nieuwzględniona.
949	Art. 60 ust. 2	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła	Proponuje się usunięcie projektowanego przepisu. Wskazany przepis budzi powszechne kontrowersje, gdyż nie zawsze można jednoznacznie stwierdzić czy dany kierunek studiów odpowiada lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym.	Uwaga nieuwzględniona.

		Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu		
950	Art. 60 ust. 2	Osoba fizyczna 77	Minister może odmówić wydania pozwolenia, jeżeli według stanu na dzień złożenia wniosku kształcenie na danym kierunku studiów nie odpowiada lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym. – dyskusyjny (trudny do obiektywnego zweryfikowania) argument odmowy wydania pozwolenia na utworzenie kierunku studiów	Uwaga nieuwzględniona.
951	Art. 60 ust. 2	Uczelnia Jana Wyżykowskiego ZAMPOL Sp. z o. o.	Wykreślić art. 60 ust. 2. Uzasadnienie: bardzo niejasna regulacja. Oznacza to, że minister bierze na siebie obowiązek (a może tylko prawo) do oceny zgodności z potrzebami rynku pracy. Nie wiadomo wg. jakich kryteriów minister będzie to oceniał. Łatwo będzie każdej uczelni odmówić zgody kierując się tak ogólną, niejasną i cenną przesłanką.	Uwaga nieuwzględniona.
952	Art. 60 ust. 2	Osoba fizyczna 62	Uważam za szkodliwy art. 60 ust. 2 dający prawo Ministrowi do uznaniowego stwierdzenia, czy kierunek studiów „odpowiada lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym” i niewydania pozwolenia na utworzenie kierunku, nawet bez zasięgnięcia opinii PKA. Niebezpieczeństwo naruszenia autonomii uczelni jest tutaj duże, bo określenie „regionalnych potrzeb społeczno-gospodarczych” w żaden sposób sprecyzowane – nie wiadomo, kto i w jaki sposób miałby te potrzeby określać i w jakim horyzoncie czasowym. Wydaje się, że w sytuacji, w której system generuje różne sygnały dotyczące jakości studiów i prowadzących je uczelni: (1) ocena PKA, (2) parametryzacja jednostek naukowych, (3) system ELA monitorowania losów absolwentów, (4) inne, obywatelskie i komercyjne inicjatywy zmierzające do oceny jakości studiów (rankingi, fora internetowe) – urzędowe rozwiązanie proponowane w art. 60 i (analogicznie) w art. 61 jest po prostu niepotrzebne.	Uwaga częściowo uwzględniona.
953	Art. 60 ust. 2	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Brak precyzyjnych kryteriów pozwalających ustalić, na jakiej podstawie oceniane będą potrzeby społeczno-gospodarcze, którym ma odpowiadać kształcenie na danym kierunku studiów. Odmowa wydania pozwolenia na prowadzenie kierunku studiów albo jego cofnięcie opiera się tym samym na arbitralnych przesłankach „kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym” (ar. 61 ust. 1 pkt 5).	Uwaga częściowo uwzględniona.

954	Art. 60 ust. 2	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN, PAN (KRASP)	W kontekście utworzenia uczelni łączących kilka instytutów PAN należy zwrócić uwagę, że przesłanka odmowy utworzenia kierunku studiów określona w tym przepisie jest enigmatyczna (kierunek studiów nie odpowiada lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym). Nie wiadomo też w jaki sposób minister miałby te potrzeby weryfikować. Należy zwrócić uwagę, że w tym zakresie minister nie ma obowiązku zasięgania opinii PKA. Uwagi dotyczące tworzenia kierunku studiów są istotne dla PAN także w kontekście art. 63 ust. 1 (wspólnego prowadzenia studiów przez uczelnię i instytut PAN)	Uwaga nieuwzględniona.
955	Art. 60 ust. 2	Wojewoda Lubelski, Społeczna Rada ds. Nauki i Szkolnictwa Wyższego przy Wojewodzie Lubelskim	Za kuriozalne należy uznać rozwiązanie powalające ministrowi na odmowę wydania pozwolenia z powodu lokalnych lub regionalnych potrzeb społeczno-gospodarczych. Rodzą się zasadnicze pytania. Kto i na jakiej podstawie określi te potrzeby? Jak ta ocena potrzeb będzie formułowana w odniesieniu do kierunków studiów uniwersalnych typu psychologia, archeologia, filozofia.	Uwaga nieuwzględniona.
956	Art. 60 ust. 2 i art. 61 ust. 1 pkt 5	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego	Art. 60 ust. 2 “Minister może odmówić wydania pozwolenia, jeżeli według stanu na dzień złożenia wniosku kształcenie na danym kierunku studiów nie odpowiada lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym.” oraz art. 61 ust. 1 pkt 5 “Minister może cofnąć pozwolenie na utworzenie kierunku studiów, jeżeli: (...) 5) kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym.” Przywołane przepisy pozwalają na wydawanie uznaniowych decyzji o odmowie albo cofnięciu (!) pozwolenia na utworzenie kierunku studiów. Proponowany zapis, bez uzupełnienia go o tryb i kryteria oceny warunków zewnętrznych będących podstawą do wydania decyzji, oceniamy jako niebezpieczny i nieuzasadniony - szczególnie w sytuacji braku wskazania trybu zaskarżania decyzji Ministra w podanym przedmiocie.	Uwaga częściowo uwzględniona.
957	Art. 60 ust. 2 oraz art. 61 ust. 1 pkt 5	Osoba fizyczna 58	Przepisy powołują się na trudną do zdefiniowania kategorię „lokalnych lub regionalnych potrzeb społeczno-gospodarczych” – nie zostały wskazane podstawy, które wykorzystane zostaną do zidentyfikowania, opisanie oraz monitorowania potrzeb. W praktyce może to prowadzić do arbitralnego odmówienia lub cofnięcia pozwolenia na utworzenie kierunku studiów. Rozumiejąc intencje autorów projektu, proponuje się doprecyzowanie kryteriów i procedury identyfikacji lokalnych lub regionalnych potrzeb społeczno-gospodarczych, w tym powołanie przy ministrze zespołu, który odpowiedzialny będzie za ich monitorowanie.	Uwaga częściowo uwzględniona.
958	Art. 61	KRAUM,	Art. 61. 1. Minister może cofnąć pozwolenie na utworzenie kierunku studiów, jeżeli:	Uwaga uwzględniona.

		Gdański Uniwersytet Medyczny	 5) kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym..... Usunąć albo przebudować	
959	Art. 61	Akademia Młodych Uczonych PAN	(Cofnięcie pozwolenia na utworzenie kierunków studiów) Niepokój wzbudza zapis umożliwiający ministrowi na cofnięcie pozwolenia na utworzenie kierunku studiów gdy "kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym potrzebom społeczno-gospodarczym" (Art.61. ust. 1. pkt 5.). Może on podlegać bardzo swobodnej interpretacji i w praktyce pozwala ministrowi zamknąć dowolny kierunek studiów (np. niewygodny z punktu widzenia opcji politycznej akurat sprawującej władzę) na dowolnej uczelni. Uważamy, że jest to istotne i groźne w skutkach przekroczenie zasady autonomii uczelni. Kierunki prowadzące kształcenie na słabym poziomie powinny być likwidowane w oparciu o opinię PKA (Art. 61. ust. 1 pkt 1.), a nie w oparciu o niesprecyzowane kryteria uznaniowe.	Uwaga uwzględniona.
960	Art. 61	Konferencja Rektorów Publicznych Szkół Zawodowych	Rezygnacja z propozycji możliwości cofnięcia pozwolenia na utworzenie kierunku studiów z tytułu przesłanki nie odpowiadania przez kierunek lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym (art. 61). Proponowany w ustawie zapis o możliwości cofnięcia pozwolenia na utworzenie kierunku studiów z tytułu przesłanki nie odpowiadania przez kierunek lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym jest w opinii Zgromadzenia kontrowersyjny, z uwagi na problem z jednoznacznym zdefiniowaniem lokalnych i regionalnych potrzeb społeczno-gospodarczych oraz faktem, że kształcenie w systemie szkolnictwa wyższego ma charakter ponadregionalny i jest zadaniem o charakterze krajowym.	Uwaga uwzględniona.
961	Art. 61 ust. 1	Pracownicy i studenci UW	Jeśli minister „może”, ale nie „musi”, to pojawia się pytanie, na jakich kryteriach będzie opierać swą swobodną decyzję?	Uwaga nieuwzględniona.
962	Art. 61 ust. 1	UKSW (KRASP)	Niejednoznaczny wydaje się zapis dotyczący możliwości cofnięcia przez ministra pozwolenia na utworzenie kierunku studiów, jeżeli kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym (art. 61 ust 1). Nie określono przy tym, w jaki sposób będą identyfikowane i weryfikowane potrzeby społeczno-gospodarcze.	Uwaga uwzględniona.
963	Art. 61 ust. 1	KRASP	Usunięto art. 61 ust. 1 pkt. 5 projektu ustawy uprawniający ministra do cofnięcia pozwolenia na utworzenie studiów na danym kierunku w przypadku gdy kształcenie na tym kierunku przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym. Zdaniem Komisji, ustawa nie przewiduje wystarczających narzędzi umożliwiających rzetelną weryfikację, czy dany kierunek odpowiada lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym.	Uwaga uwzględniona.

			Propozycja redakcji przepisów: Art. 61. 1. Minister może cofnąć cofa pozwolenie na utworzenie studiów na danym kierunku studiów, poziomie i profilu, jeżeli: 1) jakość kształcenia na studiach na danym kierunku, poziomie i profilu studiów została oceniona negatywnie przez PKA; 2) na danym kierunku studiów nie rozpoczęto prowadzenia kształcenia na studiach na danym kierunku, poziomie i profilu w okresie 2 lat od dnia wydania pozwolenia; 3) uczelnia nie spełnia warunków do prowadzenia studiów na danym kierunku studiów, poziomie i profilu albo przestała spełniać warunki, o których mowa w art. 58 ust. 2 lub 4; 4) minister właściwy do spraw zdrowia odmówił udzielenia albo cofnął akredytację udzieloną na podstawie art. 59 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej; 5) kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym. 2. Cofnięcie pozwolenia w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, wymaga zasięgnięcia opinii właściwego ministra nadzorującego uczelnię. 3. Minister właściwy do spraw zdrowia zawiadamia ministra oraz PKA o nieudzieleniu albo cofnięciu akredytacji udzielonej na podstawie art. 59 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej.	
964	Art. 61 ust. 1	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Proponowane brzmienie przepisu: „art. 61 ust. 1 Minister może odebrać uprawnienia do kształcenia na danym kierunku i poziomie studiów, jeżeli: 1) jakość kształcenia na danym kierunku i poziomie studiów została oceniona negatywnie przez PKA; 2) na danym kierunku i poziomie studiów nie rozpoczęto kształcenia w okresie 2 lat od dnia wydania pozwolenia; 3) uczelnia przestała spełniać warunki, o których mowa w art. 58 ust. 2 lub 4; 4) minister właściwy do spraw zdrowia odmówił udzielenia albo odebrał jednostce akredytację udzieloną na podstawie art. 59 ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o zawodach pielęgniarki i położnej; 5) kształcenie na danym kierunku i poziomie studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym, co potwierdzają władze województwa lub powiatu wraz ze wskazaniem tych potrzeb.” Pozwolenie na utworzenie kierunku studiów należałoby rozumieć jako nadanie uprawnień do prowadzenia kształcenia na danym kierunku i poziomie studiów. Jakość kształ-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			cenia można ocenić dopiero po uruchomieniu kształcenia, a w praktyce po zakończeniu pełnego cyklu kształcenia. Stąd też Minister nie może „cofnąć” pozwolenia na utworzenie kierunku studiów na podstawie oceny jakości kształcenia dokonanej przez PKA. Decyzja o nadaniu uprawnień do kształcenia na danym kierunku i poziomie studiów, poparta powinna być dokumentacją, wskazującą na spełnianie wszystkich wymagań związanych z prowadzeniem kształcenia oraz z realnym zapotrzebowaniem rynku pracy. Ponadto, Ustawa nie precyzuje kryteriów, kiedy kierunek przestaje odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym (i jakie są to potrzeby), co w konsekwencji może prowadzić do wycofania zgody na prowadzenie kształcenia na tym kierunku. Sytuacja taka może prowadzić do nadużyć i lobbowania w złym znaczeniu.	
965	Art. 61 ust. 1 pkt 3	Pracownicy i studenci UW	Wskazanie w tym przepisie art. 58 ust. 2 jest pozbawione sensu, bo uczelnia prowadząca studia na podstawie art. 58 ust. 2 robi to bez pozwolenia, więc minister nie ma czego cofać.	Uwaga uwzględniona.
966	Art. 61 ust. 1 pkt 3 i ust. 2	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistyczno-społecznego	Art. 61 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 „Minister może cofnąć pozwolenie na utworzenie kierunku studiów, jeżeli: (...)3) uczelnia (...) przestała spełniać warunki, o których mowa w art. 58 ust. 2 (...)” Art. 58 ust. 2 pozwala na utworzenie bez pozwolenia kierunku studiów o określonym poziomie i profilu przez uczelnię, która uzyskała pozytywną ocenę kompleksową, w ramach dyscypliny, w której uczelnia posiada kategorię A+ albo A. Cofnięcie pozwolenia w takim przypadku jest więc niemożliwe, gdyż nie zostało udzielone. Przepis wymaga uzupełnienia o tryb ubiegania się o pozwolenie na dalsze prowadzenie studiów utworzonych w trybie art. 58 ust. 2, w sytuacji kiedy uczelnia przestała spełniać warunki dające jej swobodę utworzenia kierunku studiów.	Uwaga uwzględniona.
967	Art. 61 ust. 1 pkt 5	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Jest to bardzo niebezpieczny przepis gdyż decyzją administracyjną będzie można rozwiązać każdy kierunek studiów a uzasadnienie społeczno-gospodarcze zawsze się znajdzie.	Uwaga uwzględniona.
968	Art. 61 ust. 1 pkt 5	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN, PAN (KRASP)	W kontekście utworzenia uczelni łączących kilka instytutów PAN należy zwrócić uwagę, że przesłanka cofnięcia zgody na utworzenie kierunku studiów określona w tym przepisie jest enigmatyczna (kształcenie na danym kierunku studiów nie odpowiada lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym. Nie wiadomo w jaki sposób minister miałby te potrzeby weryfikować. Należy zwrócić uwagę, że w tym zakresie minister nie ma obowiązku zasięgania opinii PKA. Uwagi dotyczące prowadzenia kierunku studiów i cofnięcia zgody na prowadzenie są istotne dla PAN także w kontekście art. 63 ust.1 (wspólnego prowadzenia studiów przez uczelnię i instytut PAN).	Uwaga uwzględniona.
969	Art. 61 ust. 1 pkt 5	Collegium Da Vinci	Ponieważ brak jest wskazania obiektywnej i mierzalnej metody oceny tego kryterium postulujemy o jego zmianę i doprecyzowanie bądź wykreślenie.	Uwaga uwzględniona.
970	Art. 61 ust. 1	KRASP,	„Minister może cofnąć pozwolenie na utworzenie kierunku studiów, jeżeli:	Uwaga uwzględniona.

	pkt 5	Gdański Uniwersytet Medyczny	5) kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym...” Usunąć albo przebudować.	
971	Art. 61 ust. 1 pkt 5	Konfederacja Lewiatan	Art. 61 ust. 1: decyzja o cofnięciu pozwolenia na prowadzenie studiów może być uzasadniona faktem, że kształcenie na danym kierunku przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym. Przepis tworzy dwa pola dyskrecjonalności ministra: 1) minister może, nie musi cofnąć pozwolenia, 2) przesłanki cofnięcia są nieprecyzyjne - na jakiej podstawie dokonywana byłaby ocena adekwatności kształcenia do potrzeb społeczno-gospodarczych? Konieczne jest tu dookreślenie przynajmniej źródeł danych, które będą mieć wpływ na decyzję o cofnięciu pozwolenia ministra. Również skala lokalna wydaje się nazbyt szczegółowym punktem odniesienia (żyjemy jednak w czasach mobilności, także w mikroskali).	Uwaga uwzględniona.
972	Art. 61 ust. 1 pkt 5	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Wątpliwość jak w przypadku art. 60 ust. 2 - cofnięcie pozwolenia na utworzenie kierunku studiów, jeżeli: „Kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym.”	Uwaga uwzględniona.
973	Art. 61 ust. 1 pkt 5	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	W przypadku akceptacji art. 58 w nowej treści, art. 61 ust. 1 wymaga zmiany.	Uwaga nieuwzględniona.
974	Art. 61 ust. 1 pkt 5	Uniwersytet w Białymstoku	Minister może cofnąć pozwolenie na utworzenie kierunku studiów, jeżeli: 5) kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym. Zbyt mocny warunek. Kto zbada, czy studia na danym kierunku odpowiadają lokalnym lub regionalnym potrzebom i kto wnioskuje o cofnięcie pozwolenia? Sam minister? Sugeruję pozostawienie tego w gestii Senatu uczelni, który może wnioskować do ministra o zamknięcie kierunku po wnikliwej analizie. Brak jednoznacznych, jasnych, mierzalnych kryteriów do stwierdzenia faktu, że „kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym.”, tworzy z tego zapisu dogodne narzędzie do wywierania presji na zakres edukacji akademickiej. Szczególnie nieostre kryteria będą dotyczy-	Uwaga uwzględniona.

			ły nauk humanistycznych i społecznych.	
975	Art. 61 ust. pkt 5	Nowoczesna	Minister może cofnąć pozwolenie na kształcenie na danym kierunku, gdy przestało ono odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym. To także jest uderzenie w autonomię uczelni. Czy o kierunkach kształcenia ma decydować rynek? Czy np. pan minister będzie mógł zamknąć Archeologię śródziemnomorską tylko dlatego, że nie mamy społecznego zapotrzebowania albo rynku pracy?	Uwaga uwzględniona.
976	Art. 61 ust. 1 pkt 5	Uniwersytet Śląski	Jest niebezpieczny i należałoby dążyć do jego usunięcia lub istotnego dookreślenia. Nigdzie nie jest sprecyzowane co to znaczy, że „kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym”.	Uwaga uwzględniona.
977	Art. 61 ust. 1 pkt 5	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Zważywszy że przesłanka stanowiąca podstawę do cofnięcia pozwolenia, o którym mowa w pkt 5 ma charakter ocenny, zasadnym byłoby wdrożenie procedury opiniodawczej poprzedzającej wydanie decyzji w tym zakresie.	Uwaga częściowo uwzględniona.
978	Art. 61 ust. 1 pkt 5	Uniwersytet Śląski w Katowicach	Art. 61 ust. 1 pkt 5 jest niebezpieczny i należałoby dążyć do jego usunięcia lub istotnego dookreślenia. Nigdzie nie jest sprecyzowane co to znaczy, że „kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym”.	Uwaga uwzględniona.
979	Art 61 ust. 1 pkt 5	KRAUM, Uniwersytet Medyczny w Białymstoku	Skreślić, ze względu na brak doprecyzowania	Uwaga uwzględniona.
980	Art. 61 ust. 1 pkt 5	KEJN	Kształcenie na danym kierunku musi odpowiadać regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym. Ten postulat można odnieść do działalności szkół zawodowych, które powinny reagować na potrzeby aktualnego rynku pracy. Jeśli należałoby się dostosować do lokalnych potrzeb społeczno-gospodarczych, to należałoby zrezygnować kształcenia na części filologii (klasycznej, czy też rodzimej: polskiej), na historii, filozofii i na innych kierunkach, mających na celu rozwijanie wiedzy i umiejętności w zakresie humanistyki.	Uwaga uwzględniona.
981	Art. 61 ust. 1 pkt 5	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Zapis wymaga doprecyzowania z uwagi na jego zbyt ogólny charakter. Koniecznym wydaje się w tym przypadku wskazanie konkretnych kryteriów weryfikacji przesłanek do cofnięcia pozwolenia.	Uwaga częściowo uwzględniona.
982	Art. 61 ust. 1 pkt 5	Grupa Wyższych Szkół Bankowych	Analogicznie jak w punkcie poprzednim zastosowane kryterium jest kryterium nieprecyzyjnym i nie wskazuje na podstawie jakich źródeł danych minister może cofnąć pozwolenie.	Uwaga częściowo uwzględniona.

		(Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu		
983	Art. 61 ust. 1 pkt 5	Konferencja Episkopatu Polski	Niepokój budzi uprawnienie ministra nauki i szkolnictwa wyższego do likwidacji kierunku studiów z powodu, gdy „kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym” (art. 61 pkt 5).	Uwaga uwzględniona.
984	Art. 61 ust. 1 pkt 5	Polska Komisja Akredytacyjna	Przepis ten należy doprecyzować lub skreślić.	Uwaga uwzględniona.
985	Art. 61 ust 1 pkt 5	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Pojawia się ingerencja administracyjna – niezwykle dyskusyjna z punktu widzenia gwarancji autonomii oraz misji edukacyjnej uczelni.	Uwaga uwzględniona.
986	Art. 61 ust. 1 pkt 5	Komitet Polityki Naukowej	Przepis ten określa jeden z warunków umożliwiających możliwość cofnięcia pozwolenie na utworzenie kierunku studiów, jeżeli „kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym”. Powinien on zostać w całości wykreślony, gdyż trudno o podanie obiektywnych kryteriów jego zastosowania.	Uwaga uwzględniona.
987	Art. 61 ust. 1 pkt 5	Kolegium Dziekańskie Wydziału Filo-	Niepokoi nas treść art. 61 ust. 1 pkt 5), w myśl którego Minister może cofnąć pozwolenie na utworzenie kierunku studiów, jeżeli kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym. Nawet	Uwaga uwzględniona.

		zoficzno-histerycznego Uniwersytetu Łódzkiego	jeżeli chodzi tu wyłącznie o kierunki utworzone po wejściu w życie ustawy (a takiej interpretacji nie jesteśmy pewni), ustalenie to przesadnie wystawia uczelnie prowadzące kierunki o charakterze nowatorskim i ogólnoakademickim na dyktat lokalnego środowiska, często niemającego zrozumienia dla nauki o znaczeniu więcej niż tylko krajowym. Zastosowany czynnik, pozwalający ministrowi na cofnięcie pozwolenia jest uznaniowy, a przez to także niebezpieczny. Przypominamy, że uczelnie mają też inspirować lokalne otoczenie, a nie tylko biernie przyjmować bodźce z jego strony. W związku z powyższym postulujemy proponujemy usunąć art. 61 ust. 1 pkt 5).	
988	Art. 61 ust. 1 pkt 5	Osoba fizyczna 77	Wątpliwość j.w. (art. 60 ust. 2) - cofnięcie pozwolenie na utworzenie kierunku studiów, jeżeli: kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym	Uwaga uwzględniona.
989	Art. 61 ust. 1 pkt 5	Senat Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku	Niebezpieczeństwo instrumentalnego potraktowania pewnych kierunków kształcenia na potrzeby doraźnych korzyści, nie uwzględniając jednakowoż szerszego aspektu istnienia tych kierunków.	Uwaga uwzględniona.
990	Art. 61 ust. 1 pkt 5	Konwent Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku	Kolejny niepokój budzi zapis art. 61 ust. 1 pkt. 5 Ustawy 2.0, w którym minister arbitralnie określi, czy kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym i może cofnąć pozwolenie na utworzenie kierunku studiów. Stwarza to niebezpieczeństwo instrumentalnego potraktowania pewnych kierunków kształcenia na potrzeby doraźnych korzyści, nie uwzględniając jednakowoż szerszego aspektu istnienia tych kierunków.	Uwaga uwzględniona.
991	Art. 61 ust. 1 pkt 5	Wojewoda Lubelski, Społeczna Rada ds. Nauki i Szkolnictwa Wyższego przy Wojewodzie Lubelskim	Niepokojące są przepisy ustawy stanowiące, że minister będzie mógł w praktyce zupełnie dowolnie likwidować kierunki studiów, nawet bez racjonalnych przesłanek, kierując się niejasnymi kryteriami. Nie będzie na to potrzebna zgoda żadnego innego organu. Nie będzie też musiał przedstawiać żadnych wyliczeń uzasadniających swoją subiektywną opinię.	Uwaga uwzględniona.
992	Art. 61 pkt 1 ust. 5	Rada Główna Instytutów Badawczych	Kształcenie na danym kierunku musi odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym. Ten postulat można odnieść do działalności szkół zawodowych, które powinny reagować na potrzeby aktualnego rynku pracy. Uczelnie akademickie prowadzące studia na poziomie magisterskim powinny być niezależne od nacisków zewnętrznych i kształcić zgodnie ze swą własną misją, w którą wpisany jest na ogół rozwój nauki, niezależnie od jej praktycznego zastosowania.	Uwaga nieuwzględniona.
993	Art. 61 ust. 1	Wyższa Szkoła	Ciągle aktualny jest problem przydatności niektórych kierunków studiów w projekcie	Uwaga częściowo uwzględniona.

	pkt 5, art. 60 ust. 2 i art. 60 ust. 3 oraz art. 43 ust. 3	Przedsiębiorczości im. Księcia Kazimierza Kujawskiego w Inowrocławiu	zaproponowano rozwiązania pozwalające ministrowi cofnąć pozwolenie na utworzenie kierunku studiów, jeżeli kształcenie na danym kierunku studiów przestało odpowiadać lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym (art. 61 ust. 1 pkt 5). Z tego samego powodu - konieczności dostosowania kształcenia do potrzeb rynku pracy przewidziano również możliwość odmowy wydania pozwolenia na utworzenie kierunku studiów, jeżeli według stanu na dzień złożenia wniosku kształcenie na danym kierunku nie odpowiada lokalnym lub regionalnym potrzebom społeczno-gospodarczym (art. 60 ust. 2). Odmowa wydania pozwolenia przez ministra będzie mogła nastąpić bez zasięgania opinii Polskiej Komisji Akredytacyjnej (art. 60 ust. 3). W obu w/w przepisach dano ministrowi możliwość podejmowania bardzo istotnych decyzji nie precyzując przesłanek uzasadniających ich podjęcie. Wydaje się, że chociażby wskazane byłoby zwrócenie się przed podjęciem takich decyzji do organów samorządu, administracji, stowarzyszeń itd. Konieczne jest więc dopracowanie zasad ich podejmowania. Skoro bowiem podnosi się wielkość środków finansowych, które założyciel zobowiązuje się przekazać uczelni na jej funkcjonowanie z kwoty co najmniej 500 000 zł do kwoty co najmniej 3 000 000 zł (art. 43 ust. 3) co ma zagwarantować stabilność finansową uczelni, co w konsekwencji ma przyczynić się do poprawy jakości kształcenia musi się także jemu dać określone gwarancje stabilności.	
994	Art. 62	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego	Uczelnia może prowadzić studia poza swoją siedzibą w filii. Ustawa nie reguluje wymagań, jakie stawiane są utworzeniu filii. Otwiera to możliwości dla szkół prywatnych, których rozwój terytorialny został słusznie w ostatnich latach mocno ograniczony.	Uwaga częściowo uwzględniona.
995	Art. 62 ust. 1	Senat Uniwersytetu Łódzkiego (KRASP) Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Konieczne jest ustawowe określenie warunków tworzenia filii uczelni, w której mogą być prowadzone studia poza siedzibą uczelni (art. 62 ust. 1). Proponowana regulacja umożliwi bowiem niekontrolowane tworzenie zamiejscowych jednostek dydaktycznych.	Uwaga nieuwzględniona.
996	Art. 62 ust. 1 i	Wspólnota	Zapisy dotyczące filii są nieprecyzyjne. W przypadku gdy intencją ustawodawcy jest	Uwaga nieuwzględniona.

	2	akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego	pozostawienie uczelniom swobody w tworzeniu i organizacji filii, proponujemy wskazanie statutu uczelni jako dokumentu regulującego tę kwestię. Dodatkowo, należy doprecyzować, czy wniosek, o którym mowa w ust. 2 składany jest niezależnie od wniosku o pozwolenie na prowadzenie kierunku studiów w siedzibie głównej uczelni.	
997	Art. 62 ust. 7 pkt 2	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Proponowane jest wykreślenie słów „albo agencji”. Można sobie wyobrazić, że kraj zaliczany do „rajów edukacyjnych” wykorzysta zapis pkt. 2 do próby wejścia na polski rynek.	Uwaga nieuwzględniona.
998	Art. 63 ust. 1	Uniwersytet Rzeszowski	Ust. 1 – należy doprecyzować, czy studia wspólne dotyczą uczelni publicznych czy też mogą być prowadzone przez uczelnie publiczną i niepubliczną.	Uwaga nieuwzględniona.
999	Art. 63 ust. 1 i 4	KRASP	W art. 63 ust. 1 projektu ustawy doprecyzowano, że uczelnie mogą prowadzić studia wspólne tylko z inną uczelnią, w tym zagraniczną. Poza studiami wspólnymi uczelnie powinny mieć możliwość prowadzenia studiów z udziałem innych podmiotów, takich jak instytut PAN, instytut badawczy, międzynarodowy instytut lub instytucja naukowa. W art. 63 ust. 4 doprecyzowano, że dyplom wspólny może być wydawany jedynie w przypadku prowadzenia studiów wspólnych. Propozycja redakcji przepisów: <i>Art. 63. 1. Studia mogą być prowadzone przez uczelnię wspólnie z inną uczelnią, w tym zagraniczną. instytutem PAN, instytutem badawczym lub międzynarodowym instytutem. Studia mogą być również prowadzone z udziałem instytutu PAN, instytutu badawczego, międzynarodowego instytutu, zagranicznej uczelni lub instytucji naukowej lub instytucji kultury. Zasady współpracy przy prowadzeniu studiów określa umowa zawarta w formie pisemnej.</i> <i>2. W przypadku prowadzenia studiów z udziałem zagranicznej uczelni lub instytucji naukowej, nie stosuje się przepisów art. 74 ust. 4 zdanie trzecie, art. 78 ust 2 oraz przepisów wydanych na podstawie art. 87 w zakresie, o którym mowa w art. 87 pkt 1 i 2.</i> <i>3. W przypadku uczelni innej niż określona w art. 58 ust. 2, rozpoczęcie kształcenia na studiach, o których mowa w ust. 1, wymaga uzyskania pozwolenia ministra. Przepisy art. 59 i art. 60 stosuje się odpowiednio.</i> <i>4. Absolwent studiów prowadzonych wspólnie, o których mowa w ust. 1, może otrzymać dyplom wspólny, spełniający wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 87.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
1000	Art. 64	KEJN	Relacje uczelni z organami nadającymi uprawnienia zawodowe mogą budzić zastrzeżenia i prowadzić do korupcyjnych sytuacji np. jedne uczelnie będą miały takie umowy, a inne nie. Np. szkoły średnie nie mogą zawierać umów z CKE.	Uwaga nieuwzględniona.
1001	Art. 64 ust. 1	Stowarzyszenie	Proponuje się następujące brzmienie:	Uwaga nieuwzględniona.

		Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	„1. Uczelnia może prowadzić studia we współpracy z organem nadającym uprawnienie do wykonywania zawodu, organem przeprowadzającym postępowanie egzaminacyjne w ramach uzyskiwania uprawnień do wykonywania zawodu, organem samorządu zawodowego, organizacją gospodarczą, organem rejestrowym lub organizacją pozarządową. Zasady współpracy przy prowadzeniu studiów określa umowa zawarta w formie pisemnej.”. Uczelniom, uczelniom federacyjnym oraz szkołom doktorskim należy umożliwić współpracę przy prowadzeniu studiów z jak największą ilością rodzajów podmiotów, które mogą wzbogacić zarówno program studiów, jak i zapewnić kadre dydaktyczną spośród osób posiadających praktyczną wiedzę w danym przedmiocie. Do listy rodzajów podmiotów wymienionych w projekcie, należy dodać organizacje pozarządowe, z których wiele specjalizuje się w bardzo ważnych tematach mogących stanowić podstawę nowych kierunków studiów związanych z przyszłościowymi zawodami.	
1002	Art. 64 ust. 1	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego	W naszej ocenie przepis narusza warunki uczciwej konkurencji pomiędzy podmiotami prowadzącymi studia. Organy nadające uprawnienie do wykonywania zawodu i organy przeprowadzające postępowania egzaminacyjne w ramach uzyskiwania uprawnień do wykonywania zawodu powinny być gotowe do współpracy ze wszystkimi podmiotami oferującymi studia na danym kierunku w celu ustalenia i egzekwowania wysokich standardów kształcenia itp. Zadaniem tych organów nie jest prowadzenie kształcenia, ale piecza nad właściwym systemem przygotowania kadr.	Uwaga nieuwzględniona.
1003	Art. 64 ust. 2	KRASP	W art. 64 ust. 2 projektu ustawy doprecyzowano, że współpraca w zakresie prowadzenia studiów z organem nadającym uprawnienie do wykonywania zawodu, organem przeprowadzającym postępowanie egzaminacyjne w ramach uzyskiwania uprawnień do wykonywania zawodu, organem samorządu zawodowego, organizacją gospodarczą lub organem rejestrowym może również dotyczyć prowadzenia zajęć, a nie tylko opracowania programu studiów. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 64.2. Umowa może określać udział podmiotu, o którym mowa w ust. 1, w szczególności w opracowaniu programu studiów i prowadzeniu zajęć oraz sposób realizacji praktyk zawodowych.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
1004	Art. 65	Pracownicy i studenci UW	Konieczna jest definicja studiów dualnych.	Uwaga nieuwzględniona.
1005	Art. 65	Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa im. S. Staszica w Pile	Brak definicji studiów dualnych prowadzi do używania nazwy „studia dualne” do różnych form kształcenia z udziałem podmiotów zewnętrznych. Czy w ramach studiów dualnych student powinien osiągać zakładane w programie kształcenia efekty uczenia się, nabywane w miejscu pracy, czy raczej osiągać dodatkowe efekty kształcenia zawodowego, wykraczające poza efekty kształcenia ujęte w programie kształcenia, stanowiące wraz z nabyciem doświadczenia zawodowego istotną wartość dodaną? Te dwa podej-	Uwaga nieuwzględniona.

			ścia do studiów dualnych implikują zupełnie inną organizację tych studiów. W przypadku pierwszym konieczny jest udział wszystkich studentów w studiach dualnych, zaś w drugim przypadku tylko studentów zainteresowanych tą formą kształcenia. Z naszych doświadczeń wynika, że właściwym rozwiązaniem jest rozwiązanie drugie, dające pracodawcy możliwość przygotowania studenta do pracy na konkretnym stanowisku pracy, a studentowi możliwość zdobycia doświadczenia zawodowego już w trakcie studiów. Taka indywidualizacja kształcenia dualnego nie ogranicza pracodawcy w definiowaniu efektów uczenia się i sposobu walidacji ich osiągnięcia.	
1006	Art. 65	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	„Uczelnia może prowadzić studia dualne o profilu praktycznym z udziałem przedsiębiorców.” – to zapis pod wyższe szkoły zawodowe (bez uprawnień). Studia dualne prowadzone są o profilu ogólnoakademickim.	Uwaga nieuwzględniona.
1007	Art. 65	Parlament Studentów RP	W ramach studiów tego typu powinno nastąpić szczegółowe określenie zasad prowadzenia studiów dualnych, ich formy oraz rozszerzenie możliwości ich prowadzenia również wspólnie z podmiotami niebędącymi podmiotami gospodarczymi.	Uwaga nieuwzględniona.
1008	Art. 65	Nowoczesna	W art. 65 nie ma definicji, czym są studia dualne. Powinna zostać wprowadzona ogólna charakterystyka takich studiów w projekcie ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
1009	Art. 65	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	Propozycja zmiany: 1. Uczelnia może prowadzić studia dualne o profilu praktycznym z udziałem przedsiębiorców. Organizację studiów określa umowa zawarta w formie pisemnej. 2. Uczelnia artystyczna może prowadzić studia z udziałem instytucji kultury.	Uwaga uwzględniona.
1010	Art. 65	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP) Komitet Nauk Demograficznych PAN	Sformułowanie „organizacja studiów” jest wieloznaczne. Należałoby wzorem dotychczasowej ustawy wskazać, co taka umowa może regulować. Nie można doprowadzać do sytuacji, iż ewentualne wątpliwości organu nadzoru dotyczące treści umowy, doprowadzą do zakwestionowania studiów albo już wydanych dyplomów.	Uwaga nieuwzględniona.
1011	Art. 66	Osoba fizyczna 75	Studia niestacjonarne należy stopniowo ograniczać. Mogą one być (po stosownych zmianach) przede wszystkim na: studiach podyplomowych, studiach doktorskich, studiach II stopnia. Osoby zakwalifikowane na studia niestacjonarne winny obowiązkowo otrzymać dodatkowo 15 dni rocznie płatnego urlopu na: uczęszczanie na zajęcia, przygotowanie do egzaminów i przygotowanie pracy dyplomowej. Natomiast fikcją byłoby wydłużenie studiów tego typu o jeden semestr, o ile nie towarzyszyłyby temu inne zmia-	Uwaga nieuwzględniona.

			ny.	
1012	Art. 66	KRASP	W art. 66 projektu ustawy proponuje się zmiany definicji studiów stacjonarnych i niestacjonarnych na definicje zaproponowane w Raporcie nr 3 Komisji ds. Strategicznych Problemów Szkolnictwa Wyższego KRASP. Zdaniem Komisji studia niestacjonarne powinny zostać zdefiniowane w statucie uczelni. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 66. 1. Studia są prowadzone jako studia stacjonarne, w ramach których co najmniej połowa zajęć objętych programem studiów jest realizowana z bezpośrednim udziałem nauczycieli akademickich i studentów lub jako studia niestacjonarne, w ramach których warunek ten nie musi być spełniony.</i> <i>1) studia stacjonarne, w ramach których co najmniej 1/3 nakładu pracy studenta, przypisanego do programu studiów, określonego w punktach ECTS, jest realizowana w postaci zajęć dydaktycznych wymagających bezpośredniego udziału nauczycieli akademickich i studentów;</i> <i>2) studia niestacjonarne, określone w statucie uczelni.</i> <i>2. W uczelni publicznej liczba studentów studiujących na studiach stacjonarnych nie może być mniejsza od liczby studentów studiujących na studiach niestacjonarnych.</i>	Uwaga częściowo uwzględniona.
1013	Art. 66	Komitet Nauk Demograficznych PAN	Użyte w tym przepisie pojęcie „bezpośredni udział” jest wieloznaczne. Zasadne wydaje się doprecyzowanie tego pojęcia. Wątpliwości budzi czy np. zajęcia prowadzone za pomocą systemu telekonferencji są zajęciami z bezpośrednim udziałem?	Uwaga nieuwzględniona.
1014	Art. 66	KEJN	Zawarta w art. 66 definicja studiów stacjonarnych dopuszcza wiele interpretacji (co to jest bezpośredni udział nauczyciela - czy udział przez Internet jest bezpośredni, czy nie jest?), a niestacjonarnych jako takie które nie są stacjonarne pozostawia całkowitą dowolność. W ślad za dokumentem „Strategia rozwoju szkolnictwa wyższego w Polsce do 2020 roku – wariant drugi” (raport Ernst&Young) proponuję wprowadzić w miejsce studiów stacjonarnych studia w trybie standardowym (czyli <i>full-time</i>), a w miejsce niestacjonarnych studia w trybie przedłużonym (czyli <i>part-time</i>), scharakteryzowane jak w ww. raporcie (7.22, 7.23, 7.24, 7.26).	Uwaga nieuwzględniona.
1015	Art. 66	Uniwersytet w Białymstoku	W kontekście tego zapisu należy zauważyć, iż dopuszcza on prowadzenie studiów niestacjonarnych przy pełnym braku bezpośredniego udziału nauczycieli i studentów. Wydaje się, że utrzymanie przynajmniej minimalnych wymagań w tym zakresie wpłynie na jakość tego rodzaju studiów. Teoretycznie studia niestacjonarne można prowadzić bez bezpośredniego udziału nauczycieli akademickich i studentów art. 66. Jeżeli tak to po co mają być dłuższe?	Uwaga częściowo uwzględniona.
1016	Art. 66	Konferencja	Nadal niejasna definicja studiów stacjonarnych i niestacjonarnych.	Uwaga uwzględniona.

		Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)		
1017	Art. 66	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Użyte w tym przepisie pojęcie „bezpośredni udział” jest wieloznaczne. Czy np. zajęcia prowadzone za pomocą systemu telekonferencji są zajęciami z bezpośrednim udziałem? Należy doprecyzować to pojęcie (ujednoznaczyć je).	Uwaga nieuwzględniona.
1018	Art. 66 ust. 1	Polska Komisja Akredytacyjna	Wątpliwości budzi, według jakich wskaźników będzie określana „połowa zajęć”.	Uwaga nieuwzględniona.
1019	Art. 66 ust. 1	Parlament Studentów RP	Z interpretacji tego przepisu wynika, że studia niestacjonarne nie wymagają bezpośredniego udziału nauczycieli akademickich. Uważamy, że takie rozwiązanie podziału form studiów, doprowadzi w wielu miejscach do prowadzenia kierunków, w których bezpośredni kontakt z nauczycielem akademickim nie będzie miał miejsca. Mamy głębokie wątpliwości czy taka forma studiów wyższych powinna być możliwa.	Uwaga uwzględniona.
1020	Art. 66 ust. 1	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Proponowane brzmienie przepisu: „art. 66 ust. 1 <i>Studia są prowadzone jako studia stacjonarne lub jako studia niestacjonarne, w ramach których co najmniej 85% zajęć objętych programem studiów jest realizowana z bezpośrednim udziałem nauczycieli akademickich i studentów.</i> ” W środowisku akademickim i środowisku pracodawców szeroko komentuje się niższy poziom kształcenia na studiach niestacjonarnych. Ponadto, co najmniej 85% zajęć objętych programem studiów powinno być realizowane z bezpośrednim udziałem nauczycieli akademickich i studentów.	Uwaga nieuwzględniona.
1021	Art. 66 ust. 1	Komitet Polityki Naukowej	Proponuje się dodanie minimum „bezpośredniego udziału nauczycieli i studentów” także dla studiów niestacjonarnych: „1. Uczelnia może prowadzić studia stacjonarne lub niestacjonarne. Minimalna ilość zajęć objętych programem studiów realizowana z bezpośrednim udziałem nauczycieli akademickich i studentów wynosi 50% dla studiów stacjonarnych i 10% dla studiów niestacjonarnych.”.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1022	Art. 66 ust. 1	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu	Nadal nie będzie rozwiązany problem ze studiami na kierunku lekarskim i lekarsko-dentystycznym klasyfikowanymi obecnie w POL-on jako „niestacjonarne”, podczas gdy logika (por. definicja z ustawy obok) i pragmatyka (problemy z zatrudnieniem za granicą absolwentów studiów medycznych z zapisem w dyplomie „studia niestacjonarne” rozumianymi tam, a niekiedy także w Polsce, jako studia niepełnowartościowe), podpowiada określenie „studia stacjonarne odpłatne” ze względu na identyczny program i liczbę godzin studiów realizowanych w obu trybach.	Uwaga częściowo uwzględniona.

1023	Art. 66 ust. 1	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu	Postulujemy dookreślenie miary dla określenia połowy zajęć objętych programem studiów. Proponujemy aby była to liczba punktów ECTS.	Uwaga uwzględniona.
1024	Art. 66 ust. 1	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Brzmienie zapisu dot. studiów niestacjonarnych jest niejasne w kontekście art. 68 ust. 4 pkt 1 i 2.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1025	Art. 66 ust. 2	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Te same kryteria powinny obowiązywać uczelnie publiczne i niepubliczne.	Uwaga nieuwzględniona.
1026	Art. 66 ust. 2	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Odwołuję się do art. 70 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. – zapis projektu ogranicza dostęp do studiów niestacjonarnych przy limitowaniu finansowania studiów stacjonarnych w uczelni publicznej.	Uwaga nieuwzględniona.
1027	Art. 66 ust. 2	Państwowa Wyższa Szkoła	Całkowite zwolnienie uczelni niepublicznych z obowiązku prowadzenia studiów stacjonarnych zaprzecza idei dążenia do doskonałości edukacji akademickiej i równego trak-	Uwaga nieuwzględniona.

		Zawodowa im. S. Staszica w Pile	towania uczelni publicznych i niepublicznych w tym kontekście. Czy możliwe jest osiągnięcie wysokiej jakości kształcenia w uczelniach prowadzących wyłącznie zajęcia weekendowe?	
1028	Art. 66 ust. 2	Komitety Nauk Pedagogicznych PAN	Otwarcie na globalny rynek edukacyjny i jego reguły w kontekście ubiegania się o środki finansowe, co w konsekwencji uzależni uczelnie od warunków, jakie on stawia. W kontekście powyższej uwagi trudno mówić o zachowaniu autonomii uczelni, tym bardziej, iż w myśl proponowanej ustawy minister może decydować o ofercie proponowanych kierunków studiów. Ponadto zapis art. 66 ust. 2 „W uczelni publicznej liczba studentów studiujących na studiach stacjonarnych nie może być mniejsza od liczby studentów studiujących na studiach niestacjonarnych.” jest wbrew szeroko pojmowanej sprawiedliwości społecznej i godzi w zasadę równego dostępu do edukacji.	Uwaga nieuwzględniona.
1029	Art. 66 ust. 2 i art. 75 ust. 8	Osoba fizyczna 15	To sztuczne, drobiazgowo ograniczenia, utrudniające organizację kształcenia i politykę finansową. Sprzeczne z założeniami ustawy, która przecież miała usunąć „rozbudowane regulacje opisujące, w sposób drobiazgowy, zasady zarządzania na poziomie uczelni oraz ich jednostek organizacyjnych. Ogranicza to możliwość kształtowania struktury organizacyjnej w sposób adekwatny do misji i indywidualnych celów poszczególnych uczelni” (Uzasadnienie do projektu ustawy, str. 1).	Uwaga nieuwzględniona.
1030	Art. 67	KEJN	W ust. 1 powinno się wymienić także studia III stopnia (szkoła doktorska). W ust. 2 pkt 1 może lepiej mówić o umiejętnościach zawodowych, ew. uczelnie zawodowe zamienić na uczelnie praktyczne.	Uwaga nieuwzględniona.
1031	Art. 67	Uniwersytet w Białymstoku	Radykalna zmiana. Brak studiów III stopnia w obecnym systemie. Studia doktoranckie będą prowadzone przez szkoły doktorskie. Proponowane zmiany (wraz z ewaluacją tych studiów) prawdopodobnie podniosą poziom studiów doktoranckich i spowodują wygaszenie tych studiów na fizyce, które będą za trudne dla przeciętnych kandydatów.	Uwaga nieuwzględniona.
1032	Art. 67	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Jako zasadę - studia dwustopniowe; należy się zastanowić pod kątem studiów inżynierskich nad formułą studiów MY (magisterskich z możliwością licencjatu lub inżyniera), gdzie celem nabycia określonych uprawnień zawodowych jest ukończenie studiów magisterskich, np. budownictwo, elektrotechnika, inżynieria środowiska, technologia chemiczna, górnictwo i geoinżynieria.	Uwaga nieuwzględniona.
1033	Art. 67 ust. 1	KRASP	W art. 67 ust. 1 projektu ustawy proponuje się uwzględnienie studiów krótkiego cyklu jako odrębnego poziomu studiów, odpowiadającego 5. poziomowi Polskiej Ramy Kwalifikacji. W opinii Komisji nie znajduje uzasadnienia potraktowanie kształcenia na 5. poziomie PRK jako innej formy kształcenia, ponieważ kształcenie takie - podobnie jak studia pierwszego i drugiego stopnia oraz jednolite studia magisterskie - kończy się uzyskaniem kwalifikacji pełnej. W związku z tym za zasadne należy uznać uwzględnienie tej formy kształcenia w systemie studiów, jako odrębny poziom studiów. Propozycja	Uwaga uwzględniona.

			redakcji przepisu: <i>Art. 67.1. Studia prowadzone:</i> <i>0) na poziomie studiów krótkiego cyklu;</i> <i>1) na poziomie studiów pierwszego stopnia;</i> <i>2) na poziomie studiów drugiego stopnia;</i> <i>3) jako jednolite studia magisterskie.</i>	
1034	Art. 67 ust. 1	Osoba fizyczna 75	Proponuje się stopniowo ograniczać (wygaszać) i poważnie modyfikować system boloński tzn. jak najwięcej kierunków studiów winno być jednolitych pięcioletnich (lub nawet sześcioletnich). Ponadto należy promować rozwiązania prowadzące do ułatwiania zdobywania II stopnia studiów na uczelni Y po uprzednim ukończeniu I stopnia studiów na uczelni X (tym bardziej dotyczy to tej samej uczelni). Ale nie chodzi tu o indywidualne starania absolwenta/ów uczelni X o przyjęcie na studia II stopnia w uczelni Y. Chodzi o zawieranie umów cywilno-prawnych między uczelniami X i Y albo o tworzenie konsorcjum/ów badawczo-dydaktycznego/ych między uczelnią X i uczelnią Y.	Uwaga nieuwzględniona.
1035	Art. 67 ust. 2	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Sformułowanie zawarte w tym ustępie błędnie sugeruje przypisywanie punktów ECTS do efektów uczenia, podobna sytuacja występuje w art. 70 ust. 2 projektu. Ponadto definicja punktu ECTS, sformułowana w art. 72 ust. 2, powinna wystąpić wcześniej.	Uwaga uwzględniona.
1036	Art. 67 ust. 2	KRASP	W art. 67 ust. 2 projektu ustawy proponuje się zmianę definicji profilu studiów. Przypisanie punktów ECTS poszczególnym efektom uczenia się jest w praktyce nierealizowalne. Konieczność realizacji tego wymagania traktowana byłaby zapewne przez społeczność akademicką - jak najbardziej słusznie - jako przejaw niczemu niesłużącej biurokratyzacji procesu kształcenia i ostatecznie zniechęciłaby do godnej wspierania idei opisu procesu kształcenia przez efekty uczenia się i twardego egzekwowania zobowiązań uczelni wynikających z autonomicznie zdefiniowanych efektów. Proponuje się dodanie ust. 3 do art. 67 projektu ustawy ograniczający możliwość profilu studiów krótkiego cyklu do profilu praktycznego. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 67.2. Studia są prowadzone na profilu:</i> <i>1) praktycznym, na którym ponad połowa punktów ECTS jest przypisana efektom uczenia się uzyskiwanym w ramach zajęć kształtujących programu studiów określona w punktach ECTS obejmuje zajęcia kształtujące umiejętności praktyczne;</i> <i>2) ogólnoakademickim, na którym ponad połowa punktów ECTS jest przypisana efektom uczenia się uzyskiwanym w ramach zajęć związanych z prowadzoną w uczelni działalnością naukową.</i> <i>3. Studia prowadzone na poziomie, o którym mowa w ust. 1 pkt. 0, mogą być prowadzone wyłącznie na profilu praktycznym.</i>	Uwaga uwzględniona.

1037	Art. 67 ust. 2	Osoba fizyczna 121 (KRASP)	Studia są prowadzone na profilu 2) ogólnoakademickim - to powinno być oznaczone „gwiazdką” nie dotyczy uczelni artystycznych. Możemy mieć kłopot z uzyskaniem ponad 50% ECTS z przedmiotów naukowych.	Uwaga nieuwzględniona.
1038	Art. 67 ust. 2 pkt 1	Osoba fizyczna 117 (KRASP)	Sformułowanie „...połowa punktów ECTS jest przypisana efektom uczenia się uzyskiwanym w ramach zajęć ...” oznacza konieczność przypisania punktów ECTS do poszczególnych efektów uczenia się. Jest to w praktyce nierealizowalne z następujących powodów. Przypisanie punktów ECTS do poszczególnych efektów uczenia się zdefiniowanych dla programu studiów lub określonego modułu zajęć jest niecelowe i w praktyce nierealizowalne, choćby z tego powodu, że efekty uczenia się nie są rozłączne, a więc suma punktów ECTS przypisanych poszczególnym efektom liczbę punktów ECTS przypisanych studiom/modułowi. Konieczność realizacji tego wymagania traktowana byłaby zapewne przez społeczność akademicką – jak najbardziej słusznie – jako przejaw niczemu niesłużącej biurokratyzacji procesu kształcenia i ostatecznie zniechęciłaby do godnej wspierania idei opisu procesu kształcenia przez efekty uczenia się i twardego egzekwowania zobowiązań uczelni wynikających z autonomicznie zdefiniowanych efektów. Można by używać sformułowań podobnych do użytych w art. 66, np. „Studia są prowadzone na profilu praktycznym, w którym co najmniej połowa zajęć objętych programem studiów kształtuje umiejętności praktyczne.”, z pewnością byłoby jednak sformułowanie: 2. Studia mają profil: 1) praktyczny, jeśli co najmniej połowa zajęć objętych programem studiów kształtuje umiejętności praktyczne;	Uwaga uwzględniona.
1039	Art. 67 ust. 2 pkt 2	Osoba fizyczna 117 (KRASP)	Sformułowanie „Studia są prowadzone na profilu ogólnoakademickim, na którym ponad połowa punktów ECTS jest przypisana efektom uczenia się uzyskiwanym w ramach zajęć związanych z prowadzoną w uczelni działalnością naukową – pomijając kwestie redakcyjne (opisane wyżej) – jest trudne do zaakceptowania, zwłaszcza w odniesieniu do studiów pierwszego stopnia. Inżynierowie kształceni zgodnie z tym wymaganiem i „karmieni” wiedzą stanowiącą przedmiot badań naukowych (być może ku zadowoleniu wielu profesorów) ani nie staną się dobrymi „teoretykami” (biorąc pod uwagę bardzo różnicowany, ale średnio niezbyt wysoki poziom kompetencji analitycznych kandydatów podejmujących studia inżynierskie), ani nie będą umieli zaprojektować najprostszego urządzenia czy procesu.	Uwaga uwzględniona.
1040	Art. 67 ust. 2 pkt 2	Krajowej Sekcji Pracowników Szkolnic-	2) ogólnoakademickim, na którym ponad połowa punktów ECTS jest przypisana efektom uczenia się uzyskiwanym w ramach zajęć związanych z prowadzoną w uczelni działalnością naukową i artystyczną.	Uwaga nieuwzględniona.

		twa Artystycznego NSZZ „Solidarność”		
1041	Art. 68	Wydział Filologii Polskiej i Klasycznej UAM w Poznaniu	Niezasadne jest wydłużenie studiów niestacjonarnych, które przez lata zapewniały ścieżkę edukacji akademickiej dla osób pracujących; wprowadzenie zapisu o obowiązkowym wydłużeniu tych studiów w praktyce uniemożliwi studentom skorzystanie z tej ścieżki i spowoduje likwidację tej formy studiów z wielką szkodą społeczną.	Uwaga uwzględniona.
1042	Art. 68	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Efekty uczenia wyraża się w punktach ECTS, które stanowią miarę średniego nakładu pracy studenta niezbędnego do ich uzyskania. Zarówno student studiów stacjonarnych, jak i niestacjonarnych powinien osiągnąć dokładnie te same efekty uczenia się, przy takim samym nakładzie pracy. Nakład pracy studenta nie jest uzależniony od bezpośredniego kontaktu z prowadzącym, w związku z tym nietrafiony wydaje się być argument, że wydłużenie studiów niestacjonarnych podniesie jakość kształcenia na nich. Różnica pomiędzy studiami stacjonarnymi i niestacjonarnymi polega głównie na tym, że student studiów niestacjonarnych osiąga efekty uczenia się, poświęcając więcej godzin pracy indywidualnej niż student studiów stacjonarnych, który te same efekty osiąga w większej mierze na zajęciach przy udziale nauczyciela, poświęcając jednocześnie zdecydowanie mniej czasu na pracę indywidualną. Te odwrócone proporcje nie powodują, że student studiów niestacjonarnych w mniejszym stopniu osiąga efekty uczenia się. Całkowity nakład pracy dla każdego ze studentów pozostaje dokładnie taki sam. Weryfikacja efektów uczenia się jest dokładnie taka sama dla studentów obu form studiów. Proponuje się rezygnację z wydłużenia studiów niestacjonarnych na rzecz rozwiązania polegającego na intensyfikacji kontaktów z uczelnią, np. dodanie dodatkowego spotkania w piątek.	Uwaga uwzględniona.
1043	Art. 68	Komitet Polityki Naukowej	Proponuje się brzmienie: „Art. 68. 1. Studia stacjonarne pierwszego stopnia trwają co najmniej 6 semestrów, a jeżeli program studiów obejmuje efekty uczenia się umożliwiające uzyskanie kompetencji inżynierskich – co najmniej 7 semestrów. 2. Studia stacjonarne drugiego stopnia trwają <u>od 2 do 5 (6?) semestrów</u>. 3. Łącznie studia pierwszego i drugiego stopnia trwają <u>od 10 do 12 semestrów</u> (alternatywny przepis: <u>co najmniej 10 semestrów</u>) 4. Stacjonarne jednolite studia magisterskie trwają od 9 do 12 semestrów.”. Przy takim przepisie studia mogą trwać 6+4 semestry lub 8+2 semestry, co daje elastyczność i dostosowanie do praktyki w innych krajach odpowiednio dla danej dyscypliny – kierunku studiów.”.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1044	Art. 68	KEJN	Nie wydaje się uzasadnione kategoryczne wymaganie, aby studiów niestacjonarne trwały	Uwaga uwzględniona.

			o co najmniej 1 (odp. 2) semestry dłużej niż studia stacjonarne, zwłaszcza gdy sztywno dzieli się rok na dwa semestry, a w okresie semestru letniego można de facto zrealizować program dwóch semestrów. Powyższa propozycja studiów w trybie przedłużonym (p. komentarz ad art. 66) dopuszcza przedłużenie a zarazem dopuszcza możliwość przyspieszenia (np. gdy student-pracownik otrzyma urlop z miejsca pracy) lub będzie korzystał z semestru letniego".	
1045	Art. 68	Forum Związków Zawodowych	Wydłużenie trwania studiów niestacjonarnych nawet do dwóch semestrów w zależności od stopnia to dobry pomysł po warunkiem, że dotyczyłby on studiów o profilu praktycznym. Wydłużanie studiowania w profilu ogólnoakademickim nie ma takiego znaczenia, ponieważ student musi osiągnąć jednakowe efekty kształcenia studiując stacjonarnie i niestacjonarnie. A czy on to robi samodzielnie w domu czy pod okiem nauczyciela na ćwiczeniach to sprawa drugorzędna. Oby wynik egzaminu końcowego był pozytywny.	Uwaga uwzględniona.
1046	Art. 68	Wydział Lekarski UJ CM	Zmiana przepisu: „Art. 68. 1. Studia stacjonarne pierwszego stopnia trwają co najmniej 6 semestrów, a jeżeli program studiów obejmuje efekty uczenia się umożliwiające uzyskanie kompetencji inżynierskich – co najmniej 7 semestrów. 2. Studia stacjonarne drugiego stopnia trwają od 3 do 5 semestrów. 3. Stacjonarne jednolite studia magisterskie trwają od 9 do 12 semestrów. 4. Studia niestacjonarne: 1) pierwszego stopnia oraz drugiego stopnia trwają o co najmniej 1 semestr, 2) jednolite studia magisterskie trwają o co najmniej 2 semestry – dłużej niż odpowiednie studia stacjonarne jeśli program i plan studiów niestacjonarnych nie są tożsame z planem i programem odpowiednich studiów stacjonarnych.” Uzasadnienie: Studenci części kierunków (np. kierunku lekarskiego) odbywają studia w trybie niestacjonarnym wg takiego samego planu i programu studiów jak studenci kształcący się w trybie stacjonarnym. W związku z tym jakość kształcenia jak i liczba zajęć na które uczęszczają studenci obu trybów jest taka sama.	Uwaga uwzględniona.
1047	Art. 68	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	„Studia stacjonarne pierwszego stopnia trwają co najmniej 6 semestrów, a jeżeli program studiów obejmuje efekty uczenia się umożliwiające uzyskanie kompetencji inżynierskich – co najmniej 7 semestrów.” – to jest dyskryminacja uczelni technicznych (studiów inżynierskich) uniemożliwiająca ew. skrócenie ich do 6 sem. na I stopniu, a wydłużeniu do 4 sem. na II st.	Uwaga nieuwzględniona.
1048	Art. 68	Osoba fizyczna 17	Tytuł magistra powinno się otrzymywać po ukończeniu 4-letnich studiów humanistycznych, po uzyskaniu absolutorium, ewentualnie po napisaniu pracy proseminaryjnej. Tytuł inżyniera – po ukończeniu 4-letnich studiów technicznych. Studia medyczne nie muszą	Uwaga nieuwzględniona.

			być 6-letnie, wystarczy 4,5 – 5 lat. Przy 6-letnich absolwent powinien kończyć studia z wiedzą praktyczną, najlepiej z 1. stopniem specjalizacji. Za mało praktycznych zajęć mają studenci medycyny ogólnej, stomatolodzy mają ich dużo i po skończeniu studiów potrafią już leczyć.	
1049	Art. 68 ust. 1	KRASP	W art. 68 ust. 1 projektu ustawy uznano, że sformułowanie „obejmuje efekty uczenia się umożliwiające uzyskanie kompetencji inżynierskich” jest mało precyzyjne i proponuje się zastąpienie go bardziej precyzyjnym sformułowaniem „a jeżeli prowadzą do uzyskania tytułu zawodowego inżyniera”. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 68.1. Studia stacjonarne pierwszego stopnia trwają co najmniej 6 semestrów, a jeżeli program studiów prowadzą do uzyskania tytułu zawodowego inżyniera, obejmuje efekty uczenia się umożliwiające uzyskanie kompetencji inżynierskich - co najmniej 7 semestrów.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
1050	Art. 68 ust. 1 pkt 2 i 3	Polska Komisja Akredytacyjna	Proponuje się zrezygnowanie z określenia górnej granicy czasu trwania studiów.	Uwaga nieuwzględniona.
1051	Art. 68 ust. 4	Pracownicy i studenci UW	Kontrowersje wywołuje propozycja wydłużenia studiów niestacjonarnych – odpowiednio o jeden semestr w przypadku studiów I i II stopnia oraz o jeden rok w przypadku studiów jednolitych magisterskich. Jest to rozwiązanie niepożądane przez studentów, którzy obecnie studiują niestacjonarnie np. prawo, ale zamiast skomasowanych w weekendowe zjazdy, mają zajęcia od poniedziałku do piątku w liczbie godzin porównywalnych do studentów stacjonarnych. W przypadku tak zbliżonej liczby godzin realizowanych w murach uczelni przedłużenie wydaje się być sztuczne i uderza głównie w portfele studentów, którzy o rok dłużej będą musieli płacić za studia.	Uwaga uwzględniona.
1052	Art. 68 ust. 4	Konferencja Episkopatu Polski	Nie ma żadnej pewności, że wydłużenie czasu trwania studiów niestacjonarnych podwyższy jakość kształcenia, natomiast na pewno spowoduje wzrost kosztów, którymi zostaną obciążeni potencjalni kandydaci. Wobec tego prawdopodobnie przyczyni się do całkowitego „upadku” tego typu studiów.	Uwaga uwzględniona.
1053	Art. 68 ust. 4	Naczelna Rada Lekarska	Nie ma żadnego uzasadnienia, dla którego studenci kształcący się w trybie studiów niestacjonarnych, którzy realizują taki sam program kształcenia, jak studenci studiujący w trybie dziennym, musieliby studiować co najmniej pół roku lub rok dłużej. Obecnie na uczelniach medycznych osoby studiujące na kierunku lekarskim w ramach studiów niestacjonarnych odbywają zajęcia wraz ze studentami studiów dziennych, realizując identyczny program nauczania, nierzadko w ramach łączonych grup. Samo wydłużenie studiów niestacjonarnych bez wprowadzenia zmian programowych nie przyczyni się do zwiększenia jakości kształcenia.	Uwaga uwzględniona.
1054	Art. 68 ust. 4	KRASP	W art. 68 ust. 4 projektu ustawy proponuje się jednoznaczne wskazanie okresów, o które można wydłużyć studia niestacjonarne. Umożliwienie wydłużania studiów niestacjonarnych o dowolny okres dłuższy niż 1 lub odpowiednio 2 semestry może prowadzić do	Uwaga uwzględniona.

			nadużyć.	
1055	Art. 68 ust. 4	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Za chybione uważam ustawowe wydłużenie o semestr lub dwa semestry kształcenia na studiach zaocznych. Wprowadzenie zasady 100% zgodności treści programów studiów zaocznych i dziennych można zrealizować w różny sposób i powinno być to w gestii uczelni. Zwłaszcza w kontekście rozszerzania ich autonomii. Przymusowe wydłużenie studiów oznaczać będzie ich stopniową likwidację na uczelniach państwowych. Zainteresowani kształceniem przeniosą się na uczelnie prywatne, gdzie kształcenie będzie krótsze i co najwyżej tak samo kosztowne, jeśli nie konkurencyjne wobec uczelni państwowych.	Uwaga uwzględniona.
1056	Art. 68 ust. 4 i art. 72 ust. 1	Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa im. S. Staszica w Pile	Studia niestacjonarne zostają wydłużone o 1 semestr (I i II stopnia) lub o 2 semestry (jednolite magisterskie) - w odniesieniu do liczby semestrów, jak trwają studia prowadzone w trybie stacjonarnym. Stacjonarne jednolite magisterskie muszą trwać 9-12 semestrów. Student, aby uzyskać dyplom musi zdobyć 300 punktów ECTS – w przypadku jednolitych studiów magisterskich trwających 9 albo 10 semestrów; 360 punktów ECTS – w przypadku jednolitych studiów magisterskich trwających 11 albo 12 semestrów. Więc jeśli stacjonarne jednolite magisterskie mają 9-10 semestrów, to taki student uzyskuje 300 ECTSów, ale już niestacjonarny 360. Zawsze była zasada, że stacjonarni i niestacjonarni studenci powinni uzyskać tyle samo ECTSów, takie same efekty kształcenia. Jeszcze większy problem będzie ze studiami niestacjonarnymi, które będą trwały 13-14 semestrów, a takimi będą niestacjonarne, jeśli uczelnia prowadzi je w trybie stacjonarnym w 11-12 semestrach. Dla takich studiów ustawa 2.0 nie przewiduje liczby pkt. ECTS.	Uwaga uwzględniona.
1057	Art. 68 ust. 4	Osoba fizyczna 47	Proponowany przepis stanowi powrót do krytykowanych regulacji z przeszłości, w których studia oceniane były nie przez pryzmat wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych uzyskiwanych w procesie kształcenia, ale przez pryzmat czasu trwania tych studiów. Obligatoryjny wymóg wydłużenia czasu trwania studiów niestacjonarnych opiera się na domniemaniu, że jakość kształcenia na tej formie studiów jest niska albo że kształcenie w ramach tej formy jest wręcz niepełne i nie umożliwia uzyskania wszystkich wymaganych efektów kształcenia (efektów uczenia się) tak jak wymaga tego obowiązujące rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie warunków prowadzenia studiów. Należy jednak zwrócić uwagę, że w uzasadnieniu do projektu ustawy nie wskazano żadnych dowodów potwierdzających niską jakość kształcenia w ramach studiów niestacjonarnych, które potwierdzałyby konieczność wydłużenia minimalnego czasu trwania tych studiów. Wobec powyższego należy przedstawić niezbędne dane potwierdzające tezę, że studia	Uwaga uwzględniona.

			niestacjonarne w obecnej formie cechują się niskim poziomem kształcenia lub zrezygnować z proponowanej regulacji. Należy przy tym zwrócić uwagę, że ocena jakości kształcenia jest zadaniem Polskiej Komisji Akredytacyjnej. W związku z tym bardziej zasadne wydaje się przyznanie PKA prawa do wydania negatywnej oceny jakości kształcenia w sytuacji, gdy proces kształcenia na studiach niestacjonarnych znacząco odbiega jakościowo od procesu kształcenia na studiach stacjonarnych – w szczególności, gdy proces kształcenia na studiach niestacjonarnych nie umożliwia osiągnięcia tych samych efektów kształcenia (uczenia się) jak dla studiów stacjonarnych.	
1058	Art. 68 ust. 4	Uniwersytet Śląski w Katowicach	Art. 68 ust. 4 wprowadzający obligatoryjny wymóg wydłużenia okresu odbywania studiów niestacjonarnych (dotychczas była taka możliwość fakultatywna) wymusi rewizję wszystkich programów studiów niestacjonarnych, co skomplikuje proces dydaktyczny i jednocześnie podniesie koszt tych studiów i mniejsze zainteresowanie kandydatów, którzy będą preferowali krótsze i tańsze studia stacjonarne w uczelniach niepublicznych.	Uwaga uwzględniona.
1059	Art. 68 ust. 4	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Dlaczego kryterium <u>czasu</u> a nie uzyskanego <u>efektu kształcenia</u> . Ponadto zapis stoi w sprzeczności w art. 66 ust. 1.	Uwaga uwzględniona.
1060	Art. 68 ust. 4	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Studia jednolite magisterskie niestacjonarne na kierunku lekarskim i lekarsko-dentystycznym to nie są standardowe studia niestacjonarne realizowane w weekendy. Studenci studiów niestacjonarnych na kierunku lekarskim i lekarsko-dentystycznym realizują program studiów razem ze studentami studiów stacjonarnych, według jednego harmonogramu i razem w grupach. Jedyną różnicą jest to, że płacą za studia. Proponuję wyłączyć z tego ustępu kierunek lekarski i lekarsko-dentystyczny lub stworzyć dla tych kierunków jeszcze inną formę studiów.	Uwaga uwzględniona.
1061	Art. 68 ust. 4	KRAUM, Uniwersytet Medyczny w Białymstoku	Studia niestacjonarne na kierunkach, które mają standardy: lekarski, lekarsko-dentystyczny, farmacja, analityka medyczna, pielęgniarstwo, położnictwo – odbywają się zgodnie z podanymi w standardzie warunkami, w tym taką samą liczbą godzin jak studia stacjonarne. Proponuję usunięcie tego zapisu.	Uwaga uwzględniona.
1062	Art. 68 ust. 4	Obywatele Nauki	Jakość kształcenia na części kierunków studiów niestacjonarnych może obecnie budzić wątpliwości. Nie wydaje się jednak, że środkiem zaradczym, gwarantującym poprawę ich poziomu jest ustawowe wydłużanie czasu ich trwania. Po pierwsze, narusza to autonomię uczelni w zakresie określania trybu prowadzenia studiów, a po drugie, dokonuje się tego na koszt studentów wnoszących opłaty za te studia. Postuluje się usunięcie tego ustępu.	Uwaga uwzględniona.
1063	Art. 68 ust. 4	Uniwersytet Śląski	Przepis wprowadzający obligatoryjny wymóg wydłużenia okresu odbywania studiów niestacjonarnych (dotychczas była taka możliwość fakultatywna) wymusi rewizję	Uwaga uwzględniona.

			wszystkich programów studiów niestacjonarnych, co skomplikuje proces dydaktyczny i jednocześnie podniesie koszt tych studiów i mniejsze zainteresowanie kandydatów, którzy będą preferowali krótsze i tańsze studia stacjonarne w uczelniach niepublicznych.	
1064	Art. 68 ust. 4 i art. 72	Uniwersytet Jagielloński	Przedłużenie trwania studiów niestacjonarnych nie zostało skorelowane z liczbą punktów ECTS, możliwych do uzyskania przez absolwentów tego samego kierunku (art. 68 ust. 4: studia niestacjonarne trwają dłużej o 1 semestr w wypadku studiów I i II stopnia i o 2 semestry w wypadku studiów jednolitych magisterskich. Art. 72 projektu, bez różnicowania rodzaju studiów określa z góry liczbę pkt ECTS. W praktyce prowadzi to do sytuacji, że absolwent stacjonarnych studiów jednolitych magisterskich ukończy je zdobywając 300 pkt ECTS, podczas gdy na tym samym kierunku ukończonym w trybie niestacjonarnym musi uzyskać 360 pkt ECTS. Analiza przepisów o szkołach doktorskich rodzi pytanie o zgodność kształcenia doktorantów z systemem bolońskim.	Uwaga uwzględniona.
1065	Art. 68 ust. 4 pkt 2	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Propozycja dodania ust. 5 w brzmieniu: „ust. 4 nie stosuje się do jednolitych studiów magisterskich przygotowujących do wykonywania zawodów, o których mowa w art. 71 ust. 1 pkt 1-9 oraz analityki medycznej” Studia niestacjonarne prowadzone na kierunkach, na których określone są standardy kształcenia odbywają się zgodnie z ustalonymi warunkami, tym samym sposób kształcenia, zakres i efekty realizacji zajęć dydaktycznych oraz naukowo-badawczych tak dla formy stacjonarnej jak i niestacjonarnej muszą być identyczne. Reasumując, brak jest podstaw aby na w/w kierunkach okres studiów został wydłużony (np. do 7 lat na kierunku lekarskim). Ponadto wydłużenie okresu studiów niestacjonarnych na niektórych z ww. kierunku (np. pielęgniarstwo położnictwo może spowodować brak zainteresowania kandydatów wbrew aktualnym potrzebom rynkowym	Uwaga uwzględniona.
1066	Art. 69	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Proponowana jest zmiana pierwszego zdania na „Rok akademicki trwa od dnia 1 października do 30 września następnego roku kalendarzowego i dzieli się na dwa semestry”.	Uwaga nieuwzględniona.
1067	Art. 69	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Dlaczego ustawa sztywno dzieli rok akademicki? (art. 69) Dlaczego utrudnione jest w ten sposób inne zorganizowanie kształcenia, np. rekrutacja po studiach inżynierskich i rozpoczęcie kształcenia w innym momencie?	Uwaga nieuwzględniona.
1068	Art. 69	Parlament Studentów RP	Parlament Studentów RP postuluje usunięcie zapisu „i dzieli się na 2 semestry.” Uważamy, że to uczelnia w ramach swojej autonomii powinna określić jak dzielony jest rok akademicki w zależności od potrzeb swoich i studentów danej Uczelni. Obecne przepisy	Uwaga nieuwzględniona.

			nie określają takiego sztywnego podziału co umożliwiało podział roku akademickiego np. na 3 semestry. Wnosimy by przepisy projektu ustawy nie ograniczały prawa do możliwości swobodnego podziału roku akademickiego.	
1069	Art. 69	KRASP	W art. 69 projektu ustawy wprowadzono możliwość określenia przez senat uczelni innego okresu trwania roku akademickiego. Dodatkowo zaproponowano przeniesienie uprawnienia do określenia podziału roku akademickiego z senatu uczeni na jej rektora. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 69. Rok akademicki, o ile senat uczelni nie postanowi inaczej, trwa od dnia 1 października do dnia 30 września i dzieli się na 2 semestry. Statut Rektor uczelni może przewidywać określić szczegółowy podział roku akademickiego w ramach semestrów.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
1070	Art. 69	Komitet Nauk Demograficznych PAN, Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Wydaje się, iż wprowadzenie sztywnych ram czasowych trwania roku akademickiego stawia pod znakiem zapytania możliwość prowadzenia zajęć dydaktycznych zaliczanych do danego roku studiów przed formalnym rozpoczęciem roku akademickiego.	Uwaga nieuwzględniona.
1071	Art. 69	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Proponowany zapis: Rok akademicki trwa od dnia 1 października do dnia 30 września i dzieli się na 2 semestry, z wyjątkiem uczelni morskich, w których czas trwania roku akademickiego określa regulamin studiów. Statut uczelni może przewidywać szczegółowy podział roku akademickiego w ramach semestrów.	Uwaga nieuwzględniona.
1072	Art. 69	Collegium Da Vinci	Postulujemy o zmianę tego zapisu i delegowanie wszystkich zapisów odnośnie terminów i organizacji roku akademickiego do statutu uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
1073	Art. 69	KEJN	Obecna organizacja roku akademickiego jest nieefektywna organizacyjnie i ekonomicznie dlatego nie powinna być utrwalana w ustawie. Semestry są bardzo niezrównoważone (jeden trwa ok. 20 tygodni, drugi > 30); długie wakacje letnie są częścią semestru letniego, a egzaminy poprawkowe są wyznaczane w końcu września co znakomicie utrudnia planowanie zajęć, które mają się rozpocząć 1 października. Jeśli ustawa ma pomóc w organizacji roku akademickiego, to powinna wyróżniać co najmniej trzy elementy roku akademickiego: semestr zimowy, semestr wiosenny i przerwę letnią, przy czym całkowite rozliczenie studenta ze zdobytych punktów ECTS powinno następować w ramach semestru (przed rozpoczęciem wakacji!). Ustawa powinna dopuszczać trymestralną organizację studiów (trzy trymestry plus trymestr wakacyjny). W ślad za dokumentem „Strategia rozwoju szkolnictwa wyższego w	Uwaga nieuwzględniona.

			Polsce do 2020 roku – wariant drugi” (raport Ernst&Young) proponują wprowadzenie w okresie przerwy letniej semestru wakacyjnego, dającego możliwość studentom trybu standardowego [stacjonarnego] uzupełnienia brakujących zaliczeń. a studentom trybu przedłużonego [niestacjonarnego] umożliwia studiowanie mniej intensywne, ale rozłożone na cały rok kalendarzowy. W wielu krajach uczelnie prowadzą działalność dydaktyczną przez cały rok - w uczelniach amerykańskich semestr letni, czyli <i>summer session</i> , jest standardem. Nauczyciele akademicki mogą być dodatkowo wynagradzani za prowadzenie zajęć w semestrze wakacyjnym lub realizować pensum.	
1074	Art. 69	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Wątpliwości budzi czy rok akademicki ma być ograniczony do dwóch semestrów.	Uwaga nieuwzględniona.
1075	Art. 69	KRAUM, Uniwersytet Medyczny w Białymstoku	Proponuję dopisanie – Rektor, na zasadach określonych w regulaminie studiów, może podjąć decyzję o wcześniejszym lub późniejszym rozpoczęciu roku akademickiego	Uwaga nieuwzględniona.
1076	Art. 70	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Wskazane jest umieszczenie w ustawie przepisu o konieczności publikowania przez uczelnie programów studiów.	Uwaga uwzględniona.
1077	Art. 70	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego	Ustawa otwiera drogę do studiów w postaci e-learningu. Na studiach stacjonarnych tylko połowa zajęć musi się odbywać z bezpośrednim udziałem nauczycieli i studentów, na niestacjonarnych wymóg ten jest zniesiony. W jaki sposób ma to wpłynąć na poprawę relacji mistrz-uczeń, o której tak często mówią projektodawcy?	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
1078	Art. 70	Osoba fizyczna 99	Obecnie program zajęć, który oferuje uczelnia jest nieefektywny. Podczas siedmiu semestrów studiów realizuje się zbyt dużą ilość przedmiotów, natomiast zbyt mało czasu poświęca się poszczególnym zajęciom. W efekcie inżynier kończąc studia, posiada niewielką wiedzę, która nie pozwala na posiadanie tytułu inżyniera. Inżynier to osoba, która powinna posiadać umiejętność rozwiązywania konkretnych problemów technicznych. Niestety, w toku studiów nie jesteśmy uczeni jak rozwiązywać problemy. Zajęcia polegają na mechanicznym uczęszczaniu na nie, często bez widocznego celu. Proponuje się aby w efekcie reformy, powstały założenia będące podstawą do stworzenia nowych podstaw programowych. Oparte one powinny być o przedmioty prawdziwie inżynierskie, pozwalające na zdobywanie praktycznych umiejętności. Wykłady powinny być miejscem dyskusji a nie zajęciami, na które uczęszcza garstka studentów. Laboratoria powinny umożliwić studentowi samodzielne wykonanie ćwiczeń na nowym i działającym	Uwaga nieuwzględniona.

			sprzęcie. W efekcie wykonanego podczas laboratorium zadania, student powinien otrzymać wyniki oraz nabyć umiejętność ich interpretowania i opracowywania. Obecnie na takich zajęciach po przeczytaniu instrukcji często przystępuje się do wykonania ćwiczenia bez zrozumienia dlaczego coś się robi. Niedziałający, stary czy uszkodzony sprzęt nie pozwala na pełną samorealizację studenta. Ćwiczenia to zajęcia gdzie powinno się nabyć umiejętność rozwiązywania zadań obliczeniowych. Obecnie przeznaczona jest zbyt mała ilość czasu na ten rodzaj zajęć. Powoduje to, że student posiada niedostateczną umiejętność rozwiązywania problemów obliczeniowych. Brak jest również kontrolowania efektów kształcenia studentów. Jeśli nikt nie dba o to jak uczą się studenci, jak można mówić o jakości kształcenia? Podstawową zmianą, jaka powinna zaistnieć po reformie, powinno być ustanowienie kodeksu jakości kształcenia oraz jej kontroli na uczelni. Pozwoli to na usunięcie obecnie istniejących patologii na uczelniach (powszechność ściągania na egzaminach i zaliczeniach, powtarzanie kolokwium i egzaminów z lat poprzednich, naukę na pamięć bez zrozumienia danego zagadnienia). Efektem tego jest niski poziom wiedzy młodego inżyniera. Jeśli prowadzący oraz studenci nie zmieniają swojego myślenia, ciężko będzie o realną zmianę funkcjonowania uczelni. Prowadzący powinni podlegać ocenie oraz kontroli przez studentów. Dzięki temu prowadzący będą bardziej przykładać się do swoich obowiązków. Niska ocena pracy wykładowcy powinna skutkować interwencją odpowiednich osób na uczelni aby zobaczyć co funkcjonuje źle oraz jak to zmienić. Tak samo postępy w kształceniu studentów powinny podlegać szerszej kontroli niż dzieje się to obecnie poprzez egzamin czy kolokwium.	
1079	Art. 70	PWSZ im. Stanisława Pigonia w Krośnie	Warto rozważyć ustawowe wdrożenie do programu studiów obowiązkowych modułów kształcenia humanistycznego.	Uwaga nieuwzględniona.
1080	Art. 70	Osoba fizyczna 75	Proponuje się, aby w skład programu studiów na danym kierunku wchodziły: 1) łączna ilość godzin – na cały okres studiów i z rozbiorem na lata i semestry – osobno dla studiów stacjonarnych i niestacjonarnych; 2) podział przedmiotów na obowiązkowe i do wyboru, ogólne, kierunkowe, specjalnościowe etc.; 3) ew. wykaz specjalności w obrębie danego kierunku; 4) wykaz ilości godzin – w bezpośrednim kontakcie studenta z nauczycielem akademickim z każdego przedmiotu osobno i konkretnie na wykłady, ćwiczenia, seminaria (warsztaty, projekty, konwersatoria etc.); 5) wykaz niezbędnych egzaminów i zaliczeń; 6) rodzaj i długość praktyk wraz z wykazem przykładowych zalecanych instytucji w	Uwaga nieuwzględniona.

			których praktyki miałyby się odbywać i z wyraźnymi sugestiami na czym ta praktyka miałaby polegać, kto się nią ma opiekować i jak należy je oceniać i zaliczać; 7) dyplomowanie, w tym czasokres seminarium dyplomowego (licencjackiego/inżynierskiego lub magisterskiego). Generalnie należy w programach kierunków studiów zwiększyć : a) łączną ilość godzin zajęć w bezpośrednim kontakcie studenta z nauczycielem akademickim; b) ilość godzin ćwiczeń i innych „pozawykładowych” form nauczania – ćwiczenia mają być obowiązkowymi ćwiczeniami (laboratoryjnymi, seminariami „niedyplomowymi”, konwersatoriami, warsztatami, repetytoriami, lekcjami etc.), a nie ukrytą kontynuacją wykładów; c) ilość sprawdzianów, kolokwiiów, egzaminów; d) ilość godzin na seminarium dyplomowe, które ma być prawdziwym, a nie „wirtualnym” seminarium dyplomowym; e) ilość godzin na praktyczną naukę języków obcych, w tym na realną analizę tekstów naukowych w języku obcym (należy rozważyć propozycję, aby każdy absolwent, nawet już studiach I stopnia musiał przed uzyskaniem dyplomu zdać państwowy egzamin z języka obcego, choćby najniższego stopnia); f) ilość godzin/dni na praktyki różnego typu. Proponuje się znieść wyznaczniki stopnia opanowania wiedzy, kompetencji i umiejętności. Zbędne są opisowe mierniki tego co w zakresie wiedzy, umiejętności, a niekiedy i kompetencji winien prezentować oceniany, aby z danego przedmiotu otrzymać ocenę.	
1081	Art. 70	KEJN	Nie zostało zdefiniowane pojęcie kierunku studiów, występujące po raz pierwszy w art. 45. Definicję w obowiązującej ustawie (art. 2 pkt 14) trudno uznać za zadowalającą. W raporcie „Strategia rozwoju szkolnictwa wyższego w Polsce do 2020 roku – drugi wariant” (Ernst&Young) definiowano „programy dyplomowe”, aby podkreślić „produkt”, do którego się podąża poprzez studiowanie wybranego kierunku oraz to, że decyzja o wyborze kierunku i specjalizacji (a więc dyplomu, bo te informacje na nim występują) nie musi następować przy przyjęciu na uczelnię. Przytaczamy definicję programu dyplomowego, bowiem w wersji dostosowanej do stylu legislacji można jej użyć do definicji kierunku studiów: „Programy dyplomowe będą zestawami wymagań, których spełnienie stanie się niezbędne do otrzymania odpowiedniego dyplomu ukończenia studiów. Charakterystyka programu dyplomowego będzie obejmować efekty kształcenia (wiedzę, umiejętności i kompetencje, które ma zdobyć student) określone w odniesieniu do Krajowych Ram Kwalifi-	Uwaga nieuwzględniona.

			kacji dla odpowiedniego poziomu studiów oraz opis ścieżki kształcenia (curriculum-konkretne przedmioty wraz z oczekiwanym wkładem pracy, wyrażonym liczbą punktów zaliczeniowych ECTS), Przedmioty [praktyki itp. – SJ] przewidziane programem będą się dzielić na obowiązkowe dla każdego studenta uczestniczącego w danym programie oraz fakultatywne.”. Spis wydawanych przez uczelnię dyplomów wraz ze specyfikacją programów, które do nich prowadzą powinien być obligatoryjnie ogłoszony w portalu www uczelni i włączony do ministerialnego rejestru, podobnie jak ma to miejsce w Holandii gdzie istnieje Centralny Rejestr Programów Kształcenia Wyższego (CROHO). Ustawa powinna przewidywać organ uczelni odpowiedzialny za tworzenie projektu kierunku studiów, a następnie merytoryczne nadzorowanie jego realizacji i proponowania modyfikacji (np. „rada kierunku studiów Nazwa”). Kwestie organizacyjne (obsada itp.) nie muszą wychodzić w zakres kompetencji rady. W skład rady powinny wchodzić osoby prowadzące badania w odpowiednich dyscyplinach oraz przedstawiciele delegowani przez rektora.	
1082	Art. 70	Osoba fizyczna 15	Do tej pory posługiwaliśmy się terminem „efekty kształcenia” dla efektów osiągniętych w formalnym procesie edukacji. „Efekty uczenia się” oznaczały edukację pozaformalną i nieformalną. W nowym projekcie ustawy to rozróżnienie znika. Czy to celowe?	Uwaga nieuwzględniona.
1083	Art. 70	Politechnika Łódzka	W projekcie stosuje się niejednorodną, zmienioną w stosunku do obecnie używanej terminologię w odniesieniu do programów kształcenia, które dla studiów I i II stopnia stają się programami studiów (np. art. 30 ust. 8, art. 70 ust. 1). W odniesieniu do szkół doktorskich używany jest termin „program kształcenia” np. art. 253 ust. 1, art. 255 ust. 1). Nie jest jednak wykluczone, że różna terminologia stosowana do studiów I i II stopnia i kształcenia doktorantów jest zamierzona, ma na celu podkreślenie różnicy pomiędzy kształceniem doktorantów i studentów.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1084	Art. 70 i n.	Niezależne Zrzeszenie Studentów	W projekcie ustawy brak jest zapisów dotyczących mobilności studentów, a przede wszystkim wymogów i udogodnień odnoszących się do znajomości języków obcych. Obecnie umiejętność posługiwania się jednym językiem obcym w momencie ukończenia studiów jest rzeczą oczywistą i oczekiwaną przez pracodawców. Najczęściej jest to język angielski, którego uczy się już od szkoły podstawowej, a coraz częściej na wcześniejszych etapach edukacji. Niestety obecnie uczelnie realizują system, w którym obowiązkowe są tylko dwa semestry lektoratu na jednym stopniu studiów. Za kolejne semestry uczelnie pobierają opłaty. W ustawie powinien pojawić się zapis ustalający obowiązkowe lektoraty na liczbę 60 godzin do zrealizowania w trakcie jednego stopnia. Rozwiązanie takie będzie kontynuacją obowiązku nauki drugiego języka obcego w szkole średniej.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
1085	Art. 70 w połączeniu z art. 75	Nowoczesna	Zapisy tych artykułów należy gruntownie zmienić. Tzw. efekty kształcenia w obecnej formie są wyłącznie balastem dla nauczycieli akademickich nie wnosząc niczego do	Uwaga nieuwzględniona.

			poprawy jakości kształcenia.	
1086	Art. 70 ust. 1 i ust. 4	Akademia Ignatianum w Krakowie	Przepisy wykonawcze powinny precyzować, ile godzin praktyk powinna przewidzieć uczelnia w trakcie tych 6 bądź 3 miesięcy.	Uwaga nieuwzględniona.
1087	Art. 70 ust. 2	Obywatele Nauki	Ustęp ten zawiera kilka niezręczności językowych i błąd logiczny. Proponuje się nadanie mu brzmienia: „2. Efektem uczenia się przypisuje się punkty ECTS, stanowiące miarę średniego nakładu pracy studenta niezbędnego do ich uzyskania”.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1088	Art. 70 ust. 2	KRASP	W art. 70 ust. 2 projektu ustawy zaproponowano zmianę, mówiącą, że punkty ECTS przypisuje się zajęciom lub grupom zajęć przewidzianych w programie studiów. Zdaniem Komisji, przypisanie punktów ECTS poszczególnym efektom uczenia się jest w praktyce nierealizowalne. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 70. 1. Studia są prowadzone na kierunku studiów na podstawie w oparciu o program studiów, który określa:</i> <i>1) efekty uczenia się, o których mowa w ustawie z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji, z uwzględnieniem uniwersalnych charakterystyk pierwszego stopnia określonych w tej ustawie oraz charakterystyk drugiego stopnia określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 7 ust. 3 tej ustawy;</i> <i>2) opis procesu prowadzącego do uzyskania efektów uczenia się.</i> <i>2. Zajęciom lub grupom zajęć przewidzianym w programie studiów przypisuje się efekty uczenia się wyraża się w punktach ECTS stanowiących miarę średniego nakładu pracy studenta niezbędnego do ich uzyskania efektów uczenia się zakładanych dla tych zajęć.</i> <i>3. Część efektów uczenia się objętych programem określonych dla programu studiów może być uzyskana w ramach zajęć prowadzonych z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość.</i>	Uwaga częściowo uwzględniona.
1089	Art. 70 ust. 3	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	„Część efektów” – niejasność zapisu.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
1090	Art. 70 ust. 3	Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w	Proponuje się dopisać jako kontynuację zdania po kropce. „W przypadku kierunków w standaryzowanych taką możliwość i jej zakres określa standard kształcenia dla danego kierunku”.	Uwaga nieuwzględniona.

		Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu		
1091	Art. 70 ust. 3	Akademia Ignatianum w Krakowie	Brak doprecyzowania, jaki procent efektów będzie można realizować za pomocą kształcenia na odległość. Ustawodawca użył określenia „część”. Ustęp 3 jest niejasny: przyjęcie na określony kierunek studiów następuje nie później niż po pierwszym roku studiów.	Uwaga częściowo uwzględniona. Uwaga będzie również rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
1092	Art. 70 ust. 3	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Przepis stanowi, że część efektów uczenia się objętych programem studiów może być uzyskana z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość. W przypadku studiów stacjonarnych sprawa wydaje się być prosta (w związku z wprowadzoną w art. 66 ust. 1 definicją studiów stacjonarnych). Wątpliwości budzi, jak obliczyć właściwą część programu na studiach nie stacjonarnych. Proponuje się dodać przepis, że szczegółowo określa to statut uczelni.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
1093	Art. 70 ust. 3	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Proponowane brzmienie przepisu: „art. 70 ust. 3 Część efektów uczenia się objętych programem studiów magisterskich może być uzyskana w ramach zajęć prowadzonych z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość. Zajęcia takie nie mogą przekroczyć 15% wszystkich zajęć prowadzonych na danym kierunku studiów.” Należy doprecyzować jaką część zajęć mogą stanowić zajęcia prowadzone z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
1094	Art. 70 ust. 4	Parlament Studentów RP	PSRP proponuje brzmienie: <i>Program studiów o profilu praktycznym przewiduje praktyki zawodowe w wymiarze co najmniej:</i> <i>1) 6 miesięcy – w przypadku studiów jednolitych studiów magisterskich;</i> <i>2) 3 miesięcy – w przypadku studiów pierwszego stopnia i drugiego stopnia.</i> Postulujemy by w ramach studiów I stopnia o profilu praktycznym program studiów musiał przewidywać co najmniej 3 miesiące praktyki zawodowej. Uważamy, że 3 miesiące praktyki w ramach studiów I stopnia to odpowiedni wymiar, który pozwoli studentowi nabyć umiejętności praktyczne. Wymiar 6 miesięcy w ramach I stopnia studiów, zwłaszcza, że w ramach studiów jednolitych magisterskich jest naszym zdaniem nieuzasadniony. Zważywszy na to, że jest to najmniejszy wymiar praktyk. Dodatkowo postulujemy o doprecyzowanie wymiaru realizacji praktyk zawodowych, gdyż obecny zapis pozostawia wiele możliwości interpretacyjnych.	Uwaga nieuwzględniona.
1095	Art. 70 ust. 4	Rada Główna Nauki i Szkol-	Art. 70. Ust. 4 sugerowana jest zmiana zapisów pkt. 1) i 2) oraz dodanie pkt. 3): „1) 3 miesiące w przypadku studiów pierwszego stopnia;	Uwaga nieuwzględniona.

		nictwa Wyższego	2) 6 miesięcy w przypadku studiów jednolitych magisterskich; 3) 3 miesiące w przypadku studiów drugiego stopnia.”	
1096	Art. 70 ust. 4	Collegium Da Vinci	Zdumiewającym jest fakt, że studenci studiów w profilach akademickich nie odbywają w ogóle praktyk. Nie sprzyja to ani studentom jako potencjalnym pracownikom ani ich przyszłym pracodawcom. Biorą pod uwagę procentowy rozkład kierunków kształcenia akademickie/praktyczne) zdecydowana większość polskich studentów nie uzyska odpowiedniego przygotowania praktycznego do wejścia na rynek pracy. W związku z tym powstaje pytanie do czego przygotowują studenta studia w profilu akademickim.	Uwaga nieuwzględniona.
1097	Art. 70 ust. 4	KRASP	W art. 70 ust. 4 projektu ustawy zaproponowano skrócenie obowiązkowych praktyk zawodowych przewidzianych dla studiów na profilu praktycznym. Uznano, że liczba miesięcy praktyk powinna być skorelowana z liczbą lat danego poziomu studiów - na jeden rok studiów powinien przypadać miesiąc praktyk. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 70. 4. Program studiów o profilu praktycznym przewiduje praktyki zawodowe w wymiarze co najmniej:</i> <i>1) 6 3 miesięcy - w przypadku studiów pierwszego stopnia i jednolitych studiów magisterskich;</i> <i>2) 3-2 miesięcy - w przypadku studiów drugiego stopnia;</i> <i>3) 5 miesięcy - w przypadku jednolitych studiów magisterskich.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
1098	Art. 70 ust. 4	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Proponowane brzmienie przepisu: „art. 70 ust. 4 Program studiów o profilu praktycznym przewiduje praktyki zawodowe w wymiarze co najmniej: <i>1) 6 miesięcy – w przypadku studiów pierwszego stopnia i jednolitych studiów magisterskich z wyłączeniem kierunków, w przypadku których wymiar praktyki określony jest w odrębnych standardach kształcenia.</i> <i>2) 3 miesięcy – w przypadku studiów drugiego stopnia.”</i> Jednolite studia magisterskie na kierunku medycyna weterynaryjna czy kierunku lekarskim przewidują inny wymiar praktyk. Wymiar praktyki dla danego kierunku studiów określa rozporządzenie w sprawie standardów nauczania dla poszczególnych kierunków i poziomów kształcenia.	Uwaga uwzględniona.
1099	Art. 70 ust. 4	Pracodawcy RP Osoba fizyczna 11	Tak jak w poprzedniej ustawie – Prawo o szkolnictwie wyższym ustala się, że w ramach studiów o profilu praktycznym obowiązkowe są praktyki 6- miesięczne i 3-miesięczne. Jest to pusty zapis. Już poprzednio nie zauważono, że np. główne uczelnie techniczne mają znikomy procent kierunków o profilu praktycznym, a najwięcej mają uczelnie medyczne, gdyż kierunki zawsze obfitowały w różnorakie praktyki studenckie bez konieczności ustawowej.	Uwaga nieuwzględniona.
1100	Art. 70 ust. 4	Akademia Ignatianum w	Nieprecyzyjność zapisów – w sprawie czasu trwania praktyk. Przepisy wykonawcze powinny precyzować, ile godzin praktyk powinna przewidzieć uczelnia w trakcie tych 6	Uwaga nieuwzględniona.

		Krakowie	bądź 3 miesięcy. Termin „miesiąc” jest terminem niedookreślonym w tym zakresie.	
1101	Art. 70 ust. 4	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Zgodnie z przepisem wymiar praktyk w przypadku studiów pierwszego stopnia i jednolitych studiów magisterskich wynosi 6 miesięcy, co przy wydłużeniu studiów niestacjonarnych o pół roku oznacza, że faktycznie studenta może nie być w uczelni przez pół roku. Większość z nich pracuje i przynajmniej znaczną część praktyk można im zaliczyć na podstawie pracy zawodowej. Niepotrzebnie wydłuża się im tylko cykl kształcenia. Na studiach stacjonarnych natomiast 6 miesięcy na praktyce oznacza skrócenie czasu na prowadzenie zajęć, bądź zabranie studentom wszystkich wakacji. W praktyce będzie to prowadziło do tego, że studenci będą „obchodzili” te przepisy. Według proponowanych przepisów, student kończący studia dwustopniowe będzie musiał odbyć łącznie 9 miesięcy praktyk, student kończący te same studia jednolite – 6 miesięcy praktyk.	Uwaga nieuwzględniona.
1102	Art. 70 ust. 4	Uniwersytet Śląski w Katowicach	Art. 70 ust. 4 przewiduje obowiązkowy wymiar praktyk na studiach o profilu praktycznym. Takie wymogi powinny znaleźć się w rozporządzeniu w sprawie prowadzenia studiów.	Uwaga nieuwzględniona.
1103	Art. 70 ust. 4	Uczelnia Jana Wyżykowskiego ZAMPOL Sp. z o. o.	Zmiana art. 70 ust. 4: „Program studiów o profilu praktycznym przewiduje praktyki zawodowe. O wymiarze i sposobie zaliczania praktyk decyduje uczelnia.” Uczelnie zawodowe mogą prowadzić kształcenie na studiach wyłącznie o profilu praktycznym (art. 14). Biorąc pod uwagę ten zapis i obowiązek co najmniej 6-miesięcznych praktyk zawodowych (I st. i j.s.mgr), uczelnie niepubliczne, które prowadzą głównie kształcenie na studiach niestacjonarnych mogą mieć duży problem z przyjęciem studentów na kierunki o profilu praktycznym. Uznajemy, że system trzymiesięcznych praktyk studenckich z punktu widzenia studentów niestacjonarnych jest niemożliwy do realizacji. Podyktowane jest to faktem, że studenci ci pracują już zawodowo i nie mają wystarczająco długich urlopów, które mogliby przeznaczyć na realizację tak aż 6-miesięcznych praktyk. Ich realizacja byłaby niezagrożona gdyby studenci mogli skorzystać w swoich zakładach pracy z zagwarantowanych ustawowo dłuższych urlopów szkoleniowych. Ewentualnie postulujemy pozostawienie praktyk w zwiększonym wymiarze dla studentów stacjonarnych.	Uwaga nieuwzględniona.
1104	Art. 70 ust 4	KEJN	Wydłużenie okresu praktyk na studiach o profilu praktycznym do 6 m-cy na studiach I stopnia oraz 3 m-cy na studiach II stopnia jest w wielu obszarach kształcenia niewykonalne. Proponuje się zapis: min. 3 miesiące na studiach I stopnia.	Uwaga nieuwzględniona.
1105	Art. 70 ust. 4	Dział Kształcenia Uniwersytetu Gdańskiego	Uczelnia może mieć problem z realizacją tego przepisu. Obecnie trudno jest znaleźć miejsce odbywania praktyk trwających minimalnie 3 miesiące, a nowa ustawa wprowadza wymóg 6 miesięcy.	Uwaga nieuwzględniona.
1106	Art. 70 ust. 4	Uniwersytet	Przepis przewiduje obowiązkowy wymiar praktyk na studiach o profilu praktycznym.	Uwaga nieuwzględniona.

		Śląski	Takie wymogi powinny znaleźć się w rozporządzeniu w sprawie prowadzenia studiów.	
1107	Art. 70 ust. 4 pkt 1 i 2	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	<i>(Program studiów o profilu praktycznym przewiduje praktyki zawodowe w wymiarze co najmniej) 3 miesiące – w przypadku studiów pierwszego stopnia i jednolitych studiów magisterskich, 1 miesiąca – w przypadku studiów drugiego stopnia.</i> Praktyka zawodowa służy integracji wiedzy teoretycznej, umiejętności oraz kompetencji zdobytych w bezpośrednim kontakcie z nauczycielem akademickim z praktycznym wykonywaniem zawodu. Zbyt duża liczba godzin praktyk zawodowych uniemożliwi nabywanie przez studenta efektów pozwalających na swobodne zdobywanie doświadczenia w samodzielnym i zespołowym wykonywaniu obowiązków zawodowych. Otoczenie gospodarcze (podmioty zewnętrzne) nie są zainteresowane przyjęciem studentów na tak długi okres, co może czynić realizację zapisu niemożliwym.	Uwaga nieuwzględniona.
1108	Art. 70 ust. 4	Polska Komisja Akredytacyjna	Proponuje się określenie wymiaru praktyk w godzinach. Ponadto dotychczasowe doświadczenie Polskiej Komisji Akredytacyjnej wskazuje, iż zapewnienie możliwości realizacji 6-miesięcznych praktyk, umożliwiających realizację i weryfikację założonych efektów kształcenia, jest nierealne. Proponuje się, aby maksymalna liczba godzin praktyk na studiach pierwszego stopnia możliwa była do zrealizowania w czasie nie dłuższym niż semestr.	Uwaga nieuwzględniona.
1109	Art. 70 ust. 4	Osoba fizyczna 15	6 miesięcy praktyk na studiach I stopnia to za dużo. Po pierwsze, jednakowy wymiar dla cyklu trzyletniego i pięcioletniego to rażąca dysproporcja. Po drugie, przy 4-miesięcznych semestrach liczba 6 miesięcy to kłopot organizacyjny. Na studiach pierwszego stopnia praktyki powinny być 4-miesięczne: jeden pełny semestr.	Uwaga nieuwzględniona.
1110	Art. 70 ust. 5 i 70a	KRASP	W dodanym do projektu ustawy tekście (patrz art. 70 ust. 5 i art. 70a) przewidziano możliwość odbywania studiów na podstawie indywidualnego programu, a także studiów prowadzących do uzyskania dyplomu na więcej niż jednym kierunku. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 70. 5. Statut uczelni może przewidywać odbywanie studiów na podstawie indywidualnego programu, spełniającego warunki określone w ust. 1-4. Zasady odbywania takich studiów określa regulamin studiów.</i> <i>Art. 70a. W uczelni, spełniającej warunki, o których mowa w art. 58 ust. 2, program studiów, o których mowa w art. 70 ust. 5, może prowadzić do uzyskania dyplomu na więcej niż jednym kierunku. Organizację i zasady odbywania takich studiów określa statut uczelni.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
1111	Art. 71	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	Propozycja dodania w art. 71 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce następujących zapisów (pogrubione): „Art. 71. 1. W programach studiów przygotowujących do wykonywania zawodów: 1) lekarza, 2) lekarza dentystry,	Uwaga nieuwzględniona.

			3) farmaceuty, 4) pielęgniarki, 5) położnej, 6) diagnosty laboratoryjnego, 7) fizjoterapeuty, 8) ratownika medycznego, 9) lekarza weterynarii, 10) architekta, 11) nauczyciela 12) inżyniera w budownictwie – uwzględnia się standardy kształcenia będące zbiorem reguł i warunków kształcenia. 2. Standardy kształcenia dla kierunków przygotowujących do wykonywania zawodów, o których mowa w ust. 0: 1) pkt 1–8 – określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, 2) pkt 9 i 10 – określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki, 3) pkt 11 – określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw oświaty i wychowania – mając na uwadze wymagania dotyczące kształcenia i szkolenia przygotowującego do wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentysty, farmaceuty, pielęgniarki, położnej, lekarza weterynarii i architekta określone w przepisach Unii Europejskiej oraz wymagania dotyczące kształcenia i szkolenia przygotowującego do wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego, fizjoterapeuty, ratownika medycznego i nauczyciela oraz inżyniera, który sprawuje samodzielne funkcje techniczne w budownictwie.” Zawód inżyniera w budownictwie należy rozumieć jako inżyniera w specjalności (wg art. 12 ust. 1 Prawa budowlanego): – konstrukcyjno-budowlanej; – inżynieryjnej: mostowej, drogowej, kolejowej, hydrotechnicznej, wyburzeniowej; – instalacyjnej w zakresie sieci, instalacji i urządzeń: telekomunikacyjnych, ciepłych, wentylacyjnych, gazowych, wodociągowych i kanalizacyjnych, elektrycznych i elektroenergetycznych. Powyższe zawody są, w myśl Konstytucji RP, zawodami zaufania publicznego, podobnie jak zawody wymienione w art. 71 ust. 1 pkt 1-11 przedłożonego projektu ustawy.	
1112	Art. 71	Osoba fizyczna 75	Proponuje się rozdzielenie szkolenia nauczycieli na szkolenie: A) nauczycieli przedszkoli,	Uwaga nieuwzględniona.

			B) nauczycieli tzw. nauczania początkowego, C) nauczycieli szkół specjalnych, D) tzw. pedagogów szkolnych, E) psychologów szkolnych, F) nauczycieli przedmiotów typu ogólnokształcących, G) nauczycieli przedmiotów zawodowych. Nauczyciele i inni wymienieni wyżej w punktach A-E winni ukończyć odpowiednie jednolite studia 5-letnie lub tzw. pełne łączone i posiadać stopień magistra (lub nawet wyżej). Nauczyciele zawodu (punkt G) mogą nie być magistrami ani nawet licencjatami, mogą być inżynierami, ale i technikami w odpowiedniej dziedzinie /zawodzie, a nawet tzw. mistrzami rzemieślniczymi. Nauczycielami przedmiotów typu niezawodowego w liceach, technikach, ośrodkach niestacjonarnego czy uzupełniającego szkolenia (np. absolwentów szkół branżowych zawodowych do matury) winny być osoby mające tytuł magistra/mgr inż. (wyjątkowo lekarza) [oczywiście ew. również doktora czy doktora habilitowanego] kierunku zgodnego z przedmiotem, który ma on prowadzić w szkole. W/w osoby winny : a) mieć na studiach praktykę pedagogiczną, w tym z prowadzeniem lekcji w szkołach, b) mieć na studiach przedmiot „Metodyka nauczania....”, praktyki pedagogiczne w szkołach winny być integralną częścią tego przedmiotu. Dopuszczać należałoby aby dany kandydat ukończył roczny kurs ew. niestacjonarny, afiliowany przy uczelni, dający prawo nauczania odpowiedniego przedmiotu lub dwóch przedmiotów pokrewnych. Taki kurs winien się kończyć egzaminem państwowym. Kurs powinien być obligatoryjny, jeżeli na studiach nie było metodyki nauczania.	
1113	Art. 71 ust. 1 pkt 11	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Podczas Kongresu Nauki Polskiej zadano pytanie o prace nad przywróceniem jednolitych magisterskich studiów pedagogicznych (także w zakresie edukacji przedszkolnej i wczesnoszkolnej), by nadać tym studiom odpowiednio wysoką jakość i wyeliminować dyskusyjną jakość kompetencji uzyskiwanych przez absolwentów studiów pedagogiki drugiego stopnia, którzy legitymują się ukończeniem niepedagogicznych studiów licencjackich, np. kosmetologii, ratownictwa medycznego, itd. Udzielono odpowiedzi, że kwestia ta jest w toku dyskusji międzyresortowych. Wydaje się, że Ministerstwo powinno zajęć w tej kwestii jednoznaczne stanowisko gwarantujące jakość kształcenia pedagogów.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1114	Art. 71 ust. 1 pkt 11 i ust. 2 pkt 3	Osoba fizyczna 2	Należy zwrócić uwagę są rozwiązania prawne dotyczące dodatkowych wymogów, jakie są niezbędne do uzyskania przez absolwenta kwalifikacji do wykonywania zawodu nauczyciela. Jedną z konstytucyjnych przyczyn zapaści kształcenia przyszłych nauczycieli są obowiązujące rozwiązania prawne, umożliwiające obniżanie jakości kształcenia pedagogicznego w jednostkach uczelni. Obowiązująca ustawa – <i>Prawo o szkolnictwie wyż-</i>	Uwaga częściowo uwzględniona.

			szym zawiera lakoniczny, aczkolwiek bardziej precyzyjny przepis, dotyczący przynajmniej czterech podstawowych obszarów, w których kształcenie to powinno być prowadzone. W projekcie nowej ustawy, kształcenie nauczycieli wrzucono do jednego worka z kształceniem lekarzy, ratowników, pielęgniarek itp. Istnieje obawa, że w wielu uczelniach, które obecnie, bazując na nieprecyzyjnych przepisach ustawy i <i>rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 17 stycznia 2012 r. w sprawie standardów kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela</i> , minimalizują wymiar tego kształcenia do karykaturalnie małych rozmiarów, przepis ten może zostać odebrany jako kolejne przyzwolenie na dowolność w interpretacji. Przepis ten mógłby pozostać tożsamy z przepisem art. 9c obowiązującej ustawy i zostać uzupełniony o konkretny termin – np. 2 lata od dnia wejścia w życie ustawy, w którym Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego byłby zobowiązany do wydania nowego rozporządzenia dotyczącego standardów kształcenia nauczycieli. Obowiązujące rozporządzenie zostało wydane ponad 6 lat od wejścia w życie ustawy – <i>Prawo o szkolnictwie wyższym</i> , a jego treści są zdecydowanie mniej precyzyjne, niż zawarte w poprzednim rozporządzeniu z roku 2004. Wobec znaczącej pauperyzacji kształcenia przyszłych pedagogów, wskazane byłoby poprzedzenie wydania kolejnego rozporządzenia szerokimi konsultacjami.	
1115	Art. 71 ust. 2 pkt 2	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Proponowane brzmienie przepisu: „2) pkt 9 i 10 – określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa oraz ministrem właściwym do spraw budownictwa (infrastruktury).” Zawód lekarza weterynarii w aspekcie ochrony zdrowia zwierząt i ludzi jest osadzony w Ministerstwie Rolnictwa, pod które podlega obecna Inspekcja Weterynaryjna oraz nadzór nad żywnością pochodzenia zwierzęcego. Ważne jest by ministerstwo rolnictwa partycypowało w tworzeniu w przygotowywaniu standardów kształcenia lekarzy weterynarii, pracujących później jako urzędowni lekarze weterynarii.	Uwaga uwzględniona.
1116	Art. 72	Konferencja Episkopatu Polski	W art. 72 zauważyć można brak konsekwencji dotyczący wymaganej liczby punktów ECTS dla studiów dwustopniowych i jednolitych magisterskich.	Uwaga nieuwzględniona.
1117	Art. 72	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Dotychczas praktykom również przypisywano punkty ECTS. Jeżeli praktyki mają trwać pół roku, to powstaje wątpliwość ile punktów pozostanie na zajęcia w uczelni. Ponadto wątpliwości budzi jak liczyć w punktach ECTS przedłużenie studiów niestacjonarnych o 1 semestr (biorąc pod uwagę, że do ukończenia studiów niezbędne jest uzyskanie liczby punktów ECTS określonej w ust. 1, przy równoczesnym wymaganiu ust. 2, zgodnie z którym uzyskanie 1 punktu ECTS wymaga 25-30 godzin pracy). Przepis wymaga przemyślenia i doprecyzowania.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1118	Art. 72	KRASP	Propozycja redakcji przepisu:	Uwaga uwzględniona.

			Art. 72. 1. W celu uzyskania dyplomu ukończenia studiów student jest obowiązany uzyskać efekty uczenia się określone dla programu studiów oraz, którym przypisano co najmniej: 0) 120 punktów ECTS - w przypadku studiów krótkiego cyklu; 1) 180 punktów ECTS - w przypadku studiów pierwszego stopnia; 2) 90 punktów ECTS - w przypadku studiów drugiego stopnia; 3) 300 punktów ECTS - w przypadku jednolitych studiów magisterskich trwających 9 albo 10 semestrów; 4) 360 punktów ECTS - w przypadku jednolitych studiów magisterskich trwających 11 albo 12 semestrów. 2. Jeden punkt ECTS odpowiada 25-30 godzinom pracy studenta, obejmującym efektom uczenia się, których uzyskanie wymaga od studenta 25-30 godzin pracy, obejmujących zajęcia organizowane przez uczelnię oraz jego indywidualną pracę.	
1119	Art. 72	KEJN	Ad ust. 1 pkt 2 - Dlaczego studia II stopnia 90 ECTS, a nie 120? Ad ust. 3 - Jeśli zdobycie 1 pkt ECTS wymaga 25-30 godz. pracy, a w semestr student ma zdobyć 30 pkt tzn. powinien pracować 750-900 godz. Czyli jeśli semestr ma 15 tygodni to student musi pracować 50-60 h. tygodniowo? Czy aby nie za dużo? A może zakłada się dłuższe semestry?	Uwaga nieuwzględniona.
1120	Art. 72 ust. 1	Komitet Polityki Naukowej	Proponuje się brzmienie: „Art. 72. 1. W celu uzyskania dyplomu ukończenia studiów student jest obowiązany uzyskać efekty uczenia się, którym przypisano co najmniej: 1) 180 punktów ECTS – w przypadku studiów pierwszego stopnia; 2) <u>300 punktów ECTS – łącznie dla studiów pierwszego i drugiego stopnia;</u> 3) 300 punktów ECTS – w przypadku jednolitych studiów magisterskich trwających 9 albo 10 semestrów;”.	Uwaga nieuwzględniona.
1121	Art. 72 ust. 1	Nowoczesna	Należy zastanowić się czy w pkt 3 i 4 nie należałoby zmienić minimalnej liczby ECTS-ów. Można zastosować proste obliczenia, tj. liczba ECTS-ów jednolitych studiów magisterskich = liczbie ECTS-ów studiów pierwszego stopnia + liczbie ECTS-ów studiów drugiego stopnia.	Uwaga nieuwzględniona.
1122	Art. 72 ust. 1	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistyczno-społecznego	Przepis sformułowany nieprecyzyjnie. Biorąc pod uwagę wydłużenie czasu trwania studiów niestacjonarnych (art. 68. ust. 4), niejasnym pozostaje czy studiom prowadzonym w trybie stacjonarnym i niestacjonarnym na tym samym kierunku studiów powinna odpowiadać jednakowa sumaryczna wartość punktów ECTS, czy też różna - odzwierciedlająca długość ich trwania.	Uwaga nieuwzględniona.
1123	Art. 72 ust. 1 pkt 1	Osoba fizyczna 77	Czy zapis: 180 punktów ECTS – w przypadku studiów pierwszego stopnia odnosi się również do studiów, trwających 7 sem. (inż.)? Można mieć wątpliwości w kontekście	Uwaga uwzględniona.

			pełnego zapisu tego ustępu.	
1124	Art. 72 ust. 1 pkt 2	Osoba fizyczna 77	Odpowiednio – wątpliwość j.w. (90 p. ECTS a 4 sem.?)	Uwaga nieuwzględniona.
1125	Art. 72 ust. 1 pkt 2	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Uwaga 1. dlaczego co najmniej 90 ECTS na drugim stopniu (czy nie powinno być 120 ECTS?) Uwaga 2. suma 1) i 2) daje 270 podczas gdy na studiach jednolitych jest wymaganych 300 punktów.	Uwaga nieuwzględniona.
1126	Art. 73	KEJN	Przyjęcie na studia (tak samo jak do pracy) zawsze następuje w drodze rekrutacji, która może następować na podstawie rozmaitych kryteriów. „Potwierdzenie efektów kształcenia” jest jednym z możliwych kryteriów rekrutacji.	Uwaga nieuwzględniona.
1127	Art. 73	Kolegium Dziekańskie Wydziału Filozoficzno-historycznego Uniwersytetu Łódzkiego	W ostatnich latach dostrzega się coraz pilniejszą potrzebę przywrócenia zaświadczeń lekarskich, dopuszczających do podjęcia studiów. Jesteśmy otwarci na studentów cierpiących na choroby afektywne albo zaburzenia osobowościowe, pomagamy im na miarę naszych możliwości, pracownicy uczelni polskich w ostatnich latach prezentują w takich sprawach znacznie większą niż kiedyś empatię. Tym niemniej, pewna część studentów, cierpiących na wyżej wymienione schorzenia, stanowi zagrożenie zarówno dla innych jak i dla samych siebie. Co więcej, dla części chorujących studentów kształcenie, nawet w warunkach indywidualnej organizacji studiów, jest nazbyt wielkim stresem. W sporadycznych przypadkach niewłaściwe diagnozowanie i zbyt szczodre dopuszczenie do systemu studentów cierpiących na niektóre inwazyjne choroby afektywne wystawia na szwank nie tylko prestiż akademii, ale też bezpieczeństwo wszystkich jej członków. W związku z powyższym postulujemy przywrócenie zaświadczeń lekarskich, dopuszczających do podjęcia studiów.	Uwaga nieuwzględniona.
1128	Art. 73	Kolegium Dziekańskie Wydziału Filozoficzno-historycznego Uniwersytetu Łódzkiego	W obecnym systemie ustawowym nie ma możliwości odmowy ponownego przyjęcia na studia osoby ukaranej karą publiczną bądź dyscyplinarną; w sporadycznych, rażących przypadkach rektor powinien móc uciec się do takiej ewentualności. W związku z powyższym postuluje się takie rozwiązanie ustawowe, które w ramach zasady autonomii uczelni pozwoli rektorowi w uzasadnionych przypadkach odmówić ponownego przyjęcia na studia osoby, której kara publiczna lub dyscyplinarna uległa zatarciu w rozumieniu prawa polskiego i niniejszej ustawy, a która dopuściła się szczególnie występnego czynu przeciwko uczelni bądź prawu polskiemu, bądź której ponowne przyjęcie na studia zagrażałoby potencjalnie bezpieczeństwu wspólnoty akademickiej, godziło w porządek publiczny etc.	Uwaga nieuwzględniona.
1129	Art. 73 ust. 1	Osoba fizyczna 47	Proponowany przepis ograniczy możliwość przyjmowania na studia w uczelni osób w trybie innym niż rekrutacja lub potwierdzenie efektów uczenia się – np. osób przenoszących się z innej uczelni, wznawiających studia na kierunku po skreśleniu z listy studentów itd.	Uwaga uwzględniona.

1130	Art. 73 ust. 2	KRASP	W art. 73 ust. 2 projektu ustawy zaproponowano ujednolicenie przepisów przez zastąpienie świadectwa dojrzałości kwalifikacją pełną na poziomie 4 PRK, której zgodnie z art. 8 pkt. 7 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji (Dz. U. z 2017 r. poz. 986, z późn. zm.) potwierdzeniem jest świadectwo dojrzałości. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 73.1. Przyjęcie na studia następuje poprzez w wyniku rekrutację lub potwierdzenia efektów uczenia się.</i> <i>2. Na studia może być przyjęta osoba, która posiada:</i> <i>1) kwalifikację pełną na poziomie 4 PRK świadectwo dojrzałości albo świadectwo dojrzałości i zaświadczenie o wynikach egzaminu maturalnego z poszczególnych przedmiotów, o których mowa w przepisach o systemie oświaty - w przypadku ubiegania się o przyjęcie na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie;</i> <i>2) kwalifikację pełną na poziomie 6 lub 7 PRK uzyskaną w systemie szkolnictwa wyższego i nauki - w przypadku ubiegania się o przyjęcie na studia drugiego stopnia.</i>	Uwaga częściowo uwzględniona.
1131	Art. 73 ust. 2	Osoba fizyczna 123	Propozycja wprowadzenia drugiej drogi na studia polegającej na wprowadzeniu wewnętrznych egzaminów (płatnych) na konkretny kierunek w konkretnej uczelni. Osoby, które zdały maturę miałyby prawo przyjęcia na każdą dowolną uczelnię (tam gdzie zapłacili wpisowe oraz złożyły świadectwo maturalne), zaś osoby, które nie pisały, bądź nie zdały matury, miałyby prawo zdawać uniwersytecki egzamin wewnętrzny, w którym zdawałoby się przedmioty ukierunkowane pod konkretny kierunek. Wprowadzenie takiej zmiany sprawi, iż osoby które nie zdały matury będą mogły dalej rozwijać się w kierunkach, w których w przyszłości odniosą sukcesy osobiste oraz przyczynią się do budowy przyszłości Polski.	Uwaga nieuwzględniona.
1132	Art. 73 ust. 3	KRASP	W art. 73 ust. 3 projektu ustawy doprecyzowano, że przypisanie studenta do określonego kierunku studiów, a nie jego przyjęcie na określony kierunek studiów, może nastąpić nie później niż po pierwszym roku studiów. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 73. 3. Przypisanie studenta do określonego kierunku Przyjęcie na określony kierunek studiów następuje nie później niż po pierwszym roku studiów.</i>	Uwaga uwzględniona.
1133	Art. 73 ust. 3	Konfederacja Lewiatan	Z obecnego brzmienia przepisu wynika, że dopuszcza on kształcenie ogólne na pierwszym roku studiów, bez przypisania do konkretnego kierunku. Brak w przepisie dodatkowego zastrzeżenia każe domniemywać, że reguła ta obowiązuje na każdym stopniu studiów (w przypadku studiów drugiego stopnia oznacza to połowę cyklu kształcenia - nie jest jasnym, czy taki był zamysł projektodawcy).	Uwaga nieuwzględniona.
1134	Art. 73 ust. 3	Uniwersytet w Białymstoku	Ust. 3 - przepis z błędem „3. Przyjęcie na określony kierunek studiów następuje nie później niż po pierwszym roku studiów.” - czyli hipotetycznie bez ograniczeń czasowych.	Uwaga uwzględniona.

1135	Art. 74	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	Zastrzeżenia budzi niespójność terminologii, sformułowań zastosowanych w art. 74 Projektu. Stosuje się zwrot „podaje do wiadomości publicznej”, co po pierwsze ma znaczenie nieostre, gdyż nie określa, w jaki faktycznie sposób uczelnia ma ten obowiązek zrealizować. Po wtóre, racjonalny ustawodawca winien posługiwać się spójną terminologią. Tymczasem w art. 195 Projektu zasady rekrutacji do szkół doktorskich precyzyjnie określa się, że podmiot prowadzący „podaje na stronie internetowej”. Podobną niespójność widać, jeśli chodzi o użycie sformułowań „warunki i tryb” w art. 74 wskazuje, że w porównaniu z „zasadami” w art. 195. Wydaje się, że takie rozróżnienie powoduje ryzyko niespójności interpretacyjnej.	Uwaga uwzględniona.
1136	Art. 74	Uniwersytet w Białymstoku	Konstrukcja tych przepisów może budzić wątpliwości interpretacyjne. Z jednej bowiem strony w świetle ust. 3 o kolejności przyjęcia na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie decydują wyniki egzaminu maturalnego. Z drugiej, uczelnia może przeprowadzić egzaminy wstępne. Jaki jest sens tych egzaminów, skoro ust. 3 przesądza o kolejności przyjęcia na studia? Wydaje się, że w tym zakresie decydujące powinny być właśnie wyniki egzaminu wstępnego. Brak wymagań w stosunku do uczelni niepublicznych. Art 74 pkt. 6 dotyczy obowiązku określania zasad przyjmowania na studia laureatów z wyprzedzeniem 4-letnim. A niepubliczne już nie muszą? Poza tym okres 4-letni jest strasznie długi.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1137	Art. 74	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	W konsekwencji tego zapisu wszyscy uczestnicy „egzaminu z predyspozycji do zawodu architekta” będą uczestniczyli w etapie konkursu świadectw. Propozycja zmiany: Podzielić ustęp, dodając klauzurę końcową: 4. Uczelnia może prowadzić egzaminy wstępne. Informacja o przeprowadzeniu egzaminów wstępnych i ich zakresie uczelnia podaje do wiadomości publicznej w terminie, o którym mowa w ust. 1. 4A. Wyniki egzaminu wstępnego mogą stanowić nie więcej niż 50% łącznego wyniku możliwego do uzyskania przez kandydata w toku rekrutacji. Zapisu tego nie stosuje się do rekrutacji na kierunkach, o których mowa w art. 71 ust. 1 ustawy.	Uwaga uwzględniona.
1138	Art. 74 ust. 1	KEJN	Ad ust. 1 - termin zgłoszenia warunków przyjęć absolwentów liceów musi być skorelowany z terminem, w którym uczniowie deklarują przedmioty, z których zamierzają zdać maturę (przy obecnych zasadach termin czerwcowy jest zbyt późny).	Uwaga nieuwzględniona.
1139	Art. 74 ust. 3	KEJN	Sformułowanie ust. 3 jest niezręczne, bo chodzi o przyjęcie na studia, a nie kolejność przyjęcia. Drugie zdanie jest nieprecyzyjne; nie wiadomo czy uczelnia ma prawo ustalić swój algorytm ustalania punktacji na podstawie wyników matury z różnych przedmiotów (np. przez wprowadzenie wag).	Uwaga uwzględniona.
1140	Art. 74 ust. 4	KEJN	Jakich studiów dotyczy ust. 4? Jeśli licencyjnych i jednolitych, to uważam, że na przeprowadzenie egzaminu uczelnia publiczna powinna otrzymywać każdorazowo zgodę ministra lub PKA. Jeśli chodzi o studia II stopnia, to co poza egzaminem może być pod-	Uwaga uwzględniona.

			stawą rekrutacji. Wynik na studiach I stopnia są słabo porównywalne, bo nie ma takiego standardu jak matura. W ust. 4 milcząco się zakłada że warunkiem przyjęcia jest uzyskanie pewnej liczby punktów. Jakie kryteria poza egzaminem wstępnym mają wypełnić pozostałe 50% w przypadku studiów II stopnia? Trzeba więc wyraźnie napisać, że uczelnia ustala zasady przypisywania kandydatom punktów rekrutacyjnych na podstawie wyników matur, a przyjmowani na studia są kandydaci w kolejności malejącej liczby punktów, aż do wyczerpania ustalonego (przez senat?) limitu miejsc w danej rekrutacji. Nie jest jasne, czy uczelnia może ustalić minimalny wynik punktowy poniżej którego nie przyjmuje kandydatów, mimo niewyczerpania limitu.	
1141	Art. 74 ust. 6	KEJN	W ust. 6 (olimpijczycy) chodzi zapewne o zwolnienia z postępowania rekrutacyjnego, czyli przyjmowanie niezależnie od wyników matury itp. To powinno być wyraźnie powiedziane; także jakich olimpiad to może dotyczyć (odwołanie do przepisów MEN). Czy też dopuszczamy, że uczelnia zorganizuje sobie własną olimpiadę (nazwa nie jest zastrzeżona).	Uwaga nieuwzględniona.
1142	Art. 74 ust. 1	KRASP	W art. 74 ust. 1 projektu ustawy doprecyzowano, jaki organ uczelni ustala warunki, tryb oraz termin rozpoczęcia i zakończenia rekrutacji. Tym organem powinien być senat. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 74. 1. Senat uczelni Uczelnia ustala warunki, tryb oraz termin rozpoczęcia i zakończenia rekrutacji. Uchwała senatu jest podawana oraz podaje do wiadomości publicznej nie później niż do dnia 30 czerwca 31 maja roku poprzedzającego rok akademicki, w którym ma się odbyć rekrutacja, a w w przypadku utworzenia uczelni lub studiów na danym kierunku, poziomie i profilu studiów warunki, tryb oraz termin rekrutacji uczelnia niezwłocznie ustala oraz podaje do wiadomości publicznej.</i> <i>2. Uchwała, o której mowa w ust. 1, Uczelnia uwzględnia możliwość przeprowadzania rekrutacji uzupełniającej dla osób, które ubiegały się o przyjęcie na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie na danym kierunku studiów na rok akademicki, na który jest przeprowadzana rekrutacja, oraz których wynik egzaminu maturalnego z danego przedmiotu lub przedmiotów został podwyższony w wyniku odwołania, o którym mowa w art. 44zzz ust. 7 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2016 r. poz. 1943,1954,1985 i 2169 oraz z 2017 r. poz. 60, 949 i 1292).</i>	Uwaga częściowo uwzględniona.
1143	Art. 74 ust. 1	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Podana tu data graniczna 30 czerwca powinna być zmieniona na 31 maja. Ogłoszenie wymagań rekrutacyjnych po zakończeniu roku szkolnego utrudni dyrektorom szkół średnich zebranie od uczniów informacji, potrzebnych do odpowiedniego zaplanowania zajęć rozszerzonych w ostatniej klasie, które by odpowiadały potrzebom egzaminacyjnym uczniów, zdeteterminowanym przez wymogi rekrutacyjne uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
1144	Art. 74 ust. 1	Parlament Studentów RP	W kontekście tego przepisu postulujemy, aby ostateczny termin podania do wiadomości publicznej warunków, trybu oraz terminu rozpoczęcia i zakończenia rekrutacji został	Uwaga nieuwzględniona.

			ustalony na dzień 31 maja.	
1145	Art. 74 ust. 1	Dział Rekrutacji na Studia UJ	Propozycja zmiany – nowe brzmienie: „Art. 74 ust. 1. Uczelnia ustala warunki i tryb rekrutacji oraz podaje do wiadomości publicznej nie później niż: 1) dla studiów pierwszego stopnia i jednolitych studiów magisterskich – do dnia 30 czerwca; 2) dla studiów drugiego stopnia – do dnia 30 grudnia; roku poprzedzającego rok akademicki, w którym ma się odbyć rekrutacja. W przypadku utworzenia uczelni lub kierunku studiów warunki i tryb rekrutacji uczelnia niezwłocznie ustala oraz podaje do wiadomości publicznej.”. W przypadku studiów pierwszego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich proponowany termin podania do wiadomości warunków i trybu rekrutacji jest jak najbardziej zasadny, wynika on bowiem z konieczności umożliwienia uczniom podjęcia decyzji o tym, jakie przedmioty powinni wybrać na egzaminie maturalnym w odniesieniu do planów podjęcia studiów – takie deklaracje maturzyści składają we wrześniu. W stosunku do studiów drugiego stopnia nie ma konieczności tak wczesnego ustalania kryteriów przyjęć, ponieważ studenci studiów licencjackich nie składają tego rodzaju deklaracji. Przesunięcie terminu dla studiów drugiego stopnia do grudnia pozwoli przy tym Uczelniom na ustalenie warunków rekrutacji w oparciu o doświadczenia poprzedniej rekrutacji. Dzięki temu możliwa będzie korekta polityki rekrutacyjnej w sposób pozwalający na uwzględnienie wniosków z przeprowadzonej rekrutacji, w szczególności w odniesieniu do studiów, na które nabór prowadzony był po raz pierwszy.	Uwaga nieuwzględniona.
1146	Art. 74 ust. 2	Dział Rekrutacji na Studia UJ	Propozycja zmiany – nowe brzmienie: „2. Uczelnia uwzględnia w warunkach i trybie rekrutacji procedury oraz terminu przeznaczonych dla osób, które ubiegały się o przyjęcie na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie na danym kierunku studiów na rok akademicki, na który jest przeprowadzana rekrutacja, oraz których wynik egzaminu maturalnego z danego przedmiotu lub przedmiotów został podwyższony w wyniku odwołania, o którym mowa w art. 44zzz ust. 7 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2016 r. poz. 1943, 1954, 1985 i 2169 oraz z 2017 r. poz. 60, 949 i 1292).”. Użyte sformułowanie „rekrutacja uzupełniająca” może jednak wprowadzić w błąd osoby, które nie wzięły udziału w rekrutacji na danych kierunek – tymczasem sednem regulacji jest zapewnienie procedury dla tych przypadków, w których kandydat wziął udział w rekrutacji, natomiast ze względu na zbyt małą liczbę punktów nie dostał się na dane studia.	Uwaga nieuwzględniona.
1147	Art. 74 ust. 3	KRAUM, uwagi Wydziału	W następnym punkcie artykułu widnieje zapis „Wyniki egzaminu wstępnego mogą stanowić nie więcej niż 50% łącznego wyniku możliwego do uzyskania przez kandydata w	Uwaga uwzględniona.

		łu Nauk o Zdrowiu	toku rekrutacji” – jest to sprzeczne z zapisem z ust. 3 (w sytuacji egzaminu niekoniecz- nie o kolejności decydują wyniki matury)	
1148	Art. 74 ust. 3	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Nieprecyzyjny zapis w zdaniu drugim tego ustępu, który rodzi wątpliwość interpretacyj- ną, czy chodzi o wskazanie konkretnych wyników z egzaminu maturalnego, czy o przedmioty kwalifikacyjne i minimalny pułap punktów z przedmiotów objętych egzami- nem maturalnym.	Uwaga uwzględniona.
1149	Art. 74 ust. 3 zd. 2	Komitet Nauk Demograficz- nych PAN	Zdanie drugie tego ustępu rodzi wątpliwość interpretacyjną, czy chodzi o wskazanie konkretnych wyników z egzaminu maturalnego, czy o przedmioty kwalifikacyjne i mi- nimalny pułap punktów z przedmiotów objętych egzaminem maturalnym. Proponuje się doprecyzować ten zapis.	Uwaga uwzględniona.
1150	Art. 74 ust. 3 i 4	Pracownicy i studenci UW	Możliwość wprowadzenia przez uczelnię egzaminów wstępnych (art. 74 ust. 4) sprawia, że o kolejności przyjęcia na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie nie decydują tylko wyniki egzaminu maturalnego (art. 74 ust. 3). Warto wprowadzić zapis, który w ust. 3 podkreśli możliwość wprowadzoną w ust. 4.	Uwaga uwzględniona.
1151	Art. 74 ust. 3 i 74 ust. 4	Rada Główna Nauki i Szkol- nictwa Wyż- szego	Te dwa ustępy należy przebudować. Ustęp 4, w obecnym brzmieniu, nie ma sensu; jeżeli uczelnia przeprowadza egzaminy wstępne, to i tak w świetle art. 74 ust. 3. podstawą klasyfikacji byłyby wyniki egzaminu maturalnego.	Uwaga uwzględniona.
1152	Art. 74 ust. 3 i ust. 5	NAWA	Przepis wymaga doprecyzowania – jeżeli przepis ten zakłada stosowanie do cudzoziem- ców zasad identycznych jak osób uczących się w polskim systemie edukacyjnym, to na uczelni spada obowiązek przeliczania wyników z egzaminów zagranicznych, tak aby były one porównywalne z polskimi egzaminami maturalnymi. Biorąc jednak pod uwagę, że w wielu krajach ukończenie szkoły średniej nie zawsze jest jednoznaczne z przystę- powaniem do egzaminu, w innych z kolei krajach (np.: Turcja) aby zakwalifikować się na studia wyższe należy przystąpić do kilku egzaminów, bardzo utrudnione będzie po- równywanie kandydatów pochodzących z zagranicznych systemów edukacji z tymi po- chodzącymi z polskiego systemu edukacji. Wydaje się, że zasady przyjmowania cudzo- ziemców na studia wyższe w Polsce powinny być uregulowane odrębnie od zasad prze- widzianych dla Polaków.	Uwaga uwzględniona.
1153	Art. 74 ust. 4	Dział Rekruta- cji na Studia UJ	Propozycja zmiany – nowe brzmienie: „4. Uczelnia może przeprowadzić egzaminy wstępne. Informacje o przeprowadzeniu egzaminów wstępnych i ich zakresie uczelnia podaje do wiadomości publicznej w termi- nie, o którym mowa w ust. 1. W przypadku studiów magisterskich, wyniki egzaminu wstępnego mogą stanowić nie więcej niż 50% łącznego wyniku możliwego do uzyskania przez kandydata w toku rekrutacji.”. Proponuje się uszczegółowienie, że 50% ograniczenie wagi egzaminu, dotyczy studiów pierwszego stopnia i jednolitych magisterskich, zgodnie z zamiarem opisanego na stronie	Uwaga częściowo uwzględniona.

			24 uzasadnienia projektu ustawy. Brak dookreślenia, że warunek 50% dotyczy studiów pierwszego stopnia, uczelnie nie mogłyby ustalić takich kryteriów rekrutacji dla studiów drugiego stopnia, dla których o przyjęciu w całości decyduje wynik egzaminu.	
1154	Art. 74 ust. 4	Polska Komisja Akredytacyjna	Przepis ten nie uwzględnia specyfiki procedury rekrutacyjnej, prowadzonej w uczelniach artystycznych, w których o przyjęciu na studia decydują przede wszystkim wyniki egzaminów specjalistycznych. Proponuje się więc, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, wprowadzenie możliwości zwiększenia udziału procentowego wyników egzaminu wstępnego.	Uwaga uwzględniona.
1155	Art. 74 ust. 4	Osoba fizyczna 15	Znakomicie, że uczelnia będzie mieć prawo do egzaminów wstępnych, również z przedmiotów maturalnych. Ale ograniczenie ich wagi do 50% sprawia, że sukces tego rozwiązania będzie najwyżej połowiczny.	Uwaga nieuwzględniona.
1156	Art. 74 ust. 4	KRAUM, Uniwersytet Medyczny w Białymstoku	Proponuję wykreślić. Proponowany zapis, poprzez zróżnicowanie kryteriów rekrutacji na uczelniach, może spowodować ograniczenie możliwości wyboru kierunków przez maturzystów (np. pokrywanie się terminów egzaminów).	Uwaga uwzględniona.
1157	Art. 74 ust. 4	Konferencja Rektorów Uczelni Arty- stycznych	Dodać: „W przypadku uczelni artystycznych wyniki egzaminu sprawdzającego uzdolnienia artystyczne mogą stanowić 100% łącznego wyniku możliwego do uzyskania przez kandydata w toku rekrutacji.”. Konieczne uwzględnienie specyfiki uczelni artystycznych, w których znaczenie ma za- zwyczaj wyłącznie egzamin sprawdzający uzdolnienia artystyczne.	Uwaga uwzględniona.
1158	Art. 74 ust. 4	Kolegium Dziekańskie Wydziału Filo- zoficzno- historycznego Uniwersytetu Łódzkiego	Popieramy wszelkie działania ustawodawcy, mające na celu poprawę jakości kształcenia – tę rzeczywistość, a nie markowaną statystykami. Ze względu na niż demograficzny, otwarcie granic Europy dla naszych studentów oraz rywalizację podmiotów niepublicznych różnej jakości z uczelniami publicznymi, liczba studentów na polskich uczelniach akademickich zmniejszyła się, a jakość kształcenia została narażona na daleko idące kompromisy. Cieszymy się, że obecnie trend ten jest wreszcie dostrzeżony i usiłuje mu się przeciwdziałać. Uważamy natomiast niektóre działania za niewystarczające. Pozytywnie oceniamy to, że projekt dopuszcza fakultatywne wprowadzenie egzaminów wstępnych (art. 74 ust. 4). Jego obecny kształt, współprzesądający o przyjęciu na studia na równi z wynikami egzaminu maturalnego, to mądra decyzja. To jednak nie wystarczy. W obecnych warunkach żadna uczelnia sama z siebie nie wprowadzi egzaminów wstępnych. Potrzebna byłaby albo solidarna decyzja wszystkich rektorów, albo – co osiągnąć dużo łatwiej – wola Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Egzaminy jawią się jako konieczność, jeśli chcemy, by studenci byli od początku świadomi, jak ważna jest edukacja akademicka i że nie każdy z nich może, jeśli nie spełni kryteriów, studiować. Zależy nam na stymulowaniu pracowitości studentów także i w ten sposób. W związku z powyższym postulujemy przywrócenie obowiązkowych egzaminów	Uwaga nieuwzględniona.

			wstępnych, ujętych tak jak ustawa ujmuje teraz egzaminy fakultatywne.	
1159	Art. 74 ust. 4 zd. 2	Komitet Nauk Demograficznych PAN	Wątpliwości budzi ograniczenie w przedmiocie prowadzenia rekrutacji w oparciu o egzamin wstępny polegające na tym, że wyniki egzaminu wstępnego mogą stanowić nie więcej niż 50% łącznego wyniku możliwego do uzyskania przez kandydata w toku rekrutacji.	Uwaga nieuwzględniona.
1160	Art. 74 ust. 6	Uniwersytet Śląski w Katowicach	Art. 74 ust. 6 wprowadza obowiązek informowania o zasadach przyjmowania na studia laureatów i finalistów olimpiad i laureatów konkursów międzynarodowych i ogólnopolskich z wyprzedzeniem co najmniej 4 lat. Ten termin jest zbyt długi, zwłaszcza w stosunku do obecnie obowiązujących terminów: 3 i 1 roku.	Uwaga nieuwzględniona.
1161	Art. 74 ust. 6	Dział Rekrutacji na Studia UJ	Propozycja zmiany – nowe brzmienie: „6. Uczelnia publiczna: 1) określa zasady przyjmowania na studia laureatów oraz finalistów olimpiad stopnia centralnego, 2) może określić zasady przyjmowania na studia laureatów konkursów międzynarodowych oraz ogólnopolskich - i podaje je do wiadomości publicznej w terminie, o którym mowa w ust. 1.” Proponuje się zmianę terminu podania do publicznej wiadomości informacji o zasadach przyjmowania laureatów olimpiad i konkursów. Proponowana zmiana wynika z faktu, że w okresie 4-letnim zachodzi wiele zmian, jeżeli chodzi o organizację poszczególnych olimpiad i konkursów, począwszy od nazw czy organizatorów – po regulaminy i obszary, na jakich są one organizowane. Należy również wskazać, że zgodnie z art. 44zzzw ustawy o systemie oświaty, minister właściwy do spraw oświaty i wychowania ogłasza komunikat w sprawie wykazu olimpiad uprawniających do zwolnienia z przystąpienia do danej części egzaminu maturalnego z danego przedmiotu nie później niż na 2 lata przed terminem ich przeprowadzania. Oznacza to, że przy wprowadzeniu czteroletniego terminu ustawowego czelnie nie mogłyby uwzględniać w rekrutacji nowopowstałych olimpiad lub konkursów. Nie mogłyby również zawiesić uznawania w rekrutacji osiągnięć w olimpiadach lub konkursach, które przestały być organizowane, np. ze względu na brak zainteresowania lub niski poziom. Wydaje się zatem, że termin określony w art. 74 ust. 1 dla ustalania kryteriów przyjęć na studia jest w zupełności wystarczający.	Uwaga nieuwzględniona.
1162	Art. 74 ust. 6	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego	Art. 74 ust. 6 „Uczelnia publiczna: 1) określa zasady przyjmowania na studia laureatów oraz finalistów olimpiad (...) – i podaje je do wiadomości publicznej z wyprzedzeniem co najmniej 4 lat.” Proponujemy określenie wymagania publikacji zasad przyjmowania na studia laureatów oraz finalistów olimpiad z rocznym wyprzedzeniem.	Uwaga nieuwzględniona.
1163	Art. 74 ust. 6	Rada Główna	Nie jest zrozumiałe dlaczego zasady określone w tym ustępie dotyczyć mają wyłącznie	Uwaga nieuwzględniona.

		Nauki i Szkolnictwa Wyższego	uczelni publicznych.	
1164	Art. 75	Polska Komisja Akredytacyjna	Powstaje pytanie czy potwierdzanie efektów uczenia się może nastąpić wyłącznie w procesie rekrutacji? Jeżeli odpowiedź na to pytanie będzie twierdząca, to w opinii Komisji niezbędne będzie rozszerzenie przepisu o możliwość potwierdzania efektów kształcenia także w toku studiów. Ponadto proponuje się przyznać uprawnienie, o którym mowa w tym przepisie, także uczelni o kategorii B+.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1165	Art. 75 ust. 1	KRASP	W art. 75 ust. 1 projektu ustawy uznano, że pozytywna ocena jakości kształcenia na danym kierunku, poziomie i profilu powinna być głównym kryterium uprawniającym uczelnie do przyjmowania na studia w ramach procesu potwierdzania efektów uczenia się. W przypadku braku dokonania oceny jakości kształcenia przez PKA, jedynie uczelnie posiadające kategorię A+ lub A powinny posiadać to uprawnienie. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 75. 1. Uczelnia posiadająca kategorię naukową A+ albo A w zakresie dyscyplin, do których jest przyporządkowany kierunek studiów, lub pozytywną lub wyróżniającą ocenę jakości kształcenia na tym danym kierunku, poziomie i profilu studiów dokonaną przez PKA albo w przypadku braku oceny posiadająca kategorię naukową A+ albo A w zakresie dyscyplin, do których jest przyporządkowany kierunek studiów, może potwierdzić osobie ubiegającej się o przyjęcie na studia efekty uczenia się uzyskane w ramach kształcenia zorganizowanego instytucjonalnie poza systemem studiów oraz kształcenia niezorganizowanego instytucjonalnie.</i> <i>2. Efekty uczenia się są potwierdzane się w zakresie odpowiadającym efektom uczenia się zawartym w określonym przez programie studiów.</i> <i>3. Efektów uczenia się nie można potwierdzić się dla programów studiów, o których mowa w art. 71 ust. 1 pkt 1-10.</i>	Uwaga częściowo uwzględniona.
1166	Art. 75 ust. 1	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyż-	Proponujemy wprowadzenie zapisu, który umożliwi również studentom aktywnym zawodowo w trakcie studiów występować o potwierdzenie efektów uczenia się dla poszczególnych efektów kształcenia. W obecnie proponowanym rozwiązaniu student, który podjął studia w trybie rekrutacji „zwykłej” mimo, że jest aktywny zawodowo w trakcie studiów, to nie może przystąpić do tej procedury.	Uwaga nieuwzględniona.

		sza Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu		
1167	Art. 75 ust. 1	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Czy jest zasadność wprowadzania nowych terminów jak: „ <i>kształcenie zorganizowane instytucjonalnie poza systemem studiów</i> ” podczas gdy obecnie funkcjonują terminy „ <i>kształcenie formalne i nieformalne</i> ”.	Uwaga nieuwzględniona.
1168	Art. 75 ust. 1	Konfederacja Lewiatan	Postulujemy, aby prawo do potwierdzania efektów kształcenia miała także uczelnia posiadająca kat. B+ w zakresie dyscypliny, do której przyporządkowany jest dany kierunek studiów.	Uwaga uwzględniona.
1169	Art. 75 ust. 1	Uniwersytet Rzeszowski	Ust. 1 – niekonsekwencja - należy dopisać kategorię B+ (ma mieć uprawnienia doktorskie, a nie może potwierdzać efektów uczenia się?).	Uwaga uwzględniona.
1170	Art. 75 ust. 4	KRASP	W art. 75 ust. 4 projektu ustawy ujednolicono przepisy poprzez zastąpienie świadectwa dojrzałości kwalifikacją pełną na poziomie 4 PRK. Wprowadzono również wymóg doświadczenia zawodowego w przypadku ubiegania się o przyjęcie na studia w drodze potwierdzania efektów uczenia się uzyskanych w ramach kształcenia poza systemem studiów po uzyskaniu kwalifikacji pełnej na poziomie 5 PRK - analogicznie jak w przypadku przyjmowania kandydatów posiadających kwalifikację pełną na poziomie 4, 6 i 7 PRK. Zdaniem Komisji kształcenie na poziomie 5 PRK powinno być wpisane w system studiów, a proponowana regulacja jest tego konsekwencją. Dodano także ust. 4a, mówiący, że efekty uczenia się uzyskane w ramach studiów potwierdza się niezależnie od posiadania przez osobę ubiegającą się o przyjęcie na studia doświadczenia zawodowego. Przepis ten ma na celu umożliwienie uwzględniania w procesie potwierdzenia efektów uczenia się również efektów uczenia się uzyskanych w ramach studiów, w tym studiów krótkiego cyklu. Regulacja ta pozwoli na skrócenie, w szczególności, na skrócenie studiów pierwszego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich absolwentom studiów krótkiego cyklu lub innych studiów. W konsekwencji usunięto ust. 5. Propozycja redakcji przepisu:	Uwaga częściowo uwzględniona.

			Art. 75. 4. Efekty uczenia się uzyskane w ramach kształcenia zorganizowanego instytucjonalnie poza systemem studiów oraz kształcenia niezorganizowanego instytucjonalnie mogą zostać potwierdzone osobie posiadającej: 1) kwalifikację pełną na poziomie 4 PRK świadectwo dojrzałości albo świadectwo dojrzałości i zaświadczenie, o których mowa w art. 73 ust. 2 pkt 1, i co najmniej 5 lat doświadczenia zawodowego - w przypadku ubiegania się o przyjęcie na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie; 1 a) kwalifikację pełną na poziomie 5 PRK i co najmniej 4 lata doświadczenia zawodowego – w przypadku ubiegania się o przyjęcie na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie; 2) kwalifikację pełną na poziomie 6 PRK i co najmniej 3 lata doświadczenia zawodowego po ukończeniu studiów pierwszego stopnia - w przypadku ubiegania się o przyjęcie na studia drugiego stopnia; 3) kwalifikację pełną na poziomie 7 PRK i co najmniej 2 lata doświadczenia zawodowego po ukończeniu studiów drugiego stopnia albo jednolitych studiów magisterskich - w przypadku ubiegania się o przyjęcie na kolejny kierunek studiów pierwszego stopnia lub drugiego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich. 4a. Efekty uczenia się uzyskane w ramach studiów potwierdza się niezależnie od posiadania przez osobę ubiegającą się o przyjęcie na studia doświadczenia zawodowego. 5. W przypadku osoby posiadającej kwalifikację pełną na poziomie 5 PRK przystępującej do potwierdzenia efektów uczenia się nie jest wymagane spełnienie warunku pięcioletniego doświadczenia zawodowego. 6. W wyniku potwierdzenia efektów uczenia się można zaliczyć nie więcej niż 50% punktów ECTS określonych w przypisanych do efektów uczenia się danego programu studiów. 7. O kolejności przyjęcia na studia decyduje wynik potwierdzenia efektów uczenia się. 8. Liczba studentów, którzy zostali przyjęci na podstawie potwierdzenia efektów uczenia się, nie może być większa niż 20% ogólnej liczby studentów na danym kierunku, poziomie i profilu studiów. 8. Liczba studentów, którym w procesie przyjęcia na studia na danym kierunku, poziomie i profilu potwierdzono efekty uczenia się, nie może być większa niż 20% ogólnej liczby studentów przyjętych na te studia.	
1171	Art. 75 ust. 4 pkt. 3	Politechnika Łódzka	W art. 75 ust. 4 pkt. 3 projektu sformułowane jest wymaganie, iż kandydat ubiegający się o przyjęcie na kolejny kierunek studiów I stopnia (6 PRK) może uzyskać potwierdzenie kwalifikacji pełnej na poziomie 7 PRK i co najmniej 2 lat doświadczenia zawodowego. Tymczasem dla przyjęcia na I stopnia studiów realizowanych jako kolejne (6 PRK) wymagane jest potwierdzenie kwalifikacji na poziomie 7 PRK.	Uwaga nieuwzględniona.

1172	Art. 75 ust. 7	Osoba fizyczna 47	Przepis jest sprzeczny z treścią art. 74 ust. 3, zgodnie z którym o kolejności przyjęcia na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie decydują wyniki egzaminu maturalnego. Konieczne doprecyzowanie zapisów, aby rozdzielić kolejność przyjęć w ramach rekrutacji na studia oraz kolejność przyjęć w ramach potwierdzenia efektów uczenia się.	Uwaga nieuwzględniona.
1173	Art. 76	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Proponuje się wskazać, że przyjęcie na studia następuje w drodze decyzji administracyjnej oraz, że statut określi kto wydaje decyzje w tej sprawie.	Uwaga nieuwzględniona.
1174	Art. 76	Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków Innowacji i Przedsiębiorczości w Polsce	Brakuje procedury odwoławczej.	Uwaga nieuwzględniona.
1175	Art. 76 ust. 1	KEJN	Co oznacza jawność wyników postępowania? Jeśli publiczne ogłoszenie nazwisk kandydatów i liczby uzyskanych punktów rekrutacyjnych to jestem przeciwny (co na to ustawa o ochronie danych osobowych?). Jeśli do wiadomości kandydata, oczywiście za.	Uwaga nieuwzględniona.
1176	Art. 76	KRASP	W art. 76 projektu ustawy proponuje się dopisanie przepisów mówiących, że rekrutację przeprowadzają komisje rekrutacyjne. Komisje te podejmują decyzje administracyjne w sprawie przyjęcia na studia. Zdaniem Komisji nie znajduje uzasadnienia wydawanie decyzji administracyjnej tylko w przypadku odmowy przyjęcia na studia. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 76. 1a. Rekrutację przeprowadzają komisje rekrutacyjne powołane przez rektora. Właściwa komisja rekrutacyjna podejmuje decyzje administracyjne w sprawie przyjęcia na studia.</i> <i>1b. Od decyzji komisji rekrutacyjnej służy odwołanie, w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji, do odwoławczej komisji rekrutacyjnej.</i> <i>1c. Podstawą odwołania może być jedynie wskazanie naruszenia warunków i trybu rekrutacji na studia. Decyzja odwoławczej komisji rekrutacyjnej jest ostateczna.</i> <i>1. Wyniki postępowania w sprawie przyjęcia na studia są jawne.</i> <i>2. Odmowa przyjęcia na studia następuje w drodze decyzji administracyjnej.</i>	Uwaga częściowo uwzględniona.
1177	Art. 76	Dział Rekrutacji na Studia UJ	Propozycja zmiany – nowe brzmienie: „art. 76 ust. 1. Wyniki postępowania w sprawie przyjęcia na studia są jawne i ogłaszane na stronach internetowych uczelni: 1) w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia listy przyjętych i nieprzyjętych, kandydat może złożyć do uczelni wniosek o sporządzenie uzasadnienia rozstrzygnięcia;	Uwaga nieuwzględniona.

			2) uzasadnienie sporządza się w terminie 14 dni od daty złożenia wniosku; 3) w terminie 14 dni od daty doręczenia uzasadnienia kandydat może wnieść do organu, określonego w warunkach i trybie rekrutacji, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy; 4) na rozstrzygnięcie organu służy skarga do sądu administracyjnego.”. Wydaje się, że rezygnacja z konieczności wydawania decyzji administracyjnych osobom przyjętym na studia jest dobrym kierunkiem zmian. Grupę tę należałoby poszerzyć o osoby, które co prawda nie zostały przyjęte na studia, ale w toku postępowania otrzymały już wyczerpującą informację od uczelni o przyczynach odmowy, np. poprzez systemy informatyczne, za pośrednictwem których prowadzona jest rekrutacja. Należy wskazać, że wśród ogółu decyzji o odmowie przyjęcia na studia bardzo duża ich część jest powiązana z tym, że większość kandydatów ubiega się o przyjęcie na więcej niż jeden kierunek (ponad 50% wszystkich kandydatów, rekordziści dokonują nawet kilkunastu rejestracji), co generuje liczbę decyzji o nieprzyjęciu z powodu rezygnacji z podjęcia studiów. W Uniwersytecie Jagiellońskim spośród około 28000 wydawanych rocznie decyzji o nieprzyjęciu na studia, ponad 10000 to decyzje wydawane osobom, które zrezygnowały z podjęcia studiów. Dodatkowo należy zaznaczyć, że w przypadku studiów pierwszego stopnia lub jednolitych studiów magisterskich, wydanie decyzji o odmowie przyjęcia jest zwykle wynikiem uzyskania przez kandydata zbyt małej liczby punktów na egzaminie maturalnym. W obu tych sytuacjach przyczyna wydania decyzji negatywnej jest kandydatowi dobrze znana. Zaproponowane rozwiązanie, oparte na procedurze cywilnej określonej w Kodeksie postępowania cywilnego oraz na procedurze wydawania decyzji stosowanej w ustawie – Prawo oświatowe, pozwala na sporządzenia wyjaśnień odnośnie do uzasadnienia rozstrzygnięcia w przypadku kandydatów, którzy uznają przekazane w systemach rekrutacyjnych informacje za niewystarczające. Jednocześnie proponuje się pozostawić kandydatowi możliwość wniesienia środka zaskarżenia na podstawie otrzymanego uzasadnienia do rozstrzygnięcia. Pozwoliłoby to więc zarówno uprościć procedurę rekrutacyjną, zmniejszyć poziom biurokracji w uczelni, a jednocześnie kandydat na studia zachowałby prawo podważenia decyzji uczelni, które obecnie również posiada.	
1178	Art. 76 ust. 1	Parlament Studentów RP	W celu umożliwienia zaskarżenia decyzji w sprawie przyjęcia na studia postulujemy, aby również przyjęcie na studia następowało w drodze decyzji administracyjnej.	Uwaga nieuwzględniona.
1179	Art. 76 ust. 1	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	Docenić należy zmianę w ust. 1 w porównaniu do obecnie obowiązującej ustawy <i>Prawo o szkolnictwie wyższym</i> , która precyzuje, że wyniki każdego postępowania w sprawie przyjęcia na studia mają charakter jawny. Jednak doświadczenie FPS płynące z projektu badającego rekrutację na studia oraz projektu „Transparentne uczelnie”, należałoby sprecyzować, w jaki sposób tą jawność uczelnie mają zapewnić. Niestety są w Polsce uczel-	Uwaga nieuwzględniona.

			nie, które przyjmują założenie, że sformułowanie stwierdzające, iż wyniki „są jawne” oznacza, iż udostępnia się je dopiero „na wniosek”. Tymczasem stwierdzenie ustawodawcy, że wyniki są jawne powinno bez wątpienia oznaczać obowiązek ich publikacji w oficjalnym publikatorze podmiotu. Biorąc pod uwagę całość ustawy i jej szczegółowość w zakresie instruowania o sposobie wykonania obowiązków publikacyjnych, należałoby dodać, że wyniki są publikowane w Biuletynie Informacji Publicznej podmiotu przez okres pięciu lat od zakończenia rekrutacji.	
1180	Art. 76 ust. 1 Art. 195 ust. 4	Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych	Zgodnie z projektowanym art. 76 ust. 1 wyniki postępowania w sprawie przyjęcia na studia są jawne. Podobny przepis funkcjonuje w obecnym stanie prawnym, jednak z uwagi na pojawiające się wątpliwości dotyczące sposobu stosowania go w praktyce, Generalny Inspektor sugeruje sprecyzowanie, jakie konkretnie informacje o wynikach postępowania rekrutacyjnego, a co za tym idzie - jakie dane osobowe - podlegają ujawnieniu. W przypadku zaś publikacji wyników rekrutacji np. na stronie internetowej, zapewnić należy, by były one w odpowiednim czasie usuwane, biorąc pod uwagę zarówno zasady ograniczenia czasowego, jak i prawo do usunięcia danych (tzw. prawo do bycia zapomnianym - vide art. 17 RODO). Uwagę powyższą odnieść należy analogicznie do art. 195 ust. 4 projektu, dotyczącego jawności postępowania rekrutacyjnego do szkoły doktorskiej.	Uwaga nieuwzględniona.
1181	Art. 76 ust. 2	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	Za błędne należy uznać odejście od zasady, że wszystkie decyzje w sprawie przyjęcia na studia są wydawane w drodze decyzji administracyjnej. W obecnie proponowanym ust. 2 taką formę ma mieć decyzja tylko przy odmowie przyjęcia, co może mieć wiele negatywnych konsekwencji dla kandydatów. Wszakże kandydaci nie muszą akceptować każdego rozstrzygnięcia o przyjęciu ich na studia, gdyż niektóre tego rodzaju decyzje mogą być dla nich tylko częściowo korzystne, np. przyznawać niższą liczbę punktów, umieszczać niżej na liście rankingowej. Proponowany przepis pozbawia kandydatów możliwości zbadania takiej decyzji przez sąd administracyjny. Takie rozwiązanie wydaje się mieć także niewielkie znaczenie praktyczne, gdyż organ rekrutacyjny ma prawo odstąpić od wydania uzasadnienia, jeśli w pełni zrealizowano wniosek kandydata. Z tego powodu, niezrozumiałe jest odejście od zasady, że wszystkie decyzje są wydawane w drodze decyzji administracyjnej.	Uwaga nieuwzględniona.
1182	Art. 76 ust. 2	Komitet Nauk Demograficznych PAN, Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Wprowadzono zasadę, że jedynie odmowa przyjęcia na studia następuje w drodze decyzji administracyjnej, co stoi w sprzeczności z zasadą możliwości zaskarżania wszelkich decyzji administracyjnych. Nawiązanie stosunku administracyjnego pomiędzy uczelnią a studentem, a więc przyjęcie na studia wymaga również formalnej decyzji administracyjnej.	Uwaga nieuwzględniona.

1183	Art. 76 ust. 2	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Ko- pernika w To- runiu	Doprecyzowanie, iż zarówno odmowa jak i przyjęcie na studia będzie następowało w drodze decyzji administracyjnej.	Uwaga nieuwzględniona.
1184	Art. 76 ust. 2	Konferencja Rektorów Pol- skich Uczelni Technicznych (KRASP)	Tylko odmowa przyjęcia na studia w drodze decyzji administracyjnej – wniosek o przyjęcie na studia rozpoczyna postępowanie administracyjne w sprawie przyjęcia na studia, więc w jaki sposób i w jakim trybie przyjąć kogoś na studia? W praktyce postępowania odbywają się elektronicznie i nawet nie ma wniosku, dopiero z chwilą złożenia wniosku wydawana jest decyzja pozytywna o przyjęciu na studia; jeśli zrezygnujemy z decyzji o przyjęciu to w jaki sposób będzie nawiązywał się stosunek administracyjnoprawny pomiędzy studentem a uczelnią?	Uwaga nieuwzględniona.
1185	Art. 76 ust. 2	Uniwersytet Jagielloński	Projekt ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce: nietrafne określenie, że tylko odmowa przyjęcia na studia następuje w drodze decyzji administracyjnej. Wynika to zapewne z założenia, że od decyzji pozytywnej nikt się w praktyce nie odwołuje, jednak nie jest to rozwiązanie poprawne i wymaga korekty.	Uwaga nieuwzględniona.
1186	Art. 76 ust. 2	Komitet Nauk Prawnych PAN	Przepis ten stanowi, że jedynie odmowa przyjęcia na studia następuje w drodze decyzji administracyjnej. Rozwiązanie to oparte jest zapewne na założeniu, że skoro przyjęci na studia kandydaci nie będą się skarżyli, to nie jest potrzebna decyzja o ich przyjęciu. Tymczasem ze statusem studenta związane są liczne uprawnienia, nie tylko regulowane w projektowanej ustawie. Z czego wynikać będzie zatem (jakiego aktu), że określona osoba została przyjęta na studia i jest studentem. Przepis ten nie reguluje także szczegółów postępowania rekrutacyjnego, ani nie upoważnia do ich uregulowania np. w statucie uczelni (art. 74 ust. 1 stanowi tylko, że uczelnia ustala warunki, tryb oraz termin rozpoczęcia i zakończenia rekrutacji oraz podaje do wiadomości publicznej, ale przepis ten nie przesądza w jakiej formie to następuje, ani jaki organ te warunki, tryb i terminy ustala; jak się wydaje nie ma to być regulowane w statucie, skoro rekrutacja odbywa się co roku i mogą się zmieniać warunki przyjęć na studia). Jest to zaś poważny mankament, gdyż na	Uwaga częściowo uwzględniona.

			gruncie obecnie obowiązującej ustawy powstają wątpliwości, czy np. statut uczelni może upoważniać przewodniczącego komisji rekrutacyjnej do podpisywania decyzji o przyjęciu lub odmowie przyjęcia na studia (niektóre sądy administracyjne kwestionują taką możliwość i wymagają podpisywania decyzji o przyjęciu lub odmowie przyjęcia na studia przez wszystkich członków komisji, skoro brak upoważnienia takiego, jak w art. 177 ust. 4 p.s.w. Trzeba pamiętać, że postępowanie o przyjęcie na studia będzie nadal rodzajem postępowania administracyjnego, do którego stosować się będą przepisy kodeksu postępowania administracyjnego. Należałoby się zatem zastanowić, czy projektowana ustawa nie powinna jednak bardziej precyzyjnie regulować kwestie relacji jej przepisów do przepisów kodeksu postępowania administracyjnego (np. w kwestii stosowania lub wyłączenia stosowania niektórych przepisów kodeksu postępowania administracyjnego).	
1187	Art. 77	KEJN	Ten przepis nie ma racji bytu. Czy w uczelni muszą być wykłady? Co odróżnia wykład od innych zajęć - brak definicji. A może internetowe zasoby dydaktyczne uczelni powinny być ogólnie dostępne i wprowadzony obowiązek nagrywania i wieszania w www wykładów dla dużych grup studentów (np. > 100).	Uwaga nieuwzględniona.
1188	Art. 77	Kolegium Dziekańskie Wydziału Filozoficzno-historycznego Uniwersytetu Łódzkiego	W myśl art. 77 ustawy wykłady w uczelni są otwarte, jeżeli jej statut nie stanowi inaczej. Naszym zdaniem warto, by tę klauzulę poszerzyć, z uwagi na coraz mniejszą popularność wykładu jako formy zajęć akademickich. W związku z powyższym postulujemy wprowadzenie drugiego zdania do art. 77, w brzmieniu: inne formy zajęć akademickich także mogą mieć charakter otwarty, jeżeli statut uczelni nie stanowi inaczej. Uczestnictwo w zajęciach innych niż wykład jest możliwe za zgodą nauczyciela prowadzącego zajęcia, wyrażaną indywidualnie.	Uwaga nieuwzględniona.
1189	Art. 78	Forum Związków Zawodowych	Zniesienie minimum kadrowego uprawniającego do prowadzenia kierunku to jest pomysł na podniesienie jakości kształcenia? Uczelnie zamiast zatrudniać najlepszych nauczycieli i specjalistów w danych dyscyplinach naukowych będą mogły zatrudniać „...inne osoby posiadające doświadczenie w zakresie programu studiów”. Czyli kogo? I skąd będzie wiadomo, że ten ktoś posiada owo bliżej nieokreślone doświadczenie? Tego ustawa nie precyzuje.	Uwaga nieuwzględniona.
1190	Art. 78	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Generalnie zniesienie minimum ocenia się pozytywnie, jednakże są pewnie nieścisłości. Dotychczasowe przepisy zezwalały na zatrudnienie praktyków przedsiębiorstw i innych instytucji na część, nawet tylko 25% etatu. Było to uzasadnione, szczególnie na profilu praktycznym. Jednakże dla praktyków nie było to wówczas podstawowe miejsce pracy, bo takie może być tylko na pełnym etacie. Praktycy często godzili się na część etatu nie ze względu na zarobki, ale na właśnie mniejszy wymiar czasu pracy, bowiem ich obowiązki w głównym miejscu pracy (zakład produkcyjny itp.) nie pozwalał im na większe zaangażowanie czasowe. W myśl obecnych propozycji takiej osoby nie liczyłyby się już do kadry prowadzącej zajęcia w ramach 50% zajęć, a jedynie mogłyby być zatrudniane	Uwaga nieuwzględniona.

			na umowy cywilno-prawne. Oczywiście można ustalić niski wymiar czasu pracy dla takich osób, ale czy małe uczelnie będzie stać na płacenie choćby minimalnego wynagrodzenia, które przecież w ostatnich latach wciąż wrasta... Dla małych uczelni to znowu jest element dyskryminujący, a nawet droga do eliminacji z rynku takich uczelni.	
1191	Art. 78	Osoba fizyczna 75	Proponuje się, żeby wykłady mógł prowadzić każdy zatrudniony samodzielny pracownik naukowy (tzn. z habilitacją), a doktor tylko wyjątkowo za specjalnym zezwoleniem władz uczelni. Ćwiczenia, seminaria niedyplomowe, konwersatoria, repetytoria, warsztaty etc. powinien prowadzić każdy niesamodzielny pracownik naukowy (doktor oraz magister/lekarz/inżynier). Natomiast samodzielny pracownik naukowy może, ale nie musi prowadzić ćwiczeń. Seminaria licencjackie (inżynierskie) powinni prowadzić doktorzy, samodzielnicy pracownicy naukowcy, mogą je prowadzić niektórzy magistry (lekarze/inżynierowie) wytypowani przez kierownika zakładu/katedry/kliniki/instytutu/wydziału – za zgodą władz uczelni. Seminaria magisterskie powinni prowadzić wszyscy samodzielnicy pracownicy naukowcy oraz pracownicy ze stopniem doktora z obsady danego kierunku.	Uwaga nieuwzględniona.
1192	Art. 78	Komitet Polityki Naukowej	Przepis daje hipotetycznie możliwość zatrudnienia do prowadzenia zajęć na kierunku wyłącznie asystentów. Proponuje się ustalić albo minimalną liczbę pracowników ze stopniem doktora wzwyż albo maksymalną liczbę pracowników jedynie ze stopniem magistra.	Uwaga nieuwzględniona.
1193	Art. 78	Uniwersytet Rzeszowski	Proponowane rozwiązanie wyraźnie faworyzuje PWSZ i zapewne uczelnie niepubliczne. Dlatego też propozycja zmiany ust. 2: „2. W ramach programów studiów o profilu: 1) praktycznym – co najmniej 75% godzin zajęć prowadzonych jest przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w tej uczelni jako podstawowym miejscu pracy; 2) ogólnoakademickim – co najmniej 90% godzin zajęć prowadzonych jest przez nauczycieli zatrudnionych w uczelni jako podstawowym miejscu pracy.	Uwaga nieuwzględniona.
1194	Art. 78 ust. 1	Obywatele Nauki	Proponuje się, by przepis ten dopuszczał do prowadzenia zajęć dydaktycznych również osoby spoza grona pracowników uczelni, w tym osoby o statusie analogicznym do niemieckiego „privatdozenta” czy specjalistów gotowych prowadzić zajęcia dydaktyczne bez wynagrodzenia. Postuluje się zatem dodanie do tego ustępu zdania: „Osoby niezatrudnione w uczelni mogą prowadzić zajęcia dydaktyczne na podstawie umowy o pracę za wynagrodzeniem oraz nieodpłatnie na podstawie umowy o wolontariat”.	Uwaga nieuwzględniona.
1195	Art. 78 ust. 1	KRASP	Zdaniem Komisji użyte w art. 78 ust. 1 projektu ustawy sformułowanie „doświadczenie w zakresie programu studiów” jest niefortunne. Zaproponowano zmiany na „niezbędne kompetencje umożliwiające prawidłową realizację tych zajęć”. Propozycja redakcji przepisu:	Uwaga częściowo uwzględniona.

			<i>Art. 78. 1. Zajęcia są prowadzone przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w danej uczelni oraz przez inne osoby posiadające niezbędne kompetencje umożliwiające prawidłową realizację tych zajęć. doświadczenie w zakresie programu studiów.</i>	
1196	Art. 78 ust. 1	Osoba fizyczna 117 (KRASP)	Sformułowanie „osoba posiadające doświadczenie w zakresie programu studiów” jest wysoce niejasne; niemal wszyscy potencjalni kandydaci są w stanie wykazać, że w jakimś stopniu spełniają to wymaganie.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1197	Art. 78 ust. 1 pkt 1	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Rada zwraca uwagę, że występujący tu warunek trudno będzie spełnić w małych uczelniach, które opierają się na kadrze zewnętrznej. Specjaliści posiadający duże doświadczenie praktyczne niechętnie przechodzą na pełne etaty nauczycieli akademickich, a tylko wtedy spełnialiby kryterium określone w tym punkcie.	Uwaga nieuwzględniona.
1198	Art. 78 ust. 2	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Ten zapis nie uwzględnia struktury i dorobku naukowego lub dydaktycznego nauczycieli, którym powierzy się prowadzenie zajęć. Czy w przypadku profilu ogólnoakademickiego zajęcia powinni prowadzić nauczyciele naukowo-dydaktyczni a dla profilu praktycznego większa część dydaktycznych z doświadczeniem praktycznym? Istnieje zagrożenie, że na pierwszym stopniu (a może nie tylko) duża część zajęć będzie prowadzić grupa asystentów (ograniczenie kosztów kształcenia).	Uwaga nieuwzględniona.
1199	Art. 78 ust. 2	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego	Art. 78 ust. 2 „2. W ramach programu studiów o profilu: 1) praktycznym – co najmniej 50% godzin zajęć prowadzonych jest przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w tej uczelni jako podstawowym miejscu pracy; 2) ogólnoakademickim – co najmniej 75% godzin zajęć prowadzonych jest przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w tej uczelni jako podstawowym miejscu pracy.”. Proponujemy korektę zapisu w kierunku odniesienia procentowego udziału zajęć prowadzonych przez nauczycieli akademickich zatrudnionych na podstawowym etacie do punktów ECTS, nie - jak zaprojektowano - godzin zajęć.	Uwaga nieuwzględniona.
1200	Art. 78 ust. 2	Konfederacja Lewiatan	Likwidacja dotychczasowych minimów kadrowych na kierunku studiów pociąga za sobą regulacje, które wstępują w projekcie w art. 78. 1. Wydaje się, że lepszym rozwiązaniem jest zastąpienie wymiaru godzin punktami ECTS, wymaganymi do zaliczenia toku studiów, zgodnych z systemem bolońskim. Wartości 50% na studiach praktycznych i 75% na profilu akademickim są znacznie zawyżone w stosunku do kompleksowego zestawu zajęć kierunkowych, specjalnościowych i fakultatywnych. Stąd postulat zastosowania wymagań kadrowych w stosunku do kadry etatowej na podstawowym miejscu pracy do nauczycieli uczących na przedmiotach podstawowych, czyli kierunkowych. Dodatkową zaletą takiego rozwiązania jest to, że często o atrakcyjności programów studiów, zwłaszcza w przypadku przedmiotów specjalnościowych i fakultatywnych decyduje kadra praktyków, która nie jest nauczycielami etatowymi, a tym bardziej pierwszoetatowymi.	Uwaga nieuwzględniona.
1201	Art. 78 ust. 2	Collegium Da	Przepis jest niejasny, gdyż nie wskazuje jednoznacznie czy 50% godzin zajęć dotyczy	Uwaga nieuwzględniona.

	pkt 1	Vinci	godzin w bezpośrednim kontakcie z prowadzącym liczone w stosunku do liczby godzin w programie studiów na danym kierunku, czy też godzin prowadzonych w planie zajęć w danym semestrze na kierunku/wydziale/uczelni. Postulujemy doprecyzowanie tego przepisu.	
1202	Art. 78 ust. 2 pkt 2	Osoba fizyczna 121 (KRASP)	W ramach programu studiów o profilu akademickim – co najmniej 75% godzin prowadzonych przez nauczycieli dla których uczelnia jest pierwszym miejscem pracy – to również należy zaznaczyć „gwiazdką”- nie dotyczy uczelni artystycznych!	Uwaga nieuwzględniona.
1203	Art. 79	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Proponowane jest dodanie ust. 3 w brzmieniu: „Student ma prawo wglądu w dokumentację przebiegów swoich studiów”.	Uwaga nieuwzględniona.
1204	Art. 79 ust. 1	Parlament Studentów RP	W odniesieniu do tego przepisu proponujemy dodanie następującego zdania: „studentowi przysługuje prawo wglądu w dokumentację przebiegu studiów, do którego stosowane będą odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego o udostępnianiu akt”. Dodanie takiej treści umożliwi studentowi egzekwowanie swoich praw w zakresie dostępu do dokumentacji związanej z przebiegiem studiów.	Uwaga nieuwzględniona.
1205	Art. 79 ust. 1	Naczelny Dyrektor Archiwów Państwowych	Brak jest w projekcie ustawy definicji dokumentacji przebiegu studiów, co może rodzić dalsze (podobnie jak obecnie) problemy interpretacyjne, co się w takiej dokumentacji powinno znajdować.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
1206	Art. 79 ust. 2	KRASP	W art. 79 ust. 2 projektu ustawy mowa jest o legitymacji studenckiej. Projektodawca nie przewidział jednak regulacji odnoszącej się do wzoru tej legitymacji. Zdaniem Komisji wzór legitymacji powinien być określony w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 87 projektu ustawy, ponieważ legitymacja ta daje studentom pewne uprawnienia określone w innych przepisach. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 79 ust. 2. Uczelnia wydaje studentowi legitymację studencką zgodnie ze wzorem określonym na podstawie art. 87.</i>	Uwaga uwzględniona.
1207	Art. 79 ust. 2	Osoba fizyczna 41	Należy określić obowiązek zapewnienia wydania legitymacji studenckiej w dniu inauguracji. (...) studenci nie mogą korzystać ze zniżek i ulg przewidzianych dla nich do tego czasu, więc są narażeni na większe koszty.	Uwaga nieuwzględniona.
1208	Art. 80 ust. 1	Osoba fizyczna 117 (KRASP)	Trudno stwierdzić, co w tym kontekście znaczy „tok studiów”; zapewne można pominąć to sformułowanie.	Uwaga uwzględniona.
1209	Art. 80 ust. 1	Parlament Studentów RP	Z perspektywy studenckiej regulamin studiów to najważniejszy akt prawny, który reguluje kwestie związane ze studiami i jest zbiorem praw przysługujących studentowi pod-	Uwaga nieuwzględniona.

			czas procesu dydaktycznego. W opinii Parlamentu Studentów RP zaproponowane w projekcie ustawy uregulowania dotyczące uchwalania regulaminu studiów są nieodpowiednie. W aktualnym stanie prawnym pomimo negatywnej opinii odpowiedniego organu samorządu studenckiego senat może uchwalić regulamin studiów. Parlament Studentów RP wskazuje, że po wypracowaniu ostatecznej wersji regulaminu powinien on zostać przekazany do zaopiniowania organowi uchwałodawczemu samorządu studenckiego w ciągu 14 dni. Postulujemy, aby dopiero w przypadku uzyskania akceptacji mógł on zostać poddany pod głosowanie na posiedzeniu senatu. W przypadku negatywnej opinii samorządu studenckiego, w ciągu 3 miesięcy powinien zostać wypracowany kompromis pomiędzy władzami uczelni, a studentami. Wnioskujemy, żeby w przypadku braku akceptacji samorządu studenckiego regulamin nie mógł zostać uchwalony.	
1210	Art. 81	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Czy naprawdę jedynym warunkiem przystąpienia do egzaminu dyplomowego na studiach drugiego stopnia i jednolitych studiach magisterskich jest pozytywna ocena pracy dyplomowej? A co z osiągnięciem wszystkich zakładanych w programie efektów uczenia się? Przypuszczalnie chodzi o to, że na tych studiach napisanie pracy dyplomowej jest obowiązkiem w przeciwieństwie do studiów pierwszego stopnia, tylko użyto nieprecyzyjnego sformułowania. Proponuje się uzupełnić przepis w następujący sposób: „Jednym z warunków przystąpienia do egzaminu dyplomowego na studiach drugiego stopnia i jednolitych studiach magisterskich jest pozytywna ocena pracy dyplomowej. Pozostałe warunki określa program studiów.”.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1211	Art. 81	Politechnika Łódzka	W projekcie nie jest przewidziana możliwość utajnienia pracy dyplomowej i jej recenzji w przypadku wykonywania pracy na zlecenie jednostek administracji publicznej, np. Ministerstwa Obrony Narodowej lub firm pragnących zachować poufność otrzymanych wyników. Warto w tym miejscu zauważyć, że projekt ustawy przewiduje utajnienie rozprawy doktorskiej i recenzji (art. 183 ust. 2).	Uwaga uwzględniona.
1212	Art. 81 ust. 1	Osoba fizyczna 117 (KRASP)	Warunki przystąpienia do egzaminu dyplomowego to raczej materia regulaminu studiów, a nie programu studiów.	Uwaga uwzględniona.
1213	Art. 81 ust. 1	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	„Warunkiem przystąpienia do egzaminu dyplomowego na studiach drugiego stopnia i jednolitych studiach magisterskich jest pozytywna ocena pracy dyplomowej.” Oznacza to, że praca dyplomowa inżynierska nie jest wymagana ustawowo, choć trudno wyobrazić sobie uprawnień inżynierskich bez choćby pracy projektowej. Jeśli uczelnie techniczne wprowadzą obowiązek przygotowania pracy dyplomowej inżynierskiej (oczywiście pisemnej), to spadnie na nią obowiązek sprawdzania z wykorzystaniem	Uwaga częściowo uwzględniona.

			systemu antyplagiatowego, zgodnie z art. 81 ust. 5. „Jeżeli praca dyplomowa jest pracą pisemną, uczelnia sprawdza ją przed egzaminem dyplomowym z wykorzystaniem Jednolitego Systemu Antyplagiatowego, o którym mowa w art. 349 ust. 1.”. Warto zwrócić uwagę na paradoks polegający na tym, iż na kierunkach humanistyczno-społecznych, gdzie prawdopodobieństwo występowania plagiatu jest wysokie nie będzie obowiązku sprawdzania prac dyplomowych licencjackich (bo ich nie będzie...), a prac inżynierskich tak, podczas gdy ryzyko popełnienia plagiatu ogranicza się praktycznie do wstępu rozprawy.	
1214	Art. 81 ust. 3	Parlament Studentów RP	Proponujemy dokonanie modyfikacji treści tego przepisu w następujący sposób: „Praca dyplomowa jest samodzielnym opracowaniem zagadnienia naukowego lub artystycznego, lub problemu praktycznego, lub dokonaniem technicznym lub artystycznym prezentującym ogólną wiedzę i umiejętności studenta związane z danym kierunkiem, poziomem i profilem studiów oraz umiejętności samodzielnego analizowania i wnioskowania.”.	Uwaga uwzględniona.
1215	Art. 81 ust. 4	Kolegium Dziekańskie Wydziału Filozoficzno-historycznego Uniwersytetu Łódzkiego	Doceniamy szczególnie te działania Ministerstwa, które w ostatnim czasie doprowadziły do poprawy jakości nauczania poprzez zastosowanie współczynnika dostępności wykładowcy dla studenta. Sytuacja nigdy się jednak w pełni nie poprawi, jeśli – oprócz przywrócenia egzaminów wstępnych na studia, podniesienia progu minimalnego zdawalności matury państwowej, niezbędnych reform w szkolnictwie ponadpodstawowym – nie zostanie rozwiązany jeden zadawniony problem studiów pierwszego i drugiego stopnia. Mamy tu na myśli wielką liczbę dyplomantów przypadających na jednego promotora prac licencjackich i magisterskich. Problemu tego nie rozwiąże samodzielnie żadna wielka albo niewielka uczelnia w Polsce, ze względu na naciski wewnątrzinstytucjonalne. Tutaj także konieczna jest interwencja ustawodawcy, i to z możliwie wysokiego progu normy prawnej: odpowiednie ograniczenie trzeba wprowadzić do ustawy, nie do rozporządzenia wykonującego ustawę. W związku z powyższym postulujemy wprowadzenie do projektu ustawy ograniczenia maksymalnej liczby seminarzystów licencjackich i magisterskich piszących pracę pod opieką jednego promotora. Sądzymy, że liczba prowadzonych w ten sposób studentów nie powinna przekraczać 10–15 w roku akademickim, liczby te traktujemy jednak jedynie jako propozycję. Obstawiamy natomiast przy konieczności wprowadzenia tego rodzaju regulacji, np. poprzez poszerzenie art. 81 ust. 4 ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
1216	Art. 81 ust. 4	Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych	Proponuje się dopisanie jako kontynuację zdania po kropce: „Na studiach pierwszego stopnia o profilu praktycznym praca dyplomowa o charakterze kazuistycznym przygotowana w oparciu o case study może być prowadzona przez osobę z tytułem magistra zgodnie ze standardem kształcenia na danym kierunku oraz pod warunkiem posiadania dużego doświadczenia zawodowego tej osoby w zakresie powiązanym tematem pracy.”.	Uwaga nieuwzględniona.

1217	Art. 81 ust. 4	Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa im. S. Staszica w Pile	Zgodnie ze standardami kształcenia dla kierunku pielęgniarstwo student studiów I stopnia jest zobowiązany do przygotowania pracy dyplomowej (licencjackiej), a jej promotorem może być nauczyciel akademicki posiadający prawo wykonywania zawodu pielęgniarki i co najmniej tytuł zawodowy magistra. Natomiast zgodnie z art. 81 ust. 4 ustawy promotor musi posiadać co najmniej stopień doktora.	Uwaga uwzględniona.
1218	Art. 81 ust. 4 i 6	KRASP	W art. 81 ust. 4 projektu ustawy doprecyzowano, że praca dyplomowa przygotowywana jest pod opieką promotora. Usunięto również obowiązek udostępniania na stronie internetowej uczelni recenzji prac dyplomowych, o którym mowa w ust. 6. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 81. 4. Praca dyplomowa jest przygotowywana pod kierunkiem opiekuna osoby, która posiada co najmniej stopień doktora.</i> <i>5. Jeżeli praca dyplomowa jest pracą pisemną, uczelnia sprawdza ją przed egzaminem dyplomowym z wykorzystaniem Jednolitego Systemu Antyplagiatowego, o którym mowa w art. 349 ust. 1.</i> <i>6. Na stronie internetowej uczelni, nie później niż 3 dni przed egzaminem dyplomowym, udostępnia się recenzje pracy dyplomowej.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
1219	Art. 81 ust. 5	Parlament Studentów RP	Proponujemy dokonanie modyfikacji treści tego przepisu w następujący sposób: „Jeżeli praca dyplomowa lub jej część jest pracą pisemną, uczelnia sprawdza jej pisemną część przed egzaminem dyplomowym z wykorzystaniem Jednolitego Systemu Antyplagiatowego, o którym mowa w art. 349 ust. 1.”. Większość prac dyplomowych w uczelniach technicznych zawiera jedynie wstęp teoretyczny dlatego zasadne jest dokonanie sprawdzenia tylko tej części pracy. Proponowana zmiana zapobiegnie konieczności sprawdzania całych prac w systemie.	Uwaga nieuwzględniona.
1220	Art. 81 ust. 6	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Przepis zobowiązujący uczelnię do udostępnienia na stronie internetowej recenzji pracy dyplomowej może naruszać zasady ochrony danych osobowych. Wystarczyłoby umieścić tu zapis o obowiązku udostępnienia dyplomantowi tych recenzji.	Uwaga nieuwzględniona.
1221	Art 81 ust. 6	Obywatele Nauki	Proponuje się wydłużenie okresu publikacji recenzji przed egzaminem dyplomowym z 3 dni do 7 dni.	Uwaga nieuwzględniona.
1222	Art. 81 ust. 6	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	Pozytywnie należy ocenić zasadę, że recenzje pracy dyplomowej są publikowane na stronie internetowej uczelni. Jednak zaproponowany w projekcie trzydniowy termin jest zbyt krótki i powoduje, że staje się wymogiem formalnym z niewystarczającym znaczeniem praktycznym. Tego rodzaju termin powinien być najkrócej 7-dniowy. Poprawi to zarówno dyscyplinę składania prac, jak i możliwość zweryfikowania treści recenzji przed obroną, zarówno przez autora pracy, jak i osoby, które mogą być zainteresowane ich treścią.	Uwaga nieuwzględniona.
1223	Art. 81 ust. 6	Uniwersytet w	„6. Na stronie internetowej uczeni [literówka], nie później niż 3 dni przed egzaminem	Uwaga nieuwzględniona.

		Białymstoku	dypłomowym, udostępnia się recenzje pracy dyplłomowej.” - ale na ogólnodostępnej stronie www uczelni jak obecnie jest z recenzjami doktoratów czy po zalogowaniu, jak obecnie jest z APD? Analogiczna uwaga do art. 86 ust. 3 dot. opłat; czy są rozwiązania dotyczące uznawania przedmiotów realizowanych za granicą na wzór obecnego art. 165 P.s.w. (vide program Erasmus+)?	
1224	Art. 81 ust. 6	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	„Na stronie internetowej uczelni, nie później niż 3 dni przed egzaminem dyplłomowym, udostępnia się recenzje pracy dyplłomowej.” – zapewne jest to słuszne, ale przedłuży ukończenie studiów I stopnia (w systemie siedmiosemestralnym) i utrudni rekrutację na studia II st., w bardzo krótkim dostępnym czasie pomiędzy semestrem zimowym i letnim.	Uwaga nieuwzględniona.
1225	Art. 82	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Zapis ten powinien znaleźć się w standardach kształcenia, a nie podlegać regulacji w ustawie.	Uwaga nieuwzględniona.
1226	Art. 82	Krajowa Izba Diagnostów Laboratoryjnych	Zasadne jest rozważenie czy nie należy w odniesieniu do kierunku analityka medyczna określić co należy rozumieć przez datę ukończenia studiów.	Uwaga nieuwzględniona.
1227	Art. 82	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Niekiedy zdarza się, że studenci ostatniego roku zdają ostatni egzamin dużo wcześniej niż ostatnie zaliczenie i wówczas data ukończenia studiów to zgodnie z ustawą data ostatniego egzaminu a dyplom wydajemy dużo później tzn. po zdaniu wszystkich egzaminów i uzyskaniu wszystkich zaliczeń. Propozycja: Datą ukończenia studiów jest data złożenia egzaminu dyplłomowego, w przypadku kierunków lekarskiego, lekarsko-dentystycznego i weterynarii – data złożenia ostatniego wymaganego programem studiów egzaminu lub zaliczenia a w przypadku kierunków farmacja, ratownictwo medyczne i fizjoterapia – data zaliczenia ostatniej, wymaganej programem studiów praktyki.	Uwaga nieuwzględniona.
1228	Art. 82	KEJN	Student powinien zachowywać prawa studenta do końca semestru lub roku akademickiego, jeśli kończy studia w terminie.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1229	Art. 83 ust. 1	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych	Proponuje się dodanie w ust. 1 pkt 3 w brzmieniu: „3) może otrzymać dyplom okolicznościowy, z okazji okrągłej rocznicy ukończenia studiów.”. (Uzasadnienie jak do zmiany w art. 10.)	Uwaga nieuwzględniona.

		Politechniki Warszawskiej „ELKA”		
1230	Art. 83	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się dodanie ust. 5 w brzmieniu: „5. Uczelnia wydaje wszystkie dyplomy w wersji dwujęzycznej - polskiej i angielskiej.”. W czasach gdy mobilność transgraniczna jest naturalną i pożądaną cechą kariery zawodowej, zarówno w nauce jak i w biznesie, automatyczne wydawanie dyplomów w wersji dwujęzycznej musi być standardem dla uczelni w XXI wieku.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1231	Art. 83 ust. 1	KRASP	W art. 83 ust. 1 dodano przepisy mówiące o dyplomie ukończenia studiów krótkiego cyklu. Zdaniem Komisji dyplom ten powinien potwierdzać uzyskanie tytułu zawodowego specjalisty dyplomowanego lub równorzędnego określonego kierunku i profilu studiów. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 83. 1. Absolwent studiów:</i> <i>0) krótkiego cyklu - otrzymuje dyplom ukończenia studiów, potwierdzający uzyskanie tytułu zawodowego specjalisty dyplomowanego lub równorzędnego określonego kierunku i profilu studiów;</i> <i>1) pierwszego stopnia - otrzymuje dyplom ukończenia studiów, potwierdzający uzyskanie wykształcenia wyższego oraz tytułu zawodowego licencjata, inżyniera albo równorzędnego określonego kierunku i profilu studiów;</i> <i>2) drugiego stopnia i jednolitych studiów magisterskich - otrzymuje dyplom ukończenia studiów, potwierdzający uzyskanie wykształcenia wyższego oraz tytułu zawodowego magistra, magistra inżyniera albo równorzędnego określonego kierunku i profilu studiów.</i>	Uwaga częściowo uwzględniona.
1232	Art. 83 ust. 2	Uniwersytet w Białymstoku	W terminie 30 dni od dnia ukończenia studiów uczelnia wydaje absolwentowi dyplom ukończenia studiów wraz z suplementem oraz co najmniej 2 odpisy dyplomu. Uwaga: Powyższy termin wydłużyć do 50 dni	Uwaga nieuwzględniona.
1233	Art. 83 ust. 2	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	W terminie 30 dni od dnia ukończenia studiów uczelnia wydaje absolwentowi dyplom ukończenia studiów wraz z suplementem oraz co najmniej 2 odpisy dyplomu. Bardzo krótki czas powinien być wydłużony przynajmniej do 60 dni. Szczególnie dotyczy to studiów II stopnia, gdzie duża część studentów na ostatnim semestrze już pracuje, w związku z tym obrony są bardzo rozciągnięte w czasie, a najczęściej występują w lipcu.	Uwaga nieuwzględniona.
1234	Art. 84	Akademia	Niepokój budzi przepis dotyczący uwierzytelniania dokumentów potwierdzających wy-	Uwaga nieuwzględniona.

		Młodych Uczonych PAN	kształcenie, zdefiniowany bez jasnego powiązania z aktami wykonawczymi lub przejściowymi. W jakich sytuacjach uwierzytelnienie będzie konieczne? Czy będzie to procedura obowiązkowa dla osób pragnących podjąć pracę za granicą, czy jedynie możliwa na wniosek osoby zainteresowanej (np. gdy uwierzytelnienia będzie wymagał przyszły pracodawca? W chwili obecnej zgodnie prawodawstwem UE (np. Dyrektywą 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektywy 89/48/EEC, 95/51 EEC oraz 99/42 EEC) istnieje uznawalność kwalifikacji i wykształcenia. W sytuacjach konieczności oceny takich kwalifikacji, ciężar przygotowania ram prawnych uznawalności spoczywa na kraju, do którego osoba posiadająca kwalifikacje wyjeżdża. Wprowadzenie dodatkowego krajowego etapu „uwierzytelniania” bez podanych żadnych kryteriów, ram czasowych czy procedury takiego działania może znacząco ograniczyć swobodę mobilności zawodowej absolwentów studiów wyższych.	
1235	Art. 84 ust. 2	Stowarzyszenie ISSA Polska	Proponujemy modyfikację punktu na rzecz wskazania nowoczesnego sposobu podpisywania w postaci elektronicznej kwalifikowanym podpisem elektronicznym lub podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP. W przypadku, gdyby rezygnacja z tradycyjnego sposobu podpisywania była niemożliwa w całości, prosimy o rozważenie wprowadzenia alternatywy poprzez profil zaufany lub podpis kwalifikowany.	Uwaga nieuwzględniona.
1236	Art. 84 ust. 5	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Zmiana zasad ustalania opłat za uwierzytelnianie dokumentacji przebiegu studiów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą. Dotąd obowiązywała stała kwota 19 zł.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
1237	Art. 84 ust. 5	Komitet Nauk Demograficznych PAN	Wątpliwości budzi zmiana zasad ustalania opłat za uwierzytelnianie dokumentacji przebiegu studiów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą. Dotąd obowiązywała stała kwota (19 zł).	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
1238	Art. 85	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się dodanie ust. 4 w brzmieniu: „4. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 1 pkt 8 nie może przekroczyć wysokości kosztów wytworzenia tych dokumentów.”. Jest oczywiste, że wydanie dokumentów związanych ze studiami jest integralną częścią studiów, a tym samym koszt ich uzyskania może wyłącznie wynikać z kosztów wytworzenia; a nie stanowić źródła dodatkowego przychodu dla uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
1239	Art. 85	KEJN	Sprawę odpłatności można elegancko zapisać w terminach punktów ECTS - pula wyni-	Uwaga nieuwzględniona.

			kająca z programu studiów jest bezpłatna; jeśli student ma dobre wyniki otrzymuje extra np. do 25% bezpłatnych punktów. Za dodatkowe musi zapłacić. Takie rozwiązanie załatwia jednocześnie zajęcia „nieobjęte programem” jak też powtarzanie z powodu niezadaawalających wyników w nauce. Zapis ust. 1 pkt 5 jest niejasny; czy jeśli zajęcia są objęte programem studiów na kierunku A, a chce je zaliczać student kierunku B, to czy są one objęte, czy nie objęte programem?	
1240	Art. 85	Nowoczesna; Osoba fizyczna 73	Niezasadnie wyeliminowano w projekcie ustawy przepis określający, że opłaty za studia niestacjonarne oraz opłaty za zajęcia powtarzane w uczelni publicznej nie mogą przekraczać kosztów kształcenia. Dotychczasowa regulacja w tym zakresie stanowiła implementację kluczowego z punktu widzenia systemowego wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 listopada 2000 r., sygn. akt 18/99, który to Trybunał w uzasadnieniu wyroku słusznie wskazał, że „Publiczna szkoła wyższa, wyposażona w majątek publiczny, nie może przekształcić się w zakresie związanym z dydaktyką świadczoną odpłatnie w instytucję komercyjną, a więc w podmiot prowadzący działalność gospodarczą na zasadach konkurencji z niepublicznymi szkołami wyższymi, w pełni podporządkowany prawom rynku i nastawiony na zysk. (...) Czesne pobierane od studentów tzw. studiów płatnych nie może więc przekraczać kosztów ponoszonych przez uczelnie w zakresie niezbędnym do uruchomienia i prowadzenia tej działalności dydaktycznej. Dla określenia poziomu tych kosztów istotne znaczenie ma fakt, że w dyspozycji uczelni publicznych znajdują się określone części mienia państwowego (przysiężone uczelni z momentem jej utworzenia, a następnie w drodze dotacji na inwestycje szkoły), a ponadto, że uczelnie państwowe otrzymują (...) dotacje z budżetu państwa na działalność dydaktyczną, na kształcenie kadr, na badania własne, na utrzymanie uczelni, na inwestycje budowlane.” Stanowisko to potwierdzone zostało także w późniejszym wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 czerwca 2014 r., sygn. akt 35/11. Wydaje się zatem, że konieczne jest wprowadzenie do projektu przepisu gwarancyjnego dla studentów przynajmniej w zakresie opłat za studia niestacjonarne oraz za zajęcia nieobjęte planem studiów (czyli ponadprogramowe), w przypadku opłat za powtarzanie zajęć Trybunał w przywoływanym wyroku z 2014 r. wypowiedział się, że opłaty za powtarzanie zajęć mogą mieć charakter preferencji negatywnej, czyli, że studenci powtarzający zajęcia mogą być w zakresie opłat traktowani mniej korzystnie, niż studenci wypełniający obowiązki studenta. W związku z powyższym w art. 85 proponuje się dodać ust. 4 w brzmieniu: "4. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 5 nie może przekraczać kosztów ponoszonych w zakresie niezbędnym do uruchomienia i prowadzenia w danej uczelni studiów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, oraz zajęć na studiach, o których mowa w ust. 1 pkt 5, z uwzględnieniem kosztów przygotowania i wdrażania strategii rozwoju uczelni,	Uwaga nieuwzględniona.

			w szczególności rozwoju kadr naukowych i infrastruktury dydaktycznonaukowej, w tym amortyzacji i remontów." Zasadne jest wprowadzenie w projekcie ustawy kar administracyjnych nakładanych przez ministra na uczelnie za nieprzestrzeganie zasad ustalania i pobierania opłat za studia - przyspieszy to przywracanie stanu zgodnego z prawem w uczelniach naruszających te przepisy. Nie jest jednak właściwym zabiegiem rezygnacja z obowiązku uczelni zawierania umów ze studentami regulujących zasady pobierania opłat oraz określających podstawowe zobowiązania stron - umowy te przecież nie regulują jedynie kwestii opłat za studia, ale także zobowiązania uczelni związane ze świadczonym kształceniem; projekt ustawy nie określa przecież takich szczegółów jak opłaty pobierane za niepełne okresy nauki, rozliczanie pobranych z góry opłat, czy gwarancje bezpłatnego korzystania z biblioteki uczelni. Wbrew opinii części rektorów uczelni publicznych umowy nie są "zbędnym obciążeniem biurokratycznym" a podstawowym dokumentem regulującym relacje przedsiębiorca - konsument. Przypomnieć bowiem należy, że student korzystający ze świadczeń edukacyjnych świadczonych przez uczelnię zarówno na gruncie prawa polskiego, jak i prawa europejskiego ma status konsumenta - ze wszystkimi tego konsekwencjami prawnymi, których niektóre uczelnie zdają się nie być świadome.	
1241	Art. 85	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Proponowane jest rozszerzenie tego artykułu przez wymienienie również katalogu opłat w uczelni niepublicznej.	Uwaga nieuwzględniona.
1242	Art. 85 i 86	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Przepis art. 85 ust. 1 dotyczy pobierania opłat przez uczelnie publiczne, natomiast art. 86 ust. 1 dotyczy wszystkich uczelni, co jest niespójne z art. 85 ust. 1. Należałoby wszędzie dopisać „uczelnia publiczna”.	Uwaga nieuwzględniona.
1243	Art. 85 ust. 1 pkt 4 i 10, art. 193 ust. 7	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Nieprecyzyjne zapisy. Z korelacji tych zapisów może wynikać, że nie można pobierać opłat od cudzoziemców za studia doktoranckie, które są prowadzone w języku angielskim.	Uwaga nieuwzględniona.
1244	Art. 85 ust. 1	Przewodniczący Rady Wykonawczej Konferencji Dyrektorów	Zgodnie z art. 14 ust. 2 ustawy o bibliotekach pobieranie opłat jest dozwolone w kilku wymienionych w przytoczonym art. 14 przypadkach. Nadmieniam, że ustawa o bibliotekach obejmuje również biblioteki szkół wyższych, które są w niej uwzględnione jako biblioteki naukowe. Biblioteki szkół wyższych w oparciu o ten przepis pobierają opłaty przede wszystkim za niezwrócone w terminie wypożyczone materiały biblioteczne, a	Uwaga nieuwzględniona.

		Bibliotek Akademickich Szkół Polskich, Konferencja Dyrektorów Bibliotek Akademickich Szkół Polskich (KRASP)	także za zniszczenie lub zagubienie wypożyczonych zbiorów. Opłaty te mają istotne znaczenie dyscyplinujące i porządkujące obrót zasobami bibliotek. Rozumiemy, że precyzyjne wylistowanie przypadków, w których uczelnia publiczna może pobierać opłatę, ma na celu zapobieżenie nadmiernemu i nieuzasadnionemu rozbudowywaniu katalogu powodów dopuszczających pobieranie opłat. Wnosimy o uzupełnienie art. 85 ust. 1 o zapis, który pozwoliłby na pobieranie opłat zgodnie z zapisami zawartymi w art. 14 ust. 2 ustawy o bibliotekach.	
1245	Art. 85 ust. 1	Parlament Studentów RP	W odniesieniu do tego przepisu proponujemy wprowadzenie pomiędzy ust. 2 a ust. 3 ustępu, który w obecnie obowiązującej ustawie znajduje się w art. 99 ust. 2, tj. „Wyokość opłat, o których mowa w ust. 1, ustala rektor uczelni publicznej, z tym że opłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 2, nie mogą przekraczać kosztów ponoszonych w zakresie niezbędnym do uruchomienia i prowadzenia w danej uczelni, odpowiednio studiów lub studiów doktoranckich oraz zajęć na studiach i studiach doktoranckich, z uwzględnieniem kosztów przygotowania i wdrażania strategii rozwoju uczelni, w szczególności rozwoju kadr naukowych i infrastruktury dydaktyczno-naukowej, w tym amortyzacji i remontów.”.	Uwaga nieuwzględniona.
1246	Art. 85 ust. 1 pkt 1	Osoba fizyczna 47	Wskazany przepis jest nieprecyzyjny, nie wskazuje bowiem czy możliwość pobierania opłat za przeprowadzenie rekrutacji dotyczyć ma wyłącznie rekrutacji na studia (tj. studia pierwszego i drugiego stopnia – analogicznie jak w obecnie obowiązującej ustawie), czy też przewidywana jest możliwość pobierania opłat również w rekrutacji do szkoły doktorskiej, na studia podyplomowe lub inne formy kształcenia.	Uwaga nieuwzględniona.
1247	Art 85 ust. 1 pkt 4	Osoba fizyczna 61	Nie powinno się pobierać opłat za studia w języku angielskim. Nauczyciele akademicki w Polsce są zobowiązani do biegłości w języku angielskim. Prowadzenie studiów w języku angielskim powinno się w Polsce promować, ponieważ jest to jedyna szansa na umiędzynarodowienie polskich uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
1248	Art. 85 ust. 1 pkt 9	Uniwersytet Śląski w Katowicach	Rekomendujemy dopuszczenie możliwości dokonania zmian w ustaleniu opłat wymienionych w art. 85 ust. 1 pkt 9, np. ze względu na zmiany przepisów prawa (np. kwota minimalnego wynagrodzenia za pracę, waloryzacja stawek GUS, niezależny od uczelni wzrost kosztów eksploatacyjnych (ceny jednostkowe za media). Uczelnia kształtuje poziom opłat za zakwaterowanie w domach studenckich, w odniesieniu do kosztów utrzymania.	Uwaga uwzględniona.
1249	Art. 85 ust. 2	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych	Dlaczego uczelnia publiczna nie może ustalić warunków i trybu zwalniania studentów cudzoziemców z opłat? Zasady powinny pozostać takie same dla wszystkich.	Uwaga uwzględniona.

		(KRASP)		
1250	Art. 85 ust. 3	Osoba fizyczna 59	Proponuje się nadanie temu przepisowi nowego brzmienia: „3. Wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1 pkt 3-6 nie może przekroczyć 1% najniższego wynagrodzenia za pracę za jedno potwierdzenie na jeden semestr zajęć jednego typu z jednego przedmiotu.”. Należy minimalizować dodatkowe opłaty studentów, ponieważ kształcenie powinno odpowiadać ich potrzebom.	Uwaga nieuwzględniona.
1251	Art. 85 ust. 3	Osoba fizyczna 77	Nie do końca jasny zapis: <i>Wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1 pkt 6, nie może przekraczać kosztów przeprowadzania potwierdzania efektów uczenia się o więcej niż 20%.</i> (w kontekście ust. 1 pkt 6, do którego się odnosi)	Uwaga nieuwzględniona.
1252	Art. 86	Uczelnia Jana Wyżykowskie- go ZAMPOL Sp. z o.o.	Zmiana w art. 86 ust. 1 i 2: „Art. 86. 1. Uczelnia publiczna ustala opłaty pobierane od studentów oraz ich wysokość przed rozpoczęciem rekrutacji, po zasięgnięciu opinii samorządu studenckiego. 2. Do czasu ukończenia studiów przez osoby przyjęte na studia w ramach rekrutacji, o której mowa w ust. 1, uczelnia publiczna nie może zwiększyć dla nich wysokości opłat ani wprowadzić nowych opłat. 3. Informację o wysokości opłat, o których mowa w ust. 1, uczelnia zamieszcza na swojej stronie internetowej. 4. Uczelnia nie pobiera opłat za rejestrację na kolejny semestr lub rok studiów, egzaminy, w tym egzamin poprawkowy, egzamin komisyjny, egzamin dyplomowy, wydanie dziennika praktyk zawodowych, złożenie i ocenę pracy dyplomowej oraz wydanie suplementu do dyplomu.”. Przewidywanie kosztów kształcenia na 5 lat do przodu ocenić należy jako nierealne. Uczelnie niepubliczne nie mogą ponosić takiego ryzyka. Kompromisowym rozwiązaniem mogłoby być zastrzeżenie, że czesne nie może być zwiększone o pewien zindeksowany wskaźnik (np. inflacji). Postulujemy pozostawienie uczelniom (szczególnie niepublicznym) możliwości podpisywania ze studentami umowy o naukę, ponieważ precyzują one prawa i obowiązki stron w tym względzie.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1253	Art. 86	Nowoczesna	Słuszny kierunek. Wątpliwości budzi jednak artykuł 86: <i>Art.86. Uczelnia ustala opłaty pobierane od studentów oraz ich wysokość przed rozpoczęciem rekrutacji, po zasięgnięciu opinii samorządu studenckiego.</i> Zmienić wyrażanie „po zasięgnięciu opinii samorządu studenckiego” na „po uzgodnieniu z samorządem studenckim” albo „po akceptacji przez samorząd studencki”. Opłaty mogą bowiem być bardzo wysokie, a opinia samorządu negatywna, a uczelnia nadal będzie mogła je przyjąć (mimo nieprzychylnej opinii). Uzgodnienie / akceptacja przez samorząd	Uwaga nieuwzględniona.

			studencki będzie mogło zablokować wysokie opłaty nakładane przez uczelnie.	
1254	Art. 86	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistyczno-społecznego	Przepis dotyczy ustalania opłat pobieranych od studentów. W przypadku uczelni niepublicznych, które nie otrzymują dotacji na prowadzenie kształcenia, ograniczenie możliwości swobodnego ustalania opłat (np. za egzaminy poprawkowe, o czym mówi ust. 4) jest nieuzasadnione. Wnosimy o wskazanie w przepisie, że dotyczy on wyłącznie uczelni publicznych.	Uwaga nieuwzględniona.
1255	Art. 86 i 170 ust. 2	Nowoczesna; Osoba fizyczna 73	Eliminacja z ustawy obowiązku zawierania umów, pomijając ich dotychczasowy walor edukacyjny, skutecznie może utrudnić - jeśli w niektórych przypadkach wręcz nie unieвозмоwić - skuteczne dochodzenie roszczeń studenta wobec uczelni na drodze cywilnej, a wbrew pozorom również dochodzenie roszczeń uczelni wobec studentów i byłych studentów. W związku z powyższym w art. 86 proponuje się dodanie ust. 5 w brzmieniu: „5. Opłaty za studia i usługi edukacyjne oraz inne usługi świadczone przez uczelnie, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2-6 i 9-10, w tym wysokość, zasady i tryb pobierania tych opłat określa umowa. Umowa określa podstawowe zobowiązania stron umowy w zakresie świadczeń wzajemnych.”. w konsekwencji w art. 170 ust. 2 należy dodać zdanie drugie w brzmieniu: "Przepis art. 86 ust. 5 stosuje się odpowiednio."	Uwaga nieuwzględniona.
1256	Art. 86 ust. 1	Komitet Nauk Demograficznych PAN, Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Przekazano uczelni kompetencje do ustalania wysokości opłat za studia. Poprzednio ustawa wprost wskazywała, że organem właściwym w tym zakresie jest rektor. Wprowadzono również obowiązek zasięgnięcia opinii samorządu studenckiego w tym zakresie oraz wskazano, że ustalenie wysokości tych opłat musi nastąpić przed rozpoczęciem rekrutacji. Powyższa zmiana skutkuje tym, że: - z uwagi na fakt, iż na UEP rekrutacja rozpoczyna się najczęściej nie później niż w połowie maja - prace nad sporządzaniem kalkulacji kosztów studiów oraz ustalenie wysokości opłat za studia będą musiały zostać przeprowadzone wcześniej, niż dotychczas. Ponadto należy zwrócić uwagę, że projekt ustawy: -nie przewiduje zawierania umów ze studentami i doktorantami, oraz innymi desygnatariuszami o świadczenie usług edukacyjnych, jest to znaczne ułatwienie dla administracji uczelni, ale może utrudnić ściąganie zaległych opłat (dotychczas sądy przyjmują zasadę „nie ma umowy - nie ma obowiązku zapłaty); - nie zawiera przepisu o przedawnieniu roszczeń z tytułu opłat za usługi edukacyjne - może to ponownie otworzyć spory o termin przedawnienia takich roszczeń.	Uwaga nieuwzględniona.
1257	Art. 86 ust. 1 i 2	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	Propozycja zmiany: 1. Uczelnia ustala opłaty pobierane od studentów oraz ich wysokość przed rozpoczęciem rekrutacji, po zasięgnięciu opinii samorządu studenckiego. 2. Do czasu ukończenia studiów przez osoby przyjęte na studia w ramach rekrutacji, o	Uwaga nieuwzględniona.

			której mowa w ust. 1, uczelnia nie może zwiększyć dla nich wysokości opłat ani wprowadzić nowych opłat, chyba że wzrost opłat jest uzasadniony zmianami przepisów prawa, których uczelnia nie mogła przewidzieć przy ich ustalaniu. Uzasadnienie: Na wysokość opłat wpływ mają koszty ponoszone przez Uczelnię, w tym związane z obowiązującymi przepisami prawa (np. dot. wysokości wynagrodzenia wraz z pochodnymi). Drastyczny wzrost tych kosztów w przypadku braku możliwości zmiany umowy może doprowadzić do negatywnych skutków finansowych dla uczelni.	
1258	Art. 86 ust. 1	Osoba fizyczna 47	Przepis nie określa czy opinia samorządu studenckiego ma jedynie charakter pomocniczy czy wiążący dla organu ustalającego wysokość opłat. Istotne jest przy tym, że zgodnie z proponowaną regulacją art. 24 ust. 2 pkt 6 do zadań rektora należy prowadzenie gospodarki finansowej uczelni. Oznacza to, że choć rektor jest formalnie odpowiedzialny za finanse uczelni, to jego decyzje w tym zakresie mogą być ograniczone opinią samorządu studenckiego w przedmiocie przyszłych opłat za studia. Ponadto należy zwrócić uwagę, że w imię źle pojętej solidarności z osobami przyjętymi na studia samorząd studencki może podejmować próby blokowania opłat, które będzie uważać za zbyt wysokie – nawet jeżeli wysokość opłat dla przyszłych studentów będzie wynikać z rzeczywistych kosztów ponoszonych przez uczelnię.	Uwaga nieuwzględniona.
1259	Art. 86 ust. 2	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Rada nie widzi zasadności ustalania opłat wymienionych w art. 85 ust. 1 pkt 5, czyli za prowadzenie zajęć, nieobjętych programem studiów, przed rozpoczęciem rekrutacji. Zajęcia nieobjęte programem studiów z definicji nie są obligatoryjne dla studenta i zwykle są organizowane w trakcie trwania studiów - nie przewiduje się ich w trakcie uruchamiania cyklu kształcenia. Brak możliwości wprowadzenia nowych opłat uniemożliwi organizowanie dodatkowych odpłatnych kursów w trakcie trwania cyklu kształcenia, nawet jeśli ich organizacja będzie wynikać z potrzeb studentów.	Uwaga uwzględniona.
1260	Art. 86 ust. 2	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Dodanie poniższego przepisu: „Art. 86. 2. Do czasu ukończenia studiów przez osoby przyjęte na studia w ramach rekrutacji, o której mowa w ust. Błąd! Nie można odnaleźć źródła odwołania., uczelnia nie może zwiększyć dla nich wysokości opłat <i>ponad średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług ustalony w ustawie budżetowej na dany rok budżetowy</i> ani wprowadzić nowych opłat.” Nie uwzględniono wzrostu kosztów uczelni spowodowanej inflacją. Uczelnia poniesie niezawinione koszty, na powstanie których nie miała wpływu.	Uwaga nieuwzględniona.
1261	Art. 86 ust. 2	KRASP	W art. 86 ust. 2 projektu ustawy dodano zastrzeżenie mówiące, że opłaty za prowadzenie zajęć nieobjętych programem studiów (czyli nieobowiązkowych dla studenta) oraz korzystanie z domów studenckich i stołówek studenckich mogą ulegać zmianie. Propozycja	Uwaga częściowo uwzględniona.

			redakcji przepisu: <i>Art. 86. 1. Rektor po zasięgnięciu opinii samorządu studenckiego Uczelnia ustala wysokość opłat pobieranych od studentów oraz ich wysokość. Wysokość opłat podaje się do wiadomości publicznej przed rozpoczęciem rekrutacji, zamieszczając na stronie internetowej uczelni po zasięgnięciu opinii samorządu studenckiego.</i> <i>2. Do czasu ukończenia studiów przez osoby przyjęte na studia w ramach rekrutacji, o której mowa w ust. 1, uczelnia nie może zwiększyć dla nich wysokości opłat ani wprowadzić nowych opłat, z zastrzeżeniem opłat, o których mowa w art. 85 ust. 1 pkt 5 i 9.</i> <i>3. Informację o wysokości opłat, o których mowa w ust. 1, uczelnia zamieszcza na swojej stronie internetowej.</i>	
1262	Art. 86 ust. 2	Konfederacja Lewiatan	Zakaz zwiększania opłat za studia de facto będzie najbardziej odczuwalny dla uczelni niepublicznych, których z kolei nie dotyczy - w odniesieniu do środków na utrzymanie potencjału dydaktycznego - waloryzacja środków przekazywanych przez MNiSW (art. 379).	Uwaga nieuwzględniona.
1263	Art. 86 ust. 2	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Do czasu ukończenia studiów przez osoby przyjęte na studia w ramach rekrutacji, o której mowa w ust. 1, uczelnia nie może zwiększyć dla nich wysokości opłat ani wprowadzić nowych opłat. – A w przypadku wystąpienia np. znacznej inflacji?	Uwaga nieuwzględniona.
1264	Art. 86 ust. 2	Uniwersytet Jagielloński	Konieczność korekty art. 86 ust. 2 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Gwarancja utrzymania opłat do końca trwania okresu kształcenia nie powinna obejmować należności za korzystanie z domów studenckich i stołówek studenckich. Na potrzebę ustalania ich w cyklu rocznym, ze względu m.in. na niezależne od cyklu kształcenia i uczelni zmiany kosztów zwracali uwagę kwestorzy polskich uczelni podczas spotkania w Warszawie w dniach 4-5 października 2017 r.	Uwaga uwzględniona.
1265	Art. 86 ust. 2	Uniwersytet Medyczny w Lublinie	W art. 86 pkt 2. Projektu znajduje się zapis, iż do czasu ukończenia studiów przez osoby przyjęte na studia w ramach rekrutacji o której mowa w ust. 1, uczelnia nie może zwiększyć dla nich wysokości opłat ani wprowadzić nowych opłat – oznacza to, że na uczelni przenoszone jest ryzyko związane ze zmianami zachodzącymi w otoczeniu rynkowym, trudno jest skalkulować opłaty, które pokryją koszty kształcenia w tak długim horyzoncie czasowym. Ma to szczególne znaczenie przy kształceniu studentów w ramach jednolitych studiów magisterskich oraz 6-letnich studiów lekarskich. Zasadne byłoby wprowadzenie górnej granicy podwyżki opłaty.	Uwaga nieuwzględniona.
1266	Art. 86 ust. 2	Osoba fizyczna 47	Przepis nie przewiduje przypadków osób, które przenoszą się z innej uczelni lub wznowiają studia w uczelni po wcześniejszym skreśleniu z listy studentów. Wydaje się zasadne, aby osoby wznowiające się na studia w danym roku akademickim lub rozpoczynające	Uwaga nieuwzględniona.

			studia w danym roku akademickim po przeniesieniu z innej uczelni, były traktowane analogicznie jak osoby przyjęte w ramach rekrutacji na studia rozpoczynające się w tym roku akademickim. Ponadto konieczne jest uwzględnienie w przepisie osób przyjętych w ramach potwierdzenia efektów uczenia się.	
1267	Art. 86 ust. 2	Pracownicy i studenci UW	Co z osobami wielokrotnie urlopowanymi, które rozciągają studia na wiele lat? Z przepisu wynika także, iż od osób wznowiających studia możemy pobierać opłaty w zmiennej wysokości.	Uwaga nieuwzględniona.
1268	Ar. 86 ust. 2	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu	Projektowany przepis nie uwzględnia sytuacji wzrostu inflacji. W przypadku znacznego wzrostu inflacji powyższy przepis uniemożliwi funkcjonowanie uczelni. Ponadto pragniemy wskazać, że jeśli intencją ustawodawcy było to, aby kandydat znał przed rozpoczęciem studiów wysokość opłat w całym cyklu kształcenia tj. możliwe różne raty opłat w różnych latach kształcenia to ten zapis wymaga doprecyzowania.	Uwaga nieuwzględniona.
1269	Art. 86 ust. 2	Osoba fizyczna 77	<i>Do czasu ukończenia studiów przez osoby przyjęte na studia w ramach rekrutacji, o której mowa w ust. 1, uczelnia nie może zwiększyć dla nich wysokości opłat ani wprowadzić nowych opłat.</i> – a w przypadku wystąpienia np. znacznej inflacji?	Uwaga nieuwzględniona.
1270	Art. 86 ust. 3	Fundacja „Fundusz Pomocy Studen-	W zakresie miejsca publikacji należy również trzymać się zasady, że obowiązki publikacyjne powinny być wiązane z Biuletynem Informacji Publicznej podmiotu. W tym kontekście należy odnieść się do uwagi ogólnej nr 1.	Uwaga uwzględniona.

		tom”		
1271	Art. 86 ust. 4	Parlament Studentów RP	Art. 85 ust. 1 pkt 8 dopuszcza pobieranie opłat za wydanie dyplomu ukończenia studiów oraz wydanie odpisu w językach obcych. Natomiast z art. 86 ust 4 wynika, że uczelnia nie może pobierać opłaty za wydanie suplementu do dyplomu. Nieuwzględniona została kwestia wydania suplementu w językach obcych. W związku z powyższym proponujemy uwzględnienie wydania suplementu w językach obcych w treści art. 86 ust. 4 oraz obsługi administracyjno-archiwalnej związanej ze studiami.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1272	Art. 86 ust. 4	KEJN	Ust. 4, w którym próbuje się enumeratywnie wymienić za co uczelnia nie może pobierać opłat nigdy nie wyczerpie inwencji w tym zakresie. Np. nie wynika zeń, że nie można pobrać opłat za kolokwia lub konsultacje. Jaka jest racja, że można pobrać opłatę za indeks, a nie można za dziennik praktyk? Lepiej zapisać ogólnie, że nie można pobierać opłat za czynności niezbędne do regularnego studiowania i zakończenia studiów stacjonarnych.	Uwaga uwzględniona.
1273	Art. 86 ust. 4	Konfederacja Lewiatan	Art. 86 ust. 4: proponujemy wprowadzenie ograniczenia w opłatach wyłącznie do uczelni publicznych, w których podejmowanie czynności wskazanych w przepisie jest finansowane ze środków publicznych. W uczelniach niepublicznych wszystkie czynności związane z obsługą procesu dydaktycznego finansowane są ze środków prywatnych - założyciel uczelni powinien mieć autonomię co do określenia czy samodzielnie ponosi te koszty, czy też są one "przerzucone" na studentów.	Uwaga nieuwzględniona.
1274	Art. 87	Polska Komisja Akredytacyjna	Wyrazy „mając na uwadze konieczność zapewnienia wysokiej jakości kształcenia oraz właściwej organizacji i przebiegu kształcenia”, proponuje się przenieść na początek artykułu. Umieszczenie tego wymogu bezpośrednio po punkcie dotyczącym wysokości opłat jest niefortunne. Ponadto proponuje się dodanie punktu w brzmieniu: „wzór wniosku o nadanie uprawnień do prowadzenia studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu kształcenia”.	Uwaga nieuwzględniona.
1275	Art. 87	Osoba fizyczna 15	Potrzebny przepis oddający samej uczelni prawo zdecydowania, czy dane kierunki chce prowadzić w trybie jednolitym czy bolońskim.	Uwaga nieuwzględniona.
1276	Art. 87	Uniwersytet w Białymstoku	Minister określi rozporządzeniem "5) wymagania, jakie musi spełniać uczelnia, aby prowadzić kształcenie na odległość" - nigdzie indziej nie ma mowy o kształceniu na odległość - o co chodzi? Art. 78 stanowi: "2. W ramach programu studiów o profilu: 1) praktycznym – co najmniej 50% godzin zajęć prowadzonych jest przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w tej uczelni jako podstawowym miejscu pracy; 2) ogólnoakademickim – co najmniej 75% godzin zajęć prowadzonych jest przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w tej uczelni jako podstawowym miejscu pracy." Czy te prawie max. 50% albo max. 25% będzie podlegało wymogom z rozporządzenia co do "kształcenia na odległość"? Czy ma powstać jakiś wyjątek od art. 78 i możliwe będzie np. kształcenie na odległość w 100% jak w Wlk. Brytanii	Uwaga nieuwzględniona.

1277	Art. 87 pkt 1	Osoba fizyczna 50	1. Studia licencjackie na uczelniach akademickich Studia te powinny mieć charakter ogólny i powinno być jak najmniej kierunków, najlepiej jeden w każdej dyscyplinie naukowej. Liczba przyjmowanych studentów może być tutaj wysoka (np. 50-100 osób na rok). I tak na tym etapie student powinien studiować: politologię, biologię, chemię, fizykę, germanistykę, czy ekonomię. Nie powinno być również żadnych specjalizacji. Celem takich studiów byłoby zaznajomienie studenta z podstawami, najważniejszymi teoriami, pojęciami, czy metodami danej dyscypliny naukowej. Studia te powinny być punktem wyjścia dla specjalistycznych studiów magisterskich. 2. Studia magisterskie na uczelniach akademickich Studia te powinny mieć charakter specjalistyczny i powinno być dużo kierunków, korespondujących z podstawową dyscypliną naukową. Liczba przyjmowanych studentów powinna być nie większa niż 20 osób na rok. I tak na tym etapie absolwent kierunku licencjackiego ogólnego studiował będzie specjalistyczny kierunek magisterski np.: Politologia → Marketing polityczny Studia samorządowe Studia strategiczne Biologia → Ochrona środowiska Biotechnologia Kosmetologia Chemia → Chemia kryminalistyczna Chemia medyczna Chemia i technologia żywności Fizyka → Fizyka techniczna Automatyka i robotyka Astronomia Germanistyka → Translatoryka Studia nauczycielskie Ekonomia → Finanse i rachunkowość Komunikacja i psychologia w biznesie Zarządzanie Model ten jest do zastosowania we wszystkich dyscyplinach nauki, techniki i sztuki. Celem studiów magisterskich jest kształcenie specjalistyczne, na bazie uzyskanej podczas studiów licencjackich podstawowej wiedzy w danej dziedzinie. Na tak zorganizowanych studiach magisterskich student otrzymywałby wiedzę, w dość wąskim i wyspecjalizowanym obszarze. Dla jednostek naukowych byłaby to szansa stworzenia kierunków studiów wprost opartych na prowadzonych przez nie badaniach naukowych, czy	Uwaga nieuwzględniona.
------	---------------	----------------------	---	-------------------------------

		wręcz autorskich programów tworzonych przez wybitnych naukowców. Prace magisterskie pisane byłby z wąskiej dziedziny powiązanej ze specjalistycznym charakterem studiów. Także realizowana w trakcie studiów praktyka zawodowa byłaby bezpośrednio powiązana z tematem studiów. W ten sposób uczelnia wypuszczałaby ze swoich murów wąskie grupy konkretnie sprofilowanych specjalistów, posiadających jednocześnie szeroką wiedzę ogólną. Model ten jest również dużą szansą na dostarczenie specjalistów gospodarce oraz daje lepsze szanse młodym ludziom na rynku pracy. Uniknięto by w ten sposób masowej produkcji magistrów z wykształceniem albo w ogóle nieprzydatnym na rynku pracy, albo przydatnym ale w znacznie mniejszej skali niż liczba wychodzących z uczelni absolwentów, z których większość i tak nie ma szans znalezienia zatrudnienia zgodnego ze swoim wykształceniem. Jest to ważne szczególnie w sytuacji, gdzie rynek pracy wymaga bardzo licznych, często bardzo wąskich specjalizacji. Kolejną zaletą tego pomysłu jest jego elastyczność, co jest odpowiedzią na dynamicznie zmieniający się rynek pracy. Jednostka prowadząca kierunki studiów w danej dyscyplinie mogłaby co kilka lat zmieniać ofertę studiów magisterskich, tworzyć nowe kierunki, przeprofilowywać je, bądź zmieniać punkty ciężkości, tak by dostosowywać się do zapotrzebowania na specjalistów na rynku pracy. Studia licencjackie pozostawałyby jednocześnie w niezmienionym kształcie – tak by licencjat dawał rzadko i wolniej zmieniającą się wiedzę podstawową, a magisterium uzupełniało te podstawy w szybko powstającą i dynamicznie zmieniającą się wiedzę specjalistyczną. 3. Studia licencjackie na uczelniach zawodowych Studia te powinny mieć charakter zawodowy, a więc uczyć podstaw w danej dziedzinie i uzupełniać je o wiedzę praktyczną, dlatego też znacząca część zajęć powinna być prowadzona przez praktyków i mieć taki charakter. Celem tych studiów jest przekazanie podstawowej wiedzy w danej dziedzinie, przy jednoczesnym przygotowaniu młodego człowieka do szybkiego uzyskania wykształcenia zawodowego, z dużą dawką wiedzy praktycznej i szybkiego wejścia na rynek pracy. Ten typ studiów powinien mieć mało kierunków, ale dużo specjalizacji praktycznych np.: Ekonomia → specjalizacja Finanse i rachunkowość specjalizacja Komunikacja i psychologia w biznesie specjalizacja Zarządzanie Studia te powinny trwać trzy i pół roku (siedem semestrów), a jeden semestr powinien być przeznaczony w całości na praktykę zawodową w dziedzinie/obszarze powiązanym z kierunkiem studiów. 4. Studia magisterskie dla absolwentów studiów licencjackich na uczelniach zawodowych i studiów licencjackich w dziedzinach pokrewnych	
--	--	---	--

		Absolwenci studiów licencjackich na uczelniach zawodowych powinni mieć możliwość dostania się na specjalistyczne studia magisterskie. Studia te powinny trwać jednak o semestr dłużej (dwa i pół roku), a na pierwszym semestrze student powinien realizować moduł uzupełniający i realizować te przedmioty z akademickich studiów licencjackich, których nie mógł zrealizować na studiach zawodowych (ze względu na realizację w tym czasie zajęć praktycznych). Moduł taki powinien być specjalnie przygotowany i realizowany przez jeden semestr, tak by student mógł uzupełnić swoją wiedzę teoretyczną do poziomu realizowanego na studiach licencjackich akademickich. Podobnie powinno być w przypadku, gdy dana osoba jest licencjatem danego kierunku, ale chce studiować na studiach magisterskich z dyscypliny pokrewnej. Np. licencjat socjologii, powinien móc studiować na magisterskich studiach samorządowych (opartych na politologii), czy licencjat ekonomii na studiach strategicznych (opartych na politologii lub stosunkach międzynarodowych). Ścieżka ta trwałaby łącznie sześć lat (dla absolwentów studiów zawodowych) lub pięć i pół roku (dla absolwentów studiów pokrewnych) i wyglądałaby następująco: Ścieżka zawodowa: Licencjat: Ekonomia spec. Finanse i rachunkowość (7 semestrów) → Moduł uzupełniający ekonomia (1 semestr) → Zarządzanie (4 semestry) Ścieżka akademicka: Licencjat: Socjologia (6 semestrów) → Moduł uzupełniający politologia (1 semestr) → Studia samorządowe (4 semestry) Licencjat: Ekonomia (6 semestrów) → Moduł uzupełniający politologia (1 semestr) → Studia strategiczne (4 semestry) 5. Podsumowanie Zaproponowany model daje bardzo szerokie możliwości kształcenia i jego zdywersyfikowania oraz uzyskiwania zupełnie nowej jakości absolwentów, a także bardzo różnorodnych specjalizacji, również interdyscyplinarnych. W ten sposób zarówno studenci będą mogli projektować swoje wykształcenie i ścieżki kariery, jak i uczelnie szybko i elastycznie reagować na zmieniające się zapotrzebowanie w gospodarce i na rynku pracy. Będzie to również stanowiło odejście od masowego kształcenia na danym kierunku, nie mające przełożenia na realne zapotrzebowanie na dany typ kadr na rynku pracy. Pozwoli to także przygotowywać ofertę dydaktyczną zgodnie z tematyką prowadzonych badań, a co za tym idzie specjalizować się uczelniom w różnych dziedzinach. Model ten wymusi także otwarcie się uczelni na pracodawców, konieczna jest zatem również reforma i wzmocnienie pozycji Biur Karier. Powinny one być tworzone co najmniej dla obszarów wiedzy (np. kierunków humanistycznych), lub wydziałów, a nie dla całej uczelni jak obecnie i cały czas rozwijać sieć kontaktów z pracodawcami, możliwości	
--	--	--	--

			stypendialne oraz doradzać i kierunkować studentów. W szczególności powinno tak się dziać pod koniec studiów licencjackich, a przed wyborem wyspecjalizowanych studiów magisterskich, ponieważ będzie to bezpośrednie przejście od kształcenia ogólnego do mocno wyspecjalizowanego. System ten da zatem czas młodemu człowiekowi na poznanie studiowanej dziedziny, rozwinięcie zainteresowań i ostateczne podjęcie decyzji dot. wyspecjalizowania się i wyboru przyszłego zawodu.	
1278	Art. 87 ust. 1	KRASP	W art. 87 ust. 1 projektu ustawy dodano, że poza wymaganiami, jakie musi spełniać program studiów, rozporządzenie powinno określać również wymagania, jakie musi spełniać regulamin studiów. Dodatkowo uwzględniono w delegacji ustawowej do wydania rozporządzenia wzór legitymacji studenckiej. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 87. 1. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia:</i> 1) warunki, jakie musi spełnić uczelnia, aby prowadzić studia na określonym kierunku, poziomie i profilu, 2) wymagania, jakie musi spełniać program studiów i regulamin studiów, 3) kierunki studiów, na których studia są prowadzone jako jednolite studia magisterskie, 4) zakres wniosku o pozwolenie na utworzenie kierunku studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu, 5) wymagania, jakie musi spełniać uczelnia, aby prowadzić kształcenie na odległość, oraz maksymalną liczbę punktów ECTS, jaka może być uzyskana w ramach tego kształcenia, 6) sposób prowadzenia dokumentacji przebiegu studiów, dokonywania sprostowań i wydawania duplikatów, 7) sposób uwierzytelniania dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą, 8) warunki wydawania i niezbędne elementy dyplomów, w tym dyplomów wspólnych, i wzór suplementu do dyplomu, 9) tytuły zawodowe nadawane absolwentom studiów, 10) wysokość i sposób pobierania opłaty za uwierzytelnianie dokumentów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą, a także za wydanie dyplomu ukończenia studiów, odpisów w językach obcych, indeksu, legitymacji studenckiej oraz za wydanie duplikatów tych dokumentów, 11) maksymalną wysokość opłaty, o której mowa w art. 85 ust. 1 pkt 1, 12) wzór legitymacji studenckiej, - mając na uwadze odpowiednio konieczność zapewnienia wysokiej jakości kształcenia oraz lub właściwej organizacji i dokumentowania przebiegu kształcenia.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1279	Art. 87 pkt 1	Wspólnota	„Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia,	Uwaga nieuwzględniona.

		akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego	dzenia: 1) warunki, jakie musi spełniać uczelnia, aby prowadzić studia na określonym kierunku, poziomie i profilu”. Przepis, kluczowy z punktu widzenia prowadzenia kształcenia, wymaga sprecyzowania terminu ogłoszenia aktu wykonawczego.	
1280	Art. 87 pkt 3	Obywatele Nauki	Zachowanie w kompetencji ministra prawa do decydowania, jakie kierunki studiów realizowane są w systemie studiów dwustopniowych, a jakie w trybie jednolitych studiów magisterskich, nie jest właściwe. Polski system szkolnictwa wyższego wymaga daleko idącej deregulacji również w zakresie czasu trwania i struktury studiów. Minister powinien określać wartości graniczne, np. liczby punktów ECTS, a nie administracyjnie tworzyć wykazy jednolitych, pięcioletnich studiów. Decyzja ta powinna być przekazana uczelniom. Wskazane byłoby, aby na różnych uczelniach funkcjonowały studia na pewnych kierunkach zarówno w systemie dwustopniowym, jak i w systemie jednolitych studiów magisterskich. Prawa takie powinny zależeć od poziomu prowadzonych w uczelniach badań naukowych i dydaktyki, a nie od decyzji ministra. Rolę kontrolną powinna odgrywać PKA. Tylko w wypadku wyjątkowo wymagających kierunków studiów powinna zostać utrzymana forma wyłącznie jednolitych studiów magisterskich (medycyna, prawo, psychologia).	Uwaga nieuwzględniona.
1281	Art. 87 pkt 6	Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych	Zastrzeżenia GIODO wzbudza lakonicznie sformułowana delegacja ustawowa do wydania przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki rozporządzenia, które miałyby określać m. in. sposób prowadzenia dokumentacji przebiegu studiów (art. 87 pkt 6 projektu). Nie jest zatem jasne, czy przedmiotowe rozporządzenie będzie regulowało również takie kwestie jak: sposób prowadzenia teczki akt osobowych studenta, sposób prowadzenia albumu studenta i księgi dyplomów, wzór indeksu i legitymacji studenckiej, obowiązek i sposób dokumentowania przebiegu studiów, sposób dokonywania sprostowań dokumentów oraz zmian danych osobowych studenta lub absolwenta w dokumentach prowadzonych i wydawanych przez uczelnie, sposób przechowywania i zasady wydawania dokumentów, sposób postępowania z dokumentacją przebiegu studiów oraz zasady wydawania dokumentów stwierdzających ukończenie studiów w przypadku likwidacji uczelni (vide art. 192 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym, Dz. U. z 2016 r. poz. 1842, z późn. zm.). Podkreślić należy, iż zagadnienia te są kluczowe dla zapewnienia właściwego poziomu ochrony danych osobowych studentów i absolwentów, dlatego powinny one być kompleksowo uregulowane nie w dokumentach o charakterze wewnętrznym (statuty, regulaminy), a w powszechnie obowiązujących przepisach prawa. Podkreślenia dodatkowo wymaga, że w dokumentacji przebiegu studiów znajdują się również dane szczególnie chronione, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, a przetwarzanie tej kategorii danych	Uwaga wyjaśniona. Podstawowe zagadnienia zawarte są w projekcie ustawy, natomiast kwestie szczegółowe będzie regulowało rozporządzenie.

			powinno być przedmiotem szczegółowych regulacji, i to na poziomie przepisów ustawy.	
1282	Art. 88	Uniwersytet w Białymstoku	„W przypadku zaprzestania kształcenia na kierunku studiów uczelnia zapewnia studentom możliwość kontynuowania studiów w innej uczelni na tym samym kierunku albo innym kierunku związanym z dyscypliną, do której był przyporządkowany dotychczas prowadzony kierunek studiów.” - a dlaczego na innym kierunku związanym z dyscypliną itd. nie może u siebie, tylko musi „w innej uczelni”? Co to znaczy, że zapewnia? Jak w innej uczelni są to studia płatne, to ma płacić, czy tylko zapewnia, że student może w tej innej uczelni sam za siebie zapłacić?	Uwaga częściowo uwzględniona.
1283	Art. 88	KRASP	Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 88. W przypadku zaprzestania prowadzenia studiów na danym kierunku, poziomie i profilu kształcenia na kierunku studiów uczelnia zapewnia studentom możliwość kontynuowania studiów w innej uczelni na tym samym kierunku poziomie i profilu oraz tym samym kierunku albo innym kierunku związanym z dyscypliną, do której był przyporządkowany dotychczas prowadzony kierunek studiów.</i>	Uwaga uwzględniona.
1284	Dział II, rozdział 3	Parlament Studentów RP	W projekcie ustawy nie uwzględniono przepisu wskazującego na zachowanie praw studenta po ukończeniu studiów I-go stopnia. W związku z powyższym proponuje się wprowadzenie do projektu następującego przepisu: „Osoba, która ukończyła studia pierwszego stopnia, zachowuje status studenta do dnia 31 października roku, w którym ukończyła te studia, z wyłączeniem prawa do pomocy materialnej.”. Jest to rozwiązanie szczególnie istotne z punktu widzenia funkcjonowania samorządu studenckiego. Brak takiego przepisu może doprowadzić do destabilizacji i konieczności częstszego przeprowadzania wyborów. W aktualnym stanie prawnym, w art. 167 ust. 2a istnieje sformułowanie „zachowuje prawa studenta”, które powoduje rozbieżności interpretacyjne przy zatrudnianiu studentów w okresie przejściowym i związanym z tym obowiązkiem ubezpieczenia zdrowotnego.	Uwaga uwzględniona.
1285	Dział II, rozdział 3	Parlament Studentów RP	Postuluje się wprowadzenie przepisów dotyczących Kodeksu Etyki Studenta analogicznie do obecnie obowiązujących przepisów oraz wprowadzenie przepisów dotyczących Rzecznika Praw Studenta funkcjonującego zarówno przy Parlamencie Studentów RP oraz przy samorządach studenckich uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
1286	Art. 89	KRASP	Przywrócenie w art. 89 immatrykulacji, jako momentu nabycia praw przez studenta. Jest to element zakorzenionej tradycji akademickiej. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 89 . Osoba przyjęta na studia rozpoczyna studia i nabywa prawa studenta z chwilą immatrykulacji, obejmującej złożenie ślubowania.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
1287	Art. 89	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych	Wymóg złożenia ślubowania w celu nabycia prawa studenta – należy usunąć - wobec określenia daty rozpoczęcia roku akademickiego (1 października) co się stanie, jeśli wszyscy studenci w tym dniu nie zdążą złożyć ślubowania (problem dużych uczelni). Wystarczy wskazać w decyzji o przyjęciu na studia od kiedy nabywa prawa studenta, a	Uwaga nieuwzględniona.

		(KRASP)	ślubowanie pozostawić tradycji akademickiej.	
1288	Art. 89	Komitet Polityki Naukowej	Proponuje się brzmienie: „Art. 89. Osoba przyjęta na studia rozpoczyna studia z chwilą złożenia ślubowania, nabywa prawa i podejmuje obowiązki studenta.”. Cały rozdział 3 poświęcony jest praktycznie prawom studenta, a jedynie art. 115 odnosi się bardzo zdawkowo do obowiązków studenta. Nadmierne eksponowanie praw bez wyartykułowania obowiązków studenckich (określonych bardzo zdawkowo) nie będzie służyło podniesieniu poziomu kształcenia.	Uwaga nieuwzględniona.
1289	Art. 90 ust. 1	Parlament Studentów RP	Proponujemy aby do tego przepisu dodać kolejny ustęp o następującej treści: „Uczelnia ma obowiązek zapewnić warunki do przeprowadzenia wyżej wymienionych szkoleń”.	Uwaga nieuwzględniona.
1290	Art. 91	KRASP	Uporządkowanie i uzupełnienie katalogu praw studenta, o których stanowi art. 91 oraz obowiązków studenta, o których mowa w art. 115. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 91. Student ma prawo do:</i> <i>1) przenoszenia i uznawania punktów ECTS uzyskanych w tej samej lub w innej uczelni, w tym zagranicznej,</i> <i>2) odbywania studiów według indywidualnego toku trybu studiów,</i> <i>3) urlopów od zajęć oraz usprawiedliwiania nieobecności na zajęciach,</i> <i>4) zmiany kierunku studiów,</i> <i>5) przeniesienia na studia stacjonarne albo niestacjonarne,</i> <i>6) przystąpienia do egzaminu komisyjnego przy udziale wskazanego przez niego obserwatora,</i> <i>7) powtarzania określonych zajęć z powodu niezadowalających wyników w nauce i możliwości związanego z tym przedłużenia okresu trwania studiów, uzyskania warunkowego zezwolenia na kontynuowanie studiów w następnym roku lub semestrze</i> <i>8) wznowienia studiów,</i> <i>9) przeniesienia się z innej uczelni, w tym także zagranicznej, za zgodą właściwego organu uczelni przyjmującej, wyrażoną w drodze decyzji, jeżeli wypełnił wszystkie obowiązki wynikające z przepisów obowiązujących w uczelni, którą opuszcza, - na zasadach określonych w regulaminie studiów.</i>	Uwaga częściowo uwzględniona.
1291	Art. 91	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	W projekcie ustawy brak regulacji odpowiadającej art. 171 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1842, ze zm.) wskazującej, iż student może przenieść się z innej uczelni, w tym także zagranicznej, za zgodą kierownika podstawowej jednostki organizacyjnej uczelni przyjmującej, wyrażoną w drodze decyzji, jeżeli wypełnił wszystkie obowiązki wynikające z przepisów obowiązujących w uczelni, którą opuszcza. Samo przenoszenie punktów ECTS, zmiana kierunku studiów, czy przeniesienie ze studiów stacjonarnych na studia niestacjonarne nie wyczerpuje w	Uwaga nieuwzględniona.

			pełni regulacji. Ze względu na pojawiający się problem związany z określeniem kryteriów i zasad przeniesienia studentów pomiędzy uczelniami istnieje konieczność doprecyzowania zapisów w tym zakresie bezpośrednio w ustawie bądź jednoznacznego wskazania, iż uczelnia przyjmująca może wedle własnego uznania ukształtować tryb i zasady przeniesienia oraz przyjąć limity tego typu przyjęć.	
1292	Art. 91	Uniwersytet Rzeszowski	Należy doprecyzować kto może być obserwatorem wskazanym przez studenta w trakcie egzaminu komisyjnego.	Uwaga nieuwzględniona.
1293	Art. 91	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Dodanie poniższego zapisu w Ustawie 2.0: „Art. 91. Student ma prawo do: 1) zajęć prowadzonych w określonej dyscyplinie przez nauczyciela akademickiego posiadającego dorobek naukowy lub artystyczny w zakresie tej dyscypliny a dla zajęć profilu praktycznym przez osoby, posiadające doświadczenie zawodowe odpowiadające zakresowi prowadzonych zajęć. 2) przenoszenia i uznawania punktów ECTS uzyskanych w tej samej lub w innej uczelni, w tym zagranicznej, 3) odbywania studiów według indywidualnego toku studiów,” itd. zmiana numeracji pozostałych punktów Brak uprawnienia studenta do uczestniczenia w zajęciach dydaktycznych i praktycznych, w tym o odpowiedniej jakości. Potrzebne jest zabezpieczenie przed zlecaniem zajęć nieuprawnionym jednostkom, np. powodowane trudną sytuacją finansową uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
1294	Art. 91 pkt 2	Osoba fizyczna 78	Należy uregulować formę studiów określaną jako Indywidualną Organizację Nauczania. Każdy student ma do niej prawo i dostęp, ale jak to się przekłada na studentów uczestniczących w zajęciach i regularnie wywiązujących się z obowiązku studiów? Nie można dzielić studentów na tych, którzy podjęli pracę i w związku z tym mogą pojawić się jedynie na ostatnich zajęciach lub wcale, bo wpis jest do indeksu elektronicznego i pozostałych studiujących zgodnie z regulaminem.	Uwaga nieuwzględniona.
1295	Art. 91 pkt 4	Osoba fizyczna 47	Oprócz prawa do zmiany kierunku studiów należy uwzględnić również prawo do zmiany profilu studiów. W większości przypadków zmiana kierunku jest zmianą „większą” aniżeli zmiana samego profilu studiów – jeżeli więc przewidziano możliwość zmianę kierunku studiów, to nieuzasadnione jest odbieranie studentom prawa do zmiany profilu.	Uwaga nieuwzględniona.
1296	Art. 92	Osoba fizyczna 36	Należy jak najszybciej zlikwidować system przyznawania stypendiów niesolidnym studentom. Można określić np. 3 nieusprawiedliwione nieobecności skutkują utratą stypendium.	Uwaga nieuwzględniona.
1297	Art. 92	KRASP	Uporządkowanie i uzupełnienie katalogu stypendiów, o które może ubiegać się student oraz wprowadzenie nadzoru rektora nad działalnością komisji stypendialnych (art. 92). Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 92. 1. Student może ubiegać się o:</i>	Uwaga częściowo uwzględniona.

			1) stypendium socjalne; 2) stypendium dla osób z niepełnosprawnościami niepełnosprawnych; 3) zapomogę; 4) stypendium rektora dla najlepszych studentów; 5) stypendium finansowane przez jednostkę samorządu terytorialnego; 6) stypendium za wyniki w nauce finansowane przez osobę fizyczną lub osobę prawną niebędącą państwową ani samorządową osobą prawną. 7) stypendium ministra za znaczące osiągnięcia, o którym mowa w art. 355. 2. Przyznawanie świadczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1-4, oraz odmowa jego przyznania następują w drodze decyzji administracyjnej. 3. Na wniosek samorządu studenckiego świadczenia, o których mowa w ust. 1 pkt 1-4, są przyznawane w uczelni przez komisję stypendialną i odwoławczą komisję stypendialną. 4. Rektor uchyla decyzję komisji stypendialnej lub odwoławczej komisji stypendialnej niezgodną z przepisami prawa oraz sprawuje nadzór nad ich działalnością.	
1298	Art. 92 i nast.	The World Bank	Student financing and remuneration of academics: While it is positive that students are able to obtain grants and loans with a view to their social and economic situation, the system of grants and loans (Article 92 and following) seems fragmented and could potentially be simplified. An income contingent loan scheme (vs. provisions in Article 109 which might be economically challenging for some graduates) might help mitigate potential equity issues of the current approach.	Uwaga nieuwzględniona.
1299	Art. 92 ust. 1	Akademicki Związek Sportowy	Wprowadzenie dodatkowych zapisów w art. 92 ust. 1. Student może ubiegać się o: 1.1 Nowy zapis punktu 4) w brzmieniu „stypendium rektora za wyniki w nauce, osiągnięcia naukowe lub artystyczne” 1.2 Nowy punkt 4 a) w brzmieniu „stypendium rektora za wyniki w sporcie” - Zapisy ograniczające przyznanie stypendium do 10% studentów każdego kierunku studiów w przypadku osiągnięć sportowych powoduje poważne problemy na wielu uczelniach. Bardzo często medaliści światowej i krajowej rywalizacji studiuje na tym samym wydziale. Z uwagi na swoje osiągnięcia sportowe spełniają kryteria ubiegania się o stypendium rektora za wyniki w sporcie.	Uwaga nieuwzględniona.
1300	Art. 92 ust. 1	Konfederacja Lewiatan	Proponujemy wyrównywanie szans studentów uczelni publicznych i niepublicznych poprzez bezpośrednie wsparcie studentów studiów stacjonarnych uczelni niepublicznych w postaci "stypendium edukacyjnego/wyrównawczego" - stypendium takie, pochodzące z budżetu państwa, kierowane byłoby do studentów (na zasadach przewidzianych standardowo dla stypendiów). Wysokość stypendium uzależniona byłaby od kategorii, jaką posiadałaby dyscyplina naukowa, do której przypisany byłby określony kierunek studiów - rozwiązanie takie ma ewidentny walor prokościowy, dodatkowo wspiera kształcenie na najlepszych uczelniach niepublicznych.	Uwaga nieuwzględniona.

1301	Art. 92 ust. 1 pkt 6	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu	Proponuje się, aby pkt 6 otrzymał brzmienie: „6) stypendium za wyniki w nauce finansowane przez osobę prawną niebędącą państwową ani samorządową osobą prawną. Proponuje się <u>skreślenie</u> wyrazów „osobę fizyczną lub” ponieważ osoby fizyczne poprzez swoje darowizny mogą finansować stypendia poprzez uczelniany fundusz stypendialny.	Uwaga nieuwzględniona.
1302	Art. 92 ust. 3	Osoba fizyczna 73	W art. 92 ust. 3 kropkę należy zastąpić przecinkiem i dodać zwrot: „powoływane przez rektora. Decyzje komisji podpisują ich przewodniczący lub działający z ich upoważnienia wiceprzewodniczący.”. W przepisie należy wskazać kto powołuje komisje stypendialne. Wskazać też należy kto podpisuje decyzje komisji, przy braku takiego wskazania zastosowanie będą miały wprost przepisy k.p.a. i każda decyzja będzie musiała być podpisana przez wszystkich członków komisji, co znacznie skomplikuje przyznawanie i obsługę świadczeń.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1303	Art. 92 ust. 4	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu	Zapis wprowadza kolizję kompetencji rektora i odwoławczej komisji stypendialnej. Z uwagi na brak wskazania, w jakim trybie działa rektor (nie uregulowano nadzoru rektora nad działalnością komisji stypendialnych), oraz ze względu na obligatoryjny (w obecnym kształcie) charakter przepisu, rektor będzie zobowiązany do uchylania każdej decyzji niezgodnej z prawem (również tej wydawanej w wyniku złożenia przez studenta odwołania w trybie administracyjnym). Mając na uwadze powyższe, obecny kształt przepisów wprowadza sprzeczność kompetencji, gdyż organem właściwym do podejmowania decyzji w postępowaniu odwoławczym jest odwoławcza komisja stypendialna. Kto zatem wyda decyzje, skoro oba organy są do tego zobowiązane? Należy uregulować, że uchylanie przez rektora decyzji komisji stypendialnej i odwoławczej komisji stypendialnej ma charakter fakultatywny („rektor <u>może</u> uchylić...”) i takie decyzje podejmowane są w ramach nadzoru rektora nad działalnością tych komisji (tj. rektor jest szczególnym trybem kontroli decyzji administracyjnych funkcjonującym obok standardowego administracyjnego toku postępowania).	Uwaga nieuwzględniona.
1304	Art. 93	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	1. Stypendium socjalne może otrzymać student znajdujący się w trudnej sytuacji materialnej. 3. Student znajdujący się w szczególnie trudnej sytuacji materialnej może otrzymać stypendium socjalne w zwiększonej wysokości. - w jaki sposób określać szczególnie trudną sytuację materialną, zbyt uznaniowe.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1305	Art. 93	Konfederacja	W celu przywrócenia zasad zdrowej konkurencji między uczelniami publicznymi, oferu-	Uwaga nieuwzględniona.

		Lewiatan	jącymi w trybie stacjonarnym studia nieodpłatne a uczelniami niepublicznymi, oferującymi studia odpłatne w obydwu trybach, proponujemy wprowadzenie podwojonego stypendium socjalnego dla studentów odbywających odpłatne studia (niezależnie od statusu właścicielskiego uczelni). Powszechnie wiadomym jest, że bezpłatne kształcenie w uczelniach publicznych jest dostępne przede wszystkim dla najlepszych kandydatów z wielkomięjskich ośrodków. Dla pozostałych kandydatów (pochodzących z uboższych rodzin, które nie były w stanie zagwarantować dostępu do usług edukacyjnych gwarantujących wyniki pozwalające na dostanie się na uczelnię publiczną) pozostają studia płatne bądź to w systemie studiów zaocznych/wieczorowych na uczelniach publicznych, bądź studiów stacjonarnych lub niestacjonarnych w uczelniach niepublicznych. Dotychczasowy system stypendiów socjalnych nie wyrównuje szans grupy najgorzej sytuowanych studentów, którzy płacą za studia. Propozycja podwojonych stypendiów dla najgorzej sytuowanych studentów wpisuje się w politykę obecnego rządu (który swojej misji upatruje we wdrażaniu dobrze ukierunkowanych programów socjalnych, odnoszących zresztą niekwestionowane sukcesy) i mamy nadzieję, że zainteresuje się propozycją wsparcia najuboższych studentów poprzez zmianę w systemie pomocy materialnej dla studentów, przy jednoczesnym wsparciu polityki projakościowej w dziedzinie kształcenia na poziomie wyższym (bez względu na sektor). Dodatkowe stypendia dotyczyłyby wyłącznie studentów wydziałów (w przyszłości: dyscyplin) z kategorią naukową B lub wyższą. Powyższa propozycja ma szczególne uzasadnienie w przypadku studentów stacjonarnych uczelni niepublicznych. Jeśli ograniczyć tylko do nich, to fundusz stypendialny należy zwiększyć o ok. 35 mln zł rocznie.	
1306	Art. 93-97	Akademia Młodych Uczonych PAN	Przy wyliczaniu dochodu w rodzinie studenta kwalifikującego go do pobierania stypendium socjalnego, powinno się brać pod uwagę wszystkie źródła dochodu studenta, w tym też np. stypendia otrzymywane ze środków UE czy stypendia za wyniki w nauce. Stypendia socjalne mają wspomagać najbiedniejszych, a fakt otrzymywania stypendiów z innych źródeł może znacząco wpływać na rzeczywistą sytuację finansową studenta. Dziwi nas również bardzo szczegółowa, w kontekście dość ogólnego projektu ustawy regulacja, by rektor mógł przyznać stypendium za wyróżniające się osiągnięcia nie więcej niż 10% studentów. Regulacje dotyczące liczby stypendiów, podobnie jak i zasad ich przyznawania, powinny leżeć w gestii władz uczelni i być zapisane w regulaminie studiów, a nie w ustawie.	Uwaga nieuwzględniona.
1307	Art. 93 ust. 3	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet	Przepis jest zbędny. Uregulowanie wysokości świadczeń jest w zakresie regulaminu stypendialnego, a zatem uczelnia ma możliwość różnicowania wysokości stypendium socjalnego w zależności od wysokości dochodu.	Uwaga nieuwzględniona.

		Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu		
1308	Art. 93 ust. 3	Nowoczesna; Osoba fizyczna 73	Projektodawca przewiduje w art. 93 ust. 1, że stypendium socjalne może otrzymać student znajdujący się w trudnej sytuacji materialnej, jednocześnie jako jedyną przesłankę określenia tej sytuacji materialnej wskazuje w art. 93 ust. 2 dochód netto na osobę w rodzinie studenta. Jest to rozwiązanie analogiczne z dotychczasowym. Jednocześnie w miejsce dotychczasowych skonkretyzowanych przesłanek stypendium w zwiększonej wysokości wprowadza w art. 93 ust. 3 jedną niedookreśloną <i>"znajdowania się w szczególnie trudnej sytuacji materialnej"</i>, co w świetle wprowadzonych kryteriów oznaczałoby szczególnie niski dochód na osobę w rodzinie. W ten sposób przepis został pozbawiony racji bytu, dlatego, że uczelnie określają stawki stypendiów w progach dochodowych i osoby z najniższym dochodem i tak mają najwyższe świadczenie. Natomiast celem stypendium w zwiększonej wysokości było przyznanie świadczeń wyższych niż standardowe studentom zamieszkującym, dla których studia w obcym mieście zawsze będą droższe ze względu na dojazdy czy konieczność wynajęcia kwatery oraz konieczność zakupu żywności niż studia osoby mieszkającej w miejscu swojego stałego zamieszkania (mieście - siedzibie uczelni) z rodzicami. W świetle powyższego zbędnym dotychczas wymaganiem było dokumentowanie zamieszkiwania w domu studenckim lub na stacji - sama relacja stałego miejsca zamieszkania i siedziby uczelni jest tu wystarczająca oraz ograniczenie świadczenia tylko do studentów studiów stacjonarnych. W związku z powyższym art. 93 ust. 3 proponuje się nadać brzmienie: „3. Student może otrzymać stypendium socjalne w zwiększonej wysokości jeśli jego miejsce stałego zamieszkania jest położone poza miejscowością, w której siedzibę ma uczelnia, przy czym wysokość tego stypendium może być uzależniona od odległości miejsca stałego zamieszkania od siedziby uczelni.”.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1309	Art. 93 ust. 3	Parlament Studentów RP	Określenie „szczególnie trudna sytuacja materialna” budzi poważne wątpliwości interpretacyjne. Wprowadzenie tego przepisu w zaproponowanej formie może doprowadzić do tworzenia różnych definicji „trudnej sytuacji materialnej” na uczelniach. Z ustawy został usunięty przepis stanowiący o możliwym tzw. dodatku mieszkaniowym. Z punktu widzenia studentów, znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej, pozostawienie tego uregulowania jest konieczne. W odniesieniu do stypendiów socjalnych postulujemy wprowadzenie ograniczenia czasu jego pobierania, tak aby okres ten wynosił maksymalnie rok więc niż przewidywany okres trwania studiów. Doprowadziłoby to do wyeliminowania sytuacji, w których studenci wielokrotnie rekrutują się na studia jedynie w celu	Uwaga częściowo uwzględniona.

			pobierania stypendium.	
1310	Art. 94	Osoba fizyczna 47	Należałoby rozważyć dodatkowe uproszczenie przepisów dotyczących przyznawania stypendium socjalnego. Obecnie postępowanie w tej sprawie pochłania znaczne zasoby administracyjne. Wiele uczelni tworzy specjalne komórki organizacyjne, zatrudniające po kilka, czasem nawet kilkanaście osób, które zajmują się wyłącznie przyjmowaniem wniosków studentów o przyznanie stypendium socjalnie, analizowaniem sytuacji materialnej studentów i jego rodziny, a także wydawaniem decyzji i wypłatą stypendiów socjalnych. Wynika to w znacznej mierze ze skomplikowanych przepisów ustawy o świadczeniach rodzinnych, na bazie której tworzone są uczelniane przepisy dotyczące stypendiów socjalnych, oraz mnogością różnych form dochodu, opodatkowania czy świadczeń socjalnych w Polsce, które trzeba brać pod uwagę. Należy zwrócić uwagę na dużą liczbę zmian w ustawie o świadczeniach rodzinnych: w okresie zaledwie roku (od 1 września 2016 roku do 30 sierpnia 2017) przepisy tej ustawy zostały zmienione aż siedmiokrotnie – ostatnia zmiana została wprowadzona ustawą z dnia 20 lipca 2017 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz niektórych innych ustaw. Zmieniają się również pozostałe akty prawne wpływające na ustalanie sytuacji materialnej studentów (np. przepisy podatkowe, przepisy dotyczące ubezpieczeń społecznych itd.). To powoduje, że uczelnia chcąc rzetelnie podejść do kwestii stypendiów socjalnych, zmuszona jest opłacać co roku (!) szkolenia dla pracowników zajmujących się tymi stypendiami. Sytuacja ta jest niekorzystna również dla studentów, którzy przerażeni ilością koniecznej do złożenia dokumentacji (zaświadczeń, oświadczeń, wykazów dochodów itd.) nierzadko rezygnują z wnioskowania o stypendium socjalne. Ze względu na dużą liczbę dokumentów (uzyskiwanych z różnego rodzaju urzędów i instytucji) potrzebnych do udokumentowania sytuacji materialnej, studenci i doktoranci czasem nie są w stanie dotrzymać terminów na złożenie wniosku o przyznanie stypendium i zdarza się, że z tego powodu tracą jedną ratę stypendium. Alternatywne, możliwe rozwiązania tego problemu, to przykładowo: 1. Przyznawanie przez uczelnie stypendium socjalnego wyłącznie w oparciu o zaświadczenie z ośrodka pomocy społecznej o sytuacji dochodowej i majątkowej swojej i rodziny. Na podstawie wysokości dochodu rodziny studenta, wskazanego przez ośrodek pomocy społecznej w zaświadczeniu, uczelnia byłaby w stanie precyzyjnie określić wysokość należnego studentowi stypendium socjalnego; 2. Wskazanie ograniczonego katalogu przepisów ustawy o świadczeniach rodzinnych, mających zastosowanie do obliczania wysokości miesięcznego dochodu na osobę w rodzinie studenta; 3. Stworzenie przez Ministerstwo przykładowych, wzorcowych dokumentów lub „kal-	Uwaga nieuwzględniona.

			culatorów” dochodu albo katalogu dobrych praktyk, które mogłyby zostać wykorzystane przez uczelnie; istotną wadą tego rozwiązania jest konieczność bieżącego aktualizowania tych dokumentów, wraz z każdą istotną zmianą w ustawie o świadczeniach rodzinnych. Analogiczne trudności występują w przypadku zapomogi, gdzie student musi nie tylko udokumentować swoją trudną sytuację materialną, ale również udowodnić fakt, że znalazł się w niej z przyczyn losowych i że sytuacja ta jest przejściowa.	
1311	Art. 94 ust. 2 pkt 2	KRAUM, uwagi Działu Administracyjnego Wsparcia Projektów i Współpracy Międzynarodowej	Oprócz stypendiów międzynarodowych i stypendiów Ministra oraz stypendiów własnych fundowanych przez jednostki powinny tu także zostać uwzględnione stypendia w ramach programów grantowych i programy stypendialne fundowane przez agencje wykonawcze.	Uwaga nieuwzględniona.
1312	Art. 94 ust. 4	Parlament Studentów RP	Proponujemy, aby komisja stypendialna w uzasadnionych przypadkach miała prawo wezwania studenta do przedłożenia zaświadczenia z ośrodka pomocy społecznej o sytuacji dochodowej i majątkowej studenta oraz jego rodziny.	Uwaga nieuwzględniona.
1313	Art. 94 ust. 4 i 5	Osoba fizyczna 73	Przepisy art. 94 ust. 4 i 5 są bardzo niebezpieczne z punktu widzenia realizacji konstytucyjnego celu wspierania w podejmowaniu nauki przez osoby znajdujące się w trudnej sytuacji materialnej. Rozumiem cel takiej regulacji, ale nie da się wykluczyć faktycznych przypadków, kiedy dochód na osobę w rodzinie będzie uprawniał do świadczeń z pomocy społecznej, a rodzina ze względów honorowych nie będzie występowała o świadczenia z pomocy społecznej. Znając sposób procedowania uczelni w sprawach stypendialnych standardem będą odmowy przyznania świadczeń w przypadkach opisanych w ust. 4 i 5 bez indywidualnego podejścia do każdego wniosku i studenta. Trzeba dobrze przemyśleć, czy rozwiązanie w tej formie powinno pozostać. W zaproponowanym brzmieniu budzi ono poważne wątpliwości co do zgodności z art. 70 ust. 4 Konstytucji RP - z ustawowego założenia bowiem pozbawia się pomocy materialnej osoby najniżej sytuowane (abstrahując w tej chwili czy ukrywające swoje dochody, czy nie).	Uwaga nieuwzględniona.
1314	Art. 95	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkow-	Należy rozważyć uzupełnienie przepisu o orzeczenia z art. 5a ustawy o rehabilitacji i zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Zgodnie z art. 62 tej ustawy osoby posiadające orzeczenia o zaliczeniu do jednej z grup inwalidów traktowane są jako osoby niepełnosprawne.	Uwaga nieuwzględniona.

		skiego w Poznaniu		
1315	Art. 96	Osoba fizyczna 73	Art. 96 należy nadać brzmienie: „Zapomogę może otrzymać student, którego sytuacja materialna w wyniku zdarzenia losowego uległa pogorszeniu.”. Proponowane w projekcie brzmienie jest identyczne z dotychczasowym, którego treść budziła kontrowersje i wiele błędnych interpretacji. Problemy sprawiały dwa pojęcia "przyczyny losowe" - tu bardziej ostrym kryterium jest zdefiniowane w systemie prawnym pojęcie "zdarzenia losowego". Drugi problem związany był z pojęciem "przejściowego pogorszenia sytuacji" - niejednokrotnie przepis ten był odczytywany w ten sposób, że zdarzenie losowe musiało mieć charakter odwracalny ("przejściowy") i tylko czasowo pogarszać sytuację. Skutkiem tego jest wiele uczelni, które nie przyznają zapomogi w związku np. ze śmiercią rodzica ponieważ uznają, że sytuacja pogorszyła się na stałe, a nie "przejściowo" jak tego wymaga przepis. Nie są to niestety wymyślone przypadki nieprawidłowego odczytywania przepisu w dotychczasowym brzmieniu. Wątpliwości te trzeba wyeliminować poprzez zaproponowaną zmianę brzmienia.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1316	Art. 97	KRASP	W art. 97 stypendium rektora dedykowano dla najlepszych studentów. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 97. 1. Stypendium rektora dla najlepszych studentów może otrzymać student, który uzyskał wyróżniające wyniki w nauce, osiągnięcia naukowe lub artystyczne, lub osiągnięcia sportowe we współzawodnictwie co najmniej na poziomie krajowym.</i> <i>2. Stypendium rektora dla najlepszych studentów otrzymuje student przyjęty na pierwszy rok studiów w roku złożenia egzaminu maturalnego, który jest laureatem olimpiady międzynarodowej albo laureatem lub finalistą olimpiady stopnia centralnego, o których mowa w przepisach o systemie oświaty.</i> <i>3. Stypendium rektora dla najlepszych studentów przyznaje się nie więcej niż 10% studentów każdego kierunku studiów. Jeżeli liczba studentów kierunku studiów jest mniejsza niż 10, stypendium rektora może być przyznane 1 studentowi. Studentów, o których mowa w ust. 2, nie uwzględnia się przy ustalaniu liczby studentów otrzymujących stypendium rektora, o której mowa w zdaniu pierwszym.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
1317	Art. 97 ust. 1	Niezależne Zrzeszenie Studentów	Proponuje się dodanie kategorii „osiągnięć społecznych” do ust. 1. Brzmienie przepisu będzie wówczas następujące: „Stypendium rektora może otrzymać student, który uzyskał wyróżniające wyniki w nauce, osiągnięcia naukowe, artystyczne, społeczne lub osiągnięcia sportowe we współzawodnictwie co najmniej na poziomie krajowym”.	Uwaga nieuwzględniona.
1318	Art. 97 ust. 2	Parlament Studentów RP	W odniesieniu do tego przepisu proponujemy dodanie finalisty olimpiady międzynarodowej jako osoby uprawnionej do otrzymywania stypendium rektora.	Uwaga nieuwzględniona.
1319	Art. 97 pkt 3	Akademicki Związek Sportowy	Wprowadzenie dodatkowych zapisów w art. 97 pkt 3 po zdaniu „Jeżeli liczba studentów... przyznane 1 studentowi”, w brzmieniu „Powyższa zasada nie obowiązuje przy	Uwaga nieuwzględniona.

		towy	przyznaniu stypendium rektora za wyniki w sporcie” - Zapisy ograniczające przyznanie stypendium do 10% studentów każdego kierunku studiów w przypadku osiągnięć sportowych powodują poważne problemy na wielu uczelniach. Bardzo często medaliści światowej i krajowej rywalizacji studiują na tym samym wydziale. Z uwagi na swoje osiągnięcia sportowe spełniają kryteria ubiegania się o stypendium rektora za wyniki w sporcie.	
1320	Art. 99	KRASP	Wprowadzenie w art. 99 zobowiązania studenta do złożenia oświadczenia o niepobieraniu stypendiów/zapomóg na więcej niż jednym kierunku studiów. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 99. 1. Student studiujący równocześnie na kilku kierunkach studiów może otrzymywać świadczenia, o których mowa w art. 92 ust. 1 pkt 1-4 i art. 355 ust. 1, tylko na jednym, wskazanym przez niego kierunku studiów.</i> <i>1a) Student jest obowiązany do złożenia oświadczenia o niepobieraniu świadczeń, o których mowa w art. 92 ust. 1 pkt 1-4, na więcej niż jednym kierunku.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
1321	Art. 99	Osoba fizyczna 80	Przedstawia się alternatywną propozycję brzmienia art. 99 projektu ustawy: „Art. 99. 1. Student studiujący równocześnie na kilku kierunkach studiów może otrzymywać świadczenia, o których mowa w art. 92 ust. 1 pkt 1, 3, 4 i art. 355 ust. 1, tylko na jednym, wskazanym przez niego kierunku studiów. 2. Świadczenia, o których mowa w art. 92 ust. 1 pkt 1, 3, 4 i art. 355 ust. 1: 1) nie przysługują studentowi posiadającemu tytuł zawodowy: a) magistra, magistra inżyniera albo równorzędny, b) licencjata, inżyniera albo równorzędny, jeżeli ponownie podejmuje studia pierwszego stopnia; 2) przysługują, nie dłużej niż przez 3 lata, studentowi posiadającemu tytuł zawodowy licencjata, inżyniera albo równorzędny, jeżeli kontynuuje kształcenie w celu uzyskania tytułu zawodowego magistra, magistra inżyniera albo równorzędnego. 3. Przepisy ust. 2 stosuje się do osób posiadających tytuły zawodowe uzyskane za granicą.”. Zmiana ma na celu wprowadzenie regulacji prawnych, które umożliwiłyby studentom z niepełnosprawnościami pobieranie stypendium specjalnego na wielu kierunkach oraz bez względu na fakt ukończenia studiów na jednym kierunku. Stypendium specjalne ułatwiłoby studentom z niepełnosprawnościami zdobycie dodatkowych kwalifikacji, a w konsekwencji sprzyjałoby wyrównaniu ich szans na rynku pracy. Stosownie do treści art. 24 ust. 5 Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych sporządzonej w Nowym Jorku dnia 13 grudnia 2006 r. (Dz. U. z 2012 r., poz. 1169) Polska zobowiązana jest zapewnić osobom z niepełnosprawnościami dostęp do powszechnego szkolnictwa wyższego bez dyskryminacji i na zasadzie równych szans. Tymczasem odsetek osób z niepełnosprawno-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			ściami osiągniętych wykształcenie wyższe jest wciąż znacznie niższy w stosunku do osób sprawnych i w roku 2014 wynosił 9,8 do 27,1 1 . W tym samym roku na polskich uczelniach wyższych studiowało 27 730 studentów z niepełnosprawnościami (o ponad tysiąc mniej niż w roku 2013). Zgodnie z art. 70 ust. 4 Konstytucji RP, w celu niwelowania różnic w dostępie do edukacji, władze publiczne tworzą i wspierają systemy indywidualnej pomocy finansowej i organizacyjnej dla studentów. Taką rolę pełnić ma m.in. stypendium specjalne dla osób niepełnosprawnych, o którym mowa w art. 92 ust. 1 pkt 2 projektu ustawy. Niestety, w myśl art. 99 projektu, studentowi z niepełnosprawnością, który po ukończeniu jednego kierunku studiów będzie kontynuował naukę na drugim kierunku, nie będzie przysługiwać żadna pomoc materialna, w tym w postaci stypendium specjalnego dla osób niepełnosprawnych. Ograniczenie to odnosić się będzie do wszystkich studentów, nawet jeśli niepełnosprawność powstała w trakcie albo po ukończeniu studiów. Tymczasem studenci bądź absolwenci w takiej sytuacji życiowej stają przed nowymi wyzwaniami wynikającymi z niepełnosprawności. Zdarza się, że z tego powodu nie są w stanie wykonywać wyuczonego zawodu i dla dalszej aktywności muszą zdobyć kolejne kwalifikacje. Studentom tym nie przysługuje stypendium specjalne dla osób niepełnosprawnych, nawet jeśli nie byli do niego uprawnieni na pierwszym kierunku studiów. Bez wątpienia możliwość pobierania stypendium dla osób niepełnosprawnych na drugim i kolejnym kierunku zwiększyłaby możliwości zdobywania dodatkowych kwalifikacji przez osoby z niepełnosprawnościami, co sprzyjałoby wyrównaniu ich szans na rynku pracy.	
1322	Art. 99 ust. 1	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu	Wydaje się, że zmiana zapisu regulacji, która obecnie jest w art. 184 ust. 4 ustawy, nie doprowadzi do sytuacji, w której student będzie musiał ubiegać się o <u>wszystkie</u> świadczenia na jednym kierunku studiów. Taka interpretacja byłaby niekorzystna dla studentów. Dotychczasowy zapis umożliwiał otrzymywanie poszczególnych świadczeń na różnych kierunkach z zachowaniem zasady, że jeden rodzaj świadczenia może być pobierany tylko raz.	Uwaga nieuwzględniona.
1323	Art. 99 ust. 2	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu	Zmiana zapisu powoduje, że stypendia po ukończeniu studiów I st. będą przysługiwały nie przez okres kolejnych 3 lat od podjęcia studiów (tak jak to było dotychczas), ale przez 3 lata w ogóle w okresie studiów magisterskich (tj. student, który po licencjacie podejmie studia jednolite magisterskie będzie mógł korzystać ze stypendiów, np. na 3, 4 i 5 roku studiów).	Uwaga częściowo uwzględniona.

		skiego w Poznaniu		
1324	Art. 100 ust. 1	Osoba fizyczna 73	W art. 100 ust. 1 należy dodać zdanie drugie w brzmieniu: „W przypadku wystąpienia okoliczności mających wpływ na prawo do świadczeń, w tym ich wysokość, organ przyznający świadczenia może uchylić lub zmienić decyzję bez zgody strony.”. Zaproponowane rozwiązanie jest analogiczne do zastosowanego m.in. w ustawie o świadczeniach rodzinnych. Bez ustawowego przepisu upoważniającego nawet w przypadku wystąpienia okoliczności mających wpływ na prawo do świadczeń nie będzie możliwa zmiana decyzji w trybie innym niż wynikającym z art. 155 k.p.a. (za zgodą strony). Podczas gdy w tym przypadku powinna być możliwa zmiana decyzji nawet bez zgody strony w trybie art. 163 k.p.a., a do tego jak wspomniano konieczny jest ustawowy przepis upoważniający.	Uwaga nieuwzględniona.
1325	Art. 100 ust. 2	KRASP	Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 100. 2. Decyzja o przyznaniu świadczenia, o którym mowa w art. 92 ust. 1 pkt 1-4, wygasa z ostatnim dniem miesiąca, w którym student utracił prawo do świadczenia z powodu uzyskania tytułu zawodowego, o którym mowa w art. 99 ust. 2 pkt 1, został skreślony z listy studentów na kierunku, na którym studiach, na których otrzymywał świadczenie; albo upłynął okres, o którym mowa w art. 99 ust. 2 pkt 2.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
1326	Art. 101	KRASP	Regulamin świadczeń dla studentów (art. 101) powinien określać sposób ustalania wysokości świadczeń, o których mowa w art. 92 ust. 1 pkt 1-4, a nie ich wysokość. Dzięki temu uczelnie unikną częstych zmian w regulaminach. Dodatkowo należy sprecyzować, iż członkiem komisji stypendialnych mogą być jedynie studenci powołani przez właściwy organ samorządu studenckiego. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 101.1. Regulamin świadczeń dla studentów określa:</i> <i>1) sposób ustalania wysokości świadczeń, o których mowa w art. 92 ust. 1 pkt 1-4;</i> <i>2) szczegółowe kryteria i tryb przyznawania świadczeń, o których mowa w art. 92 ust. 1 pkt 1-4 oraz zakwaterowania i wyżywienia, o których mowa w art. 112, oraz sposób wypłacania świadczeń, o których mowa w art. 92 ust. 1 pkt 1-4;</i> <i>3) sposób dokumentowania sytuacji materialnej studenta;</i> <i>4) tryb powoływania oraz skład komisji stypendialnej i odwoławczej komisji stypendialnej, z zastrzeżeniem, że większość ich członków stanowią studenci, powołani przez właściwy organ samorządu studenckiego.</i> <i>2. Regulamin świadczeń dla studentów ustala rektor w porozumieniu z samorządem studenckim.</i> <i>3. W nowo utworzonej uczelni regulamin świadczeń dla studentów ustala na okres roku rektor.</i>	Uwaga częściowo uwzględniona.

1327	Art. 101 ust. 1	Parlament Studentów RP	Postulujemy wyłączenie określania wysokości świadczeń, o których mowa w art. 92 ust. 1 pkt 1-4 z regulaminu świadczeń dla studentów w celu uniknięcia corocznej konieczności zmiany wskazanego wyżej regulaminu.	Uwaga uwzględniona.
1328	Art. 101 ust. 1	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Niemożliwe z uwagi na to, że wysokość świadczeń ustalamy w zależności od otrzymanych środków. Wymusza to konieczność zmiany regulaminu niemalże co semestr w celu zachowania płynności finansowej. Nie może nam zostać za dużo środków na kolejny rok, a nie jesteśmy w stanie przewidzieć sytuacji materialnej nowoprzyjętych studentów. Jest to bardzo zmienne, co obserwujemy od lat.	Uwaga uwzględniona.
1329	Art. 101 ust. 1 pkt 1	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu	Proponuje się uelastycznienie rozstrzygnięć uczelni w zakresie wysokości świadczeń przez następującą zmianę w pkt 1: „wysokość lub sposób ustalania wysokości świadczeń...”.	Uwaga uwzględniona.
1330	Art. 101 ust. 1 pkt 1	Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa im. S. Staszica w Pile	Przepis art. 101 ust. 1 pkt 1 wymaga, żeby regulamin świadczeń dla studentów określał wysokość świadczeń, o których mowa w art. 92 ust. 1 pkt 1–4. Ustalanie wysokości ma miejsce co roku, a czy regulamin powinien być ustalany z dłuższą perspektywą?	Uwaga uwzględniona.
1331	Art. 101 ust. 1 pkt 1	KRAUM, Uniwersytet Medyczny w Białymstoku	Proponuję skreślenie pkt 1 lub zapis - Regulamin świadczeń dla studentów określa: sposób ustalania wysokości świadczeń, o których mowa w art. 92 ust. 1 pkt 1-4. Wysokość świadczeń, jest ustalana corocznie po złożeniu wniosków na dany rok akademicki i zależy od ich ilości. Pozostałe zasady przyznawania świadczeń powinny być znane przed okresem składania wniosków.	Uwaga uwzględniona.
1332	Art. 101 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 405 ust. 1 i 3	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Mając na uwadze zapisy art. 405 ust. 1, zgodnie z którym rektor dokonuje podziału dotacji w porozumieniu z samorządem studenckim, jak również ust. 3, zgodnie z którym środki z tej dotacji wydatkowane w danym roku stanowią nie więcej niż 60% środków wydatkowanych łącznie w danym roku na stypendia rektora, socjalne oraz zapomogi, brak jest uzasadnienia do wprowadzenia zapisu określającego wysokość świadczeń w regulaminie. Wysokość świadczeń, po dokonaniu podziału dotacji zgodnie z postanowieniami ustawy, winna być podawana do wiadomości odrębnym aktem, np. w drodze zarządzenia rektora.	Uwaga uwzględniona.

1333	Art. 103 ust. 1	Akademicki Związek Sportowy	W art. 103 w ust. 1 dopisać zwrot „i w sporcie”. Treść artykułu po uwagach: „ <i>Stypendium za wyniki w nauce i w sporcie może być przyznane studentowi przez osobę fizyczną lub osobę prawną niebędącą państwową ani samorządową osobą prawną</i> ”.	Uwaga nieuwzględniona.
1334	Art. 103 ust. 1 i art. 208	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu	Proponuje się skreślić wyrazy „osobę fizyczną lub”, obecny kształt zapisów otwiera pole do nadużyć osobom fizycznym, fundującym stypendia swoim studiującym dzieciom. Z zasady powinno się wprowadzić rozstrzygnięcie, że osoby fizyczne poprzez swoje darowizny mogą finansować stypendia poprzez uczelniany fundusz stypendialny.	Uwaga nieuwzględniona.
1335	Art. 103 ust. 2	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu	Zapis budzi wątpliwość, gdyż nie jest jednoznacznie określone, czy na podstawie takiego zapisu minister będzie miał możliwość wydania decyzji odmawiającej zatwierdzenia zasad przyznawania stypendium?	Uwaga nieuwzględniona.
1336	Art. 103 ust. 2	Komitet Nauk Demograficznych PAN Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Przepis ten jest sformułowany wieloznacznie. Można go rozumieć co najmniej dwojako: fundator może, ale nie musi wystąpić do ministra o zatwierdzenie zasad przyznawania stypendium; fundator przed przyznaniem stypendium musi wystąpić do ministra o zatwierdzenie zasad przyznawania stypendium.	Uwaga nieuwzględniona.
1337	Art. 103 ust. 2	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Proponuje się by po słowie minister dopisać słowo nadzorujący i jednocześnie wykreślić art. 441.	Uwaga nieuwzględniona.
1338	Art. 104 ust. 1	Katedra Patologii i Profilak-	Proponuje się rozważyć objęcie systemem kredytów studenckich doktorantów w szkołach doktorskich; zmiana będzie wymagała modyfikacji przepisów w art. 107–109.	Uwaga uwzględniona.

		tyki Nowotwo- rów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkow- skiego w Po- znaniu		
1339	Art. 104 ust. 1	Krajowa Re- prezentacja Doktorantów	Doktoranci zostali wyłączeni z preferencyjnych kredytów, do których prawo pozostawiono jedynie studentom. W dotychczasowym systemie doktorant, tak jak student, posiada prawo do preferencyjnego kredytu na okres trwania studiów doktoranckich będącego wsparciem w samodzielnym utrzymaniu się doktoranta. Pomimo mechanizmu powszechnych stypendiów, doktorant powinien mieć możliwość uzyskania takiego kredytu, szczególnie, że wysokość stypendium przed oceną śródokresową jest niewystarczająca do utrzymania się doktoranta w dużym ośrodku akademickim, nie mówiąc już o wsparciu dla rodziny w przypadku jej posiadania. W związku z powyższym postuluje się przewidzenie możliwości skorzystania przez doktorantów z systemu preferencyjnych kredytów.	Uwaga uwzględniona.
1340	Art. 104 ust. 1	Niezależne Zrzeszenie Studentów	Proponuje się wyłączenie kryterium dotyczącego maksymalnej kwoty, do której student może ubiegać się o kredyt. Tylko status studenta do 30 roku życia powinien być jedynym wyznacznikiem. Kredyt studencki powinno się traktować podobnie do ulg studenckich jakie przysługują każdemu ze statusem studenta w określonych granicach wiekowych. Brak granicy dochodu pozytywnie by wpłynął na przedsiębiorczość studentów, którzy przekraczaliby tę granicę, a którzy chcieliby przeznaczyć te środki na własne działalności gospodarcze, czy dodatkowe samodoskonalenie.	Uwaga nieuwzględniona.
1341	Art. 105	Krajowa Spół- dzielcza Kasa Oszczędno- ściowo- Kredytowa	W systemie obowiązującego prawa wstępują dwa rodzaje instytucji, które ustawowo upoważnione są do udzielania kredytów. Są to banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe. Tymczasem projekt regulacji, odnosząc się jedynie do jednego rodzaju wskazanych powyżej instytucji - do banku, bezzasadnie wyłącza spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe z kręgu podmiotów mogących podpisać z BGK umowę umożliwiającą oferowanie kredytów studenckich. Propozycja nowego brzmienia przepisu: „Kredyt studencki jest udzielany przez bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową, które zawarły z Bankiem Gospodarstwa Krajowego, zwanym dalej „BGK”, umowę określającą zasady korzystania ze środków Funduszu Kredytów Studenckich.”.	Uwaga uwzględniona.
1342	Art. 107	Komórka orga- nizacyjna Ban- ku Gospodar- stwa Krajowe-	Art. 107 skraca dotychczas obowiązujący, łączny okres otrzymywania kredytu do 7 lat – czy należy przez to rozumieć, iż ustawa przewiduje możliwość korzystania z kredytów wyłącznie przez studentów pomijając doktorantów?	Uwaga uwzględniona.

		go		
1343	Art. 107	Nowoczesna	Wyklucza się udzielenie kredytu doktorantom. Czy wynika to z wprowadzonych w tej ustawie rozwiązań w postaci stypendiów dla doktorantów?	Uwaga uwzględniona.
1344	Art. 108 ust. 2-4	Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa	Propozycja nowego brzmienia przepisów: „2. Bank <u>lub spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa</u> zaprzestaje wypłaty miesięcznych transz kredytu studenckiego w przypadku: 1) skreślenia z listy studentów; 2) urlopu od zajęć w uczelni lub innej przerwy zgodnej z regulaminem studiów; 3) przerwy w odbywaniu studiów w związku z zawieszeniem w prawach studenta; 4) ukończenia studiów; 5) zatajenia istotnych informacji mających wpływ na udzielenie kredytu studenckiego. 3. Kredytobiorca niezwłocznie powiadamia bank <u>lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową</u> o okolicznościach, o których mowa w ust. 2 pkt 1-4. 4. W przypadkach, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 i 5, bank <u>lub spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa</u> wypowiada umowę kredytu studenckiego i żąda jego spłaty z dniem upływu terminu wypowiedzenia.”.	Uwaga uwzględniona.
1345	Art. 111	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu	W upoważnieniu brakuje „sposobu ustalenia przez ministra wysokości miesięcznego dochodu na osobę w rodzinie osoby ubiegającej się o kredyt studencki uprawniającej do otrzymania kredytu studenckiego w danym roku akademickim”.	Uwaga uwzględniona.
1346	Art. 111 pkt 5	Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa	Propozycja nowego brzmienia przepisu: „5) warunki i tryb rozliczeń z tytułu pokrywania odsetek należnych bankom <u>lub spółdzielczym kasom oszczędnościowo-kredytowym</u> od kredytów studenckich,”.	Uwaga uwzględniona.
1347	Art. 113	Osoba fizyczna 61	Ten artykuł sugeruje, że ulga przysługuje tylko studentom studiów pierwszego stopnia.	Uwaga nieuwzględniona.
1348	Art. 113	Niezależne Zrzeszenie Studentów	W proponowanym projekcie ustawy nie ma żadnego zapisu, który regulowałby kwestie dotyczące dokumentacji przebiegu studiów. Odnosząc się do zmian w tym zakresie, wnioskuję się o uregulowanie tego obszaru, oraz zmianę zapisu (§7 ust. 2) rozporządze-	Uwaga nieuwzględniona.

			nia MNiSW w sprawie dokumentacji przebiegu studiów, który obecnie brzmi: „Prawo do posiadania legitymacji studenckiej mają studenci do dnia ukończenia studiów, zwieśzenia w prawach studenta lub skreślenia z listy studentów, zaś w przypadku absolwentów studiów pierwszego stopnia - do dnia 31 października roku ukończenia tych studiów”. Proponuje się, aby umożliwiono korzystanie ze zniżek studenckich również osobom, które ukończyły studia II stopnia, do 31 października roku ukończenia tych studiów. Z doświadczeń studentów wynika bowiem, iż istnieje duża potrzeba posiadania zniżki po zakończeniu nauki na drugim stopniu studiów. Wynika to z potrzeby stabilizacji i ograniczenia kosztów komunikacji miejskiej, czy międzymiastowej. Dodatkowo, zmniejszyłoby to ilość patologii, których dopuszczają się studenci chcący utrzymać zniżki za wszelką cenę.	
1349	Art. 114	Wydział Filologii Polskiej i Klasycznej UAM w Poznaniu	Studenci wydziału wskazali na nieakceptowalny zapis dotyczący prawa do podjęcia akcji protestacyjnej przez Parlament Studentów RP, a więc ogólnopolskie przedstawicielstwo, co oznacza, że studenci wszystkich wydziałów wszystkich uczelni w Polsce mogą być objęci przymusową akcją protestacyjną lub że można im odmówić prawa do protestu, jeśli nie ogłosi akcji protestacyjnej Parlament Studentów RP.	Uwaga nieuwzględniona.
1350	Art. 114	Nowoczesna	Niezgodne z zasadami samorządności studenckiej wydają się zapisy dotyczące prawa do protestu. Według ustawodawcy prawo takie przysługiwałoby Parlamentowi Studentów RP. Zapis w takim brzmieniu ogranicza możliwość protestów studenckich w sprawach ważnych dla ich środowisk – konkretnych uczelni i wydziałów i uzależnia ich decyzję od studenckiej centrali. Można przypuszczać, że ministerstwo, jako organ nadzorujący, chce w ten sposób uzyskać kontrolę nad oddolnymi protestami studentów.	Uwaga nieuwzględniona.
1351	Art. 114	Niezależne Zrzeszenie Studentów	Należy również określić, w jakich przypadkach rektor uczelni może nie zezwolić na przeprowadzenie protestu. Proponowany projekt ustawy nie zawiera żadnych zapisów dotyczących dopuszczalnych powodów, jak np. kwestii bezpieczeństwa. Punkt dotyczący protestów mógłby brzmieć następująco : <i>„Rektor uczelni wyższej nie może odmówić wydania zgody na organizację zgromadzenia, chyba, że stwarza ono zagrożenie dla życia lub zdrowia, porządku lub bezpieczeństwa publicznego. Zgromadzenie nie może nawoływać do użycia przemocy bądź wzywać do nienawiści.</i> <i>1. Studenci i doktoranci uczelni wyższych posiadają prawo do zgromadzeń na następujących zasadach:</i> <i>1. Wniosek o organizację zgromadzenia może zgłosić minimum 15 studentów, na trzy dni przed planowanym terminem zgromadzenia.</i> <i>2. Podpisany wniosek należy złożyć w formie pisemnej, lub elektronicznej na ręce Rektora bądź osoby przez niego upoważnionej.</i> <i>3. Rektor bądź osoba przez niego upoważniona udziela odpowiedzi na wniosek w for-</i>	Uwaga nieuwzględniona.

			nie pisemnej i elektronicznej najpóźniej na jeden dzień przed planowanym zgromadzeniem. 4. W razie pozostawienia wniosku o organizację zgromadzenia bez rozpoznania domniemywa się wyrażenie zgody".	
1352	Art. 114 ust. 2	Parlament Studentów RP	Organami, które mają prawo do decydowania o sprawach studentów mogą być tylko te, które posiadają mandat społeczny uzyskany w drodze demokratycznego wyboru. Dlatego postulujemy wyłączenie organizacji ogólnopolskich z możliwości podejmowania strajków.	Uwaga nieuwzględniona.
1353	Art. 114 ust. 3	Osoba fizyczna 64	Podejmowanie decyzji i przepływ informacji jest współcześnie bardzo szybki i zawiadomienie rektora o strajku może odbyć się nawet na jeden dzień przed rozpoczęciem akcji protestacyjnej.	Uwaga nieuwzględniona.
1354	Art. 115	Uniwersytet Jagielloński	Do treści art. 115 należałoby dodać obowiązek terminowego regulowania należności o których mowa w art. 85 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Służyć to będzie egzekwowaniu należności (dotychczas określanych w umowach - likwidowanych) zgodnie z dyscypliną finansów publicznych. Na konieczność uzupełnienia treści tego przepisu zwracali uwagę podczas spotkania w Warszawie w dniach 4-5 października 2017 r. kwestorzy polskich uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
1355	Art. 115	KRASP	Propozycja redakcji przepisu: Art. 115. 1. Student jest obowiązany postępować zgodnie z treścią ślubowania i przepisami obowiązującymi w uczelni. 2. Student jest obowiązany w szczególności do: 1) realizacji programu studiów oraz spełniania określonych w nim wymagań uczestniczenia w zajęciach zgodnie z regulaminem studiów; 1a) przestrzegania przepisów regulaminu studiów; 2) składania egzaminów, odbywania praktyk zawodowych i spełniania innych wymagań przewidzianych w programie studiów.	Uwaga nieuwzględniona.
1356	Art. 115 ust. 2	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	2. Student jest obowiązany w szczególności do: 1) uczestniczenia w zajęciach zgodnie z regulaminem studiów; 2) składania egzaminów, odbywania praktyk zawodowych i spełniania innych wymagań przewidzianych w programie studiów; 3) terminowego regulowania opłat, o których mowa w art. 85. Uzasadnienie zmian: Obowiązek terminowego regulowania opłat został zlikwidowany w umowach, natomiast zapisy ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych nakazują m.in. dochodzenie należności. Wobec powyższego proponuje się wprowadzenie dodatkowo pkt. 3).	Uwaga nieuwzględniona.
1357	Art. 116	KRASP	Propozycja redakcji przepisu:	Uwaga nieuwzględniona.

			Art. 116.1. Uczelnia skreśla studenta z listy studentów w przypadku: 1) niepodjęcia studiów; 2) rezygnacji ze studiów; 3) niezłożenia w terminie pracy dyplomowej lub egzaminu dyplomowego; 4) ukarania karą dyscyplinarną wydalenia z uczelni. 2. Uczelnia może skreślić studenta z listy studentów w przypadku: 1) stwierdzenia braku udziału w obowiązkowych zajęciach; 2) stwierdzenia braku postępów w nauce; 3) nieuzyskania zaliczenia semestru lub roku w określonym terminie; 4) niewniesienia opłat związanych z odbywaniem studiów. 3. Skreślenie z listy studentów następuje w drodze decyzji administracyjnej	
1358	Art. 116 ust. 1 i 3	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP), Komitet Nauk Demograficznych PAN	Skreślenie z listy studentów następuje w drodze decyzji administracyjnej. Skreślenia dokonuje „uczelnia”. Pojawiają się następujące wątpliwości: a) Kto wydaje decyzję o skreśleniu – rektor (zgodnie z zasadą domniemania kompetencji? Czy inny podmiot np. senat?) b) Czy powyższe oznacza, że kpa będzie do takich decyzji stosowany wprost? W aktualnie obowiązującej ustawie kpa był stosowany odpowiednio, co pozwalało uwzględnić specyfikę szkoły wyższej przy wydawaniu rozstrzygnięć.	Uwaga nieuwzględniona.
1359	Art. 116 ust. 2	Parlament Studentów RP	Postulujemy usunięcie punktu 2 wskazanego przepisu. Sformułowanie „brak postępów w nauce” może budzić poważne problemy interpretacyjne.	Uwaga nieuwzględniona.
1360	Art 116 ust 2 pkt 1 i 3	Uniwersytet w Białymstoku	„Uczelnia może skreślić studenta z listy studentów w przypadku: 1) stwierdzenia braku udziału w obowiązkowych zajęciach; 3) nieuzyskania zaliczenia semestru lub roku w określonym terminie;”. Uwaga: Powyższe przepis nie jest jednoznacznie określony i może prowadzić do nadinterpretacji.	Uwaga nieuwzględniona.
1361	Art. 117	Osoba fizyczna 61	Sugerowałbym, żeby dodać jeden punkt określający przyznawanie stypendiów socjalnych dla członków samorządu. Wiem, że w wielu przypadkach samorząd dokonuje nadużyć swoich kompetencji i przyznaje sobie nienależycie stypendia. Sugeruję, żeby wprowadzić element zewnętrzny w przypadku przyznawania dodatków socjalnych dla członków samorządu.	Uwaga nieuwzględniona.
1362	Art. 117	Niezależne Zrzeszenie Studentów	Projekt ustawy nie zawiera nowych rozwiązań dotyczących samorządności studenckiej. Proponuje się wprowadzenie wyborów powszechnych na przewodniczących samorządów studenckich oraz minimalnych progów wyborczych, które zasktywizują studentów do głosowania w wyborach. Próg frekwencyjny zmobilizuje samych potencjalnych kandydatów do zgłaszania przemyślanych i zrazem bardziej interesujących kandydatur. Z pewnością pozytywnie wpłynęłoby to na działania samorządów już po zakończeniu wyborów. Zapisy dotyczące wyborów samorządowych mogłyby mieć następujące brzmienie:	Uwaga nieuwzględniona.

			„Przewodniczący samorządu studenckiego wybierany jest w wyborach powszechnych przez wszystkich studentów i doktorantów uczelni wyższej posiadających pełnię praw wyborczych i obywatelskich na następujących zasadach: 1. Minimalny próg frekwencji wynosi 10 % wszystkich studentów uczelni wyższej. W przypadku niższej frekwencji zarządza się przeprowadzenie drugiej tury wyborów przy progu frekwencyjnym zmniejszonym do 5 %. W przypadku niespełnienia w drugiej turze warunku progu frekwencyjnego, zarządza się trzecią turę wyborów, gdzie próg nie obowiązuje. 2. Gdy żaden z kandydatów nie uzyska bezwzględnej większości głosów, zarządza się przeprowadzenie drugiej tury wyborów, w której biorą udział dwaj kandydaci, którzy uzyskali największą liczbę głosów”.	
1363	Art. 117 ust. 2	Pracownicy i studenci UW	Wydaje nam się zbędne wyróżnianie przewodniczącego samorządu studentów jako organu samorządu studentów w danej uczelni. Na UW organem nie jest Przewodniczący Zarządu Samorządu Studentów, czyli organu wykonawczego, lecz właśnie Zarząd, który kolegiałnie podejmuje decyzje dot. m.in. przyznawania dofinansowań projektów studenckich czy opiniowania aktów przedstawionych przez inne organy UW. Nakładanie na samorządy studenckie obowiązku wprowadzenia organu Przewodniczącego jest ograniczeniem autonomii co do samodzielnego decydowania o sposobie funkcjonowania samorządów.	Uwaga nieuwzględniona.
1364	Art. 117 ust. 4	Akademicki Związek Sportowy	W artykule 117 ust. 4 po zdaniu „Samorząd studencki prowadzi w uczelni działalność w zakresie spraw studenckich, w tym socjalno-bytowych, kulturalnych” dopisać „oraz wspiera aktywność fizyczną wszystkich studentów w tym osób niepełnosprawnych w porozumieniu z organizacjami studenckimi zajmującymi się sportem”.	Uwaga nieuwzględniona.
1365	Art. 117 ust. 5	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	Fundacja FPS pozytywnie ocenia nałożenie obowiązku sprawozdawczego i publikacyjnego na organy samorządu studenckiego w zakresie wykorzystania przydzielonego mu budżetu. W zakresie miejsca publikacji należy również trzymać się zasady, że obowiązki publikacyjne powinny być wiązane z Biuletynem Informacji Publicznej podmiotu. W tym kontekście należy odnieść się do uwagi ogólnej nr 1. Fundacja stoi na stanowisku, że obowiązek publikacji powinien dotyczyć nie tylko organizacji reprezentującej studentów, ale także sprawozdania z realizacji budżetu całej uczelni. Takie sprawozdanie, skoro wymagane od najmłodszych członków społeczności akademickiej, powinno być także przygotowywane i publikowane przez rektora uczelni.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1366	Art. 117 ust. 5	KRASP	Skonkretyzowanie obowiązku sprawozdawczego samorządu studenckiego w art. 117 ust. 5 poprzez wskazanie przewodniczącego jako organu, który odpowiedzialny jest za przedłożenie sprawozdania rocznego rektorowi oraz jego upublicznienie na stronie internetowej uczelni. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 117.5. Samorząd studencki decyduje w sprawach rozdziału środków finansowych</i>	Uwaga nieuwzględniona.

			<i>przeznaczonych przez uczelnię na sprawy studenckie. Samorząd studencki sporządza sprawozdanie z rozdziału środków finansowych i rozliczenie tych środków nie rzadziej niż raz w roku akademickim. Przewodniczący samorządu studenckiego przedstawia sprawozdanie rektorowi oraz je udostępnia je na stronie internetowej uczelni.</i>	
1367	Art. 117 ust. 5	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	„Samorząd studencki decyduje w sprawach rozdziału środków finansowych przeznaczonych przez uczelnię na sprawy studenckie.” – To się kłóci z zapisem: Art. 118 ust. 5. „Uczelnia może przeznaczać środki na realizację działań uczelnianych organizacji studenckich i działających w uczelni stowarzyszeń zrzeszających wyłącznie studentów lub studentów, doktorantów i nauczycieli akademickich”.	Uwaga nieuwzględniona.
1368	Art. 117 ust. 5, art. 118 ust. 5	Parlament Studentów RP	Zgodnie z przytoczonymi przepisami, w uczelni obowiązywać będzie niezrozumiały dualizm rozdziału środków na cele studenckie. Z jednej strony organem decydującym w sprawie rozdziału środków finansowych na sprawy studenckie będzie samorząd studencki, natomiast uczelnia może również przeznaczać środki na działalność organizacji studenckich, które również realizują cele studenckie. W związku z tym dysponentem środków dla tych podmiotów powinien być samorząd studencki, do którego także powinny trafiać sprawozdania z wydatkowania tych środków. Parlament Studentów RP popiera pomysł udostępniania na stronie internetowej sprawozdań finansowych z działalności samorządu studenckiego. W związku z powyższym postulujemy wprowadzenie stosownego ekwiwalentu w postaci przepisu o następującej treści: „Samorząd Studencki jest wyłącznym dysponentem środków przekazanych na sprawy studenckie.”	Uwaga nieuwzględniona.
1369	Art. 117 ust. 8	KRASP	Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 117. 8. Rektor, w drodze decyzji administracyjnej, uchyla wydawane przez samorząd studencki akty niezgodne z przepisami prawa powszechnie obowiązującego, statutem uczelni, regulaminem studiów lub regulaminem samorządu.</i>	Uwaga uwzględniona.
1370	Art. 117 ust. 9	Parlament Studentów RP	Proponujemy następującą modyfikację zacytowanego przepisu: „Uczelnia zapewnia środki finansowe oraz zaplecze lokalowe niezbędne do funkcjonowania samorządu studenckiego.”	Uwaga wyjaśniona. Przepis pozwala na zapewnienie zarówno środków finansowych, jak i innych środków o charakterze materialnym.
1371	Art. 118	Osoba fizyczna 53	Zmieniałbym na: „1. <i>Studenci mają prawo zrzeszania się w uczelnianych organizacjach studenckich podejmując aktywność zgodną z misją uczelni i ślubowaniem studenckim.</i> ”.	Uwaga nieuwzględniona.
1372	Art. 118	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w	Proponujemy zachowanie dotychczasowej regulacji zawartej w art. 205 psw nakładającej obowiązek rejestracji uczelnianych organizacji studenckich. Pozwoli to na zachowanie odpowiedniej kontroli nad działalnością tych organizacji w szczególności w zakresie przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.	Uwaga nieuwzględniona.

		Krakowie		
1373	Art. 118	KRASP	Przywrócenie jawnego rejestru organizacji studenckich, który prowadzony jest przez rektora (art. 118). Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 118 .1. Studenci mają prawo zrzeszania się w uczelnianych organizacjach studenckich, w szczególności w kołach naukowych oraz zespołach artystycznych i sportowych, na zasadach określonych w ustawie.</i> <i>2. O powstaniu uczelnianej organizacji studenckiej niezwłocznie informuje się rektora.</i> <i>2a. Uczelniane organizacje studenckie podlegają rejestracji, z wyłączeniem organizacji studenckich działających na podstawie ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. - Prawo o stowarzyszeniach. Rejestr uczelnianych organizacji studenckich jest jawny.</i> <i>2b. Organem rejestrującym i prowadzącym rejestr uczelnianych organizacji studenckich jest rektor. Od decyzji rektora w sprawie rejestracji przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.</i> <i>2c. Warunkiem rejestracji uczelnianej organizacji studenckiej jest zgodność jej statutu (regulaminu, deklaracji założycielskiej) z przepisami prawa i statutem uczelni.</i> <i>3. Rektor, w drodze decyzji administracyjnej, uchyla akt organu uczelnianej organizacji studenckiej niezgodny z przepisami prawa powszechnie obowiązującego, statutem uczelni, regulaminem studiów lub regulaminem tej organizacji.</i> <i>4. Rektor, w drodze decyzji administracyjnej, rozwiązuje uczelnianą organizację studencką, która rażąco lub uporczywie narusza przepisy prawa, statut uczelni, regulamin studiów lub regulamin tej organizacji. Przepis ust. 2b stosuje się odpowiednio.</i> <i>5. Uczelnia może przeznaczać środki na realizację działań uczelnianych organizacji studenckich i działających w uczelni stowarzyszeń zrzeszających wyłącznie studentów lub studentów, doktorantów i nauczycieli akademickich. Podmioty te przedstawiają uczelni sprawozdanie z wykorzystania środków otrzymanych w danym roku akademickim.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
1374	Art. 118 ust. 1	Akademicki Związek Sportowy	W art. 118 ust. 1 po zdaniu „Studenci mają prawo zrzeszania się w uczelnianych organizacjach studenckich” dopisać „a w szczególności w kołach naukowych, zespołach artystycznych oraz organizacjach studenckich zajmujących się sportem”. Uszczegółowienie zakresu kompetencji samorządu studenckiego także o zakres dotyczący aktywności fizycznej pozwoli na skuteczniejsze działanie na rzecz tej sfery, a także na budowanie już na etapie ustawy relacji pomiędzy samorządem i organizacjami studenckimi na uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
1375	Art. 118 ust. 2	Parlament Studentów RP	Parlament Studentów RP postuluje dodanie do treści tego przepisu również samorządu studenckiego jako podmiotu, który powinien być poinformowany o utworzeniu uczelnianej organizacji studenckiej.	Uwaga nieuwzględniona.
1376	Art. 118 ust. 5	KRAUM,	Uczelnia może przeznaczać środki na realizację działań uczelnianych organizacji stu-	Uwaga uwzględniona.

		Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	denckich i działających w uczelni stowarzyszeń zrzeszających wyłącznie studentów lub studentów, doktorantów i nauczycieli akademickich pracowników uczelni . Podmioty te przedstawiają uczelni sprawozdanie z wykorzystania środków otrzymanych w danym roku akademickim. W stowarzyszeniach działających w uczelni występują także pozostałe grupy pracowników, w tym niebędący nauczycielami akademickimi.	
1377	Art. 118 ust. 5	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Techniki Informatycznych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się następujące brzmienie: „5. Uczelnia może przeznaczać środki na realizację działań uczelnianych organizacji studenckich i działających w uczelni stowarzyszeń zrzeszających wyłącznie studentów lub studentów, doktorantów, nauczycieli akademickich i absolwentów. Podmioty te przedstawiają uczelni sprawozdanie z wykorzystania środków otrzymanych w danym roku akademickim.”. Zagwarantowanie możliwości finansowania przez uczelnię stowarzyszeń zrzeszających także absolwentów, wynika z argumentów przytoczonych w uzasadnieniu do zmian w art. 10 i art. 11.	Uwaga nieuwzględniona.
1378	Art. 118 ust. 5	Uniwersytet Jagielloński	Projekt nie obejmuje stowarzyszeń zrzeszających innych członków wspólnoty niż studenci, doktoranci i nauczyciele akademicy, a zatem nie obejmuje pozostałych pracowników i ich zrzeszeń. Na potrzebę korekty tego przepisu zwracali uwagę kwestorzy polskich uczelni podczas spotkania w Warszawie w dniach 4-5 października 2017 r.	Uwaga uwzględniona.
1379	Dział II, rozdział 5	Centrum Transferu Technologii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika	W obecnym systemie oceny pracowników nauki brakuje kryteriów i narzędzi oceny aktywności komercjalizacyjnej pracowników nauki – zwłaszcza w odniesieniu do projektów wysokiego ryzyka typu start-up. Brak kryteriów i narzędzi oceny aktywności komercjalizacyjnej pracowników nauki skutkuje: 1. niedostatecznym zaangażowaniem pracowników uczelni wyższych w działania związane z komercjalizacją nauki, 2. widoczny brakiem motywacji do podejmowania tego typu działań, 3. powolnym przyrostem liczby przedsięwzięć odpryskowych typu spin-off, 4. niedostateczną liczbą innowacyjnych projektów, nastawionych na współpracę nauki z biznesem. Obecny system oceny aktywności zawodowej, rozwoju i awansu demotywuje pracowników nauki i nie zachęca ich w odpowiedni sposób do podejmowania aktywności komercjalizacyjnej, zwłaszcza w obszarach związanych z dużym ryzykiem (typu start-up). Osoby decydujące się na tego typu działalność czynią to często kosztem rozwoju dorobku <i>stricto</i> naukowego, stanowiącego podstawę rozwoju kariery zawodowej i procedur	Uwaga nieuwzględniona.

		awansowych. Dzieje się tak dlatego, że poświęcane na działalność komercjalizacyjną czas i energia nie są dostatecznie premiowane i brane pod uwagę przy ocenie aktywności zawodowej pracowników nauki. Oznacza to, że pojedynczy pracownik naukowy ponosi całkowite ryzyko przedsięwzięcia. Niepodejmowanie przez pracowników nauki działań związanych z komercjalizacją wyników badań, wiążących się dużym ryzykiem, przekłada się na straty uczelni i całej nauki polskiej, która bez podejmowania tego typu ryzyka traci możliwości wykorzystania swojego potencjału. Wiele koncepcji i projektów zostaje porzuconych lub zaniechanych na wczesnym etapie działania, zanim zostanie przetestowanych i sprawdzonych. Celem powinno być stworzenie w ramach oceny aktywności zawodowej i procedur awansowych pracowników nauki mechanizmu, który premiowałby wysokiej jakości aktywność poszczególnych naukowców na rzecz komercjalizacji wyników badań naukowych. Założenia związane z funkcjonowaniem proponowanego mechanizmu: 1. Zastosowanie w obszarze komercjalizacji wyników badań naukowych mechanizmów dywersyfikacji ryzyka wykorzystywanych na rynku kapitałowym przez podmioty typu venture capital. 2. Nowatorskie podejście do zarządzania nowymi projektami komercjalizacyjnymi odwołuje się do koncepcji portfela inwestycyjnego, wykorzystywanego do dywersyfikacji ryzyka na rynkach finansowych. Następuje podział ryzyka rozpoczęcia projektu między naukowca, jego uczelnię i cały system nauki polskiej. 3. Kryteria oceny aktywności komercjalizacyjnej pracowników nauki powinny mieć charakter zachęcający do podejmowania tego typu aktywności. Podejmowanie aktywności komercjalizacyjnej winno być premiowane i wliczane jako dodatkowa składowa oceny rozwoju zawodowego i naukowego (obok działalności badawczej i dydaktycznej), a dodatkowo brana pod uwagę podczas procedur awansowych. 4. Kryteria oceny aktywności komercjalizacyjnej powinny zostać opatrzone precyzyjnymi narzędziami pozwalającymi każdemu z pracowników na oszacowanie swoich możliwości i zaplanowanie ścieżki kariery naukowo-zawodowej. 5. Powstały mechanizm powinien wspierać zarówno pojedynczych pracowników nauki decydujących się na podjęcie działalności komercjalizacyjnej, jak i uczelnie na których oni pracują. Proponuje się mechanizm oceny aktywności komercjalizacyjnej pracowników nauki „Venture capital peer review”: 1. Powołanie ponaduczelnianego / międzyuczelnianego organu (Rady ds. Oceny Aktywności Komercjalizacyjnej Pracowników Nauki) zrzeszającego ekspertów ze świata nauki i biznesu. Jego celem byłaby recenzja działalności pracowników nauki (indywidualnych lub zespołów badawczo-rozwojowych) w zakresie komercjalizacji wiedzy.	
--	--	--	--

		2. Rada – w zależności do przyjętego modelu – mogłaby być powoływana i finansowana przez: a) Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, b) Grupy uczelni branżowych (Uniwersytety, Politechniki, Uczelnie Medyczne itd.), c) KRASP (jako jego agenda). 3. Do czasu przyjęcia ogólnopolskiego rozwiązania systemowego proponuje się zrealizować pilotaż: a) Powołanie Rady na poziomie województwa kujawsko-pomorskiego. W jej skład mogliby wejść przedstawiciele pięciu uczelni publicznych oraz – w razie wyrażenia zainteresowania – przedstawiciele uczelni niepublicznych, b) Źródłem finansowania działalności Rady mógłby się stać grant Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, o który wnioskowałyby uczelnie zrzeszone w Radzie, c) Liderem Rady byłby Uniwersytet Mikołaja Kopernika (centrala wojewódzka), a za stronę organizacyjną odpowiadałoby Centrum Transferu Technologii UMK. 4. Rada oceniałaby osoby, które prowadzą spółki spin-off oraz projekty komercjalizacji wiedzy wiążące się z wysokim ryzykiem (zarówno na wczesnym etapie uruchamiania projektu, jak i w latach późniejszych). 5. Z obszaru oceny wyłączone by były projekty i działania generujące bezpośrednie przychody, takie jak np. ekspertyzy, badania laboratoryjne i inne krótkoterminowe projekty finansowane przed podmioty zewnętrzne, które nie generują wysokiego ryzyka powodzenia przedsięwzięcia. 6. Projekty komercjalizacyjne i spółki spin-off spełniające kryterium podane w pkt 2 mogłyby dobrowolnie (po każdym kolejnym roku działalności spółki) występować z wnioskiem o poddanie się ocenie. 7. Podstawą oceny byłyby: a) potencjał rynkowy projektu, b) jakość i nakład pracy naukowca, c) wynik finansowy (nie dotyczy pierwszych 3 lat działalności). 8. Od czwartego roku działalności i realizacji projektu obok kryteriów wymienionych w pkt 5 dodatkowym byłoby kryterium „Wysokości uzyskania zewnętrznego finansowania” – analogicznie jak inne projekty komercjalizacyjne. 9. Rezultatem oceny byłaby przyznawana projektom i poszczególnym naukowcom liczba „punktów komercjalizacji”, stanowiących odpowiednik punktów przyznawanych za publikacje dla artykułów w czasopiśmie naukowych. Punkty te stanowiłyby dodatkową składową oceny aktywności pracownika i wraz z punktami oceny dorobku naukowego indywidualnego naukowca składałyby się na sumaryczną ocenę końcową. Dodatkowo – na tych samych zasadach – byłyby zaliczane do dorobku jego uczelni (np. na potrzeby	
--	--	---	--

		parametryzacji) w systemie nauki polskiej, na takich samych zasadach jak publikacje naukowe. 10. Oceny projektów w ramach Rady odbywałyby się poprzez system pięciu indywidualnych recenzji (2 ekspertów ze świata nauki; 3 ekspertów ze świata biznesu). 11. Lista ekspertów byłaby tworzona przez: a) ze świata nauki – instytucje powołujące Radę, uczelnie publiczne, b) ze świata biznesu – instytucje biznesowe, np. Konfederację Lewiatan, Związek Banków Polskich, Polską Izbę Informatyki i Telekomunikacji. 12. Ocena działalności spółek spin-off dokonywałaby się w systemie analogicznym do mechanizmów oceny grantów. Recenzenci ocenialiby poszczególne aspekty wymienione w pkt 5 w skali 1-5, opatrując je dodatkowo komentarzem. Mieliby także możliwość wskazywać obszary działań, których podjęcie mogłoby wspomóc działalność danej spółki (np. zalecanie odbycia przez naukowców szkoleń dotyczących kompetencji menedżerskich, ochrony własności intelektualnej itp.). Formularz oceny zostanie przygotowany przez autorów koncepcji i poddany zatwierdzeniu przez Radę. 13. Proponowana skala ocen (przyznawanych każdorazowo za miniony rok działalności spółki): a) projekt o globalnym potencjale rynkowym byłby oceniany analogicznie do publikacji w renomowanym czasopiśmie międzynarodowym (np. 40 pkt), b) projekt o potencjale regionalnym lub ponadnarodowym odpowiednio niżej (np. 25 pkt), c) projekt o potencjale krajowym lub lokalnym – jak publikacja w czasopiśmie krajowym (np. 15 pkt). 14. W przypadku realizacji projektów przez więcej niż jednego pracownika naukowego podział punktów następowałby analogicznie do stosowanego przy współautorstwie publikacji. Przewidywane skutki: 1. Rezultatem projektu będzie powstanie „Portfela komercjalizacyjnego nauki polskiej”, który będzie obejmował spin-offy i inne projekty na wczesnym etapie ryzyka (start-up), ułatwiając ich rozwój do osiągnięcia kolejnych etapów komercjalizacji (przynoszących wyniki finansowe). 2. Wypracowany mechanizm oceny aktywności komercjalizacyjnej pracowników nauki „Venture capital peer review” umożliwi akomodowanie i dywersyfikację ryzyka, związanego z rozpoczynaniem przez naukowców inicjatyw procesu komercjalizacji na jej wczesnych etapach, wynikającego z utarty przez nich możliwości rozwoju dorobku <i>stricto</i> naukowego w czasie poświęconym na współpracę z biznesem. 3. Uczelnie w większym niż dotychczas stopniu zachęcą pracowników nauki do po-	
--	--	--	--

			dejmowania działalności komercyjnej, a w przypadku jej powodzenia uzyskują dodatkowe źródło dochodów. 4. Pracownicy nauki zyskują motywację do podejmowania aktywności komercjalizacyjnej, która jest wliczana do ich oceny zawodowej i procedur awansowych.	
1380	Dział II, rozdział 5	Osoba fizyczna 120 (KRASP)	Nie przywrócono zdolności Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego do zawierania ze związkami zawodowymi ponadzakładowych układów zbiorowych pracy. Pominięcie tych istotnych oczekiwań pracowników, liczenie że uczelnia (rektor) jakoś sobie z tym poradzi, jest nadmiernym przesunięciem odpowiedzialności za sprawy pracownicze na uczelnie. To warto zmienić.	Uwaga nieuwzględniona.
1381	Dział II, rozdział 5	Akademia Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego w Warszawie (KRASP)	W ustawie brak zapisu analogicznego do dotychczas obowiązującego: Art. 135. 1. Pracownicy uczelni niebędący nauczycielami akademickimi są zatrudniani na podstawie umowy o pracę. Umowę o pracę zawiera rektor lub inny organ uczelni wskazany w statucie. 2. Do pracowników niebędących nauczycielami akademickimi stosuje się odpowiednio przepisy art. 118 ust. 7 i art. 138 ust. 1. Brak też zapisu podobnego do dotychczas obowiązującego: Art. 130 ust. 4: Rektor może obniżyć wymiar zajęć dydaktycznych poniżej dolnej granicy wymiaru ustalonej zgodnie z ust. 3, w przypadku powierzenia nauczycielowi akademickiemu wykonywania ważnych zadań lub realizowania przez nauczyciela akademickiego projektów badawczych lub innych zadań przewidzianych w statucie.	Uwaga nieuwzględniona.
1382	Dział II, rozdział 5	Osoba fizyczna 45	W związku z przygotowywaniem ustawy o szkolnictwie wyższym należy uwzględnić kwestie dot. zatrudnienia niepełnosprawnych pracowników akademickich. Do tej pory ilekroć w ustawie była mowa o osobach niepełnosprawnych rozumie się pod tym pojęciem studentów i doktorantów. W żadnym miejscu nie uwzględniano istnienia niepełnosprawnych pracowników naukowo-dydaktycznych. Do tej pory ze względu na ich niższą wydajność pracy naukowej pracownicy ci mogli być dużo łatwiej zwalniani z pracy na uczelniach w porównaniu z innymi pracownikami w związku z nieotrzymaniem stopnia doktora habilitowanego. Odmowa nadania stopnia doktora habilitowanego mogła być łatwo uzasadniona brakiem wystarczającego dorobku naukowego, co wprost wynika z niższej wydajności pracy habilitanta będącego osobą z niepełnosprawnością. Postępowanie takie jest jasnym złamaniem przepisów o dyskryminacji w rozumieniu art. 11[3] oraz art. 18[3a] i 18[3b] Kodeksu pracy. Art. 2 ust. 6, art. 21 oraz art. 22 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 ze zm.) nakładają na uczelnie publiczne obowiązek zapewnienia wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych na poziomie 2%. Nie uzyskanie tego poziomu wskaźnika rodzi dla uczelni obowiązek wnoszenia wpłat na PFRON. Do	Uwaga wyjaśniona. W projekcie przewidziano zadania uczelni związane z zapewnianiem osobom niepełnosprawnym warunków do udziału w prowadzeniu działalności naukowej oraz finansowanie tych zadań z budżetu państwa. Ponadto projekt nie przewiduje tzw. rotacji związanej z obowiązkiem uzyskania stopnia doktora habilitowanego.

			tej pory w ustawie o szkolnictwie wyższym nie było nawet wzmianki o istnieniu takiej regulacji. W związku z tym przepisem proponuje się, na wzór art. 3b ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych wprowadzić przepis o pierwszeństwie w zatrudnieniu dla osoby niepełnosprawnej, o ile spełnia wymagania na dane stanowisko. Niepowodzenie w procesie habilitacyjnym jest bardzo częstym powodem zwalniania niewygodnych pracowników akademickich. Ponadto recenzenci w procesach habilitacyjnych mają nieograniczone uprawnienie do decydowania o tym co jest nauką, a co nie, kto zasługuje na nadanie stopnia, a kto nie. Habilitanci, inaczej niż w procesach sądowych nie posiadają jakiegokolwiek możliwości odwołania od tych decyzji, których skutkiem jest zwolnienie z pracy na uczelni.	
1383	Dział II, rozdział 5	Rada Wykonawcza Konferencji Dyrektorów Bibliotek Akademickich Szkół Polskich	W przedstawionych projektach ustaw usunięte zostały zapisy dotyczące bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji i informacji naukowej, którzy w znaczący sposób dbają o upowszechnianie wiedzy i nauki, stwarzają warunki do otwartego dostępu do publikacji naukowych oraz do tworzenia naukowych katalogów zasobów bibliotecznych. W bibliotekach akademickich pracują między innymi bibliotekarze dyplomowani, którzy od dziesięcioleci należą do grupy nauczycieli akademickich (art. 108 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z dnia 27 lipca 2005 r.), prowadzą badania naukowe z szeroko pojętej informacji naukowej bibliotekoznawstwa, w tym ochrony dziedzictwa kulturowego państwa polskiego. Bibliotekarze dyplomowani wyznaczają trendy rozwoju bibliotekarstwa w Polsce ze szczególnym uwzględnieniem automatyzacji procesów bibliotecznych, dostępu do elektronicznych źródeł informacji. budowy bibliotek cyfrowych i repozytoriów instytucjonalnych. Bibliotekarze dyplomowani zaprojektowali i zainicjowali budowę katalogu NUKAT, jedyne w Polsce centralnego naukowego źródła informacji o zasobach bibliotek akademickich. Jesteśmy przekonani, że ustawowe zaliczenie do grupy nauczycieli akademickich bibliotekarzy dyplomowanych nie tylko zapewni uczelniom wysoki poziom prac naukowych z dziedziny szeroko pojętej informacji naukowej i bibliotekoznawstwa, ale również pozwoli włączyć się w proces kształcenia studentów i przyczyni się do podniesienia ich kompetencji z zakresu wykorzystania naukowych źródeł informacji.	Uwaga nieuwzględniona.
1384	Dział II, rozdział 5	Osoba fizyczna 100	Brak w ustawie zapisu o zatrudnieniu tylko na jednym etacie, o którym się wiele mówiło. Nie ma też możliwości przejścia w stan spoczynku dla profesorów.	Uwaga nieuwzględniona.
1385	Art. 119	Komitet Polityki Naukowej	Za słabość projektu należy uznać to, że nie uwolniono pracowników uczelni od nadmiernej biurokratycznej kontroli. Komisje mają wszystko wyceniać i oceniać. Zwraca się uwagę na problematyczne szczegółowe rozwiązania w projekcie: – likwidacja mianowania dla profesorów tytułarnych zatrudnionych na uczelniach wydaje się niezrozumiała wobec faktu, iż ta forma zatrudnienia zachowana jest dla profesorów	Uwaga częściowo uwzględniona.

			tytularnych zatrudnionych w jednostkach Polskiej Akademii Nauk i Instytutach Badawczych; – różny wiek emerytalny kobiet i mężczyzn – za dyskryminujące kobiety należy uznać stosowanie przepisów kodeksu pracy, które mówią o ich wcześniejszym o 5 lat przejściu na emeryturę. Wobec nowego algorytmu finansowania działalności dydaktycznej uczelni, uwzględniającego liczbę studentów przypadających na nauczyciela akademickiego, oraz wobec braku minimów kadrowych dotyczących liczby tzw. pracowników samodzielnych, oczywiste jest, iż rektorzy uczelni będą preferowali zatrudnienie kilku asystentów w miejsce jednego pracownika z tytułem profesorskim lub stopniem doktora habilitowanego. Dyskryminacja polega na tym, iż kobiety staną wobec takiego wyzwania o 5 lat wcześniej niż mężczyźni. Tymczasem w zawodzie nauczyciela akademickiego praca kobiet nie różni się niczym od pracy mężczyzn. KPN stoi na stanowisku, iż wiek emerytalny kobiet i mężczyzn w przypadku tego zawodu powinien być identyczny. Zwracamy uwagę, iż może to mieć bardzo duże znaczenie dla poparcia ustawy przez środowisko naukowe; – funkcje kierownicze – należy zakazać pełnienia także funkcji kierowniczych na uczelni przez osoby, które ukończyły 70. rok życia. Jednocześnie funkcje kierownicze powinny być sprecyzowane na poziomie ustawy, a nie określane w statucie, gdyż statuty na różnych uczelniach mogą inaczej je definiować. Tymczasem ma to także konsekwencje przy powoływaniu członków RGNiSW, RDN, KEN, PKA (ale już nie KPN, podobnie jak nie ma tutaj ograniczenia wiekowego). Można także ewentualnie rozważyć sformułowanie „centralne funkcje kierownicze”.	
1386	Art. 119	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Dodanie poniższego zapisu w Ustawie 2.0: „Art. 119. Pracownikami uczelni są nauczyciele akademicy oraz pracownicy niebędący nauczycielami akademickimi, w tym pracownicy biblioteczni oraz dokumentacji i informacji naukowej.” Należy podkreślić ważność pracy pracowników bibliotecznych oraz dokumentacji i informacji naukowej, zwłaszcza w czasach gdy dokumentowanie osiągnięć i informacja ma wielkie znaczenie.	Uwaga nieuwzględniona.
1387	Art. 119 i n.	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Ustawa nie traktuje o innych niż nauczyciele akademicy pracownikach uczelni. Stanowiska takie, jak bibliotekarz czy pracownik techniczny w laboratorium są bardzo istotne w strukturze uczelni i ściśle związane z działalnością dydaktyczną i badawczą jednostki. Definicje takich stanowisk oraz przepisy regulujące tryb pracy i wynagrodzenie na takich stanowiskach powinny bezsprzecznie znaleźć się w tekście ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
1388	Art. 120	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność”	Nauczycielem akademickim nie może być osoba, przeciwko której toczy się postępowanie karne. Umowa o pracę z nauczycielem akademickim, któremu postawiono zarzuty, wygasa. Jest to poważne odstępstwo od zasady domniemania niewinności.	Uwaga uwzględniona.

		Uniwersytetu Łódzkiego		
1389	Art. 120	Zespół Rektor- ski Uniwersyte- tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	W wymogach kwalifikacyjnych dla nauczyciela akademickiego wskazuje się na „nie toczące się postępowanie przeciwko tej osobie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego” (art. 120 pkt 3 in fine), a konsekwencją jest wygaśnięcie umowy o pracę (art. 131 pkt 1). Sam fakt wszczęcia jakiegokolwiek postępowania nie przesądza o winie, a proponowana regulacja jest naruszeniem podstawowej zasady – domniemania niewinności.	Uwaga uwzględniona.
1390	Art. 120	Konferencja Rektorów Pol- skich Uczelni Technicznych (KRASP)	Sam fakt „toczącego się postępowania o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego” nie powinien dyskwalifikować osoby jako pracownika naukowego, powołując się na reguły prawa rzymskiego: in dubio pro Reo oraz Prius quam exaudias, ne iudices, należy wystrzegać się wszelkich form posiadających znamiona kary bądź wykluczenia bez prawomocnego wyroku bowiem niewinność jest zawsze domniemana. Poza tym generuje to problem osób wobec, których obecnie toczy się postępowanie sądowe.	Uwaga uwzględniona.
1391	Art. 120	Uniwersytet Jagielloński	Przy braku narzędzi umożliwiających racjonalną politykę zatrudniania i zwalniania pracowników, wprowadzono nową przesłankę wygaśnięcia z mocy umowy o pracę z nauczycielem akademickim w postaci przesłanki wszczęcia postępowania o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego (nie musi to być, co stanowi dodatkowe zaostreżenie, przestępstwo umyślne, art. 131 pkt 1) w zw. z art. 120 pkt 3 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce). Rozwiązanie to narusza konstytucyjną zasadę domniemania niewinności (art. 42 ust. 3 Konstytucji) poprzez wprowadzenie sankcji- utraty pracy przez osobę, której wobec której jeszcze nie zapadł wyrok skazujący oraz konstytucyjną zasadę prawa do wyboru zawodu i miejsca pracy (art. 65 ust. 1 Konstytucji) i wymaga koniecznej zmiany. Art. 120 określający niezbędne kryteria kwalifikacyjne wobec nauczycieli akademickich stawia wymagania wobec tej grupy na znacznie wyższym poziomie niż w wypadku np. sędziów Sądu Najwyższego. Zgodnie z prezydenckim projektem ustawy o SN negatywną przesłanką do powołania sędziego jest wyłącznie prawomocne skazanie za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe. Wymóg wprowadzony w art. 120 pkt 3) projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym nabiera szczególnego znaczenia w kontekście art. 131, stanowiąc przesłankę wygaśnięcia stosunku pracy z mocy prawa w wypadku samego tylko wszczęcia postępowania o każde (a nie tylko umyślne) przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego. Wymogów takich nie postawiono w tym samym projekcie osobom ubiegającym się o członkostwo w PKA oraz KEN. Zaproponowane przepisy przejściowe, petryfikujące dotychczasowe status quo w zakresie zatrudnienia dodatkowo utrudniać będą rektorom prowadzenie polityki kadrowej w	Uwaga uwzględniona.

			czasie budowania nowego systemu szkolnictwa wyższego i nauki.	
1392	Art. 120, 130 i 131	Wydział Filologii Polskiej i Klasycznej UAM w Poznaniu	Za szczególnie niebezpieczne dla wszystkich członków społeczności akademickiej uznajemy zapisy w artykułach: 120, 130 i 131. Artykuły te (zwłaszcza 120) pozwalają na zwolnienie pracownika, wobec którego toczy się postępowanie z oskarżenia publicznego, gdy nie zapadł jeszcze prawomocny wyrok; kategorycznie domagamy się usunięcia tych zapisów.	Uwaga uwzględniona.
1393	Art. 120, 130 i 131	Nowoczesna	Szczególnie niepokojące są zapisy w artykułach: 120, 130 i 131. Artykuły te (w szczególności art. 120) pozwalają na zwolnienie z pracy osoby wobec której toczy się postępowanie z oskarżenia publicznego. Oznacza to, że osobę taką można zwolnić z pracy na pod zarzutem dowolnego wykroczenia (na przykład obrazy policjanta w czasie manifestacji) a więc nawet wtedy, gdy nie zapadł jeszcze prawomocny wyrok. W podobnym trybie może zostać zwolniona osoba, wobec której toczy się postępowanie w sprawie domniemanych przestępstw skarbowych. Ustawodawca nie precyzuje tu jednak o jakie przestępstwa chodzi. Proponowany zapis może być wygodnym narzędziem represji w rękach opresyjnej władzy (wywołującym skojarzenia z państwem policyjnym).	Uwaga uwzględniona.
1394	Art. 120 pkt 3	Obywatele Nauki	Zgodnie z zasadą domniemania niewinności nie można ograniczać prawa do bycia nauczycielem akademickim osobie, wobec której toczy się postępowanie, lecz nie została skazana prawomocnym wyrokiem.	Uwaga uwzględniona.
1395	Art. 120 pkt 3	Osoba fizyczna 59	Proponuje się skreślenie tego przepisu. Przeszłość gospodarcza i polityczna badaczy nie powinna ich wykluczać z możliwości awansu.	Uwaga nieuwzględniona.
1396	Art. 120 pkt 3	Polskie Towarzystwo Socjologiczne	Nieakceptowalny jest zapis, iż nauczycielem akademickim nie może być osoba, przeciwko której toczy się postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego, nie zaś skazana za nie prawomocnym wyrokiem sądowym.	Uwaga uwzględniona.
1397	Art. 120 pkt 3	Osoba fizyczna 58	Przepis powinien zostać zmieniony zgodnie z oświadczeniem ministerstwa o planowanym usunięciu jego części „ani nie toczy się przeciwko niej postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego”.	Uwaga uwzględniona.
1398	Art. 120 ust. 3	Komitet Psychologii PAN	Art. 120. Nauczycielem akademickim może być osoba, która: 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe ani nie toczy się przeciwko niej postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego; Zapis ten wydaje się sprzeczny z założeniem domniemania niewinności. Może on również skutkować licznymi pozwami przeciwko nauczycielom akademickim (np. ze strony niezadowolonych z otrzymanej oceny studentów). Jeśli punkt ten wszedłby w życie, nauczycielom, których sprawa dotyczy najpewniej groziłaby natychmiastowa utrata pracy (lub brak możliwości zatrudnienia) przed zakończeniem procesu i publikacją prawomocnego wyroku sądu.	Uwaga uwzględniona.

1399	Art. 120 pkt 3 w zw. z art. 131	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Analogicznie, jak w przypadku art. 21 – przed zakończeniem prawomocnego postępowania o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego w miejsce zawieszenia nauczyciela akademickiego wygasa się stosunek pracy. Zapis winien zostać ograniczony do sytuacji, gdy następuje skazanie, a nie obejmować również fazy postępowania przygotowawczego. Zawieszenie uregulowane w ustawie wydaje się być wystarczającym środkiem w takiej sytuacji.	Uwaga uwzględniona.
1400	Art. 120 pkt 3 i art. 131 pkt 1	Osoba fizyczna 38	Nasz niepokój wzbudziły niektóre zapisy w projekcie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Chodzi mianowicie o treści proponowanego art. 120 ust. 3, mówiącego, że nauczycielem akademickim może być osoba, która nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe ani nie toczy się przeciwko niej postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego oraz zapisy art. 131 ust. 1, mówiącego, że umowa o pracę z nauczycielem akademickim wygasa w przypadku zaprzestania spełniania wymagań określonych w art. 120. Problem dotyczy, drugiej części ust. 3. art. 120 mówiącego, że „... nie toczy się przeciwko niej postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego”. Konsekwencje takiego uregulowania zawartego w art. 120 ust. 3 znajdują swoje odzwierciedlenie także w art. 21.1. 3) (a' propos, kto i jak będzie sprawdzał członków rady spoza uczelni), art. 25. 5, art. 26. 3, czy art. 31.4 i ograniczają bierne prawa wyborcze nauczycieli akademickich. W naszym przekonaniu skutki wynikające z proponowanego zapisu są: 1. Niezgodne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej z art. 42 ust. 3 mówiącym, że każdego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie stwierdzona prawomocnym wyrokiem sądu. Takie samo rozstrzygnięcie konstytucyjne dotyczy np. wyboru posłów i senatorów, co zostało określone w art. 99 ust. 3, mówiącym, że wybraną do Sejmu lub do Senatu nie może być osoba skazana prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego. A zatem samo postępowanie nie jest przeszkodą w kandydowaniu i w wyborze. 2. Propozycja wydaje się mieć charakter personalnie intencjonalny i w szczególności dotknąć może wielu lekarzy nauczycieli akademickich. 3. Proponowane rozstrzygnięcie pozwalające na „wyrzucanie” z pracy nauczycieli akademickich i ograniczanie ich praw na podstawie tylko postawionych zarzutów prokuratorskich, bez rozstrzygnięć sądowych może skutkować niewyobrażalnymi krzywdami ludzkimi. Cóż da w tej sytuacji osobie podejrzanej lub oskarżonej umorzenie postępowania lub wyrok uniewinniający po kilku czy kilkunastu latach. Będzie łamane ludzkie życie i ludzkie kariery. Szkody poniosą także uniwersytety, bowiem stracą często wybitnych specjalistów oraz płacić będą wysokie zadośćuczynienia i odszkodowania. Uważamy, że w podnoszonej przez nas kwestii wystarczające i właściwe były dotych-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			czasowe rozwiązania zawarte w artykułach 109, 123 - 127 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z 2005 roku z późniejszymi zmianami. W myśl zawartych tam rozstrzygnięć nauczycielem akademickim może zostać osoba, która nie została ukarana prawomocnym wyrokiem sądowym za przestępstwo umyślne (art. 109. 3)), zaś rektor może (ale nie musi) rozwiązać stosunek pracy z mianowanym nauczycielem akademickim skazanym prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne (art. 126 ust. 4). Wskazujemy również na niespójność wskazanych wyżej artykułów proponowanej ustawy (głównie: art. 120. 3, art. 131. 1, art. 21.1. 3)) art. 25. 5, art. 26. 3, art. 31.4) z artykułami dotyczącymi wyboru członków RDN (art. 228.1.3)) i KEN (art. 268.1.3)), gdzie jednoznacznie wskazuje się, że członkiem tych organów może być osoba, która nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe. Znaczy to, że w tym przypadku toczące się przeciwko takiej osobie postpowanie przeszkodą w wyborze nie będzie. Nadto sprzeczne ze sobą są: 1. Proponowany art. 297.1. (w podobnej treści jak w obowiązującej ustawie) mówiący, że rektor może zawiesić w pełnieniu obowiązków nauczyciela akademickiego, przeciwko któremu wszczęto postpowanie karne lub dyscyplinarne, a także w toku postępowania wyjaśniającego, jeżeli ze względu na wagę i wiarygodność przedstawionych zarzutów celowe jest odsunięcie go od wykonywania obowiązków z proponowanym art 131.1 w związku z art. 120.3. Wynika to z tego, że przepis art. 131.1 przewiduje wygaszenie stosunku pracy, a art. 297 możliwość zawieszenia w pełnieniu obowiązków. 2. Proponowany art. 425. 1.-5 z art. 25.5. Zapis art. 25.5 w związku z art. 21 ust. 1 pkt 1-4 przewiduje bowiem wygaśnięcie mandatu rektora, a art 425. 1- 5 procedurę odwołania rektora. Sprzeczności w projekcie jest więcej. (...) Rektorzy na podstawie zapisów proponowanych w art. 25.5 w związku z art. 21.1.3), na podstawie art. 131. ust. 1 w związku art. 120 ust. 3 będą łatwo usuwalni i pozbawieni autonomii, a zatem i uczelnie którymi kierują.	
1401	Art. 120 pkt 3 i art. 131 pkt 5	Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa im. S. Staszica w Pile	Zgodnie z art. 120 pkt 3 ustawy 2.0 jednym z warunków zatrudnienia na stanowisku nauczyciela akademickiego jest brak skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego. Natomiast zgodnie z art. 131 pkt 5 umowa o pracę z nauczycielem akademickim wygasa w przypadku orzeczenia kary pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności. Czyli można nawiązać stosunek pracy z osobą skazaną prawomocnym wyrokiem za nieumyślne przestępstwo, choć już sama umowa wygasa w przypadku skazania także za nieumyślne przestępstwo.	Uwaga uwzględniona.
1402	Art. 121	Konferencja Rektorów Zawodowych	Pracownik uczelni, który został kierownikiem zespołu badawczego realizującego projekt badawczy finansowany w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych powinien mieć prawo ubiegania się, na czas realizacji projektu, o zatrudnienie w grupie pracowni-	Uwaga nieuwzględniona.

		Szkół Polskich	ków badawczych.	
1403	Art. 121	Polska Komisja Akredytacyjna	Użycie terminu „badawczy”, a nie jak dotychczas „naukowy”, jest niezrozumiałe. Należy podkreślić, że w art. 123 jest mowa o osiągnięciach naukowych a nie badawczych.	Uwaga nieuwzględniona.
1404	Art. 121	Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszcy	W obecnej ustawie „dyplomowani bibliotekarze oraz dyplomowani pracownicy dokumentacji i informacji naukowej” są traktowani jako nauczyciele akademicy. W nowej ustawie tę grupę pracowników wyłączono z grona nauczycieli akademickich. Należy wyjaśnić i określić status osób zatrudnionych na tym stanowisku oraz wyjaśnić, czy osoby te zaliczone będą do algorytmu określania dotacji na działalność uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
1405	Art. 121	KEJN	Zasady zatrudniania powinny być tak sformułowane, aby przenoszenie pracownika między stanowiskami badawczym a badawczo-dydaktycznym nie wymagało wypowiedzenia warunków pracy i nowego zatrudnienia. Stanowisko badawcze to forma zwolnienia z prowadzenia zajęć dydaktycznych. Byłoby bardziej praktyczne zrezygnowanie z oddzielnych grup pracowników badawczych i badawczo-dydaktycznych, a w to miejsce wprowadzenie elastycznych zasad ustalania pensum (czyli wymiaru zajęć, dydaktycznych).	Uwaga nieuwzględniona.
1406	Art. 121	Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków Innowacji i Przedsiębiorczości w Polsce	1. W naszej opinii proponowana typologia wprowadza zamieszanie w związku z tym proponujemy pozostanie przy nomenklaturze używanej dotychczas przy jednoczesnej modyfikacji wymagań / zakresu obowiązków [por. uwagi poniżej] 2. Brak w typologii „pracownika naukowego” może wpływać na potrzebę zmiany systemu związanego z przyznawaniem stopni naukowych [ustawa o stopniach naukowych i tytule naukowym] 3. W naszej opinii im więcej wariantów tym większa elastyczność w zatrudnianiu pracowników. Dodanie: 4) naukowych, 5) naukowo-dydaktycznych, 6) naukowo-badawczych.	Uwaga nieuwzględniona.
1407	Art. 121	Związek Zawodowy Bibliotekarzy i Pracowników Bibliotek „Bibliotekarze Polscy”	Art. 121 projektowanej ustawy wśród nauczycieli akademickich wymienia pracowników dydaktycznych, badawczych i badawczo-dydaktycznych. Zabrakło tu bibliotekarzy dyplomowanych, którzy wymienieni są jako nauczyciele akademicy w obowiązującej ustawie. Choć art. 123 ust. 3 projektu ustawy zakłada, że statut uczelni może określić również inne stanowiska dla nauczycieli akademickich oraz wymagania kwalifikacyjne niezbędne do ich zajmowania a art. 236 wprost wskazuje te stanowiska jako przedmiot regulacji statutu, to rozwiązanie takie przede wszystkim jest kolejnym krokiem deprecjonowania zawodu bibliotekarza. Od 1967r. przy Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego działała Komisja Egzami-	Uwaga nieuwzględniona.

			nacyjna dla Bibliotekarzy Dyplomowanych. Osoby, które zdały ten trudny egzamin stanowiły elitę zawodu. Tytuł bibliotekarza dyplomowanego pozwalał na startowanie w konkursach na dyrektorów bibliotek akademickich. Bibliotekarze dyplomowani, w uznaniu ich wkładu w działalność dydaktyczną uczelni, cieszyli się statusem nauczycieli akademickich. Status ten został zmieniony przez deregulację. W przypadku bibliotekarzy deregulacja oznaczała otwieranie otwartego zawodu i przyniosła skutki demoralizujące. Obecnie o tym, kto zostanie bibliotekarzem dyplomowanym decyduje organ zatrudniający bibliotekarza. Jeśli na danej uczelni nie skodyfikowano wymagań wobec kandydatów na bibliotekarzy dyplomowanych, tytuł ten może otrzymać każdy bibliotekarz, nawet bez stażu pracy. Różnorodność rozwiązań na uczelniach, z czym już mamy do czynienia, prowadzi do niemożności przeniesienia uprawnień przy zmianie miejsca pracy przez bibliotekarza dyplomowanego. Brak podstawowych rozwiązań w tym zakresie w projekcie ustawy problem tylko pogłębia. Autorzy projektu ustawy wielokrotnie podkreślają znaczenie mobilności pracowników nauki. Zapomnieli o mobilności innych pracowników. Brak uregulowań zawodu bibliotekarza w ustawie i pozostawienie ustalenia kryteriów awansowania w rękach uczelni sprawi, że o mobilności nie będzie mowy. Bibliotekarze zostaną pozbawieni szansy na rozwój poprzez zmianę miejsca pracy. Doprowadzi to też do nierównego traktowania bibliotekarzy pracujących na różnych uczelniach.	
1408	Art. 121 i art. 134	Uniwersytet w Białymstoku	Nowa ustawa nie stabilizuje ścieżki zawodowej nauczyciela akademickiego. Obecne przepisy właściwie nie różnią się od proponowanych. Utrzymanie etatów naukowo-dydaktycznych będzie skutkowało tym, że rektorzy będą faktycznie zatrudniać tylko takich pracowników i w tej kwestii nic się nie zmieni. Etaty powinny być naukowe lub dydaktyczne. Naukowiec powinien mieć maksymalnie ograniczone pensum i brać udział w kształceniu głównie na poziomie specjalistycznych wykładów, kształcenia magistrów i doktorów. Nauczyciel akademicki powinien brać na siebie większość obciążeń związanych z dydaktyką (co nie zabiera mu możliwości rozwoju i prowadzenia badań, a wręcz przeciwnie może rozwijać swój warsztat dydaktyczny – prace przeglądowe, podręczniki, skrypty itp.). Ustawa powinna też uwolnić kwestię pensum dydaktycznego. Przepisy powinny dotyczyć tylko obciążeń do minimum kadrowego natomiast konkretne obciążenia powinny ustalać władze uczelni. Takie rozwiązanie ograniczy wpływ liczby studentów na stan kadrowy, co w zasadniczy sposób powinno wpłynąć na jakość badań i kształcenia.	Uwaga nieuwzględniona.
1409	Art. 121	Konferencja Dyrektorów Bibliotek Aka-	Wnosi się o dodanie w art. 121 pkt 4: „4) dyplomowanych bibliotekarzy oraz dyplomowanych pracowników dokumentacji i informacji naukowej.”. Uwzględnienie w grupie nauczycieli akademickich dyplomowanych pracowników bi-	Uwaga nieuwzględniona.

		demickich Szkół Polskich (KRASP)	bliotek, umożliwi realizację ustawowych celów stawianych przed bibliotekami akademickimi (bibliotekami naukowymi), będzie miało też istotny, pozytywny wpływ na podnoszenie standardów i jakości kształcenia. Ustawa o bibliotekach w art. 21 ust. 1 i 2 określa zadania, jakie powinny być realizowane przez biblioteki naukowe. Należy do nich „prowadzenie działalności naukowo-badawczej w zakresie bibliotekoznawstwa i dziedzin pokrewnych, a także w zakresie obsługiwanych przez nie dziedzin nauki”. Biblioteki, których organizatorami są szkoły wyższe, są zaliczone do bibliotek naukowych, zatem prowadzenie działalności naukowo-badawczej należy do ich ustawowych obowiązków. Proces ten może być inicjowany i realizowany przez pracowników posiadających status pracowników naukowo-badawczych dysponujących odpowiednią wiedzą i warsztatem do prowadzenia badań. Do tej pory główny ciężar prowadzonych badań spoczywał na nielicznych samodzielnych pracownikach naukowych pracujących w bibliotekach, osobach ze stopniem doktora, ale najliczniej na dyplomowanych bibliotekarzach, kustoszach, adiunktach itd. będących nauczycielami akademickimi. Dodatkowo, niezależnie od prowadzonych badań, pracownicy ci uczestniczą w procesie dydaktycznym realizowanym na uczelni, prowadząc zajęcia dydaktyczne.	
1410	Art. 121	Związek Nauczycielstwa Polskiego – Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki	Należy stanowczo poprzeć żądanie środowisk dyplomowanych bibliotekarzy zatrudnionych w uczelniach wyższych dotyczące utrzymania dla nich pozycji nauczycieli akademickich. Ranga i znaczenie pracowników informacji naukowej w badaniach naukowych rośnie i w przyszłości będzie jeszcze ważniejsza. Dlatego w trosce o właściwy poziom nauki powinno się tej – niezbyt licznej w skali kraju grupie – zagwarantować dotychczasowe pozycje.	Uwaga nieuwzględniona.
1411	Art. 121	Przewodniczący Rady Wykonawczej Konferencji Dyrektorów Bibliotek Akademickich Szkół Polskich	Wnosimy o dodanie w art. 121 punktu 4: 4) dyplomowanych bibliotekarzy oraz dyplomowanych pracowników dokumentacji i informacji naukowej. Uwzględnienie w grupie nauczycieli akademickich dyplomowanych pracowników bibliotek, umożliwi realizację ustawowych celów stawianych przed bibliotekami akademickimi (bibliotekami naukowymi), będzie miało też istotny, pozytywny wpływ na podnoszenie standardów i jakości kształcenia. Ustawa o bibliotekach w art. 21.1, 2 określa zadania, jakie powinny być realizowane przez biblioteki naukowe. Należy do nich „prowadzenie działalności naukowo-badawczej w zakresie bibliotekoznawstwa i dziedzin pokrewnych, a także w zakresie obsługiwanych przez nie dziedzin nauki”. Biblioteki, których organizatorami są szkoły wyższe, są zaliczone do bibliotek naukowych, zatem prowadzenie działalności naukowo-badawczej należy do ich ustawowych obowiązków. Proces ten może być inicjowany i realizowany przez pracowników posia-	Uwaga nieuwzględniona.

			dających status pracowników naukowo-badawczych dysponujących odpowiednią wiedzą i warsztatem do prowadzenia badań. Do tej pory główny ciężar prowadzonych badań spoczywał na nielicznych samodzielnych pracownikach naukowych pracujących w bibliotekach, osobach ze stopniem doktora, ale najliczniej na dyplomowanych bibliotekarzach, kustoszach, adiunktach itd. będących nauczycielami akademickimi. Dodatkowo, niezależnie od prowadzonych badań, pracownicy ci uczestniczą w procesie dydaktycznym realizowanym na uczelni, prowadząc zajęcia dydaktyczne.	
1412	Art. 121	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	W obowiązującej ustawie „dyplomowani bibliotekarze oraz dyplomowani pracownicy dokumentacji i informacji naukowej” są traktowani jako nauczyciele akademicy. W nowej ustawie tę grupę pracowników wyłączono z grona nauczycieli akademickich. Należałoby wyjaśnić i określić status osób zatrudnionych na tym stanowisku, oraz ustalić, czy osoby te zaliczone będą do algorytmu określania dotacji na działalność uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
1413	Art. 121 i art. 122	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Art.121 wyróżnia typy zatrudnienia nauczycieli akademickich, a art. 122 określa podstawowe obowiązki nauczyciela akademickiego. KDWP uznaje jednak, że nowa ustawa nie stabilizuje ścieżki zawodowej nauczyciela akademickiego. Utrzymanie etatów badawczo-dydaktycznych będzie skutkowało tym, że rektorzy większości uczelni ze względów ekonomicznych będą faktycznie zatrudniać tylko takich pracowników. Być może korzystniejszym rozwiązaniem byłoby istnienie zatrudnienia na etatach wyłącznie badawczych lub dydaktycznych. Dla tych pierwszych powinno być maksymalnie ograniczone pensum, a udział w kształceniu dotyczyłby głównie wykładów specjalistycznych na studiach II stopnia lub w szkołach doktorskich. Natomiast osoba na etacie dydaktycznym powinna brać na siebie większość obciążeń związanych z kształceniem studentów.	Uwaga nieuwzględniona.
1414	Art. 121 ust. 1	Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków Innowacji i Przedsiębiorczości w Polsce	1. Wydaje się, że należy przywrócić pojęcie „naukowiec” i wraz z nim kategorię „pracownika naukowego” dla osób, które mają zadania pracy naukowej, czyli prowadzić prace naukowe i podejmować się kariery zdobywając tytuły naukowe. 2. Pracownicy, którzy poświęcają się dydaktyce powinni mieć zadania dydaktyczne a ci, którzy poświęcają się badaniom na zlecenie, w ramach projektów badawczych powinni mieć status pracownika badawczego. 3. Oczywiście możliwe jest łączenie tych 2 zadań. 4. Wprowadzenie zadań badawczych różniących się od prac naukowych jest od dawna postulowane środowisko badawcze. 5. Pracownik badawczy realizujący projekt, nie powinien być zmuszany do publikacji, bo często nie może publikować ze względu na założenia projektów realizowanych z przedsiębiorstwami. Musi mieć możliwość, tak jak to jest w przypadku pracownika wyłącznie dydaktycznego, zawieszenia okresu w jakim musi rozliczyć się 2 publikacji i zrobić kolejny tytuł. Ew. można to połączyć z projektem MNiSW dot. doktoratów wdro-	Uwaga nieuwzględniona.

			żeńiowych, habilitacje też mogą być np. w oparciu o zgłoszenia patentowe, patenty i innowatorskie opracowania. 6. W uniwersytetach zagranicznych funkcjonuje stanowisko „scientists” i to w różnych kombinacjach i odmianach. Nie ma podstaw do zabierania tego określenia pracownikom akademickim. W uczelniach mamy naukowców a dopiero zadania jakie się im przedstawia powinny pozwalać na modyfikację obowiązków. Amerykańskie towarzystwo naukowe wskazuje, że rodzaj kariery jaką podejmują naukowcy może powodować, że możemy mówić o dydaktyku, naukowcu, badaczu, pracowni ku laboratoryjnym itd.: https://www.scientificamerican.com/article/does-the-us-produce-too-mi	
1415	Art. 122	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	W projekcie brakuje regulacji dotyczących przypisania stanowisk do poszczególnych grup pracowników; nie ma np. stanowiska wykładowcy.	Uwaga nieuwzględniona.
1416	Art. 122	Przewodniczący Rady Wykonawczej Konferencji Dyrektorów Bibliotek Akademickich Szkół Polskich, Konferencja Dyrektorów Bibliotek Akademickich Szkół Polskich (KRASP)	Wnioskujemy o dodanie w art. 122 punktu 4) w brzmieniu: „4) bibliotekarzem dyplomowanym oraz dyplomowanym pracownikiem dokumentacji i informacji naukowej należy prowadzenie działalności naukowej w zakresie bibliotekoznawstwa i dziedzin pokrewnych, a także dziedzin wiedzy obsługiwanych przez bibliotekę, uczestniczenie w pracach organizacyjnych uczelni, w tym organizowanie systemu biblioteczno-informacyjnego uczelni”.	Uwaga nieuwzględniona.
1417	Art. 122	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	1. Do podstawowych obowiązków nauczyciela akademickiego będącego pracownikiem: 1) dydaktycznym – należy kształcenie i wychowywanie studentów lub doktorantów oraz uczestniczenie w pracach organizacyjnych uczelni; 2) badawczym – należy prowadzenie działalności naukowej oraz uczestniczenie w pracach organizacyjnych uczelni; 3) badawczo-dydaktycznym – należy prowadzenie działalności naukowej, kształcenie i wychowywanie studentów lub doktorantów oraz uczestniczenie w pracach organizacyjnych uczelni. Uzasadnienie: Zmiana analogicznie do ust. 1 pkt. 1	Uwaga uwzględniona.

1418	Art. 122 ust. 1	Akademia Ignatianum w Krakowie, Uniwersytet w Białymstoku	Podstawowe obowiązki pracownika badawczo-dydaktycznego są sumą obowiązków pracowników dwóch pozostałych grup, co powinno być uwzględnione i w wynagradzaniu, i w kryteriach oceny okresowej.	Uwaga nieuwzględniona.
1419	Art. 122 ust. 1	Komitet Polityki Naukowej	W art. 122, jak i w innych artykułach projektu ustawy, proponujemy wykreślić „wychowywanie”. „Wychowanie” kojarzy się z postawą paternalistyczną i – wobec osób dorosłych – jest to określenie zbyt protekcyjne, przecież chodzi o osoby mające pełną zdolność do czynności prawnych, ponadto wcale nie muszą być one młode: w każdym wieku można studiować, przygotowywać doktorat czy kształcić się permanentnie. Uczelnie w XXI wieku nie są tylko dla młodych. Europejska Karta Naukowca mocno podkreśla zasadę niedyskryminacji (m.in. ze względu na wiek).	Uwaga nieuwzględniona.
1420	Art. 122 ust. 1	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	„Do podstawowych obowiązków nauczyciela akademickiego będącego pracownikiem: 1) dydaktycznym – należy kształcenie i wychowywanie studentów lub doktorantów oraz uczestniczenie w pracach organizacyjnych uczelni; 2) badawczym – należy prowadzenie działalności naukowej oraz uczestniczenie w pracach organizacyjnych uczelni; 3) badawczo-dydaktycznym – należy prowadzenie działalności naukowej, kształcenie i wychowywanie studentów i doktorantów oraz uczestniczenie w pracach organizacyjnych uczelni.” W pkt. 1 i 3 powinien być użyty ten sam spójnik (lub)?	Uwaga uwzględniona.
1421	Art. 122 ust 1 pkt 1	Uniwersytet Rzeszowski	Pracownik będący dydaktykiem (pracownikiem dydaktycznym) nie powinien kształcić doktorantów, dlatego należy wykreślić „lub doktorantów”.	Uwaga nieuwzględniona.
1422	Art. 122 ust. 1 pkt 2	Zespół Rektorów Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Do podstawowych obowiązków nauczyciela akademickiego będącego pracownikiem badawczym należy dodać obowiązek kształcenia doktorantów.	Uwaga uwzględniona.
1423	Art. 122 ust. 1 pkt 2 i 3	Krajowej Sekcji Pracowników Szkolnictwa Artystycznego NSZZ „Solidarność”	2) badawczym – należy prowadzenie działalności naukowej, artystycznej oraz uczestniczenie w pracach organizacyjnych uczelni; 3) badawczo-dydaktycznym – należy prowadzenie działalności naukowej, artystycznej , kształcenie i wychowywanie studentów i doktorantów oraz uczestniczenie w pracach organizacyjnych uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
1424	Art. 122 ust. 2	Grupa Wyższych Szkół Bankowych	Proponujemy zamienić słowa „kwalifikacji zawodowych” na „kompetencji zawodowych”. Sformułowanie kwalifikacje zawodowe odnoszą się do formalnych uprawnień, co byłoby często bardzo trudne do osiągnięcia np. przez osobę posiadającą tytuł nauko-	Uwaga uwzględniona.

		(Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu	wy profesora. Popieramy w pełni, aby osoby prowadzące zajęcia dydaktyczne stale podnosiły swoje kompetencje, w szczególności w zakresie aktualizacji wiedzy, umiejętności praktycznych związanych z efektami kształcenia czy też umiejętności dydaktycznych.	
1425	Art. 123	Osoba fizyczna 10	Proponuje się: 1) zachować stanowiska profesora nadzwyczajnego (zamiast uczelnianego, co brzmi fatalnie) i zwyczajnego, żeby nie myliło się stanowisko z tytułem; 2) zmienić tytuł profesora na np. profesora akademickiego; wtedy „starzy” profesorowie tytularni odróżnialiby się od „nowych”, przy tych samych uprawnieniach.	Uwaga nieuwzględniona.
1426	Art. 123	Instytut Sławi- styki PAN Instytut Roz- woju Wsi i Rolnictwa PAN Instytut Badań Literackich PAN	Ustawa wprowadza możliwość zatrudnienia pracownika na stanowisku profesora uczel- ni: 1) adiunkta bez habilitacji jako profesora uczelni dydaktycznego oraz 2) doktora habi- litowanego jako profesora badawczego uczelni. Należy po pierwsze zwrócić uwagę na możliwość użytkową takich sformułowań, a po drugie, jak te stanowiska przełożą się na instytuty naukowe, gdzie profesor uczelni jest nieadekwatnym określeniem.	Uwaga nieuwzględniona.
1427	Art. 123	Akademia Młodych Uczonych PAN	Należy doprecyzować zapis dotyczący „znaczących osiągnięć” pozwalających uczelni mianować doktora na stanowisko profesora uczelni. Ustawa powinna bądź jasno okre- ślić, co stanowi takie „znaczące” osiągnięcie, bądź nakazać uściślenie tych wymogów, w statucie uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.

1428	Art. 123	Uniwersytet Rzeszowski	Należy zgłosić zdecydowany sprzeciw wobec pomysłu zaistnienia profesorów uczelni – dydaktyków. Jest to deprecjonowanie stanowisk i tytułów profesorskich. Ścieżka dydaktyczna jest zasadna, ale nie musi się kończyć kuriozalnym rozwiązaniem – dydaktycznym stanowiskiem profesorskim. Można je zastąpić np. stanowiskiem docenta lub ograniczyć tylko do uczelni zawodowych (dydaktycznych) – prof. PWSZ. W przestrzeni uniwersyteckiej (skoro ustawa 2.0) ma być prorozwojowa nie ma miejsca na profesorów dydaktyków. W związku z tym do wykreślenia jest ust. 2 pkt 2 lit.a.	Uwaga nieuwzględniona.
1429	Art. 123	Nowoczesna; Osoba fizyczna 73	Projekt ustawy kładzie bardzo duży nacisk na kwestie doskonałości naukowej, kształcenie kadr dla potrzeb nauki i podnoszenie kwalifikacji naukowych przez kadre szkolnictwa wyższego i nauki - co jest kierunkiem ze wszech miar pożądanym. Na uczelni i ich rektorów nałożono obowiązek dbałości o poziom naukowy i rozwój kadry. Tym bardziej dziwi więc rezygnacja z maksymalnych okresów zatrudnienia na stanowisku asystenta i adiunkta. Ze względu na charakter dyscyplinujący i motywacyjny tych terminów istnieją one w systemie szkolnictwa wyższego - w przypadku asystentów począwszy od ustawy z 1920 r., a w przypadku adiunktów począwszy od Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 lutego 1928 r. <i>o stosunku służbowym profesorów państwowych szkół akademickich i pomocniczych sił naukowych tych szkół</i> . Bez zachowania obowiązku uzyskania w określonym czasie odpowiednio stopnia naukowego doktora albo doktora habilitowanego wytrąca się rektorom z ręki w istocie jedyne narzędzie pozwalające na skuteczne motywowanie do uzyskania tych stopni oraz prowadzenia skutecznej polityki kadrowej. Dodatkowo proponowane w projekcie rozwiązanie prowadzi będzie do naruszenia zasad równego traktowania w zatrudnieniu - asystent/adiunkt nadawczy i badawczo-dydaktyczny będzie mógł mieć maksymalne pensum w wysokości 240 godzin, a asystent/adiunkt dydaktyczny maksymalne pensum odpowiednio do 540 albo do 360 godzin. Takie zróżnicowanie dotychczas uzasadnione było właśnie obowiązkiem uzyskania doktoratu/habilitacji przez pracowników naukowych i naukowo-dydaktycznych (stąd mniejsze obciążenie działalnością dydaktyczną). W zaproponowanym rozwiązaniu asystentem/adiunktem na stanowiskach badawczo-dydaktycznych będzie można być nawet dożywotnio bez awansu naukowego, prowadziło to będzie do nierównego traktowania w stosunku do pracowników dydaktycznych zatrudnionych na analogicznych stanowiskach. Brak doktoratu/habilitacji nie będzie mógł też stanowić podstawy do przeniesienia do grupy pracowników dydaktycznych jeśli nauczyciel nie wyrazi na to zgody. Z całą pewnością nie są to rozwiązania prorozwojowe, a wręcz skutecznie mogą zahamować rozwój kadry. W związku z powyższym proponuje się w art. 123 dodać ust. 4 w brzmieniu: „4. Zatrudnienie w grupie pracowników badawczych albo badawczo-dydaktycznych na stanowisku:	Uwaga nieuwzględniona.

			1) asystenta, osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora, nie może trwać dłużej niż 8 lat; 2) adiunkta, osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora habilitowanego, nie może trwać dłużej niż 9 lat - nauczyciele akademicki, którzy nie spełnią warunków, o których mowa w pkt 1 i 2, po spełnieniu kryteriów oceny działalności dydaktycznej określonych przez senat, mogą zostać przeniesieni do grupy pracowników dydaktycznych.”. W zakresie okresów zatrudnienia jest to powrót do rozwiązań ustawy z 1990 r. oraz regulacji przedwojennych, z drugiej zaś strony regulacja taka zabezpiecza dobrych dydaktyków przed utratą pracy dając możliwość ich przeniesienia z grupy pracowników badawczych i badawczo-dydaktycznych, do grupy pracowników dydaktycznych.	
1430	Art. 123	Osoba fizyczna 55	Dyskusyjny jest art. 123 ust. 1. Propozycja stanowiska profesora uczelni dla pracownika nieposiadającego stopnia naukowego doktora habilitowanego nie będzie motywująca dla tego pracownika. Zapis znoszący obowiązek robienia habilitacji jest już wystarczającym czynnikiem dającym komfort pracy nauczycielowi ze stopniem naukowym doktora (na stanowisku adiunkta). Nie musi już taki doktor być przeniesiony na stanowisko wykładowcy, co nie zawsze było właściwym rozwiązaniem. Być może powrót do stanowiska docenta dla nauczycieli akademickich posiadających znaczące (mieralne) osiągnięcia dydaktyczne byłby jakimś rozwiązaniem. Pewnym minusem takiego rozwiązania są skojarzenia z przeszłością – „docent marcowy”, choć z drugiej strony znaczna część, tzw. docentów z mianowania to byli wyjątkowo dobrze przygotowani pracownicy do prowadzenia zajęć o charakterze praktycznym. Pod tym względem mieli ogromną wiedzę, nie spotykaną teraz u pracowników samodzielnych, nawet z tytułem profesora. Określenie „znaczące osiągnięcia” to furtka do nadinterpretacji. To muszą być konkretne osiągnięcia, jak wcześniej napisałem „mieralne”. W odniesieniu do nauczycieli akademickich ze stopniem naukowym doktora i posiadających znaczący dorobek naukowy nie ma konieczności tworzenia stanowiska profesora uczelni; taki pracownik zapewne zrobi habilitację.	Uwaga nieuwzględniona.
1431	Art. 123	KRAUM, Gdański Uniwersytet Medyczny	Art. 123. 1. Nauczyciela akademickiego zatrudnia się na stanowisku: 2. Na stanowisku: 2) profesora uczelni – może być zatrudniona osoba posiadająca co najmniej stopień doktora oraz znaczące osiągnięcia: a) dydaktyczne – w przypadku pracowników dydaktycznych, b) naukowe – w przypadku pracowników badawczych, c) naukowe lub dydaktyczne – w przypadku pracowników badawczo-dydaktycznych;	Uwaga nieuwzględniona.

			Czyli znika wymóg habilitacji dla otrzymania stanowiska profesora? To dewaluacja słowa „profesor”, a w połączeniu z zarzuceniem wymogów minimum kadrowych wrota do degradacji poziomu uczelni, zwłaszcza małych.	
1432	Art. 123	KEJN	Nazwa stanowiska „profesor uczelni” jest bardzo niefortunna, zwłaszcza że takie profesury występują też w instytutach badawczych i PAN. Ponadto w przekładzie na język angielski „university profesor” to stanowisko bardziej prestiżowe niż po prostu „professor”. Należy szukać wyjścia z niefortunnego zbiegu nazwy stanowiska i tytułu naukowego. Proponuje pozostawić dotychczasowe stanowiska: prof. zw.; prof. ndzw; adiunkt; asystent. Jestem za pozostawieniem w ustawie tradycyjnych stanowisk dydaktycznych, z pozostawieniem możliwości awansu (uważam za błąd rezygnację ze stanowiska docenta). W ust. 2 pkt. 2) c powinno chyba być „osiągnięcia naukowe i (nie lub) dydaktyczne”. Jeśli pracownik badawczo-dydaktyczny ma osiągnięcia jedynie dydaktyczne, to powinien zostać profesorem dydaktycznym.	Uwaga nieuwzględniona.
1433	Art. 123	KEJN	Proponuje się doprecyzowanie nazwy najwyższego stanowiska naukowego. Już obecnie mnogość nazewnictwa stanowisk profesorskich powoduje zamieszanie. Znajdująca się w ustawie (art. 123 ust. 3) możliwość dowolnego kształtowania nazw stanowisk przez uczelnie zamęt ten pogłębi (przykładowo, jeśli w ustawie nie zostanie wprost wymieniony „profesor zwyczajny”, nic nie stoi na przeszkodzie, by jakaś uczelnia – zapewne Wyższa Szkoła Tego i Owego – zapisała w statucie, że zatrudnia magistrów na STANOWISKU „profesor zwyczajny”). Tak czy owak, po wejściu w życie ustawy w zaproponowanym brzmieniu kadra „profesorów” ulegnie cudownemu rozmnożeniu - i inflacji. Proponuje się zastąpić zapisem: Art. 123. 1. Nauczyciela akademickiego zatrudnia się na stanowisku: 1) profesora zwyczajnego; 2. Na stanowisku: 1) profesora zwyczajnego - może być zatrudniona osoba posiadająca tytuł profesora;	Uwaga nieuwzględniona.
1434	Art. 123	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	Propozycja zmiany: 2. Na stanowisku: 1) profesora – może być zatrudniona osoba posiadająca tytuł profesora; 2) profesora uczelni – może być zatrudniona osoba posiadająca co najmniej stopień doktora oraz znaczące osiągnięcia: a) dydaktyczne – w przypadku pracowników dydaktycznych, b) naukowe lub artystyczne – w przypadku pracowników badawczych, c) naukowe, artystyczne lub dydaktyczne – w przypadku pracowników badawczo-dydaktycznych;	Uwaga uwzględniona.

1435	Art. 123	Konferencja Rektorów Uczelni Pedagogicznych	Nowe stanowiska w nauce, pojawienie się profesora uczelni, który wybrał ścieżkę dydaktyczną, a nie naukową, budzi obawy podążania części kadry na przysłowiowe skróty, a zatem otworzenia drogi do zatrudniania na tym stanowisku niedawno wypromowanych doktorów. W uczelniach pedagogicznych wskazane byłoby wprowadzenie do statutowych zasady prowadzenia badań w zakresie dydaktyki przedmiotowej i teorii dydaktyki, które dawałyby podstawę do ewentualnego mianowania na stanowisko profesora uczelni kroczącego ścieżką dydaktyczną.	Uwaga nieuwzględniona.
1436	Art. 123	Osoba fizyczna 34	Ścieżka kariery jest przestarzała i nie uwzględnia potrzeb specjalizacji. Wymienić tu można co najmniej trzy obszary działalności: naukowy, dydaktyczny i wdrożeniowy. Trudno mówić o równorzędności tych ścieżek kariery, skoro ostatnia praktycznie nie istnieje w żadnym wariantcie obecnym ani planowanym, a z dwóch pierwszych druga nie liczy się. Z jednej strony trudno wykorzystać posiadany potencjał i predyspozycje, a z drugiej strony pewne obszary pozostają bardzo mocno zaniedbane. Niestety projektowana ustawa nie wnosi znaczących zmian w tym zakresie. Dobór obszaru lub obszarów rozwoju pracowników powinien być zatem bardziej elastyczny niż aktualnie i dopasowany do indywidualnych osiągnięć.	Uwaga nieuwzględniona.
1437	Art. 123 Art. 134 ust. 2	Związek Zawodowy Nauczycieli UAM	Zastrzeżenia budzą przepisy określające katalog stanowisk nauczycielskich, naukową i dydaktyczną ścieżkę kariery nauczyciela akademickiego, roczny wymiar zajęć dydaktycznych oraz wysokość minimalnego miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego w uczelni publicznej. W szczególności niekorzystne dla systemu szkolnictwa wyższego i jego pracowników są proponowane warunki pracy na stanowisku asystenta: pensum wynoszące do 540 godzin dydaktycznych przy minimalnym miesięcznym wynagrodzeniu zasadniczym na poziomie 125% minimalnego wynagrodzenia za pracę. W projekcie mowa o dolnym progu wynagrodzenia oraz o maksymalnym obciążeniu dydaktyką, lecz obserwacja praktyk stosowanych w uczelniach publicznych w Polsce (w tym na największych uniwersytetach, jak UW, UJ czy UAM) pokazuje, że wynagrodzenie nauczycieli akademickich na stanowiskach dydaktycznych (lektor, wykładowca, starszy wykładowca) sytuuje się bardzo blisko (od kilku do kilkunastu procent) ustawowego minimum, z kolei pensum nauczycielskie z reguły osiąga poziom maksymalny. Różnica między faktycznym poziomem wynagrodzenia a ustawowym minimum jest przy tym wyraźnie mniejsza u pracowników dydaktycznych niż naukowo-dydaktycznych. Ustawa jest dokumentem, który ze swej natury ustala normy – również co do stanowisk pracy. Projekt ustawy określa zatem nową normę dla pracowników dydaktycznych bez stopnia doktora, zatrudnionych najczęściej w jednostkach filologicznych. Obecnie normą jest wykładowca, niekiedy starszy wykładowca, rzadziej lektor; nową normą będzie asystent, który co do wymagań kwalifikacyjnych, zakresu obowiązków i pensum jest odpo-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			wiednikiem stanowiska lektora. Chociaż ustawa pozwala na określenie dodatkowych stanowisk w statucie uczelni, normotwórczy wpływ ustawy doprowadzi do wzrostu liczby osób zatrudnionych na stanowisku asystenta (lub równorzędnym) i spadku liczby zatrudnionych na stanowisku wykładowcy, przy czym warunki pracy pracowników dydaktycznych będą się zbliżać do tych przewidzianych dla asystentów, czyli wymiar zajęć znacznie się zwiększy w stosunku do obecnej normy (z 360 ku maksimum 540). Takie zmiany przewidziane dla asystenta – przy niskim poziomie wynagrodzenia – doprowadzą nie tylko do odpływu doświadczonych dydaktyków, ale również do spadku jakości nauczania, co jest przecież sprzeczne z intencją projektowanej ustawy. Brak jest podstaw, aby przyjąć, że ramy wytyczone przez nową ustawę będą traktowane przez uczelnie inaczej, niż ma to miejsce obecnie, i to od wielu lat – mianowicie tak, że zapisy ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym są często wprost powielane w statutach uczelni. Nowa ustawa jest doskonałą okazją, by wyeliminować jedną z największych patologii w szkolnictwie wyższym w Polsce: nadmierne obciążenie dydaktyczne. Wymiar zajęć dydaktycznych na żadnym stanowisku nie powinien przewyższać tego, co jest standardem w uczelniach „zachodnich” (tj. w Europie Zachodniej, Stanach Zjednoczonych), a także w Japonii, tym bardziej przy tak niskim poziomie płac, jaki mogą zaoferować polskie uczelnie. Innym problemem w wielu uczelniach jest systematyczne przydzielanie nauczycielom akademickim nadmiernej liczby godzin ponadwymiarowych, np. wtedy, gdy poziom obciążeń dydaktycznych sięga ustawowego maksimum w skali całej jednostki. Ten problem nie jest przedmiotem projektu, jednak adekwatność liczby nauczycieli akademickich do potrzeb dydaktycznych wynikających z programu studiów powinna być uwzględniana w ewaluacji jednostek. Niedobór etatów i nadmierne obciążenie kadry dydaktycznej (a tym bardziej badawczo-dydaktycznej) wywiera wyraźny negatywny wpływ na osiągnięcia tak badawcze, jak i dydaktyczne poszczególnych jednostek.	
1438	Art. 123 i 127	Konferencja Rektorów Publicznych Szkół Zawodowych	Rozszerzenie katalogu stanowisk nauczycieli akademickich o stanowisko specjalisty praktyka (art. 123 i art. 127). Projekt ustawy zakłada cztery rodzaje stanowisk nauczycieli akademickich - profesora, profesora uczelni, adiunkta oraz asystenta. Oprócz profesora uczelni są to stanowiska mocno sprzężone z działalnością naukową. Mając na uwadze potrzeby procesu dydaktycznego, postuluje się wprowadzenie stanowiska specjalisty praktyka - właściwe dla osób ze znacznym doświadczeniem praktycznym zdobytym poza uczelnią, których można by zatrudniać na część etatu. Osoby takie są szczególnie cenne jako dydaktycy w kształceniu zawodowym. Obecne przepisy kwalifikują takie osoby jako nauczycieli akademickich, dla których uczelnia zawodowa nie jest podstawowym miejscem pracy. Zasada ta została utrzymana w projekcie ustawy, stąd proponuje się nadać następujące brzmienie art. 127 ust. 1: „podstawowym miejscem pracy nau-	Uwaga nieuwzględniona.

			czyciela akademickiego jest uczelnia, w której jest zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy, przy czym warunek zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy nie dotyczy nauczyciela akademickiego zatrudnionego na stanowisku specjalisty praktyka.”.	
1439	Art. 123 ust. 1	Rada Główna Instytutów Badawczych, Komitet Nauk o Sztuce PAN	Proponuje się doprecyzowanie nazwy najwyższego stanowiska naukowego. Już obecnie mnogość nazewnictwa stanowisk profesorskich powoduje zamieszanie. Przewidziana w projekcie (art. 123 ust. 3) możliwość dowolnego kształtowania nazw stanowisk przez uczelnie niepotrzebnie skomplikuje czytelność stanowisk.	Uwaga nieuwzględniona.
1440	Art. 123 ust. 1	Osoba fizyczna 64	Katalog stanowisk nie uwzględnia istniejących i obsadzonych stanowisk dydaktycznych (wykładowca, starszy wykładowca, lektor). W związku z powyższym konieczne jest wprowadzenie przepisów przejściowych w tym zakresie.	Uwaga wyjaśniona. Problem został rozwiązany w przepisach przejściowych.
1441	Art. 123 ust. 1	Osoba fizyczna 37	Usunięcie pkt 1 ust. 1: „Art. 123. 1. Nauczyciela akademickiego zatrudnia się na stanowisku: 1) profesora uczelni; 2) adiunkta; 3) asystenta.”	Uwaga nieuwzględniona.
1442	Art. 123 ust. 1	Komitet Nauk o Sztuce PAN	Proponuje się doprecyzowanie nazwy najwyższego stanowiska naukowego. Już obecnie mnogość nazewnictwa stanowisk profesorskich powoduje zamieszanie. Znajdująca się w ustawie (art. 123 ust. 3) możliwość dowolnego kształtowania nazw stanowisk przez uczelnie zamęt ten pogłębi. Proponuje się w związku z tym następujący zapis: Art. 123. 1. Nauczyciela akademickiego zatrudnia się na stanowisku: 1) profesora zwyczajnego; 2. Na stanowisku: 1) profesora zwyczajnego - może być zatrudniona osoba posiadająca tytuł profesora;	Uwaga nieuwzględniona.
1443	Art. 123 ust. 1 pkt 4	Związek Zawodowy Nauczycieli UAM	Przewidziane w projekcie ustawy minima wynagrodzenia prowadzą do paradoksów, mogą działać demotywująco na pracowników i w konsekwencji doprowadzić do odpływu wartościowej kadry dydaktycznej z uczelni publicznych. Przykładowo doktorant, który otrzymał pozytywną ocenę śródkresową, ma zgodnie z art. 205 otrzymywać stypendium w wysokości 170% minimalnego wynagrodzenia, przy rocznym wymiarze zajęć dydaktycznych nieprzekraczającym 90 godzin (art. 196 ust. 5). Jeżeli po obronie doktoratu zdecyduje się ubiegać o pracę jako dydaktyk na stanowisku asystenta (innych możliwości ustawa nie gwarantuje), może liczyć na płacę na poziomie 125% wynagrodzenia minimalnego oraz pensum 540 godzin (z możliwością zobowiązania do pracy w godzinach nadwymiarowych). Oznacza to, że stanowisko asystenta nie jest częścią spójnie skonstruowanej ścieżki kariery zawodowej dla pracowników badawczo-dydaktycznych, która logicznie zaczyna się – tak jak dotąd – od stanowiska adiunkta. Asystent jest, jak się wydaje, stanowiskiem dla dydaktyków nieposiadających stopnia	Uwaga częściowo uwzględniona.

			doktora. Nasuwa się więc pytanie, czy nazwa „wykładowca” nie byłaby lepszym określeniem podstawowego stanowiska dla tej grupy nauczycieli akademickich.	
1444	Art. 123 ust. 1 i 2	Akademia Ignatianum w Krakowie	Wynikiem wprowadzenia tej regulacji będzie zwiększenie liczby profesorów na uczelni ze stopniem doktora, co w żaden sposób nie ma związku z podniesieniem poziomu badań naukowych, a wręcz przeciwnie. Naszym zdaniem będzie to stanowisko uznaniowe dla doktorów. Umocni ich w przekonaniu, że nie ma potrzeby robienia habilitacji, co obniży jej rangę. W wyniku wprowadzenia nowej regulacji zyskają ci doktorzy, którzy nie zrobili habilitacji, a uzyskują funkcje profesora uczelni, a tracą ci, którzy habilitacji nie robią i zostaną przy kolejnych ocenach okresowych ocenieni negatywnie z powodu braku osiągnięć i zwolnieni z pracy. Zniesienie obowiązku habilitacji będzie oznaczało obniżenie poziomu naukowego- część osób przyjmie to z zadowoleniem, poczuje się zwolniona z pracy naukowo-badawczej, która przecież ma ogromne znaczenie dla ewaluacji uczelni. Trudno będzie motywować pracowników do robienia habilitacji (powiększania dorobku), skoro habilitacja przestanie być obowiązkowa. Polski system stopni, tytułów i funkcji pełnionych na uczelniach zamiast się uprościć wzorem krajów, w których nauka prowadzona jest na wyższym od naszego poziomie, staje się coraz bardziej synkretyczny. Stopnie i tytuły: mgr, dr, dr hab. prof. zwyczajny (belwederski) Funkcje: asystent, adiunkt, profesor uczelni, profesor Zapis stopni i tytułów w połączeniu z imieniem i nazwiskiem oraz skrótem nazwy (nazw) uczelni, w których pracuje dany pracownik samodzielny wygląda groteskowo nie tylko dla cudzoziemca, ale i dla przeciętnego Polaka. Polski system odnoszący się do stopni i tytułów naukowych w powiązaniu z funkcjami uczelnianymi należy bezwzględnie uprościć. Oczekiwanym przez znaczną część środowiska naukowego działaniem było zniesienie habilitacji i profesur belwederskich i restrykcyjna politykę zatrudniania na uczelni oraz przyznawania funkcji profesora uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
1445	Art. 123 ust. 2	Osoba fizyczna 37	Usunięcie pkt 1 ust. 2. „2. Na stanowisku: 2) profesora uczelni – może być zatrudniona osoba posiadająca co najmniej stopień doktora oraz znaczące osiągnięcia: a) dydaktyczne – w przypadku pracowników dydaktycznych, b) naukowe – w przypadku pracowników badawczych, c) naukowe lub dydaktyczne – w przypadku pracowników badawczo-dydaktycznych;”	Uwaga nieuwzględniona.
1446	Art. 123 ust. 2	Osoba fizyczna 62	Proponowane w art. 123 ust. 2 rozwiązanie może prowadzić do obniżenia poziomu wymagań stawianych profesorom uczelni. Nie został przy tym nałożony na uczelnię obowiązek rzetelnej zewnętrznej oceny tego, czy osiągnięcia będące podstawą zatrudnienia	Uwaga nieuwzględniona.

			na tym stanowisku są wystarczające do przyznania awansu i znaczącej podwyżki wynagrodzenia. Wydaje mi się, że dopuszczenie zatrudnienia osoby z doktoratem na stanowisku profesora uczelni musi wiązać się z trzema zastrzeżeniami: (1) wymagane powinny być w tym celu co najmniej dwie zewnętrzne recenzje osiągnięć naukowych lub dydaktycznych, (2) zgodę na taki rodzaj zatrudnienia powinien wyrazić senat – po dyskusji i głosowaniu, (3) taka forma zatrudnienia w przypadku pracowników badawczych i badawczo-dydaktycznych powinna być dostępna tylko na czas określony (maksymalnie 3-5 lat). Osoba z dorobkiem badawczym powinna przystąpić do procedury habilitacyjnej, która w proponowanej formie wszak nie jest procedurą zaporową dla osób legitymujących się znaczącym dorobkiem, lub do procedury przyznania uprawnień równoznacznych z habilitacją.	
1447	Art. 123 ust. 2	Wydział Filologii Polskiej i Klasycznej UAM w Poznaniu	Stanowczo nieudana jest zawarta w projekcie propozycja wprowadzenia „dydaktycznej ścieżki” awansów naukowych. Dydaktyka i badania są zawsze w pracy uniwersyteckiej integralnie związane, jeśli ktoś nie rozwija nauki, pozostaje nauczycielem, a nie uczonym. Należy utrzymać dotychczasowe regulacje wg których osoby nie osiągające stopnia doktora habilitowanego można było przenieść na etat starszego wykładowcy.	Uwaga nieuwzględniona.
1448	Art. 123 ust. 2	Akademickie Centrum Materiałów i Nanotechnologii AGH Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie	- umożliwienie pracownikom uczelni zajmowania stanowisk profesora bez konkursu (tendencja odwrotna do powszechnej w świecie), - umożliwienie objęcia stanowiska profesora uczelni tylko z powodów dydaktycznych (co jest dopuszczalne w uczelniach zawodowych, ale sprzeczne z ideą uniwersytetu).	Uwaga nieuwzględniona.
1449	Art. 123 ust. 2 pkt 2	Komitety Nauk o Literaturze PAN	Na stanowisku profesora uczelni może być zatrudniona osoba posiadająca co najmniej stopień doktora oraz znaczące osiągnięcia, co jest mimowolnym powtórzeniem niesławnej praktyki znanej z historii pod nazwą „docentów marcowych”. Wywołuje to nieprzejrzystość i uznaniowość kariery naukowej.	Uwaga nieuwzględniona.
1450	Art. 123 ust. 2 pkt 2	Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa im. S. Staszica w Pile	W art. 123 ust. 2 pkt 2 proponujemy zmienić wymagania dla profesora uczelni: Art. 123. [...] 2. Na stanowisku: [...] 2) profesora uczelni – może być zatrudniona osoba posiadająca co najmniej stopień naukowy doktora habilitowanego lub stopień doktora i znaczące osiągnięcia: a) dydaktyczne – w przypadku pracowników dydaktycznych, b) naukowe – w przypadku pracowników badawczych,	Uwaga nieuwzględniona.

			c) naukowe lub dydaktyczne – w przypadku pracowników badawczo-dydaktycznych;	
1451	Art. 123 ust. 2 pkt 2	Pracodawcy RP Osoba fizyczna 11	Wymóg stopnia doktora dla profesora uczelni wyklucza możliwość zatrudnienia na tym stanowisku wybitnych specjalistów czy twórców. Projekt powinien umożliwiać obsadzanie stanowisk akademickich (w tym na krótkie i dłuższe kontrakty) przez wybitnych praktyków, specjalistów i twórców.	Uwaga nieuwzględniona.
1452	Art. 123 ust. 2 pkt 2	KRASP, Gdański Uniwersytet Medyczny	Znika wymóg habilitacji dla otrzymania stanowiska profesora? To dewaluacja słowa „profesor”, a w połączeniu z zarzucaniem wymogów minimum kadrowych wrota do degradacji poziomu uczelni, zwłaszcza małych.	Uwaga nieuwzględniona.
1453	Art. 123 ust. 2 pkt 2	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Wprowadzenie osobnej ścieżki kariery dydaktycznej dla pracowników uczelni jest interesujące, ale rodzi też niebezpieczeństwa. Związane z tym podwyższenie wymagań wobec habilitacji w przyszłości spowoduje w okresie przejściowym kolejny zalew wniosków o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Wątpię, by w czasach radykalnej zmienności prawa większość pracowników zaufała, że prawo pozostanie niezmiennie i kolejna zmiana za kilka lat nie zagrozi doktorom bez habilitacji usunięciem z uczelni. Ważniejsze jednak jest, że istnienie ścieżki dydaktycznej może doprowadzić do obniżenia jakości kształcenia. Nadążenie z postępem badań w szerszym horyzoncie tematycznym jest trudne już w tej chwili nawet dla badaczy poważnie traktujących swoją aktywność naukową. Dla osób rezygnujących z badań jest to niemożliwe i niecelowe. A to oznacza, że będą oni transferować wiedzę zastaną, bez możliwości nawet jej krytycznej weryfikacji. Wreszcie, przyjęte rozwiązanie w praktyce oznacza pozostawienie na uczelniach osób ze stopniem doktora, które od lat nie angażują się ani w badania, ani w prace dydaktyczne. Ich usunięcie po przejściu na "ścieżkę dydaktyczną" będzie niemożliwe - jak bowiem sformułować precyzyjnie, w sposób akceptowany przed sądem pracy kryteria "wybitnego" prowadzenia zajęć dydaktycznych?	Uwaga nieuwzględniona.
1454	Art. 123 ust. 2 pkt 4	Osoba fizyczna 15	Studia o profilu praktycznym powinny móc zatrudniać branżowych specjalistów-praktyków jako asystentów, biorąc pod uwagę nie dyplom lecz doświadczenie zawodowe. W niektórych branżach, np. informatycznej, dyplom magistra stanowi rzadkość. Dobry specjalista, który nie obronił tytułu, bo wcześniej odniósł sukces zawodowy, też może być znakomitym instruktorem. Art. 123 ust. 3. pozwala uczelniom stworzyć inne rodzaje stanowisk i własne wymagania. Jednak na etapie formułowania statutu nie sposób przewidzieć, jakie kierunki studiów i dostępna kadra pojawią się w przyszłości. Opcja doświadczenia zawodowego jako ekwiwalentu dyplomu dla kadry profilu praktycznego powinna być stworzona już na poziomie ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
1455	Art. 123 ust. 2 pkt 4	KRAUM, Uniwersytet Medyczny w	Proponuję doprecyzowanie poprzez dodanie „co najmniej” tytuł zawodowy magistra, magistra inżyniera albo równorzędny.	Uwaga nieuwzględniona.

		Białymstoku		
1456	Art. 123 ust. 3	Stowarzyszenie Bibliotekarzy Polskich	Bibliotekarze dyplomowani nie są w projekcie ustawy ujęci jako nauczyciele akademicy ani osoby mające takie uprawnienia. W art. 123 ust. 3 jest zapis mówiący, że statut może określić również inne stanowiska nauczycieli akademickich niż określone w ust. 1 (profesor, profesor uczelni, adiunkt, asystent), czyli np. stanowiska bibliotekarzy dyplomowanych. Art. 123 ust. 3 stwierdza ponadto, że: „Statut uczelni może określać: 1) również inne stanowiska dla nauczycieli akademickich niż określone w ust. 1 oraz wymagania kwalifikacyjne niezbędne do ich zajmowania; 2) dodatkowe wymagania kwalifikacyjne niezbędne do zajmowania stanowisk, o których mowa w ust. 1, dla poszczególnych grup pracowników. 4. Szczegółowy zakres obowiązków nauczyciela akademickiego ustala rektor.” Koresponduje z tym zapisem art. 236 projektu ustawy „Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym ...”, gdzie jest mowa wprost, że statuty uczelni określają stanowiska bibliotekarzy dyplomowanych oraz wymagania kwalifikacyjne do zajmowania tych stanowisk. W uzasadnieniu do projektu ustawy (s. 15) przewiduje się, że zostaną utrzymane wszystkie obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy stosunki pracy (na okres, na który zostały zawarte umowy), urlopy, wymiar pensum, zgody na dodatkowe zatrudnienie. Nowe statuty uczelni określają stanowiska oraz wymagania kwalifikacyjne niezbędne do ich zajmowania dla dyplomowanych bibliotekarzy oraz dyplomowanych pracowników dokumentacji i informacji naukowej. Zakłada się, że o sposobie zatrudniania i wynagradzania bibliotekarzy dyplomowanych decyzje podejmują poszczególne uczelnie, które różnie mogą rozumieć ten problem. Tryb awansowania na dyplomowanego, zasady kwalifikacji, wymagania mogą się różnić na poszczególnych uczelniach i obecnie różnią się. Nawet gdy władze uczelni stosują się do zasad ustalonych (ale tylko jako wytyczne, bez obowiązku stosowania) przez Konferencję Dyrektorów Bibliotek Akademickich Szkół Polskich to i tak mogą je interpretować na swój sposób lub dodać nowe wymagania, albo też zrezygnować z wymagań. W rezultacie dyplomowany bibliotekarz w jednej bibliotece nie jest równy dyplomowanemu w innej, np. tytuł można stracić przy zmianie miejsca pracy. W związku z tym nadawanie tytułu bibliotekarza dyplomowanego nie poddaje się weryfikacji, nie jest zunifikowane i często nie jest porównywalne. Pominięcie w projekcie ustawy tego zagadnienia jedynie problem pogłębi. Co ważniejsze, obecnie to uczelnie same decydują czy osoby zatrudniane na stanowiskach, na których przed tzw. ustawą deregulacyjną byli zatrudniani bibliotekarze dyplomowani (np. adiunkt biblioteczny, starszy kustosza dyplomowany)	Uwaga nieuwzględniona.

			mają status nauczyciela akademickiego. W praktyce tym osobom odmawia się przyznania statusu nauczyciela akademickiego, a tym samym deprecjonuje zawód bibliotekarza, zamykając drogę awansu najzdolniejszym jednostkom ze środowiska bibliotekarzy akademickich szkół wyższych. Wyłączenie stanowiska bibliotekarza dyplomowanego z projektu ustawy w opinii Stowarzyszenia Bibliotekarzy Polskich będzie skutkowało likwidacją tego stanowiska. Stowarzyszenie Bibliotekarzy Polskich wyraża stanowisko, że uczelnie akademickie powinny przewidzieć w swoich statutach zatrudnienie bibliotekarzy dyplomowanych na stanowiskach nauczycieli akademickich (z zachowanymi uprawnieniami nauczycieli akademickich), a w ustawie powinny znaleźć się odpowiednie zapisy.	
1457	Art. 123 ust. 3 pkt 2	Osoba fizyczna 61	W tym przypadku sugerowałbym, żeby dodatkowe kwalifikacje nie obejmowały stopni naukowych, aby nie ograniczały samodzielności naukowej młodych bez habilitacji.	Uwaga uwzględniona.
1458	Art. 123 ust. 4 i 5	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Dodać pkt 2a, który jest niezbędnym narzędziem ochrony praw pracownika wobec powszechnie stosowanych obecnie praktyk pracodawcy braku awansu stanowiskowego po uzyskaniu stopni/tytułu. W ust. 4 należy dodać: „lub osoba upoważniona przez rektora”, ponieważ w dużych uczelniach pracuje około 2000 nauczycieli akademickich. Czy wszystkim nauczycielom szczegółowy zakres obowiązków ma ustalić rektor? W związku z powyższym proponuje się zapisy w brzmieniu: „Art. 123. 2a. Procedurę zatrudnienia na danym stanowisku uruchamia się bezzwłocznie na wniosek zainteresowanego pracownika, dla którego uczelnia jest podstawowym miejscem pracy. 4. Szczegółowy zakres obowiązków nauczyciela akademickiego ustala rektor lub osoba upoważniona przez rektora. 5. Obowiązki nauczyciela akademickiego mogą być wykonywane również poza uczelnią na zasadach oraz w jednostkach określonych w regulaminie pracy.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1459	Art. 123 ust. 5	Osoba fizyczna 65	Skreślić. Nauczyciel akademicki powinien być zatrudniony tylko w jednym miejscu pracy.	Uwaga nieuwzględniona.
1460	Art 123 ust. 5	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego	„5. Obowiązki nauczyciela akademickiego mogą być wykonywane również poza uczelnią na zasadach oraz w jednostkach określonych przez senat.”. Sformułowanie „poza uczelnią” jest niejasne i wymaga doprecyzowania.	Uwaga nieuwzględniona.
1461	Art. 123 ust. 5 i	Konferencja	Art. 123 ust. 5: „Obowiązki nauczyciela akademickiego mogą być wykonywane również	Uwaga uwzględniona.

	Art. 134 ust. 4	Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	poza uczelnią na zasadach oraz w jednostkach określonych przez senat.”. Porównanie z: Art. 134 ust. 4: „Zajęcia dydaktyczne mogą być wykonywane również poza uczelnią na zasadach określonych w regulaminie pracy”. Zasady określa senat czy mają być określone w regulaminie pracy?	
1462	Art. 124	Akademia Młodych Uczonych PAN	Pierwsza umowa o pracę z nauczycielem akademickim powinna być zawierana na czas określony do 4 lat. Umożliwi to weryfikację jakości pracy pracownika i w przypadku jej negatywnej oceny – bezproblemowe zakończenie zatrudnienia.	Uwaga nieuwzględniona.
1463	Art. 124	Nowoczesna	Zapisy tego artykułu należy gruntownie zmienić. Obecnie zatrudnienie na czas nieokreślony jest hamulcem rotacji kadr. System zatrudniania powinien być dalece zliberalizowany. Obecne „zatrudnienie na czas nieokreślony” jest odpowiednikiem „tenure” w systemie anglosaskim i innych. Uzyskanie zatrudnienia typu „tenure” wymaga wieloletniego potwierdzenia umiejętności pracownika i jest znacznie trudniejsze niż nasze „zatrudnienie na czas nieokreślony”.	Uwaga nieuwzględniona.
1464	Art. 124 ust. 1	Krajowa Sekcja Pracowników Szkół Artystycznych NSZZ „Solidarność”	Poddajemy pod rozagę kwestię podstaw zatrudnienia nauczycieli. Skoro w projekcie nie są oni zatrudniani na podstawie mianowania, lecz na podstawie umów o pracę, to trudno zrozumieć, dlaczego mają podlegać odpowiedzialności dyscyplinarnej - przy wątpliwości ich podstaw zatrudnienia. Inne pragmatyki służbowe, przewidujące odpowiedzialność dyscyplinarną, wprowadzają jednocześnie wzmożoną ochronę stosunku pracy w drodze mianowania. Konieczna jest zatem symetria: odpowiedzialność dyscyplinarna - mianowanie.	Uwaga nieuwzględniona.
1465	Art. 124 ust. 1 i art. 270	Krajowej Sekcji Pracowników Szkolnictwa Artystycznego NSZZ „Solidarność”	Odpowiedzialności dyscyplinarnej powinni podlegać jedynie pracownicy objęci przepisami pragmatyk służbowych, dla których pragmatyki ustalają szczególne podstawy zatrudnienia, powodujące wzmożoną trwałość ich stosunku pracy (stosunku służbowego). Projekt ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce zakłada zatrudnianie nauczycieli akademickich wyłącznie na podstawie umów o pracę (art. 124 ust. 1). Natomiast projekt ustawy Przepisy wprowadzające ustawę Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce gwarantuje zachowanie mianowania jedynie tym nauczycielom akademickim, którzy pozostają mianowani w dniu wejścia w życie ustawy (art. 234). Skoro więc jedynie wąska grupa nauczycieli będzie zatrudniona na podstawie mianowania, to nie znajduje uzasadnienia utrzymywanie odpowiedzialności dyscyplinarnej wszystkich nauczycieli. Odpowiedzialność dyscyplinarna ma sens jedynie w odniesieniu do grupy objętej wzmożoną trwałością stosunku pracy. Nauczycieli niemianowanych można karać karami porządkowymi z Kodeksu pracy, a także rozwiązywać z nimi stosunki pracy na ogólnych zasadach. Nowi profesorowie tytularni nie będą już mianowani. W związku z tym grupa profesorów mianowanych jest zamknięta i będzie się kurczyć. To jeszcze bardziej uzasadnia zniesienie odpowiedzialności dyscyplinarnej (albo przywrócenie mianowania wszystkich nauczy-	Uwaga nieuwzględniona.

			cieli). W związku z tym brak jest uzasadnienia dla utrzymywania odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczycieli niemianowanych. Konieczna jest zatem symetria: odpowiedzialność dyscyplinarna - mianowanie.	
1466	Art. 124 ust. 1 pkt 2	Komitet Nauk Demograficznych PAN, Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Regulacja ta (pierwsza umowa na czas określony do 4 lat) jest mniej korzystna niż przepisy kodeksu pracy. Uczelnia może bowiem zawrzeć tylko jedną umowę na czas określony. W przypadku „braku pewności co zatrudniania do danego pracownika” rektor nie będzie mógł np. po dwóch latach zawrzeć kolejnej umowy na rok. W konsekwencji - nie chcąc wchodzić w umowę na czas nieokreślony - nie zawrze kolejnej umowy. Ponadto regulacja ta, zamiast uelastycznić zatrudnianie nauczycieli akademickich, w istocie te zasady usztywnia.	Uwaga nieuwzględniona.
1467	Art. 124 ust. 2 pkt 2	Osoba fizyczna 65	Zmienić „2) określony na okres 4 lat” na „2) określony na okres 1 roku” Po roku szef powinien mieć rozeznanie, czy nauczyciel akademicki jemu podległy ma postępy i rokuje nadzieje na bardzo dobre wywiązywanie się z obowiązków dydaktycznych i naukowych. Po roku osobę nowo przyjętą czekałaby pierwsza ocena okresowa.	Uwaga nieuwzględniona.
1468	Art. 124 ust. 2	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Należy rozumieć, że na czas określony może być zawarta tylko pierwsza umowa o pracę? Jeżeli nauczyciel akademicki został zatrudniony na okres 2 lat, to czy nie można z nim zawrzeć kolejnej umowy o pracę na czas określony (do 2 lat)? Proponowany zapis: ust. 2. „Umowa o pracę z nauczycielem akademickim w danej uczelni jest zawierana na czas: 1) nieokreślony albo 2) określony z zastrzeżeniem, że łączny okres zatrudnienia na podstawie umów o pracę na czas określony na danym stanowisku nie może przekraczać 4 lat.”	Uwaga nieuwzględniona.
1469	Art. 124 ust. 2 pkt 2	Nowoczesna	Jest niezgodna z art. 25 ¹ ust. 1 kodeksu pracy, który określa, że czas zatrudnienia na okres określony nie może przekroczyć 33 miesięcy (tj. 2 lata i 9 miesięcy). Tutaj ustawodawca wskazuje okres aż 4 letni.	Uwaga nieuwzględniona.
1470	Art. 124 ust. 2 pkt 2	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Dodanie: Art. 124 2. Pierwsza umowa o pracę z nauczycielem akademickim w danej uczelni jest zawierana na czas: 1) nieokreślony albo 2) określony, <i>przy czym łączny okres zatrudnienia na podstawie umów o pracę na czas określony nie może przekraczać 4 lat.</i> Najczęściej pierwsze zatrudnienie jest na okres 2 lat, dlatego zatrudnienie na czas określony do 4 lat powinno być łącznym czasem krótszych okresów.	Uwaga nieuwzględniona.
1471	Art. 125	Stowarzyszenie Organizatorów	W naszej opinii przepis ust. 1 w pierwszej kolejności powinien stosować się do rektorów. Pozwoli to uniknąć istotnych konfliktów interesów.	Uwaga nieuwzględniona.

		Ośrodków Innowacji i Przedsiębiorczości w Polsce		
1472	Art. 125	Komitet Nauk o Literaturze PAN	Wydaje się, iż regulacja ta, zamiast uelastyczniać zatrudnianie nauczycieli akademickich, w istocie te zasady usztywnia.	Uwaga nieuwzględniona.
1473	Art. 125	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Jest zasadny tylko w przypadku pokrewieństwa i małżonków. Nie ma natomiast przepisu definiującego „prowadzenie wspólnie gospodarstwa domowego”.	Uwaga nieuwzględniona.
1474	Art. 125	Zespół Rektorów Uniwersyte- tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Powielą się dotychczasowe błędne przepisy o podległości służbowej. Jeżeli „nie może powstać stosunek bezpośredniej podległości służbowej między małżonkami i osobami wymienionymi w ust. 1 pkt 1 i 2”, to ust. 2 wyłączający rektora („nie stosuje się do rektorów”) oznacza przyzwolenie, by np. prorektorami zostali członkowie najbliższej rodziny rektora. Jeśli intencją zapisu było wyłączenie z regulacji zawartej w ust. 1 podległości krewnych rektora zatrudnionych na stanowiskach niepodlegających mu bezpośrednio, to przepis został błędnie skonstruowany.	Uwaga nieuwzględniona.
1475	Art. 125	Osoba fizyczna 53	Wydaje się, że te przepisy są niedobrze skonstruowane. Czy nie wystarczyłby punkt 1?	Uwaga nieuwzględniona.
1476	Art. 125	Komitet Nauk o Literaturze PAN	Wątpliwości budzi zbyt rygorystyczne podejście do ograniczenia podległości służbowej wobec osób powiązanych rodzinie (np. małżonek lub potomek nie mogą pracować w instytucie, gdzie współmałżonek lub ojciec/matka pełni funkcję dyrektora). Przepis ten utrudniłby powstawanie tradycji rodów naukowych.	Uwaga nieuwzględniona.
1477	Art. 125 ust. 1	Osoba fizyczna 27	Małżonkowie lub inne osoby określone w art. 125 ust. 1 w ogóle nie powinny być zatrudniane w tej samej jednostce podstawowej (szkoła, kolegium, wydział, instytut itp.) uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
1478	Art. 125 ust. 1	Osoba fizyczna 61	Nie widzę potrzeby braku zależności małżonków. W wielu przypadkach na zachodzie spotkałem się z małżeństwami pracującymi wspólnie w jednym teamie bez szkody dla jakości badań. Sugeruję dodać punkt pozwalający w szczególnych przypadkach na taką zależność za zgodą np. rektora.	Uwaga nieuwzględniona.
1479	Art. 125 ust. 1	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum	Wnosimy aby ten przepis dotyczył uczelni publicznych. W przypadku uczelni publicznych często założycielem uczelni jest osoba fizyczna, gdzie funkcję rektora i kanclerza pełnią osoby prowadzące wspólne gospodarstwo domowe. W przypadku uczelni niepublicznych, w szczególności w części administracyjnej uczelni, nie widzimy powo-	Uwaga nieuwzględniona.

		Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu	du, dla którego ten przepis miałby obowiązywać.	
1480	Art. 126	Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków Innowacji i Przedsiębiorczości w Polsce	1. Zgubiono sytuację gdy nawiązanie stosunku pracy jest wynikiem awansu naukowego. Bez sensu jest sytuacja, gdy pracownik np. robi habilitację lub profesurę w danej uczelni i w wyniku awansu naukowego musi stawiać do konkursu jak chce mieć lepsze stanowisko. Czy w takiej sytuacji jest możliwość „przegrania” takiego konkursu? Ten zapis utrzymuje fikcję, że uczelnia robi konkurs a i tak wiadomo kto ma wygrać. 2. W naszej opinii habilitanci i profesorowie w ramach awansu naukowego powinni, po spełnieniu wymogów jakie stawia uczelnia bez konkursu przejść na stanowisko wyższe. Do rozważenia ustawowy zakaz zatrudniania doktorów na uczelni macierzystej. Sformułowanie „beneficjentem przedsięwzięcia” powinno być doprecyzowane jakiego. Czy chodzi tu o projekt badawczy realizowany wspólnie z przedsiębiorstwem czy o coś innego?	Uwaga nieuwzględniona.
1481	Art. 126	Osoba fizyczna 2	W realiach uczelni konkursy nie spełniły pokładanych w nich oczekiwań. Nie jest tajemnicą, że często konkursy te są „ustawiane” pod konkretną osobę. Przyczyną takiego stanu rzeczy jest brak szczegółowych wytycznych, zawierających wykaz dozwolonych kryteriów konkursu, jak i wykazu klauzul niedozwolonych. Jeżeli konkursy miałyby pozostać metodą zatrudniania, dobrym rozwiązaniem może być przepis o powoływaniu każdorazowo komisji konkursowej, w skład której wchodziłby dziekan lub kierownik jednostki oraz minimum 5 członków rady uczelni, w tym przynajmniej 3 spoza społeczności aka-	Uwaga nieuwzględniona.

			demickiej. O zatrudnieniu decydowałby wynik tajnego głosowania. Takie rozwiązanie powinno zminimalizować możliwość ustawiania kryteriów konkursów pod konkretnego kandydata.	
1482	Art. 126	Osoba fizyczna 15	Czy znika (istniejąca obecnie) możliwość zatrudniania bezkonkursowego na część etatu?	Uwaga uwzględniona.
1483	Art. 126 ust. 1	Pracodawcy RP, Osoba fizyczna 11	Zachowano przepisy o konkursach na stanowiska akademickie. Jest to generalnie sprzeczne z rozsądkiem i obecną „cichą” praktyką. Nauczyciela akademickiego winno się dobierać do zespołu, nie tylko pod kątem jego formalnych umiejętności, ale również jego umiejętności „miękkich” (współpraca w zespole). W światowych uczelniach (jak i w każdym przedsiębiorstwie) pozyskuje się członka zespołu w trybie niejawnej rekrutacji. Żaden poważny naukowiec nie będzie się narażał na ostracyzm swojego środowiska przy nieudanym starcie na stanowisko w konkurującej uczelni. Należy zamienić tryb pseudo konkursów na proces rekrutacyjny z udziałem powołanej przez senat specjalnej komisji.	Uwaga nieuwzględniona.
1484	Art. 126 ust. 1	Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa im. S. Staszica w Pile	Proponujemy utrzymanie przepisów art. 118a ust. 1. ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. (Dz.U. 2005 Nr 164 poz. 1365) Prawo o szkolnictwie wyższym, w części dotyczącej możliwości zawierania stosunku pracy bez przeprowadzania procedury konkursowej w przypadku zatrudnienia nauczyciela akademickiego w wymiarze nieprzekraczającym 1/2 etatu.	Uwaga uwzględniona.
1485	Art. 126 ust. 1	Obywatele Nauki	Postuluje się, by na poziomie ustawowym wprowadzić obowiązek włączenia do komisji konkursowych osób spoza jednostki zatrudniającej pracownika. Postuluje się także umieszczenie w tym artykule odwołania do zasad zawartych w Europejskiej Karcie Naukowca.	Uwaga nieuwzględniona.
1486	Art. 126 ust. 1	Konferencja Rektorów Pol- skich Uczelni Technicznych (KRASP)	„Nawiązanie z nauczycielem akademickim pierwszego stosunku pracy w danej uczelni publicznej, na czas nieokreślony lub określony dłuższy niż 3 miesiące, następuje po przeprowadzeniu otwartego konkursu. Tryb i warunki przeprowadzania konkursu określa statut.”. Bez względu na wymiar zatrudnienia (etatu)?	Uwaga uwzględniona.
1487	Art. 126 ust. 1	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Ko- pernika w To-	Nawiązanie z nauczycielem akademickim pierwszego stosunku pracy w danej uczelni publicznej, na czas nieokreślony lub określony dłuższy niż 3 miesiące w wymiarze przekraczającym połowę pełnego wymiaru czasu pracy , następuje po przeprowadzeniu konkursu otwartego. Tryb i warunki przeprowadzania konkursu określa statut.	Uwaga uwzględniona.

		runiu		
1488	Art. 126 ust. 1	Osoba fizyczna 58	Przepis pozostawia szeroką swobodę w określeniu trybu i warunków przeprowadzenia konkursu na stanowisko nauczyciela akademickiego – pozbawienie ministra nadzoru nad procedurą konkursową niesie ryzyko kontynuacji korupcyjnych praktyk niektórych jednostek. Proponuje się, żeby ustawa nadawała ministrowi uprawnienie powoływania jednego członka komisji konkursowej w każdym konkursie ogłoszonym przez uczelnię publiczną oraz konieczność powołania przynajmniej jednego członka komisji spoza uniwersytetu (podobnie jak w przypadku rady uczelni). Sugeruję rozważenie możliwości uprawnienia dyrektora NAWA do powoływania jednego członka komisji konkursowej oraz określenie, że liczba członków komisji nie może być większa niż pięć osób. W rezultacie, uczelnia powoływałaby maksymalnie trzech członków, w tym jednego spoza uczelni, jednego minister i jednego dyrektor NAWA. Proponowany system pozwoliłby wyeliminować praktyki korupcyjne i nepotyczne z procedury zatrudnienia nauczycieli akademickich.	Uwaga nieuwzględniona.
1489	Art. 126 ust. 1	Zespół Rektor- ski Uniwersyte- tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Przewiduje przeprowadzeniu konkursu bez względu na wymiar zatrudnienia, co oznacza że zatrudnienia na 1/3 czy 1/4 etatu (o ile nie dotyczy to beneficjentów różnych konkursów) powinno być poprzedzone konkursem. Należałoby pozostawić możliwość zatrudnienia do 1/2 etatu bez procedury konkursowej.	Uwaga uwzględniona.
1490	Art. 126 ust. 1	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Dodanie: Art. 126. 1. Nawiązanie z nauczycielem akademickim pierwszego stosunku pracy w danej uczelni publicznej, na czas nieokreślony lub określony dłuższy niż 3 miesiące w wymiarze większym niż połowa etatu , następuje po przeprowadzeniu otwartego konkursu. Tryb i warunki przeprowadzania konkursu określa statut. Jeśli wymiar zatrudnienia jest krótszy niż pół etatu nie ma potrzeby przeprowadzania konkursu.	Uwaga uwzględniona.
1491	Art. 126 ust. 2 pkt 2 i 3	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Propozycja by uzupełnić wymieniony zapis także o dodanie określenia „projektów dydaktycznych”.	Uwaga uwzględniona.
1492	Art. 126 ust. 2	Grupa Wyż- szych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół	Poddaje się pod rozagę wprowadzenie przepisów umożliwiających zatrudnianie pracowników badawczych pod określony cel związany z pozyskaniem i prowadzeniem grantu naukowego tzw. zatrudnienie kontraktowe. Obecnie przepisy nie pozwalają rozwiązać umowy za wypowiedzeniem w przypadku nie osiągnięcia przedmiotu umowy w terminie innym niż koniec semestru (co w przypadku pracowników badawczych nie	Uwaga nieuwzględniona.

		Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyż- sza Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyż- sza Szkoła Filologiczna we Wrocławiu	znajduje uzasadnienia).	
1493	Art. 126 ust. 3	Obywatele Nauki	Zapisy ustawowe dotyczące konkursów na zatrudnienie w uczelniach powinny pozostawiać szeroką autonomię uczelniom, zapewniając jednak transparentność i obiektywizm postępowania. Wytyczne, jak należy organizować takie konkursy, wprowadza Europejska Karta Naukowca. Należy wydłużyć czas dzielący ogłoszenie konkursu od jego rozstrzygnięcia do co najmniej 30 dni, tak, aby umożliwić aplikowanie jak największej liczbie kandydatów z kraju i z zagranicy, a tym samym zwiększyć konkurencyjność. Postuluje się zatem brzmienie: „3. Informację o konkursach, o których mowa w ust. 1, oraz o wynikach tych konkursów wraz z uzasadnieniem, a także uzasadnienie jego nierozstrzygnięcia, ogłasza się na stronach internetowych uczelni, urzędu obsługującego ministra oraz właściwego ministra nadzorującego uczelnię odpowiednio w terminie co najmniej 30 dni przed konkursem albo niezwłocznie po jego zakończeniu.”.	Uwaga uwzględniona.
1494	Art. 126 ust. 3	Osoba fizyczna 124	Ustawa nie rozwiązuje fundamentalnej patologii polskich uczelni, jaką stanowią ustawione konkursy. Wymaganie pod groźbą sankcji ogłoszenia konkursu i nazwiska, tego, kto go wygrał w żaden sposób nie poprawi sytuacji, gdyż i obecnie wiele uczelni bez groźby sankcji ogłasza konkursy i informuje, kto konkurs wygrał. Stypendia dla doktorantów może zwiększyć ich liczbę, która w ostatnich latach znacznie spadła z powodu ustawionych konkursów i braku perspektyw, problemu na dłuższą metę jednak nie rozwiążą, gdyż młodzi ludzie muszą po uzyskaniu stopnia doktora mieć szan-	Uwaga nieuwzględniona.

			sę na uczciwy konkurs i na pracę. Tego projektowana ustawa nadal im nie gwarantuje. W związku z powyższym zachodzi konieczność zobowiązania uczelni nie tylko do ogłoszenia konkursów i nazwisk, tych, którzy je wygrali, ale przede wszystkim ujawnienia pozostałym kandydatom, dlaczego dana osoba konkurs wygrała. Innymi słowy, w czym dokładnie jest lepsza od tych, którzy z nią przegrali. Nie ma przy tym oczywiście potrzeby ustanawiania odrębnych kryteriów dla każdej dziedziny, ale wystarczy zakazać - pod groźbą sankcji oczywiście - szczegółowego precyzowania zainteresowań badawczych kandydata. Najlepszym rozwiązaniem byłoby oczywiście powołanie niezależnego gremium o charakterze centralnym, które zajęłoby się rekrutacją pracowników na poszczególne uczelnie, gdyż środowisko naukowe w wyniku braku lustracji jest tak dalece zdegenerowane, że ta przestępcza patologia nigdy w pełni nie zostanie wyeliminowana.	
1495	Art. 126 ust. 3	Nowoczesna	Brzmi: „Informację o konkursach, o których mowa w ust. 1, oraz o wynikach tych konkursów, a w przypadku nierozstrzygnięcia konkursu – także uzasadnienie jego nierozstrzygnięcia, ogłasza się na stronach internetowych uczelni, urzędu obsługującego ministra oraz właściwego ministra nadzorującego uczelnię odpowiednio w terminie 14 dni przed konkursem albo po jego zakończeniu”. Powinno brzmieć: „Informację o konkursach, o których mowa w ust. 1, oraz o wynikach tych konkursów, a w przypadku nierozstrzygnięcia konkursu – także uzasadnienie jego nierozstrzygnięcia, ogłasza się na stronach internetowych uczelni, urzędu obsługującego ministra oraz właściwego ministra nadzorującego uczelnię odpowiednio w terminie 14 dni przed konkursem i po jego zakończeniu”. Informacje o konkursach muszą być umieszczane przed, zaś „o wynikach tych konkursów, a w przypadku nierozstrzygnięcia konkursu – także uzasadnienie jego nierozstrzygnięcia muszą być publikowane po. Dlatego też możliwość wyboru przez zastosowanie spójnika rozłącznego „albo” powinno zostać zastąpione przez obowiązek – najwłaściwszy będzie spójnik łączny „i”.	Uwaga uwzględniona.
1496	Art. 126 ust. 3 i 4	Komitet Polityki Naukowej	Proponuje się przepis dotyczący umieszczenia informacji o konkursach ze słowem „minimum”, tj. „w terminie minimum 14 dni przed konkursem”.	Uwaga nieuwzględniona.
1497	Art. 126 ust. 3 i 4	Osoba fizyczna 61	Sugerowałbym przedłużenie czasu ogłoszenia konkursu. 14 dni to bardzo krótko a żeby dotrzeć do jak największej ilości jak najlepszych kandydatów potrzeba więcej czasu. Sugerowałbym przedłużyć ten termin, co najmniej do 30 dni. To zwiększy konkurencyjność i zahamuje zjawisko otwierania konkursów dla swoich. W tym punkcie chciałbym również poruszyć temat reklamowania ogłoszeń o naborze na nauczycieli akademickich: 1. Wszystkie ogłoszenia powinny być dostępne w języku polskim i angielskim. Dotych-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			czas ogłoszenia na stronie ministerstwa były w obu językach, ale szczegóły ogłoszenia często już tylko w języku polskim. 2. Praktyką nieakceptowalną jest wymóg osobistego (lub za pośrednictwem kuriera) złożenia dokumentów aplikacyjnych do dziekanatu. Niestety jest to normalną praktyką na wielu wydziałach. Dla osoby z zagranicy oznacza to, że na przygotowanie aplikacji ma tylko kilka dni, ponieważ ogłoszenie jest zamieszczane dwa tygodnie przed terminem konkursu a tydzień trzeba zostawić dla bezpiecznego dostarczenia dokumentów przez kuriera. W dobie Internetu jest to absurd. W sektorze prywatnym w Polsce aplikacje składa się online, więc i na uczelniach powinno się tak robić. 3. Przy naborze na stanowiska akademickie powinno się propagować jak najszerszą grupę docelową. Powinno się zachęcać osoby z innych uniwersytetów, aby aplikowały o pozycje w lepszych uczelniach. Takie podejście zwiększy jakość najlepszych uczelni w Polsce. Zasięg tych ogłoszeń powinien być również globalny. Otwarcia na najlepszych uczelniach powinny być zamieszczane na takich portalach jak: Nature Jobs, jobs.ac.uk, itp. Propagowanie takich działań powinno być jednym z najważniejszych zadań agencji NAWA.	
1498	Art. 126 ust. 4	Obywatele Nauki	Analogicznie proponuje się zmienić termin z 14 na „co najmniej 30 dni”. Dodatkowo postuluje się wprowadzenie wymogu zamieszczania ogłoszenia również w j. angielskim.	Uwaga uwzględniona.
1499	Art. 127	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w	Definicja podstawowego miejsca pracy powinna dopuszczać zatrudnienie w niepełnym wymiarze czasu pracy, w szczególności praktyków. Ma to istotne znaczenie w kontekście art. 78 ust 2. W wielu wypadkach osoby posiadające bogate doświadczenie zawodowe posiadają je wyłącznie w wąskim zakresie dydaktycznym na danym kierunku studiów. Zatrudnianie takich osób byłoby praktycznie niemożliwe lub też prowadziłoby do powierzania zajęć, które nie do końca odpowiadają zakresowi doświadczenia zawodowego, aby spełnić wymóg pełnego wymiaru czasu pracy.	Uwaga nieuwzględniona.

		Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu		
1500	Art. 127	Osoba fizyczna 73	Art. 127 - należy rozważyć, czy nie pozostawić obecnej definicji podstawowego miejsca pracy, tj. z uwzględnieniem w definicji jednostek naukowych. W proponowanym w projekcie brzmieniu wracamy do sytuacji, kiedy będzie można mieć jedno podstawowe miejsce pracy w uczelni i drugie podstawowe miejsce pracy w instytucie badawczym lub instytucie PAN. Prowadzić to będzie do rozpraszania potencjałów. Uprawnienia "naukowe" nauczyciel będzie dawał w instytucie, a uprawnienia "dydaktyczne" w uczelni, podczas gdy w projekcie kładzie się duży nacisk na łączność pomiędzy działalnością naukową a dydaktyczną. Abstrahując od tego, że to rozwiązanie aż zachęca do wieloetatowości. W związku z powyższym proponuję w art. 127 ust. 1 nadać brzmienie: „1. Podstawowym miejscem pracy nauczyciela akademickiego jest uczelnia albo inna jednostka naukowa, w której jest on zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy. Nauczyciel akademicki albo pracownik naukowy może mieć tylko jedno podstawowe miejsce pracy.”.	Uwaga nieuwzględniona.
1501	Art. 127	Rada Główna Instytutów Badawczych	Pojęcie podstawowego miejsca pracy ma znaczenie nie tylko dla uczelni, ale też na przykład dla instytutów badawczych. Przepis ten pomija instytuty. Rodzić to będzie problem wskazania przez instytut pracownika naukowego do minimum kadrowego (na przykład w kwestii uprawnień do nadawania stopni naukowych). Ponadto przepis ten nie reguluje daty ustalania podstawowego miejsca pracy oraz dopuszczalnej częstotliwości jego zmiany (na przykład raz w roku).	Uwaga nieuwzględniona.
1502	Art. 127	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Podstawowym miejscem pracy nauczyciela akademickiego jest uczelnia, w której jest on zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy. Nauczyciel akademicki może mieć tylko jedno podstawowe miejsce pracy. W umowie o pracę z nauczycielem akademickim wskazuje się, czy uczelnia jest podstawowym miejscem pracy w rozumieniu ust. 1. (czy dotyczy to wyłącznie pracy w polskich uczelniach? Czy osoba zatrudniona na pełnym etacie w uczelni zagranicznej oraz na pełnym etacie w polskiej uczelni może oświadczenie złożyć w obu uczelniach oświadczenie o podstawowym m. pracy?).	Uwaga nieuwzględniona.
1503	Art. 127	Akademia Ignatianum w Krakowie	Jeśli pierwsze zdanie tego artykułu definiuje podstawowe miejsce pracy, to w połączeniu ze zdaniem drugim znaczy to, że nauczyciel może na pełny etat pracować tylko w jednym miejscu, co nie jest zgodne z innym [Art 132.1] zapisem (chyba że w dodatkowym nie na pełny etat).	Uwaga uwzględniona.
1504	Art. 127	Rada Główna Nauki i Szkol-	Problem podstawowego miejsca pracy, podjęty w art. 127 projektowanej ustawy pomija instytuty badawcze, regulując go w odniesieniu do uczelni oraz instytutów PAN. Może	Uwaga nieuwzględniona.

		nictwa Wyższego	to rodzić trudności planowanej do wzmocnienia integracji potencjału tych pionów nauki (np. w zakresie zaliczania do minimum kadrowego niezbędnego do uzyskania uprawnień do nadawania stopni naukowych).	
1505	Art. 127	Osoba fizyczna 59	Proponuje się skreślenie tego przepisu. Skoro projekt w art. 214 ust. 1 pkt 3 zawiera oczekiwanie aktywności naukowca w więcej niż jednej instytucji, nie powinien równocześnie hamować aktywności.	Uwaga nieuwzględniona.
1506	Art. 127 ust. 1 i 2	Osoba fizyczna 65	Zastąpić punkty 1 i 2 zdaniem: „Uczelnia jest jedynym miejscem pracy nauczyciela akademickiego.”.	Uwaga nieuwzględniona.
1507	Art. 128	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Przepis jest problematyczny i trudno wykonalny. Wynika z niego, że czynności z zakresu prawa pracy w stosunku do rektora w uczelni niepublicznej będzie faktycznie wykonywał rektor (przewodniczący senatu) lub dziekan (przewodniczący rady wydziału). Proponuje się, aby był to tak jak dotychczas założyciel.	Uwaga uwzględniona.
1508	Art. 128	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego	„Czynności z zakresu prawa pracy w stosunku do rektora (...) wykonuje (...) w uczelni niepublicznej przewodniczący organu kolegialnego wskazanego w statucie.” Przepis wskazując na przewodniczącego organu kolegialnego, prowadzi de facto do rektora jako przewodniczącego senatu. Proponowana zmiana: „Czynności z zakresu prawa pracy w stosunku do rektora (...) wykonuje (...) w uczelni niepublicznej założyciel.”.	Uwaga uwzględniona.
1509	Art. 130	Osoba fizyczna 37	Propozycja wykreślenia z ustawy całego przepisu.	Uwaga nieuwzględniona.
1510	Art. 130 ust. 1 pkt 2	Komitet Polityki Naukowej	Nie doprecyzowano „dodatkowego zatrudnienia”, tj. czy za dodatkowe zatrudnienie uważa się np. kontrakt menadżerski zawarty np. w spółce Skarbu Państwa? Nie jest to zatrudnienie w rozumieniu kodeksu pracy.	Uwaga nieuwzględniona.
1511	Art. 130 ust. 3	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Art. 130. 3. Rektor rozwiązuje za wypowiedzeniem stosunek pracy z nauczycielem akademickim w przypadku otrzymania dwóch kolejnych ocen negatywnych, o których mowa w art. 135 ust. 1, po wyczerpaniu procedury odwoławczej .	Uwaga częściowo uwzględniona.

1512	Art. 130 i art. 131	Uniwersytet Jagielloński	Projektodawcy nie zdecydowali się na pierwszeństwo rozwiązań ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i wyłączenie w zakresie stosunku pracy nauczycieli akademickich prymatu kodeksu pracy. Krytycznie ocenić należy w szczególności zaproponowane i zmodyfikowane w stosunku do stanu aktualnego przesłanki rozwiązania i wygaśnięcia z mocy prawa umowy o pracę. Zrezygnowano przy tym z istniejącej w starej ustawie zasady, iż stosunek pracy nauczyciela akademickiego w uczelni publicznej wygasa z końcem roku akademickiego w którym osiągnął wiek emerytalny (albo 70 rok życia w wypadku profesora tytularnego). Jednocześnie granica wieku - 70 lat wciąż jest w projekcie ustawy obecna, np. o członkostwo w KEN może się ubiegać osoba, która do rozpoczęcia kadencji nie ukończy 70 lat.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1513	Art. 131	Komitet Nauk o Literaturze PAN	Ustawa zawiera pewien niebezpieczny punkt - mianowicie dyscyplinarne rozwiązanie stosunku pracy w momencie, w którym pracownik ma sprawę karną, tzn. nie wtedy, kiedy jest skazany, ale gdy jest oskarżony. Taki zapis, biorąc pod uwagę niektóre paragrafy K.K. - np. w sprawie znieważania narodu polskiego, czy obrazy uczuć religijnych, z łatwością może posłużyć do usuwania z uczelni jej pracowników.	Uwaga uwzględniona.
1514	Art. 131	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Wprowadzenie wśród warunków rozwiązania umowy z pracownikiem z mocy prawa oskarżenia w trybie oskarżenia publicznego jest rozwiązaniem fatalnym. Stanowi zagrożenie wolności słowa i badań naukowych, bowiem zwykle oskarżenie o "zakłócanie ciszy nocnej" lub "obrazę uczuć religijnych" bez wyroku sądu spowoduje konieczność zwolnienia pracownika. Rektor nie będzie mógł podjąć innej decyzji, bowiem rozwiązanie umowy nastąpi automatycznie. Natomiast ustawa nie przewiduje przyjęcia pracownika z powrotem do pracy w przypadku braku prawomocnego wyroku skazującego. Jest to wyjątkowo nieszczęśliwy zapis, który w bieżącej sytuacji społeczno-politycznej wolno uznać tylko za pomyłkę urzędniczą.	Uwaga uwzględniona.
1515	Art. 131	Osoba fizyczna 37	Propozycja dodania pkt 6 i 7: Art. 131. Umowa o pracę z nauczycielem akademickim wygasa w przypadku: 6) stwierdzenia, że był podoficerem lub oficerem w okresie od 1981 r. do 1989 r. w Siłach Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej 7) stwierdzenie, że uzyskał awanse naukowe na podstawie sfalszowanych recenzji niezgodnych z obowiązującą ustawą lub posiada dyplomy zdobyte w ZSRR.	Uwaga nieuwzględniona.
1516	Art. 131	Uniwersytet w Białymstoku	Zakres pkt 1 nakłada się z zakresem: - pkt 3 (pkt 3 mówi o art. 271 pkt 6-8, a pkt 1 odsyła do art. 120, który z kolei mówi o art. 271 pkt 7 i 8); pkt 4 i 5 (pkt 4 i 5 mówią o środkach karnych i karach, a pkt 1 odsyła do art. 120, który z kolei mówi o skazaniu wyrokiem itd.), - "2) stwierdzenia, że zawarcie umowy o pracę nastąpiło na podstawie fałszywych lub nieważnych dokumentów" - a kto ma dokonywać tego stwierdzenia? Czy można założyć, że sąd w postępowaniu karnym?	Uwaga częściowo uwzględniona.
1517	Art. 131	Uniwersytet	Proponujemy, aby przewidzieć dodatkowo wygaśnięcie umowy o pracę w razie ukoń-	Uwaga nieuwzględniona.

		Śląski w Katowicach	czenia przez nauczyciela akademickiego 70. roku życia z końcem roku akademickiego, w którym osiągnął ten wiek.	
1518	Art. 131	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Brakuje możliwości wygaśnięcia umowy o pracę po osiągnięciu określonego wieku (dotyczy mianowanych nauczycieli akademickich).	Uwaga wyjaśniona. Przepisy przejściowe przewidują utrzymanie dotychczasowych zasad dotyczących wygaśnięcia umów o pracę mianowanych nauczycieli akademickich.
1519	Art. 131 pkt 1 w zw. z art. 120 pkt 3	Osoba fizyczna 6	Proponowane rozwiązania budzą kategorię sprzeciw wobec automatycznego zwalniania nauczycieli akademickich de facto przez prokuraturę, np. na skutek nieprawdziwych pomówień czy oskarżeń.	Uwaga uwzględniona.
1520	Art. 132	Osoba fizyczna 37	Propozycja wykreślenia z ustawy całego przepisu.	Uwaga nieuwzględniona.
1521	Art. 132	Osoba fizyczna 18	Zakaz jednoczesnego łączenia pracy w różnych instytucjach państwowych. - Jeden z najgorszych problemów w takiej dyscyplinie naukowej jak prawo; - Część profesorów pracuje jednocześnie np. w sądach, a równocześnie zatrudniona jest na uczelniach publicznych i generuje to następujące problemy: - nie rozwijają się oni naukowo, nie prowadzą oni badań (ich to nie interesuje); - blokują one inne osoby w uzyskiwaniu awansu naukowego; - na wydziałach prawa tworzone są niebezpieczne układy sędziowsko-adwokackie, sędziowsko-prokuratorskie itp. - nie są zatrudniane nowe osoby, gdyż blokowane są etaty, a badania w tych jednostkach nie są prowadzone albo rozwijane; - oni sami blokują etaty naukowe, gdyż na ich miejsce można by zatrudnić osoby, które całe życie pracują naukowo i nie mają innych źródeł dochodu (w przeciwieństwie do osób, które są sędziami i profesorami prawa jednocześnie). Dlatego też postuluję: - zakaz jednoczesnego łączenia pracy w różnych instytucjach publicznych (znaczna część dotychczasowych układów, czy zależności na uczelniach znika, a nauka może się rozwijać); - możliwość zatrudniania praktyków (sędziów, prokuratorów itd.) tylko na umowę zlecenie do prowadzenia określonych ćwiczeń, wykładów, jako wyłącznie "dydaktyka", a nie naukowiec; - w wyjątkowych sytuacjach za zgodą i na warunkach określonych przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego lub Ministra Sprawiedliwości (indywidualna decyzja) można łączyć częściowo etat naukowy, naukowo-dydaktyczny z wykonywaną funkcją (np. Sę-	Uwaga nieuwzględniona.

			dzia Trybunału Konstytucyjnego).	
1522	Art. 132	Uniwersytet w Białymstoku	„5. W terminie 4 miesięcy od dnia nieuzyskania zgody, o której mowa w ust. 4, rektor zaprzestaje wykonywania dodatkowego zajęcia zarobkowego.” - liczenie od dnia nieuzyskania zgody nie ma sensu, bo ust. 4 nie wyznacza żadnego terminu na wydanie tej zgody; ust. 8 - dlaczego dla uczelni publicznych są to przepisy bezwzględnie obowiązujące, a dla niepublicznych ius dispositivum, które można zmienić statutem?	Uwaga częściowo uwzględniona.
1523	Art. 132	Uniwersytet Rzeszowski	Cały artykuł wymaga zmian. Utrzymanie możliwości drugich etatów na innych uczelniach jest sprzeczne z duchem ustawy 2.0 (nie premiuje jakości badawczej, ani dydaktycznej). Stanowi wyraźny parasol ochronny rozpostarty przez ustawodawcę nad uczelniami niepublicznymi i PWSZ-tami. Postulat – całkowity zakaz drugich etatów w innych uczelniach. Przy zachowaniu przyjętych w propozycji zasad nieporozumieniem jest p. 4, dopuszczający możliwość drugiego etatu dla rektora. Jest to rozwiązanie kompromitujące – dla zainteresowanego rektora, a przede wszystkim dla umożliwiającego to ustawodawcy. Jeżeli miałyby pozostać zgoda na drugie etaty w innych uczelniach to konieczny jest zapis o możliwości całkowitego (czasowego?) zakazu w danej uczelni na mocy uchwały senatu lub decyzji rady uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
1524	Art. 132	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Konieczność uzasadnienia odmowy nadaje wydanej decyzji charakter decyzji KPA.	Uwaga nieuwzględniona.
1525	Art. 132	KEJN	Uważam za niewłaściwe ogólne wyłączenia wymienione w ust. 3. W tych przypadkach, jeśli zatrudnienie przekracza wymiar 1/2 etatu pracownik powinien otrzymywać urlop bezpłatny z uczelni lub stosowne zmniejszenie wymiaru etatu. Powinno to także obejmować instytucje samorządowe. Uważam, że ust. 4 należy zastąpić stwierdzeniem, że rektor nie może podejmować dodatkowego zatrudnienia. Jeśli ogólne wyłączenia pozostaną, to czy wykluczenie możliwości łączenia zatrudnienia na uczelni i w sądownictwie nie jest dyskryminujące w zestawieniu z dopuszczeniem zatrudnienia w urzędach czy instytucjach kultury? Wątpliwości budzi ograniczenie rodzajów dodatkowego zatrudnienia z pełną swobodą prowadzenia działalności gospodarczej w przypadkach, gdy polega ona na osobistym świadczeniu usług.	Uwaga nieuwzględniona.
1526	Art. 132	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	Propozycja zmiany: 4. Podjęcie lub kontynuowanie dodatkowego zajęcia zarobkowego zatrudnienia przez rektora w uczelni publicznej wymaga uzyskania zgody rady uczelni. Zgoda jest wydawana na okres kadencji. W przypadku pełnienia funkcji rektora kolejnej kadencji okres, którego dotyczy zgoda ulega przedłużeniu o 4 miesiące.	Uwaga częściowo uwzględniona.

1527	Art. 132	Osoba fizyczna 65	Jakość kształcenia i osiągnięte wyniki naukowe zależą od czasu poświęconego w miejscu pracy. Ustawowa zgoda na dodatkowe zatrudnienie nauczyciela akademickiego w sposób ewidentny jest sprzeczna z deklarowanym przez ministra dążeniem do doskonałości naukowej i dydaktycznej. Nauczyciel akademicki powinien być zatrudniony tylko w jednym miejscu pracy. Wyjątkiem może być dodatkowe zatrudnienie w podmiocie nie prowadzącym działalność dydaktyczną, o ile to zatrudnienie byłoby związane z charakterem wykonywania pracy w podstawowym miejscu pracy i byłoby korzystne dla uczelni. Oczywiście wymagana byłaby zgoda rektora. Ustawowa zgoda na podjęcie dodatkowego zatrudnienia w konkurencji, czyli na innej uczelni jest niemoralna, nieetyczna i nie powinna mieć miejsca. Powoduje obniżenie jakości kształcenia i badań naukowych.	Uwaga nieuwzględniona.
1528	Art. 132 Art. 214 ust. 1 pkt 3	Osoba fizyczna 8	Projekt z jednej strony przewiduje nadawanie stopnia doktora habilitowanego jeśli kandydat „wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż w jednej uczelni”, z drugiej zaś strony podtrzymany jest przepis, że musi mieć zgodę rektora na dodatkowe zatrudnienie. Biorąc pod uwagę obecny niż demograficzny i co raz mniejszą liczbę kandydatów na studia, rektorzy coraz rzadziej wyrażają zgodę na dodatkowe zatrudnienie, przez co będą również hamować rozwój naukowy kandydata do stopnia doktora habilitowanego. Jak kandydat na doktora habilitowanego ma spełnić wymóg z art. 214 ust. 1 pkt 3 projektu, jeśli nie zostanie zgody rektora na dodatkowe zatrudnienie? Poza tym, należałoby rozważyć zgodność przepisu o zgodzie rektora na dodatkowe zatrudnienie z <i>Konstytucją RP</i> . Jeżeli np. pracownik uczelni podejmuje zatrudnienie w innej uczelni tylko w weekendy, czyli w czasie wolnym od pracy, to dlaczego ma pytać o zgodę swojego przełożonego? Przecież to jest jego czas wolny i nikt nie ma prawa ingerować w to, co w wolnym czasie robi. Oczywiście zarówno ocena okresowa pracownika w jednostce macierzystej, jak i wywiązywanie się z obowiązków musi być bez zastrzeżeń. Jeśli pracownik wywiązuje się ze swoich obowiązków wobec swojej macierzystej uczelni, to nie powinien być uzależniony zgodą rektora w podjęciu dodatkowego zatrudnienia – jest to typowa niesprawiedliwość społeczna i wątpliwe jest czy w jakimkolwiek innym zawodzie występuje podobna sytuacja.	Uwaga nieuwzględniona.
1529	Art. 132	Osoba fizyczna 17	Naukowiec powinien pracować na jednym etacie.	Uwaga nieuwzględniona.
1530	Art. 132 ust. 1	Komitety Nauk Ekonomicznych PAN	Jednym z negatywnych aspektów reformy jest brak określenia, czy nauczyciel akademicki może podjąć dodatkowe zatrudnienie u pracodawcy, który nie prowadzi działalności dydaktycznej lub naukowej. Jeśli nie będzie takiego określenia, to wymóg zgody rektora na podjęcie pracy w innej uczelni jest krzywdzący i nieuzasadniony.	Uwaga nieuwzględniona.
1531	Art. 132 ust. 1	Pracownicy i	Nauczyciel akademicki zatrudniony w uczelni publicznej nie powinien pracować w żad-	Uwaga nieuwzględniona.

		studenci UW, Osoba fizyczna 27	nej innej uczelni. Praca u dwóch pracodawców prowadzących działalność dydaktyczną lub naukową prowadzi do konfliktu interesów. Ponadto praca dydaktyczna i naukowa jest czasochłonna oraz wymagająca i dlatego pracownik powinien skupić się na pracy u jednego pracodawcy. W szczególności powinno to dotyczyć pracowników zatrudnionych na czołowych uczelniach o charakterze badawczym.	
1532	Art. 132 ust. 1 i 2	Osoba fizyczna 65	Skreślić, gdyż jest nieetyczny, bo dopuszcza pracę dla konkurencji. Ponieważ są tacy pracownicy uczelni, którzy zgodnie z prawem nieetycznie pracują dla konkurencji, w przepisach przejściowych należy dać czas 1 roku na zakończenie pracy na zakończenie pracy na innej uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
1533	Art. 132 ust. 1, ust. 3, ust. 4	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Czy dodatkowe zatrudnienie (o którym mowa w ust. 1) należy rozumieć jako „dodatko- we zatrudnienie w ramach stosunku pracy” (w związku z ust. 3)? W art. 138 ust. 4 jest mowa o zakazie wykonywania pracy zarobkowej oraz prowadzeniu działalności gospodarczej. Czy oznacza to, że prowadzenie działalności gospodarczej nie jest pracą zarobkową? W art. 132 ust. 4 jest mowa o dodatkowych zajęciach zarobkowych. Czym różni się praca zarobkowa od dodatkowych zajęć zarobkowych. Czy umowa o dzieło (np. z wydawnictwem na napisanie książki) jest zajęciem zarobkowym?	Uwaga częściowo uwzględniona.
1534	Art. 132 ust. 2	Zespół Rektor- ski Uniwersyte- tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Należałoby wykreślić obowiązek uzasadnienia odmowy dotyczącej dodatkowego za- trudnienia nauczyciela akademickiego. Ciężar uzasadnienia korzyści wynikających z dodatkowego zatrudnienia oraz brak konkurencyjności, powinien spoczywać na wnio- skodawcy. Decyzja rektora mieści się w dyrektywnych uprawnieniach pracodawcy i nie powinna wymagać uzasadnienia tym bardziej, że ustawodawca nie przewiduje żadnej drogi odwoławczej.	Uwaga nieuwzględniona.
1535	Art. 132 ust. 3	Komitet Poli- tyki Naukowej	Przepis pomija możliwość dodatkowego zatrudnienia w sądach. Czy intencją ustawo- dawcy jest zawężenie zakresu dodatkowego zatrudnienia w stosunku do obecnych prze- pisów?	Uwaga wyjaśniona. Projektowane przepisy nie ograni- czają możliwości dodatkowego zatrudnienia nauczycieli academic- kich w sądach.
1536	Art. 132 ust. 3 pkt 3	Obywatele Nauki	Zwraca się uwagę na nieprecyzyjność tego zapisu: do instytucji kultury zaliczane są tak- że instytucje prowadzące działalność naukową (np. muzea, biblioteki). A zatem zapis pkt 3 stoi w sprzeczności z zapisem art. 132 ust. 1. Zapis wymaga doprecyzowania, np. „in- stytucje kultury nieprowadzące działalności naukowej”. Możliwe jest również usunięcie tego punktu, by podjęcie pracy w instytucji kultury również wymagało zgody rektora.	Uwaga nieuwzględniona.
1537	Art. 132 ust. 3 pkt 4	Osoba fizyczna 2	Zgoda rektora uczelni nie powinna być wymagana w przypadku podejmowania przez nauczycieli akademickich pracy w szkołach podstawowych i ponadpodstawowych w wymiarze do ½ etatu. Jednym z problemów polskiej oświaty jest niedobór wysokokwali- fikowanej kadry pedagogicznej. Odsetek nauczycieli posiadających stopień doktora lub	Uwaga wyjaśniona. Projektowane przepisy nie ograni- czają możliwości dodatkowego zatrudnienia nauczycieli academic-

			doktora habilitowanego należy do jednego z najniższych w Europie i stanowi mniej niż 1% wszystkich nauczycieli. Dodanie przepisu stanowiącego, że do podjęcia pracy w szkole podstawowej lub ponadpodstawowej w wymiarze do ½ etatu nie wymaga zgody rektora uzdrowiłoby sytuację, przyczyniając się jednocześnie do wzbogacenia wiedzy i umiejętności nauczycieli akademickich, kształcących przyszłych pedagogów. Dzisiaj nierzadko mamy do czynienia z sytuacją, w której przyszłych nauczycieli uczy metodyki czy dydaktyki przedmiotu nauczyciel akademicki, który nie przepracował nawet jednego dnia w szkole i zna jej realia jedynie z publikacji i mediów. W przyszłości wskazane byłoby nawet obowiązkowe kierowanie nauczycieli akademickich na staże szkolne przed zatrudnieniem na stanowiskach, na których będą edukowali przyszłych nauczycieli.	kich w systemie oświaty.
1538	Art. 132 ust. 4	Nowoczesna	Należy skreślić lub zmienić na zakaz dodatkowego zajęcia zarobkowego. Trudno sobie wyobrazić, by rektor, którego funkcja jest bardzo odpowiedzialna oraz bardzo czasochłonna, mógłby łączyć to z dodatkowym zajęciem zarobkowym.	Uwaga nieuwzględniona.
1539	Art. 132 ust. 4	Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków Innowacji i Przedsiębiorczości w Polsce	W naszej opinii stanowisko rektora powinno być jedynym zajęciem w trakcie pełnienia tej funkcji. Funkcja rektora dotyczy organizacji, które często są jednymi z największych pracodawców w regionie. Sytuacja, w której najważniejsza w niej osoba dodatkowo jest zatrudniona u innej organizacji nie daje szansy na dobre zarządzanie. Rektor powinien pracować dla swojej organizacji a nie dla innych. Z punktu widzenia dobrych praktyk zarządczych nie da się wytłumaczyć, że najważniejsza osoba w organizacji dodatkowo prowadzi działalność zarobkową. Nawet, gdyby przyjąć, reprezentatywność rektora, to źle świadczy dla wizerunku uczelni jak najważniejsza osoba nie utożsamia się ze swoją organizacją. Wyraźnie widać, że władze dziekańskie i rektorskie powinny ograniczać swoją działalność naukową i dydaktyczną jak chcą dobrze prowadzić uczelnie. Dodanie możliwości dodatkowego zarabkowania przez rektora idzie wbrew postulatam studentów, doktorantów i części pracowników naukowych. Ustawa powinna dawać szansę poświęcenia się funkcji dziekana i rektora a nie pełnienia jej przy okazji wielu innych funkcji.	Uwaga nieuwzględniona.
1540	Art. 132 ust. 4	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Jesteśmy przeciwni dodatkowemu zatrudnieniu rektora, ale jeśli już pozostawić ten zapis, to o tym powinien decydować przede wszystkim senat uczelni. Art. 132 ust. 4. powinien zostać skreślony.	Uwaga nieuwzględniona.
1541	Art. 132 ust. 4, 5 i 6	Osoba fizyczna 65	Nie są potrzebne, jeśli nauczyciel akademicki może być zatrudniony tylko w jednym miejscu pracy.	Uwaga nieuwzględniona.
1542	Art. 132 ust. 7	Osoba fizyczna 65	Art. 132 ust. 7 zmienić na: „Nauczyciel akademicki nie może prowadzić działalności gospodarczej.”. Prowadzenie działalności gospodarczej obniża jakość kształcenia i jakość badań naukowych, a więc jest sprzeczna z deklarowanym przez Ministra dążeniem do doskonałości.	Uwaga nieuwzględniona.

1543	Art. 134	Nowoczesna; Osoba fizyczna 73	W przepisie art. 134 projektu znika możliwość powierzenia nauczycielowi akademickiemu zajęć w godzinach ponadwymiarowych (nawet za jego zgodą) ponad odpowiednio 1/2 albo 1/4 ustalonego pensum - pytanie czy jest to zabieg celowy, czy przeoczenie. Brak takiej możliwości przełożyć się może po pierwsze na istotne zwiększenie kosztów kształcenia (konieczność zatrudnienia dodatkowych osób), z drugiej uniemożliwi nauczycielom dodatkowe zarobkowanie na uczelni macierzystej. Obowiązki nauczycieli akademickich, w tym wymiar pensum i zasady obliczania godzin dydaktycznych regulowała dotychczas uchwała senatu - senatu, który jest przecież przedstawicielstwem pracowników. Projekt przewiduje przeniesienie tych regulacji do regulaminu pracy, co wiązało się będzie z koniecznością uzgodnienia tych zagadnień (de facto uzyskania zgody) ze związkami zawodowymi - rozwiązanie takie znacznie usztywni zarządzanie zasobami ludzkimi w uczelni i uniemożliwi elastyczne reagowanie przez uczelnię na zmieniające się okoliczności. Sprawy te powinny pozostać w kompetencjach senatu uczelni, poza regulacjami regulaminu pracy.	Uwaga nieuwzględniona.
1544	Art. 134	Komitet Polityki Naukowej	Wymiar godzin zajęć dydaktycznych jest tu opisany bardzo tradycyjnie. Ust. 3 powinien być rozbudowany, aby dać wskazówkę (określić zasadę) dla piszących regulaminy pracy, że zgodnie z Europejską Kartą Naukowca do obowiązków nauczyciela akademickiego może należeć także (na różnych stanowiskach w różnym zakresie): bycie opiekunem naukowym, liderem zespołów badawczych, koordynatorem projektów, menedżerem nauki, mentorem, odkrywcą i wynalazcą, popularyzatorem nauki, doradcą, itd. Docenienie tych obowiązków w wymiarze pracy i w ocenach nie będzie możliwe, jeśli ustawa nadal (tak jak poprzednie) ich nie zauważy. Przyniesie to korzyści, np. zaangażowanie w kontakty z otoczeniem, popularyzację, transfer wiedzy, rozbudują się różne profile naukowe i dydaktyczne. To się nie stanie, jeśli ustawa będzie na ten temat nadal milczała.	Uwaga nieuwzględniona.
1545	Art. 134	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Zbyt duża liczba godzin dla asystenta, powinien się znaleźć w pkt 2) – do 240 godz. W obecnej propozycji asystent nie będzie miał czasowo możliwości prowadzić działalności badawczej. 540 godz. powinien realizować instruktor lub lektor. W innym poniższym artykule 145 wskazano niskie pensje asystent (125% minimalnego wynagrodzenia!), co de facto zniechęca zdolne, mądre osoby od pracy na uczelni, a przecież coś przeciwnego miało być celem ustawy.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1546	Art. 134 ust. 2 pkt 2	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Przepis nieprecyzyjny - szczególnie zapis: inny pracownik dydaktyczny	Uwaga nieuwzględniona.
1547	Art. 134	KRAUM, Collegium Medicum im.	Art. 134 ust. 5 nie przewiduje większej liczby godzin ponadwymiarowych niż: „W szczególnych przypadkach, uzasadnionych koniecznością realizacji programu studiów, nauczyciel akademicki może być obowiązany do prowadzenia zajęć dydaktycz-	Uwaga nieuwzględniona.

		L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	nych w godzinach ponadwymiarowych, w wymiarze nieprzekraczającym: 1) 1/4 maksymalnego wymiaru zajęć dydaktycznych – dla pracownika badawczo-dydaktycznego; 2) 1/2 maksymalnego wymiaru zajęć dydaktycznych – dla pracownika dydaktycznego”, a pensum dla tych pracowników będzie wynosić zgodnie z art. 134 ust. 1: „1. Nauczyciela akademickiego obowiązuje system zadaniowego czasu pracy. 2. Roczny wymiar zajęć dydaktycznych wynosi: 1) do 540 godzin dydaktycznych – dla pracownika dydaktycznego zatrudnionego na stanowisku asystenta lub stanowisku równorzędnym określonym w statucie uczelni, 2) do 360 godzin dydaktycznych – dla innego pracownika dydaktycznego, 3) do 240 godzin dydaktycznych – dla pracownika badawczo-dydaktycznego – przy czym 1 godzina dydaktyczna wynosi 45 minut.”. Dodatkowo zgodnie z art. 78: „1. Zajęcia są prowadzone przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w danej uczelni oraz przez inne osoby posiadające doświadczenie w zakresie programu studiów. 2. W ramach programu studiów o profilu: 1) praktycznym – co najmniej 50% godzin zajęć prowadzonych jest przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w tej uczelni jako podstawowym miejscu pracy; 2) ogólnoakademickim – co najmniej 75% godzin zajęć prowadzonych jest przez nauczycieli akademickich zatrudnionych w tej uczelni jako podstawowym miejscu pracy.” Przy obecnej liczbie godzin będzie konieczność dodatkowego zatrudnienia nauczycieli akademickich (obecnie liczba godzin zleconych ok. 15% wszystkich godzin, a godziny ponadwymiarowe stanowią ok. 54% pensum nauczycieli akademickich CM).	
1548	Art. 134	KEJN	Trudno zrozumieć dlaczego wymiar pensum na stanowisku asystenta, a więc pierwszym stanowisku na którym zakłada się pracowników naukowo-dydaktycznych ma wynosić do 540 godz., a innych do 240. Nie można uznać stanowiska lektorów itp. za równorzędne asystentom, bo są to stanowiska odpowiadające zupełnie innej wizji kariery zawodowej. Pensum powinno być indywidualnie ustalane (a nie tylko ogólnie, w regulaminie pracy), z możliwością redukcji do zera w przypadku pracowników szczególnie zaangażowanych w badania naukowe (por. uwagi do art. 111).	Uwaga częściowo uwzględniona.
1549	Art. 134	Kolegium Dziekańskie Wydziału Filozoficzno-historycznego Uniwersytetu Łódzkiego	Uproszczony katalog stanowisk, na które na uczelni zatrudnia się nauczyciela akademickiego jest dla nas przekonujący, zwłaszcza wobec delegowania możliwości tworzenia innych stanowisk przez statut uczelni. Sugerujemy natomiast przemyślenie określonych w art. 134 maksymalnych pensów dydaktycznych. Wydają się nam one zdecydowanie zbyt wysokie, zarówno w odniesieniu do pracowników dydaktycznych (asystent – 540 h, inny pracownik 360 h), jak i w odniesieniu do stanowisk badawczo-dydaktycznych (jak rozumiemy, od asystenta po profesora – 240 h). Tę odpowiedzialność musi wziąć na	Uwaga częściowo uwzględniona.

			siebie ministerstwo; uczelnie, co naturalne, mając możliwość wykorzystania takiego maksymalnego czasu pracy nauczyciela, zrobą to. W związku z powyższym postulujemy zmniejszenie maksymalnych pensów odpowiednio do wysokości: dla pracowników dydaktycznych obu kategorii 480 h / 300 h, dla pracowników badawczo-dydaktycznych 210 h.	
1550	Art. 134	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Art. 134 należy uzupełnić o ust. 7. Pracownik musi mieć prawo do wyrażenia oddzielnej zgody na większy wymiar zajęć dydaktycznych niż określony w ust. 5, poza zgodą na przyjęcie danych zajęć dydaktycznych: <i>7. Roczny wymiar zajęć dydaktycznych nauczyciela akademickiego ponad wymieniony w ust. 5, wymaga jego oddzielnej zgody i nie może przekroczyć podwójnego wymiaru zajęć dydaktycznych wymienionego w ust. 2.</i> Art. 134 należy też uzupełnić o ust. 8. Dokumentowanie osiągnięć i informacja naukowa ma wielkie znaczenie dla oceny jednostek. Współpraca z naukowcami, odciążenie ich od niektórych zadań, poprawia efektywność pracy naukowej. Kwalifikacje i idące za nimi uprawnienia powinny być jednolite dla tej grupy bibliotekarzy dyplomowanych oraz dyplomowanych pracowników dokumentacji i informacji naukowej: <i>8. Obowiązkowy wymiar czasu pracy w uczelni publicznej, dyplomowanych bibliotekarzy oraz dyplomowanych pracowników bibliotecznych, dokumentacji i informacji naukowej, a także pracowników bibliotecznych oraz pracowników dokumentacji i informacji naukowej, zatrudnionych na stanowiskach kustosa bibliotecznego, starszego bibliotekarza i starszego dokumentalisty, wynosi trzydzieści sześć godzin tygodniowo.</i> Art. 134 należy również uzupełnić o ust. 9. Nie można wymagać od pracownika uczelni pracy w niedzielę. Praktyka spotykana w uczelniach w tym zakresie, wymaga uregulowania ustawowego: <i>9. Zatrudnienie pracownika uczelni w niedzielę wymaga jego zgody.</i>	Uwaga częściowo uwzględniona.
1551	Art. 134	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	Dodać: <i>6. Nauczycielowi akademickiemu, za jego zgodą, może być powierzone prowadzenie zajęć dydaktycznych w wymiarze przekraczającym liczbę godzin nadwymiarowych określoną w ust.5. Zasady oraz tryb powierzania tych zajęć określa statut.</i> Uzasadnienie: pozostawienie dotychczasowych, sprawdzonych rozwiązań.	Uwaga uwzględniona.
1552	Art. 134	UKSW (KRASP)	Ustawodawca kładzie nacisk na wzmocnienie pracy dydaktycznej, jak choćby możliwość zatrudniania profesorów uczelnianych i adiunktów jako pracowników dydaktycznych. Ze względu na wielość stanowisk (w tym dydaktycznych, badawczych, badawczo-dydaktycznych) zróżnicowano też wymiar pensum dla poszczególnych stanowisk, podając górną granicę pensum, nie jak w obecnie obowiązującej ustawie „widełki” (art. 134), i tak: dla pracownika dydaktycznego na stanowisku asystenta lub równorzędnym – do 540 godzin; do 360 godzin dla innego pracownika dydaktycznego (przy czym pracowni-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			kiem dydaktycznym jest też profesor uczelni), do 240 godzin dla pracownika badawczo-dydaktycznego. Należy zauważyć, że takie obciążenie dydaktyczne jest nadmierne, szczególnie w przypadku asystenta, czyli początkującego naukowca przygotowującego jednocześnie pracę doktorską. Nie służy to też podnoszeniu jakości – ani doktoratów, ani poziomu zajęć dydaktycznych.	
1553	Art. 134 i 146	Osoba fizyczna 65	Art. 134 dodać 7) lub w Art. 146. 2. dodać 6) „Zajęcia dydaktyczne w niedziele są liczone według stawki zwiększonej o 100%”.	Uwaga nieuwzględniona.
1554	Art. 134 ust. 2	Pracownicy i studenci UW, Osoba fizyczna 27	„Roczny wymiar zajęć dydaktycznych wynosi...” – należy wziąć pod uwagę obciążenie pracownika badawczo-dydaktycznego, który kieruje np. kilkoma grantami badawczymi i wprowadzić możliwość obniżenia „rocznego wymiaru zajęć dydaktycznych”.	Uwaga nieuwzględniona.
1555	Art. 134 ust. 2	Pracodawcy RP, Osoba fizyczna 11	Pozostawiono wymagania co do pensum. Jest to w wielu przypadkach powodem niskiego poziomu zarówno dydaktyki jak i prac badawczych. Praca dydaktyczna nie powinna kolidować z pracami badawczymi. Kwoty winny być ustanawiane przez uczelnię, nie są do tego potrzebne przepisy rangi ustawowej (co się wydarzy gdy dostępnych godzin w roku będzie 239?).	Uwaga nieuwzględniona.
1556	Art. 134 ust. 2	Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy, Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	Różnica wymiaru zajęć dydaktycznych pomiędzy pracownikiem dydaktycznym na stanowisku innym niż asystent (do 360 godzin; czyli 12 godzin tygodniowo), a naukowo-dydaktycznym (do 240 godzin; czyli 8 godzin tygodniowo) jest zbyt mała. Oznacza to, że ekwiwalentem obowiązku prowadzenia działalności naukowo-badawczej jest jedynie 6 godzin zajęć dydaktycznych tygodniowo. Uczelnie powinny mieć możliwość bardziej swobodnego kształtowania liczby godzin dydaktycznych, a maksymalna liczba godzin dydaktycznych dla pracownika dydaktycznego na stanowisku innym niż asystent powinna być dwukrotnie wyższa niż dla pracownika naukowo-dydaktycznego i powinna wynosić np. do 480 godzin (16 godzin tygodniowo).	Uwaga nieuwzględniona.
1557	Art. 134 ust. 2	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Dziwi nieco brak określenia pensum dla pracownika naukowego. Jego wiedza i umiejętności są niezbędne do kształcenia przyszłych doktorów, jak również do prowadzenia zaawansowanych zajęć na studiach II stopnia.	Uwaga nieuwzględniona.
1558	Art. 134 ust. 2	Obywatele Nauki	Nadmierne obciążanie obowiązkami dydaktycznymi może odbić się na jakości prowadzonych zajęć. Zgodnie z art. 134 ust. 5 poziom obciążeń może zostać zwiększony o ½ w przypadku pracowników dydaktycznych, co daje łącznie maksymalnie nawet 810 go-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			dzin obciążenia. Proponuje się następującą zmianę przepisu, obniżającą górną granicę pensum: „2. Roczny wymiar zajęć dydaktycznych wynosi: 1) do 480 godzin dydaktycznych – dla pracownika dydaktycznego zatrudnionego na stanowisku lektora lub stanowisku równorzędnym określonym w statucie uczelni, 2) do 360 godzin dydaktycznych – dla asystenta i innego pracownika dydaktycznego, 3) do 180 godzin dydaktycznych – dla pracownika badawczo–dydaktycznego – przy czym 1 godzina dydaktyczna wynosi 45 minut.”.	
1559	Art. 134 ust. 2	Osoba fizyczna 75	Proponuje się pensum naukowe w wymiarze: - dla tytułarnego profesora maksymalnie 100 godzin, - dla pozostałych samodzielnych max. 150 godzin, - dla doktorów max. 200 godzin, - dla magistrów (i równorzędných) max. 270 godzin. Godziny seminarium magisterskiego i licencjackiego/inżynierskiego powinny być wliczane w pensum. Recenzja pracy licencjackiej/inżynierskiej winna być opłacana kwotą 300 zł, pracy magisterskiej 500 zł, pracy doktorskiej 2000 zł, pracy habilitacyjnej 4000 zł, a ocena dorobku na tytuł profesora 6000 zł. Jedna osoba nie powinna prowadzić więcej niż 20 prac dyplomowych łącznie magisterskich, licencjackich/inż. na wszystkich kierunkach i uczelniach. Promotor/opiekun pracy licencjackiej i magisterskiej powinien dostawać za obronioną pracę tyle co recenzent (por. wyżej), przy czym on też winien tę pracę oceniać. Dana osoba nie powinna rocznie łącznie oceniać więcej niż 20 prac dyplomowych (por. wyżej). Pracę licencjacką /inżynierską i magisterską winien oceniać 1 recenzent, pracę doktorską 2, a habilitacyjną i na tytuł profesora 3 recenzentów. Przygotowanie pytań egzaminacyjnych i na kolokwia (i ich sprawdzanie) powinno odbywać się w ramach etatu, a jeżeli jest to na godzinach/ na umowę to przygotowanie zestawu pytań 300 zł, a ich sprawdzanie 20 zł za pracę, a za egzamin ustny 40 zł za osobę.	Uwaga nieuwzględniona.
1560	Art. 134 ust. 2	Osoba fizyczna 15	540 h zajęć dzielone przez 30 tygodni dydaktycznych daje 18 h tygodniowo. Możliwość „uzasadnionego” zwiększenia o 50% pozwala osiągnąć 810 h rocznie, czyli 27 h tygodniowo. To są godziny kontaktowe, tj. w kontakcie z grupą na uczelni. Czy zdają sobie Państwo sprawę, ile to oznacza realnych godzin pracy? Przygotowania do zajęć, sprawdzania testów, organizacji i oceny egzaminów (pierwszych i poprawkowych), wypełniania dokumentacji procesu kształcenia? American Faculty Association szacuje, że jeśli prowadzimy zajęcia po raz kolejny, na każdą 1 h prowadzoną w klasie przypadają dodatkowo 2 h pracy w domu. Wkład pracy liczy się jak liczba godzin kontaktowych x3. Jeśli prowadzimy dane zajęcia po raz pierwszy, na 1 h w klasie przypadają 4 h pracy w domu - wkład pracy wynosi tyle, co godziny kontaktowe x5. Art. 125 ustala, że pensja asysten-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			ta ma wynosić co najmniej 125% minimalnego krajowego wynagrodzenia. Na rok 2018 minimalna pensja krajowa = 2100 zł brutto, więc minimalna pensja asystenta w uczelni publicznej miałaby wynosić 2625 zł brutto = 1895,25 zł netto. 125% minimalnej krajowej za pracę, która w warunkach idealnych zabiera tyle czasu co dwa etaty, a w nieidealnych przekracza granice absurdu. Powyższe liczby nie odzwierciedlają czasu, który przeciętny pracownik naprawdę poświęci na dydaktykę - oznaczają czas, jaki powinien poświęcić, by poprowadzić kształcenie z należytą jakością. Wysokojakościowe prowadzenie 540 h rocznie jest nierealne i niewykonalne. Nie da się w tylu grupach podejść indywidualnie do każdego studenta, nie da się odpowiednio często sprawdzać prac pisemnych i projektów, nie da się każdej oceny opatrzyć pogłębionym komentarzem. Problem się potęguje w sytuacji, w której asystent musi się imać dodatkowych zleceń dla podreperowania budżetu. Proponowana ustawa stwarza warunki dla skandalicznego wyzysku za głodowe pensje.	
1561	Art. 134 ust. 2	Związek Nauczycielstwa Polskiego – Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych	Określony roczny wymiar zajęć dydaktycznych dla pracownika zatrudnionego na stanowisku asystenta lub równorzędnym na poziomie 540 godzin dydaktycznych jest stanowczo zbyt duży. Pracownicy ci poza prowadzeniem zajęć dydaktycznych powinni także rozwijać się naukowo, a tak wysoki wymiar zajęć dydaktycznych może to znacznie utrudnić. Dlatego postuluje się obniżenie tego wymiaru do 360 godzin.	Uwaga uwzględniona.
1562	Art. 134 ust. 2	Osoba fizyczna 42, Osoba fizyczna 128, Osoba fizyczna 129, Osoba fizyczna 130 (KRASP)	Zawyżone i nieelastyczne pensum dydaktyczne. Jednym z elementów istniejącego systemu, który utrudnia szybki awans naukowy oraz zaangażowanie badawcze jest nadmierne obciążenie dydaktyczne. Proporcja czasu poświęcana dydaktyce oraz pracy naukowej jest w Polsce, inaczej niż w krajach zachodnich, zdecydowanie przechylona na korzyść tej pierwszej, na co zresztą zwraca uwagę Raport Komisji Europejskiej. W projekcie ustawy „pensum dydaktyczne” zastąpiono „rocznym wymiarem zajęć dydaktycznych” ale w stosunku do obowiązującego zwyczajowego pensum (obecnie 210 godzin) zwiększono jego maksymalny wymiar dla pracowników badawczydydaktycznych do 240 godzin, z możliwością jeszcze jego powiększenia. Postulujemy obniżenie rocznej maksymalnej liczby godzin dydaktycznych do zwyczajowych 210 godzin. Proponujemy też określenie jego widełek w sposób bardzo szeroki, umożliwiający jego wydatne obniżenie. Pensum powinno być elastyczne. Należy umożliwić jego modyfikację w zależności od innych obowiązków (np. kierowanie lub zaangażowanie w projekty badawcze itp.), stosowanie odpowiednich przeliczników w zależności od rodza-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			ju zajęć itd. Ta elastyczność pozwoli również na zatrudnianie na polskich uczelniach wybitnych zagranicznych naukowców z niewielką liczbą ale wysoce wartościowych godzin dydaktycznych.	
1563	Art. 134 ust. 2	Osoba fizyczna 64	Wymiar 540 godzin dydaktycznych dla pracownika dydaktycznego jest niedopuszczalny. Jest on nieadekwatny wobec obniżenia wynagrodzenia, a ponadto może spowodować spadek zatrudnienia osób z nowo uzyskanym stopniem doktora. Proponuje się następujące pensje: – do 420 godzin dydaktycznych – dla pracownika dydaktycznego zatrudnionego na stanowisku asystenta lub stanowisku równorzędnym określonym w statucie uczelni, – do 360 godzin dydaktycznych – dla innego pracownika dydaktycznego, – do 240 godzin dydaktycznych – dla pracownika badawczo-dydaktycznego.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1564	Art. 134 ust. 2 pkt 1 i ust. 5 pkt 2	Związek Zawodowy Nauczycieli UAM	Proponowane w projekcie pensum 540 godzin dydaktycznych na stanowisku asystenta jest rozwiązaniem niespotykanym w uczelniach w krajach Europy Zachodniej czy Ameryki, których systemy szkolnictwa wyższego cieszą się zasłużoną renomą i do standardów których polskie szkolnictwo wyższe chce aspirować. Przykładowo, w Stanach Zjednoczonych pułap obciążeń dydaktycznych nauczyciela akademickiego w zasadzie nie przekracza 360 godzin rocznie, a tylko w wyjątkowych sytuacjach osiąga poziom 420 godzin. Wyśrubowany roczny wymiar zajęć dydaktycznych nie może gwarantować wysokiej jakości kształcenia na prawdziwie akademickim poziomie. Utrzymanie należytego poziomu dydaktyki będzie zaś trudne do wyobrażenia w przypadku asystenta, któremu powierzono prowadzenie zajęć w godzinach nadliczbowych w wymiarze ½ maksymalnego wymiaru zajęć dydaktycznych („szczególne przypadki, uzasadnione koniecznością realizacji programu studiów”, o których mowa w art. 134 ust. 5 pkt 2, nie są jasno zdefiniowane, a przez to podatne na nadinterpretację). Łącznie z podstawowym pensum daje to 810 godzin dydaktycznych (czyli 13–14 spotkań w tygodniu). Nierealistyczne byłoby oczekiwanie, że taki pracownik zdoła też podnieść swoje kwalifikacje akademickie, np. uzyskując stopień doktora. W świetle obecnie obowiązujących regulacji pensum w zakresie 300–540 godzin dotyczy wyłącznie stanowisk lektorów i instruktorów lub równorzędnym, ci zaś stanowią zaledwie 3–4% ogółu nauczycieli w uczelniach publicznych. Określony w projekcie wymiar godzin dla stanowiska asystenta budzi obawy tym bardziej, że mogą nim zostać objęte także osoby zatrudnione dotąd na stanowiskach wykładowcy i starszego wykładowcy (w zależności od zakresu obowiązków i wymagań kwalifikacyjnych określonych w statucie uczelni). Jeżeli projekt ma na celu osiągnięcie i utrzymanie wysokiej jakości kształcenia, żadne stanowisko dydaktyczne w uczelniach publicznych nie powinno wymagać prowadzenia	Uwaga częściowo uwzględniona.

			zajęć w wymiarze większym niż 420 godzin rocznie. Taki limit proponuje się przyjąć dla stanowiska asystenta w art. 134.	
1565	Art. 134 ust. 2 pkt 1 i art. 145 pkt 4	Osoba fizyczna 100	Roczny wymiar dydaktyczny asystenta - nawet 240 godzin to jest dużo, a co dopiero 540 i przy tym upokarzająca płaca. Proszę nie pisać, że jest to do 540 godz., a płaca może być wyższa. Na ilu uczelniach tak będzie? Chyba, że jest pomysł likwidacji stanowiska asystenta, co wynika z wielkości stypendium dla doktoranta, w porównaniu do płacy asystenta.	Uwaga uwzględniona.
1566	Art. 134 ust. 3	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Przesunięcie szczegółowych regulacji do regulaminu pracy może być niebezpieczne z różnych powodów i postulujemy, by kwestie te regulował statut.	Uwaga nieuwzględniona.
1567	Art. 134 ust. 5	Osoba fizyczna 65	Dodać „płatnych” - „do prowadzenia płatnych zajęć dydaktycznych”.	Uwaga nieuwzględniona.
1568	Art. 134 ust. 5	Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa im. S. Staszica w Pile	Brak w ustawie (art. 134) tożsamy przepisów w obecnym Prawie o szkolnictwie wyższym, pozwalającym powierzyć nauczycielowi akademickiemu za jego zgodą prowadzenie zajęć dydaktycznych w wymiarze przekraczającym liczbę godzin ponadwymiarowych określoną w limitach (1/4 wymiaru dla pracownika badawczo-dydaktycznego i 1/2 wymiaru dla pracownika dydaktycznego).	Uwaga uwzględniona.
1569	Art. 134 ust. 6	KRAUM, uwagi Działu Administracyjnego Wsparcia Projektów i Współpracy Międzynarodowej	Zgodnie z Kodeksem pracy, uprawnienie takie przysługuje rodzicom dzieci do lat 4.	Uwaga uwzględniona.
1570	Art. 134 ust. 6	Uniwersytet Śląski w Katowicach	Proponujemy, aby możliwość zatrudnienia w godzinach ponadwymiarowych bez zgody nauczyciela akademickiego dotyczyła nauczyciela wychowującego dziecko do 4 roku życia, na zasadach podobnych jak w kodeksie pracy (art. 148 kp).	Uwaga uwzględniona.
1571	Art. 135	Osoba fizyczna 62	Art. 135, który opisuje mechanizm oceny okresowej nauczycieli akademickich powinien określić bardziej zniuansowaną skalę ocen stosowanych przy ocenie pracowników. Oczywiście jest, że muszą pozostać oceny pozytywna i negatywna – niemniej, proponowałbym uwzględnienie również oceny pozytywnej warunkowej oraz wyróżniającej. Nie niosłyby one skutków, które niesie ocena negatywna, ale ta pierwsza mogłaby być istot-	Uwaga nieuwzględniona.

			nym ostrzeżeniem, a ta druga – formą wyróżnienia najlepszych pracowników. Po otrzymaniu oceny pozytywnej warunkowej powinna być wyznaczona kolejna ocena nie wcześniej niż rok lub dwa lata po pierwszej ocenie. Bardziej zniuansowane stopnie oceny mogą być pomocne w zarządzaniu uczelnią za pomocą wewnętrznych regulacji. Taka formuła oceny okresowej ma szanse – przy odpowiedniej praktyce na poziomie uczelni – dawać pracownikom rzeczywistą informację zwrotną dotyczącą ich pracy i rozwoju naukowego. W obecnym kształcie pozytywna ocena okresowa na większości uczelni nie niesie ze sobą żadnej użytecznej informacji zwrotnej. Argumentacja za tym, aby oceny pracowników były bardziej zróżnicowane jest analogiczna do tej stosowanej w dyskusji o kategoryzacji jednostek naukowych – nie bez powodu wyodrębniono więcej niż dwie kategorie jednostek naukowych przyznawane w wyniku parametryzacji i nie bez powodu projekt ustawy postuluje zwiększenie liczby kategorii (dodanie B+).	
1572	Art. 135	Nowoczesna	Nieuzasadnione jest również, żeby rektor wszczynał procedurę oceny pracownika (art. 135), a nie – jak dotąd – dziekan lub kierownik podstawowej komórki organizacyjnej czyli dyrektor instytutu lub kierownik katedry. Naukę uprawia się w zakładach, katedrach i instytutach i to one ponoszą odpowiedzialność za jakość pracy naukowej, podległych im, pracowników.	Uwaga nieuwzględniona.
1573	Art. 135	KEJN	Ust. 4 i 5 są niestosowne. Studenci mogą oceniać zajęcia dydaktyczne prowadzone przez danego nauczyciela, ale nie dokonywać kompleksowej oceny. Nb. dlaczego tylko nauczyciele akademicy podlegają okresowym ocenom, a nie np. pracownicy administracji. Nb. urzędników ds. studenckich też powinni oceniać studenci.	Uwaga nieuwzględniona.
1574	Art. 135	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Art. 135 należy uzupełnić o ust. 8: „8. Nauczyciel akademicki ma prawo odwołania się od ocen okresowych i związanych z kształceniem.”. W ocenach mogą występować nieprawidłowości, spowodowane np. wysokimi wymaganiami względem studentów.	Uwaga uwzględniona.
1575	Art. 135 ust. 1, 4, 6	Osoba fizyczna 27	Oceną nauczyciela akademickiego w zakresie wypełniania przez niego obowiązków związanych z kształceniem powinien zajmować się jego przełożony. Ocenianie wykładowcy przez studenta to złamanie odwiecznej zasady mistrz-uczeń. Oczywiście studenci powinni mieć możliwość wyrażenia swojej opinii na temat wykładowcy i ją mają. Jeśli jest to skarga, mogą ją złożyć oficjalnie do przełożonego wykładowcy. Natomiast coroczne, rutynowe i anonimowe ocenianie wykładowców tylko dlatego, żeby zachować pozory konieczności pozyskania opinii studentów jest przede wszystkim stratą czasu dla osób zaangażowanych w tę procedurę. Oceny studentów – zazwyczaj anonimowe – są bardzo selektywne (niewielka liczba studentów bierze udział w ankietach; najczęściej są to studenci, którzy wyrażają oceny	Uwaga nieuwzględniona.

			skrajne). Jeśli coroczne oceny studentów mają mieć wpływ na oceną okresową pracownika (patrz art. 135 ust. 6), ocena okresowa może zostać zniekształcona. W przypadku pracowników ponadprzeciętnie zajmujących się pracą naukową (w dodatku osiągających wysokie wyniki) może dojść do zniekształcenia oceny takiego pracownika. Studenci, zwłaszcza słabsi, mogą w negatywny sposób postrzegać i oceniać osobę, która nie jest dla nich „fajnym” wykładowcą, a jest wymagającym i surowym naukowcem-wykładowcą.	
1576	Art. 135 ust. 2	Konferencja Episkopatu Polski	Rektorowi uczelni publicznej zatrudniającej wielu nauczycieli akademickich trudno będzie weryfikować pracę i postawę wszystkich nauczycieli akademickich, aby w razie konieczności dokonać wcześniejszej oceny okresowej (art. 135 pkt 2). Jest to kolejna zmiana, która niekorzystnie wpłynie na jakość kształcenia.	Uwaga nieuwzględniona.
1577	Art. 135 ust. 2	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Proponowana zmiana: „2. Ocena okresowa jest dokonywana nie rzadziej niż raz na 4 lata lub na wniosek rektora. Do okresu ocenianego nie wlicza się w szczególności: nieobecności w pracy wynikającej z przebywania na urlopie macierzyńskim, urlopie na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopie ojcowskim, urlopie rodzicielskim, urlopie wychowawczym, <i>stażu naukowym lub dydaktycznym dłuższym od trzech miesięcy</i>, urlopie dla poratowania zdrowia, z odbywania służby wojskowej lub służby zastępczej oraz związanej z pobieraniem zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego w związku z niezdolnością do pracy, w tym spowodowaną chorobą wymagającą rehabilitacji leczniczej. Katalog wyjątków jest większy niż wyszczególniony w projekcie ustawy. Jeśli mamy dwie ścieżki kariery: naukową i dydaktyczną to też należy rozróżnić staż naukowy i dydaktyczny.	Uwaga nieuwzględniona.
1578	Art. 135 ust. 2	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Jeżeli termin dokonywania oceny okresowej ulegałby przedłużeniu o czas nieobecności nauczyciela akademickiego, uczelnia nie mogłaby przeprowadzić oceny okresowej dla wszystkich nauczycieli akademickich w jednym terminie. W wymienionych nieobecnościach nie uwzględniono przerwy związanej np. z chorobą pracownika trwającą nawet 6 miesięcy. Uwzględniono natomiast urlop ojcowski (zgodnie z przepisami prawa 2 tygodnie). Urlop na poratowanie zdrowia uwzględnia się, a długotrwałe zwolnienie lekarskie, często w związku z ratowaniem życia - nie! Proponowany zapis: ust. 2. „Ocena okresowa jest dokonywana nie rzadziej niż raz na 4 lata lub na wniosek rektora. Do okresu ocenianego nie wlicza się w szczególności: nieobecności w pracy wynikającej z przebywania na urlopie macierzyńskim, urlopie na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopie ojcowskim, urlopie rodzicielskim, urlopie wychowawczym, urlopie dla poratowania zdrowia, z odbywania służby wojskowej lub służby zastępczej oraz związanej z pobieraniem zasiłku chorobowego lub świadczenia	Uwaga nieuwzględniona.

			rehabilitacyjnego w związku z niezdolnością do pracy, w tym spowodowaną chorobą wymagającą rehabilitacji leczniczej. Pełny (zamknięty) katalog nieobecności winien określać statut uczelni.”	
1579	Art 135 ust. 2 i ust. 3	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistyczno-społecznego	„2. Ocena okresowa jest dokonywana nie rzadziej niż raz na 4 lata lub na wniosek rektora. (...) 3. Kryteria oceny okresowej dla poszczególnych grup pracowników i rodzajów stanowisk oraz tryb i podmiot dokonujący oceny okresowej określa rektor (...)” Postulujemy o przywrócenie obligatoryjnej oceny okresowej w krótszych odstępach czasu niż co 4 lata. Aktualnie obowiązujący przepis o ocenie nie rzadziej niż co dwa lata uznajemy za optymalny. Wątpliwości budzi, nieuzasadnione w naszej ocenie, ustalanie kryteriów oceny okresowej dla grup pracowników i rodzaju stanowisk ujęte w ust. 3. Przepis wyklucza dokonywanie oceny na podstawie indywidualnie ustalanych planów aktywności. Proponujemy zmianę brzmienia przepisu w następujący sposób: “Kryteria oceny okresowej oraz tryb i podmiot dokonujący oceny okresowej określa rektor “(dalsza część bez zmian)	Uwaga nieuwzględniona.
1580	Art. 135 ust. 3	Związek Nauczycielstwa Polskiego – Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych	Zasady oceny okresowej są niezbywalnymi prawami pracowniczymi i wymagają uzgodnień ze związkami zawodowymi w myśl prawa pracy i ustawy o związkach zawodowych. Dlatego wnosi się o zmianę wyrażenia „po zasięgnięciu opinii” na wyrażenie „po uzgodnieniu z działającymi w uczelni związkami zawodowymi”. Pozostawienie bez zmiany wpisanego do projektu zapisu będzie źródłem napięć i konfliktów. Formuła „po uzgodnieniu” jest także korzystny dla władz uczelni, które w razie sporu w sądach pracy mogą powołać się na wewnętrzne źródło prawa pracy. Alternatywnym rozwiązaniem jest wpisanie zasad i kryteriów oceny okresowej do regulaminu pracy.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1581	Art. 135 ust. 3	Konferencja Episkopatu Polski	Wątpliwości budzi zapis art. 135 pkt 3 ograniczający możliwość wpływania na sposób określania przez rektora kryteriów oceny okresowej pracowników do „związków zawodowych, samorządu studenckiego oraz samorządu doktorantów” bez udziału nauczycieli akademickich.	Uwaga nieuwzględniona.
1582	Art. 135 ust. 3	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Obecna treść art. 135 ust. 3 jest nieakceptowalna. Podstawowym elementem zmiany musi być wprowadzenie zapisu: „3. Kryteria oceny okresowej dla poszczególnych grup pracowników i rodzajów stanowisk oraz tryb i podmiot dokonujący oceny okresowej określa rektor w porozumieniu ze związkami zawodowymi. ” Tryb i kryteria wymagają doprecyzowania. Brak uzgodnień tych kryteriów skutkuje dowolnością przyznawaną rektorowi w kształtowaniu trybu, kryteriów i wskazywania "podmiotu dokonującego oceny okresowej", co musi doprowadzić do:	Uwaga częściowo uwzględniona.

			- chaosu i określania bardzo różnych wymagań w poszczególnych uczelniach przez władających nimi rektorów dla grupy pracowników podlegających w danym czasie ocenie; - możliwości tworzenia kryteriów i trybów doraźnych (brak jest wymogu, że kryteria i tryb mają być sformułowane i przekazane pracownikowi przez rozpoczęciem okresu oceny); - wprowadzania wymogów, które zgodnie z zapowiedzią ministerstwa mają zostać zniesione np. uzyskanie habilitacji, czy tytułu i to w niejednolitym, bardzo krótkim czasie oraz brak wprowadzenia jakiejkolwiek odpowiedzialności pracodawcy przy stawianiu wymagań np. konieczności sfinansowania badań, publikacji i procedur z własnych środków (już dziś na niektórych uczelniach nauczyciel akademicki musi sam sfinansować procedurę doktorską, habilitacyjną, czy wystąpienia o tytuł pomimo, iż przedłużenie zatrudnienia wymaga uzyskania stopnia, czy tytułu); - pogłębienia doraźnego i niemerytorycznego charakteru oceny przez brak obligatoryjnego trybu odwoławczego.	
1583	Art. 135 ust. 3	UKSW (KRASP)	Ustawa przewiduje szerokie uprawnienia dla studentów, przy czym nie zawsze wydają się one uzasadnione. Na przykład w zakresie oceny okresowej (zredukowanej do oceny negatywnej i pozytywnej) kryteria oceny okresowej dla poszczególnych grup pracowników i rodzajów stanowisk oraz tryb i podmiot dokonujący oceny określa rektor po zasięgnięciu opinii związków zawodowych, samorządu studenckiego oraz samorządu doktorantów (art. 135 ust. 3). Powstaje tu wątpliwość, czy samorząd studentów posiada wystarczające kwalifikacje, by opiniować kryteria oceny okresowej nauczycieli akademickich, obejmujące w większości obszary nauki, prowadzonych badań i rozwoju naukowego pracowników. Nie opiniują przy tym ww. kryteriów pracownicy naukowci. Należałoby uściślić, w jakim zakresie samorządy mają opiniować ww. kryteria, na przykład dopisać w art. 135. ust.3 „w zakresie oceny dydaktyki prowadzonej przez nauczyciela akademickiego”.	Uwaga nieuwzględniona.
1584	Art. 135 ust. 5	Parlament Studentów RP	Parlament Studentów RP postuluje dodanie do treści ustępu 5 następującego sformułowania: „po zasięgnięciu opinii samorządu studenckiego”. Studenci jako społeczność dokonująca oceny nauczycieli akademickich powinni mieć swój udział w tworzeniu systemu zapewniania jakości kształcenia na uczelni, jakiego niewątpliwym filarem jest studencka ocena nauczycieli akademickich. Formułowanie zasad oceny bez udziału studentów może doprowadzić do pominięcia istotnych, z perspektywy tej grupy społeczności akademickiej kwestii. Parlament Studentów RP zwraca również uwagę na brak konieczności przedstawiania oceny nauczycieli akademickich dokonywanej przez studentów i doktorantów, analogicznie studentom i doktorantom. Uważamy, że koniecznym jest by wyniki oceny nauczycieli akademickich były przekazywane tym grupom społeczności akademickiej. Ponadto proponujemy dodanie kolejnego ustępu w tym przepisie o nastę-	Uwaga nieuwzględniona.

			pującym brzmieniu: „Uczelnia umożliwia studentom i doktorantom wgląd do wyników oceny.”.	
1585	Art. 135 ust. 4 i ust. 7	Osoba fizyczna 78	Studenci i doktoranci będą dokonywać co najmniej raz w roku akademickim oceny nauczyciela akademickiego w zakresie wypełniania przez niego obowiązków związanych z kształceniem. W przypadku oceny negatywnej kolejna ocena okresowa jest dokonywana nie wcześniej niż po upływie 12 miesięcy, a w przypadku otrzymania dwóch kolejnych negatywnych ocen okresowych następuje obligatoryjne rozwiązanie stosunku pracy. Po pierwszej negatywnej ocenie uczelnia może, ale nie musi rozwiązać umowę. Pragnę zauważyć, iż opiniowanie nauczycieli akademickich przez studentów jest formą wywierania presji na wystawianie studentom pozytywnych ocen. Takie formy inwigilacji nauczycieli akademickich stosowane były i być może nadal są głównie przez uczelnie niepubliczne, których byt (budżet) uzależniony jest od liczby studentów. Praktyka opiniowania rozszerzona została na uczelnie publiczne w okresie kiedy finansowanie nauki uzależniono od liczby studentów. Nietrudno było przewidzieć skutki w postaci inflacji jakości nauczania. Umowa o pracę z nauczycielem akademickim nakłada na niego, jak mi się wydaje, obowiązek rzetelnego nauczania i oceniania, tego samego wymaga Kodeks Etyki. Tymczasem, z praktyki oceniania nauczycieli przez studentów jednoznacznie wynika, iż najwyższe oceny uzyskują ci nauczyciele, którzy stawiają same lub prawie same oceny BDB, czyli nie oceniają wcale (nie wywiązują się z obowiązków zawodowych pomimo pobierania wynagrodzeń), nie zależy im na jakości nauczania, lub obawiają się oceny negatywnej skutkującej pozbawieniem pracy. W zdecydowanej większości studenci pytani o powód podjęcia studiów, odpowiadają – „papierek”. Czy do tego dążymy? Rozważmy zatem czy pracodawca zainteresowany jest zatrudnieniem absolwenta uczelni wykazującego się samymi ocenami bdb w indeksie, czy też potrzebuje jego wiedzy. Jeśli autorzy tak sformułowanego zapisu konstytucji reprezentują stanowisko uczelni niepublicznych w których, jak donoszą media, wystarczy wpłacić na egzamin, żeby mieć ocenę bdb bez konieczności jego zdawania, a Państwo popieracie to stanowisko, to pozwolę sobie zapytać dlaczego nie ma ono odzwierciedlenia w parametrycznej ocenie jednostek naukowych, może wówczas należy dodać parametr „ocena studentów”. Proponuję ponadto przyjrzeć się ankietom oceny nauczyciela akademickiego jednostek które otrzymały kategorię A i A+ pod kątem procentowego udziału oceny studentów w okresowej ocenie nauczyciela – zwykle nie przekracza on 5-10%, tymczasem według konstytucji ma stanowić decydujący czynnik o rozwiązaniu umowy o pracę z nauczycielem akademickim.	Uwaga nieuwzględniona.
1586	Art. 135 ust. 5	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyż-	Proponowane jest dodanie na końcu zdania zwrotu: „po zasięgnięciu opinii Samorządu Studenckiego”.	Uwaga nieuwzględniona.

		szego		
1587	Art. 136	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Nauczycielowi akademickiemu przysługuje prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 36 dni roboczych w roku. W artykule 133. ust. 4 aktualnie obowiązującej ustawy dot. urlopu wypoczynkowego NA znajduje się zapis: „Nauczyciel akademicki zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu pracy ma prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze proporcjonalnym do wymiaru zatrudnienia”, natomiast w art. 136 nowej ustawy, traktującym o urlopach wypoczynkowych – brak jest takiego zapisu? Czy to ma oznaczać, że np. NA zatrudnionemu na ½ etatu, przysługuje również 36 dni? czy może 36 dni po 4 godziny?	Uwaga nieuwzględniona.
1588	Art. 136 ust. 1	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Z uwagi na wcześniej obowiązującą regulację w tym zakresie wskazującą w pierwszej kolejności na powinność wykorzystania przedmiotowego urlopu w okresie wolnym od zajęć dydaktycznych, koniecznym staje się doprecyzowanie zapisów projektowanej ustawy w tym zakresie i wskazanie, iż urlop wypoczynkowy nauczyciela akademickiego winien być w miarę możliwości wykorzystany w okresie wolnym od zajęć dydaktycznych.	Uwaga nieuwzględniona.
1589	Art. 137	Obywatele Nauki	W projekcie nie przewidziano urlopu habilitacyjnego. Postulujemy wprowadzenie do projektu możliwości uzyskania urlopu habilitacyjnego w wymiarze co najmniej 6 miesięcy i nie większym niż 12 miesięcy.	Uwaga nieuwzględniona.
1590	Art. 137 ust. 2	Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy	Pojawia się płatny urlop doktorski na 3 miesiące (nowość), nie wiadomo jednak, kiedy dana osoba jest uprawniona do urlopu, bo nie ma instytucji przewodu doktorskiego. Czy szczegóły te będą doprecyzowane w ramach odpowiedniego rozporządzenia Ministra?	Uwaga nieuwzględniona.
1591	Art. 137	Osoba fizyczna 62	Zapisy art. 137 dotyczące urlopu naukowego powinny być bardziej elastyczne i dostosowane do zwiększonej mobilności, również międzynarodowej, nauczycieli akademickich (to niezwykle ważny postulat reformy). Dotyczy to zwłaszcza młodych naukowców, którzy są raczej rzadko beneficjentami płatnych urlopów naukowych – ale to na tym etapie kariery mobilność i okresowe intensywne poświęcenie pracy badawczej przynoszą szczególnie istotne rezultaty. Po pierwsze, ustawa powinna dopuszczać częstsze urlopy. Ich przyznanie zależy i tak od decyzji rektora, a ta od kondycji uczelni. Po drugie, zapisy ustawy powinny umożliwiać przyznawanie płatnych naukowych w częściach – np. dwukrotnie po jednym semestrze. Proponuję zmianę zapisu art. 137 ust. 1: Rektor może udzielić nauczycielowi akademickiemu posiadającemu co najmniej stopień doktora, płatnych urlopów naukowych w łącznym wymiarze nie przekraczającym jednego roku na 5 lat zatrudnienia w danej uczelni. W kontekście elastycznych regulacji obciążeń naukowych – argumentacja jest tu podobna jak w przypadku urlopów naukowych – istotna jest też instytucja obniżki pensum dydaktycznego, która – jak się wydaje – jest pozostawiona wyłącznie wewnętrznym	Uwaga nieuwzględniona.

			regulacjom uczelni. Wydaje mi się, że art. 134 ustawy powinien explicite zawierać zapis, że regulamin pracy musi zawierać zapisy dotyczące szczegółowych zasad obniżania rocznego wymiaru zajęć dydaktycznych.	
1592	Art. 137	KRAUM, uwagi Działu Administracyj- nego Wsparcia Projektów i Współpracy Międzynaro- dowej	Nie określono jak długi może być płatny urlop udzielany w celu odbycia stażu.	Uwaga nieuwzględniona.
1593	Art. 137 ust. 1	KEJN	Ust. 1 wyklucza możliwość wykorzystywania infrastruktury uczelni (również laboratoriów itp.) podczas urlopu naukowego, co jest absurdalne. Urlop naukowy to praktycznie zwolnienie od zajęć w celu koncentracji na pracy badawczej.	Uwaga uwzględniona.
1594	Art. 137 ust. 1	Obywatele Nauki	Nie ma uzasadnienia dla ograniczenia nałożonego na rektora podejmującego decyzję o udzieleniu urlopu naukowego. Uważamy, że ogranicza to zarówno autonomię rektora, jak i swobodę prowadzenia badań przez naukowca: badania nie muszą być prowadzone poza uczelnią lub też mogą być tylko częściowo prowadzone poza uczelnią. Postuluje się usunięcie zdania: „w celu przeprowadzenia badań poza uczelnią”, pozostawiając brzmienie: „1. Rektor może udzielić nauczycielowi akademickiemu posiadającemu co najmniej stopień doktora, nie częściej niż raz na 7 lat zatrudnienia w danej uczelni, płatnego urlopu naukowego w wymiarze nieprzekraczającym roku”.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1595	Art. 137 ust. 2	KEJN	Ust. 2 - urlopy powinny być udzielane w odcinkach semestralnych i oznaczać zmniejszenie rocznego pensum dydaktycznego o połowę. Dlaczego nie przewiduje się urlopów habilitacyjnych?	Uwaga nieuwzględniona.
1596	Art. 137 ust. 2	Osoba fizyczna 15	Czemu brak 3-miesięcznego urlopu także na przygotowanie pracy habilitacyjnej?	Uwaga nieuwzględniona.
1597	Art. 137 ust. 3	Obywatele Nauki	Zapis ogranicza swobodę rektora w przyznawaniu urlopu pracownikowi i niepotrzebnie przeregulowuje zasady udzielania urlopów. Proponuje się usunąć słowa: „za granicą”, pozostawiając brzmienie: „3. Rektor może udzielić nauczycielowi akademickiemu płatnego urlopu w celu odbycia kształcenia, stażu naukowego albo dydaktycznego, uczestnictwa w konferencji lub uczestnictwa we wspólnych badaniach naukowych prowadzonych z innym podmiotem na podstawie umowy o współpracy naukowej”.	Uwaga nieuwzględniona.
1598	Art. 138	Konferencja Rektorów Za-	Z literalnego brzmienia przepisu wynika, że nauczyciel w uczelni niepublicznej może wystąpić o udzielenie płatnego urlopu dla poratowania zdrowia. Jest to absolutnie nieu-	Uwaga nieuwzględniona.

		wodowych Szkół Polskich	zasadniony koszt dla uczelni. Będzie też wymuszał inne ekonomicznie uzasadnione działania i będzie prawdopodobnie martwym zapisem.	
1599	Art. 138 ust. 1	Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych	OPZZ postuluje o skrócenie tego okresu do 7-10 lat.	Uwaga uwzględniona.
1600	Art. 138 ust. 1	Związek Nauczycielstwa Polskiego – Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki	Wnioskuję się o skrócenie okresu urlopu dla poratowania zdrowia do 7–10 lat.	Uwaga uwzględniona.
1601	Art. 138 ust. 1	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Proponowana zmiana zapisu Ustawy 2.0: „Art. 138. 1. Nauczycielowi akademickiemu zatrudnionemu w pełnym wymiarze czasu pracy, po co najmniej 10 latach zatrudnienia w uczelni, przysługuje prawo do płatnego urlopu dla poratowania zdrowia. Okres 15 lat jest zbyt długim okresem, po którym nauczyciel akademicki może się starać o urlop dla poratowania zdrowia. Szczególnie dotyczy to pracowników dydaktycznych i naukowo-dydaktycznych, dla których podstawowym powodem starania się o ten urlop jest choroba zawodowa związana z niedomaganiem narządu głosu.	Uwaga uwzględniona.
1602	Art. 138 ust. 1	Uniwersytet w Białymstoku	15 lat zatrudnienia na uczelni to za długi okres, po którym nabywa się prawo do płatnego urlopu dla poratowania zdrowia.	Uwaga uwzględniona.
1603	Art. 138 ust. 1	Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych	Proponuje się zamianę wyrazu „uczelni” na wyrazy „w szkolnictwie wyższym”. W praktyce może być zmiana miejsca pracy i kontynuacja zatrudnienia w szkolnictwie wyższym, ale w innej uczelni. Doświadczenie akademickie nauczyciela należy traktować całościowo, a nie tylko w odniesieniu do aktualnego podmiotu szkolnictwa wyższego.	Uwaga nieuwzględniona.
1604	Art. 139 ust. 1	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Regulacja zakładająca możliwość odwołania do „instytutu badawczego działającego w zakresie medycyny pracy” jest wątpliwa. O jakie instytuty tu chodzi? Państwowe instytuty badawcze? Instytuty w uniwersytetach medycznych? Co oznacza określenie „działający w zakresie medycyny pracy”?	Uwaga nieuwzględniona.
1605	Art. 139 ust. 1 zd. 2	Komitet Nauk Demograficznych PAN	Wątpliwości budzi brak oceny warunkowej w okresowej ocenie pracownika (jest tylko pozytywna lub negatywna).	Uwaga nieuwzględniona.
1606	Art 142 ust. 2	Obywatele Nauki	W celu poprawy jakości prowadzonych badań naukowych należy zadbać o korzystne warunki ich prowadzenia. Zapis tego ustępu, ustalający wynagrodzenie pracownika przebywającego na płatnym urlopie naukowym, nie realizuje tego postulatu. Pracownicy przebywający na płatnych urloпах naukowych powinni otrzymywać wynagrodzenia	Uwaga nieuwzględniona.

			takie same jak w okresie pracy. Byłoby to rozwiązanie stymulujące badania naukowe, poprzez usunięcie „kary” wynikającej ze zmniejszenia wynagrodzenia w okresie urlopu naukowego. Postuluje się zatem zapis: „2. Wynagrodzenie za czas płatnych urlopów, o których mowa w art. 137, oblicza się jak normalne wynagrodzenie za czas pracy.” Warto promować na uczelniach mechanizmy finansowe, które zachęcałyby pracowników do spędzania urlopów naukowych zagranicą. Motywujący dodatek finansowy zapewne byłby skuteczniejszy w promocji współpracy międzynarodowej niż wszelkie deklaracje promujące umiędzynarodowienie.	
1607	Art. 143	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Dodanie poniższego zapisu w Ustawie 2.0: Art. 143. Uczelnia publiczna ustala warunki wynagradzania za pracę w zakładowym układzie zbiorowym pracy lub regulaminie wynagradzania do czasu uregulowania ich w ponadzakładowym układzie zbiorowym pracy. Należy negatywnie ocenić podtrzymywanie braku zgody na przywrócenie zapisów dotyczących możliwości zawierania ponadzakładowych układów zbiorowych pracy, w których minister posiada zdolność układową. Kwestia konieczności ustawowego przywrócenia możliwości zawierania ponadzakładowego układu zbiorowego pracy dla pracowników publicznych szkół wyższych była przedmiotem zobowiązań wyborczych Pana Andrzeja Dudy, Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz obozu "Zjednoczonej Prawicy" w wyborach w 2015 roku. W sprawie tej Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność” wysłała odrębne pismo w dniu 30 września 2017 roku. Konieczny jest więc zapis o możliwości zawierania PUZP. Wynika to z Konstytucji RP oraz podpisanych przez Polskę umów i porozumień międzynarodowych.	Uwaga nieuwzględniona.
1608	Art. 143 i art. 144	KRASP	Po uchyleniu art. 151 ust. 8 obecnie obowiązującej ustawy straci moc obowiązującą również uchwała senatu podjęta na tej podstawie prawnej, dotycząca zwiększenia środków na wynagrodzenia. Brak będzie podstaw prawnych do podjęcia nowej uchwały w tym przedmiocie, zatem również z tego powodu niewykonalny będzie przy określaniu wynagrodzenia rektora zatrudnionego na podstawie mianowania przepis § 26 ust. 2 cytowanego rozporządzenia. Proponujemy wprowadzenie do projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (wersja z 16 września 2017 r.) w art. 144 ustępu 3 w brzmieniu art. 151 ust. 8 obecnie obowiązującej ustawy.	Uwaga uwzględniona.
1609	Art. 144	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych	Składniki wynagrodzenia pracowników uczelni określone dotychczas w rozporządzeniu w sprawie wynagradzania pracowników uczelni publicznych zostały wprowadzone do ustawy. Wymienione składniki wynagrodzenia nie wymieniają premii dla pracowników nie będących nauczycielami akademickimi. Dotychczasowa ustawa to gwarantuje.	Uwaga częściowo uwzględniona.

		(KRASP)	Proponuje się wprowadzenie premii do ustawy. Wysokość dodatku zadaniowego nie może przekroczyć 20% sumy wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego pracownika. W obecnych przepisach nie może przekroczyć 80%. Proponuje się pozostawienie 80%. Jest to ważne, gdyż za pracę w projektach takie dodatki wypłacają uczelnie.	
1610	Art. 144 ust. 1 pkt 2 i art. 145	Uniwersytet Medyczny w Lublinie	Zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 10.10.2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę do obliczenia wysokości wynagrodzenia pracownika przyjmuje się przysługujące pracownikowi składniki wynagrodzenia i inne świadczenia wynikające ze stosunku pracy, zaliczonego wg zasad statystyki zatrudnienia i wynagrodzeń określonych przez GUS do wynagrodzeń osobowych z wyjątkiem: - nagród jubileuszowych, - odpraw pieniężnych wypłaconych w związku z przejściem na emeryturę lub rentę, - wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, - dodatku do wynagrodzenia za pracę w porze nocnej. W Uniwersytecie Medycznym w Lublinie minimalne wynagrodzenie za pracę osiągane jest poprzez wypłatę wynagrodzenia zasadniczego, dodatku stażowego oraz premii motywacyjnej. Obowiązek wprowadzenia regulaminu wynagradzania lub zakładowego układu zbiorowego pracy i ukształtowanie w ten sposób zakładowego systemu wynagradzania wydaje się zmierzać do uelastycznienia systemu wynagradzania. Natomiast wprowadzenie innych składników wynagrodzenia poza wynagrodzeniem zasadniczym, w tym obligatoryjnego dodatku stażowego automatycznie generuje wzrost kosztów pracy. W projektowanej ustawie ograniczono stanowiska nauczycieli akademickich do profesora, profesora uczelni, adiunkta i asystenta. I również tylko dla tych stanowisk ustawa określa wysokość minimalnego wynagrodzenia zasadniczego. Jednocześnie istnieje możliwość wprowadzenia do statutów uczelni innych stanowisk i wymagań kwalifikacyjnych do ich zajmowania. Brak regulacji w tym zakresie pozostawia tę grupę pracowników bez zabezpieczonego wynagrodzenia minimalnego.	Uwaga nieuwzględniona.
1611	Art. 144, art. 149, art. 151 i art. 153	The World Bank	Academic remuneration consists of a multitude of components, including allowances (Article 144), "anniversary awards" (Article 149, 153) and bonuses (Article 151). This approach could potentially be simplified and performance-based salary components (beyond one-time bonuses) introduced.	Uwaga nieuwzględniona.
1612	Art. 144, art. 146	Uniwersytet Śląski	Wnosimy o podniesienie wymiaru procentowego dodatku zadaniowego do poziomu dotychczas obowiązujących 80% sumy wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego pracownika (dodatek specjalny).	Uwaga uwzględniona.
1613	Art. 144 ust. 2	KRAUM, Collegium	Pracownik uczelni publicznej może otrzymywać: 1) dodatek funkcyjny,	Uwaga wyjaśniona. Projektowana ustawa reguluje pod-

		Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	2) dodatek zadaniowy, 3) wynagrodzenie za godziny nadwymiarowe, 4) premię w przypadku pracowników niebędących nauczycielami akademickimi, 5) dodatek za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych, 6) inne dodatki, jeżeli zostały określone w zakładowym układzie zbiorowym pracy albo regulaminie wynagradzania – które stanowią zmienne składniki wynagrodzenia. Uzasadnienie zmian: Propozycja dodania punktu w zakresie premiowania pracowników niebędących nauczycielami akademickimi daje możliwość kontynuowania nabytych praw pracowniczych.	stawowe składniki wynagrodzenia i nie wyklucza możliwości umocowania premii na poziomie regulaminu wynagradzania.
1614	Art. 144 ust. 2	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Dodanie poniższego zapisu w Ustawie 2.0: Art. 144 2. Pracownik uczelni publicznej może otrzymywać: 1) dodatek funkcyjny, 2) dodatek zadaniowy, 3) wynagrodzenie za godziny nadwymiarowe, 4) dodatek za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych, 5) premię, 6) inne dodatki, jeżeli zostały określone w zakładowym układzie zbiorowym pracy albo regulaminie wynagradzania – które stanowią zmienne składniki wynagrodzenia. Wyszczególnienie premii jako istniejącego zmiennego składnika wynagrodzenia.	Uwaga wyjaśniona. Projektowana ustawa reguluje podstawowe składniki wynagrodzenia i nie wyklucza możliwości umocowania premii na poziomie regulaminu wynagradzania.
1615	Art. 145	Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych	Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych nie zgadza się z zapisem w projekcie ustawy dotyczącym ustalania wynagrodzeń zasadniczych w poszczególnych grupach pracowniczych w relacji do minimalnego miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego. Uważamy, że punktem odniesienia dla poziomu płac w szkolnictwie wyższym powinien być poziom przeciętnych wynagrodzeń w kraju, a nie ustalany arbitralnie decyzją rządu poziom wynagrodzeń minimalnych. Zdając sobie sprawę, że sprawa ta z różnych powodów, zwłaszcza budżetowych, jest trudna do jednorazowego rozwiązania, proponujemy wpisanie do ustawy ścieżki dojścia do takiej sytuacji by progi procentowe wysokości minimalnego wynagrodzenia zasadniczego dla pracowników uczelni publicznej były uzależnione od przeciętnego wynagrodzenia, ogłaszanego w Komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. Liczymy, że Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego przyjmie ten postulat i powoła zespół z udziałem przedstawicieli central akademickich związków zawodowych dla opracowania mapy drogowej dla osiągnięcia postu-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			lowanej przez nas wysokości wynagrodzeń pracowników szkolnictwa wyższego. Uważamy, że bez systemowego rozwiązania problemu niskich wynagrodzeń w szkolnictwie wyższym wprowadzona ustawa nie przyniesie zakładanych przez Ministerstwo, a także oczekiwanych przez środowisko efektów. Odnosząc się do obecnych zapisów wskazujemy, że doktorant po dwóch latach studiów i pozytywnej ocenie śródkresowej może otrzymywać stypendium na poziomie co najmniej 170% minimalnego wynagrodzenia, co oznacza, że po ukończeniu studiów doktoranckich, otrzymaniu stopnia naukowego doktora i zatrudnieniu na etacie asystenta jego dochody znacznie zmaleją. Ten paradoks ustawowy, z mocy prawa spowoduje w uczelniach negatywną selekcję na stanowiska młodych pracowników nauki. Najlepsi doktorzy nie będą zainteresowani podejmowaniem pracy na uczelniach. Ponadto już obecnie w wielu uczelniach praktycznie nie ma asystentów ze względu na rozbudowane nadmiernie studia doktoranckie. Naszym zdaniem niezależnie od szkół doktorskich ustawa powinna przewidywać dochodzenie do stopnia naukowego doktora dla młodych asystentów łączących działalność naukową z dydaktyczną, co uważamy za naturalny i prawidłowy sposób kształtowania samodzielniego nauczyciela akademickiego. Dlatego wnosimy o znaczne podniesienie kwoty minimalnego miesięcznego wynagrodzenia asystentów, co najmniej do poziomu 150% minimalnego wynagrodzenia. Za konieczne uważamy też zamieszczenie w ustawie (w art.145 ust.5) zapisu, iż wynagrodzenia pracowników niebędących nauczycielami akademickimi powinny zostać zróżnicowane w zależności od posiadanych kwalifikacji i odpowiedzialności na danym stanowisku. Ponadto OPZZ stoi na stanowisku, że finansowanie całej edukacji a w szczególności nauki i szkolnictwa wyższego powinno być powiązane z poziomem Produktu Krajowego Brutto wyrażone ustawowo w postaci określonego procentu. Sprawa rozwoju nauki jest dla przyszłości Polski co najmniej tak samo ważna jak problem nakładów na obronność, a nawet - biorąc pod uwagę nasze sojusze i układy międzynarodowe — znacznie pilniejsza. Dlatego postulujemy zapisanie w ustawie perspektywy dojścia w jakiejś sensownej przyszłości do proponowanych przez Unię Europejską nakładów na naukę na poziomie 3% PKB i ustalenia nakładów na szkolnictwo wyższe na poziomie 2% PKB. Zgadza się z wyrażanym wielokrotnie przez Wicepremiera i Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego zdaniem, że bez dodatkowych znaczących środków cała reforma szkolnictwa wyższego nie może się udać.	
1616	Art. 145	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Proponowane brzmienie przepisu: „art. 145 <i>Wysokość minimalnego miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego w uczelni publicznej dla:</i> 1) profesora – wynosi 350%,	Uwaga częściowo uwzględniona.

			2) profesora uczelni – wynosi 300%, 3) adiunkta – wynosi 250%, 4) asystenta – wynosi 195%, 5) legitymujących się wyższym wykształceniem pracowników technicznych i bibliotekarzy – wynosi 170% 6) pozostałych pracowników uczelni - wynosi 150% – minimalnego wynagrodzenia.” (podpunkt 5) i 6) to wstępna propozycja; bez szerszego i szczególnego uwzględnienia w ustawie pracowników niebędących nauczycielami akademickimi nie jest możliwe dokładniejsze opracowanie tego paragrafu). Minimalne wynagrodzenia proponowane w projekcie ustawy są bardzo niskie. Takie wynagrodzenia będą zmuszać do szukania dodatkowych źródeł dochodu, zwłaszcza w grupie asystentów, adiunktów oraz innych pracowników niebędących nauczycielami akademickimi. Założeniem ustawy jest podniesienie poziomu polskiej nauki, także dzięki stworzeniu lepszych warunków pracy dla nauczycieli akademickich i pracowników naukowych. Proponowany system płac absolutnie nie przyczyni się do polepszenia tych warunków.	
1617	Art. 145	Uniwersytet Rzeszowski	W niedofinansowanych uczelniach konieczna jest podwyżka wynagrodzeń. Uczelnie muszą być atrakcyjne finansowo dla potencjalnych kandydatów do kariery akademickiej. Stąd propozycja dla: 1) profesora – wynosi 400% 2) profesora uczelni – 300% 3) adiunkta – 225% 4) asystenta – 175% 5) pracownika niebędącego nauczycielem akademickim – 100%	Uwaga częściowo uwzględniona.
1618	Art. 145	Osoba fizyczna 120 (KRASP)	Bardzo niejasno rysuje się perspektywa poziomu wynagrodzeń pracowników szkolnictwa wyższego. Znika artykuł 151, który jak wiadomo został przez kolejne nowelizacje zniszczony. Szkoda, bo wprowadzał ład płacowy w kształtowaniu wynagrodzeń w szkolnictwie wyższym, a także dlatego, że miał pewne cechy wymuszenia quasi sztywnego. Przypominał, że poziom wynagrodzeń nie powinien być tylko troską uczelni, ale także rządzących. W projekcie ustawy wskazania co do kształtowania wynagrodzeń dla poszczególnych grup pracowników odniesiono do minimalnej płacy w kraju. Określono bezpieczne dla kierujących uczelniami dolne progi wynagrodzeń. Są to wskazania dla uczelni. „Góra” ma problem z głowy. Zapowiada się znaczne zróżnicowanie wynagrodzeń pomiędzy uczelniami. Będzie to dodatkowym impulsem do przenoszenia się wybitnych pracowników naukowych do silniejszych ośrodków lub do innej pracy. Będzie to zysk jednych i strata innych. Jaki będzie bilans? Brak silniejszych gwarancji poziomu	Uwaga częściowo uwzględniona.

			wynagrodzeń może być szczególnie dotkliwy teraz, gdy wynagrodzenia w gospodarce narodowej silnie rosną.	
1619	Art. 145	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego	W ustawie następuje zmniejszenie minimalnego wynagrodzenia pracowników oraz wprowadzenie systemowej reguły prowadzącej do zmniejszenia tego wynagrodzenia poprzez odniesienie jego poziomu nie do wynagrodzenia średniego w gospodarce, a minimalnego. Można przewidywać, że w kolejnych latach wynagrodzenie minimalne nie będzie istotnie zwiększane.	Uwaga uwzględniona.
1620	Art. 145	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Oznacza de facto możliwość obniżek pensji, zwłaszcza w sytuacji wygaszania szeregu kierunków na słabszych uczelniach. Należy postulować zwiększenie zarobków, ponieważ minimalna pensja adiunkta oscyluje obecnie przy 1 średniej krajowej, a profesora przy 1,5 średniej. Propozycja aby pensja asystenta netto nie była niższa od stypendium doktoranckiego (170% średniej krajowej) tj. wynosiła 170-200% średniej krajowej. Podobnie rzecz ma się w przypadku stanowiska adiunkta 225-250%, profesora uczelni – 300% oraz profesora – 400%.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1621	Art. 145	Uniwersytet w Białymstoku	Dlaczego proponowana ustawa zajmuje się szczegółową regulacją pborów pracowników akademickich i ustawia je na najniższym poziomie? Dlaczego punktem odniesienia jest płaca minimalna a nie średnia płaca w gospodarce narodowej? Tym sposobem nie przyciągnie się do nauki najzdolniejszych, gdyż oni za te pieniądze nie będą pracować!	Uwaga uwzględniona.
1622	Art. 145	Związek Nauczycielstwa Polskiego – Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki	Punktem odniesienia dla poziomu płac w szkolnictwie wyższym powinien być poziom przeciętnych wynagrodzeń w kraju, a nie ustalany arbitralnie decyzją rządu poziom wynagrodzeń minimalnych. Zdając sobie sprawę, że sprawa ta z różnych powodów, zwłaszcza budżetowych, jest trudna do jednorazowego rozwiązania, proponuje się wpisanie do ustawy ścieżki dojścia do takiej sytuacji by progi procentowe wysokości minimalnego wynagrodzenia zasadniczego dla pracowników uczelni publicznej były uzależnione od przeciętnego wynagrodzenia, ogłaszanego w Komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. Zasadne byłoby powołanie zespołu z udziałem przedstawicieli central akademickich związków zawodowych dla opracowania mapy drogowej dla osiągnięcia postulowanej przez nas wysokości wynagrodzeń pracowników szkolnictwa wyższego. Bez systemowego rozwiązania problemu niskich wynagrodzeń w szkolnictwie wyższym wprowadzona ustawa nie przyniesie zakładanych efektów. Odnosząc się do obecnych propozycji wskazuje się, że doktorant po dwóch latach studiów i pozytywnej ocenie śródkresowej może otrzymywać stypendium na poziomie co najmniej 170% minimalnego wynagrodzenia, co oznacza, że po ukończeniu studiów doktoranckich, otrzymaniu stopnia naukowego doktora i zatrudnieniu na etacie asystenta jego dochody znacznie zmaleją. Ten paradoks spowoduje w uczelniach negatywną se-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			lekcję na stanowiska młodych pracowników nauki. Najlepsi doktorzy nie będą zainteresowani podejmowaniem pracy na uczelniach. Ponadto już obecnie w wielu uczelniach praktycznie nie ma asystentów ze względu na rozbudowane nadmiernie studia doktoranckie. Niezależnie od szkół doktorskich ustawa powinna przewidywać dochodzenie do stopnia naukowego doktora dla młodych, asystentów łączących działalność naukową z dydaktyczną, co jest naturalnym i prawidłowym sposobem kształtowania samodzielnego nauczyciela akademickiego. Dlatego wnosi się o znaczne podniesienie kwoty minimalnego miesięcznego wynagrodzenia asystentów, co najmniej do poziomu 150% minimalnego wynagrodzenia. Konieczne jest też zamieszczenie w ustawie przepisu, że wynagrodzenia pracowników niebędących nauczycielami akademickimi powinny zostać zróżnicowane w zależności od posiadanych kwalifikacji i odpowiedzialności na danym stanowisku.	
1623	Art. 145	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Wysokość minimalnego miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego, o którym mowa w art. 144 ust. 1 w uczelni publicznej dla: 1) profesora – wynosi 300%, 2) profesora uczelni – wynosi 250%, 3) adiunkta – wynosi 195%, 4) asystenta – wynosi 125%, 5) pracownika niebędącego nauczycielem akademickim – wynosi 100% – minimalnego wynagrodzenia. Uzasadnienie zmian: Propozycja zmiany zapisu w tym artykule wynika z tego, iż wszystkie stałe składniki wynagrodzenia nie mogą być niższe niż minimalne wynagrodzenie.	Uwaga nieuwzględniona.
1624	Art. 145	Nowoczesna	Skala zarobków ma zdecydowanie za małą rozpiętość, co nie służy motywacji do pracy. Najlepiej byłoby, aby ustawa nie regulowała tego w ogóle, system wynagradzania powinien być autonomiczną kompetencją uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
1625	Art. 145	Dziekan i Pro-dziekani Wydziału Biotechnologii Uniwersytetu Wrocławskiego	Skoro ustawa kładzie nacisk na działania projakościowe, to powinno to znaleźć odzwierciedlenie również w poziomie wynagrodzenia nauczycieli akademickich. Art. 145 określa wartość minimalnego wynagrodzenia w odniesieniu do płacy minimalnej (kiedyś odnoszono ją do średniej krajowej) – ma wynosić 125% dla asystenta; 195% adiunkta, 250% profesora uczelni, 300% - profesora. To bardzo niewiele zważywszy, że stypendium doktoranta na III roku to 170% minimalnego wynagrodzenia.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1626	Art. 145	Obywatele Nauki	Proponowane w projekcie minimalne wysokości wynagrodzenia uzależnione zostały od płacy minimalnej. Jest to wielkość zależna od wielu nieprzewidywalnych czynników, wyznaczana przez Radę Ministrów i nie zawsze musi korespondować z realną sytuacją na rynku pracy. Pojawiły się w tym kontekście propozycje uzależnienia minimalnych	Uwaga częściowo uwzględniona.

			wynagrodzeń od wysokości średniego wynagrodzenia. Jednak wynikałaby stąd trudność związana z koniecznością częstego zmieniania wysokości wynagrodzeń. Jeśli zatem ustawodawca chciałby zachować związek między płacami minimalnymi a poziomem pensji minimalnej, proponuje się wyraźne podniesienie progów. Rozwój polskich uczelni zależy w dużej mierze od ich atrakcyjności jako miejsc pracy oraz zapewnienia wynagrodzeń, które pozwolą pracownikom koncentrować się wyłącznie na ich zawodowych obowiązkach. Wskazane w projekcie wysokości stawek nie dają szansy realizacji żadnego z tych celów. Ustalenie wynagrodzenia adiunkta na poziomie 195% płacy minimalnej, a stypendium doktoranta na poziomie 170% pensji minimalnej nie zachęci do pracy na uczelniach najlepszych absolwentów szkół doktorskich. Zważywszy, że w przypadku wynagrodzenia adiunkta mamy do czynienia z wielkością brutto, to jego pensja minimalna netto wyniesie ok. 95% wysokości stypendium doktoranckiego, a wynagrodzenie asystenta na poziomie 125% płacy minimalnej działać będzie nie tylko demotywująco, ale wręcz demoralizująco na pracowników z tytułem magistra zatrudnionych na stanowiskach asystentów. Proponuje się zatem zmianę tego artykułu: „1) profesora – wynosi 400%, 2) profesora uczelni – wynosi 300%, 3) adiunkta – wynosi 250%, 4) asystenta – wynosi 200%, 5) pracownika niebędącego nauczycielem akademickim – wynosi 150% 6) nauczyciela akademickiego zatrudnionego na stanowisku innym niż wymienione w art. 123 ust. 1 – wynosi 200%”.	
1627	Art. 145	Związek Zawodowy Bibliotekarzy i Pracowników Bibliotek „Bibliotekarze Polscy”	Art. 145 p. 5) projektu ustawy przewiduje minimalne miesięczne wynagrodzenie dla pracowników niebędących nauczycielami, a więc i dla bibliotekarzy, w wysokości minimum 100% najniższego wynagrodzenia. Jest to zbędny zapis, bo nic nie gwarantuje. Należy też zastanowić się, co ustawodawca chciał osiągnąć zapewniając w tej samej ustawie stypendia dla doktorantów w wysokości 110%, a po ocenie śródkresowej 170% najniższego wynagrodzenia. Minister NiSW przedstawiając ustawę stwierdził, że „doktoranci nie mogą przymierać głodem”. Należy tylko mieć nadzieję, że odpowiednie rozporządzenie ustali wynagrodzenie bibliotekarzy na wyższym poziomie niż jest to obecnie.	Uwaga nieuwzględniona.
1628	Art. 145	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów	Skoro ustawa kładzie nacisk na działania prokościowe, to powinno to znaleźć odzwierciedlenie również w poziomie wynagrodzenia nauczycieli akademickich. Art. 145 określa wartość minimalnego wynagrodzenia w odniesieniu do płacy minimalnej. Postulujemy, by punktem odniesienia była średnia płaca w gospodarce, a nie minimalne wynagrodzenie. Już obecnie trudno jest przekonać najlepszych młodych doktorów do pozostania	Uwaga nieuwzględniona.

		Polskich	na uczelni, a proponowane zapisy proces ten jeszcze bardziej utrudnią.	
1629	Art. 145	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Zdecydowanie za niska stawka dla asystenta i pracownika niebędących nauczycielem akademickim, a może jest to błąd i powinno być „średniego wynagrodzenia”. Wynagrodzenie na tym poziomie uniemożliwi pozyskanie/utrzymanie wartościowych pracowników w obu grupach (5 i 6).	Uwaga częściowo uwzględniona.
1630	Art. 145	Osoba fizyczna 27	Mowa jest o wysokości minimalnego miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego w uczelni publicznej dla poszczególnych stanowisk. Dla Warszawy, miasta o wyższych kosztach życia, powinien zostać wprowadzony „dodatek warszawski” na wzór „London allowance”, który procentowo lub kwotowo podwyższałby uposażenie osób tam pracujących.	Uwaga nieuwzględniona.
1631	Art. 145	Osoba fizyczna 64	Proponuje się następującą wysokość minimalnego wynagrodzenia zasadniczego w uczelni publicznej (procent co najmniej minimalnego wynagrodzenia): – profesora – 300%, – profesora uczelni – 260%, – adiunkta – 220%, – asystenta – 180%, – doktoranta: a) 120% – do miesiąca, w którym została przeprowadzona ocena śródkresowa, b) 150% – po miesiącu, w którym została przeprowadzona ocena śródkresowa, – pracownika niebędącego nauczycielem akademickim – 120%.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1632	Art. 145	Związek Zawodowy Nauczycieli UAM	Na instytucjach publicznych spoczywa szczególna odpowiedzialność społeczna. Minimalne wynagrodzenie za pracę w uczelniach publicznych powinno zatem nie tylko odzwierciedlać wymagania kwalifikacyjne stawiane pracownikom, ale także zapewniać im godziwy byt – dlatego postuluje się zwiększenie minimalnego wynagrodzenia: – dla pracownika niebędącego nauczycielem akademickim – do 110% (zamiast 100%) minimalnego wynagrodzenia za pracę, – dla asystenta – do 135% (zamiast 125%) minimalnego wynagrodzenia, – dla adiunkta – do 200% (zamiast 195%) minimalnego wynagrodzenia.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1633	Art. 145	Osoba fizyczna 40	Wnioskuje o podwyższenie minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli akademickich zatrudnionych na stanowiskach naukowo-dydaktycznych, naukowych i dydaktycznych. Aktualne stawki, określone w rozporządzeniu, są bardzo niskie i bez ich podniesienia reforma nauki nie jest możliwa. Aktualne stawki dla adiunkta ze stopniem doktora są bardzo podobne do stawek nauczyciela dyplomowanego w szkole, a asystenta na uczelni wyższej prawie takie same jak nauczyciela stażysty. Tak niskie wynagrodzenie nie gwarantuje stabilizacji i motywacji do prowadzenia badań naukowych i wykonywania obowiązków dydaktycznych. Porównując wynagrodzenie nauczycieli	Uwaga częściowo uwzględniona.

			akademickich w Polsce i innych krajach UE, stawki w Polsce są wyjątkowo niskie.	
1634	Art. 145	Nowoczesna	Warto rozważyć wartość minimalnego wynagrodzenia miesięcznego dla pracowników uczelni. Jeśli polskie uczelnie mają być konkurencyjne, to polscy pracownicy naukowci nie mogą mieć jednych z najniższych uposażeń w Europie. Nie mam złudzeń, że ze względu na poziom rozwoju gospodarczego nie możemy porównywać pensji polskich profesorów z profesorami niemieckimi, angielskimi czy francuskimi. Niech tym punktem odniesienia będą przynajmniej Włochy czy Hiszpania. Nie można wymagać od profesorów, by konkurowali z kolegami na europejskich i światowych uniwersytetach, a płacić im tyle lub mniej niż zarabia przedszkolanka w Austrii.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1635	Art. 145	Kolegium Dziekańskie Wydziału Filozoficzno-historycznego Uniwersytetu Łódzkiego	Uważamy, że ustawa nie zapewnia w odpowiedniej formie należytego wynagradzania pracowników uczelni wyższych. Minimalne wynagrodzenia ustawiono na niezbyt niskim poziomie. Tylko odpowiednie przemyślenie wynagrodzeń i odważna decyzja w tej mierze umożliwi rzeczywistą konkurencyjność polskiej nauki. W związku z powyższym postulujemy podniesienie przewidywanych minimów w art. 145 o co najmniej kilkadziesiąt procent minimalnego krajowego wynagrodzenia w każdym z przypadków.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1636	Art.145	Komitet Nauk Ekonomicznych PAN	Jednym z negatywnych aspektów reformy jest określenie na bardzo niskim poziomie minimalnych stawek wynagrodzeń pracowników akademickich, bez rozróżnienia na profesora z habilitacją i bez habilitacji, co spowoduje selekcję negatywną w tym zawodzie i w dłuższej perspektywie przekreśli ambitne plany MNISW. Brak zróżnicowania wynagrodzenia dla pracowników dydaktycznych i naukowych skutecznie zniechęci do podjęcia pracy w charakterze pracownika naukowego.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1637	Art. 145	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Proponowana zmiana zapisu Ustawy 2.0: Art. 145. 1. Wysokość minimalnego miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego w uczelni publicznej dla: 1) profesora – wynosi 300%, 2) profesora uczelni – wynosi 250%, 3) adiunkta – wynosi 200% , 4) asystenta – wynosi 125%, 5) pracownika niebędącego nauczycielem akademickim – wynosi 125% – minimalnego wynagrodzenia. 2. Wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w uczelni publicznej, w poszczególnych grupach stanowisk pracowników nie powinna być niższa: a) w grupie stanowisk profesorów - od 300%, b) w grupie stanowisk docentów, adiunktów i starszych wykładowców, starszych kustoszy dyplomowanych, starszych dokumentalistów dyplomowanych, kustoszy dyplomo-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			wanych i dokumentalistów dyplomowanych, a także adiunktów bibliotecznych i adiunktów dokumentacji i informacji naukowej - od 200 %, c) w grupie stanowisk asystentów, wykładowców, lektorów, instruktorów, asystentów bibliotecznych, asystentów dokumentacji i informacji naukowej - od 125%, d) w grupie pracowników niebędących nauczycielami akademickimi - od 125% - prognozowanej kwoty wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej określonej corocznie w ustawie budżetowej. Należy dążyć do docenienia pracy pracowników uczelni wyższych poprzez odniesienie ich przeciętnych wynagrodzeń do średniej płacy w gospodarce narodowej, a nie tylko zapewnienie minimalnego wynagrodzenia na tym stanowisku, co też jest ważne. Wprowadzając odniesienie minimalnych wynagrodzeń zasadniczych wybranych grup zawodowych do płacy minimalnej autorzy projektu nie dostrzegają pozytywnych stron obowiązującego ładu płacowego (1.25, 1, 2, 3) oraz ciągle aktualnego żądania KSN – odnoszenia przeciętnych wynagrodzeń w szkolnictwie wyższym do średniej płacy w gospodarce. Już dzisiaj najlepsi absolwenci uczelni nie podejmują pracy na uczelni ze względu na niski poziom wynagrodzenia, a pozostawienie tych wynagrodzeń na obecnie nadal niskim poziomie (nawet w skali kraju) stanowi zagrożenie dla utrzymania wartościowej kadry naukowo-dydaktycznej. Jeśli wynagrodzenie minimalne adiunkta (pracownika ze stopniem dr lub dr hab.) ma wynosić 195% minimalnego wynagrodzenia, a stypendium doktoranckie wg. art. 205 pkt. 4 (po ocenie śródkresowej) wyniesie 175% minimalnego wynagrodzenia, to oznacza, że adiunkt będzie wynagradzany na poziomie stypendium doktoranckiego. W dyscyplinach, w których występuje duża presja rynku pracy uczelnie, w szczególności mniejsze, nie będą w stanie przyciągnąć, bądź zatrzymać młodego, dobrze wykształconego specjalisty ze stopniem doktora.	
1638	Art. 145	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Powiązanie płacy minimalnej na uczelniach z płacą minimalną w kraju oznacza pogłębiającą się pauperyzację pracowników. Wraz z ograniczeniem liczby nadgodzin - do 1/4 i 1/2 etatu - oraz systematycznym ograniczaniem wynagrodzeń w projektach badawczych NCN i NCBiR wymusi na pracownikach szukanie dodatkowych źródeł utrzymania poza systemem publicznego szkolnictwa wyższego. Co spowoduje spadek ich zaangażowania w prace na rzecz macierzystych uczelni. Brak zachęt finansowych dla osób prowadzących badania na wysokim poziomie i realizujących prestiżowe projekty badawcze uniemożliwia ich zatrzymanie na uczelniach państwowych. Trudno uwierzyć, by wobec tak określonego powiązania wynagrodzeń sytuacja się nie pogorszyła. Powiązanie minimalnego wynagrodzenia pracowników naukowo-dydaktycznych uczelni z minimalnym wynagrodzeniem w gospodarce jest chyba nieporozumieniem. Dynamika zmian wynagrodzenia minimalnego w gospodarce jest o wiele mniejsza niż w przypadku	Uwaga częściowo uwzględniona.

			średniej krajowej. Proponowane rozwiązanie doprowadzi do kolejnej pauperyzacji kadry naukowej i dydaktycznej uczelni wyższych. Wskazane jest oczywiście powiązanie minimalnego wynagrodzenia dla pracowników uczelni wyższych z jakimś układem odniesienia, ale właściwszym wydaje się tu średnia krajowa a nie minimalne wynagrodzenie w gospodarce. Regulacja winna następować nie rzadziej niż co dwa lata w związku z coraz dynamiczniej zmieniającą się wysokością płac w kraju.	
1639	Art. 145	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” SGH	Przyjęcie w projekcie ustawy minimalnego wynagrodzenia (bez sprecyzowania nawet gdzie?) jako punktu wyjścia do określania poziomu minimalnego wynagrodzenia pracowników uczelni na różnych stanowiskach, to petryfikowanie dotychczasowych złych rozwiązań. Uważamy, że takim punktem wyjścia powinno być: - średnie wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw i finansów osób o wyższym wykształceniu nie sprawujących funkcji jako podstawa wynagrodzenia asystentów w sektorze nauki i szkolnictwa wyższego; - średnie wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw i finansów osób o wyższym wykształceniu sprawujących zadania specjalisty i głównego specjalisty jako podstawa wynagrodzenia adiunktów w sektorze nauki i szkolnictwa wyższego; - średnie wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw i finansów osób o wyższym wykształceniu sprawujących funkcje menadżerskie (zarządy średniego i wyższego szczebla) jako podstawa wynagrodzenia pracowników samodzielnych w sektorze nauki i szkolnictwa wyższego.	Uwaga uwzględniona.
1640	Art. 145 w związku z art. 205	Osoba fizyczna 29	Zgodnie z art. 145 minimalna pensja adiunkta ma wynosić 195% pensji minimalnej - i jak rozumiem jest to kwota brutto podlegająca potrąceniom (podatki + ZUS). Natomiast zgodnie z art. 205 doktoranci po ocenie środowiskowej będą dostawać 170% pensji minimalnej - tudzież <u>stypendium</u>, które jak ma się rozumieć będzie zwolnione ze składek (podatki + ZUS). Jeżeli przyjmujemy taki tok rozumowania wyjdzie na to, że młodzi adiunkci będą zarabiali mniej niż doktoranci po ocenie środowiskowej, nie wspominając o zasadniczej różnicy obowiązków i odpowiedzialności adiunkta a doktoranta. W tym miejscu pojawia się pytanie jak w takim przypadku zmobilizować adiunktów do pracy naukowej i to jeszcze na światowym poziomie.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1641	Art. 145, art. 205	KEJN	Dysproporcjonalna różnica między minimalnym wynagrodzeniem adiunkta i doktoranta Cel: wyważenie minimalnego wynagrodzenia adiunkta i doktoranta. Zmiana w art. 145: Wysokość minimalnego miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego w uczelni publicznej dla: 3) adiunkta - wynosi 200%. Zmianą w art. 205 ust. 4 pkt 2:	Uwaga częściowo uwzględniona.

			Wysokość stypendium doktoranckiego wynosi co najmniej: 2) 150% minimalnego wynagrodzenia - po miesiącu, w którym została przeprowadzona ocena śródkresowa. Uzasadnienie: Art. 145 określa minimalne wynagrodzenie adiunkta w wysokości 195% wynagrodzenia minimalnego. Zgodnie z art. 205 ust. 4, wysokość stypendium doktoranckiego po pozytywnej ocenie śródkresowej wzrasta do 170% wynagrodzenia minimalnego (ze 110% jako stawki początkowej). Różnica między minimalnym wynagrodzeniem adiunkta i doktoranta jest jednak zbyt mała (nieproporcjonalna do różnic między wynagrodzeniem adiunkta a profesora uczelni czy profesora). Nie stwarza żadnej motywacji dla obierania kariery akademickiej. Co więcej np. w naukach technicznych zjawiskiem notorycznym jest studiowanie na studiach doktoranckich po to, by czerpać, stypendium, bez kończenia doktoratu. Tacy studenci zwykle zarabiają znakomicie w firmach, a stypendium jest dodatkowym źródłem dochodu. Im będzie wyższe, tym pokusa, by je czerpać „za darmo” też będzie wyższa. Jeżeli już trzymać się propozycji profesorskich na poziomie 300% i 250%, to wynagrodzenie adiunkta powinno być na wysokości 200%, a doktoranta po pozytywnej ocenie śródkresowej co najwyżej 150% minimalnego wynagrodzenia.	
1642	Art. 145 pkt. 3 i 4	Osoba fizyczna 116 (KRASP)	Art 145 pkt 3 i 4 określają poziom minimalnego wynagrodzenia asystenta (125% wynagrodzenia minimalnego) i adiunkta (195%) – będących pracownikami Uczelni i świadczącymi pracę na jej rzecz. Tymczasem art. 205 pkt 4 określa wysokość stypendium doktoranckiego, które po śródkresowej kontroli powinno wynosić 170% wynagrodzenia minimalnego. Pojawiająca się dysproporcja w proponowanych kwotach zdaje się być nieuzasadniona (zbyt niskie wynagrodzenia pracowników w stosunku do wysokości stypendium).	Uwaga częściowo uwzględniona.
1643	Art. 146	Osoba fizyczna 53	Polska nauka ma już piękne gmachy, wspaniałą aparaturę, tylko nie ma jeszcze najważniejszego: możliwości zatrudnienia młodych utalentowanych badaczy, także z zagranicy. Nie wiem, dlaczego nie może być tak, jak jest w USA, że o pensji profesora decydują negocjacje. Także sztywne ograniczenie skaże polską naukę na permanentny wychów wsobny.	Uwaga nieuwzględniona.
1644	Art. 146	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Ko-	Dodatek zadaniowy może być przyznany z tytułu czasowego zwiększenia obowiązków służbowych lub czasowego powierzenia dodatkowych zadań albo ze względu na charakter pracy lub warunki jej wykonywania. Wysokość dodatku zadaniowego nie może przekroczyć 20% sumy wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego pracownika. Uzasadnienie zmian: Propozycja wykreślenia zapisu dot. wysokości dodatku zadaniowego wiąże się z tym, że niniejsze ograniczenie ustawowe prowadzić będzie do sprzeczności z wytycznymi instytucji finansującymi projekty np. HORYZONT 2020.	Uwaga częściowo uwzględniona.

		pernika w Toruniu		
1645	Art. 146	Osoba fizyczna 73	W art. 146 proponuję dodać ust. 1a w brzmieniu: „1a. Przy ustalaniu okresów uprawniających do dodatku za staż pracy uwzględnia się zakończone okresy zatrudnienia, z tym, że nie uwzględnia się okresów zatrudnienia u innego pracodawcy, u którego pracownik jest lub był jednocześnie zatrudniony, oraz inne okresy podlegające zaliczeniu do okresu zatrudnienia na podstawie odrębnych przepisów, a także okresy wskazane w regulaminie wynagradzania lub układzie zbiorowym pracy.”. Wskazane jest ustawowe uregulowanie podstawowych zasad i okresów zaliczanych do okresu zatrudnienia, od którego zależy wysokość dodatku za staż pracy, w szczególności chodzi zaś o obligatoryjne uwzględnianie okresów zaliczanych na podstawie przepisów szczególnych (co w regulaminie wynagradzania nie musiało być ujęte).	Uwaga nieuwzględniona.
1646	Art. 146 oraz art. 148	Komitety Polityki Naukowej	Postuluje się, aby w ustawie nie ograniczać wysokości dodatku funkcyjnego przysługującego z tytułu kierowania zespołem, w skład którego wchodzi nie mniej niż 5 osób oraz osoba kierująca, jak również dodatku zadaniowego (art. 146) oraz dodatku funkcyjnego rektora (art. 148). Takie górne ograniczenia spowodują, że na tych stanowiskach nie będzie dobrych menadżerów, którym wszak powierza się dużą odpowiedzialność i od których wymagać się powinno poprawy jakości zarządzania. Komitet proponuje pozostawienie wysokości dodatku funkcyjnego do decyzji wewnętrznej uczelni, uregulowanej w statucie, w zależności od jakości pracy i uzyskiwanych wyników rektora/kierowników zespołów. Celowe wydaje się wprowadzenie w tym względzie choćby minimum zasad biznesowych, dających szansę na pozyskanie dobrych menadżerów, przynajmniej w tych uczelniach, które będzie na to stać.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1647	Art. 146 ust. 1	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Propozycja uzupełnienia zapisu o zdanie trzecie o następującym brzmieniu: „Pracownikowi pozostającemu jednocześnie w więcej niż jednym stosunku pracy dodatek za staż pracy przysługuje tylko z tytułu pozostawania w jednym stosunku pracy.”.	Uwaga nieuwzględniona.
1648	Art. 146 ust. 1	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego	„Dodatek za staż pracy przysługuje w wysokości 1% wynagrodzenia zasadniczego za każdy rok zatrudnienia (...).” Przepis w proponowanym brzmieniu sugeruje, że dodatek za staż pracy przysługuje pracownikom wszystkich uczelni, również niepublicznych. Postulujemy o uzupełnienie przepisu o wskazanie wprost uczelni publicznych jako zobowiązanych do jego wypłacania. W stosunku do uczelni niepublicznych wprowadzenie takiego obowiązku jest nieuzasadnione.	Uwaga wyjaśniona. Wynagrodzenia odnoszą się wyłącznie do pracowników uczelni publicznych.
1649	Art. 146	Uniwersytet	Wprowadzono nowe regulacje w zakresie przyznawania dodatku funkcyjnego dla pra-	Uwaga nieuwzględniona.

	ust. 2	Medyczny w Lublinie	owników uczelni. Obecnie dodatek funkcyjny dla nauczycieli akademickich – przysługuje bez względu na liczbę osób zatrudnionych w kierowanej jednostce. Dodatek funkcyjny dla pracowników niebędących nauczycielami akademickimi przysługuje za czynności związane z kierowaniem zespołem z zastrzeżeniem, że kierowany zespół nie może liczyć mniej niż 5 osób, łącznie z osobą kierującą tym zespołem. W projekcie, w art. 146 ust. 2 wprowadzono regulację z której wynika, że dodatek funkcyjny przysługuje z tytułu kierowania zespołem, w skład którego wchodzi nie mniej niż 5 osób oraz osoba kierująca. Wydaje się, że odejście od rozgraniczenia funkcji kierowniczej w grupie nauczycieli akademickich od funkcji kierowniczej w grupie pracowników niebędących nauczycielami jest nieuzasadnione. W przypadku nauczycieli akademickich liczne są przypadki kierowania zespołem liczącym mniej niż 6 osób, ale posiadającym odrębność i własne zadania.	
1650	Art. 146 ust. 3	Uniwersytet Śląski w Katowicach	Art. 144 i 146. Wnosimy o podniesienie wymiaru procentowego dodatku zadaniowego do poziomu dotychczas obowiązujących 80% sumy wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego pracownika (dodatek specjalny).	Uwaga uwzględniona.
1651	Art. 146 ust. 3	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Proponowana zmiana zapisu Ustawy 2.0: Art. 146. 3. Dodatek zadaniowy może być przyznany z tytułu czasowego zwiększenia obowiązków służbowych lub czasowego powierzenia dodatkowych zadań albo ze względu na charakter pracy lub warunki jej wykonywania. Wysokość dodatku zadaniowego nie może przekroczyć 80% wynagrodzenia zasadniczego pracownika. Wynagrodzenie za prace w grantach wypłaca się w formie dodatków zadaniowych. Proponuje się pozostawienie wysokości tych dodatków tak jak obecnie tj., do 80% wynagrodzenia zasadniczego.	Uwaga uwzględniona.
1652	Art. 147	Uniwersytet Medyczny w Lublinie	Wypłacanie nauczycielom akademickim wynagrodzeń „z góry” - w praktyce ta metoda wypłat wynagrodzeń stwarza wiele problemów. Wypłacenie wynagrodzenia „z góry” powoduje rozliczanie wszelkiego rodzaju absencji w tym również chorobowych z opóźnieniem a w konsekwencji konieczność korygowania deklaracji rozliczeniowych do ZUS. Płatność „z dołu” umożliwiłaby naliczanie wynagrodzeń oraz rozliczanie należności publiczno-prawnych z ZUS i US na bieżąco bez konieczności zwrotów wynagrodzeń i korekt.	Uwaga nieuwzględniona.
1653	Art. 148	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego	W ustawie następuje istotne zmniejszenie wynagrodzenia rektora. Może to doprowadzić w połączeniu z przepisami o wyborze rektora, że stanowisko to pełnić będzie osoba o nie najwyższych kwalifikacjach spośród środowiska akademickiego, a nawet rada może zaproponować kolegium elektorów wybór rektora spośród osób spoza uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.

1654	Art. 148 ust. 1	Osoba fizyczna 53	Rada uczelni jest skonstruowana z niemal pewnością wystąpienia zjawisk korupcyjnych i należy zapis o Radzie Uczelni (Art.19-23) usunąć. Uzależnienie pensji rektora od Rady Uczelni przypieczętowało te niebezpieczne związki uzależniając rektora od ...Rady. Pensja rektora powinna wynikać z rankingu uczelni, aby rektor dostał sygnał, że jego dobro nie jest oderwane od osiągnięć uczelni. Punkt 2 "Wynagrodzenie zasadnicze rektora w uczelni publicznej nie może być wyższe niż 300% przeciętnego wynagrodzenia zasadniczego w uczelni osób zatrudnionych na stanowisku, na którym zatrudniony jest rektor" w zasadzie spełnia ten mój dezyderat, bo pensja profesorska w uczelni wynikać będzie z możliwości finansowych uczelni. Punkty 3 i 4 zlikwidowałbym.	Uwaga nieuwzględniona.
1655	Art. 148 ust. 1	Osoba fizyczna 65	Zastąpić „1. Wynagrodzenie zasadnicze i dodatek funkcyjny rektora w uczelni publicznej ustala rada uczelni.” przez „1. Wynagrodzenie zasadnicze i dodatek funkcyjny rektora w uczelni publicznej ustala rada uczelni, jednakże do wysokości nie wyższej niż trzykrotność przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w sektorze przedsiębiorstw w czwartym kwartale poprzedniego roku.”.	Uwaga nieuwzględniona.
1656	Art. 148 ust. 1	Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa im. S. Staszica w Pile	Czy ustalanie wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego przez radę uczelni (art. 148 ust. 1) nie wprowadza zagrożenia dla zbyt dużego wpływu na funkcjonowanie uczelni przez radę? Może też zachodzić konflikt interesów, ponieważ rektor jest członkiem senatu uczelni, jego przewodniczącym, a to senat ustala wynagrodzenie członków rady.	Uwaga uwzględniona.
1657	Art. 148 ust. 5	Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych	Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wyraża również wątpliwości wobec art. 148 ust. 5 projektu, zgodnie z którym wynagrodzenia rektora i głównego księgowego oraz osób pełniących funkcje organów w uczelni publicznej są jawne. Wyjaśnienia wymaga, dlaczego projektodawca przyjął w tym zakresie koncepcję inną od dotychczasowej, zgodnie z którą w uczelni publicznej wynagrodzenia rektorów, prorektorów, kanclerzy i kustoszów (a zatem - innego kręgu podmiotów) są jawne, nie podlegają ochronie danych osobowych (art. 151 ust. 3 ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym).	Uwaga wyjaśniona. W projekcie nie przewiduje się dotychczasowych stanowisk prorektorów, kanclerzy i kustoszów. Wynagrodzenia osób, które będą pełnić analogiczne funkcje określone w statucie uczelni będą jawne.
1658	Art. 148 ust. 5	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	Fundacja FPS docenia intencję rozszerzenia jawności wynagrodzeń osób pełniących w uczelni kluczowe funkcje. Należy jednak rozważyć doprecyzowanie nieostrego sformułowania „funkcje organów”. Nie jest bowiem zrozumiałe, czy chodzi wyłącznie o osoby pełniące funkcje organów jednoosobowych uczelni, czy też osób pełniących funkcje w organach. To drugie wydawałoby się zbyt szerokim wymaganiem. To pierwsze jednak, jest uzasadnione z punktu widzenia potrzeby zapewnienia transparentności uczelni. FPS pragnie przywołać swoje doświadczenia z badania stron internetowych uczelni w ramach projektu „Transparentne uczelnie”. Okazuje się bowiem, że informacje o wynagrodzeniach	Uwaga nieuwzględniona.

			grodzeniach osób pełniących funkcje wymienione w obowiązującym obecnie art. 151 ust. 3 <i>Prawa o szkolnictwie wyższym</i> nie są publikowane wcale lub w najlepszym razie w formie zarządzeń, których odnalezienie jest możliwe tylko dla osoby znającej biegle strukturę strony internetowej danej uczelni. Z tego też powodu, w przepisie powinno się dodać obowiązek opublikowania przedmiotowej informacji w BIP. Przy tej okazji należy także zauważyć, że w Projekcie próżno szukać jasnego zdefiniowania czym jest „organ jednoosobowy”. Mimo, że pojawia się ten zwrot w przepisach włączania uczelni publicznych do innych uczelni publicznych (art. 40 ust. 7 Projektu) oraz dalej przepisach dotyczących członkostwa w komisjach dyscyplinarnych (art. 273 ust. 5 Projektu) nie jest jasne o jakie organy dokładnie chodzi, w szczególności czy są to organy ustawowo określone czy mają być definiowane przez statut uczelni.	
1659	Art. 149	Osoba fizyczna 61	Nagrody jubileuszowe dla naukowców nie powinny być przyznawane za pracę na jednej uczelni. Artykuł ten, w obecnej treści, promuje, jak rozumiem, pracę na jednej uczelni przez całe życie, co jest wbrew zaleceniom <i>Raportu</i> prof. Wincklera. Proponuję pozostawić ten artykuł w obecnej postaci dla pracowników nie naukowych a dla naukowców zmienić go na pracę na stanowisku naukowym, niezależnie od ośrodka, w którym pracuje.	Uwaga nieuwzględniona.
1660	Art. 149 ust. 3	Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa im. S. Staszica w Pile	Proponujemy jednoznaczne wskazanie w ustawie lub rozporządzeniu ministra, iż w przypadku pozostawiania nauczyciela akademickiego w więcej niż jednym miejscu pracy, nagroda jubileuszowa z tytułu wieloletniej pracy, wypłacana jest przez pracodawcę nauczyciela akademickiego, dla którego stanowi ona podstawowe miejsce pracy. Proponowany jest zapis: Art. 149. [...]3. Pracownik nabywa prawo do nagrody w uczelni, w której jest zatrudniony w dniu upływu okresu uprawniającego go do nagrody i która stanowi jego podstawowe miejsce pracy.	Uwaga nieuwzględniona.
1661	Art. 152	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Dla pracowników uczelni publicznej dokonuje się odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych na zasadach określonych w ustawie o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, w wysokości wynikającej z przepisów tejże ustawy, z możliwością zwiększenia o współczynnik w maksymalnej wysokości 1,5. Uzasadnienie zmian: Propozycja zmiany zapisu dot. wysokości odpisu na ZFŚS wynika z tego, że w projektach realizowanych przez uczelnie odpis na ZFŚS jest kosztem niekwalifikowanym, co skutkuje obowiązkiem sfinansowania go ze środków własnych uczelni. Obecnie ustawa o budżecie wskazuje, że wysokość odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych dla pracowników uczelni publicznych utrzymuje się na poziomie roku 2013, co nie miało negatywnego wpływu w zakresie prawidłowego wykonywania zadań finansowanych z ZFŚS.	Uwaga częściowo uwzględniona.

1662	Art. 152	Uniwersytet Medyczny w Lublinie	Nie ma żadnych przesłanek, aby utrzymywać odrębne zapisy dotyczące odpisu na ZFŚS w uczelniach publicznych.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1663	Art. 152	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Zmiana w stosunku do obowiązujących przepisów oznacza bardzo znaczny wzrost odpisu na ZFŚS, gdyż do tej pory naliczany był tylko w wysokości 6,5% od wynagrodzeń finansowanych z dotacji dydaktycznej. Dodatkowo ustawa o budżecie ogranicza ten odpis do wysokości odpisu w 2013 roku. Według nowych przepisów „%” liczony jest od rocznych wynagrodzeń osobowych w roku poprzednim, czyli od wynagrodzeń finansowanych z nowego strumienia finansowania (zwiększonego o środki na utrzymanie potencjału) ale również z przychodów za studia niestacjonarne, podyplomowe jak również z projektów. Znacząco wzrosło podstawę od której będzie naliczany odpis w wysokości 6,5%. Znaczący wzrost tego odpisu może stanowić zbyt duży koszt nawet dla uczelni będących w dobrej sytuacji kondycji finansowej. Proponuje się zmienić z 6,5% na do 6,5%.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1664	Art. 152	Zespół Rektorów Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Odpis na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych powinien być dokonywany na zasadach określonych w Ustawie o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, w wysokości wynikającej z przepisów tejże ustawy, z możliwością zwiększenia o współczynnik w maksymalnej wysokości 1,5. Wszystkie jednostki, zarówno przedsiębiorcy, jak i pozostałe jednostki sektora finansów publicznych, naliczają odpis na ogólnych zasadach wynikających z powołanej wyżej ustawy. Ponadto należy podkreślić, iż we wszystkich projektach odpis na ZFŚS jest kosztem niekwalifikowalnym i w związku z tym nie ma możliwości sfinansowania go ze środków instytucji finansujących projekty. Podkreślić przy tym trzeba, że dotychczasowo ustawa o budżecie ograniczała wysokość odpisu do wysokości z 2013 roku i nie powodowało to uszczerbku w realizacji zadań finansowanych z ZFŚS.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1665	Art. 152 ust. 1	Uniwersytet Zielonogórski	Proponuje się zapis: <i>Dla pracowników uczelni publicznej dokonuje się odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych na zasadach określonych w Ustawie o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, w wysokości wynikającej z przepisów tejże ustawy, z możliwością zwiększenia o współczynnik w maksymalnej wysokości 1,5.</i> Uzasadnienie: Wszystkie jednostki, zarówno przedsiębiorcy, jak i pozostałe jednostki sektora finansów publicznych naliczają odpis na ogólnych zasadach wynikających z powołanej wyżej ustawy. Ponadto należy podkreślić, iż we wszystkich projektach odpis na ZFŚS jest kosztem niekwalifikowanym i w związku z tym nie ma możliwości sfinansowania go ze środków instytucji finansujących. Według nowych przepisów „%” liczony jest od rocznych wynagrodzeń osobowych w roku poprzednim, czyli od wynagrodzeń finansowa-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			nych z nowego strumienia finansowania (zwiększonego o środki na utrzymanie potencjału) ale również z przychodów za studia niestacjonarne, podyplomowe jak również z projektów. Znacząco wzroście podstawa od której będzie naliczany odpis w wysokości 6,5%. Wprowadzenie proponowanego zapisu miałoby istotny pozytywny wpływ na wynik finansowy uczelni.	
1666	Art. 152 ust. 1	Uniwersytet Jagielloński	Na potrzebę korekty art. 152 ust. 1 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce zwrócili uwagę kwestorzy polskich uczelni podczas spotkania w Warszawie w dniach 4-5 października 2017 r.: należałoby nadać mu brzmienie następujące: Dla pracowników uczelni publicznej dokonuje się odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych na zasadach określonych w Ustawie o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, w wysokości wynikającej z przepisów tejże ustawy, z możliwością zwiększenia o współczynnik w maksymalnej wysokości 1,5. Jednocześnie zwrócono uwagę na konieczność korekty przepisów związanych z podatkiem VAT (szczegóły proponowanych rozwiązań w załączeniu).	Uwaga częściowo uwzględniona.
1667	Art. 152 ust. 1 i ust. 7	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Dodanie poniższego zapisu w Ustawie 2.0: Art. 152. 1. Dla pracowników uczeni publicznej dokonuje się odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych w wysokości 6.5% planowanych przez uczelnię w roku poprzednim rocznych wynagrodzeń osobowych w rozumieniu art. 110 ust. 5 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U z 2009 roku, nr 205, poz. 1585 t.j.). 7. W sprawach nieuregulowanych w ust. 1, 3 i 4 stosuje się przepisy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych w uzgodnieniu ze związkami zawodowymi. Należy wprowadzić jednoznaczność prawa.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1668	Art. 152 ust. 2	Komitet Nauk Demograficznych PAN	Wyjaśnienia wymaga w jakim rozumieniu użyto w tym przepisie pojęcia „pracowniczy program emerytalny”.	Uwaga nieuwzględniona.
1669	Art. 153 ust. 2	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Należy wprowadzić jednoznaczność prawa przez dodanie w art. 153 ust. 2 pkt 3): Art. 153. 2. Uczelnia publiczna nalicza środki na nagrody rektora w wysokości: 1) 2% planowanych przez uczelnię rocznych środków na wynagrodzenia osobowe dla nauczycieli akademickich; 2) 1% planowanych przez uczelnię rocznych środków na wynagrodzenia osobowe dla pracowników niebędących nauczycielami akademickimi; 3) nagrody rektora, o których mowa w ust. 2 pkt 1) i 2) przyznaje się na podstawie re-	Uwaga nieuwzględniona.

			<i>główników uzgodnionych z reprezentatywnymi związkami zawodowymi.</i>	
1670	Art. 154	Osoba fizyczna 65	W art. 154 proponuję dodać: 3. Rektor podaje do publicznej wiadomości całej społeczności uczelni wykaz osób nagrodzonych.	Uwaga nieuwzględniona.
1671	Art. 154	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Ko- pernika w To- runiu	Nauczycielowi akademickiemu, dla którego uczelnia stanowi jego podstawowe miejsce pracy oraz pracownikowi niebędącemu nauczycielem akademickim przechodzącemu na emeryturę albo rentę z tytułu niezdolności do pracy przysługuje prawo do jednorazowej odprawy w uczelni stanowiącej jego podstawowe miejsce pracy, w wysokości 300% wynagrodzenia zasadniczego otrzymanego za ostatni miesiąc zatrudnienia.	Uwaga nieuwzględniona.
1672	Art. 154 ust. 1	Konferencja Dyrektorów Bibliotek Aka- demickich Szkół Polskich (KRASP) Przewodniczą- cy Rady Wy- konawczej Konferencji Dyrektorów Bibliotek Aka- demickich Szkół Polskich	Przepis nie definiuje dokładnie, czy dotyczy wszystkich pracowników uczelni, nauczycieli akademickich i nienauczycieli. Ponadto w uzasadnieniu do projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce na str. 31 jest zapis: „Projekt przewiduje odprawy emerytalne dla nauczycieli akademickich w wysokości 300% wynagrodzenia zasadniczego otrzymanego w ostatnim miesiącu zatrudnienia oraz dla pracowników niebędących nauczycielami akademickimi w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia”. Zapisy są niejasne i krzywdzące dla grupy pracowników niebędących nauczycielami akademickimi, którzy w myśl obecnie obowiązujących przepisów posiadają prawo do jednorazowej odprawy w wysokości trzykrotnego wynagrodzenia zasadniczego otrzymanego za ostatni miesiąc zatrudnienia (art. 135 ust. 2, art. 138 ust. 1 uchylanej ustawy o szkolnictwie wyższym z dnia 27 lipca 2005 r.).	Uwaga uwzględniona.
1673	Art. 154 ust. 1	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Niniejsza ustawa definiuje podstawowe miejsce pracy tylko dla pracowników będących nauczycielami akademickimi. Należy wykreślić „w uczelni stanowiącej jego podstawowe miejsce pracy”. Art. 154. 1. Pracownikowi uczelni przechodzącemu na emeryturę albo rentę z tytułu niezdolności do pracy przysługuje prawo do jednorazowej odprawy w wysokości 300% wynagrodzenia zasadniczego otrzymanego za ostatni miesiąc zatrudnienia.	Uwaga uwzględniona.
1674	Art. 154 ust. 1	Konferencja Rektorów Pol-	Ustawa nie definiuje podstawowego miejsca pracy dla pracowników niebędących nauczycielami akademickimi. Czy art. 154 ust. 1 dotyczy, w związku z powyższym, wy-	Uwaga uwzględniona.

		skich Uczelni Technicznych (KRASP)	łącznie nauczycieli akademickich? Czy pracownikom niebędącym nauczycielami akademickimi przysługuje odprawa na podstawie Kodeksu pracy, tj. w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia?	
1675	Art. 155	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Likwidacja warunków przejścia na emeryturę pracowników naukowych i naukowo-dydaktycznych na uczelni (65 lat dla nieposiadających tytułu profesora, 70 dla posiadających tytuł profesora) spowoduje, że rozwiązanie stosunku pracy z pracownikiem będzie mogło nastąpić tylko za jego zgodą. Trudno sobie wyobrazić, by w sytuacji załamania systemu emerytalnego ktokolwiek godził się przejść na emeryturę mogąc pracować na uczelni. Likwidacja zapowiadanego stanu spoczynku dla profesorów spowoduje zablokowanie etatów i dalsze pogłębianie kryzysu w sferze zatrudnienia wobec braku możliwości zatrudniania młodej kadry. Dzisiejszy system - daleki od doskonałości - daje możliwość zatrudniania wybitnych uczonych po przejściu na emeryturę. Wymaga jedynie wygospodarowania w budżecie uczelni stosownych środków własnych. Umożliwia natomiast rotację kadry, co daje - niktę, ale zawsze - szanse młodym na zatrudnienie.	Uwaga nieuwzględniona.
1676	Art. 155 ust. 1	Związek Zawodowy Bibliotekarzy i Pracowników Bibliotek „Bibliotekarze Polscy”	ZZBiPB „Bibliotekarze Polscy” opowiada się za zapisaniem w ustawie zatrudnienia bibliotekarzy dyplomowanych na stanowiskach nauczycieli akademickich, tak jak ma to miejsce w obowiązującej ustawie. Ponieważ art. 155 ust.1 projektu ustawy stwierdza, że w sprawach dotyczących stosunku pracy pracowników uczelni, nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy Kodeksu Pracy, ZZBiPB „Bibliotekarze Polscy” oczekuje wprowadzenia do nowej ustawy zapisu art. 130 p. 7 z ustawy obowiązującej w brzmieniu: „Obowiązkowy wymiar czasu pracy bibliotekarzy dyplomowanych, dyplomowanych pracowników dokumentacji i informacji naukowej, kustoszy bibliotecznych, starszych bibliotekarzy i starszych dokumentalistów wynosi 36 godzin tygodniowo.” Z pewnością należy zagwarantować prawa nabyte dla osób zatrudnionych na tych stanowiskach w momencie wejścia w życie nowej ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
1677	Dział II, rozdział 6	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Po niedawnej nowelizacji ustawy o zasadach finansowania nauki, dokonanej tzw. małą ustawą o innowacyjności, wprowadzono zasadę wedle której na działania związane z komercjalizacją wyników badań naukowych i prac rozwojowych uczelnia przeznaczą nie mniej niż 2% środków finansowych przyznanych na utrzymanie potencjału badawczego. (art. 18 ust. 1a ustawy)	Uwaga nieuwzględniona.
1678	Art. 156, art. 157 ust. 4 i art. 160 ust. 1 pkt 2 lit. b	The World Bank	Innovation: The innovation-related section of the HESL (Higher Education and Science Law) contains many useful provisions. One consideration could be if the selection of the head of the business incubator could be done via a competitive process (Article 156). Another consideration would be to allow for a broader use of dividends (Article 157-4), for example for bonuses rewarding successful commercialization activities, and some flexibility in establishing overheads and fees, depending on specific circumstances (Arti-	Uwaga nieuwzględniona.

			cle 160-2b).	
1679	Dział II, rozdział VI	Prokuratoria Generalna RP	Do projektowanej ustawy należy wprowadzić ustawowe definicje pojęć „komercjalizacja”, „komercjalizacja bezpośrednia” i „komercjalizacja pośrednia”. Projekt ustawy wymaga uzupełnienia, gdyż w przepisach projektowanego działu II rozdziału 6 pt. „Komercjalizacja wyników badań naukowych, prac rozwojowych oraz know-how” nie definiuje się tych pojęć. Projekt ustawy nie zawiera także słowniczka, w którym umieszczono by wskazane definicje, wzorem obecnie obowiązujących definicji zawartych w art. 2 ust. 1 pkt 35 i 36 i w art. 2 ust. 2 p.o.w. Poszukiwanie definicji komercjalizacji w <i>ustawie z 30.8.1996 r. o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników (Dz. U. z 2017 r. poz. 1055</i> nie jest właściwe, gdyż polega ona na przekształceniu przedsiębiorstwa państwowego w spółkę. Zgodnie zaś z obecnie obowiązującymi przepisami, pod pojęciem komercjalizacji należy rozumieć komercjalizację bezpośrednią i pośrednią (art. 2 ust. 2 pkt 5 p.o.w.), przez komercjalizację bezpośrednią - sprzedaż wyników badań naukowych, prac rozwojowych lub know-how związanego z tymi wynikami albo oddawanie do używania tych wyników lub know-how, w szczególności na podstawie umowy licencyjnej, najmu oraz dzierżawy (art. 2 ust. 1 pkt 35 p.o.w.), a przez komercjalizację pośrednią - obejmowanie lub nabywanie udziałów lub akcji w spółkach w celu wdrożenia lub przygotowania do wdrożenia wyników badań naukowych, prac rozwojowych lub know-how związanego z tymi wynikami (art. 2 ust. 1 pkt 36 p.o.w.). Konieczne jest albo wprowadzenie dla uczelni do projektowanej <i>ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym</i> właściwych definicji komercjalizacji, komercjalizacji pośredniej i komercjalizacji bezpośredniej, albo uzupełnienie projektu o analogiczne rozwiązania, jak to czyni projekt w przypadku zmian w <i>ustawie o instytutach badawczych</i> i <i>ustawie o PAN</i>. Do wykonywania czynności w zakresie komercjalizacji odwołuje się m.in. art. 159 <i>projektu ustawy</i>, wskazując, w jakim zakresie nie stosuje się przepisów art. 38-41 <i>ustawy z 16.12.2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym</i>, art. 160 ust. 1 <i>projektu ustawy</i> nakazujący uregulować w statucie uczelni zasady i procedury komercjalizacji, art. 160 ust. 2 <i>projektu ustawy</i> nakazujący umieszczenie w regulaminie senatu uczelni zasad podziału środków uzyskanych z komercjalizacji między twórcą będącym pracownikiem uczelni publicznej a tą uczelnią, art. 162 <i>projektu ustawy</i> wskazujący na podejmowanie decyzji przez uczelnie w sprawie komercjalizacji wyników badań naukowych lub prac rozwojowych, art. 163 <i>projektu ustawy</i> uzależniający od komercjalizacji bezpośredniej lub pośredniej sposób obliczania wynagrodzenia dla pracownika uczelni w przypadku komercjalizacji wyników badań.	Uwaga uwzględniona.
1680	Dział II, rozdział 6	Porozumienie Akademickich Centrów Trans-	Proponuje się rozważenie zwolnienia przychodów uczelni i spółek celowych z komercjalizacji spod dyscypliny finansów publicznych. Takie zwolnienie stanowiłoby dla uczelni dodatkowy bodziec do wspierania działań na rzecz współpracy nauki i biznesu. Środki te	Uwaga nieuwzględniona.

		feru Technolo- gii	stałyby się wolnymi środkami uczelni, co ułatwiłoby ich dalsze inwestowanie (w tym np. tworzenie własnych funduszy załączkowych uczelni).	
1681	Dział II, roz- dział 6	Porozumienie Akademyckich Centrów Trans- feru Technolo- gii	Ustawodawca zrezygnował w projekcie ustawy z wprowadzenia katalogu definicji pojęć. W związku z tym w ustawie brak definicji zarówno pojęcia „komercjalizacja bezpośrednia” jak i „komercjalizacja pośrednia”. Proponuje się przywrócenie tych definicji, ponieważ ich brak może prowadzić do rozbieżności interpretacyjnych, a fakt, iż były one w ostatnim czasie zmieniane (w tzw. „małej ustawie o innowacyjności”) świadczy o tym, że zakres, jaki obejmują ww. pojęcia nie jest oczywisty. Wątpliwości budzi m.in. kwestia tego czy za komercjalizację uznawana jest realizacja przez jednostki naukowe prac lub usług badawczych na zlecenie podmiotów zewnętrznych.	Uwaga uwzględniona.
1682	Dział II, roz- dział 6	Fundacja na rzecz Nauki Polskiej, Osoba fizyczna 122 (KRASP)	Ze względu na powielenie w projekcie obowiązujących aktualnie i nieskutecznych zapisów odnośnie do komercjalizacji wyników prac B+R na uczelniach, sygnalizuje się pilną konieczność opracowania nowych rozwiązań w tym zakresie. Zakładamy pozostawienie praw do własności intelektualnej uczelniom wyższym i zapewnienie im korzyści majątkowych w średnim i długim okresie. Wzorem Uniwersytetu w Cambridge proponuje się jednak, aby pracownik uczelni w terminie 3 miesięcy od poinformowania uczelni o wynikach badań naukowych, prac rozwojowych oraz know-how związanym z tymi wynikami mógł złożyć uczelni pisemne oświadczenie, o chęci nabycia bezpłatnej, 5-letniej licencji wyłącznej do praw do tych wyników i związanego z nimi know-how, obejmującej wszelkie znane pola eksploatacji w celu ich wdrażania lub komercjalizacji. W przypadku złożenia takiego oświadczenia uczelnia zobowiązana jest udzielić pracownikowi licencji. Dzięki takiej procedurze w ciągu ostatnich 30 lat powstało wokół Uniwersytetu w Cambridge ok. 1500 firm (50% z nich powstało przy udziale uniwersytetu) zatrudniających 45 000 pracowników (80% wzrostu zatrudnienia w ciągu 30 lat). To z kolei spowodowało 4-krotnie większy wzrost ekonomiczny tego regionu w stosunku do całej Wielkiej Brytanii. Pełne rozwiązanie prawne tej nowej procedury zostanie przesłane do Ministerstwa w stanowisku Fundacji na rzecz Nauki Polskiej do 19 października br.	Uwaga nieuwzględniona.
1683	Art. 156	Konferencja Rektorów Pol- skich Uczelni Technicznych (KRASP)	Brak możliwości tworzenia CTT jako spółki kapitałowej podobnie jak AIP (konieczne uzupełnienie zapisu).	Uwaga nieuwzględniona.
1684	Art. 156-167	Akademia Młodych Uczonych PAN	W dyskusji nad projektem ustawy pojawiły się głosy, by przy zapisach dotyczących komercjalizacji unikać nadmiernej szczegółowości w opisie charakteru komercjalizowanych wytworów (jak np. ma to miejsce w art. 157 ust. 1) i zastąpić ją sformułowaniem typu: „wyniki badań naukowych lub prac rozwojowych oraz know-how związanym z	Uwaga nieuwzględniona.

			tymi wynikami”.	
1685	Art. 156 ust. 1 i 2	Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków Innowacji i Przedsiębiorczości w Polsce	Proponujemy wykorzystanie doświadczeń uczelni zagranicznych ściągających do swoich inkubatorów przedsiębiorców by prowadzili działalność swoją w ramach uczelni i wspierali procesy naukowe i dydaktyczne.	Uwaga nieuwzględniona.
1686	Art. 156 ust. 2	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się następujące brzmienie: „2. Akademicki inkubator przedsiębiorczości tworzy się w celu wsparcia działalności gospodarczej członków wspólnoty uczelni lub uczelni federacyjnej.”. Absolwenci mogą odegrać kluczową rolę w procesach komercjalizacji wyników badań naukowych, prac rozwojowych oraz know-how, co wynika m.in. z argumentów przytoczonych w uzasadnieniu do zmian w art. 10 i art. 11.	Uwaga nieuwzględniona.
1687	Art. 156 ust. 2	Krajowej Sekcji Pracowników Szkolnictwa Artystycznego NSZZ „Solidarność”	2. Akademicki inkubator przedsiębiorczości tworzy się w celu wsparcia działalności gospodarczej <u>i artystycznej</u> środowiska akademickiego lub pracowników uczelni lub uczelni federacyjnej i studentów będących przedsiębiorcami.	Uwaga nieuwzględniona.
1688	Art. 156 ust. 4	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	W proponowanym kształcie ustawy brakuje definicji komercjalizacji.	Uwaga uwzględniona.
1689	Art. 156 ust. 4	Porozumienie Akademickich Centrów Transferu Technologii	Proponuje się szersze określenie zadań do których tworzone są centra transferu technologii. Obecne i proponowane ograniczenie celu ich działania do komercjalizacji bezpośredniej, może powodować, iż uczelnie uznają, że centra transferu technologii nie mogą zajmować się innymi aspektami współpracy nauki i biznesu, takimi jak np. badania zlecone.	Uwaga nieuwzględniona.
1690	Art. 156 ust. 4 i 5	Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków Innowacji i Przedsiębior-	1. W naszej opinii obecny projekt ustawy jest krokiem w tył w odniesieniu do możliwości komercjalizacji. 2. CTT powinny mieć możliwość działania w formie fundacji lub kapitałowej spółki celowej. 3. Przekazanie przez uczelnię w postaci aportu do spółki celowej własności intelektual-	Uwaga nieuwzględniona.

		czości w Polsce	nej powstałej w wyniku badań i prac rozwojowych zwolnione jest podatku VAT. 4. Dochody CTT powinny być przeznaczone na działalność statutową, a w przypadku dochodów z komercjalizacji na działalność statutową i wynagrodzenia autorów wynalazków zgodnie z przyjętym regulaminem podziału zysków z komercjalizacji. 5. Spółki celowe z dochodów z komercjalizacji mają obowiązek utworzenia funduszu kapitałowego który finansuje prace badawczo- rozwojowe uczelni.	
1691	Art. 156 ust. 6	Porozumienie Akademickich Centrów Transferu Technologii	Proponuje się wprowadzenie opcjonalnego powołania rady nadzorującej dla centrum transferu technologii i akademickiego inkubatora przedsiębiorczości. Kwestia obowiązku powoływania rady nadzorującej powinna zostać przekazana do uregulowania w statucie uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
1692	Art. 157	Uniwersytet Śląski w Katowicach	Art. 157. Proponuje się zmiany przepisu przez dodanie art. 157 ust. 3a w brzmieniu: „Odpłatna umowa, o której mowa w ust. 3, jest zawierana zgodnie z przepisami ustawy – Prawo zamówień publicznych. Przepis art. 67 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo zamówień publicznych stosuje się odpowiednio.”.	Uwaga nieuwzględniona.
1693	Art. 157	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Uczelnia oraz uczelnia federacyjna w celu komercjalizacji pośredniej, może utworzyć spółkę kapitałową lub fundusz inwestycyjny z możliwym udziałem innych partnerów zwanymi dalej „spółką celową” lub „funduszem celowym”. W spółce czy funduszu uczelnia lub uczelnia federacyjna musi zachować kontrolę właścicielską. Na pokrycie kapitału zakładowego spółki celowej lub funduszu celowego uczelnia oraz uczelnia federacyjna może wnieść w całości albo w części wkład niepieniężny (aport) w postaci wyników badań naukowych lub prac rozwojowych. Spółkę celową lub fundusz celowy tworzy rektor za zgodą senatu albo organ uczelni federacyjnej wykonujący kompetencje rektora za zgodą organu wykonującego kompetencje senatu. Proponuje się zmiany przepisu przez dodanie art. 157 ust. 3a w brzmieniu: „Odpłatna umowa, o której mowa w ust. 3, jest zawierana zgodnie z przepisami ustawy – Prawo zamówień publicznych. Przepis art. 67 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo zamówień publicznych stosuje się odpowiednio.”	Uwaga nieuwzględniona.
1694	Art. 157 i 158	Pracodawcy RP	Przepisy są sprzeczne: w tym pierwszym jest mowa wyłącznie o jednoosobowej spółce kapitałowej, a w tym drugim – iż do spółki celowej może przystąpić kilka podmiotów. Należałoby uprościć i ujednolicić przepisy.	Uwaga nieuwzględniona.
1695	Art. 157, art. 158, art. 159	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Projekt ustawy nie uwzględnia wyłączenia spółek celowych (z drobnym wyjątkiem) z obowiązków stosowania ustawy o zasadach zarządzania mieniem państwowym z 16 grudnia 2016 roku oraz ustawy o zasadach kształtowania wynagrodzeń osób kierujących niektórymi spółkami z dnia 9 czerwca 2016 r. Obecny i utrzymywany w tym projekcie stan prawny powoduje, że każda tzw. spółka spin-off założona z niewielkim nawet zaangażowaniem uczelni przez młodych pracowników uczelni lub studentów podlegać będzie	Uwaga nieuwzględniona.

			tym samym ograniczeniom, co spółki zależne wielkich spółek skarbu państwa. Biurokratyzacja procesu uruchamiania takich spółek będzie powodowała jeszcze mniejsze zainteresowanie zakładaniem spin-off przez pracowników i studentów uczelni wyższych. Przykładowe utrudnienia narzucone przedmiotowymi ustawami: -Obowiązek zawarcia umowy o zarządzanie z członkami zarządu, a w konsekwencji wypłaty wynagrodzenia członkom zarządu (gdzie ustalono stawki minimalne) – w spółkach spin-off członkowie zarządu nie są wynagradzani do czasu osiągnięcia poziomu samofinansowania się tych spółek oraz osiągnięcia założonych wskaźników biznesowych. -Zobowiązania wynikające z ustawy i dotyczące ograniczeń podejmowania innej działalności niż ta prowadzona przez spółkę, eliminuje zaangażowanie w takich spółkach profesjonalistów prowadzących działalność w innych obszarach oraz ze znacznym doświadczeniem biznesowym. -Powoływania organów nadzorczych tych spółek.	
1696	Art. 157 ust. 1	Krajowej Sekcji Pracowników Szkolnictwa Artystycznego NSZZ „Solidarność”	Uczelnia oraz uczelnia federacyjna, w celu komercjalizacji pośredniej, może utworzyć wyłącznie jednoosobową spółkę kapitałową, z zastrzeżeniem art. 158 ust. 1, zwaną dalej „spółką celową”. Na pokrycie kapitału zakładowego spółki celowej uczelnia oraz uczelnia federacyjna może wnieść w całości albo w części wkład niepieniężny (aport) w postaci wyników badań naukowych, <u>działalności artystycznej</u> lub prac rozwojowych, w szczególności będących wynalazkiem, wzorem użytkowym, wzorem przemysłowym lub topografią układu scalonego, wyhodowaną albo odkrytą i wyprowadzoną odmianą rośliny, oraz know-how związanego z tymi wynikami. Spółkę celową tworzy rektor za zgodą senatu albo organ uczelni federacyjnej wykonujący kompetencje rektora za zgodą organu wykonującego kompetencje senatu.	Uwaga uwzględniona.
1697	Art. 157 ust. 2	Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków Innowacji i Przedsiębiorczości w Polsce	1. Nie znajdujemy uzasadnienia dla wprowadzenia możliwości powoływania więcej niż jednej spółki celowej. Spółka celowa powinna pełnić rolę dopełniającą system tt/przedsiębiorczości na uczelniach i być w „trójkącie” z CTT i AIP. Rozbudowanie tego systemu o kolejne podmioty realizujące tę samą działalność jest zbytnim komplikowaniem. 2. Może to doprowadzić do funkcjonowania nawet kilkudziesięciu spółek kapitałowych zarządzających infrastrukturą badawczą np. na wydziałach. Wydaje się, że dużo efektywniej organizacyjnie i ekonomicznie byłoby powołać jedną spółkę do tych spraw w ramach jednej uczelni, funkcje te może prowadzić spółka celowa. 3. W przypadku uczelni federacyjnej możliwe byłoby funkcjonowanie S.C. uczelnianych i S.C. federacyjnej pod warunkiem rozdzielenia kompetencji.	Uwaga nieuwzględniona.
1698	Art. 157 ust. 3	Uniwersytet	Propozycja zmian w zakresie zastosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r.	Uwaga nieuwzględniona.

		Zielonogórski	prawo zamówień publicznych. Zgodnie z art. 157 projektu ustawy Uczelnia oraz uczelnia federacyjna, w celu komercjalizacji pośredniej, może utworzyć wyłącznie jednoosobową spółkę kapitałową, z zastrzeżeniem art. 158 ust. 1, zwaną dalej „spółką celową”. Ustęp 3 art. 157 projektu ustawy wskazuje, że: <i>„3. Uczelnia oraz uczelnia federacyjna, w drodze odpłatnej albo nieodpłatnej umowy, może powierzyć spółce celowej:</i> <i>1) zarządzanie prawami do wyników lub do know-how, o których mowa w ust. 7, w zakresie komercjalizacji bezpośredniej;</i> <i>2) zarządzanie infrastrukturą badawczą”</i> Proponuje się zmianę w art. 157 ust. 3 w brzmieniu: <i>„3. Uczelnia oraz uczelnia federacyjna, w drodze odpłatnej albo nieodpłatnej umowy, może powierzyć spółce celowej:</i> <i>1) zarządzanie prawami do wyników lub do know-how, o których mowa w ust. 7, w zakresie komercjalizacji bezpośredniej;</i> <i>2) zarządzanie infrastrukturą badawczą bez zastosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. prawo zamówień publicznych”</i> Zapis ust. 3 art. 157 projektu ustawy budzi wiele wątpliwości, czy uczelnia powierzając spółce celowej w drodze odpłatnej albo nieodpłatnej umowy zarządzanie infrastrukturą badawczą powinna stosować przepisy ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. prawo zamówień publicznych. W ramach konsultacji projektu zmian ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z 2011 r., wskazywano, że powierzenie zarządzania powinno się odbyć bez zastosowania przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. prawo zamówień publicznych. Uczelnia miała mieć większą swobodę co do kształtowania uczelnianego systemu komercjalizacji, przepisy miały być bardziej przejrzyste, przez co miały się przyczynić do usprawnienia procesu komercjalizacji. Obecnie są różne interpretacje, jedne skłaniają się w stronę niestosowania ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. prawo zamówień publicznych, w przypadku powierzenia spółce zarządzania infrastrukturą badawczą w drodze nieodpłatnej umowy, inne nakazują stosowanie ustawy niezależnie od formy przekazania zarządzania infrastrukturą badawczą. Proponowana zmiana ma bardzo duże znaczenie w kontekście przyznania spółkom celowym w projekcie Ustawy 2.0 możliwości prowadzenia, jako dodatkowej, działalności gospodarczej wyodrębnionej organizacyjnie i finansowo od działalności wskazanej w ust. 1 art. 157.	
1699	Art. 157 ust. 3 pkt 2 w powiązaniu z art. 167	Porozumienie Akademickich Centrów Technologii	Zgodnie z art. 157 ust. 3 pkt 2 uczelnia może powierzyć spółce celowej zarządzanie infrastrukturą badawczą. Jednocześnie zgodnie z art. 167 „w celu realizacji przedsięwzięć z zakresu infrastruktury badawczej lub zarządzania nimi, może utworzyć spółki kapitałowe” (spółki infrastrukturalne). Nie jest zatem jasne czy zadanie zarządzania infrastruk-	Uwaga nieuwzględniona.

		gii	turą może być wykonywane wyłącznie przez spółkę infrastrukturalną, czy również przez spółki celowe.	
1700	Art. 157 i 158	Osoba fizyczna 11	Art. 157 i 158 są sprzeczne: w tym pierwszym jest zapis „wyłącznie jednoosobowa spółka kapitałowa” w tym drugim zapis, iż do spółki celowej może przystąpić kilka podmiotów. Przydałoby się uproszczenie i ujednolicenie zapisów.	Uwaga nieuwzględniona.
1701	Art. 159 (oraz przepisy ustawy o zasadach zarządzania mieniem państwowym)	Porozumienie Akademickich Centrów Transferu Technologii	Postuluje się, wyłączenie wszystkich spółek utworzonych przez uczelnie spod wszystkich przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. poz. 2259) lub co najmniej spod art. 17, art. 19-23 oraz art. 38-41. Obecne wyłączenie, ograniczone jedynie do stosowania art. 38-41 do spółek celowych i czynności w zakresie komercjalizacji, nie rozwiązuje wszystkich problemów wynikających z wprowadzenia ww. ustawy. Nakłada ona nadmierne w stosunku do dotychczasowych i ograniczające autonomię uczelni obowiązki, dotyczące m.in. – rozporządzania składnikami aktywów trwałych (art. 17) – uczelnie są zobowiązane do wprowadzenia do statutów spółek obowiązku uzyskiwania zgody walnego zgromadzenia przy dokonywaniu każdej czynności powyżej określonych w ustawie kwot oraz do wprowadzenia do statutów spółek zasad zbywania składników aktywów trwałych, uwzględniających zastosowanie trybu przetargu oraz wyjątki od obowiązku jego zastosowania. Tryb przetargu jest procedurą całkowicie sprzeczną ze specyfiką działalności spółek celowych (komercjalizacja pośrednia). – powoływania członków rad nadzorczych (art. 19-23) – uczelnie tworząc spółkę (w tym spółkę celową), zostały poddane znacznym ograniczeniom w zakresie możliwości powołania określonych osób na członków organów spółki. Kandydaci na członków rady nadzorczej muszą zgodnie z ustawą spełniać szczegółowo określone kryteria, co powoduje m.in. ograniczenie możliwości wyznaczania do tych organów osób posiadających stopień naukowy doktora, ale w naukach innych niż ekonomiczne, prawne lub techniczne. Wyżej wymienione ograniczenia stanowią nadmierną regulację, ograniczającą autonomię uczelni w stosunku do dotychczasowych przepisów i utrudniają powoływanie i sprawne funkcjonowanie spółek celowych oraz spółek spin-off.	Uwaga nieuwzględniona.
1702	Art. 159	Prokuratoria Generalna RP	Zastrzeżenia budzi zarówno kontynuacja dotychczasowych wyłączeń spod stosowania przepisów art. 38-41 ustawy z 16.12.2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym, jak i poszerzenie tych wyłączeń dla kategorii know-how związanego z wynikami badań naukowych i prac rozwojowych. Wyłączenia wobec spółek kapitałowych tworzonych przez uczelnie publiczne, zarówno obecnie obowiązującego, a tym bardziej planowanego jego poszerzenia o nieostrą kategorię <i>know-how</i> związanego z wynikami badań i prac rozwojowych, nie sposób uzasadnić za pomocą argumentu o konstytucyjnej autonomii uczelni wyższych. Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie wyjaśnił, że	Uwaga nieuwzględniona.

		prawo uczelni wyższych do autonomii jest „konstytucyjnie chronioną sferą wolności prowadzenia badań naukowych oraz kształcenia w ramach obowiązującego porządku prawnego” (por. wyr. TK z 8.11.2000 r., SK 18/99, OTK ZU nr 7/2000, poz. 258). Prawo szkoły wyższej do autonomii jest sprzężone z prawem do nauki, wyrażonym w art. 70 ust. 1 Konstytucji. To urzeczywistnianie prawa do nauki wymaga zagwarantowania każdej osobie studiującej w szkole wyższej wysokiego standardu akademickiego - z zapewnieniem służącej temu celowi konkurencyjności uczelni na rynku usług edukacyjnych, a w warunkach państwa członkowskiego Unii Europejskiej - konkurencyjności w ramach sieci szkół wyższych wszystkich państw członkowskich (por. wyr. TK z 28.4.2009 r., K 27/07, OTK ZU nr 4/A/2009, poz. 54). Autonomia szkół wyższych ma zatem na celu stworzenie tym instytucjom warunków dla optymalnej realizacji ich zadań w zakresie prowadzenia badań naukowych oraz nauczania. Tym samym zakresem autonomii szkół wyższych nie jest objęta sfera majątkowa i finansowa tych uczelni. Są one wyposażane w majątek w różnej postaci przez założyciela i budżet państwa. Co więcej, zakres konstytucyjnej autonomii wyższych uczelni jest szerszy w przypadku uczelni prywatnych niż w przypadku uczelni publicznych właśnie z tego powodu, iż te ostatnie są finansowane ze środków publicznych i zobowiązane do realizacji określonych przez prawo zadań publicznych (por. wyr. TK z 7.2.2006 r., SK 45/04, OTK ZU nr 2/A/2006, poz. 15). Stąd konstytucyjna autonomia szkół wyższych dopuszcza ingerencję państwa w interesie publicznym, w szczególności w sprawach niezwiązanych bezpośrednio z przedmiotem i metodami prowadzonych badań naukowych oraz treścią programów nauczania (por. wyr. TK z 7.2.2006 r., SK 45/04, OTK ZU nr 2/A/2006, poz.15). Przepisy prawa powinny zatem gwarantować nadzór państwa nad zarządzaniem majątkiem przez uczelnie będące państwowymi osobami prawnymi i powinno być zapewnione co do zasady stosowanie przepisów nie tylko o wyposażaniu państwowych osób prawnych w majątek, ale również nadzorze w zakresie dysponowania przez nie ich mieniem. Nie istnieją ważne powody, dla których stosowanie przepisów o wymogu uzyskania zgody właściwego ministra i Prezesa Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej na transakcje o dużej wartości miałyby zostać wyłączone. Nie ograniczają one przecież swobody dokonywania czynności prawnych i transferów osiągniętych przez uczelnie i inne jednostki badawcze wyników badań i prac rozwojowych, zgodnie z przyjętymi założeniami. Mają zaś na celu zagwarantowanie sprawnej, fachowej i profesjonalnej pomocy prawnej w obsłudze tak dużej transakcji i sprawdzeniu jej prawidłowości z punktu widzenia przepisów o dysponowaniu mieniem publicznym, powierzonym uczelniom. Również w przypadku PAN, poszerza się zakres wyłączenia z obowiązku uzyskania zgody Prezesa Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku dokona-	
--	--	--	--

			nia czynności prawnych dotyczących składników aktywów trwałych PAN o zakres komercjalizacji know-how związanego z wynikami badań naukowych i prac rozwojowych, nie tylko jak dotychczas komercjalizacji samych wyników badań naukowych i prac rozwojowych (projektowany art. 24 ust. 3 zd. 2 ustawy o PAN). Z kolei w przypadku instytutu PAN, także o know-how związany z wynikami badań naukowych i prac rozwojowych wyklucza się stosowanie art. 38-41 ustawy z 16.12.2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym do czynności prawnych dotyczących składników aktywów trwałych instytutu PAN w zakresie komercjalizacji know-how (projektowany art. 54 ust. 2 zd. 2 ustawy o PAN). Podobne zastrzeżenia wywołują zmiany wprowadzane do ustawy o instytutach badawczych. W projektowanym art. 17 ust. 1 ustawy o instytutach badawczych poszerzeniu o know-how związany z wynikami badań naukowych i prac rozwojowych podlega wyłączenie stosowania przepisów art. 38-41 ustawy z 16.12.2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym w przypadku czynności prawnych dotyczących składników aktywów trwałych w zakresie komercjalizacji know-how (dotychczas chodziło tylko o komercjalizację wyników badań naukowych i prac rozwojowych). Umożliwiono także instytutom badawczym tworzenie spółek celowych oraz obejmowania lub nabywania akcji i udziałów w takich spółkach i osiąganie przychodów z tego tytułu także w celu komercjalizacji know-how związanego z wynikami badań naukowych i prac rozwojowych (projektowany art. 17 ust. 5 ustawy o instytutach badawczych).	
1703	Art. 160 i dalej w dokumencie	KRAUM, uwagi Działu Administracyjnego Wsparcia Projektów i Współpracy Międzynarodowej	W projekcie ustawy nie dookreślono pojęcia „infrastruktura badawcza”.	Uwaga nieuwzględniona.
1704	Art. 160 i następne	Fundacja na rzecz Nauki Polskiej	Propozycja zapisów: 1. Senat albo organ uczelni federacyjnej wykonujący kompetencje senatu uchwała regulamin zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz prawami własności przemysłowej oraz regulujący zasady komercjalizacji wyników badań naukowych i prac rozwojowych pracowników oraz studentów i doktorantów, który określa w szczególności: 1) prawa i obowiązki uczelni, pracowników oraz studentów i doktorantów w zakresie ochrony i korzystania z praw autorskich i praw pokrewnych oraz praw wła-	Uwaga nieuwzględniona.

			sności przemysłowej, 2) zasady i procedury komercjalizacji, 3) zasady wynagradzania twórców, 4) obowiązki pracowników, studentów, doktorantów oraz uczelni związane z komercjalizacją i wdrażaniem wyników badań naukowych i prac rozwojowych; 5) zasady korzystania z majątku uczelni wykorzystywanego do komercjalizacji oraz świadczenia usług naukowo-badawczych; 2. Regulamin ani przepisy ust. 3-10 poniżej nie dotyczą przypadków, gdy badania naukowe lub prace rozwojowe były prowadzone: 1) na podstawie umowy ze stroną finansującą lub współfinansującą te badania lub prace, przewidującej zobowiązanie do przeniesienia praw do wyników badań naukowych lub prac rozwojowych na rzecz tej strony lub na rzecz innego podmiotu niż strona umowy (badania lub zlecone prace); 2) z wykorzystaniem środków finansowych, których zasady przyznawania lub wykorzystywania określają inny niż w ustawie sposób dysponowania wynikami badań naukowych lub prac rozwojowych oraz know-how związanym z tymi wynikami. 3. Pracownik niezwłocznie przekazuje uczelni publicznej albo uczelni federacyjnej informację o wynikach badań naukowych lub prac rozwojowych oraz o know-how związanym z tymi wynikami w celu uzyskania przez uczelnię ochrony własności intelektualnej. 4. Pracownik w terminie 3 miesięcy od poinformowania uczelni o wynikach badań naukowych lub prac rozwojowych oraz o know-how związanym z tymi wynikami może złożyć uczelni pisemne oświadczenie o chęci nabycia bezpłatnej, 5-letniej licencji wyłącznej do ich praw, obejmującej wszelkie istniejące w chwili zawierania tej umowy pola eksploatacji w celu ich wdrażania lub komercjalizacji. W przypadku złożenia takiego oświadczenia uczelnia zobowiązana jest udzielić pracownikowi licencji. 5. Jeśli pracownik: 1) w terminie 6 miesięcy od uzyskania licencji nie podejmie żadnych czynności związanych z wdrożeniem lub komercjalizacją wyników objętych licencją (m.in. nie założy spółki, nie rozpocznie prowadzenia działalności gospodarczej, itp.), lub 2) w trakcie obowiązywania 5-letniego okresu na jaki zawarto umowę licencyjną zaprzestał podejmowania czynności wdrożeniowych lub komercjalizacyjnych (m.in. zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej, zlikwidował spółkę, itp.) bądź też złożył uczelni oświadczenie o braku zamiaru wdrażania lub komercjalizacji wyników badań naukowych lub prac rozwojowych lub know-how związanego z tymi wynika-	
--	--	--	---	--

			mi, uczelnia może wypowiedzieć w trybie natychmiastowym umowę licencyjną zawartą z pracownikiem. W celu wdrażania lub komercjalizacji wyników badań naukowych lub prac rozwojowych oraz know-how związanego z tymi wynikami uczelnia może udzielić swojemu podmiotowi zależnemu bezpłatnej 5-letniej licencji wyłącznej do wyników tych badań z prawem do udzielania dalszych licencji. 6. W przypadku udzielenia przez uczelnię licencji podmiotowi zależnemu na zasadach określonych w ust. 5, pracownikowi przysługuje od uczelni nie mniej niż: 1) 50% wartości środków uzyskanych przez uczelnię z komercjalizacji bezpośredniej, obniżonych o nie więcej niż 25% kosztów bezpośrednio związanych z tą komercjalizacją, które zostały poniesione przez uczelnię lub podmiot zależny; 2) 50% wartości środków uzyskanych przez podmiot zależny w następstwie danej komercjalizacji pośredniej, obniżonych o nie więcej niż 25% kosztów bezpośrednio związanych z tą komercjalizacją, które zostały poniesione przez uczelnię lub podmiot zależny. 7. Pracownik na podstawie umowy licencyjnej zawartej z uczelnią, o której mowa w ust. 4, uprawniony jest do udzielenia dalszych licencji do wyników badań naukowych lub prac rozwojowych oraz know-how związanego z tymi wynikami objętych posiadaną przez niego licencją, jednakże licencja taka nie może być udzielona na okres dłuższy niż okres obowiązywania licencji wyłącznej przysługującej pracownikowi. Udzielenie dalszej licencji powinno odbyć się na warunkach rynkowych, a więc pracownik zobowiązany jest wybrać podmiot lub podmioty, którym udzieli licencji w wyniku otwartego, przejrzystego i niedyskryminującego postępowania ofertowego. 8. Po wygaśnięciu umowy licencyjnej zawartej z pracownikiem lub podmiotem zależnym, uczelnia może udzielić podmiotom trzecim licencji wyłącznej lub niewyłącznej do wyników badań naukowych lub prac rozwojowych oraz know-how związanego z tymi wynikami w celu ich wdrażania lub komercjalizacji. Licencja jest udzielona na warunkach rynkowych, a więc uczelnia zobowiązana jest wybrać podmiot lub podmioty, którym udzieli licencji w wyniku otwartego przejrzystego i niedyskryminującego postępowania ofertowego. 9. W przypadku udzielania licencji wyłącznej, jeśli podmiotem nabywającym licencję jest podmiot nie prowadzący działalności produkcyjnej na rynku polskim, Uczelnia udziela mu licencji wyłącznej na dowolne terytorium za wyjątkiem Polski. 10. W sytuacji udzielenia przez uczelnię jedynie licencji wyłącznej na dowolne terytorium z wyłączeniem Polski, Uczelnia w dowolnym terminie udziela licencji niewyłącznych na terytorium Polski do wyników badań. Licencja ta również musi być	
--	--	--	--	--

			udzielona na warunkach rynkowych, a więc uczelnia zobowiązana jest wybrać podmiot lub podmioty, którym udzieli licencji w wyniku otwartego przejrzystego i niedyskryminującego postępowania ofertowego. 11. W pierwszej kolejności prawo nabycia licencji, o której mowa w ust. 8-10 przysługuje pracownikowi, którego wyników badań dotyczy licencja. Pracownik ma pierwszeństwo nabycia licencji po cenie równej najwyższej ofercie zgłoszonej w postępowaniu ofertowym przeprowadzonym przez uczelnię. W celu zrealizowania prawa pierwszeństwa nabycia przysługującego pracownikowi, uczelnia informuje go na piśmie o przeprowadzonym postępowaniu ofertowym i wartości najwyższej oferty oraz wyznacza pracownikowi co najmniej 14 dniowy termin na złożenie oświadczenia co do skorzystania lub nieskorzystania z prawa pierwszeństwa. W przypadku nieskorzystania przez pracownika z tego uprawnienia, prawo pierwszeństwa nabycia licencji na takich samych warunkach i w takim samym trybie przysługuje podmiotowi, któremu pracownik udzielił dalszej licencji, o której mowa w ust. 7. W przypadku, gdy żaden z tych podmiotów nie skorzysta z prawa pierwszeństwa, licencja zbywana jest oferentowi, który zaoferował najwyższą cenę podczas postępowania ofertowego. 12. W przypadku udzielenia przez uczelnię licencji do wyników badań naukowych lub prac rozwojowych oraz know-how związanego z tymi wynikami na rzecz jakiegokolwiek podmiotu, w tym również samego pracownika, którego wyniki badań są przedmiotem licencji, pracownikowi temu przysługuje prawo do 5% opłat licencyjnych wnoszonych przez nabywców licencji przez cały okres obowiązywania umowy licencyjnej.	
1705	Art. 160–165	Porozumienie Akademickich Centrów Transferu Technologii	Obecne rozwiązania stosowane w Polsce, a zawarte w art. 160-165 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, są spójne z innymi przepisami i z modelami powszechnie stosowanymi w najlepiej rozwiniętych państwach świata. Po zmianach dokonanych w 2016 roku z inicjatywy PACTT, procedury zgłaszania wyników oraz zasad ich komercjalizacji są jasne, precyzyjne i chronią interesy zarówno uczelni publicznych jak i ich pracowników. Wprowadzenie odmiennych zasad (tzw. „przywileju profesorskiego”) stanowiłoby modyfikację ugruntowanych w polskim systemie prawnym zasad dotyczących twórczości pracowniczej, określonych w szczególności w art. 11 ust. 3 ustawy Prawo własności przemysłowej. Ponadto, dane na temat stopnia zainteresowania pracowników naukowych samodzielną komercjalizacją na zasadach przewidzianych przez art. 86e ust. 2 PSW, pozwalają wysnuć wniosek, iż wprowadzenie przywileju profesorskiego zahamowałoby proces wzrostu liczby patentów zgłaszanych przez polską naukę oraz wzrostu skomercjalizowanych technologii, który możemy zaobserwować od kilku lat. Spowodowałoby również spadek pozycji Polski w rankingach innowacyjności, w których liczba patentów oraz transakcji licencyjnych są jednymi z badanych wskaźników.	Uwaga nieuwzględniona.

1706	Art. 160 ust. 1	Porozumienie Akademickich Centrów Transferu Technologii	W celu zwiększenia elastyczności w dokonywaniu niezbędnych zmian, proponujemy przekazanie do decyzji uczelni, czy regulaminy zarządzania własnością intelektualną oraz korzystania z infrastruktury badawczej wymagają przyjęcia przez senat uczelni czy mogą zostać wprowadzone zarządzeniem rektora. Kwestia formy przyjęcia regulaminu powinna zostać przekazana do uregulowania w statucie uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
1707	Art. 160 ust. 1 pkt 2 lit. a i b	Krajowej Sekcji Pracowników Szkolnictwa Artystycznego NSZZ „Solidarność”	a) prawa i obowiązki uczelni albo uczelni federacyjnej oraz jej pracowników, doktorantów lub studentów w zakresie korzystania z infrastruktury badawczej przy prowadzeniu badań naukowych, <u>działalności artystycznej</u> lub prac rozwojowych, b) zasady korzystania i wysokość opłat za korzystanie z infrastruktury badawczej do prowadzenia <u>działalności artystycznej</u> , badań naukowych lub prac rozwojowych przez podmioty inne niż wskazane w lit. a.	Uwaga uwzględniona.
1708	Art. 160 ust. 1 pkt 1 oraz lit. a i d	Krajowej Sekcji Pracowników Szkolnictwa Artystycznego NSZZ „Solidarność”	1) regulamin zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz prawami własności przemysłowej, <u>intelektualnej</u> oraz zasad komercjalizacji, który określa w szczególności: a) prawa i obowiązki uczelni albo uczelni federacyjnej, pracowników oraz studentów i doktorantów w zakresie ochrony i korzystania z praw autorskich i praw pokrewnych oraz praw własności przemysłowej i <u>intelektualnej</u> , d) zasady korzystania z majątku uczelni albo uczelni federacyjnej, wykorzystywanego do komercjalizacji oraz świadczenia usług naukowo-badawczych i <u>artystycznych</u> ;	Uwaga częściowo uwzględniona.
1709	Art. 160 ust. 1 pkt 2 lit. b	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Techniki Informatycznych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się następujące brzmienie: „b) zasady korzystania i wysokość opłat za korzystanie z infrastruktury badawczej do prowadzenia badań naukowych lub prac rozwojowych przez podmioty inne niż wskazane w lit. a, z zapewnieniem preferencyjnych warunków dla absolwentów uczelni.”. (Uzasadnienie jak do zmiany w art. 156 ust. 2)	Uwaga nieuwzględniona.
1710	Art. 160 ust. 2 pkt 2	Krajowej Sekcji Pracowników Szkolnictwa Artystycznego NSZZ „Solidarność”	2) zasady i tryb przekazywania uczelni publicznej albo uczelni federacyjnej przez pracownika, studenta lub doktoranta tej uczelni informacji o wynikach badań naukowych, <u>działalności artystycznej</u> lub prac rozwojowych oraz o know-how związanym z tymi wynikami, informacji o uzyskanych przez pracownika środkach z komercjalizacji oraz zasady i tryb przekazywania przez pracownika przysługujących uczelni części środków uzyskanych z komercjalizacji;	Uwaga uwzględniona.
1711	Art. 161	KRAUM,	Nie jest jasne dlaczego lista jest sformułowana w ten a nie inny sposób i nie dotyczy w	Uwaga nieuwzględniona.

		uwagi Działu Administracyjnego Wsparcia Projektów i Współpracy Międzynarodowej	równej mierze innych przypadków np. zwierząt lub drobnoustrojów?	
1712	Art. 162	Osoba fizyczna 32	Nie jest jasne jaki jest szczegółowy zakres art. 162 w odniesieniu do uczelni artystycznych. Zachodzi konieczność zdefiniowania czym jest know-how, komercjalizacja, upowszechnianie nauki.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1713	Art. 162 ust. 1, 3, 4 i 5	Krajowej Sekcji Pracowników Szkolnictwa Artystycznego NSZZ „Solidarność”	1. Pracownik przekazuje uczelni publicznej albo uczelni federacyjnej informację o wynikach badań naukowych, <u>działalności artystycznej</u> lub prac rozwojowych oraz o know-how związanym z tymi wynikami. W przypadku złożenia przez pracownika oświadczenia o zainteresowaniu przeniesieniem praw do tych wyników i związanego z nimi know-how, uczelnia w terminie 3 miesięcy podejmuje decyzję w sprawie ich komercjalizacji. 3. W przypadku podjęcia przez uczelnię publiczną albo uczelnię federacyjną decyzji o niekomercjalizacji albo po bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, uczelnia jest obowiązana, w terminie 30 dni, do złożenia pracownikowi oferty zawarcia bezwarunkowej i odpłatnej umowy o przeniesienie praw do wyników badań naukowych, <u>działalności artystycznej</u> lub prac rozwojowych oraz know-how związanego z tymi wynikami, łącznie z informacjami, utworami wraz z własnością nośników, na których utwory te utrwalono, i doświadczeniami technicznymi, przekazanymi zgodnie z ust. 6 pkt 2. Umowę zawiera się w formie pisemnej, pod rygorem nieważności. Wynagrodzenie przysługujące uczelni za przeniesienie praw nie może być wyższe niż 5% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za pracę w gospodarce narodowej w roku poprzednim, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. 4. W przypadku nieprzyjęcia przez pracownika oferty zawarcia umowy, o której mowa w ust. 3, prawa do wyników badań naukowych, <u>działalności artystycznej</u> lub prac rozwojowych oraz know-how związanego z tymi wynikami, łącznie z informacjami, utworami wraz z własnością nośników, na których utwory te utrwalono, i doświadczeniami technicznymi, przekazanymi zgodnie z ust. 6 pkt 2, przysługują uczelni publicznej albo uczelni federacyjnej. 5. Przepisy ust. 1–4 oraz art. 165 nie dotyczą przypadków, gdy badania naukowe, <u>działalność artystyczna</u> lub prace rozwojowe były prowadzone:	Uwaga uwzględniona.
1714	Art. 166	Komitet Nauk Demograficz-	Wydaje się, iż w przepisach dotyczących komercjalizacji brak jest zapisów (takich jak obecnie obowiązujące) o wyłączeniu czynności z zakresu komercjalizacji spod uregulo-	Uwaga nieuwzględniona.

		nych PAN	wań ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym.	
1715	Art. 166	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	W przepisach dotyczących komercjalizacji brak jest zapisów (takich jak obecnie obowiązujące) o wyłączeniu czynności z zakresu komercjalizacji spod uregulowań ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym. Czy to jest celowy zabieg autorów projektu, czy przeoczenie?	Uwaga nieuwzględniona.
1716	Art. 167	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Dodanie poniższego zapisu w Ustawie 2.0: „3a. Uczelnia albo uczelnia federacyjna, która tworzy spółkę, o których mowa w ust. 1 z podmiotem zagranicznym, zagwarantuje w umowie spółki podleganie spółki pod jurysdykcję polskiego sądu arbitrażowego.”. Uczelnia publiczna tworząc spółkę kapitałową z podmiotem prywatnym zagranicznym zostaje objęta prawem wynikającym z porozumień międzynarodowych jak: CETA, polsko-kanadyjska umowa inwestycyjna z 1990 r. a w przyszłości TTIP. W razie konfliktu uczelnia podlega pod jurysdykcję sądów arbitrażowych kraju inwestora. Poza uciążliwością i wysokimi kosztami takiego postępowania, można przyjąć, że przy rozstrzyganiu sąd będzie kierował się innymi zasadami niż nasz porządek prawny, w tym konstytucja. Nie będzie uwzględniana polityka naukowa państwa. Nie jest ograniczeniem dla obowiązywania przedstawionej regulacji, udział w spółce nie więcej niż 25% ogólnej liczby głosów lub kapitału zakładowego przez podmiot zagraniczny. Łączenie szkół publicznych z niepublicznymi lub wchodzenie kapitału prywatnego do szkół publicznych, zmienia status prawny uczelni publicznej, zgodnie z Dyrektywą 2006/123/WE, dotyczącą usług na rynku wewnętrznym. Stają się one uczelniami niepublicznymi. Powoduje to podleganie pod prawo międzynarodowe i utratę przez państwo decydowania o programach nauczania.	Uwaga nieuwzględniona.
1717	Art. 167	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego	Odnosi się do tworzenia spółek kapitałowych w celu realizacji przedsięwzięć z zakresu infrastruktury badawczej lub zarządzania nimi, do czego uprawnione są również uczelnie niepubliczne. Cieszy nas fakt, że w tym zakresie ustawa dostrzega również uczelnie niepubliczne. Jednak ustalony dla uczelni niepublicznych w art. 167 ust. 7 dopuszczalny próg posiadanych akcji i udziałów na poziomie 25% odbieramy jako nieuzasadniony.	Uwaga nieuwzględniona.
1718	Art. 167 ust. 1	Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków Innowacji i Przedsiębiorczości w Polsce	1. W naszej opinii rozmyciu ulega rola spółek celowych i uczelnie będą tworzyć nowe podmioty gospodarcze i spółka celowa ani CTT nie będzie panować nad komercjalizacją. 2. Rola spółek celowych powinna być jednoznaczna — by przez nie uczelnie wchodziły „kapitałowo” do innych podmiotów gospodarczych. 3. Proponowany zapis nie dąży do osiągnięcia pożądanego rezultatu w postaci lepszego wykorzystania infrastruktury a tylko zwiększy liczbę podmiotów, które będą dodatko-	Uwaga nieuwzględniona.

			wymi miejscami pracy dla ogólnie nazywając pracowników akademickich.	
1719	Art. 167 ust. 1 i 7	Pracodawcy RP	Przepis ust. 1 zezwala się na utworzenie przez uczelnię spółki dla wykorzystywania infrastruktury badawczej. Jednocześnie w ust. 7 określa się udział innych podmiotów na nie większy niż 25%. Oznacza to, iż uczelnia publiczna nie może przystępować do korzystnych przedsięwzięć w formie spółek, w których dominuje inny podmiot. Nie ma logicznych powodów dla ustawowych rozstrzygnięć w tej kwestii. Uczelnia winna mieć swobodę w tworzeniu wspólnych przedsięwzięć w celu optymalnego wykorzystywania infrastruktury badawczej, w szczególności z podmiotami naukowymi, ale również z przedsiębiorstwami.	Uwaga nieuwzględniona.
1720	Art. 167 ust. 2	Porozumienie Akademickich Centrów Transferu Technologii	Zgodnie z art. 167 ust. 2 „uczelnia albo uczelnia federacyjna może utworzyć spółki, o których mowa w ust. 1, a także przystępować do nich, wspólnie z innymi uczelniami, instytutami badawczymi, instytutami PAN lub innymi podmiotami. Jednocześnie w ustawie brak doprecyzowania o jakich „innych podmiotach” mowa. Czy oznacza to, że takie spółki mogą być tworzone wspólnie z podmiotami każdego rodzaju?	Uwaga nieuwzględniona.
1721	Art. 167 ust. 7	Osoba fizyczna 11	W art. 167 ust. 1. zezwala się na utworzenie przez uczelnię spółki dla wykorzystywania infrastruktury badawczej. Jednocześnie w ustępie 7 określa się udział innych podmiotów na nie większy niż 25%. Oznacza to bezpośrednio, iż uczelnia publiczna nie może przystępować do korzystnych przedsięwzięć w formie spółek w których dominuje inny podmiot. Nie ma logicznych powodów dla ustawowych rozstrzygnięć w tej kwestii. Uczelnia winna mieć swobodę w tworzeniu wspólnych przedsięwzięć w celu optymalnego wykorzystywania infrastruktury badawczej, w szczególności z podmiotami naukowymi, ale również z przedsiębiorstwami.	Uwaga nieuwzględniona.
1722	Art. 167 ust. 7	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Wystarczyłby zapis o większościowym udziale uczelni publicznej.	Uwaga nieuwzględniona.
1723	Dział III	KRASP	Proponuje się zmianę nazwy działu na „Studia podyplomowe i inne formy kształcenia umożliwiające uzyskanie kwalifikacji częściowych”, która lepiej oddaje specyfikę działu, zważywszy na wyłączenie z niego kształcenia umożliwiającego uzyskanie kwalifikacji pełnej odpowiadającej poziomowi 5 PRK.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1724	Dział III	Osoba fizyczna 117 (KRASP)	Nazwa „Studia podyplomowe i inne formy kształcenia” jest logicznie wątpliwa. Termin „kształcenie” jest używany w ustawie jako pojęcie ogólne odnoszące się do wszelkich jego form. Formami kształcenia wymienionymi w projekcie ustawy są: - studia (studia pierwszego stopnia, studia drugiego stopnia, jednolite studia magisterskie),	Uwaga częściowo uwzględniona.

			- studia podyplomowe, - inne formy kształcenia, umożliwiające uzyskanie kwalifikacji pełnej na poziomie 5 Polskiej Ramy Kwalifikacji, a także kwalifikacji częściowej na poziomach 5, 6, 7 lub 8 Polskiej Ramy Kwalifikacji, - kształcenie w szkołach doktorskich. W związku frazeologicznym „Studia podyplomowe i inne formy kształcenia” część „inne formy kształcenia” może, a logicznie – wręcz powinna, być rozumiana jako wszystkie wymienione wyżej formy kształcenia niebędące studiami podyplomowymi, zwłaszcza wobec faktu, że jest to odrębny dział, umieszczony na innym poziomie struktury dokumentu niż „Studia” (gdyby sporządzić listę działów ustawy, to na liście tej nie byłoby pozycji „Studia”, a byłaby pozycja „Studia podyplomowe i inne formy kształcenia”). Sformułowanie „Studia podyplomowe i inne formy kształcenia” mogłoby być zastąpione przez „Studia podyplomowe i inne formy kształcenia niebędące studiami”. Teoretycznie, „inne formy kształcenia niebędące studiami” mogłyby obejmować kształcenie w szkołach doktorskich, ale raczej będzie raczej rozumiane właściwie. Jeszcze lepszym sformułowaniem byłoby „Studia podyplomowe i inne formy kształcenia niebędące studiami” umożliwiające uzyskanie kwalifikacji pełnej na poziomie 5 Polskiej Ramy Kwalifikacji, a także kwalifikacji częściowej. W związku ze sformułowanymi wyżej uwagami, zasadne byłoby podzielenie działu „Szkolnictwo wyższe” na działy: - Uczelnie, - Studia (nie widać powodu, dla którego przyjęto nazwę „Prowadzenie studiów”), - Studia podyplomowe i inne formy kształcenia niebędące studiami, - Studenci, - Pracownicy. Albo: - Uczelnie, - Kształcenie (z rozdziałami „Studia” i „Studia podyplomowe i inne formy kształcenia niebędące studiami”), - Studenci, - Pracownicy.	
1725	Dział III	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Uzupełnienie nazwy działu III: studia podyplomowe lub inne formy kształcenia. Proponuje się uzupełnienie treści artykułu o kursy.	Uwaga nieuwzględniona.
1726	Dział III	KRASP	Dodano przepisy określające, które jednostki mogą prowadzić kształcenie w formach	Uwaga nieuwzględniona.

			umożliwiających uzyskanie kwalifikacji częściowych. Tymi jednostkami powinny być uczelnie, instytuty badawcze i instytuty PAN. Sformułowano również cel tego kształcenia, poprzez stwierdzenie, że powinno ono uwzględniać potrzeby społeczno-gospodarcze, w tym zapotrzebowanie rynku pracy. Propozycja redakcji przepisu: Art. 167a. 1. Uczelnie, instytuty badawcze oraz instytuty PAN mogą prowadzić kształcenie w formach umożliwiających uzyskanie kwalifikacji częściowych, w szczególności na studiach podyplomowych, kursach dokształcających i szkoleniach. 2. Kształcenie, o którym mowa w ust. 1, powinno uwzględniać potrzeby społeczno-gospodarcze, w tym zapotrzebowanie rynku pracy.	
1727	Art. 168	Akademia Młodych Uczonych PAN	Uważamy, że harmonizacja oceny równoważności kształcenia na poszczególnych kierunkach za pomocą punktów ECTS jest procesem słusznym, jednak kształcenie podyplomowe, z założenia kierunkowe i komercyjne, wymyka się tym ramom. Konieczność przyznawania punktów ECTS kierunkom kształcenia podyplomowego (w przeliczeniu 30 godzin za 1 punkt) jest przepisem martwym ze względu na prowadzenie tych zajęć w trybie weekendowym. Wynikające z tego ograniczenia czasowe powodują, że aby wyrobić odpowiednią liczbę punktów ECTS jednostki często wliczają w program studiów godziny „na pracę własną słuchaczy”. Patrząc całościowo na ustawę, nielogiczne jest opieranie oceny programu studiów podyplomowych na punktach ECTS przy jednoczesnym braku tychże w przypadku studiów doktoranckich. Z tego względu wnosimy, by studia podyplomowe podlegały ocenie PKA, ale opartej o kryteria merytoryczne a nie punkty ECTS.	Uwaga nieuwzględniona.
1728	Art. 168	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Tutaj powinny być wymienione podmioty upoważnione do prowadzenia studiów podyplomowych wraz z zakresem tego upoważnienia. Np. „Studia podyplomowe mogą być prowadzone przez uczelnie, instytuty badawcze lub instytuty PAN posiadające kategorię naukową co najmniej B w dyscyplinie, z którą powiązana jest tematyka tych studiów. Uczelnie zawodowe mogą prowadzić studia podyplomowe powiązane z prowadzonymi kierunkami studiów”. Ponadto należy zwrócić uwagę na konieczność dookreślenia warunków podnoszenia kwalifikacji nauczycieli, w szczególności przez przygotowanie odpowiednich wytycznych ustalania programów studiów podyplomowych. Studia takie powinny obejmować większą liczbę semestrów niż wymieniono w ustępie 1 tego artykułu.	Uwaga nieuwzględniona.
1729	Art 168 ust. 1	Obywatele Nauki	Postuluje się skreślenie tego przepisu, gdyż to do uczelni powinno należeć wyłączne prawo decyzji o długości oferowanych studiów, w tym szczególnie płatnych. Możliwe jest przecież stworzenie programu studiów podyplomowych trwających 3 miesiące – w trybie dziennym – a realizujących program wymagający większego nakładu pracy liczonego w punktach ECTS niż dwa semestry studiów w trybie zaocznym. Po art. 168 należy dodać zapis wprowadzający obowiązek oceny studiów w szkołach	Uwaga nieuwzględniona.

			doktorskich przez PKA.	
1730	art. 168 ust. 1	KRASP	W art. 168 ust. 1 projektu ustawy doprecyzowano, że studia podyplomowe nie trwają dłużej niż 4 semestry. Doprecyzowanie to ma na celu uniknięcie tworzenia „podyplomowych studiów doktoranckich” w sytuacji gdy liczba jednostek uprawnionych do prowadzenia szkół doktorskich będzie mocno ograniczona. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 168. 1. Studia podyplomowe trwają nie krócej niż 2 semestry i nie dłużej niż 4 semestry.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
1731	art. 168 ust. 1a	KRASP	Dodano do art. 168 projektu ustawy przepis dający delegację dla senatu uczelni do opracowania regulaminu studiów podyplomowych. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 168.1a . Studia podyplomowe prowadzone zgodnie z regulaminem studiów podyplomowych, uchwalonym przez senat uczelni. Regulamin ten określa w szczególności warunki tworzenia i znoszenia studiów podyplomowych, zasady organizacji zajęć oraz prawa i obowiązki uczestnika studiów podyplomowych.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
1732	art. 168 ust. 2	KRASP	W art. 168 ust. 2 projektu ustawy doprecyzowano definicję programu studiów podyplomowych, stosując analogię do programu studiów. Propozycja redakcji przepisu: <i>2. Program studiów podyplomowych uwzględnia określa efekty uczenia się, uwzględniające ogólne ich charakterystyki efektów uczenia się dla kwalifikacji cząstkowych na poziomach 6 i lub 7 PRK oraz opis procesu prowadzącego do uzyskania zakładanych efektów uczenia się. Program studiów podyplomowych umożliwia uzyskanie co najmniej 30 punktów ECTS.</i> 3. Kwalifikacje cząstkowe po ukończeniu studiów podyplomowych: 1) na poziomie 6 PRK – nadaje się osobie posiadającej kwalifikację pełną co najmniej na poziomie 6; 2) na poziomie 7 PRK – nadaje się osobie posiadającej kwalifikację pełną na poziomie 6 lub 7. <i>4. Osoba, która ukończyła studia podyplomowe otrzymuje świadectwo ukończenia tych studiów. Wzór świadectwa określa uczelnia, instytut badawczy lub instytut PAN.</i>	Uwaga częściowo uwzględniona.
1733	Art. 168 ust. 2 i 4	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się następujące brzmienie ust. 2: „2. Osoba, która ukończyła inną formę kształcenia otrzymuje dokument potwierdzający ukończenie tej formy kształcenia. Rodzaj i wzór dokumentu określa uczelnia. Przepis art. 83 ust. 5 stosuje się odpowiednio.”. Proponuje się następujące brzmienie ust. 4: „4. Osoba, która ukończyła studia podyplomowe otrzymuje świadectwo ukończenia tych studiów. Wzór świadectwa określa uczelnia, instytut badawczy lub instytut PAN. Przepis art. 83 ust. 5 stosuje się odpowiednio.”.	Uwaga nieuwzględniona.

			(Uzasadnienie jak do zmiany w art. 83 ust. 5.)	
1734	Art. 168 ust. 3	Osoba fizyczna 117 (KRASP)	Nie widać różnicy między wymaganiami sformułowanymi w pkt 1 i 2.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1735	Art. 168 i 169	Osoba fizyczna 47	Z niewiadomych przyczyn w projekcie zdecydowano, aby inne formy kształcenia, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2, umożliwiały uzyskanie kwalifikacji częściowych na poziomie 8 PRK, zaś studia podyplomowe umożliwiały uzyskanie kwalifikacji częściowych maksymalnie na poziomie 7 PRK. Wydaje się zasadne, aby studia podyplomowe umożliwiały również uzyskanie kwalifikacji częściowych na 8 poziomie PRK – przy czym powinny być one nadawane osobie posiadającej kwalifikację pełną na poziomie 7 lub 8 PRK. Modyfikacje w tym zakresie będą wymagały wprowadzenia stosownych zmian w ustawie o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1736	Art. 169 ust. 1	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Ko- pernika w To- runiu	Dopisać jako kontynuację po kropce: „Inne formy kształcenia obejmują również formy kształcenia podyplomowego dla lekarzy, lekarzy dentystów, pielęgniarek, położnych, ratowników medycznych i in. Wynikających z odrębnych przepisów”. Ta działalność od wielu lat jest realizowana przez uczenie prowadzące kształcenie kształcenie na kierunkach mieszczących się w naukach medycznych lub naukach o zdrowiu.	Uwaga nieuwzględniona.
1737	Art. 169 ust. 1	KRASP	W art. 169 ust. 1 projektu ustawy doprecyzowano definicję innych form kształcenia. Dodano delegację dla senatu do opracowania regulaminu dla tych form kształcenia. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 169. 1. Inne formy kształcenia, o których mowa w art. 167a ust. 111 ust. 1 pkt 2, umożliwiają uzyskanie kwalifikacji pełnej na poziomie 5 PRK, a także kwalifikacji częściowej na poziomach 5, 6, 7 lub 8 PRK.</i> <i>1a. Do innych form kształcenia zastosowanie ma odpowiednio art. 168 ust. 1.</i>	Uwaga częściowo uwzględniona.
1738	art. 169 ust. 1	KRASP	W art. 169 ust 1 projektu ustawy doprecyzowano, jaki organ uczelni określa rodzaj i wzór dokumentu potwierdzającego ukończenie innej niż studia podyplomowe formy kształcenia umożliwiającej uzyskanie kwalifikacji częściowej w systemie szkolnictwa wyższego i nauki. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 169.2. Osoba, która ukończyła inną formę kształcenia otrzymuje dokument potwierdzający ukończenie tej formy kształcenia. Rodzaj i wzór dokumentu określa senat uczelni uczelnia.</i>	Uwaga nieuwzględniona.

1739	Art. 169 ust. 2	Osoba fizyczna 47	Zgodnie z tym przepisem rodzaj i wzór dokumentu określa uczelnia. Jednak w przypadku gdy inną formę kształcenia prowadzi jednostka inna niż uczelnia (tj. instytut badawczy lub instytut PAN), rodzaj i wzór dokumentu powinna określać ta jednostka.	Uwaga uwzględniona.
1740	Art. 170	Zespół Rektor- ski Uniwersyte- tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Prowadzenie studiów podyplomowych lub innych form kształcenia powinno zostać wyłączone przy uczelniach (porównaj uwagi do art. 41 ust. 2 i 3).	Uwaga nieuwzględniona.
1741	Art. 170	KRASP	Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 170. 1- Studia podyplomowe lub inne formy kształcenia mogą być prowadzone przez uczelnię, instytut badawczy oraz instytut PAN.</i> <i>2- Za kształcenie na studiach podyplomowych lub kształcenie w innych formach można pobierać opłaty.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
1742	Dział IV	Komitte Ję- zykoznaw- stwa PAN	Należy zwrócić uwagę na kilka budzących wątpliwości spraw związanych z procedurami awansowymi. W szczególności dotyczy to: a) nadawania stopni naukowych przez senaty uczelni (a nie, jak dotychczas, wydziały), i to w sytuacji, kiedy projekt ustawy obarcza senaty kompetencjami i zadaniami ponad dotychczasową miarę; b) odebrania jednostkom dotychczasowych uprawnień do nadawania stopnia doktora habilitowanego, co w konsekwencji doprowadzi do drenażu finansowego jednostek nieposiadających kategorii A+ i A (które za procedurę habilitacji będą musiały płacić już i tak bogatym uczelniom dużym) oraz do powstania błędnego koła, gdyż uczelnie o kategoriach niższych nie będą mogły w ewaluacji uzyskać dodatkowych punktów za nadane stopnie naukowe, a tym samym nie będą mogły aspirować do podniesienia kategorii. Obecna procedura jest już wystarczająco zbiektywizowana i wyprowadzona poza jednostkę nadającą stopień; c) powoływania anonimowych recenzentów w przewodach awansowych (doktorskich, habilitacyjnych, profesorskich); różnicuje to recenzentów i w określonym sensie podważa wiarygodność jawnych recenzentów powoływanych przez Centralną Komisję (a później Radę Doskonałości Naukowej); d) niejasności kryteriów zarządzania przez komisję habilitacyjną kolokwium habilitacyjnego i braku zasad jego przeprowadzania (art. 216, punkt 8); zawyżenia kryteriów uzyskania tytułu profesora w zakresie wymogu prowadzenia badań naukowych w zagranicznych instytucjach naukowych przez co najmniej 3 miesiące przy jednoczesnym usunięciu ze zbioru tych kryteriów wymogu kształcenia młodej kadry naukowej (wypromowania własnego doktora). Wątpliwości budzi też lustracyjny charakter awansu profesorskiego i możliwość nadania tytułu profesora - na niejasnych zasadach	Uwaga częściowo uwzględniona.

			-osobie ze stopniem doktora.	
1743	Dział IV	Instytut Podstawowych Problemów Techniki PAN	Bardzo niejasne jest określenie kompetencji dyrektora instytutu oraz rady naukowej (w uczelniach odpowiednio: rektora i senatu) w kwestiach dotyczących nadawania stopni naukowych. Dotychczas np. w instytucie PAN stopień nadawała rada naukowa i to ona była odpowiedzialna za działania i uchwały podejmowane w trakcie przewodu doktorskiego i postępowania habilitacyjnego. Teraz np. stopień doktora habilitowanego nadaje „podmiot habilitujący”, którym w myśl ustawowej definicji jest instytut reprezentowany jednoosobowo przez dyrektora. Art. 173 stwierdza wprawdzie, że w takim „podmiocie” jak instytut PAN decyzję o nadaniu stopnia podejmuje jego rada naukowa, jednak to stwierdzenie nie rozciąga się na inne czynności podejmowane przez „podmiot” w postępowaniu habilitacyjnym - np. powoływanie członków komisji habilitacyjnej (art. 216 ust. 6). Z proponowanych zapisów może wynikać, że może ich powołać dyrektor bez udziału rady naukowej.	Uwaga nieuwzględniona.
1744	Dział IV	Instytut Podstawowych Problemów Techniki PAN	Brakuje odwołania do przepisu w randze rozporządzenia ministerialnego, który określi pewne szczegóły postępowania w sprawie nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego. Na przykład nie jest nigdzie określone, czym ma być obrona rozprawy doktorskiej. Nie jest też jasne, kto podpisuje umowy z członkami komisji i recenzentami w postępowaniach habilitacyjnych i wypłaca im wynagrodzenia - zwłaszcza dotyczy to recenzentów „niejawnych” w postępowaniu habilitacyjnym.	Uwaga nieuwzględniona.
1745	Dział IV	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Brak jest w ustawie zapisu, że postępowania o nadanie stopnia lub tytułu naukowego są również postępowaniami administracyjnymi z formalnego punktu widzenia i że od jej wyniku można się odwołać do odpowiedniego sądu administracyjnego. W ogóle w proponowanej ustawie niezależna procedura odwoławcza jest słabo sprecyzowana.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1746	Dział IV	Komitet Nauk Historycznych PAN	Projekt zakłada kontrowersyjny model (czy raczej modele) awansu i kariery naukowej.	Uwaga nieuwzględniona.
1747	Dział IV	Prokuratoria Generalna RP	Z projektu ustawy nie sposób zrekonstruować myśli przewodniej dokonywanych zmian w organizacji nadawania stopni i tytułów naukowych. Najlepszym tego przykładem jest utrzymanie dotychczasowego modelu nadzoru nad nadawaniem stopni i tytułów naukowych, opartego na funkcjonowaniu modelu centralnego organu, tak krytykowanego m.in. w uzasadnieniu przedłożonego projektu ustawy gdzie przyznano, że sprawująca tę funkcję Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów jest jedną z najczęściej krytykowanych instytucji sektora, a krytyka ta ma dwa wymiary: strukturalny i personalny. Rada Doskonałości Naukowej, która ma zastąpić Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych, otrzymuje identyczną pozycję, którą obecnie posiada Centralna Komisja. Tym samym nie jest realizowany wskazywany w uzasadnieniu projektu postulat zniesienia tego organu, mimo że to właśnie w uzasadnieniu projektu wskazuje się, że	Uwaga nieuwzględniona.

		„funkcjonowanie takiego organu jest konsekwencją utrzymania centralnego charakteru rozwiązań dotyczących organizacji systemu stopni oraz istotnych konsekwencji związanych z ich przyznawaniem [...]” (s. 6 uzasadnienia projektu). Tymczasem sfera oceny badań naukowych i nadawania stopni i tytułów naukowych stanowi tę sferę, która stanowi istotę autonomii szkół wyższych, której ustawy nie powinny naruszać. Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie pojmując prawo uczelni wyższych do autonomii jako „konstytucyjnie chronioną sferę wolności prowadzenia badań naukowych oraz kształcenia w ramach obowiązującego porządku prawnego” (<i>pot. wyr. TK z 8.11.2000 r., SK 18/99, OTK ZU nr 7/2000, poz. 258</i>). Oznacza to, że ustawodawca, nie naruszając istoty autonomii szkół wyższych, ma swobodę ustalania jej granic wyłącznie w ramach przesłanek proporcjonalności określonych w art. 31 ust. 3 Konstytucji, tj. przede wszystkim wtedy, gdy jest to konieczne w demokratycznym państwie prawnym (<i>pot. wyr. TK z 28.4.2009 r., K 27/07, OTK ZU nr 4/A/2009, poz. 54</i>). Projektodawca nie skorzystał z okazji do wprowadzenia rozwiązań, które rzeczywiście zmieniłyby warunki nadawania stopni naukowych i tytułów w Polsce w sposób zapewniający podniesienie poziomu badań i wyników badań naukowych, zwiększający mobilność i zaangażowanie pracowników naukowych oraz liczbę dokumentowanych wyników badań w sposób zapewniający ich wpływ na rozwój nauki na świecie, tj. znana systemowi niemieckiemu konieczność odbycia studiów doktoranckich i obrony pracy doktorskiej w innym ośrodku niż ten, w którym uzyskało się stopień magistra. System ten zapobiega wpływowi czynników poza merytorycznych na podjęcie decyzji przez daną uczelnię odnośnie nadania stopnia naukowego i w sprawie późniejszego zatrudnienia pracownika naukowego. W kwestii nadawania stopni doktora i doktora habilitowanego projekt ustawy zawiera niewiele zmian w stosunku do obecnie istniejących rozwiązań, co rodzi oczywiste pytanie o konieczność wprowadzania tak systemowej kodyfikacji. Stopnie naukowe nadawane są już dziś w uczelniach; projekt przenosi jedynie uprawnienie do nadawania stopni z jednostek organizacyjnych, które posiadają uprawnienie do ich nadawania, na poziom uczelni, uczelni federacyjnej, instytutu badawczego, instytutu PAN i instytutu międzynarodowego. Przewód doktorski przeprowadza i stopnień doktora nadaje obecnie rada naukowa uczelni i innej jednostki organizacyjnej lub rada jednostki organizacyjnej szkoły wyższej (art. 15 u.s.t.n.), stopień doktora habilitowanego również jest nadawany w uczelniach — przez radę wydziału szkoły wyższej, radę innej jednostki organizacyjnej szkoły wyższej lub radę naukową innej jednostki niż szkoła wyższa (art. 18 u.s.t.n.) po wejściu w życie projektu ustawy ma je nadawać uczelnia, uczelnia federacyjna, instytut badawczy, instytut PAN i instytut międzynarodowy (art. 180 i art. 213 <i>projektu ustawy</i>). Jednocześnie procedura wszczynania i prowadzenia postępowania habilitacyjnego po	
--	--	--	--

			1.1.2019 r. z udziałem RDN nie różni się w istocie od obecnego postępowania z udziałem Centralnej Komisji (art. 18a u.s.t.n.). Obecnie komisja habilitacyjna powoływana przez Centralną Komisję składa się z 4 członków wyznaczonych spoza jednostki o uznanej renomie naukowej i międzynarodowej, w tym przewodniczącego i 2 recenzentów, oraz 3 członków wyznaczonych przez jednostkę o uznanej renomie naukowej i międzynarodowej, w tym sekretarza i recenzenta (art. 18a ust. u.s.t.n.). Jedna z niewielu istotnych zmian w projekcie polega na przyjęciu, że RDN wyznaczać ma spoza podmiotu habilitującego 4 członków komisji habilitacyjnej spośród osób o uznanej renomie naukowej i międzynarodowej, w tym recenzenta i przewodniczącego, oraz 2 recenzentów niewchodzących w skład komisji habilitacyjnej, których dane osobowe nie będą podlegać ujawnieniu i którzy przekazywać będą swe recenzje komisji habilitacyjnej za pośrednictwem RDN. Komisja habilitacyjna powoływana przez podmiot habilitujący ma się składać z 4 członków wyznaczonych przez RDN (w tym 1 recenzenta), 1 recenzenta spoza podmiotu habilitującego oraz 2 członków zatrudnionych w podmiocie habilitującym, w tym sekretarza (art. 216 ust. 4-6 projektu ustawy). Komisja habilitacyjna nie będzie mogła wydać pozytywnej opinii w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego, jeżeli co najmniej 2 recenzje będą negatywne (art. 216 ust. 9 projektu ustawy). Dla wprowadzenia tego rozwiązania nie jest jednak konieczna całościowa kodyfikacja systemu prawa o szkolnictwie wyższym i nauce. Podobne zastrzeżenia odnoszą się do propozycji nadania uprawnień równoważnych habilitacji osobom, które otrzymały lub zrealizowały najbardziej prestiżowe granty europejskie. W pozostałym zakresie już dziś obecnie obowiązujące przepisy prawa przewidują możliwość nabycia uprawnień równoważnych uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego przez osoby, które posiadają stopień doktora i podczas pracy w innym państwie przez co najmniej pięć lat kierowała samodzielnie zespołami badawczymi i posiada znaczący dorobek naukowy (art. 21a u.s.t.n.). Podobnie jest w przypadku łączenia się uczelni, tworzenia przez nie związków uczelni oraz wspólnych spółek kapitałowych w celu komercjalizacji badań naukowych.	
1748	Dział IV	Wojewoda Lubelski, Społeczna Rada ds. Nauki i Szkolnictwa Wyższego przy Wojewodzie Lubelskim	Brakuje określenia kryteriów awansu i nadawania stopni w kategorii pracowników dydaktycznych. W projekcie utrudnia się procedurę uzyskiwania stopni naukowych i tytułu naukowego, wprowadzając wybitnie subiektywne kryterium „uznanego dorobku”. Ustawa wprowadzająca obowiązek odbycia 3-miesięcznego stażu naukowego za granicą, powinna gwarantować pracownikowi naukowemu lub naukowo-dydaktycznemu środki na ten cel i wyraźnie wskazywać, że po doktoracie i po habilitacji ma on prawo do finansowanego przez uczelnię stażu.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1749	Dział IV, roz-	Ogólnopol-	Nowa ustawa powinna umożliwić pełne wykorzystanie potencjału nauki polskiej, sprzy-	Uwaga nieuwzględniona.

	dział 1	skie Porozumienie Związków Zawodowych	jać włączeniu uczelni w realizację Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju i stworzyć warunki do szybszego awansu zawodowego młodych badaczy. W tym kontekście istotnym błędem systemowym jest rezygnacja z radykalnej i koniecznej zmiany obecnego archaicznego, dysfunkcjonalnego modelu kariery naukowej. Wbrew rekomendacji zawartej w raporcie przedstawicieli Komisji Europejskiej »Peer review. Poland's Higher Education and Science system« (wrzesień 2017) autorzy projektu ustawy zdecydowali się na utrzymanie nieodpowiadającego wymogom nowoczesnej nauki i zaleceniom zawartym w Europejskiej Karcie Naukowca drugiego stopnia naukowego czyli doktora habilitowanego. W sytuacji, gdy likwiduje się tzw. wymagania kadrowe, stopień ten staje się zbędną przeszkodą na drodze do samodzielności naukowej.	
1750	Dział IV, rozdział 1	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” SGH	CK powinna zostać zlikwidowana. Doktorów hab. powinny promować rady naukowe wydziałów we współpracy z radami naukowymi innych uczelni polskich i zagranicznych (rekomendacje zespołów ekspertów).	Uwaga nieuwzględniona.
1751	Dział IV, rozdział 1	Akademia Ignatianum w Krakowie	System stopni, tytułów i funkcji pełnionych na uczelniach zamiast ulec uproszczeniu wzorem krajów, w których nauka prowadzona jest na wyższym od naszego poziomie, staje się w naszym kraju coraz bardziej synkretyczny. Zapis stopni i tytułu w połączeniu z imieniem i nazwiskiem oraz skrótem nazwy (nazw) uczelni, w których pracuje dany pracownik samodzielny, oddając coraz bardziej skomplikowaną rzeczywistość przyznawania w naszym kraju stopni, tytułu i funkcji na naszych uczelniach, wygląda groteskowo nie tylko dla cudzoziemca, ale i dla przeciętnego Polaka.	Uwaga nieuwzględniona.
1752	Dział IV, rozdział 1	Osoba fizyczna 71	W przypadku specjalizacji związanych z kulturą polską (filologia polska, historia Polski, historia nauki polskiej itp.), w których jesteśmy ekspertami w skali światowej, w wymogach na stopnie doktora, doktora habilitowanego itp., należy zrezygnować z wymogu publikacji na liście A, a dodać wymaganie publikowania artykułów i monografii, odpowiednio w renomowanych polskich czasopismach i w renomowanych polskich wydawnictwach (por. Kokowski 2015a; 2015b, s. 130).	Uwaga nieuwzględniona.
1753	Dział IV, rozdział 1	Osoba fizyczna 83	Ważnym elementem reformy szkolnictwa wyższego powinna być całkowita likwidacja Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów, a tym samym rezygnacja ze scentralizowanej formy nadawania stopnia doktora habilitowanego oraz tytułu profesora. Nadawanie stopnia doktora habilitowanego (jeżeli w ogóle nie powinniśmy z tego zrezygnować) należałoby pozostawić jedynie uczelniom oraz jedynie one powinny przyznawać tytuły/stanowiska profesorskie, tak jak dzieje się to chociażby w Stanach Zjednoczonych, jeżeli zamierzamy wzorować się na dobrych praktykach. Warto zwrócić uwagę, że w żadnym zaawansowanym kraju na świecie organy państwowe czy prezydenci nie nadają tytułu profesora. System, który istnieje w Polsce jest pozo-	Uwaga nieuwzględniona.

			stałością totalitarnej kontroli nad społeczeństwem. W PRL to partia i odpowiednie kręgi ideologów decydowały komu można nadać tytuł profesorski. Powinniśmy stanowczo odciąć się od tej niechlubnej tradycji. Należy podkreślić, że uczelnie są odpowiedzialne za profesorów, których zatrudniają. Jeżeli uczelnia chce kogoś uznać za profesora to niech ta osoba będzie profesorem tej i tylko tej uczelni. Przyznawanie „tytułu ogólnopolskiego” w wielu przypadkach nie jest uzasadnione i powinniśmy od tego odejść.	
1754	Dział IV, rozdział 2, oddział 2	Nowoczesna; Osoba fizyczna 73	Bardzo dobrym rozwiązaniem jest zmiana modelu kształcenia doktorantów na model o wiele bardziej elitarny oraz zabezpieczenie ich stabilności finansowej poprzez obowiązek przyznania stypendium doktoranckiego każdemu doktorantowi - zauważyć jednak należy, że będzie się to odbywało kosztem budżetu uczelni, w projekcie brak bowiem wskazania, że na ten cel będą kierowane z budżetu państwa dodatkowe środki. Rozwiązanie finansowania stypendiów z budżetów uczelni jest akceptowalne, ale powiązane powinno być ze stworzeniem jasnych ścieżek uzyskiwania ze środków budżetowych przez doktorantów środków na badania naukowe - modelowo praktycznie każdy doktorant powinien mieć możliwość uzyskania finansowania swoich badań z tego, czy innego źródła.	Uwaga nieuwzględniona.
1755	Dział IV, rozdział 2	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego	Nadawanie stopnia doktora osobie, która nie uzyskała tytułu zawodowego wydaje się otwierać drogę do nieuzasadnionego potwierdzania kwalifikacji wątpliwych. Jeżeli ktoś ma wybitne osiągnięcia naukowe i ubiega się o stopień doktora, powinno się mu umożliwić skrócenie okresu studiów I lub II stopnia albo studiów jednolitych magisterskich, a nie tworzyć sytuację, w której osoba niezwyfikowana formalnie na poziomie studiów II stopnia lub jsm uzyskuje stopień naukowy. To na pewno nie wpłynie na podniesienie rangi stopni i tytułów naukowych. Recenzentem w przewodzie doktorskim może być osoba, która nie ma stopnia naukowego dra hab., jeśli jest pracownikiem zagranicznej uczelni lub instytucji naukowej i posiada wybitne osiągnięcia w zakresie zagadnień naukowych, których dotyczy rozprawa. Stwarza to niebezpieczeństwo mnożenia doktoratów o niskim poziomie naukowym. Nie ma żadnych czytelnych kryteriów wyłonienia takiej osoby. Praktyka ostatnich lat wskazuje na częste wypadki omijania polskich wymogów przy doktoracie lub habilitacji w podobny sposób. Wydaje się, że ustawa chciałaby praktykę taką wyeliminować. Doktorant nie może być zatrudniony jako nauczyciel akademicki ani pracownik naukowy. Ustawodawca nie wyjaśnia, co oznacza określenie „pracownik naukowy”. Tajni recenzenci w przewodzie habilitacyjnym są, zaprzeczeniem zasady jawności postępowania administracyjnego. tajni recenzenci mogą wykorzystywać swoją anonimowość do nieuczciwego ocenienia dorobku habilitanta. Stopnie naukowe będzie nadawał senat uczelni. Jest to rozwianie, które może sparaliżo-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			wać prace tego organu. Co więcej, w nadawaniu stopni brać będą udział osoby, które nie są samodzielnymi pracownikami nauki. Może się zdarzyć, że o nadaniu stopnia zdecydują właśnie ci członkowie senatu. Jest to też pierwszy przypadek, gdy stopień naukowy będzie nadawany przez studentów.	
1756	Art. 172	Osoba fizyczna 37	Propozycja usunięcia ust. 1 pkt 1 lit. b, pkt 2, ust. 2-5	Uwaga nieuwzględniona.
1757	Art. 172	Osoba fizyczna 34	Habilitacja powinna zostać całkowicie zlikwidowana. Obecnie jest ona barierą a nawet uniemożliwieniem pracy dla kreatywnych naukowców oraz źródłem licznych patologii w środowisku akademickim, m.in. szantażu naukowego, mobbingu, naruszania praw autorskich, nieuczciwych rozliczeń grantów, poświadczaniem nieprawdy, żądań zrzekania się współautorstwa, itd. W raporcie UE pt. „Peer Review of Poland's Higher Education and Service System” zamieszczonym na stronie Europa.eu jednoznacznie wskazano potrzebę zniesienia habilitacji, wymieniając liczne istniejące problemy, m.in. bariery w rozwoju i późny wiek uzyskiwania samodzielności naukowej, niską jakość zarówno doktoratów jak i pracy na stanowiskach wyższych, czy tzw. monetyzację naukowych przywilejów, na którym traci społeczeństwo. Habilitacja nie zapewnia żadnej jakości, wręcz przeciwnie w obecnej formule habilitację uzyskało zbyt wiele osób o niskich osiągnięciach, po znajomościach, z plagiatami, itp., co jest demoralizujące dla środowiska naukowego. Zamiast stopnia naukowego, to instytucja powinna zapewniać stanowisko profesora wyróżniającym się wartościowym pracownikiem. Instytucja powinna funkcjonować w tym zakresie autonomicznie, natomiast być rozliczana z osiągniętych wyników.	Uwaga nieuwzględniona.
1758	Art. 172 ust. 1	Osoba fizyczna 17	Najwyższym stopniem naukowym powinien być doktor, a stanowiskiem naukowym profesor. Oba stopnie muszą być przyznawane w sposób uczciwy, oparty na konkretnym, przydatnym w życiu dorobku naukowym, potwierdzonym przez rzetelną komisję ds. nauki i praktyki. Doktorów i profesorów powinna obowiązywać okresowa weryfikacja dorobku naukowego i przydatności na zajmowanym stanowisku. Należy odejść od habilitacji i prezydenckich profesur, które niewiele wnoszą do nauki, a wręcz ją opóźniają.	Uwaga nieuwzględniona.
1759	Art. 172	Akademickie Centrum Materiałów i Nanotechnologii AGH Akademia Górniczo-Hutnicza im.	- utrzymanie habilitacji i tytułu profesora jako dwóch „stopni” na drodze od stanowiska profesora uczelni do stanowiska profesora (zamiast otwartego konkursu na stanowisko profesora, oceny dorobku i wyboru najlepszego kandydata), czyli nieskorzystanie z okazji likwidacji tytułu profesora (lub habilitacji lub obu...),	Uwaga nieuwzględniona.

		Stanisława Staszica w Krakowie		
1760	Art. 172-179	Akademia Młodych Uczonych PAN	Żałujemy, że mimo publicznego propagowania interdyscyplinarności nauki, ustawodawca wciąż nie przewiduje możliwości nadawania za pracę interdyscyplinarną tytułu doktora/doktora habilitowanego w więcej niż jednej dyscyplinie. Niepokoi nas także zapis mówiący, że nauczyciel akademicki/pracownik naukowy jest zobowiązany do przyjęcia funkcji promotora lub recenzenta. Istnieje szereg sytuacji (np. konflikt interesów, problemy zdrowotne, wyjazdy zawodowe), w których pracownik nie będzie mógł w sposób odpowiedni i odpowiedzialny wypełnić tych funkcji i powinien mieć prawo odmowy ich sprawowania.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1761	Art. 172 ust. 1	Osoba fizyczna 65	Projekt ustawy nie uwzględnia opinii ekspertów Komisji Europejskiej o zaniechaniu habilitacji. Z przedstawionych wykresów i danych wynika, że kraje, w których jest habilitacja, są w ogonie krajów europejskich. Zachowanie habilitacji, nawet w okrojonej formie, jest sprzeczne z deklaracją ministra o dążeniem do doskonałości naukowej i dydaktycznej. Jeśli projektodawcy zależy na dążeniu do doskonałości w badaniach naukowych i dydaktyce, należy usunąć wszystkie przeszkody, a w szczególności możliwość dodatkowego zatrudnienia nauczycieli akademickich i zrezygnować z habilitacji.	Uwaga nieuwzględniona.
1762	Art. 172 ust. 1 pkt 1 lit. b	Związek Nauczycielstwa Polskiego – Rada Szkolnictwa Wyższego i Nauki	Nowa ustawa powinna umożliwić pełne wykorzystanie potencjału nauki polskiej, sprzyjać włączeniu uczelni w realizację Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju i stworzyć warunki do szybszego awansu zawodowego młodych badaczy. W tym kontekście za istotny błąd systemowy uważa się utrzymanie nieodpowiadającego wymogom nowoczesnej nauki i zaleceniom zawartym w Europejskiej Karcie Naukowca drugiego stopnia naukowego czyli doktora habilitowanego. W sytuacji, gdy likwiduje się tzw. wymagania kadrowe, stopień ten staje się zbędną przeszkodą na drodze do samodzielności naukowej.	Uwaga nieuwzględniona.
1763	Art. 172 ust. 1 pkt 1 lit. b	Osoba fizyczna 65	Skreślić „b) stopień doktora habilitowanego”. Zachowanie habilitacji, nawet w okrojonej formie, jest sprzeczne z deklaracją Ministra o dążeniem do doskonałości naukowej i dydaktycznej. Odpowiednio zmienić inne artykuły i punkty, gdzie mowa o stopniu doktora habilitowanego.	Uwaga nieuwzględniona.
1764	Art. 172 ust. 5	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi dotyczące proponowanego systemu awansów naukowych - uwagi w odniesieniu do przepisów ogólnych, regulujących wspomnianą materię, wątpliwości budzi redakcja: art. 172 ust. 5 w zakresie wskazania jednej dyscypliny, w której nadaje się stopień doktora albo doktora habilitowanego. Wymogi ustawowe nie przewidują formalnego obowiązku wskazania we wniosku o wszczęcie postępowania dyscypliny, w której kandydat będzie się ubiegał o nadanie stopnia, jak również nie doprecyzowują, czy legitymowanym do wskazania dyscypliny ma być podmiot nadający stopień, czy też sam wnioskodawca.	Uwaga nieuwzględniona.

			dawca. W konsekwencji wniosek bez wskazania dziedziny i dyscypliny przez kandydata do stopnia nie w pełni określa przedmiot postępowania.	
1765	Art. 173	Osoba fizyczna 37	Propozycja usunięcia ust. 2.	Uwaga nieuwzględniona.
1766	Art. 173	Rada Główna Instytutów Badawczych	Rady naukowe instytutów badawczych wybierały komisje doktorskie, które składały się m. in. z pracowników naukowych tych jednostek lub wybierały komisje habilitacyjne, składające się m.in. z 2 członków posiadających stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora zatrudnionych w danej jednostce. Projekt ustawy odbiera instytutom badawczym z kategorią B takie uprawnienia i stwarza ryzyko, że pracownicy naukowcy z tych jednostek utracą możliwości bycia recenzentami doktoratów, członkami komisji i promotorami. Młodzi pracownicy naukowcy zatrudnieni w takich jednostkach nie będą mieli motywacji do robienia doktoratu, gdyż będą musieli poszukiwać wsparcia na uczelniach lub innych jednostkach naukowych.	Uwaga nieuwzględniona.
1767	Art. 173	KEJN	W procesie nadawania stopnia naukowego powinno uczestniczyć zgromadzenie wszystkich nauczycieli akademickich uczelni mający habilitację w tej dyscyplinie lub profesurę w dziedzinie, do której dyscyplina należy. Sprawy tytułu naukowego powinny należeć do kompetencji grona osób posiadających ten tytuł. Te gremia powinny wyłaniać komisje doktorskie (w razie potrzeby z udziałem innych osób zatrudnionych w uczelni) oraz ew. występować z odpowiednimi wnioskami do Senatu. Tworzenie ciał zadaniowych, a nie związanych z jednostkami organizacyjnymi pomoże przejść: od obecnej „silosowej” organizacji uczelni do zadaniowej, zwanej także „macierzową”. Przewodniczący odpowiedniego zgromadzenia może nosić tradycyjny tytuł dziekana. Nb. to paradoksalne, że funkcja dziekana znika z USW, a pozostaje w ustawie o PAN (dziekani wydziałów). Równoważne traktowanie senatu uczelni oraz rad instytutów PAN i badawczych w przepisach o stopniach i tytułach jest niezrozumieniem, bo w radach instytutów, w odróżnieniu od senatów, dominują przedstawiciele jednej lub pokrewnych dziedzin. To, że do ustawy nie wpisze się jednostek podstawowych nie zmienia faktu, że uczelnia bardziej przypomina sieć naukową niż jeden instytut. Ponadto skala działania uczelni jest zupełnie inna: UW nadaje rocznie ok. 400 stopni naukowych. Czy rzeczywiście wszystkie ma obligatoryjnie głosować senat, a jeśli tak to powinna być wskazana procedura. Nb. zwiększanie zakresu kompetencji senatu i rektora może być hamulcem przed łączeniem się uczelni, co jest skądinąd bardzo potrzebne.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1768	Art. 173	Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy	Stopień naukowy nadaje senat (konieczne wydaje się powołanie komisji w ramach dziedzin lub nawet dyscyplin, w ramach których uczelnia posiada uprawnienia w celu prowadzenia postępowań, szczegóły te powinny być dopracowane w odpowiednim rozporządzeniu Ministra). Senat może powołać tylko jedną komisję, która będzie nadawała	Uwaga uwzględniona.

			stopień.	
1769	Art. 173	Nowoczesna	Przesunięcie kompetencji nadawania stopni naukowych ze szczebla rad wydziałów na szczebel senatu jest błędem, ponieważ prowadzi do podejmowania tych decyzji przez osoby bardzo odległe od specjalności kandydatów, czyli całkowicie niekompetentne.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1770	Art. 173	Uniwersytet w Białymstoku	- Stopień naukowy albo stopień w zakresie sztuki nadaje: 1) w uczelni – senat lub wskazana w statucie komisja senatu; Zabiera się kompetencje Rad Wydziałów lub ich komisji. Senat mógłby nadawać stopnie naukowe na wniosek Rad jednostek organizacyjnych. Przeniesienie na senat kompetencji nadawania stopni naukowych jest całkowicie niezrozumiałe. Senatorzy nadawaliby stopnie w obcych sobie dyscyplinach i obciążeni byłiby ogromną liczbą procedur. Problemu nie rozwiązuje powierzenie kompetencji komisjom senackim, jeśli byłyby powoływane ze składu Senatu (mało bądź nawet brak przedstawicieli konkretnej dyscypliny). Komisjami spoza składu Senatu byłyby i tak dotychczasowe rady wydziałów.	Uwaga nieuwzględniona.
1771	Art. 173	Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	Wyprowadzenie decyzji poza radę wydziału osłabia merytoryczną podstawność decyzji, nakłada na senat prace wykonawcze, osłabiając jego działalność kształtującą uczelnię. W przypadku, gdy senat powoła komisję równoznaczną ze składem rady, zmiana jest pozorna.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1772	Art. 173	Nowoczesna; Osoba fizyczna 73	W projektowanej ustawie przyjęto rozwiązanie w myśl którego stopnie naukowe będzie nadawał senat lub wskazana w statucie komisja senatu - rozwiązanie to jest konsekwencja przypisania uprawnień do nadawania stopni naukowych do uczelni jako całości, a nie tak jak dotychczas do podstawowych jednostek organizacyjnych uczelni. Rozwiązanie takie niesie za sobą jednak istotne ryzyka. Rada wydziału pełniła przede wszystkim funkcję rady naukowej a nie organu czysto administracyjnego, na której mogła się odbywać i odbywała dyskusja nad doktoratem w gronie specjalistów. Konstrukcja senatu w większości uczelni nieprzymiotnikowych jest najczęściej taka, że z każdego wydziału w skład senatu wchodzi 1-2 osoby spośród samodzielnych pracowników naukowych, co w praktyce oznacza, że merytoryczna dyskusja nad doktoratem na senacie jest niemożliwa, a w składzie senatu będzie 1 specjalista z tematyki pracy (a czasem żaden). Nie zburzy zasadniczo koncepcji przeniesienia uprawnień na uczelnie i senaty jeśli senat będzie podejmował uchwałę na wniosek powoływanej przez siebie komisji merytorycznej składającej się ze specjalistów z danej dyscypliny naukowej (na wzór komisji doktorskich) - żeby całkowicie nie wyeliminować oceny merytorycznej opierając się w istocie tylko na recenzjach. W związku z powyższym proponuje się w art. 173: 1) ust. 1 pkt 1 nadać brzmienie: "1) w uczelni - senat na wniosek właściwej komisji senackiej;"	Uwaga częściowo uwzględniona.

			2) po ust. 1 dodać ust. 1a w brzmieniu: "1a. W skład komisji, o której mowa w ust. 1 pkt 1 senat powołuje osoby posiadające tytuł naukowy lub stopień naukowy doktora habilitowanego reprezentujące dziedzinę nauki lub sztuki, w której ma zostać nadany stopień, z czego co najmniej połowę składu stanowić muszą osoby reprezentujące dyscyplinę naukową lub artystyczną, w której ma zostać nadany stopień. Komisja liczy nie mniej niż osiem osób. Komisja przedstawia senatowi wniosek w przedmiocie nadania lub odmowy nadania stopnia wraz ze swoją opinią. Do uczelni federacyjnej postanowienia niniejszego ustępu stosuje się odpowiednio".	
1773	Art. 173 i n.	Komitet Nauk o Literaturze PAN	Planowana reforma wbrew deklaracji o zwiększeniu autonomii uczelni stara się wyraźnie tę autonomię ograniczyć poprzez cedowanie uprawnień wydziałów w wielu zakresach, a więc także w zakresie prowadzenia postępowań doktorskich, habilitacyjnych, profesorskich na rzecz uczelni jako jednego podmiotu. Uzasadnia się to posunięciem dążeniem do podwyższenia poziomu wymagań dot. uzyskiwania kolejnych tytułów, ale nie wspomina się np. o obniżeniu szczegółowych kompetencji gremiów decydujących o przebiegu owych procedur specyficznych dla różnych dyscyplin nauki. Przykładowa obrona doktoratu polonistycznego przed komisją uczelnianą złożoną z przedstawicieli różnych wydziałów musi odpowiadać innym wymaganiom niż dzisiaj (jakim? - oto jest pytanie). Niejaki niepokój budzi przewidziana ustawą uznaniowość w przyznawaniu tytułów naukowych za kierowanie czy udział w międzynarodowych grantach lub inne bliżej niesprecyzowane wybitne osiągnięcia. Kto i według jakich kryteriów miałby oceniać ową wybitność? Z kolei wymiana CKK na inne ciało o zbliżonych kompetencjach wydaje się działaniem prowadzącym się do ruchu personalnego wymuszonego nową stratyfikacją dziedzin nauki.	Uwaga nieuwzględniona.
1774	Art. 173 ust. 1	KRAUM, Warszawski Uniwersytet Medyczny	Jakie są intencje Ustawodawcy? Trudno zaakceptować nadanie stopnia naukowego przez senat lub komisję senatu. Tylko rada wydziału, w skład, której wchodzi przedstawiciele danej dziedziny/dyscypliny naukowej, posiada takie kompetencje.	Uwaga nieuwzględniona.
1775	Art. 173 ust. 1	Wydział Lekarskiego UJ CM	Propozycja zmiany art. 173 ust. 1: „Art. 173. 1. Stopień naukowy albo stopień w zakresie sztuki nadaje: 1) w uczelni – senat lub wskazany w statucie wskazany w statucie kolegiálny organ uczelni; 2) w uczelni federacyjnej – organ tej uczelni wykonujący kompetencje senatu; 3) w instytucie PAN, w instytucie badawczym oraz w międzynarodowym instytucie – rada naukowa.” Uzasadnienie: Właściwe wydaje się pozostawienie autonomicznej decyzji uczelni, na	Uwaga uwzględniona.

			które z jej ciał statutowych deleguje prerogatywę nadawania stopnia naukowego – może to być komisja senacka lub inny organ kolegialny.	
1776	Art. 173 ust. 1	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Przekazanie uprawnień dotyczących nadawania stopnia naukowego w kompetencje se-natu lub komisji senatu wskazanej w statucie, znacząco utrudni i spowolni procedurę nadawania stopni w większych uczelniach ze względu na dużą liczbę wniosków. Nie wszyscy członkowie senatu są w stanie merytorycznie ocenić poziom naukowy rozpra-wy doktorskiej. Zgodnie z art. 187 senat lub komisja senacka może tylko powierzyć czynności w postępowaniu w sprawie nadania stopnia powołanej przez siebie komisji. Doprecyzowania wymaga jednak zapis art. 173 ust. 1 pkt. 1 – komisja senatu (zastoso-wany zapis sugeruje, iż tworzą ją członkowie senatu, trafnym i jedynym możliwym do zrealizowania na dużych uczelniach byłby zapis „wskazane w statucie komisje ds. prze-prowadzania postępowań w sprawie nadania stopni naukowych, powoływane przez se-nat”).	Uwaga częściowo uwzględniona.
1777	Art. 173 ust. 1 pkt 1	Konferencja Episkopatu Polski	Problematiczna wydaje się propozycja uprawnienia jedynie senatu lub komisji senatu do nadawania stopni naukowych (art. 173 pkt 1). Członkowie senatu nie są ekspertami zdolnymi do merytorycznej oceny wszystkich prac realizowanych w ramach tematów badawczych opracowanych w rozprawach doktorskich i habilitacyjnych (art. 30 pkt 6).	Uwaga częściowo uwzględniona.
1778	Art. 173 ust. 1 pkt 1	Dziekan i Pro-dziekani Wy-działu Biotech-nologii Uni-wersytetu Wro-cławskiego	Zupełnie niezrozumiałym pozostaje fakt, że nadanie stopni naukowych będzie należało do kompetencji Senatu, bądź odpowiedniej Komisji Senackiej. Wiemy z doświadczenia, że tego typu procedury winny być prowadzone w gronie specjalistów z danej dziedzi-ny/dyscypliny jakim jest Rada Naukowa Wydziału. Nawet gdyby rolą Senatu było jedy-nie zatwierdzanie stopni nadanych przez Komisje senackie, to i tak może to całkowicie sparaliżować prace Senatu i odciągnąć uwagę od problemów, którymi Senat powinien się zajmować.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1779	Art. 173 ust. 1 pkt 1	Komitety Nauk Demograficz-nych PAN	Wydaje się, iż nadawanie stopni naukowych przez senat uczelni albo komisję senatu spowoduje przeciążenie senatu. Ponadto nie jest jasne co znaczy określenie „komisja senatu”, jaki musi być jej skład? Czy wystarczy komisja 3- osobowa aby nadać stopień naukowy? Czy komisja może podejmować rozstrzygnięcia negatywne (np. odmowa na-dania stopnia naukowego), czy tylko pozytywne?	Uwaga częściowo uwzględniona.
1780	Art. 173 ust. 1 pkt 1	Komitety Nauk Prawnych PAN	Przepis projektu przewiduje, że stopnie naukowe doktora i doktora habilitowanego w uczelni nadaje senat lub wskazana w statucie komisja senatu. Jak się wydaje, należałoby z tego przepisu wywnosić, że w uczelni powoływane są stałe komisje do nadawania stopni naukowych w określonych dyscyplinach nauki oraz że uchwała powołanej komisji nie wymaga zatwierdzenia przez senat (jak to ma obecnie miejsce w przypadku przewodów doktorskich prowadzonych przed komisją wyłonioną spośród członków rady wydziału, która przedstawia radzie wydziału projekt uchwały o nadaniu lub odmowie nadania stopnia doktora). Tym niemniej przepis ten - w przypadku dużych uczelni - wydaje się	Uwaga częściowo uwzględniona.

			dysfunkcyjny. Obecnie w przypadku dużych wydziałów można powołać komisję doktorską złożoną z osób, które zajmują się daną dziedziną np. prawa lub medycyny. W przypadku przyjęcia projektu byłaby natomiast jedna komisja, która nadawałaby stopień doktora w danej dyscyplinie naukowej, np. w prawie. Tym samym mogłoby się okazać, że żaden członek takiej komisji nie jest specjalistą z dziedziny prawa, w której napisał rozprawę doktorską doktorant. Jak te osoby mają ocenić poziom takiej rozprawy (nie ma prawników „od wszystkiego”, tak jak nie ma „lekarzy od wszystkiego”). Można to też zilustrować innym przykładem - w skład komisji nadającej stopień doktora wchodzi profesorowie różnych specjalizacji medycznych, ale żaden z nich nie jest geriatrą, zaś rozprawa doktorska została przygotowana właśnie z geriatrici. Już obecnie ten problem powstaje w przypadku np. habilitacji z bardzo wąskich dziedzin prawa czy medycyny, gdy członkowie rady wydziału, którzy mają podjąć uchwałę o nadaniu stopnia doktora habilitowanego, nie są specjalistami w tym zakresie. Znacznie lepszym rozwiązaniem byłoby, aby do poszczególnych postępowań i nadania stopnia naukowego powoływano odpowiednio liczną komisję powoływaną przez senat. Tym niemniej nawet to rozwiązanie ma dwa braki - po pierwsze, senat musiałby w dużych uczelniach permanentnie (zbierając się co kilka dni) powoływać takie komisje do poszczególnych postępowań doktorskich lub habilitacyjnych; po pozbawieniu jednostek z kategorią C prawa do doktoryzowania liczba takich przewodów mogłaby wzrosnąć; po drugie, komisje takie powinny być liczniejsze niż komisja habilitacyjna (licząca nadal 7 członków), jeśli miałyby podejmować uchwałę o nadaniu stopnia doktora habilitowanego - nie jest jasne, jak liczna powinna być taka komisja wskazana w statucie.	
1781	Art. 173 ust. 1 pkt 1	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Nadawanie stopni naukowych przez senat uczelni albo komisję senatu spowoduje przeciążenie senatu. Nadto nie jest jasne co znaczy „komisja senatu”? Jaki musi być jej skład? Czy wystarczy komisja 3-osobowa aby nadać stopień naukowy? Czy komisja może podejmować rozstrzygnięcia negatywne (np. odmowa nadania stopnia naukowego), czy tylko pozytywne?	Uwaga częściowo uwzględniona.
1782	Art. 173 ust. 1 pkt 1	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Obciążenie senatu taką kompetencją może w praktyce zahamować całkowicie proces przyznawania stopni naukowych. W związku z powyższym proponujemy zmianę poprzez umożliwienie wprowadzenia odmiennych regulacji w tym zakresie w ramach aktów wewnętrznych Uczelni.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1783	Art. 173 ust. 1 pkt 1	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w	Stopień naukowy albo stopień w zakresie sztuki nadaje: 1) w uczelni – wskazana w statucie komisja senatu; Usunięcie słowa „senat” wynika z wątpliwości czy senat z ograniczoną ilością ekspertów	Uwaga nieuwzględniona.

		Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	w danych dziedzinach/dyscyplinach będzie kompetentny merytorycznie.	
1784	Art. 173 ust. 1 pkt 1	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Zapisy w pkt 1 i 2 należałoby pozostawić do ustalenia przez statucie uczelni Formalne uprawnienia Senatu do nadawania stopni nie budzą zastrzeżeń, ale pozostaje problem podmiotu, który jest kompetentny do prowadzenia procedury, której efektem jest decyzja o nadaniu stopnia i może skutkować mnożeniem komisji.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1785	Art. 173 ust. 1 pkt 1	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	Proponuje się brzmienie: „1) w uczelni – senat lub albo powołana przez senat komisja;”. Pewne wątpliwości budzą przepisy dotyczące organów realizujących uprawnienia uczelni do nadawania stopni naukowych. Zgodnie z art. 173 ust. 1 pkt 1 są to senat bądź komisja senatu, przy czym to ostatnie określenie jest niejasne. UKN proponuje, co może mieć istotne znaczenie zwłaszcza dla dużych uczelni, aby statut przewidywał możliwość powołania przez senat specjalnych komisji, składających się nie tylko z członków senatu, realizujących zadania związane z nadawaniem stopni, przy czym komisje takie mogłyby być ewentualnie powoływane dla dziedzin nauki.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1786	Art. 173 ust. 1 pkt 1	Wojewoda Lubelski, Społeczna Rada ds. Nauki i Szkolnictwa Wyższego przy Wojewodzie Lubelskim	Projekt przewiduje, że stopnie naukowe doktora i doktora habilitowanego w uczelni nadaje senat lub wskazana w statucie komisja senatu. Rodzi to sytuację, w której o nadaniu stopnia naukowego decydować będą w większości osoby reprezentujące inne dziedziny nauki i dyscypliny naukowe, niż osoba, której stopień naukowy ma być nadany. Należy się także spodziewać częstych sytuacji, w których w gronie osób decydujących o nadaniu stopnia naukowego nie będzie żadnego specjalisty z danej dziedziny. Powstaje więc pytanie czy taka komisja będzie w stanie rzetelnie ocenić poziom rozprawy i dorobek naukowy doktoranta lub habilitanta.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1787	Art. 174	Osoba fizyczna 37	Modyfikacja przepisu: Art. 174. 1. Osoba, której nadano stopień doktora, otrzymuje dyplom doktorski.	Uwaga nieuwzględniona.
1788	Art. 174 ust. 1	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych	Proponuje się następujące brzmienie: „1. Osoba, której nadano stopień doktora albo stopień doktora habilitowanego, otrzymuje odpowiednio dyplom doktorski albo dyplom habilitacyjny. Przepis Art.83 ust. 5 stosuje się odpowiednio.”. (Uzasadnienie jak do zmiany w art. 83 ust. 5.)	Uwaga częściowo uwzględniona.

		Politechniki Warszawskiej „ELKA”		
1789	Art. 175	Osoba fizyczna 37	Modyfikacja przepisu art. 175 ust. 1 pkt 1-3: Art. 175. 1. Dyplomy doktorskie oraz ich duplikaty i odpisy, przeznaczone do obrotu prawnego z zagranicą, są uwierzytelniane na wniosek zainteresowanego przez: 1) dyrektora NAWA – w przypadku stopni doktora nadanych przez uprawnione jednostki organizacyjne uczelni; 2) Prezesa PAN – w przypadku stopni doktora nadanych przez instytuty PAN oraz przez międzynarodowe instytuty utworzone na podstawie odrębnych przepisów, działające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 3) ministra nadzorującego instytut badawczy – w przypadku stopni doktora nadanych przez instytuty badawcze.	Uwaga nieuwzględniona.
1790	Art. 175	Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy	Dyplomy doktorskie i habilitacyjne powinny być uwierzytelniane tylko przez jedną instytucję np. dyrektora NAWA.	Uwaga nieuwzględniona.
1791	Art. 176	Osoba fizyczna 37	Modyfikacja przepisu: „Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, niezbędne elementy dyplomu doktorskiego, sposób uwierzytelniania dyplomów przeznaczonych do obrotu prawnego z zagranicą oraz wysokość i sposób pobierania opłaty za uwierzytelnianie dyplomów, mając na uwadze konieczność zapewnienia wiarygodności wydawanych dyplomów.”	Uwaga nieuwzględniona.
1792	Art. 177	Uniwersytet w Białymstoku	Ust. 1 i 4 Osoba, która ubiega się o nadanie stopnia doktora, stopnia doktora habilitowanego lub tytułu profesora, wnosi opłatę za przeprowadzenie postępowania w tej sprawie. Jednakże zgodnie z ust. 4 opłaty nie pobiera się w uczelni, uczelni federacyjnej, instytucie PAN, instytucie badawczym, międzynarodowym instytucie od osoby, która ukończyła kształcenie w szkole doktorskiej. O ile zrozumiałe jest, że zwolnienie z opłaty dotyczy osoby, która ukończyła szkołę dokorską, o tyle zastanawiające jest dlaczego ukończenie takiej szkoły zwalnia z opłat przy postępowaniach habilitacyjnych i profesorskich.	Uwaga uwzględniona.
1793	Art. 177	Osoba fizyczna 75	Proponuje się, aby koszty ogólne doktoratu „z zewnątrz” ponosił budżet Państwo/resort. Koszty badań dla uzyskania wyników będących podstawą doktoratu powinny być ponoszone przez uczelnię/instytut czy uczelnie/instytuty, z których pochodzą autorzy/współautorzy publikacji wykorzystujących wyniki, które równolegle są podstawą doktoratu. Oczywiście jeżeli promotor jest profesorem/dr hab. emerytowanym względnie /i pracuje w uczelni tylko dydaktycznej, to koszty „spadają” na placówkę/ wydział w którym prowadzony jest przewód doktorski i obrona.	Uwaga nieuwzględniona.

			Możliwe powinno być , a nawet zalecane, udzielanie – na pokrycie w/w kosztów- tzw. grantu promotorskiego. Można rozważyć niezbędność zwrócenia części grantu promotorskiego tzn. kosztów ogólnych, jeżeli do obrony doktoratu nie dojdzie lub obrona skończy się „porażką”.	
1794	Art. 177	Akademia Ignatianum w Krakowie	Utworzenie centralnego funduszu finansowania przewodów. Dezyderat: Zważywszy na fakt, że pracownicy naukowcy są opłacani ze środków publicznych, podobnie jak jednostki naukowe, w których pracownicy ci wnioskuje o przeprowadzenie nadania stopni naukowych lub tytułu profesora, wydaje się, że Państwo Polskie powinno utworzyć centralny fundusz automatycznie opłacający koszty związane z prowadzonymi postępowaniami. W ostatecznym rozrachunku to Państwo Polskie zyskuje wysoko wykwalifikowany kapitał ludzki a niekoniecznie konkretna uczelnia. Takie rozwiązanie zmniejszy również liczbę transferów publicznych w obrębie sfery publicznej, co z kolei przełoży się na niższe koszty związane z postępowaniami o nadanie stopnia doktora lub profesora.	Uwaga nieuwzględniona.
1795	Art. 177 ust. 1	Osoba fizyczna 37	Modyfikacja przepisu: „Osoba, która ubiega się o nadanie stopnia doktora, wnosi opłatę za przeprowadzenie postępowania w tej sprawie.”	Uwaga nieuwzględniona.
1796	Art. 177 ust. 1 i 6	Akademia Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego w Warszawie (KRASP)	1. Osoba, która ubiega się o nadanie stopnia doktora, doktora habilitowanego lub tytułu profesora, wnosi opłatę za przeprowadzenie postępowania w tej sprawie. /komu w wypadku profesury?/ 6. w przypadku nauczyciela akademickiego lub pracownika akademickiego koszty postępowania ponosi zatrudniająca go uczelnia /co z profesurą, która dzieje się poza uczelnią? → zapis w statucie?/	Uwaga nieuwzględniona.
1797	Art. 177 ust. 2	Akademia Ignatianum w Krakowie	Należy też dodać, że nazwa „Rada Doskonałości Naukowej” jest wysoce niefortunna ze względu na silne nacechowanie stylistyczne (por. Art. 177 ust. 1)	Uwaga nieuwzględniona.
1798	Art. 177 ust. 3	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi dotyczące proponowanego systemu awansów naukowych - uwagi w odniesieniu do przepisów ogólnych, regulujących wspomnianą materię, wątpliwości budzi redakcja: art. 177 ust. 3 w zakresie braku doprecyzowania co wchodzi w skład opłaty za przeprowadzenie postępowania. Użyte sformułowanie przez projektodawcę „w szczególności” tworzy katalog otwarty potencjalnych kosztów, co w praktyce może prowadzić do wątpliwości interpretacyjnych omawianego przepisu.	Uwaga nieuwzględniona.
1799	Art. 177 ust. 3	Osoba fizyczna	Proponuje się nadanie przepisowi ust. 3 następującego brzmienia:	Uwaga nieuwzględniona.

		59	„3. Wysokość opłaty nie może przekraczać 99% najniższego wynagrodzenia za pracę.”.	
1800	Art. 177 ust. 3	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Proponowany zapis: Wysokość opłaty nie może przekraczać kosztów postępowania, na które składają się w szczególności koszty wynagrodzeń promotora lub promotorów i recenzentów. Uzasadnienie: Błędna konstrukcja prawna, która nie pozwoliłaby ująć w opłacie innych kosztów, niż wymienione w przepisie wynagrodzenia, np. koszty delegacji, koszty pośrednie itp.	Uwaga uwzględniona.
1801	Art. 177 ust. 4	Komitet Polityki Naukowej	Przepis wymaga doprecyzowania (kwantyfikator ogólny wiąże ust. 4 z ust. 1 tego artykułu, co może być rozumiane jako prawo do trzykrotnego zwolnienia z opłaty (za doktorat, habilitację i tytuł) z tytułu ukończenia szkoły doktorskiej.	Uwaga uwzględniona.
1802	Art. 177 ust. 4	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu	Postulujemy o doprecyzowanie przepisu. Obecne brzmienie oznacza, że osoba, która ukończyła jedną szkołę dokorską I uzyskała stopień naukowy doktora, może bezpłatnie rozpocząć kolejne kształcenie w szkole doktorskiej w dowolnej uczelni (publicznej czy też niepublicznej) i w dowolnej dyscyplinie. Proponujemy doprecyzować, że nie pobiera się opłat za kształcenie w danej dyscyplinie i w danej uczelni.	Uwaga uwzględniona.
1803	Art. 177 ust. 4	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	<i>Opłaty nie pobiera się w uczelni, uczelni federacyjnej, instytucie PAN, instytucie badawczym, międzynarodowym instytucie od osoby, która ukończyła kształcenie w szkole doktorskiej.</i> Przepis może sugerować jakoby osoba, która ukończyła kształcenie w szkole doktorskiej	Uwaga uwzględniona.

			była zwolniona z wszelkich opłat w postępowaniach o nadanie stopnia, w tym habilitacji. Wydaje się, że intencją oraz słusznym jest wykluczenie opłaty jedynie w zakresie postępowanie w sprawie nadania stopnia doktora, stąd poniżej propozycja modyfikacji tego przepisu. Propozycja modyfikacji: Art. 177 ust. 4. Opłaty za postępowanie w sprawie nadania stopnia doktora nie pobiera się w uczelni, uczelni federacyjnej, instytucie PAN, instytucie badawczym, międzynarodowym instytucie od osoby, która ukończyła kształcenie w szkole doktorskiej.	
1804	Art. 177 ust. 4 i 5	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi dotyczące proponowanego systemu awansów naukowych - uwagi w odniesieniu do przepisów ogólnych, regulujących wspomnianą materię, wątpliwości budzi redakcja: art. 177 ust. 4 i 5 w zakresie czy opłata za przeprowadzenie postępowania nie jest pobierana od każdej osoby, która ukończyła kształcenie w szkole doktorskiej, czy jedynie w przypadku, gdy kandydat składa wniosek o nadanie stopnia do podmiotu, której jest absolwentem oraz braku dookreślenia kryteriów zwolnienia z opłaty, o której mowa w ust. 4 omawianego przepisu.	Uwaga uwzględniona.
1805	Art. 177 ust. 5 i 6	Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy	Zapis ten zobowiązuje jednostronnie uczelnię do sfinansowania kosztów postępowania w sprawach awansowych dla nauczycieli akademickich. Powinna być klauzula tego obowiązku w przypadku awansu zawodowego w dyscyplinach zgodnie ze strategią rozwoju danej uczelni. W przeciwnym razie mogą pojawić się przypadki chęci awansu zawodowego w dyscyplinach niereprezentowanych w danej jednostce, a poniesienie kosztów na takie cele uznane za nieuzasadnione. uczelnia nie ma możliwości sfinansowania doktoratu pracownikowi, który nie jest nauczycielem akademickim. W przypadku obrony na własnej uczelni to nie problem, bo w ust 5 rektor może zwolnić z opłaty, ale nie robi tego dla osoby z zewnątrz. Powinna być możliwość poniesienia kosztów postępowania również dla pracowników niebędących nauczycielami akademickimi. Brak w tym miejscu zapisu, że koszty postępowania mogą być poniesione przez pracodawcę w przypadku osób niezatrudnionych w instytucji prowadzącej działalność naukową.	Uwaga nieuwzględniona.
1806	Art. 177 ust. 6	PWSZ im. Stanisława Pigonia w Krośnie	Postępowania doktorskie i habilitacyjne pracowników PWSZ powinny być, dla wzmocnienia kadry dydaktycznej tych uczelni, dofinansowywane ze środków MNiSW.	Uwaga nieuwzględniona.
1807	Art. 177 ust. 6	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w	Proponujemy zapis odpowiadający dotychczasowej regulacji zawartej w § 5 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie wysokości i warunków wypłacania wynagrodzenia promotorowi oraz za recenzje i opinie w przewodzie doktorskim, postępowaniu habilitacyjnym oraz postępowaniu o nadanie tytułu profesora (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 48) i tym samym wskazanie, iż obowiązek wypłaty wynagrodzenia	Uwaga nieuwzględniona.

		Krakowie	może przejść (a nie jak w projekcie ustawy – ponosi) jednostka zatrudniająca osobę ubiegającą się o nadanie stopnia doktora lub doktora habilitowanego albo tytułu profesora lub bezpośrednio ta osoba, na zasadach określonych w umowie zawartej z jednostką przeprowadzającą przewód doktorski, postępowanie habilitacyjne lub postępowanie o nadanie tytułu profesora.	
1808	Art. 177 ust. 6	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu	Pragniemy zwrócić uwagę, iż obecne brzmienie powoduje, że uczelnia jest zobowiązana do pokrycia kosztów postępowania w sprawie nadania stopnia naukowego nawet w sytuacji gdy pracownik wybierze inną uczelnię niż tą, w której pracuje. Proponujemy, aby w przypadkach przeprowadzenia postępowania poza macierzystą uczelnią uczelnia nie miała obowiązku a jedynie mogła ponosić koszty tego postępowania.	Uwaga nieuwzględniona.
1809	Art. 178	Komitety Nauk Ekonomicznych PAN	Jednym z negatywnych aspektów reformy jest nakaz przyjęcia przez nauczyciela akademickiego lub pracownika naukowego funkcji promotora, funkcji recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora, stopnia doktora habilitowanego lub tytułu profesora, a także funkcji recenzenta, o którym mowa w art. 233 ust. 2 (art. 178).	Uwaga częściowo uwzględniona.
1810	Art. 178	Osoba fizyczna 62	Obowiązek promotorstwa, który zawiera art. 178 wydaje mi się bezsensowny i wygląda na pomyłkę redakcyjną. Nie potrafię sobie wyobrazić przymusowej współpracy nad doktoratem. Wydaje mi się, że jest sens utrzymania zapisu o obowiązku recenzowania – uchylanie się od recenzji, zwłaszcza po zapoznaniu się z pracą jest praktyką naganną i zwykle sposobem na zamaskowanie swojej negatywnej opinii bez konsekwencji dla pro-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			cedury awansowej. Wyjątkiem pozwalającym na odmowę recenzji powinno być wyłączenie uargumentowane na piśmie zgłoszenie konfliktu interesów. Art. 185 ust. 4 zawiera zapis, który uniemożliwia doktorom (bez habilitacji) sprawowanie funkcji promotora pomocniczego. Jedyne przypadki możliwego promotora z doktoratem to pracownik zagranicznej instytucji naukowej lub uczelni (ust. 5). Należy to zmienić – dotychczasowe doświadczenia z instytucją promotorów pomocniczych, które znam z relacji, są bardzo dobre. Wydaje mi się, że nie ma powodu, aby znacząco ograniczać tę instytucję. Projekt ustawy jest tu niekonsekwentny – uniemożliwia się doktorom bez habilitacji sprawowanie funkcji promotorów pomocniczych, ale uprawnia do zatrudnienia na stanowisku profesora uczelni. Dodatkowo, wydaje mi się, że regulacje dotyczące wynagrodzeń w procedurach awansowych (art. 178, 179) mogłoby zawierać rozporządzenie a nie ustawa.	
1811	Art. 178	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Propozycja zapisu: „Nauczyciel akademicki lub pracownik naukowy jest obowiązany przyjąć funkcję promotora, funkcję recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora, stopnia doktora habilitowanego lub tytułu profesora, a także funkcję recenzenta, o którym mowa w art. 233 ust. 2, pod warunkiem posiadania dorobku naukowego w dziedzinie i dyscyplinie naukowej właściwej dla danego postępowania.”	Uwaga częściowo uwzględniona.
1812	Art. 178	Uniwersytet w Białymstoku	Sprzeciw budzi zapis w art. 178 – „Nauczyciel akademicki lub pracownik naukowy jest obowiązany przyjąć funkcję promotora, funkcję recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora, stopnia doktora habilitowanego lub tytułu profesora...”. Ten zapis ogranicza podmiotowość pracowników, którzy z różnych powodów takich ról nie chcą się podejmować. Brak spójności z art. 185 ust. 6 "Nauczyciel akademicki lub pracownik naukowy jest obowiązany przyjąć funkcję promotora, funkcję recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora, stopnia doktora habilitowanego lub tytułu profesora, a także funkcję recenzenta, o którym mowa w art. 233 ust. 2." - recenzenta zrozumiałe, chyba że jest jakiś konflikt interesów (ale ustawa o tym milczy...), ale promotora? Co jeżeli potencjalny promotor uważa, że kandydat jest słaby? też mam obowiązek? nie może odmówić? a jeśli ma już doktorantów wielu?	Uwaga częściowo uwzględniona.
1813	Art. 178	Obywatele Nauki	Nauczyciel akademicki i pracownik naukowy nie powinni być przymuszani do przyjęcia funkcji recenzenta lub promotora. Przymus taki może mieć negatywny wpływ w szczególności na jakość opieki promotorskiej. Równocześnie, zapis taki rodzi niebezpieczeństwo powstania sytuacji, w których w świetle prawa nie zachodzi co prawda konflikt interesów, jednak mogą zaistnieć uzasadnione wątpliwości co do bezstronności recenzji. Przepis powinien być usunięty z projektu ustawy.	Uwaga częściowo uwzględniona.

1814	Art. 178	Pracownicy i studenci UW	Artykuł zobowiązujący do przyjęcia funkcji promotora. O ile w stosunku do recenzentów taki obowiązek jest uzasadniony (znikną „grzecznościowe” odmowy recenzowania w wypadku prac słabych), to w wypadku promotorów niemożność odmowy (gdy projekt badawczy wykracza poza kompetencje potencjalnego promotora) godzi w „odpowiedzialność za jakość i rzetelność prowadzonych badań” (preambuła).	Uwaga częściowo uwzględniona.
1815	Art. 178	KRAUM, Warszawski Uniwersytet Medyczny	Przymus trudny do obronienia. Jeżeli recenzent stwierdza, że nie jest specjalistą w danej tematyce, nie może być zmuszany do podjęcia się funkcji promotora.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1816	Art. 178	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu	Należy ten zapis usunąć. Nauczyciel akademicki ma prawo nie czuć się kompetentny w zakresie niektórych dyscyplin czy zagadnień szczegółowych.	Uwaga nieuwzględniona.
1817	Art. 178	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Brak zapisu o możliwości odmowy przyjęcia funkcji w uzasadnionych przypadkach merytorycznych. Takie zobowiązanie powinno być efektem własnego imperatywu moralnego nauczyciela akademickiego a nie z nakazu ustawy.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1818	Art. 178	Osoba fizyczna 37	Modyfikacja przepisu: „Nauczyciel akademicki lub pracownik naukowy jest obowiązany przyjąć funkcję promotora, funkcję recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora, , a także funkcję recenzenta, o którym mowa w 0 ust. Błąd! Nie można odnaleźć źródła odwołania.. ”	Uwaga nieuwzględniona.
1819	Art. 178	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Propozycja zapisu: <i>„Nauczyciel akademicki lub pracownik naukowy jest obowiązany przyjąć funkcję promotora, funkcję recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora, stopnia doktora habilitowanego lub tytuł profesora, a także funkcję recenzenta, o którym mowa w art. 233 ust. 2, pod warunkiem posiadania dorobku naukowego w dziedzinie i dyscyplinie naukowej właściwej dla danego postępowania.”</i>	Uwaga częściowo uwzględniona.
1820	Art. 178	KEJN	Problem obligatoryjności promotorstwa Cel: uniknięcie szkodliwego wpływu "przymuszonego" promotora na doktoranta. Propozycja zmiany w art. 178 - Nauczyciel akademicki lub pracownik naukowy jest obowiązany przyjąć, funkcję recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora, stopnia doktora habilitowanego lub tytułu profesora, a także funkcję recenzenta, o którym mowa w art. 233 ust. 2. Uzasadnienie:	Uwaga częściowo uwzględniona.

			Wątpliwości budzi zapis Art. 178 dotyczący tego, że „nauczyciel akademicki lub pracownik naukowy jest obowiązany przyjąć funkcję promotora”. To, że jest zobligowany przyjąć: funkcje recenzencie budzi mniejsze wątpliwości (mogą one dotyczyć ograniczeń czasowych i nadmiaru obowiązków). W wypadku funkcji promotora jednak nie wolno nie uwzględnić czynnika ludzkiego niedopasowania choćby charakterów, temperamentów, etc. Przymuszenie zarówno pracownika naukowego do funkcji promotora jak i doktoranta do bycia promowanych przez pewnego pracownika naukowego - może nieść ze sobą oplakane konsekwencje głównie dla doktoranta. Ta osobliwa relacja uczeń-mistrz może się zrealizować pod warunkiem zagrania na poziomach nieuchwytnych w ustawie czy rozporządzeniu.	
1821	Art. 179	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	2. Wynagrodzenie promotora wynosi 250% minimalnego wynagrodzenia. 4. Wynagrodzenie członka komisji habilitacyjnej wynosi 50% minimalnego wynagrodzenia, a w przypadku gdy pełni on funkcję jej przewodniczącego lub sekretarza – 100% minimalnego wynagrodzenia. 5. Wynagrodzenia, o których mowa w ust. 2 i 4, wypłaca się po zakończeniu postępowania w sprawie nadania stopnia. Proponuje się rozbić ust. 5 na dwa i zastrzeżenie, że wynagrodzenie promotorowi przysługuje w momencie nadania stopnia doktora. Należy zaznaczyć, że zakończenie postępowania w sprawie nadania stopnia może nastąpić z wynikiem nienadającym stopnia. W takim przypadku wynagrodzenie w ocenie KRD należne jest recenzentom oraz komisji, ale nie promotorowi, który nienależycie wykonał swoją pracę w zakresie sprawowanej opieki. Propozycja modyfikacji: Art. 179 5. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 2 wypłaca się po zakończeniu postępowania w sprawie nadania stopnia, w wyniku którego osobie ubiegającej się stopień doktora został on nadany. 6. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 4, wypłaca się po zakończeniu postępowania w sprawie nadania stopnia.	Uwaga uwzględniona.
1822	Art. 179	Osoba fizyczna 37	Modyfikacja art. 179 ust. 1, 3, 5, usunięcie ust. 4: 1. Promotorowi i recenzentowi w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora przysługuje jednorazowe wynagrodzenie. 2. Wynagrodzenie promotora wynosi 250% minimalnego wynagrodzenia. 3. Wynagrodzenie recenzenta wynosi 100%, – minimalnego wynagrodzenia. 4. Wynagrodzenia, o których mowa w ust. 0 i 3 wypłaca się po zakończeniu postępowania w sprawie nadania stopnia.	Uwaga nieuwzględniona.

1823	Art. 179	KRAUM, uwagi Działu Administracyj- nego Wsparcia Projektów i Współpracy Międzynaro- dowej	Warunkiem przyznania wynagrodzenia powinno być wykonanie rzetelnej recenzji.	Uwaga nieuwzględniona.
1824	Art. 179 ust. 2 i 3	Obywatele Nauki	W sytuacji niedofinansowania uczelni i niskich pensji pracowników nauki wynagrodzenia za promowanie rozpraw doktorskich oraz pełnienie funkcji recenzenta bywają ważnym źródłem dodatkowego dochodu. Jest to sytuacja patologiczna. Nie powinno dochodzić do sytuacji, w której udział w przewodzie doktorskim czy promowanie doktoratu będą motywowane finansowo. Uposażenia pracowników nauki powinny osiągnąć poziom, umożliwiający likwidację honorariów za recenzje. Udział w przewodach doktorskich powinien stanowić o prestiżu pracownika, a nie być formą jego dofinansowania.	Uwaga nieuwzględniona.
1825	Art. 179 ust. 2- 4	Osoba fizyczna 59	w art. 179 skreślenie ust. 2 – 4. W ust. 5 zastąpienie oznaczenia „5.” oznaczeniem „2.” oraz wyrazów „ust. 2 i 4” wyrazami „ust. 1”. Opłata za przeprowadzenie postępowania doktorskiego w trybie eksternistycznym powinna uwzględniać przepisy dotyczące przeznaczenia instytucji zajmujących się nauką a także powszechnie występujące wynagrodzenie za pracę w innych podmiotach.	Uwaga nieuwzględniona.
1826	Art. 179 ust. 5	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła	Proponujemy dookreślenie, na który dzień określa się minimalne wynagrodzenie, czy na dzień powołania recenzentów czy na dzień rozpoczęcia procedury?	Uwaga nieuwzględniona.

		Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu		
1827	Art. 180	Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	Nie podano żadnej propozycji ekwiwalentów osiągnięć artystycznych. Stworzenie listy wydawnictw publikujących prace naukowe jest naruszeniem swobody konkurencji. Pozwala politykom wpływać na decyzje o publikowaniu lub niepublikowaniu prac naukowych, a przez to na utracanie kariery niewygodnych naukowców.	Uwaga nieuwzględniona.
1828	Art. 180	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Nadawanie stopnia naukowego doktora winno pozostać wyłącznie w gestii uczelni (po-równaj uwagi do art. 41 ust 2 i 3 oraz art. 170), podobnie nadawanie stopnia doktora habilitowanego (art. 213).	Uwaga nieuwzględniona.
1829	Art. 180 i art. 213	Rada Główna Instytutów Badawczych	Projekt ustawy przewiduje odebranie uprawnień do nadawania stopni naukowych doktora i doktora habilitowanego jednostkom z kategorią B. Uprawnienia do nadawania stopni doktora będą przysługiwać instytutom badawczym posiadającym kategorię naukową A+, A lub B+, natomiast do nadawania stopnia doktora habilitowanego - posiadającym kategorię A+ albo A. Wśród 115 instytutów badawczych 41 posiada uprawnienia do nadawania stopni naukowych, w tym te, które posiadają kategorię B. Uzyskanie takich uprawnień związane jest z różnorodnymi kryteriami, które dotyczą osiągnięć naukowych jednostki, natomiast ocena parametryczna jest znacznie rozszerzona i nie zawsze odzwierciedla poziom naukowy jednostki. Projekt odbiera uprawnienia do nadawania stopni naukowych jednostkom z kategorii B. Nie rozstrzygnięto, co będzie po kolejnej ocenie, jeżeli instytuty z kategorii B przejdą do wyższej kategorii. Ponowne występowanie o takie uprawnienia jest bardzo pracochłonną i długotrwałą procedurą. Może to spowodować niekorzystną sytuację dla części instytutów badawczych. Uprawnienia do nadawania stopni naukowych nie powinny być powiązane z kategorią naukową, która może zmieniać się po kolejnej ocenie jednostek naukowych.	Uwaga nieuwzględniona.
1830	Art. 180 i art. 213	Rada Główna Instytutów Badawczych	Istotną funkcją uczelni jest działalność edukacyjna. Z kolei rolą instytutów badawczych jest prowadzenie badań naukowych i prac rozwojowych. Z danych Rady Głównej Instytutów Badawczych wynika, że instytuty badawcze osiągają wielokrotnie wyższe przy-chody z tytułu komercjalizacji badań i opracowanych technologii niż uczelnie. To świad-	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozpo-rządzeń.

			czy o osiągnięciach tych jednostek i wysokim poziomie nauki prowadzonej przez pracowników w nich zatrudnionych. Takie kryteria, jak komercjalizacja badań i opracowywanie nowych technologii powinny być także brane pod uwagę przy uprawnieniach do nadawania stopni naukowych, a nie tylko posiadana kategoria jednostki.	
1831	Art. 180 ust. 1	Komitet Nauk Organizacji i Zarządzania PAN	Wydaje się, iż proponowany zapis będzie skutkował automatycznym i bezrefleksyjnym przyznawaniem uprawnień i znajdzie przełożenie na: - nabywanie i tracenie uprawnień do doktoryzowania w cyklach czteroletnich (art. 259 ust. 1 - <i>ewaluacji dokonuje się co 4 lata</i>) bez powiązania uprawnień z aktualną sytuacją jednostki posiadającej uprawnienia. Należy też zwrócić uwagę na fakt, iż w ustawie nie ma przewidzianego istnienia organu kontrolującego sposób procedowania w uczelniach posiadających uprawnienia do doktoryzowania czy habilitowania, co może przełożyć się na potencjalnie liczne nieprawidłowości, które mogą przez dłuższy czas „nie ujrzeć światła dziennego”, lecz w momencie ich identyfikacji negatywnie wpłyną na obraz sektora nauki; - brak powiązania dorobku poszczególnych samodzielnych pracowników z uzyskanymi uprawnieniami, bowiem ocenie podlega nie dorobek poszczególnych osób, tylko <i>en bloc</i> dorobek uczelni/jednostki, co oznacza, że możliwa jest sytuacja, w której uczelnia/jednostka otrzyma uprawnienia w przypadku, w którym większość samodzielnych pracowników nie będzie posiadała żadnego dorobku naukowego; - brak powiązania liczby samodzielnych pracowników zatrudnionych w uczelni/jednostce naukowej z uprawnieniami, co może wpłynąć negatywnie na jakość dyskusji naukowej; - brak powiązania osiągnięć promotorskich i recenzyjnych pracowników uczelni/jednostki z uprawnieniami; - brak powiązania stopnia „pokrycia dyscypliny” badaniami naukowymi prowadzonymi w uczelni/jednostce naukowej z uprawnieniami, co może doprowadzić do sytuacji, w której bardzo dobra uczelnia/jednostka prowadząca wąskie obszarowo badania uzyska uprawnienia w całej dyscyplinie (problem ten głównie dotyczy habilitacji).	Uwaga nieuwzględniona.
1832	Art. 180, art. 213	Uniwersytet w Białymstoku	Uzależnienie uprawnień do nadawania stopni od kategorii naukowej, która jest przyznawana na 4 lata, może spowodować częste problemy z kontynuowaniem procedur wszczętych w uczelni, która takie uprawnienie potem utraciła.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1833	Art. 180, art. 213 i art. 224	Osoba fizyczna 75	Proponuje się, żeby dana uczelnia/wydział/instytut mógł prowadzić poniższe procedury naukowe powinny posiadać co najmniej: 1) 15 doktorów habilitowanych, w tym co najmniej 5 tytułarnych profesorów i co najmniej 30 doktorów aby mieć prawo nadawania tytułu doktora;	Uwaga nieuwzględniona.

			2) 22 doktorów habilitowanych, w tym co najmniej 8 tytułarnych profesorów i co najmniej 40 doktorów aby mieć prawo nadawania tytułu doktora habilitowanego; 3) każda w/w placówka (ad 2) ma też prawo nadawania tytułu profesora w sensie prawa występowania do Prezydenta RP o nadanie takiego tytułu – po wnikliwej ocenie osiągnięć kandydata.	
1834	Art. 181	Osoba fizyczna 75	Proponuje się, żeby doktorat był prowadzony/broniony na uczelniach spełniających podane uprzednio warunki z tym, żeby mogły go robić/pisać/bronić: a) osoby będące na etacie wyższych uczelni/institutów mających prawo doktoryzowania, b) osoby pracujące na tychże uczelniach/institutach na umowie/ na godziny, c) osoby które zostaną zakwalifikowane na tzw. studia doktoranckie zasadniczo trzyletnie (z obciążeniem dydaktycznym maksymalnie 100 godzin a co najmniej 40 godzin rocznie), z możliwością przedłużenia o rok w wyjątkowych sytuacjach. Podczas zatrudnienia taki doktorant winien otrzymywać co najmniej 3000 zł brutto miesięcznie, d) osoby, które przyjmie „pod opiekę” określony promotor. Do otwarcia przewodu doktorskiego powinno być wymagane posiadanie (jako autor czy współautor) publikacji dającej w sumie co najmniej 5 punktów ministerialnych. Aby otrzymać tytuł doktora należy posiadać co najmniej 14 punktów ministerialnych. [Aby wszcząć przewód habilitacyjny powinno się dysponować 40 punktami ministerialnymi , w tym 4 Impact Factor (IF), a aby uzyskać habilitację należy posiadać 60 pkt ministerialnych, w tym 8 IF.]	Uwaga nieuwzględniona.
1835	Art. 181	Instytut Sławi- styki PAN Instytut Roz- woju Wsi i Rolnictwa PAN Instytut Badań Literackich PAN	Osoby ubiegające się o stopień doktora w świetle art. 181 zobligowane są posiadać certyfikat na poziomie C1 z języka nowożytnego. Poprzednia forma umożliwiająca zdanie egzaminu miała charakter bardziej otwarty. Posiadanie certyfikatu związane jest też często z kosztami. Czy zatem odchodzi się od pozostałych egzaminów doktorskich?	Uwaga nieuwzględniona.
1836	Art. 181 ust. 1 pkt 2	Krajowa Re- prezentacja Doktorantów	<i>Art. 181. 1. Stopień doktora nadaje się osobie, która:</i> <i>2) uzyskała efekty uczenia się dla kwalifikacji na poziomie 8 PRK, przy czym efekty uczenia się w zakresie znajomości nowożytnego języka obcego są potwierdzone certyfikatem poświadczającym znajomość tego języka na poziomie biegłości językowej co najmniej C1;</i> Krajowa Reprezentacja Doktorantów mocno wspiera działania dążące do podnoszenia kompetencji językowych kadr naukowych, a przez to zwiększenie szans na skuteczne	Uwaga nieuwzględniona.

			umiędzynarodowienie polskiej nauki. Dobre kompetencje językowe mogą wpływać na przyszłość polskiego szkolnictwa wyższego i nauki poprzez publikacje w języku obcym, prowadzenie zajęć dydaktycznych w językach obcych, czy prezentacje konferencyjne na wysokim poziomie naukowym oraz językowym. Dlatego postulujemy o zapewnienie również, aby znajomość języka potwierdzana była certyfikatem wydanym przez instytucje o odpowiedniej renomie, by nie wypaczyć celu jakim jest wymóg biegłej znajomości języka obcego przez stworzenie instytucji wydającej takowe certyfikaty dla osób nie posiadających wymaganych kompetencji. Proponujemy uzupełnienie tego przepisu o dalszy ciąg zdania w brzmieniu „wydanym przez instytucję ujętą w wykazie określonym w przepisach wydanych na podstawie”. W miejsce wielokropka należałoby wstawić numer odpowiedniej jednostki redakcyjnej przepisu delegującego uprawnienia dla ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki do określenia, w drodze rozporządzenia, wykazu instytucji, które byłyby uznawane jako instytucje wydające certyfikat potwierdzające znajomość nowożytnego języka obcego na poziomie biegłości językowej co najmniej C1, o którym mowa właśnie w przepis art. 181 ust. 1 pkt 2 projektowanej ustawy. Naturalną jednostką redakcyjną byłby nowy przepis art. 260 ust. 3 ze względu na systematykę odesłań w przepisie art. 181 ust. 1 projektowanej ustawy, w tym miejscu jedynie sygnalizujemy możliwość takiego rozwiązania. Do rozważenia pozostaje koncepcja ograniczenia w ramach tej regulacji języka obcego nowożytnego do języka obcego nowożytnego o zasięgu międzynarodowym, czyli do tzw. języków kongresowych (angielski, niemiecki, francuski, hiszpański, rosyjski). Implementacja takiego pomysłu może być motywowana uznaniem za mało praktyczne w popularyzowaniu nauki posługiwanie się językami o mniejszej skali powszechności. Zaznaczyć należy, że przystąpienie do takiego egzaminu z racji wymogu posiadania certyfikatu do wszczęcia procedury nadania stopnia doktora powinno być finansowane w ramach kształcenia w szkole doktorskiej przynajmniej w zakresie jednego przystąpienia do egzaminu.	
1837	Art. 181 ust. 1 pkt 2	Osoba fizyczna 93	Prośba o ponowne przeanalizowanie zapisów art. 181 ust 1 pkt 2 projektu ustawy o szkolnictwie wyższym o następującej treści: „uzyskała efekty uczenia się dla kwalifikacji na poziomie 8 PRK, przy czym efekty uczenia się w zakresie znajomości nowożytnego języka obcego są potwierdzone certyfikatem poświadczającym znajomość tego języka na poziomie biegłości językowej co najmniej C1”. Zdaję sobie sprawę, iż osoba posiadająca tytuł doktora powinna cechować się dobrą znajomością języka obcego, ale znajomość języka na poziomie B2 byłaby wystarczająca. Osoba posługująca się językiem na tym poziomie rozumie znaczenie głównych wątków przekazu zawartego w złożonych tekstach na tematy konkretne i abstrakcyjne, łącznie z	Uwaga nieuwzględniona.

			rozumieniem dyskusji na tematy techniczne z zakresu jej specjalności. Potrafi porozumiewać się na tyle płynnie i spontanicznie, by prowadzić normalną rozmowę z rodzimym użytkownikiem danego języka, nie powodując przy tym napięcia u którejkolwiek ze stron. Potrafi formułować przejrzyste wypowiedzi ustne i pisemne w szerokim zakresie tematów, a także wyjaśniać swoje stanowisko w sprawach będących przedmiotem dyskusji, rozważając wady i zalety różnych rozwiązań. Są to umiejętności, które w zupełności wystarczą osobie posiadającej tytuł doktora, aby móc występować na arenie międzynarodowej i swobodnie posługiwać się językiem obcym, pisząc, czytając czy mówiąc w tym języku. Dlatego wymóg znajomości na poziomie C1 jest zbyt wygórowanym i może spowodować zablokowanie kariery osobom wybitnym w swojej dziedzinie, a nie władającym tak perfekcyjnie językiem obcym. Ponadto wymaga doprecyzowania w jaki sposób określić uzyskanie efektów uczenia się na poziomie 8 PRK w stosunku do osób przygotowując rozprawę doktorską w trybie eksternistycznym.	
1838	Art. 181 ust. 1 pkt 3 i 4	Osoba fizyczna 54	Art. 181. 1. Stopień doktora nadaje się osobie, która: 3) posiada co najmniej 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo ujęte w wykazie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 260 ust. 2 pkt 1 lub co najmniej 1 artykuł naukowy opublikowany w czasopiśmie naukowym ujętym w wykazie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 260 ust. 2 pkt 2 lub dzieło artystyczne o istotnym znaczeniu; 4) przedstawiła i obroniła rozprawę doktorską; <i>.Nie rozumiem tego zapisu. Wynika z niego, że kandydat na doktora musi mieć opublikowaną monografię, a oprócz tego ma przedstawić i obronić pracę doktorską – czyli w naukach społecznych i humanistycznych mieć dwie monografie: a) pierwszą już opublikowaną i b) drugą obronioną jako pracę doktorską. Ten zapis radykalnie zmienia istniejące prawo, ponieważ dotychczas doktorant musiał mieć opublikowane 2-3 artykuły, ale monografia to jego praca doktorska. Nowy zapis spowodowałby monstrualne wydłużenie pracy nad doktoratem (napisanie dwóch monografii)</i>	Uwaga częściowo uwzględniona.
1839	Art. 181	Akademia Młodych Uczonych PAN	Naszym zdaniem należy uściślić wymagania, które muszą być spełnione jeśli tytuł doktora ma być nadany osobie bez tytułu magistra - absolwentowi studiów I stopnia lub studentowi, który ukończył trzeci rok studiów jednolitych, tzn. sprecyzować, że chodzi np. o laureatów specjalnych programów grantowych, typu „Diamentowy grant”.	Uwaga nieuwzględniona.
1840	Art. 181-192	Kolegium Dziekańskie Wydziału Filozoficzno-historycznego	Nowy model kształcenia doktorantów witamy z nadzieją, prosimy jedynie o doprecyzowanie niejednoznacznego ujęcia w ustawie pewnych zagadnień. Akt prawny nie precyzuje w szczególności, czy monografia, którą alternatywnie do artykułu naukowego musi przedstawić doktorant, może być tożsama z jego rozprawą doktorską? Dopuszczenie możliwości, by podstawą doktoratu był cykl niepowiązanych ze sobą artykułów nauko-	Uwaga częściowo uwzględniona.

		Uniwersytetu Łódzkiego	wych przeczy ustawowemu zdefiniowaniu tego, czym jest doktorat. Stwierdzenie, że podmiot prowadzący może ustalić dalsze wymogi, czyni system nadawania doktoratów dość niesprawiedliwym. Za mankament założeń ustawowych uważamy również całkowite niedookreślenie trybu eksternistycznego. To niezrozumiałe, zważywszy na to, że obok szkół doktorskich to jedyna prawna możliwość zdobycia stopnia naukowego doktora, a dla asystentów jedyna możliwość w ogóle. Podobnie jak Senat naszej Uczelni, nie popieramy przejęcia uprawnień z poziomu jednostek podstawowych na poziom uczelni, w tym zwłaszcza nowej roli bliżej nieznanymi komisji senackich. To nie gwarantuje optymalnej procedury, jest też sprzeczne z tradycją. Stanowczo sugerujemy też wydłużenie okresu przejściowego, dla dobra doktorantów przyjętych przez nas w roku akademickim 2017/2018. W związku z powyższym postulujemy A. sprecyzowanie czy monografia będąca warunkiem do nadania stopnia doktora może być tożsama z rozprawą czy też chodzi o odrębną publikację; B. uniemożliwienie doktoryzowania z cyklu niepowiązanych ze sobą w żaden sposób tekstów, co przeczy idei rozwiązania problemu naukowego w ramach rozprawy doktorskiej; C. wycofanie możliwości mnożenia wymogów doktorskich przez podmioty nadające; D. gwoździ tradycji, pozostawienie pojęcia <i>przewodu doktorskiego</i> – można go co prawda zdefiniować jako ‘postępowanie w sprawie nadania stopnia doktora’, bez utrzymania jego dotychczasowego charakteru, procedur otwierania, zamykania przewodu itp.; E. Należyte określenie trybu eksternistycznego w ustawie; F. Rozważenie pozostawienia uprawnień w ramach dyscyplin przynajmniej w części w granicach dotychczasowych albo nowo tworzonych jednostek uczelni, niezależnie od tego czy byłyby one jednostkami podstawowymi w sensie ustawowym czy też nie. Nadto, w rozporządzeniach do ustawy trzeba wzmocnić wymowę art. 199.2, pozwalającego przedłużać termin złożenia rozprawy doktorskiej o termin nie dłuższy niż dwa lata. Sądzymy, że doktoranci nie będą tego przywileju nadużywać, tym bardziej, że w okresie przedłużenia nie będą objęci opieką stypendialną. Tym niemniej, mimo ułatwień przewidzianych w nowym systemie, dane rozprawy mogą w szczególnych przypadkach wymagać nieco więcej czasu niż przepisane prawem cztery lata – trzeba taką możliwość prawnie zabezpieczyć, by uczelnie nie traktowały jej zawężająco, jak to bywało w przeszłości (miało to negatywne konsekwencje w pierwszym rzędzie dla przygotowywanych dysertacji).	
1841	Art. 181 i art. 214	Pracownicy i studenci UW	Artykuły 181 i 214 wymagają, aby osoby starające się o stopnie naukowe miały w dorobku prace opublikowane w czasopiśmie z listy ministerialnej, bez uwzględnienia prac	Uwaga uwzględniona.

			opublikowanych w recenzowanych materiałach konferencyjnych. Tymczasem w aktualnie obowiązującej ustawie o stopniach: - zgodnie z art. 11 do wszczęcia przewodu doktorskiego wystarczy publikacja w recenzowanych materiałach z międzynarodowej konferencji, a zgodnie z art. 12 do nadania stopnia doktora nie są potrzebne żadne dodatkowe publikacje, - zgodnie z art. 16 ust. 2 p. 1, do uzyskania habilitacji potrzebne są publikacje, ale bez dodatkowego określenia miejsca publikacji. W informatyce międzynarodowe konferencje są ważnymi i prestiżowymi miejscami publikacji. Nadsyłane tam prace są uważnie recenzowane i poddawane ostrej selekcji, a najważniejsze konferencje są często bardziej prestiżowe niż wszystkie czasopisma z dziedziny. Informatyczne publikacje konferencyjne są też indeksowane przez bazy danych takie jak Web of Science. Ignorowanie takich publikacji w procesach nadawania stopni sprawi, że młodzi informatycy, na potrzeby tych procesów, będą zmuszeni do sztucznych zachowań, które nie są i nie będą im potrzebne w budowaniu pozycji międzynarodowej i dialogu naukowym ze społecznością badaczy w swojej dyscyplinie.	
1842	Art. 181 ust. 1 i art. 214 ust. 1	Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	Kryteria stosowane w przewodach doktorskich i habilitacyjnych w uczelniach artystycznych powinny być dostosowane do specyfiki dziedzin.	Uwaga wyjaśniona. Projekt ustawy uwzględnia specyfikę uczelni artystycznych.
1843	Art. 181 ust. 1	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu,	Pragniemy zwrócić uwagę, że w przypadku trybu eksternistycznego nie ma programu kształcenia i nie jest możliwe zweryfikowanie uzyskania efektów uczenia się dla kwalifikacji na poziomie 8 PRK. Proponujemy powrót do egzaminu doktorskiego w przypadku studiów eksternistycznych.	Uwaga częściowo uwzględniona.

		Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu		
1844	Art. 181 ust. 1	Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy	Jak mają być weryfikowane kwalifikacje na poziomie 8 PRK dla osób uzyskujących stopień doktora w trybie eksternistycznym? Wymagany poziom biegłości językowej C1 wydaje się zawyżony. Akceptowalny powinien być poziom B2.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1845	Art. 181 ust. 1	Rada Główna Instytutów Badawczych	Wprowadzenie do warunków uzyskania stopnia doktora posiadania monografii lub artykułu w czasopiśmie indeksowanym w międzynarodowych bazach oddali, zamiast przybliżyć, podejmowaną tematykę badawczą do potrzeb polskiej gospodarki.	Uwaga nieuwzględniona.
1846	Art. 181 ust. 1	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu	W przypadku języka nowożytnego i potwierdzania jego znajomości certyfikatem. Warto zwrócić uwagę, że certyfikaty mają często ważność określoną na jakiś czas np. 2 lata, co mogłoby obligować doktoranta do ponownego uzyskania certyfikatu. Proponujemy umożliwienie potwierdzania efektów uczenia się w zakresie języka nowożytnego poprzez potwierdzanie jego znajomości certyfikatem lub egzaminem w ramach postępowania o nadanie stopnia naukowego.	Uwaga nieuwzględniona.
1847	Art. 181 ust. 1	Uniwersytecka	Należałoby dookreślić, jak miałyby być weryfikowane kwalifikacje na poziomie 8 PRK	Uwaga częściowo uwzględniona.

	pkt 2	Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	dla osób uzyskujących stopień doktora w trybie eksternistycznym, czyli osób niekończących szkoły doktorskiej.	
1848	Art. 181 ust. 1 pkt 2	Osoba fizyczna 12	Proponuje się znieść obowiązek przedstawiania certyfikatu językowego na poziomie C1. Nauka czy prowadzenie badań nie powinno polegać wyłącznie na przedstawianiu certyfikatów językowych, gdyż są osoby uzdolnione w swojej specjalizacji, które znają języki obce na poziomie B1/B2, a dla wielu z nich np. poziom C1 może okazać się zbyt wysoki albo zbyt czasochłonny do osiągnięcia.	Uwaga nieuwzględniona.
1849	Art. 181 ust. 1 pkt 2	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Proponowana zmiana zapisu Ustawy 2.0: Art. 181 1. Stopień doktora nadaje się osobie, która: 2) uzyskała efekty uczenia się dla kwalifikacji na poziomie 8 PRK, przy czym efekty uczenia się w zakresie znajomości nowożytnego języka obcego są potwierdzone certyfikatem poświadczającym znajomość tego języka na poziomie biegłości językowej co najmniej B2, a w przypadku braku certyfikatu dopuszcza się możliwość potwierdzenia przez doktoranta znajomości języka obcego podczas egzaminu przed komisją egzaminacyjną w uczelni. Powinno być sprecyzowane o jaki certyfikat chodzi. Ponadto poziom C1 jest, zdaniem KSN, zbyt wysoki, tym bardziej że w odniesieniu do prowadzących zajęcia w języku obcym wymagany jest poziom B2 - jest to poziom swobodnej komunikacji w obcym języku. Ponadto powinno dopuścić się możliwość zdawania egzaminu z języka przed komisją egzaminacyjną jednostki, w której będzie nadawany stopień.	Uwaga nieuwzględniona.
1850	Art. 181 ust. 1 pkt 2	Komitet Nauk Organizacji i Zarządzania PAN	Propozycja ta przy braku określenia sposobu egzekwowania uzyskania efektów uczenia się na poziomie 8 PRK wyklucza możliwość przygotowania rozprawy doktorskiej w trybie eksternistycznym (który to tryb jest przewidziany w ustawie).	Uwaga częściowo uwzględniona.
1851	Art. 181 ust. 1 pkt 3	Obywatele Nauki	Zważywszy, że doktorat stanie się na mocy nowej ustawy jedynym stopniem naukowym, którego zdobycie będzie stanowiło warunek dopuszczający do kolejnych szczebli kariery naukowej (wobec nieobowiązkowej habilitacji), wymagania ustawowe stawiane doktorantom są zbyt skromne.	Uwaga nieuwzględniona.
1852	Art. 181 ust. 1 pkt 3	Komitet Nauk Organizacji i Zarządzania PAN	Wydaje się, że zapisy art. 181 ust. 1 pkt 3 znajdują przełożenie albo na drastyczne wydłużenie w czasie procedury doktoryzowania (opublikowanie artykułu w „w czasopiśmie naukowym, ujętym w indeksowanych, międzynarodowych bazach czasopism naukowych o największym zasięgu” trwa niekiedy 3-4 lata od momentu złożenia pracy do druku, a do przygotowania artykułu należy najpierw przeprowadzić postępowanie ba-	Uwaga nieuwzględniona.

			dawcze), albo na konieczność „zainwestowania” co najmniej kilkunastu tysięcy w monografię wydaną przez wydawnictwo znajdujące się na liście ministerialnej.	
1853	Art. 181 ust. 1 pkt 3	Nowoczesna	Doprecyzowania wymaga, czy wymienione publikacje muszą być indywidualne (popierane) czy mogą być współautorskie. Doprecyzowania wymaga „najwyższa jakość naukowa”. To ogólnik umożliwiający manipulację i niesprawiedliwe decyzje.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1854	Art. 181 ust. 1 pkt 3	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Szczegóły powinien określać statut uczelni (głównie z uwagi na specyfikę dziedzin i dyscyplin naukowych).	Uwaga nieuwzględniona.
1855	Art. 181 ust. 1 pkt 3	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi co do wymagań stawianych kandydatom do stopnia doktora i doktora habilitowanego: w art. 181 ust. 1 pkt 3 projektu ustawodawca chce wprowadzić obowiązek posiadania co najmniej jednej publikacji znajdującej się na liście z wykazu ministerstwa. W praktyce jednak kandydat składając artykuł do publikacji nie wie, czy w momencie decyzji o nadaniu stopnia doktora wydawnictwo, czasopismo nie zostało usunięte z tego wykazu.	Uwaga uwzględniona.
1856	Art 181 ust. 1 pkt 3	Pracownicy i studenci UW	Warunkiem przyznania doktoratu jest publikacja w czasopiśmie. W naukach matematycznych, w szczególności w matematyce i informatyce teoretycznej, takie wymaganie jest przesadne i trudne do spełnienia ze względu na bardzo długi cykl publikacyjny; a ponadto, w przypadku informatyki teoretycznej, jest niezgodne z praktyką publikacyjną, ponieważ na ogół publikujemy przede wszystkim w materiałach konferencyjnych. Moim zdaniem wystarczy wymóg publikacji w czasopiśmie lub materiałach konferencyjnych. Należy jednak ograniczyć listę konferencji, np. wymagając rankingu CORE A lub A+.	Uwaga uwzględniona.
1857	Art. 181 ust. 1 pkt 3	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Czy posiadanie 1 monografii przez osobę ubiegającą się o stopień dr. to nie za wysokie wymaganie, może lepiej zwiększyć liczbę publikacji do minimum 2.	Uwaga nieuwzględniona.
1858	Art. 181 ust. 1 pkt 5	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi dotyczące proponowanego systemu awansów naukowych - uwagi w odniesieniu do przepisów o nadawaniu stopnia doktora wątpliwości budzi redakcja: art. 181 ust. 1 pkt 5 w zakresie, w jakim nie kategoryzuje aktu, w jakim mają być określone dodatkowe wymagania, warunkujące nadanie stopnia.	Uwaga nieuwzględniona.
1859	Art. 181 ust. 1 pkt 5	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji	Należałoby doprecyzować zakres dopuszczalnego poszerzenia wymagań wobec kandydata na doktora, ustalanych przez podmiot doktoryzujący.	Uwaga nieuwzględniona.

		Rektorów Uniwersytetów Polskich		
1860	Art. 181 ust. 1 pkt 2, 3 i 5, art. 184 i art. 186 ust. 1	Osoba fizyczna 59	Proponuje się: - w art. 181 ust. 1 nadanie nowego brzmienia pkt 2: „2) uzyskała efekty uczenia się dla kwalifikacji na poziomie 8 PRK;”, - skreślenie pkt 3 i 5, nadanie pkt 4 oznaczenia pkt 3; w związku ze zmianami w art. 181, w art. 184 zastąpienie wyrazów „art. 181 ust. 1 pkt 1 - 3” wyrazami „art. 181 ust. 1 pkt 1 - 2”, w art. 186 ust. 1 zastąpienie wyrazów „art. 181 ust. 1 pkt 5” wyrazami „art. 181”. Do przeprowadzania badań naukowych nie wydaje się niezbędna wyjątkowo pogłębiona znajomość języka obcego. Nawet byłoby cenniejsza płytsza, ale szersza znajomość języków, bierne odczytywanie wyników z różnych państw.	Uwaga nieuwzględniona.
1861	Art. 181 ust. 2	KRAUM, uwagi Wydzia- łu Nauk o Zdrowiu	Wątpliwości budzi zapis „w wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych najwyższą ja-kością” (brak kryteriów).	Uwaga nieuwzględniona.
1862	Art. 181 ust. 2	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Umożliwia „w wyjątkowych przypadkach...” nadawanie stopnia doktora osobom, które nie posiadają tytułu zawodowego magistra, a nawet licencjata – mogą być studentami 3 roku jednolitych studiów magisterskich. Nie są sprecyzowane kryteria kwalifikacji tych ‘wyjątkowych przypadków’, co stanowi możliwość ich upowszechnienia. Ponadto jest to bardzo daleko idące ograniczenie wymagań stawianych doktorantom.	Uwaga nieuwzględniona.
1863	Art. 181 ust. 2	Komitet Nauk Demograficz- nych PAN	Przepis ten umożliwia „w wyjątkowych przypadkach” nadawanie stopnia doktora oso-bom, które nie posiadają tytułu zawodowego magistra, a nawet licencjata - mogą być studentami 3 roku jednolitych studiów magisterskich. Nie zostały jednak sprecyzowane kryteria kwalifikacji tych „wyjątkowych przypadków”, co stanowi możliwość ich upo-wszechnienia. Ponadto wydaje się, że jest to bardzo daleko idące ograniczenie wymagań stawianych doktorantom.	Uwaga nieuwzględniona.
1864	Art. 181 ust. 2 i 3	Osoba fizyczna 65	Skreślić. W zapowiedziach Ministra było podniesienie rangi i poziomu doktoratu.	Uwaga nieuwzględniona.
1865	Art. 181 ust. 3	KRAUM, uwagi Wydzia- łu Nauk o Zdrowiu	Obrona pracy doktorskiej nie może być równoznaczna z uzyskaniem dyplomu ukończe-nia studiów.	Uwaga nieuwzględniona.
1866	Art. 181 ust. 1 pkt 2	Stowarzyszenie Top 500 In-	Proponowane brzmienie przepisu: „2) uzyskała efekty uczenia się dla kwalifikacji na poziomie 8 PRK, przy czym efekty	Uwaga nieuwzględniona.

		novators	<i>uczenia się w zakresie znajomości nowożytnego języka obcego są potwierdzone certyfikatem wydanym przez podmiot znajdujący się w wykazie MNiSW, poświadczającym znajomość tego języka na poziomie biegłości językowej co najmniej C1; ”.</i> W przepisie jest brak wykazu instytucji uprawnionych do wydawania certyfikatów.	
1867	Art. 182	Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	W przypadku doktorskich prac artystycznych, również jej opis nosi znamiona twórcze i niekiedy jego objętość bywa znaczna. Powinna być zachowana możliwość przygotowania streszczenia w języku angielskim, a nie tłumaczenie całości.	Uwaga nieuwzględniona.
1868	Art. 182	KEJN	Powinien być, zapis, że stopień doktora nadaje się na podstawie: rozprawy doktorskiej czy nie będzie obligatoryjnego egzaminu doktorskiego ? To byłoby obniżenie wymagań.	Uwaga nieuwzględniona.
1869	Art. 182 ust. 1	Osoba fizyczna 54	Proponuję korektę sformułowania „prezentuje” – „świadczy o ogólnej wiedzy teoretycznej kandydata...”.	Uwaga nieuwzględniona.
1870	Art. 182 ust. 1	Akademia Ignatianum w Krakowie	Oba ustępy są nieprecyzyjne: rozprawa niczego nie prezentuje (prezentuje autor), przedmiotem rozprawy nie może być rozwiązanie problemu (rozwiązanie może być celem). Chodzi raczej o to, że: <i>W rozprawie doktorskiej kandydat powinien oryginalnie rozwiązać problem naukowy oraz wykazać ogólną wiedzę w danej dyscyplinie i umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
1871	Art. 182 ust. 2	Polskie Towarzystwo Socjologiczne	Wbrew deklaracjom o projakościowej naturze projektu, jego uchwalenie oznaczałoby obniżenie kryteriów przyznawania stopni i tytułów naukowych, umożliwiając w przypadku legitymowania się bliżej nieokreślonymi „najwyższej jakości osiągnięciami naukowymi” uzyskanie stopnia doktora osobom, które nie ukończyły studiów wyższych.	Uwaga nieuwzględniona.
1872	Art. 182 ust. 2	Osoba fizyczna 37	Modyfikacja art. 182 ust. 2: „2. Przedmiotem rozprawy doktorskiej jest oryginalny wkład do nauki w określonej dyscyplinie , oryginalne rozwiązanie w zakresie zastosowania wyników własnych badań naukowych w sferze gospodarczej lub społecznej albo oryginalne dokonanie artystyczne.”	Uwaga nieuwzględniona.
1873	Art. 182 ust. 3	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	Rozprawę doktorską może stanowić praca pisemna, w tym zbiór opublikowanych artykułów naukowych, praca projektowa, konstrukcyjna, technologiczna, wdrożeniowa lub artystyczna, a także samodzielna i wyodrębniona część pracy zbiorowej. W naszej ocenie nie ma podstaw do odejścia od wymogu powiązania tematycznego opublikowanych artykułów naukowych. Nawet przy założeniu interdyscyplinarnego doktoratu niezbędne jest powiązanie tematyczne prowadzonych badań, dlatego trudno znaleźć uzasadnienie dla umożliwienia nadania stopnia doktora w oparciu o niepowiązane tematycznie artykuły naukowe. Propozycja modyfikacji: Art. 182. ust. 3 Rozprawę doktorską może stanowić praca pisemna, w tym zbiór opublikowanych po-	Uwaga uwzględniona.

			wiązanych tematycznie artykułów naukowych, praca projektowa, konstrukcyjna, technologiczna, wdrożeniowa lub artystyczna, a także samodzielna i wyodrębniona część pracy zbiorowej.	
1874	Art. 182 ust. 3	Narodowe Centrum Nauki	Proponuje się nadać przepisowi następujące brzmienie: „3. Rozprawę doktorską może stanowić praca pisemna, w tym zbiór opublikowanych, połączonych tematycznie artykułów naukowych, praca projektowa, konstrukcyjna, technologiczna, wdrożeniowa lub artystyczna, a także samodzielna i wyodrębniona część pracy zbiorowej.”. Zgodnie z projektem osoba ubiegająca się do stopień naukowy doktora ma możliwość ubiegania się o stopień naukowy doktora po przedstawieniu rozprawy doktorskiej, na którą składają się artykuły naukowe niepowiązane ze sobą tematycznie. Termin „rozprawa doktorska” powinien oznaczać efekt intelektualnej pracy stanowiącej pewną całość. Dopuszczenie w omawianym przepisie wyłomu od tej zasady, zważywszy na treść art. 182 ust. 2 projektu, wydaje się prowadzić do sprzeczności obu przepisów. Jeżeli przedmiotem rozprawy doktorskiej ma być oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, to wydaje się koniecznym, aby zbiór opublikowanych artykułów naukowych składających się na rozprawę doktorską stanowił pewną powiązaną tematycznie całość, tak jak przewiduje się w art. 214 ust. 2 pkt 2 w odniesieniu do kandydata na doktora habilitowanego.	Uwaga uwzględniona.
1875	Art. 182 ust. 3	Komitet Nauk o Literaturze PAN	Planowana reforma wprowadza niepokojące zmiany w zapisach dotyczących stopni naukowych: wątpliwości - szczególnie w naukach humanistycznych - budzi możliwość przedstawienia zbioru artykułów jako rozprawy doktorskiej (art. 182.3).	Uwaga częściowo uwzględniona.
1876	Art. 182 ust. 3, art. 214 ust. 2 pkt 4 oraz art. 214 ust. 4	Osoba fizyczna 125	Uważam, że w przypadku wyodrębnionej części pracy zbiorowej, należy wyraźnie doprecyzować, aby w składanej dokumentacji znalazła się deklaracja/oświadczenie, co w przedkładanej rozprawie stanowi tę wyodrębnioną część pracy zbiorowej. Podobnie ma to miejsce w przypadku Art. 214. ustęp 2, punkt 4 oraz tenże sam Art. 214, ustęp 4	Uwaga nieuwzględniona.
1877	Art. 182 ust. 3	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Propozycja sformułowania: Rozprawę doktorską może stanowić praca pisemna, zbiór powiązanych tematycznie opublikowanych artykułów naukowych, praca projektowa.	Uwaga uwzględniona.
1878	Art. 182 ust. 3 i art. 214 ust. 2 pkt 2	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego	„3. Rozprawę doktorską może stanowić praca pisemna, w tym zbiór opublikowanych artykułów naukowych, praca projektowa, konstrukcyjna, technologiczna, wdrożeniowa lub artystyczna, a także samodzielna i wyodrębniona część pracy zbiorowej.”. „2. Osiągnięcie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, może stanowić: (...) 2) cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach naukowych ujętych w wykazie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 260 ust. 2 pkt 2;”. Przywołane przepisy wskazują na zbiór lub cykl (niezrozumiałe jest użycie różnych po-	Uwaga nieuwzględniona.

			jęć w tym względzie) artykułów naukowych. Wydaje się, że spójny tematycznie cykl mogą tworzyć również artykuły naukowe uzupełnione o monografię/monografie. Przepis w proponowanym brzmieniu wyklucza włączenie do cyklu monografii.	
1879	Art. 182 ust. 3 i 4	Komitet Nauk Demograficznych PAN	Przepis wskazuje, że praca doktorska może nie być pracą pisemną (wówczas wymagany jest opis osiągnięcia). Proponuje się rozważyć, czy zapis ten nie powinien być ograniczony do wskazanych dziedzin nauki i sztuki. Jego upowszechnienie stwarza niebezpieczeństwo wskazania prawie każdego praktycznego rezultatu badań jako podstawy doktoratu.	Uwaga nieuwzględniona.
1880	Art. 181 ust. 3 i 4	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Art. 182 ust. 3 i 4 wskazują, że praca doktorska może nie być pracą pisemną (wówczas wymagany jest opis osiągnięcia). Czy zapis ten nie powinien być ograniczony do wskazanych dziedzin nauki i sztuki. Jego upowszechnienie stwarza niebezpieczeństwo wskazania prawie każdego praktycznego rezultatu badań jako podstawy doktoratu. Czy taka jest intencja ustawodawcy?	Uwaga nieuwzględniona.
1881	Art. 183	Osoba fizyczna 61	Możliwość opóźnienia publikacji rozprawy doktorskiej powinna zostać ustawowo zagwarantowana. Często w doktoratach opisuje się jeszcze nieopublikowane wyniki. Aby zwiększyć jakość doktoratów, trzeba umożliwić opisywanie takich wyników poprzez umożliwienie opóźnienia, np. o 3 lata, publikacji online pracy doktorskiej (takie zasady obowiązują w Szwajcarii i Anglii). Nie wiem, w jakim stopniu jest to możliwe przy obecnym sformułowaniu art. 183.	Uwaga nieuwzględniona.
1882	Art. 183	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	W zakresie miejsca publikacji należy również trzymać się zasady, że obowiązki publikacyjne powinny być wiązane z Biuletynem Informacji Publicznej podmiotu. W tym kontekście należy odnieść się do uwagi ogólnej nr 1.	Uwaga uwzględniona.
1883	Art. 183 ust. 1 pkt 1	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi dotyczące proponowanego systemu awansów naukowych - uwagi w odniesieniu do przepisów o nadawaniu stopnia doktora wątpliwości budzi redakcja: art. 183 ust. 1 pkt 1 - wątpliwości musi budzić obowiązek zamieszczania rozpraw doktorskich w pełnej treści na stronach internetowych jednostki ponieważ mogą być rozprawy doktorskie opracowane jako cykl opublikowanych prac i wtedy opublikowanie tego na stronie internetowej może naruszyć prawa autorskie przelane np. dla danego czasopisma międzynarodowego.	Uwaga nieuwzględniona.
1884	Art. 183 ust. 1	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Propozycja: „Na stronie internetowej podmiotu doktoryzującego nie później niż 14 dni przed wyznaczonym dniem obrony rozprawy doktorskiej, udostępnia się:” Termin 30 dniowy znacznie wydłuży okres procedowania rozprawy doktorskiej.	Uwaga nieuwzględniona.
1885	Art. 184	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o	Niejasny zapis - którego etapu postępowania o nadanie stopnia doktora dotyczy ten zapis?	Uwaga nieuwzględniona.

		Zdrowiu		
1886	Art. 184 i Art. 215	Uniwersytet Śląski w Katowicach	Ustawa powinna określać warunki umożliwiające zamknięcie postępowania o nadanie stopnia doktora lub doktora habilitowanego.	Uwaga nieuwzględniona.
1887	Art. 185	Osoba fizyczna 75	Promotor, tzn. każdy samodzielny pracownik naukowy (profesor tytularny lub/ i doktor habilitowany) może: 1) być na etacie lub na umowie w uczelni/wydziale/instytucie mającym uprawnienia do nadawania tytułu doktora; 2) jak wyżej, ale na etacie lub umowie w placówce nie mającej prawa nadawania tytułu doktora; 3) profesor/doktor habilitowany emerytowany, nie zatrudniony w żadnej uczelni/instytucie itp.	Uwaga nieuwzględniona.
1888	Art. 185, art. 216, art. 225	KEJN	Cel proponowanych zmian: ujednolicenie i uspoźnienie wymogów nakładanych na recenzentów w postępowaniach doktorskich, habilitacyjnych, profesorskich. A. Propozycja zmian (preferowana): Należy zrezygnować ze szczegółowych zapisów dotyczących recenzentów zagranicznych w poszczególnych postępowaniach i zastąpić je ogólnym zapisem wzorowanym na art. 185, ust. 5, tj. aby w uzasadnionych wypadkach recenzentami byli pracownicy uczelni lub instytucji zagranicznych, o ile ich stanowisko i dorobek naukowy odpowiadają wymogom stawianym w odpowiednich postępowaniach. Wiąże się to z trzema zmianami szczegółowymi: Zmiana w Art. 185 ust. 5: 5. Promotorem albo recenzentem może być osoba niespełniająca warunków określonych w ust. 4, która jest pracownikiem zagranicznej uczelni lub instytucji naukowej, jeżeli organ, o którym mowa w art. 173 ust. 1, uzna, że osoba ta posiada [znaczące] osiągnięcia w zakresie zagadnień naukowych, których dotyczy rozprawa doktorska. Usunąć pkt 2 w art.225. Uzupełnić np. Art. 178 o dodatkowy ustęp 2: Ust. 2. W uzasadnionych wypadkach recenzentami w postępowaniach habilitacyjnych i postępowaniach o tytuł mogą być pracownicy uczelni lub instytucji zagranicznych, o ile ich stanowisko i dorobek naukowy odpowiadają wymogom stawianym recenzentom w tych postępowaniach. Uzasadnienie: Otwarcie możliwości powołania recenzenta zagranicznego wydaje się w uzasadnionych wypadkach - dobre. Obecne zapisy są jednak wadliwe: (1) wymagania nakładane na recenzentów zagranicznych w tych typach postępowań są rażąco odmienne i niespójne z wymogami nakładanymi na recenzentów krajowych.	Uwaga częściowo uwzględniona.

			Zagraniczny recenzent doktoratu powinien mieć osiągnięcia wybitne (tzn. być de facto profesorem, art. 185, ust 5), ale recenzentem w postępowaniu o tytuł profesora może być zagraniczny recenzent o dorobku zaledwie znacząco (tj. na poziomie doktora habilitowanego, Art. 225 pkt2). (2) Nie dopuszcza się recenzenta zagranicznego w postępowaniu habilitacyjnym, choć taka możliwość jest przewidziana zarówno w postępowaniu o tytuł jak i doktorskim. Według art. 216 ust. 4 mowa jest jedynie o tym, że członkowie komisji habilitacyjnej muszą mieć „uznaną renomę naukową, w tym międzynarodową”, ale nie jest jasne, czy dopuszczony jest tutaj recenzent będący pracownikiem uczelni/institucji zagranicznej, tym bardziej, że zapisy dotyczące recenzentów zagranicznych są pieczołowicie wymieniane w art. 185 ust 5 i art.225 pkt 2. (3) Szczegółowy wymóg względem recenzenta zagranicznego w postępowaniu o tytuł dotyczący kierowania zespołem badawczym (Art. 225 pkt. 2. lit. a) jest nieuzasadniony dla niektórych dyscyplin i dziedzin nauki, w których nadal albo wyłącznie albo w większości badania prowadzone są indywidualnie (np. nauk humanistycznych, niektórych społecznych, ale też ścisłych - np. matematyki). (4) W niektórych systemach (np. amerykańskim) profesor może być (naszym) adiunktem (stanowisku adiunkta odpowiada tzw. Assistant Professor); wymóg piastowania stanowiska profesora (art.225 pkt. 2) jest w takim wypadku pusty, bo spełniony przez wszystkich pracowników naukowych amerykańskich uczelni. B. Propozycja zmian (alternatywna) W przeciwnym razie należy stosownie zmienić art. 185 i art. 225 oraz uzupełnić art. 216. Zmiana Art. 185 ust. 5: 5. Promotorem albo recenzentem może być osoba niespełniająca warunków określonych w ust. 4, która jest pracownikiem zagranicznej uczelni lub instytucji naukowej, jeżeli organ, o którym mowa w art. 173 ust. 1, uzna, że osoba ta posiada [znaczące] osiągnięcia w zakresie zagadnień naukowych, których dotyczy rozprawa doktorska. Zmiany Art.225 pkt 2: 2) co najmniej stopień doktora zatrudniona w zagranicznej uczelni lub instytucji naukowej na stanowisku [odpowiadającemu stanowisku] profesora, która posiada [wybitny] dorobek naukowy. Uzupełnienie Art.216 o dodatkowy ustęp: W uzasadnionych wypadkach recenzentami w postępowaniach habilitacyjnych mogą być pracownicy uczelni lub instytucji zagranicznych, o ile ich stanowisko i dorobek naukowy odpowiadają wymogom stawianym recenzentom w postępowaniach habilitacyjnych.	
1889	Art. 185 ust. 1, podobnie w art.	Pracownicy i studenci UW	Mowa jest o „promotorze lub promotorach”. Nie jest chyba jasne, jaka jest dozwolona liczba promotorów w przewodzie doktorskim. Moim zdaniem powinien być jeden pro-	Uwaga nieuwzględniona.

	196 ust. 2, art. 197 ust. 1		motor, a dwóch można dopuścić tylko w przypadku tematyki naprawę interdyscyplinarnej.	
1890	Art. 185 ust. 1	Akademia Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego w Warszawie (KRASP)	Opieka naukowa nad przygotowaniem rozprawy doktorskiej jest sprawowana przez promotora.	Uwaga nieuwzględniona.
1891	Art. 185 ust. 2	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Brak zasadności powoływania 3 recenzentów.	Uwaga nieuwzględniona.
1892	Art. 185 ust. 2	Nowoczesna	Pozostawić jak do tej pory 2 recenzentów. Brak uzasadnienia dla zwiększania ich liczby.	Uwaga nieuwzględniona.
1893	Art. 185 ust. 2	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Powoływanie aż 3 recenzentów nie jest konieczne - wymaga czasu i zwiększa koszt całkowitego postępowania doktorskiego. Proponuje się 2 recenzentów w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora. Określenie <i>“podmiot doktoryzujący”</i> wydaje się być nadmiernym skrótem myślowym, dlatego też proponujemy <i>“podmiot prowadzący postępowanie o nadanie stopnia doktora”</i> .	Uwaga nieuwzględniona.
1894	Art. 185 ust. 2	Rada Główna Instytutów Badawczych	Wprowadzanie dodatkowego recenzenta do oceny przewodu doktorskiego jest zbędne. Wystarczy jeśli jeden z dwóch recenzentów nie będzie zatrudniony w podmiocie doktoryzującym. Zwiększanie liczby recenzentów nie wpływa na jakość prac doktorskich.	Uwaga nieuwzględniona.
1895	Art. 185 ust. 2	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	W jakim celu trzeci recenzent – obecnie jest 2 recenzentów zewnętrznych.	Uwaga nieuwzględniona.
1896	Art. 185 ust. 2	Instytut Chemii Bioorganicznej	Wydaje się, że należałoby doprecyzować użyte w tym przepisie określenie „osoba spoza podmiotu doktoryzującego”. Nie jest jasne jaki jest zakres tej nazwy (pojęcie wielo-	Uwaga nieuwzględniona.

		PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN	znaczne). Proponuje się rozważyć wprowadzenie obowiązku złożenia przez recenzenta oświadczenia o niewystępowaniu relacji z autorem pracy oraz jej promotorem, które mogłyby wpływać na bezstronność i rzetelność oceny.	
1897	Art. 185 ust. 2	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu	Obecnie i tak już jest 2 recenzentów zewnętrznych. Dodanie trzeciego niepotrzebnie podraża koszty postępowania.	Uwaga nieuwzględniona.
1898	Art. 185 ust. 2	KRAUM, Gdański Uniwersytet Medyczny	Obecnie i tak już jest 2 recenzentów zewnętrznych. Dodanie trzeciego niepotrzebnie podraża koszty postępowania.	Uwaga nieuwzględniona.
1899	Art. 185 ust. 2	Uniwersytet w Białymstoku	W postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora wyznacza się 3 recenzentów wskazanych przez podmiot doktoryzujący spośród osób spoza tego podmiotu oraz spoza uczelni, uczelni federacyjnej, instytutu PAN, instytutu badawczego albo międzynarodowego instytutu, których pracownikiem jest osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora. Czy widać potrzebę powoływania aż 3 recenzentów? Spośród 3 dopuszcza się jedną recenzję negatywną. Po co trzech recenzentów rozprawy doktorskiej? Ilość recenzentów nie gwarantuje, że recenzje będą obiektywne i rzeczowe, a nie jak to sformułowano w uzasadnieniu „grzecznościowe”. Jest to zbędne podnoszenie kosztów przewodu doktorskiego.	Uwaga nieuwzględniona.
1900	Art. 185 ust. 2	KRASP, Gdański Uniwersytet Medyczny	Obecnie i tak już jest 2 recenzentów zewnętrznych. Dodanie trzeciego niepotrzebnie podraża koszty postępowania.	Uwaga nieuwzględniona.
1901	Art. 185 ust. 2	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu, PAN (KRASP)	Należy doprecyzować użyte w tym przepisie określenie „osoba spoza podmiotu doktoryzującego”. Nie jest jasne jaki jest zakres tej nazwy (pojęcie wieloznaczne).	Uwaga nieuwzględniona.
1902	Art. 185 ust. 2	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	W postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora wyznacza się 3 recenzentów wskazanych przez podmiot doktoryzujący spośród osób spoza tego podmiotu oraz spoza uczelni, a więc tyłu co przy postępowaniu habilitacyjnym - Art. 216 ust. 4. Proponuje się rozważyć możliwości obniżenia liczby recenzentów przy rozprawie doktorskiej do 2, a powoływanie dodatkowego recenzenta w przypadku wyniku 1:1.	Uwaga nieuwzględniona.

1903	Art. 185 ust. 2	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu, PAN (KRASP)	Należy doprecyzować użyte w tym przepisie określenie „osoba spoza podmiotu doktryzującego”. Nie jest jasne, jaki jest zakres tej nazwy (pojęcie wieloznaczne).	Uwaga nieuwzględniona.
1904	Art. 185 ust. 3	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi dotyczące proponowanego systemu awansów naukowych - uwagi w odniesieniu do przepisów o nadawaniu stopnia doktora wątpliwości budzi redakcja: art. 185 ust. 3 w zakresie funkcjonalnym, w jakim warunkują termin na sporządzenie recenzji od momentu powołania recenzenta. Mając na uwadze administracyjny charakter czynności związanych z zawieraniem umowy cywilnoprawnej z recenzentem, wskazanym jest liczenie terminu od dnia zawarcia umowy.	Uwaga nieuwzględniona.
1905	Art. 185 ust. 4	Osoba fizyczna 37	„4. Promotorem albo recenzentem może być osoba posiadająca stopień doktora, która w swoim dorobku naukowym posiada 3 artykuły autorskie w 3 różnych renomowanych czasopismach zagranicznych.”	Uwaga nieuwzględniona.
1906	Art. 185 ust. 4	Komitet Nauk Organizacji i Zarządzania PAN	Wątpliwości budzi zapis, iż <i>promotorem albo recenzentem może być osoba posiadająca stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora</i> . Oznacza to, że istotne staje się posiadanie tytułu lub stopnia, nie zaś dorobku w dyscyplinie i dziedzinie, a zatem osoba np. ze stopniem doktora habilitowanego w naukach fizycznych może pełnić funkcję promotora osoby przygotowującej rozprawę doktorską w psychologii.	Uwaga nieuwzględniona.
1907	Art. 185 ust. 4	Osoba fizyczna 61	Możliwość niezależnego promowania doktorantów powinna zostać udostępniona również doktorom bez habilitacji. Można to ograniczyć do stanowiska adiunkta, żeby zagwarantować poziom promotorów. Dodatkowo można pozostawić doktorów habilitowanych jako recenzentów. Niestety struktura i mentalność feudalna na większości polskich uczelni powoduje, że współpromotorzy zazwyczaj wymagają od doktorantów znacznej ilości pracy w ich własnych projektach. Zatrzymanie tego ustępu w obecnej postaci powoduje, że młodzi naukowcy wcale nie będą mieli wolności naukowej. Pozostawienie jakichkolwiek ich zależności od innych, poza dziekanem, jako bezpośrednim przełożonym, pozostawi niezdrowe dla nauki układy na wydziałach.	Uwaga nieuwzględniona.
1908	Art. 185 ust. 6	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	W systemie szkolnictwa wyższego niezbędne jest przewidzenie mechanizmu pozwalającego na eliminowanie promotorów, którzy nie przykładają się do wypełniania swoich obowiązków należycie lub nie mają niezbędnych kompetencji do tego by współpracować z młodymi badaczami i nie rozwijają ich. Niestety zaproponowany przepis ma charakter fasadowy i w naszej ocenie będzie martwym przepisem ograniczającym się do pojedynczych przypadków promotorów tak dalece nie znających materii ustawy, by dopuścić do jego zastosowania. Wystarczy mając dwie osoby ubiegających się o nadanie stopnia	Uwaga częściowo uwzględniona.

		doktora bez pozytywnych recenzji nie wydać kolejnemu doktorantowi pozytywnej opinii będącej warunkiem do wszczęcia procedury nadania stopnia doktora zgodnie z art. 184. Propozycja modyfikacji: <i>Art. 185 ust. 6. Promotorem nie może być osoba, która w okresie ostatnich 5 lat:</i> <i>1) była promotorem 5 doktorantów, którzy zostali skreśleni z listy doktorantów z powodu negatywnego wyniku oceny śródkresowej zgodnie z Art. 198 ust. 1. pkt 1;</i> <i>2) była promotorem 3 doktorantów, którzy pomimo pozytywnej oceny śródkresowej, o której mowa w Art. 197 ust.2 zostali skreśleni z listy doktorantów z powodu niezłożenia rozprawy doktorskiej zgodnie z Art. 198 ust.1 pkt 2;</i> <i>3) sprawowała opiekę nad przygotowaniem rozprawy przez co najmniej 3 osoby ubiegające się o nadanie stopnia doktora, które nie uzyskały pozytywnych recenzji, o których mowa w art. 186 ust. 1.</i> Taki przepis ustawowy będzie miał pozytywny wpływ na kilka niezwykle istotnych aspektów zaprojektowanego systemu kształcenia doktorantów oraz ścieżek kariery naukowej, a mianowicie: 1) zwiększy szansę eliminowania złych, nieefektywnych promotorów z systemu i marnotrawienie środków publicznych w tym zakresie; 2) wzmocni wagę oceny śródkresowej ograniczając dążenie do pobłażliwego przepuszczania doktorantów nie posiadających dorobku, ani potencjału do zrealizowania doktoratu w terminie założonym w indywidualnym planie badawczym lub przedłużonym o maksymalnie 2 lata zgodnie z Art. 199. ust. 2.; 3) zwiększy szansę na rzetelną opiekę promotorską nad doktorantem i świadome podejmowanie się promotorstwa poprzez z jednej strony wsparcie doktoranta w pracach niezbędnych do przygotowania się do oceny śródkresowej, a jednocześnie wzmocni realną ocenę postępów doktoranta, ponieważ dopuszczanie osób nie robiących postępów do etapu oceny śródkresowej będzie groziło konsekwencjami dla promotora; 4) zwiększy świadome kształtowanie polityki rekrutacyjnej podmiotu prowadzącego szkołę dokorską uzależnione od obciążenia potencjalnych promotorów oraz posiadanych możliwości wsparcia badań naukowych doktorantów i środków na nie; 5) nie odbije się negatywnie na promotorze decyzja życiowa doktoranta w postaci rezygnacji ze szkoły doktorskiej, o której mowa w Art. 198 ust. 1 pkt. 3, na którą promotor może nie mieć żadnego wpływu. Dobra ocena śródkresowa powinna być ostatecznym sitem weryfikującym potencjał doktoranta i możliwości realizacji przez niego doktoratu w terminie z dopuszczalnym przepisami dwuletnim marginesem błędu na przedłużające się badania lub nieprzewidziane okoliczności opóźniające zakończenie badań i przygotowanie rozprawy. Jeżeli doktorant został dopuszczony do finalizacji doktoratu i proces ten nie zakończył się suk-	
--	--	---	--

			cesem pomimo wzrostu wysokości stypendium pozwalającego na utrzymanie się i skupienie na doktoracie, to winy należy upatrywać w nienależytej opiece promotorskiej lub złym funkcjonowaniu podmiotu doktoryzującego. Sprzeciwiamy się również tworzeniu systemu, w którym ocena śródkresowa będzie pierwszym momentem rzetelnej weryfikacji tego, czy człowiek	
1909	Art. 185 ust. 6	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu	Warto doprecyzować, że po stwierdzeniu faktu, iż 3 osoby ubiegające się o nadanie stopnia naukowego doktora nie uzyskały pozytywnych recenzji nie może być, od tego momentu promotorem w nowych przewodach. Należy wskazać, że od momentu stwierdzenia tego faktu nie wyznacza się tej osoby do pełnienia funkcji promotora. Promotor to osoba, która opiekuje się pracą od początku jej powstania i wtedy jest wyznaczana, a cała procedura może trwać dość długo, co będzie, gdy w międzyczasie osoby inne, które przygotowują rozprawy pod jego opieką nie uzyskają pozytywnych recenzji ? Czy wówczas nagle nie może opiekować się dotychczasowymi rozprawami?	Uwaga uwzględniona.
1910	Art. 185 ust. 6	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego	„Promotorem nie może być osoba, która w okresie ostatnich 5 lat sprawowała opiekę nad przygotowaniem rozprawy przez co najmniej 3 osoby ubiegające się o nadanie stopnia doktora, które nie uzyskały pozytywnych recenzji, o których mowa w art. 186 ust. 1.”. Przepis, poprzez nieprecyzyjne sformułowanie, można interpretować jako: 1) brak możliwości powołania takiej osoby na promotora w kolejnych postępowaniach albo jako 2) wykluczenie tej osoby z postępowań już wszczętych (użyto sformułowania “Promotorem nie może być”, nie zaś „Promotorem nie może zostać/jako promotora nie można wskazać osoby”). W przypadku przyjęcia interpretacji nr 2) brak jest wskazania trybu w jakim należy odwołać/zastąpić promotora w opisanym przypadku.	Uwaga uwzględniona.

1911	Art. 185 ust. 6	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi dotyczące proponowanego systemu awansów naukowych - uwagi w odniesieniu do przepisów o nadawaniu stopnia doktora wątpliwości budzi redakcja: art. 185 ust. 6 w zakresie nieprawidłowości legislacyjnej, w której następuje odesłanie do nieuzyskania pozytywnych recenzji, gdy w art. 186 ust. 1 mowa o nadaniu stopnia doktora.	Uwaga nieuwzględniona.
1912	Art. 186 ust. 2	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi dotyczące proponowanego systemu awansów naukowych - uwagi w odniesieniu do przepisów o nadawaniu stopnia doktora wątpliwości budzi redakcja: art. 186 ust. 2 - zakresie, w jakim instytucja zażalenia pozostaje niedookreślona co do trybów procesowych.	Uwaga nieuwzględniona.
1913	Art. 187 ust. 1	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	W powołanym przepisie jest mowa o komisji senatu, która jest wskazana w statucie. Jest to więc podmiot powoływany na stałe. Wydaje się, że konsekwencją takiego rozwiązanie będzie powoływanie stosunkowo licznych komisji, które będą odwzorowywać dotychczasowe zadania wydziałów. Można obawiać się, że nie będą to podmioty dostatecznie kompetentne, doraźne i zmienne.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1914	Art. 187 ust. 1 w zw. z art. 187 ust. 2 pkt 5	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi dotyczące proponowanego systemu awansów naukowych - uwagi w odniesieniu do przepisów o nadawaniu stopnia doktora wątpliwości budzi redakcja: art. 187 ust. 1 w zw. z art. 187 ust. 2 pkt 5 w zakresie, w jakim umożliwia przeniesienie kompetencji do nadawania stopnia doktora na powołaną komisję, poprzez otwartość katalogu określenia zakresu jej czynności w drodze uchwały.	Uwaga nieuwzględniona.
1915	Art. 187 ust. 2	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi dotyczące proponowanego systemu awansów naukowych - uwagi w odniesieniu do przepisów o nadawaniu stopnia doktora wątpliwości budzi redakcja: art. 187 ust. 2 w zakresie, w jakim organ w drodze uchwały może określić szczegółowy tryb postępowania w sprawie nadania stopnia doktora. Należy uznać, że tryb postępowania w przedmiotowej sprawie winien być określony w ramach aktu wykonawczego do ustawy, co ma na celu zapewnienie obiektywnych gwarancji procesowych przeprowadzanego postępowania, spójności zasad procedur oraz zapobieżenia arbitralnego określania przez podmiot doktoryzujący szczegółowych czynności przeprowadzanych w postępowaniu, które mogą wprowadzać niczym nieuzasadnione procedury, które z kolei w sposób nieograniczony mogą być zmieniane, co w konsekwencji może prowadzić do chaosu, czy wręcz nawet braku poszanowania praw kandydata.	Uwaga nieuwzględniona.
1916	Art. 187 ust. 2	KEJN	por. Uwaga ad art. 28: W ustawie powinna znaleźć się podstawa kompetencyjna dla Senatu aby określił procedurę nadawania stopni i występowania z wnioskiem o tytuł. Taka procedura powinna w szczególności określać: zasady powoływania promotora, zatwierdzania tematu, wyznaczania recenzentów, działania komisji. Procedura powinna uwzględniać wpływ na standard stopni i wniosków wszystkich profesorów w uczelni reprezentujących odpowiednie do rozprawy doktorskiej dziedziny i dyscypliny.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1917	Art. 187 ust. 2	Rada Główna	Nie ma powodu, by w ustawie oddzielać wyznaczenie recenzentów od ich wskazania	Uwaga uwzględniona.

	pkt 3	Nauki i Szkolnictwa Wyższego	(art. 187 ust. 2 pkt. 3). Może być: w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora podmiot doktoryzujący wyznacza 2 recenzentów.	
1918	Art. 189	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi dotyczące proponowanego systemu awansów naukowych - uwagi w odniesieniu do przepisów o nadawaniu stopnia doktora wątpliwości budzi redakcja art. 189 w zakresie braku odesłania do odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, o którym mowa była na wstępie.	Uwaga uwzględniona.
1919	Art. 189 oraz art. 190	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	Przepisy art. 189 i art. 190, mające zastosowanie zarówno w procedurze doktorskiej, jak i habilitacyjnej, nie przewidują następujących sytuacji: – w której podmiot doktoryzujący nie wykona zobowiązania z art. 190, – postępowanie w sprawie nadania stopnia dotknięte jest inną wadą o charakterze rażącego naruszenia prawa. Należałoby rozważyć, czy w takich sytuacjach minister bądź RDN nie powinni zostać wyposażeni w środek prawny umożliwiający usunięcie takiej wady.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1920	Art. 190	Osoba fizyczna 53	Należy dodać (ważne): „Podmiot doktoryzujący stwierdza nieważność decyzji o nadaniu stopnia doktora, jeżeli osoba ubiegająca się o stopień przypisała sobie autorstwo istotnego fragmentu lub innych elementów cudzego utworu lub ustalenia naukowego, sfabrykowała lub sfalszowała istotne ustalenie naukowe.”.	Uwaga nieuwzględniona.
1921	Art. 190	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi dotyczące proponowanego systemu awansów naukowych - uwagi w odniesieniu do przepisów o nadawaniu stopnia doktora wątpliwości budzi redakcja art. 190 w zakresie, w jakim nie doprecyzowuje instytucji stwierdzenia nieważności decyzji oraz nie normuje zasadniczego odróżnienia od wznowienia postępowania, o którym mowa w art. 189.	Uwaga uwzględniona.
1922	Art. 192	Osoba fizyczna 92	Postuluje się uwzględnienie w nowej ustawie o szkolnictwie wyższym i nauce tzw. szybkiej ścieżki doktorskiej: Doktorant pisze pracę doktorską bez prowadzenia promotora i bez uprawnień doktoranta. Jeśli uważa, że praca jest skończona składa pracę, wnosi opłatę 50 % i praca zostaje poddana weryfikacji przez odpowiednią komisję profesorską. Jeśli komisja uzna, że jest to wartościowy materiał, wnosi kolejne 50% opłaty i przystępuje do egzaminów doktorskich. Po czym uzyskuje stopień doktora. Jeśli komisja złożona z dyrektorów uzna, że praca nie spełnia wymogów dysertacji doktorskiej zwraca bez rozpatrzenia, jeśli uzna, że temat, przeprowadzone badania i wnioski są wystarczające i na odpowiednim poziomie komisja składa wniosek o dopuszczenie do obrony. Mogą się pojawić drobne uwagi do pracy i wówczas komisja kieruje pracę do korekty i do zmiany. Wady: to doktorant ponosi ryzyko i czas na napisanie i na badania, jeśli praca nie będzie się nadawała to traci pieniądze i czas, narażenie na ostracyzm środowiska naukowego, więc musi to być dobrze opisane. Zalety: szybka ścieżka i droga do doktoratu, danie	Uwaga nieuwzględniona.

			szansy nawet ludziom, którzy z jakiś względów nie mogą uczestniczyć w oficjalnych studiach doktorskich (praca, rodzina, firma). Innowacja: pierwsze na świecie takie podejście. Zgłoszenie projektu do MNiSW w zakresie nowej Ustawy o szkolnictwie wyższym realizuje potrzeby grupy osób.	
1923	Art. 192 pkt 2	Komitet Polityki Naukowej	Sugeruje się uzupełnienie przepisu o wyjaśnienie na czym polega tryb eksternistyczny.	Uwaga nieuwzględniona.
1924	Dział IV, Rozdział 2, Oddział 2 - „Kształcenie doktorantów”	Naczelna Rada Lekarska	Zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązania oraz zawarty w uzasadnieniu do projektu zarzut, że studia doktoranckie są zbyt podobne do studiów magisterskich, mogą w rezultacie doprowadzić do utrudnień w podejmowaniu studiów doktorskich. Należy w związku z tym dofinansować studia doktoranckie i podwyższyć stypendia dla doktorantów.	Uwaga nieuwzględniona.
1925	Dział IV, rozdział 2, oddział 2	Stowarzyszenie Księgowych w Polsce	Zastrzeżenia budzi projekt powołania szkół doktorskich w strukturze uczelni. To oznacza w praktyce oddanie naukowego i organizacyjnego nadzoru nad działalnością tych szkół w ręce senatu. Takie rozwiązanie może prowadzić do istotnych problemów w zakresie postępowań rekrutacyjnych, a potem postępowań o nadanie stopni naukowych. Wątpliwości budzi zasada zatwierdzanego przez Senat jednego programu kształcenia w szkole doktorskiej na danej uczelni; przecież program ten musi być dostosowany do dyscypliny, w ramach której studia te będą się odbywały. Wątpliwości budzą również warunki finansowania działalności szkół doktorskich (kwestia stypendiów i wynagrodzenia członków komisji spoza uczelni). Zapewne będzie to przyczyną trudności finansowych uczelni, aby szkoły te prowadzić zgodnie z narzuconymi zasadami.	Uwaga nieuwzględniona.
1926	Art. 193	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Proponuje się umożliwienie ubiegania się o zewnętrzne środki finansowe i prowadzenia szkół doktorskich uczelniom niezależnie od liczby dyscyplin. Konsolidacja listy dyscyplin wg nowej ustawy spowoduje powstanie uczelni jednodyscyplinowych.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1927	Art. 193	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	<i>1. Kształcenie doktorantów odbywa się w szkole doktorskiej.</i> <i>2. Szkoła doktorska jest zorganizowaną formą kształcenia doktorantów w co najmniej 2 dyscyplinach, o których mowa w ust. 3 lub 4.</i> Rewolucyjną zmianą w obszarze kształcenia doktorantów jest wprowadzenie szkół doktorskich w miejsce studiów doktoranckich. Ogólny kierunek, który ma przynieść zmiana ustawowa oraz idąca za tym filozofia oceniamy pozytywnie, ale jednocześnie w tym miejscu wskazujemy, że w naszej opinii na gruncie nowej ustawy warto rozważyć pewne założenia dla nowej konstrukcji. Podstawową wątpliwością, która powstaje jest charakter szkoły doktorskiej, tj. czy jest ona jednostką organizacyjną, czy jest ona formą kształcenia. W cytowanym art. 193, ust.	Uwaga nieuwzględniona.

		2 użyto sformułowania „<i>szkoła doktorska jest zorganizowaną formą kształcenia</i>” co z jednej strony wskazuje na formę kształcenia, ale z drugiej na wskazuje na formę organizacyjną. Proponujemy zdefiniowanie szkoły doktorskiej jako jednostki podmiotu doktoryzującego odpowiedzialnej za kształcenie. Formą kształcenia natomiast powinien być program doktorski (jak Krajowa Reprezentacja Doktorantów wskazywała we wcześniejszych etapach wstępnych konsultacji), który byłby prowadzony w ramach szkoły doktorskiej. W ramach jednej szkoły doktorskiej mógłby być prowadzony oczywiście więcej niż jeden program szkoły doktorskiej. Jest to nie tylko związane z wymogiem minimum dwóch dyscyplin, co w sposób naturalny wymusza więcej niż jeden program doktorski w szkole doktorskiej, ale także dość powszechnie spotykaną praktyką w zachodnioeuropejskich strukturach. Za bieżące zarządzanie programem doktorskim i za sprawowanie nadzoru merytorycznego nad jego przebiegiem powinien odpowiadać kierownik programu doktorskiego, który byłby analogiczną funkcją (stanowiskiem) do kierownika studiów doktoranckich w rozumieniu obowiązującej dzisiaj ustawy. W naszym odczuciu zagwarantowanie takiej kontynuacji instytucjonalnej jest potrzebne, ponieważ kierownicy studiów doktoranckich to bardzo ważne ogniwa obecnego systemu, niejednokrotnie rozwiązujący potencjalne spory, czy będący wsparciem doktoranta równolegle do jego opiekuna naukowego/promotora w zakresie doboru programu kształcenia. Kierownik programu doktorskiego powinien być powoływany (i odwoływany) przez radę szkoły doktorskiej. Rada szkoły doktorskiej jest organem nieprzewidzianym projektem ustawy, ale w myśl jej zaufania do autonomii podmiotów doktoryzujących – niezabronionym. Proponujemy jednak wymuszenie regulacją ustawową instytucjonalizację kolegialnego organu, który sprawowałby nadzór nad ogólną organizacją programów doktorskich i szkoły doktorskiej, w której te programy doktorskie będą realizowane. W szkolnictwie wyższym powierzanie organom kolegialnym kompetencji o charakterze nadzorczo-kontrolno-rewizyjnym jest dobrą praktyką, która pozwala na koherentne (a czasem konsensualne) podejmowanie decyzji w sprawach dotyczących więcej niż jednej grupy interesariuszy. Jednocześnie należy zauważyć, że kwestia wprowadzenia Rady Szkoły Doktorskiej z racji definicji samej szkoły, która może wykraczać poza obręb jednej uczelni, czy też jednostki naukowej w naszej opinii sprawia, że nasz postulat w znacznej mierze nie stoi w sprzeczności z filozofią ustawy mówiącej o autonomii uczelni w zakresie kreowania swoich struktur wewnętrznych. Należy również zauważyć, że obszar kształcenia doktorantów jest szczególnie istotny oraz podnoszony w tejże reformie, konieczność jego gruntownej przebudowy podkreślana dość powszechnie, a co za tym idzie należy w szczególności sposób zabezpieczyć realną zmianę w tym obszarze. W szkole doktorskiej interesariuszami będą nie tylko doktoranci, ale także pracownicy	
--	--	---	--

			odpowiedzialni za kształcenie doktorantów oraz młodzi naukowcy posiadający stopień doktora, którzy często prowadzą bliską współpracę badawczą z doktorantami i posiadają aktualne spojrzenie na problematykę doktorancką z perspektywy osoby, która jest po pomyślnym zakończeniu procedury w sprawie nadania stopnia doktora, co siłą rzeczy stwarza większy obiektywizm w wydawanych ocenach. Szczegółowy skład rady szkoły doktorskiej powinny regulować wewnętrzne przepisy podmiotu doktoryzującego, natomiast proponujemy, by projekt nowej ustawy przewidywał reprezentacje doktorantów w składzie rady doktorskiej w liczbie nie mniejszej niż odpowiadającej 30% wszystkich członków rady szkoły doktorskiej oraz dodatkowo wspomnianych młodych uczonych (np. do 7 lat po doktoracie) również w liczbie nie mniejszej niż 30%. To w naszej opinii może dać świeże spojrzenie oraz znaczący wpływ osobom, które mają korzystać z oferty takiej szkoły doktorskiej (doktorantów) oraz tych, którzy świeżo po zdobyciu doktoratu mogą w najlepszym stopniu ocenić to o jakie elementy warto uzupełnić proces kształcenia, by stał się lepszy i efektywniejszy. Podkreślić należy także, że szkoła doktorska odpowiada za program kształcenia, nie natomiast za nadawanie stopni doktora w myśl projektu ustawy, dlatego też szczególnie istotny jest wpływ młodych naukowców na jej ofertę oraz sposób funkcjonowania (warto, aby oferowała również pewne zajęcia udoskonalające warsztat i kompetencje badawcze również uczonych posiadających stopień doktora oraz szkolenia wspierające promotorów), nie powinno się natomiast oddawać zarządzania tym tworem jedynie doświadczonemu oraz utytułowanemu gremium naukowemu.	
1928	Art. 193	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się następujące brzmienie ust. 5: „5. Kształcenie w szkole doktorskiej może być prowadzone we współpracy z innym podmiotem, w szczególności przedsiębiorcą, organizacją pozarządową albo zagraniczną uczelnią lub instytucją naukową.”. (Uzasadnienie jak do zmiany w art. 64 ust. 1.) Proponuje się dodanie ust. 8 w brzmieniu: „8. W zakresie monitorowania karier zawodowych, utrzymywanie kontaktu oraz zapewnienie odpowiednich warunków współpracy z absolwentami szkoły doktorskiej, przepisy tej ustawy dotyczące absolwentów uczelni stosuje się odpowiednio.”. (Uzasadnienie jak do zmiany w art. 10.)	Uwaga nieuwzględniona.
1929	Art. 193	Rada Główna Instytutów Badawczych	Utworzenie szkół doktorskich, mających na celu „produkcję doktorów”, zlikwiduje w praktyce instytucję Mistrza i Ucznia. Dalsze osłabienie relacji doktoranta z promotorem nie podniesie, lecz obniży poziom prac doktorskich.	Uwaga nieuwzględniona.
1930	Art. 193	Akademia Sztuk Pięknych	Proponowana szkoła doktorska nosi wszelkie znamiona studiów środowiskowych. Likwiduje więc studia doktoranckie prowadzone przez wydziały. Lektura zapisu nie daje	Uwaga częściowo uwzględniona.

		im. Jana Matejki w Krakowie	żadnych informacji, co do korzyści płynących ze zmiany. Wymogi posiadania tych kategorii naukowych uniemożliwi prowadzenie studiów doktoranckich na większości uczelni artystycznych.	
1931	Art. 193	Nowoczesna	Przepis ten zawiera niesprecyzowane pojęcie „szkoły doktorskiej”. Czym ma ona być, czym kształcenie ma się różnić od dotychczasowych studiów doktoranckich i jakie są zalety tego rozwiązania?	Uwaga nieuwzględniona.
1932	Art. 193	Nowoczesna	Można by się zastanowić nad kwestią zwiększenia stypendiów (zamiast 110% - 130% do oceny śródkresowej, po ocenie śródkresowej – 190%).	Uwaga nieuwzględniona.
1933	Art. 193	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi dotyczące proponowanego systemu awansów naukowych - uwagi w odniesieniu do przepisów o nadawaniu stopnia doktora wątpliwości budzi redakcja: art.193.1 - w przypadku uczelni medycznych ten artykuł należy uzupełnić zapisem, który umożliwi lekarzom robienie doktoratu równolegle ze specjalizacją lekarską.	Uwaga nieuwzględniona.
1934	Art. 193	KEJN	Wątpliwości budzi konstrukcja szkoły doktorskiej. Czy ma to być jednostka organizacyjna uczelni (nazwa na to wskazuje)? Jak jest uzasadnienie wymagania kształcenia doktorantów w dwóch dziedzinach, przy jednoczesnym zakazie prowadzenia dwóch szkół w tej samej dyscyplinie (a w każdym przypadku może występować łącznie z inną).	Uwaga nieuwzględniona.
1935	Art. 193	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	Propozycja zmiany: 2. Szkoła doktorska jest zorganizowaną formą kształcenia doktorantów w co najmniej 2 dyscyplinach, o których mowa w ust. 3 lub 4, a w przypadku uczelni artystycznych w co najmniej jednej dyscyplinie. 3. Szkoła doktorska może być prowadzona przez uczelnię, uczelnię federacyjną, instytut PAN, instytut badawczy albo międzynarodowy instytut posiadające kategorię naukową A+, A albo B+ w co najmniej 2 dyscyplinach, zwane dalej „podmiotem prowadzącym szkołę doktorską”. 3a. Szkoła doktorska może być prowadzona przez uczelnię artystyczną posiadającą kategorię naukową A+, A albo B+ w co najmniej 1 dyscyplinie, zwaną dalej „podmiotem prowadzącym szkołę doktorską”. Uzasadnienie: Alternatywa – zwiększenie liczby dyscyplin Nieuwzględnienie specyfiki uczelni artystycznych.	Uwaga uwzględniona.
1936	Art. 193	Uniwersytet Jagielloński	W wypadku dużych uczelni powstają wątpliwości co do możliwości efektywnego i rzetelnego przeprowadzania postępowań w sprawie nadania stopnia doktora, nawet po utworzeniu nowego systemu szkół doktorskich. Zakładając, że musiałyby zostać powołane komisje senackie (projekt przewiduje taką możliwość, jak należy domniemywać bez konieczności zatwierdzania uchwał komisji przez senat) to wobec postępującej specjalizacji badań komisje te nie powinny działać jako komisje stałe. Powoływanie ich, wzorem dotychczasowej praktyki, dla przeprowadzenia postępowania w konkretnej sprawie po-	Uwaga nieuwzględniona.

			wodowałoby rozrost działań biurokratycznych zamiast oczekiwanej deregulacji. Nie jest w pełni zrozumiałe dlaczego szkoły doktorskie mają stanowić formę kształcenia w co najmniej 2 dyscyplinach (nawet z uwzględnieniem korekty ich systemu, zapowiadanej w projekcie ustawy, art. 193 ust. 2 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce). Nie będzie to miało bezpośredniego przełożenia na interdyscyplinarność skoro zgodnie z art. 172 ust. 5 projektu jeśli dysertacja obejmuje zagadnienia z więcej niż jednej dyscypliny to wskazuje się i tak jedną dyscyplinę - tę z której nadaje się stopień doktora (albo doktora habilitowanego).	
1937	Art. 193	Politechnika Łódzka	Odczytując projekt zauważamy, że szkoła doktorska jest formą kształcenia doktorantów w co najmniej 2 dyscyplinach. Może być ona prowadzona przez uczelnię, uczelnię federacyjną, instytut PAN, instytut badawczy lub międzynarodowy instytut posiadające kategorię A+, A lub B+ w co najmniej 2 dyscyplinach. Szkoła doktorska nie może być prowadzona przez związek uczelni (dopuszczony w art. 39) co oznacza brak możliwości tworzenia środowiskowych szkół doktorskich. Natomiast studia I i II stopnia mogą być prowadzone przez uczelnię wspólnie z inną uczelnią (art. 63 ust. 1). Być może jest to świadome ograniczenie możliwości prowadzenia szkół doktorskich, być może jest to przeoczenie.	Uwaga nieuwzględniona.
1938	Art. 193	Rada Kuratorów Wydziału IV Nauk technicznych PAN	Wykorzystując możliwości, które tworzą przepisy projektowanej ustawy należałoby utworzyć, przy zachowaniu istotnej roli PAN w tym przedsięwzięciu, strukturę ogólnokrajową jednostek prowadzących na najwyższym możliwie poziomie studia doktorskie i wykorzystujących dostępne zasoby szkół wyższych, instytutów PAN oraz instytutów badawczych. Strukturę tę, ze względu na jej zadania i ogólnokrajowy charakter, proponuje się określić jako „Narodową Sieć Szkół Doktorskich”. Dzięki wprowadzeniu struktury sieciowej szkół doktorskich uzyska się możliwość dodatkowej, poza kategoryzacją i oceną wewnętrzną w Instytucji Bazowej, oceny działalności szkół, a także możliwość zapewnienia porównywalnego poziomu badań i studiów oraz poziomu nadawanych stopni doktora. Uzyskuje się także środki do wprowadzania współpracy i konsolidacji środowiskowej, w szczególności w środowiskach regionalnych.	Uwaga nieuwzględniona.
1939	Art. 193	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	Zgodnie z projektowanym brzmieniem art. 193 szkoła doktorska jest zorganizowaną formą kształcenia doktorantów w co najmniej 2 dyscyplinach i może być prowadzona przez uczelnie posiadające kategorię naukową A+, A albo B+ w co najmniej 2 dyscyplinach. Powyższe propozycje zapisów wykluczają możliwość tworzenia szkół doktorskich przez uczelnie artystyczne, które prowadzą kształcenie w ramach jednej dyscypliny. Jednocześnie warto zwrócić uwagę, że powyższe zapisy uniemożliwiają uczelniom artystycznym – dziś z powodzeniem kształcącym na wysokim poziomie niewielkie grupy doktorantów - prowadzenie szkół doktorskich, umożliwiają jednocześnie kształcenie w dyscyplinach	Uwaga uwzględniona.

			artystycznych w szkołach doktorskich powołanych przez uczelnie nieartystyczne. Mieliśmy już okazję zasygnalizować powyższy problem, przesyłając uwagi KRUA do projektu Ustawy 2.0, a nasze propozycje zmian art. 193 miały następujące brzmienie: „2. Szkoła doktorska jest zorganizowaną formą kształcenia doktorantów w co najmniej 2 dyscyplinach, a w przypadku uczelni artystycznych w co najmniej jednej dyscyplinie, o których mowa w ust. 3 lub 4.” „3. Szkoła doktorska może być prowadzona przez uczelnię, uczelnię federacyjną, instytut PAN, instytut badawczy albo międzynarodowy instytut posiadające kategorię naukową A+, A albo B+ w CO najmniej 2 dyscyplinach, a w przypadku uczelni artystycznej w co najmniej jednej dyscyplinie, zwane dalej „podmiotem prowadzącym szkołę doktorską”. Alternatywnym rozwiązaniem jest zwiększenie liczby dyscyplin w dziedzinie „Sztuka” tak, aby poszczególne uczelnie artystyczne, przy zachowaniu wszystkich jakościowych uwarunkowań wynikających z ustawy, miały szansę powołania szkół doktorskich. Na przykład dyscypliny: sztuki muzyczne oraz sztuki plastyczne uzupełnione zostałyby odpowiednio o dyscypliny: teoria muzyki oraz sztuki projektowe, a w uczelniach teatralno-filmowych funkcjonowałyby rozdzielone 2 dyscypliny: sztuki filmowe oraz sztuki teatralne. Takie rozwiązanie pozwoliłoby na zachowanie zapisu projektu ustawy, bez konieczności stosowania odstępstw dla uczelni artystycznych.	
1940	Art. 193	Komitet Nauk Pedagogicznych PAN	Projekt Ustawy zakłada, że na uczelniach mają być organizowane szkoły doktorskie - odpowiednik dzisiejszych studiów doktoranckich. Słuchacze owych szkół doktorskich mają mieć wysokie stypendia - od 110 do 170% średniej pensji krajowej. Prowadzenie tych szkół będzie, jak należy przypuszczać dużym wysiłkiem finansowym dla uczelni. A jednocześnie, posiadanie wypromowanych doktorów nie będzie miało żadnego znaczenia w awansie naukowym na stopnień doktora habilitowanego czy profesora tytularnego. A zatem, prowadzenie szkół doktorskich nie bardzo będzie się uczelniom opłacało. Trudno zrozumieć jak ta sytuacja ma regulować relacje, która od zawsze była podstawą badań naukowych, czyli relacja mistrz-uczeń. To zadaniem profesorów jest tworzyć swoje szkoły naukowe, utrzymywać kontakty z uczniami, czuwać nad ich rozwojem naukowym i pomagać w różnych sytuacjach życiowych. W ustawie nie ma jednak żadnych motywatorów by samodzielni pracownicy nauki pracowali nad rozwojem młodszej kadry naukowej. Przeciwnie podkreśla się, że ich byt na uczelni nie ma żadnego znaczenia, ani dla kształcenia studentów (zniesienie minimów kadrowych) ani dla pracy z młodymi adeptami nauki. Jedynym wyznacznikiem ich „przydatności” mają być granty naukowe i publikacje w czasopiśmie zagranicznych.	Uwaga nieuwzględniona.
1941	Art. 193 i n.	Naczelna Rada	Zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązania oraz zawarty w uzasadnieniu do projek-	Uwaga nieuwzględniona.

		Lekarska	tu zarzut, że studia doktoranckie są zbyt podobne do studiów magisterskich, mogą w rezultacie doprowadzić do utrudnień w podejmowaniu studiów doktoranckich. Należy dofinansować studia doktoranckie i podwyższyć stypendia dla doktorantów.	
1942	Art. 193 i n.	Instytut Sławi- styki PAN, Instytut Roz- woju Wsi i Rolnictwa PAN oraz Instytut Badań Literac- kich PAN	Propozycja do rozważenia – pozostawienie możliwości prowadzenia niestacjonarnej działalności dydaktycznej, w takich np. dyscyplinach jak ekonomia czy prawo, gdzie słuchacze nie oczekują gwarancji socjalnych ze względu na fakt, że prowadzą własną działalność dochodową.	Uwaga nieuwzględniona.
1943	Art. 193 ust. 1	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piastów Ślą- skich we Wro- cławiu	Kształcenie doktorantów nie powinno odbywać się w „szkole”. Szkoła – to szkoła (pod- stawowa, ponadpodstawowa), uczelnia to uczelnia, doktoranci przynależą do uczelni. Nadawanie nazwy „szkoła doktorska” obniża rangę, deprecjonuje kształcenie doktoran- tów (i kojarzy się ze szkoła np. fryzjerską lub „szkółką”). Vide: art. 17 (Akademia – uczelnia akademicka, politechnika etc).	Uwaga nieuwzględniona.
1944	Art. 193 ust. 1	Akademia Ignatianum w Krakowie	Niefortunność nazw. „Szkoła doktorska” czy „studia doktorskie” Uwaga do nazwy: Wyraz <i>szkoła</i> nie jest fortunnym określeniem, obniża rangę przedsięwzięcia. Powinna zostać przywrócona nazwa studia doktorskie.	Uwaga nieuwzględniona.
1945	Art. 193 ust. 1	KRAUM, Pomorski Uni- wersytet Me- dyczny	W przypadku uczelni medycznych ten artykuł należy uzupełnić zapisem, który umożliwi lekarzom robienie doktoratu równoległe ze specjalizacją lekarską. Na uczelniach medycznych kształcenie w Szkole Doktorskiej może być realizowane równoległe z odbywaniem rezydentury.	Uwaga nieuwzględniona.
1946	Art. 193 ust. 1 i 2	Uniwersytet w Białymstoku	Kształcenie doktorantów odbywa się w szkole doktorskiej. 2. Szkoła doktorska jest zor- ganizowaną formą kształcenia doktorantów w co najmniej 2 dyscyplinach, o których mowa w ust. 3 lub 4. Niejasna forma powoływania szkół doktorskich. Ile szkół może być w uczelni? Jedna czy więcej.	Uwaga nieuwzględniona.
1947	Art. 193 ust. 2	Osoba fizyczna 4	Papieski Wydział Teologiczny we Wrocławiu obecnie posiada uprawnienia doktorskie i habilitacyjne. Jeżeli, w wyniku oceny parametrycznej, otrzyma kategorię A, to w świetle nowej ustawy te uprawnienia pozostaną. Jednak ocena parametryczna dotyczy tylko teo- logii. Co prawda uczelnia posiada uprawnienia do kształcenia na kierunku filozofia i pedagogika na studiach pierwszego i drugiego stopnia, ale nie posiada w tym zakresie uprawnień doktorskich. Posiadanie kategorii A tylko w jednej dyscyplinie nie daje uczelni, w świetle nowych zasad, możliwości utworzenia szkoły doktorskiej. Uczelnia może zatem posiadać uprawnienia do nadawania stopnia doktora w dyscyplinie teologia, ale to uprawnienie będzie „martwe”, bo nie będzie mogła utworzyć szkoły doktorskiej (z	Uwaga uwzględniona.

			powodu braku ewaluacji drugiej dyscypliny). Wydaje się, że, w świetle zaproponowanych rozwiązań prawnych, jedynym sposobem przygotowania rozprawy doktorskiej będzie tryb eksternistyczny. Jak zatem mówić o podniesieniu poziomu doktoratów i kształcenia doktorów? Pozostaje też kwestia prawa kościelnego, które uczelnia musi wypełnić, a które oczekuje od doktorów odbycia studiów doktoranckich. W celu utworzenia szkoły doktorskiej uczelnia nie może utworzyć federacji, gdyż te, w świetle proponowanych rozwiązań prawnych, dotyczą uczelni publicznych. Wydaje się zatem zasadne zniesienie minimalnego ograniczenia przy tworzeniu szkoły doktorskiej, które zgodnie z projektem wynosi dwie dyscypliny – tak by uczelnia posiadająca kategorię B+ tylko w jednej dyscyplinie mogła utworzyć szkołę doktorską. Możliwe też jest zniesienie tego ograniczenia tylko w odniesieniu do wybranych dyscyplin, np. teologii, dyscyplin artystycznych. Ewentualnie można przyjąć rozwiązanie, które zniósłoby to ograniczenie do roku 2026, czyli tak by uczelnia mogła przygotować się do ewaluacji w drugiej dyscyplinie. Jest to proces, który nie jest możliwy do zrealizowania natychmiast, czyli możliwość ewaluacji dotyczyłaby kolejnego czterolecia (nie 2017-2020 ale 2021-2024) – uczelnia może utworzyć szkołę doktorską przy jednej dyscyplinie posiadającej kategorię, ale od roku 2026 musi posiadać kategorie w dwóch dyscyplinach.	
1948	Art. 193 ust. 2	Komitety Nauk Prawnych PAN	Zastrzeżenia budzi regulacja, że szkoła doktorska obligatoryjnie musi być prowadzona w dwóch dyscyplinach naukowych. Powstaje pytanie dlaczego uczelnia lub instytut PAN (np. Instytut Nauk Prawnych) nie mogą powołać prawniczej szkoły doktorskiej? Są dyscypliny naukowe bardzo szerokie, jak np. prawo lub medycyna, w przypadku których nakaz prowadzenia szkoły doktorskiej w dwóch dyscyplinach wydaje się niezrozumiały. Jeśli dana uczelnia ma prawo do nadawania stopnia doktora w dwóch bardzo odległych od siebie dyscyplinach (np. teologia i weterynaria), to będzie musiała prowadzić szkołę doktorską w tych dwóch dyscyplinach, co będzie konstrukcją sztuczną. Poza tym, nawet gdy szkoły doktorskie będą prowadzone w dwóch dyscyplinach, nie wynika z tego (w sposób oczywisty), że powstawać będą prace doktorskie w tych właśnie dyscyplinach jako prace interdyscyplinarne. Tego nie da się zresztą nakazać (inaczej oznaczałoby to, że każda praca z prawa cywilnego powinna uwzględniać również badania z zakresu kryminologii, bo kryminologia jest traktowana jako odrębna dyscyplina naukowa wg OECD, mimo że w Polsce traktowana jest jako gałąź prawa).	Uwaga nieuwzględniona.
1949	Art. 193 ust. 3	Komitet Polityki Naukowej	Proponuje się brzmienie: „3. Szkoła doktorska może być prowadzona przez uczelnię, uczelnię federacyjną, instytut PAN, instytut badawczy albo międzynarodowy instytut posiadające kategorię naukową A+, A albo B+ w co najmniej 2 dyscyplinach, <u>lub kategorię A+ albo A w co najmniej jednej dyscyplinie</u>, zwane dalej „podmiotem prowadzącym szkołę doktorską”.”. Uczelnie „przymiotnikowe”, instytuty badawcze i PAN często są wąsko wyspecjalizo-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			wane. Obecny przepis pozbawiałby takie podmioty możliwości prowadzenia szkół doktorskich nawet jeśli mają bardzo wysoki poziom.	
1950	Art. 193 ust. 3	Komitet Nauk o Literaturze PAN	Planowana reforma zawiera wiele cennych propozycji, np. w zakresie kształcenia doktorów, ale wielką niewiadomą merytoryczną i organizacyjną są szkoły doktorskie, które mają kształcić przyszłych doktorów w zakresie co najmniej dwóch dziedzin (powiedzmy polonistycznej i historycznej czy polonistycznej i filozoficznej?). Miałby za tym przemawiać argument interdyscyplinarności i zacytowane przykłady takich rozwiązań stosowanych w niektórych krajach zachodnich. Na wszelki wypadek nie przywołano krajów, w których szkoły doktorskie nie funkcjonują. Pojawia się pytanie, co z doktoratami wąsko specjalistycznymi, które nie zostały pomyślane interdyscyplinarnie? Ich autorzy mieliby obowiązkowo uczestniczyć w zajęciach tak zorganizowanej szkoły doktorskiej, czy od razu decydować się na przygotowanie doktoratu "z wolnej stopy"? Nie jest jasne, czy w nowej rzeczywistości znika rola promotora doktoratu.	Uwaga nieuwzględniona.
1951	Art. 193 ust. 3	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Szkoła doktorska może być prowadzona przez uczelnię, uczelnię federacyjną, instytut PAN, instytut badawczy albo międzynarodowy instytut w <u>dyscyplinach w których</u> posiadające kategorię naukową A+, A albo B+ w co najmniej 2 dyscyplinach , zwane dalej „podmiotem prowadzącym szkołę doktorską”.	Uwaga nieuwzględniona.
1952	Art. 193 ust. 6	Osoba fizyczna 47	Zapis sugeruje, że szkołę doktorską prowadzi się w ramach tylko jednej dyscypliny, co jest niezgodne z zapisem art. 193 ust. 2. Bardziej właściwy wydaje się zapis: „Podmiot prowadzący szkołę doktorską może kształcić doktorantów w danej dyscyplinie tylko w jednej szkole doktorskiej.”	Uwaga nieuwzględniona.
1953	Art. 193 ust 6	Dział Kształcenia Uniwersytetu Gdańskiego	Ten przepis spowoduje, że uczelnia będzie miała ograniczoną możliwość tworzenia interdyscyplinarnych szkół doktorskich. Jeżeli stworzymy szkołę doktorską z dyscyplin: ekonomia, finanse i zarządzanie, to żadnej z tych dyscyplin nie będzie można wykorzystać w innej szkole, co ogranicza ofertę i koncepcję interdyscyplinarnych studiów. Ekonomia z powodzeniem mogłaby być ponownie wykorzystana w połączeniu np. z prawem.	Uwaga częściowo uwzględniona.
1954	Art. 193 ust. 6	Obywatele Nauki	Zapis „podmiot prowadzący szkołę doktorską może prowadzić tylko jedną szkołę doktorską w danej dyscyplinie” w znacznym stopniu ograniczy interdyscyplinarną współpracę w uczelniach. Oznacza on bowiem, że np. fizyka, jeśli stworzy szkołę doktorancką z chemią, to nie będzie mogła współpracować z biologią. Wielość możliwych połączeń w większym stopniu odpowiada współczesnym wyzwaniom nauki niż tworzenie gigan-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			tów obejmujących wszystkie istniejące dyscypliny. Postuluje się usunięcie tego ustępu.	
1955	Art. 194	KEJN	Zapisy nie obejmują wszystkich możliwości, które mogą wystąpić. W szczególności nie jest jasne co się dzieje jeśli uczelnia traci kategorię B+ w jednej z dwóch reprezentatywnych dyscyplin, zachowując w drugiej, a jednocześnie ta dyscyplina nie jest reprezentowana w innej szkole doktorskiej. Lub po prostu uczelnia ma tylko jedną szkołę doktorską.	Uwaga nieuwzględniona.
1956	Art. 194 ust. 1	Uniwersytet w Białymstoku	Przepis komplikuje prowadzenie szkoły doktorskiej, która w danej dyscyplinie może przestać istnieć w trakcie rozpoczętego cyklu kształcenia, np. po 2 latach uczenia studenta.	Uwaga nieuwzględniona.
1957	Art. 195 ust. 2	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	Za zasadne uważamy określenie wymogu zaopiniowania zasad przeprowadzanego konkursu w ramach rekrutacji do szkoły doktorskiej przez właściwy organ samorządu doktorantów. Opinia przedstawicieli doktorantów, którzy doświadczyli procedury rekrutacyjnej może być bardzo wartościowym materiałem w zakresie podejmowania decyzji o zasadach rekrutacji kolejnych doktorantów. Propozycja korekty: Art. 195 ust. 2 <i>Rekrutacja do szkoły doktorskiej odbywa się w drodze konkursu na zasadach określonych przez organ, o którym mowa w art. 173 ust. 1 i zaopiniowanych przez właściwy organ samorządu doktorantów.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
1958	Art. 195 ust. 3	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	W zakresie miejsca publikacji należy również trzymać się zasady, że obowiązki publikacyjne powinny być wiązane z Biuletynem Informacji Publicznej podmiotu. W tym kontekście należy odnieść się do uwagi ogólnej nr 1.	Uwaga uwzględniona.
1959	Art. 195 ust. 4	Dział Rekrutacji na Studia UJ	Propozycja zmiany – nowe brzmienie: „art. 195 ust. 4. Wyniki konkursu są jawne i ogłaszane na stronach internetowych szkoły doktorskiej: 1) w terminie 14 dni od ogłoszenia listy przyjętych i nieprzyjętych do szkoły doktorskiej, kandydat może złożyć do podmiotu prowadzącego szkołę doktorską wniosek o sporządzenie uzasadnienia rozstrzygnięcia; 2) uzasadnienie sporządza się w terminie 14 dni od daty złożenia wniosku; 3) w terminie 14 dni od daty doręczenia uzasadnienia kandydat może wnieść do organu określonego w regulaminie szkoły doktorskiej, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy; 4) na rozstrzygnięcie organu służy skarga do sądu administracyjnego.” Podobnie jak w przypadku art. 76, proponuje się uproszczenie procedury poprzez wprowadzenie rozwiązania zaczerpniętego z procedury cywilnej i prawa oświatowego. Zaproponowane rozwiązanie zapewnia kandydatowi możliwość wniesienia środka zaskarżenia na podstawie otrzymanego uzasadnienia do rozstrzygnięcia, które wydaje się	Uwaga nieuwzględniona.

			na wniosek kandydata.	
1960	Art. 195 ust. 4	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	Docenić należy zmianę w ust. 1 w porównaniu do obecnie obowiązującej ustawy <i>Prawo o szkolnictwie wyższym</i> , która precyzuje, że wyniki każdego postępowania w sprawie przyjęcia na studia mają charakter jawny. Jednak doświadczenie FPS płynące z projektu badającego rekrutację na studia oraz projektu „Transparentne uczelnie”, należałoby sprecyzować, w jaki sposób tą jawność uczelnie mają zapewnić. Niestety są w Polsce uczelnie, które przyjmują założenie, że sformułowanie stwierdzające, iż wyniki „są jawne” oznacza, iż udostępnia się je dopiero „na wniosek”. Tymczasem stwierdzenie ustawodawcy, że wyniki są jawne powinno bez wątpienia oznaczać obowiązek ich publikacji w oficjalnym publikatorze podmiotu. Biorąc pod uwagę całość ustawy i jej szczegółowość w zakresie instruowania o sposobie wykonania obowiązków publikacyjnych, należałoby dodać, że wyniki są publikowane w Biuletynie Informacji Publicznej podmiotu przez okres pięciu lat od zakończenia rekrutacji.	Uwaga nieuwzględniona.
1961	Art. 195 ust. 4 i 5	Komitet Nauk Prawnych PAN	Podniesione uwagi do art. 76 ust. 2 przez Komitet należy odnieść także do art. 195 ust. 4 i 5, który przewiduje podobne rozwiązanie w odniesieniu do rekrutacji do szkoły doktorskiej.	Uwaga nieuwzględniona.
1962	Art. 195 ust. 5	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	Za błędne należy uznać odejście od zasady, że wszystkie decyzje w sprawie przyjęcia na studia są wydawane w drodze decyzji administracyjnej. W obecnie proponowanym ust. 2 taką formę ma mieć decyzja tylko przy odmowie przyjęcia, co może mieć wiele negatywnych konsekwencji dla kandydatów. Wszakże kandydaci nie muszą akceptować każdego rozstrzygnięcia o przyjęciu ich na studia, gdyż niektóre tego rodzaju decyzje mogą być dla nich tylko częściowo korzystne, np. przyznawać niższą liczbę punktów, umieszczać niżej na liście rankingowej. Proponowany przepis pozbawia kandydatów możliwości zbadania takiej decyzji przez sąd administracyjny. Takie rozwiązanie wydaje się mieć także niewielkie znaczenie praktyczne, gdyż organ rekrutacyjny ma prawo odstąpić od wydania uzasadnienia, jeśli w pełni zrealizowano wniosek kandydata. Z tego powodu, niezrozumiałe jest odejście od zasady, że wszystkie decyzje są wydawane w drodze decyzji administracyjnej.	Uwaga nieuwzględniona.
1963	Art. 195 ust. 5	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN, PAN (KRASP)	Odmowa przyjęcia do szkoły doktorskiej następuje w drodze decyzji administracyjnej. Czy powyższe oznacza, że kpa będzie stosowany wprost? W aktualnie obowiązującej ustawie kpa był stosowany odpowiednio, co pozwalało uwzględnić specyfikę szkoły wyższej przy wydawaniu rozstrzygnięć.	Uwaga nieuwzględniona.
1964	Art. 195 ust. 5	KRAUM, Uniwersytet	Doprecyzowanie, iż zarówno odmowa jak i przyjęcie do szkoły doktorskiej będzie następowało w drodze decyzji administracyjnej.	Uwaga nieuwzględniona.

		Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie		
1965	Art. 195 ust. 5	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Odmowa przyjęcia do szkoły doktorskiej następuje w drodze decyzji administracyjnej. Czy powyższe oznacza, że kpa będzie stosowany wprost? W aktualnie obowiązującej ustawie kpa był stosowany odpowiednio, co pozwalało uwzględnić specyfikę szkoły wyższej przy wydawaniu rozstrzygnięć	Uwaga nieuwzględniona.
1966	Art. 196	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Rada Główna zwraca uwagę na potrzebę określenia maksymalnego i minimalnego nakładu pracy, wyrażonego w liczbie godzin, związanego z realizacją przez doktoranta zajęć, w ramach szkoły doktorskiej. Brak stosownej regulacji może doprowadzić do dwóch skrajnych i patologicznych przypadków, a mianowicie całkowitego braku zajęć w szkole doktorskiej lub przeciążania doktorantów nadmierną liczbą zajęć.	Uwaga nieuwzględniona.
1967	Art. 196	Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	Spore wątpliwości budzi zanik funkcji opiekuna.	Uwaga nieuwzględniona.
1968	Art. 196	Osoba fizyczna 117 (KRASP)	Celowe byłoby wymaganie zdefiniowania przez uczelnię – jako elementu programu kształcenia – oczekiwanych kompetencji posiadacza stopnia doktora – zgodnych z opisem poziomu 8 w PRK (art. 181 ust. 1 pkt 2) oraz rozwiązaniami przyjętymi przez renomowane uczelnie zagraniczne. Miałoby to na celu m.in. zwrócenie uwagi na kompetencje „uniwersalne”, niezwiązane z dyscypliną naukową/artystyczną, w której nadany będzie stopień, ważne zwłaszcza dla osób realizujących karierę zawodową w instytucjach pozaakademickich (w szczególności wdrażających innowacji oparte na wykorzystaniu wyników badań).	Uwaga nieuwzględniona.
1969	Art. 196 ust. 1	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	Pragnąc podkreślić konieczność odmiennej filozofii oraz myślenia o kształceniu w szkołach doktorskich od sposobu organizacji kształcenia na I i II stopniu studiów za zasadne uważamy okres kształcenia w szkole doktorskiej zdefiniować w latach, nie zaś semestrach. W opinii Krajowej Reprezentacji Doktorantów należy odejść od semestralnych zajęć, a organizować pewne bloki zajęciowe, być może wprowadzić elementy szkół letnich doktoranckich, to pozwoli również na znacznie łatwiejsze zaangażowanie czołowych krajowych i zagranicznych profesorów w proces kształcenia doktorantów. Znacznie łatwiej zaprosić światowej sławy osobę na tygodniowy cykl wykładów niż semestralny przedmiot. Dodatkowo pewne w naszej ocenie wskazane kompetencje np. w zakresie pozyskiwania środków grantowych powinny być przewidziane w programie kształcenia, ale opierać się o kilkugodzinne warsztaty dedykowane dla konkretnych kon-	Uwaga nieuwzględniona.

			kursów/źródeł finansowania. Propozycja korekty: Art. 196. ust. 1. <i>Kształcenie w szkole doktorskiej trwa od 3 do 4 lat.</i>	
1970	Art. 196 ust. 1	Osoba fizyczna 47	Zapis narzuca konieczność stworzenia programu studiów doktoranckich z podziałem semestralnym. Jeżeli nie jest to intencją autorów projektu, to należy rozważyć zmianę zapisu.	Uwaga nieuwzględniona.
1971	Art. 196 ust. 2	Konferencja Rektorów Pol- skich Uczelni Technicznych (KRASP)	Czy nie lepiej najpierw wyznaczyć opiekuna naukowego, a nie od razu promotora, bo przecież student nie ma jeszcze otwartego przewodu.	Uwaga nieuwzględniona.
1972	Art. 196 ust. 2	Obywatele Nauki	Nie jest jasne, kto wyznacza promotora(ów). Proponuje się uzupełnić przepis o jasne wskazanie, że obowiązek wyznaczenia promotora spoczywa na jednostce prowadzącej szkołę doktorską i odbywa się na podstawie jej wewnętrznych przepisów. W art. 196 brak zapisu umożliwiającego zmianę promotora, co powinno być wyraźnie zagwarantowane. Proponuje się dodanie ustępu o następującej treści: „6. Doktorantowi przysługuje prawo zmiany promotora. Procedurę w tym zakresie określa regulamin szkoły doktorskiej.”	Uwaga częściowo uwzględniona.
1973	Art. 196 ust. 2	Pracownicy i studenci UW	Zlikwidowana zostaje rola promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim. Choć rola taka funkcjonuje od niedawna, i trudno o dogłębną ocenę jej sensowności, nie ma wyraźnych przesłanek za jej likwidacją.	Uwaga nieuwzględniona.
1974	Art. 196 ust. 2	Pracownicy i studenci UW	Doktorant w momencie wstępowania do szkoły doktorskiej ma mieć natychmiast otwierany przewód i przydzielanego promotora, co grozi podejmowaniem się tej roli przez losowe osoby „z łapanek” – na przykład w przypadku doktorantów przychodzących z innych uczelni, które nie znają jeszcze tematyki badawczej i osobowości poszczególnych kandydatów na promotorów.	Uwaga uwzględniona.
1975	Art. 196 ust. 5	Krajowa Re- prezentacja Doktorantów	Ważne jest również odpowiedzialne uregulowanie praktyk dydaktycznych odbywanych przez doktorantów. Wychodzimy z założenia, że dobrym rozwiązaniem jest wprowadzenie mechanizmu niepozwalającego na regularne obarczenie doktoranta obowiązkiem odbywania praktyk dydaktycznych w wymiarze 90 godzin rocznie, czyli przeważnie sumarycznie 360 godzin w toku kształcenia w szkole doktorskiej. Uważamy, że mając na względzie tworzenie warunków do odpowiedniej jakości dydaktyki doktorant nie powinien być obarczany zajęciami już w pierwszym roku szkoły doktorskiej. Na tym etapie powinien opracować indywidualny plan swojej pracy (w ciągu 6 m-cy zgodnie z art. 197 ust. 1.) oraz nabyć kompetencje związane z prowadzeniem zajęć – odbyć seminarium pedagogiczne, doksztalić się na temat nowoczesnych form kształcenia, realnie przygo-	Uwaga nieuwzględniona.

			tować do poprowadzenia zajęć ze studentami, od których niejednokrotnie doktorant jest niewiele starszy lub zna jako kolegów ze studiów z młodszego rocznika. Z drugiej strony w naszym odczuciu nie powinno również obciążać się nadmiernie dydaktyką doktoranta kończącego kształcenie w szkole doktorskiej, kiedy to niezbędny jest czas na pisanie rozprawy doktorskiej oraz opracowywanie ostatecznych wyników badań. Dlatego proponujemy przy maksymalnym progu 90h/rocznie dodatkowy 240 godzin obciążenia dydaktycznego w całym okresie kształcenia w szkole doktorskiej, by z jednej strony w sposób naturalny wyłączyć dydaktykę na pierwszym roku (potencjalne 90h) i umożliwić obniżenie wymiaru godzin dydaktycznych pod koniec okresu kształcenia w szkole doktorskiej. Dodatkowo niespodziewanie może to być również drobny element ułatwiający mobilność, ponieważ wyjazd na staż lub wymianę pozwoli możliwe obciążenie dydaktyczne rozłożyć elastyczniej na cały okres i nie będzie to bariera w zgodzie na wyjazd doktoranta po stronie jego jednostki. Mając powyższe argumenty na względzie, za cel stawiając sobie tworzenie efektywnego systemu kształcenia doktorantów oraz dążenie do odpowiedniej jakości zajęć dydaktycznych prowadzonych przez doktorantów, proponujemy uzupełnienie projektowanego przepisu art. 196 ust. 5 opiniowanej ustawy o sformułowanie "i nieprzekraczającym 240 godzin w trakcie kształcenia doktoranta w szkole doktorskiej". Propozycja korekty: Art. 196 ust. 5 <i>Program kształcenia może przewidywać odbywanie praktyk zawodowych w formie prowadzenia zajęć lub uczestniczenia w ich prowadzeniu, w wymiarze nieprzekraczającym 90 godzin dydaktycznych rocznie i nieprzekraczającym 240 godzin w trakcie kształcenia doktoranta w szkole doktorskiej.</i>	
1976	Art. 196 ust. 5	Osoba fizyczna 12	Proponuje się znieść obowiązek prowadzenia zajęć dydaktycznych przez doktorantów (aktualnie pomiędzy 10 a 90 godzin). Dotychczasowa praktyka w uczelniach pokazała, że nie są na nich zatrudniani nowi asystenci, adiunkci etc., lecz zajęcia dydaktyczne (często ponadwymiarowe, tzn. powyżej 90 godzin) są prowadzone przez doktorantów, a to ma następujące skutki: – doktorant nie może się skupić na prowadzeniu swoich badań naukowych, – doktorant nie może się skupić na przygotowaniu swojej dysertacji doktorskiej, – nie są zatrudniani nowi pracownicy w jednostce, w której realizowane są badania, – doktorant w ciągu czterech pierwszych lat nie broni doktoratu, ani nie otwiera przewodu doktorskiego, – doktoranci często na przedłużeniu studiów, mimo opóźnienia w badaniach również na V i VI roku, są obowiązani do prowadzenia zajęć dydaktycznych.	Uwaga nieuwzględniona.
1977	Art. 196 ust. 5	Nowoczesna	90 godzin dydaktycznych rocznie powinno zostać zmniejszone na 60 godzin dydaktycz-	Uwaga nieuwzględniona.

			nych rocznie. Doktoranci powinni w tym czasie skupić się na kwerendach bibliotecznych i pisaniu doktoratu, nie zaś na prowadzeniu zajęć. Sześćdziesiąt godzin jest wystarczające aby nabrać praktyki i ogłady w prowadzeniu zajęć. Ponadto należy pamiętać, że doktoranci bardzo często są obciążani przez swoich promotorów różnymi dodatkowymi zajęciami, które zajmują im dużo czasu.	
1978	Art. 197	KEJN	Nie jest jasne jaki organ powołuje promotora (p. uwaga ad art. 28 i 185).	Uwaga nieuwzględniona.
1979	Art. 197	Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	Dotychczas program badawczy pod nadzorem opiekuna prowadził do sformułowania tematu rozprawy na koniec IV semestru. Porządek pracy badawczej był zatwierdzany na podstawie rocznego planu pracy oraz rocznego sprawozdania z pracy. W nowej ustawie doktorant jest zmuszony do zbudowania programu po 6 miesiącach studiów. Brak widocznych korzyści płynących z tej zmiany.	Uwaga nieuwzględniona.
1980	Art. 197 ust. 1	Komitet Nauk Ekonomicznych PAN	Jednym z negatywnych aspektów reformy jest określanie już po 6 miesiącach od rozpoczęcia studiów doktoranckich planu. Sam wymóg wydaje się słuszny, by prowadzić prace nad rozprawą doktorską zgodnie z wyznaczonym planem, ale termin ten wydaje się wygórowany. Pierwszy semestr studiów doktoranckich jest z reguły okresem wdrażania się w rytm pracy uczelni i związany jest z licznymi formalnościami. Trudno będzie doktorantom w tym okresie stworzyć spójną koncepcję przyszłych badań, o ocenie wykonalności i badaniach wstępnych nie wspominając. Wymóg ten należy przesunąć na drugi rok studiów.	Uwaga nieuwzględniona.
1981	Art. 197 ust. 1	Obywatele Nauki	Postulujemy, by indywidualny plan badawczy był zatwierdzany przez komisję, o której mowa w art. 197 ust. 4. Pozwoli to uniknąć sytuacji, w której komisja będzie oceniała postępy w realizacji źle zaprojektowanego lub nierealistycznego planu badawczego.	Uwaga nieuwzględniona.
1982	Art. 197 ust. 1	Akademia Ignatianum w Krakowie	Termin „6 miesięcy od dnia rozpoczęcia kształcenia w szkole doktorskiej” jest mało realistyczny, i wysoce niekorzystny dla doktoranta, zważywszy na konsekwencje przewidziane przez Art. 198. 1. ustęp 2.	Uwaga nieuwzględniona.
1983	Art. 197 ust. 1	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu	Termin wydaje się być za krótki (w ciągu pierwszego roku).	Uwaga nieuwzględniona.
1984	Art. 197 ust. 2	Obywatele Nauki	W przepisie dotyczącym szkół doktorskich i zapewnienia wysokiej jakości doktoratów postuluje się, by ocenie podlegał nie tylko sam doktorant i jego praca, ale również promotor i jego zaangażowanie w opiekę nad doktorantem. Proponuje się zatem, by do obecnego ust. 2. dodać: „Ocenie podlegają postępy pracy badawczej doktoranta oraz jakość opieki promotora/promotorów.”.	Uwaga nieuwzględniona.

1985	Art. 197 ust. 2	Uniwersytet w Białymstoku	Zgadzam się z postulatem ewaluacji dokonań doktoranta, ale termin po połowie studiów doktoranckich może być zbyt krótkim okresem czasu. Termin 2 lat będzie tylko napędzać punktoze i powodować dopisywanie doktorantów do różnych prac.	Uwaga nieuwzględniona.
1986	Art. 197 ust. 4	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Brak dookreślenia składu i sposobu powoływania członków komisji. Generowanie kosztów. Brak kryteriów oceny.	Uwaga nieuwzględniona.
1987	Art. 197 ust. 4	Obywatele Nauki	Promotor – wraz z doktorantem – powinien być stroną ocenianą i nie może brać udziału w komisji oceniającej. Siła tej procedury tkwić będzie w jej zewnętrznym charakterze wobec relacji promotor-doktorant. Komisja, dzięki swej neutralności, będzie mogła wskazać mocne i słabe strony dotychczasowej pracy. Postuluje się zatem brzmienie: „4. Ocena śródkresowa jest przeprowadzana przez komisję, w której skład wchodzi 3 osoby, w tym co najmniej 1 osoba posiadająca stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora w dyscyplinie, w której przygotowywana jest rozprawa doktorska, zatrudniona poza podmiotem prowadzącym szkołę doktorską”.	Uwaga uwzględniona.
1988	Art. 197 ust. 4	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	W ramach konsultacji oraz dyskusji w środowisku doktoranckim proponujemy zoptymalizowanie procedury dokonywania oceny śródkresowej. W naszej ocenie obecność promotora w składzie komisji oceniającej jest niezasadna, ponieważ promotor powinien oceniać postępy doktoranta od początku kształcenia w szkole doktorskiej, a ocena śródkresowa powinna być oceną głównie pracy doktoranta, ale jednocześnie w pewnym zakresie także samego promotora i jakości współpracy tego zespołu. Rozumiemy ocenę śródkresową również jako miejsce skonfrontowania planu badań, tematyki oraz efektów dwóch lat prac z osobami, które mogą dokonać wstępnej recenzji, wnieść wkład merytoryczny w dalsze prace, zaprezentować alternatywne idee. Mając na względzie powyższą funkcję oraz istotność tej oceny i rolę jaką może spełnić sugerujemy wyłączenie promotora ze składu komisji. Promotor powinien składać opinię na temat doktoranta oraz jego planu i badań, a także być w ramach tej oceny osobą wspierającą doktoranta i uczestniczącą z głosem doradczym. Obecność promotora nie powinna jednak wykraczać poza rolę dodatkowych wyjaśnień dotyczących opinii na temat pracy doktoranta, czy też dyskusji na temat dalszych kierunków działań, tak by doktorant po pozytywnej ocenie śródkresowej przed komisją miał jasność co do ewentualnych korekt w swojej dalszej pracy i ich akceptację przez promotora. Nie chcemy obciążyć promotora ciężarem obrony swojego doktoranta, który aspiruje do stopnia doktora i samodzielności naukowej. Proponujemy również uzupełnienie brzmienia art. 197 ust. 4 projektowanej ustawy, który określa skład komisji dokonującej oceny śródkresowej, o zagwarantowanie możliwości obecności doktoranta w roli obserwatora podczas oceny śródkresowej w szkole doktorskiej. Można również zdefiniować to w ramach osobnego ustępu. Obserwator taki	Uwaga częściowo uwzględniona.

		mógłby być istotnym uczestnikiem oceny śródkresowej w przypadku podważania przez doktoranta jej przebiegu oraz rzetelności. Drugą potencjalnie możliwą zaletą takiego reprezentanta byłoby możliwe eliminowanie zbyt koleżeńskich ocen przez komisję oceny śródkresowej ze względu na znajomości z promotorem. Proponujemy nowej jednostce redakcyjnej lub dalszej części istniejącej nadać brzmienie: "W pracach komisji, o której mowa w art. 197 ust. 4., ma prawo brać udział w charakterze obserwatora przedstawiciel samorządu doktorantów wyznaczony przez właściwy organ samorządu doktorantów lub wskazany przez ocenianego doktoranta obserwator. Osoby te nie mogą ingerować w merytoryczny przebieg procesu oceny śródkresowej." Proponowana konstrukcja redukuje element dowolności poprzez odwołanie się do kompetencji samorządu doktoranckiego jako umocowanej ustawowo instytucji do reprezentowania doktorantów, a jednocześnie przewiduje scenariusz zaniechania oczekiwanego działania ze strony samorządu (przyczyny takiej sytuacji mogą być różne), czego teoretycznie nie można wykluczyć. Jednocześnie zależy nam by wykluczyć ingerencję w przebieg merytoryczny oceny przez osoby zaproszone przez doktoranta. Zabieg ten ma jedynie być zabezpieczeniem interesów doktoranta obawiającego się nierzetelnej oceny lub przebiegu takiej oceny. Obserwator mógłby być wtedy niezwykle istotnym świadkiem np. we wszczętej procedurze dyscyplinarnej lub przy ocenie skargi doktoranta. Mając na względzie wagę oceny śródkresowej oraz ponieważ jest to całkowicie nowy element względem dotychczasowego systemu postulujemy o wprowadzenie kilku więcej wymogów oraz przepisów regulujących sam przebieg tego procesu. Nasza propozycja związana jest z troską o jasność kryteriów oraz jakość tego etapu, dlatego celem rzetelnego przeprowadzenia takiej oceny wnioskujemy o wymuszenie na doktorancie przesłania członkom komisji materiałów będących w naszej ocenie minimum wymaganym podczas tego procesu na 3 miesiące przed. W ramach tego zestawu uważamy, że istotne elementy to indywidualny plan badawczy wraz ze sprawozdaniem z jego dotychczasowej realizacji, opublikowany artykuł lub przyjęty do publikacji (mamy świadomość niejednokrotnie długich terminów publikacyjnych), temat wraz z opisem metodologicznym poruszanego zagadnienia i dobranych metod badawczych zaplanowanych lub wykorzystywanych oraz ewentualnie inne wymagane dokumenty, które mogą być różne w zależności od reprezentowanej dziedziny. Promotor powinien być zobowiązany do przesłania opinii z tym samym wyprzedzeniem na temat doktoranta oraz jego postępów. Członkowie komisji natomiast w naszej ocenie powinni z miesięcznym wyprzedzeniem ustosunkować się do otrzymanych materiałów oraz wstępnie zrecenzować przede wszystkim kwestie planowanych badań oraz rozprawy, a także przyjętego planu badawczego. W wyniku tej recenzji doktorant otrzymuje miesiąc na przygotowanie się w zakresie odpowiedzi bądź uzupełnienia braków wskaza-	
--	--	---	--

			nich przez członków komisji lub przekonania ich o zasadności przyjętych przez siebie założeń. Postulujemy także, aby brak spełnienia wymogów, czyli nieprzesłanie wymaganych dokumentów lub brak ich posiadania oznaczał automatycznie negatywną ocenę śródkresową. Niezależnie od wyników oceny za istotne uważamy wprowadzenie wymogu uzasadnienia decyzji oraz jej upublicznienia, co ma w naszym odczuciu zwiększyć transparentność tego procesu. Mamy świadomość znaczącego rozszerzenia zapisów ustawowych w tym zakresie, jednak ocena śródkresowa ma fundamentalne znaczenie dla projakościowych zmian w kształceniu doktorantów dlatego za niezwykle istotne uważamy jej szersze zdefiniowanie, które w dużo większym stopniu ma szanse uczynić ją przejrzystą i transparentną oraz na odpowiednim poziomie. Propozycje korekt: Art. 197 ust. 3. <i>Ocena śródkresowa kończy się wynikiem pozytywnym albo negatywnym. Brak spełnienia wymogów, o których mowa w Art. 197. ust. 7 pkt. 1-4 oznacza wynik negatywny oceny śródkresowej.</i> Art. 197 ust. 4. <i>Ocena śródkresowa jest przeprowadzana przez komisję, w skład której wchodzi 3 osoby, w tym co najmniej 2 osoby posiadające stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora w dyscyplinie, w której przygotowywana jest rozprawa doktorska, zatrudniona poza podmiotem prowadzącym szkołę dokorską.</i> Art. 197 ust. 5. <i>W pracach komisji, o której mowa w art. 197 ust. 4., ma prawo brać udział w charakterze obserwatora przedstawiciel samorządu doktorantów wyznaczony przez właściwy organ samorządu doktorantów lub wskazany przez ocenianego doktoranta obserwator. Osoby te nie mogą ingerować w merytoryczny przebieg procesu oceny śródkresowej.</i> Art. 197 ust. 6. <i>Promotor ocenianego doktoranta uczestniczy w posiedzeniu komisji z głosem doradczym.</i> Art. 197. ust. 7. <i>Oceniany doktorant nie później niż na 3 miesiące przed planowanym terminem oceny śródkresowej przekazuje członkom komisji, o których mowa w Art. 197 ust. 4:</i> 1) indywidualny plan badawczy przygotowany zgodnie z wymogami art. 197 ust.1.; 2) sprawozdanie z jego realizacji; 3) min. 1 przyjęty do publikacji artykuł naukowy; 4) temat planowanej rozprawy doktorskiej, przygotowaną analizę literaturową związaną z tematyką obszaru swoich badań i metodologią zaplanowanych lub realizowanych badań w odniesieniu do rozprawy;	
--	--	--	---	--

			5) inne wymagane dokumenty. Art. 197 ust. 8 <i>Promotor ocenianego doktoranta nie później niż na 3 miesiące przed planowanym terminem oceny śródokresowej przekazuje członkom komisji, o których mowa w Art. 197 ust. 4 opinię na temat doktoranta i jego postępów w realizacji indywidualnego planu badawczego.</i> Art. 197 ust. 9 <i>Członkowie komisji nie później niż na miesiąc przed rozpoczęciem przekazują ocenianemu doktorantowi swoje wstępne recenzje w szczególności w zakresie realizacji indywidualnego planu badawczego oraz tematyki rozprawy i doboru narzędzi metodologicznych, do których doktorant ustosunkowuje się bezpośrednio w ramach przebiegu oceny śródokresowej.</i> Art. 19. ust. 10 <i>Wynik oceny śródokresowej wraz z uzasadnieniem jest publikowany.</i>	
1989	Art. 197 ust. 5	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu	Proponujemy doprecyzować, że jest to jednorazowe wynagrodzenie dla danej oceny śródokresowej.	Uwaga nieuwzględniona.

1990	Art. 197 ust. 5	Uniwersytet w Białymstoku	Osobie wchodzącej w skład komisji, zatrudnionej poza podmiotem prowadzącym szkołę doktorską, przysługuje wynagrodzenie w wysokości 65% minimalnego wynagrodzenia. Generuje to duże sumaryczne koszty prowadzenia szkoły doktorskiej.	Uwaga nieuwzględniona.
1991	Art. 198, 199	KEJN	Przepis jest niespójny z przepisami dot. studiów II stopnia. Tam nie mówi się, że kształcenie kończy się złożeniem odpowiedniej rozprawy, ani nie ma mowy o zawieszeniu kształcenia (urlop dziekański?). Takie wyróżnienie szkoły doktorskiej uważam za nieuzasadnione. Regulamin szkoły doktorskiej (studiów III stopnia) powinien być fragmentem regulaminu studiów, bo wiele elementów powinno być wspólnych (np. zaliczanie lat). Po co powtarzać przepisy dotyczące w tym samym stopniu studentów jak i doktorantów.	Uwaga nieuwzględniona.
1992	Art. 199 ust. 1	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP), Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN, PAN (KRASP)	Czy zapis nie powinien brzmieć: „Kształcenie w szkole doktorskiej kończy się z dniem złożenia rozprawy doktorskiej albo skreśleniem z listy doktorantów na podstawie art. 198 ust. 1 pkt 2 ustawy”? Wydaje się, że w tym przepisie autorzy mylą słowo „kończyć” ze słowem „ukończyć” – wydaje się, że przepis mógłby brzmieć „Ukończenie szkoły doktorskiej następuje z dniem złożenia rozprawy doktorskiej ...”.	Uwaga nieuwzględniona.
1993	Art. 199 ust. 1	Osoba fizyczna 117 (KRASP)	Wygląda na próbę powrotu do zarzuconej (na szczęście) kilka lat temu koncepcji studiów doktoranckich, kończących się złożeniem rozprawy doktorskiej, co uprawniało do otrzymania świadectwa ukończenia studiów doktoranckich – niesławnego rozwiązania zupełnie niezrozumiałego dla społeczności międzynarodowej (z niemożliwością graniczyło wytłumaczenie kolegom z zagranicy, że można ukończyć studia doktoranckie bez doktoratu). Warto zauważyć, że warunek „złożenia rozprawy doktorskiej” można spełnić, przekazując właściwemu podmiotowi dokument o dowolnej treści zatytułowany „rozprawa doktorska”, który to dokument nigdy nie będzie przedmiotem formalnego postępowania w przewodzie doktorskim. Warunkiem ukończenia kształcenia w szkole doktorskiej powinna być zatem formalna decyzja o nadaniu stopnia doktora lub o odmowie nadania stopnia (biorąc pod uwagę wymagania stawiane recenzentom, decyzja taka byłaby podejmowana nie później niż pół roku po złożeniu rozprawy), a przynajmniej – decyzja o przekazaniu złożonej rozprawy recenzentom oraz jej udostępnienie na stronie internetowej podmiotu prowadzącego kształcenie.	Uwaga nieuwzględniona.
1994	Art. 199 ust. 2	Obywatele Nauki	Nie wskazano organu, który może przedłużyć termin złożenia rozprawy doktorskiej. Postuluje się, by decyzję taką wydawała komisja, o której mowa w art. 197 ust. 4, na	Uwaga częściowo uwzględniona.

			podstawie oceny realizacji indywidualnego planu badawczego.	
1995	Art. 199 ust. 4	Osoba fizyczna 87	Art. 199 ust. 4 wskazuje na sytuacje, w związku z którymi doktorant może złożyć wniosek o zawieszenie studiów. Przepis ten jest podobny do już obecnie obowiązującego i ogranicza możliwość zawieszenia studiów do okresu nie dłuższego niż 1 rok dla wszystkich sytuacji łącznie. Ten ostatni zapis uważam, za niestety niedostosowany do realnych warunków życiowych. Sytuacje losowe, wymienione w tym przepisie nie dają się zamknąć w ramach czasowych. Dodatkowo niepełnosprawność nie wyklucza nagłej choroby doktoranta a tym bardziej nie wyklucza konieczności zajęcia się członkiem rodziny czy dzieckiem. Jeżeli doktorant musi opiekować się swoim rodzicem czy dzieckiem przez dłużej niż rok musi wybierać - doktorat czy rodzina. Moim zdaniem należy eliminować przepisy, które wymuszają takie wybory. Rozumiem argumenty finansowe, dlatego proponuję, aby w czasie zawieszenia odbywania studiów doktoranckich w związku z okolicznościami, o których mowa w art. 199 ust. 4, doktorant mógł pobierać stypendium np. nie dłużej niż 6 miesięcy czy rok. Wówczas doktoranci będą dążyli do jak najkrótszej przerwy w studiach. Z drugiej strony gdy wystąpi sytuacja losowa i doktoranci muszą zawiesić studia na dłużej, nie będą musieli rezygnować z doktoratu. Ich finansowanie w tym czasie powinno być wspierane ze środków pomocy społecznej, o ile oczywiście jest taka potrzeba, nie ze środków MNiSW. Tym samym byłoby możliwe usunięcie zapisu z wymienionego przepisu "łącznie nie dłużej niż o rok". Oczywiście moim zdaniem te osoby w trakcie zawieszenia nie powinny być wliczane jako doktoranci w żadnym ze wskaźników dot. dotacji etc.	Uwaga nieuwzględniona.
1996	Art. 201	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	<i>W przypadku zaprzestania kształcenia w szkole doktorskiej podmiot prowadzący tę szkołę zapewnia doktorantom możliwość kontynuowania kształcenia w innej szkole doktorskiej.</i> Za niezbędne uważamy doprecyzowanie, że należy zapewnić możliwość kontynuowania doktorantowi kształcenia w dyscyplinie tożsamer z tą, w ramach którego kształcenie zostało zaprzestane. Należy zwrócić uwagę, że proponowana konstrukcja może doprowadzić do absurdałnej sytuacji, gdzie szkoła doktorska prowadząca kształcenie w dyscyplinach właściwych dla trzech różnych dziedzin tracąc uprawnienia w jednej z nich nie ma obowiązku zapewnienia doktorantom dalszego kształcenia w ich dyscyplinie, a mogą oni zostać przeniesieni do kształcenia w zakresie dyscyplin, w ramach których podmiot doktoryzujący zachowa uprawnienia. Równie złym zastosowaniem proponowanego Art. 201. będzie przeniesienie do innej szkoły doktorskiej w wyniku zaprzestania kształcenia, gdzie również nie wymagamy jakiegokolwiek powiązania z dyscyplinami właściwymi dla doktorantów szkoły doktorskiej, w której zaprzestano kształcenia. Propozycja korekty: Art. 201. <i>W przypadku zaprzestania kształcenia w szkole doktorskiej w ramach danej dyscypliny</i>	Uwaga uwzględniona.

			<i>podmiot prowadzący tę szkołę zapewnia doktorantom przypisanym do tejże dyscypliny możliwość kontynuowania kształcenia w innej szkole doktorskiej posiadającej uprawnienia w tej dyscyplinie.</i>	
1997	Art. 201	Akademia Młodych Uczonych PAN	Obawiamy się, że przepis nakazujący podmiotowi prowadzącemu szkołę doktorską, która została zlikwidowana, umożliwienie doktorantom kontynuowania nauki w innej szkole doktorskiej będzie trudny do wyegzekwowania. Jakże bowiem narzędzia posiada taki podmiot, by nakłonić inne szkoły doktorskie, kształcące studentów w danej dyscyplinie, do przejścia jego byłych doktorantów?	Uwaga nieuwzględniona.
1998	Art. 201	Konfederacja Lewiatan	Ze względu na możliwość utraty statusu akademickiego dającego możliwość nadawania stopnia doktora należałoby uściślić obowiązki uczelni i sytuację doktorantów uczelni, która wskutek słabszych wyników ewaluacji traci uprawnienia do nadawania stopnia doktora. Przepis art. 201 jest tutaj zdecydowanie zbyt lapidarny (nie określa np. co dzieje się w sytuacji, gdy w danej dyscyplinie żadna uczelnia nie prowadzi szkoły doktorskiej).	Uwaga uwzględniona.
1999	Art. 201	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu	Ze względu na możliwość utraty statusu akademickiego należałoby uściślić obowiązki uczelni i sytuację doktoranta. Może się tak zdarzyć, iż nie ma szkoły doktorskiej w danej dyscyplinie lub jest ona oddalona o kilkaset kilometrów.	Uwaga uwzględniona.
2000	Art. 201	Komitet Poli-	Wątpliwość budzi przepis mówiący o przypadku zaprzestania kształcenia w szkole dok-	Uwaga częściowo uwzględniona.

		tyki Naukowej	torskiej, który zobowiązuje podmiot prowadzący tę szkołę do zapewnienia doktorantom możliwość kontynuowania kształcenia w innej szkole doktorskiej, szczególnie w sytuacji gdyby nie istniała szkoła o podobnym profilu. Co w przypadku, gdy będzie jedna w Polsce szkoła doktorska kształcąca w 2 dyscyplinach rzadko łączonych i ona właśnie zaprzestanie kształcenia?	
2001	Art. 201	Katolicki Uniwersytet Lubelski	Ponadto ustawa nie przewiduje, co stanie się z doktorantami uczelni, które nagle stracą uprawnienia do nadawania stopni naukowych. Zapis, że uczelnia zapewni im przejście do innych szkół doktorskich, stanowi przerzucenie odpowiedzialności na uczelnie, które nie są wyposażone w jakiekolwiek narzędzia wykonania rzeczonoego przepisu. Należy przewidywać, że projekt ustawy zdestabilizuje w tym aspekcie szkolnictwo wyższe oraz wprowadzi chaos w życie doktorantów i ich rodzin. W wielu wypadkach, jak można przewidywać, projekt ustawy doprowadzi do niezawinionej utraty prawa do kontynuowania studiów doktorskich, zwłaszcza przez uboższych doktorantów z mniejszych ośrodków.	Uwaga nieuwzględniona.
2002	Art. 202 ust. 2	Komitet Polityki Naukowej	Brak jest w ustawie sprecyzowania jak często doktorant zobowiązany jest składać sprawozdania. Postuluje się, aby obowiązkiem były sprawozdania roczne.	Uwaga nieuwzględniona.
2003	Art. 203 ust. 1	Osoba fizyczna 61	Nie rozumiem, dlaczego doktoranci mają prawo do aż 8 tygodni wolnego. Skoro ich pensje zostały częściowo dostosowane do rynku, również ich wolne powinno zostać skorygowane. 8 Tygodni to 15% roku. Nigdy nie widziałem na zachodzie, żeby doktoranci mieli tyle wolnego. Wolne powinno zostać zredukowane do 5/6 tygodni.	Uwaga nieuwzględniona.
2004	Art. 204	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	Wyrażamy stanowczy i zdecydowany sprzeciw wobec proponowanego w art. 190 zakazu zatrudniania doktorantów. Jesteśmy przekonani, że podobne ograniczenie nie służy zapewnianiu jakości nauki w Polsce, a szczególnie szkodliwe jest jego zestawienie z: 1) niewystarczającą wysokością stypendiów doktoranckich przed oceną śródkresową, które nie są wystarczające do utrzymania się w dużym mieście, a jednocześnie zmuszony do zarobku doktorant może to zrealizować jedynie w pracy niezwiązanej z jego doktoratem ani obszarem badawczym; dostrzegamy przewidzianą możliwość zatrudnienia w celu realizacji projektu badawczego, jednak na wstępnym etapie kształcenia w szkole doktorskiej nie będzie on miał praktycznie żadnych szans na szybkie pozyskanie grantu, czyli jedynie może liczyć na promotora w tej kwestii; pozostawienie tego zakazu spowoduje ugruntowanie w znacznej mierze obecnej sytuacji pracy zarobkowej doktorantów poza uczelnią i co gorsza z dala od obszaru badawczego; 2) zakaz zatrudnienia obejmuje także doktorantów, którym termin wszczęcia postępowania w sprawie nadania stopnia przedłuży się poza okres 4 lat, co w świetle projektowanych przepisów z jednej strony obligatoryjnie odbiera stypendium doktorantowi, a z drugiej dalej zakazuje zatrudnienia, a to zmusza do pracy w innym charakte-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			rze. Rozumiemy próbę zabezpieczenia po stronie Ministerstwa przypadków podwójnego finansowania tej samej osoby. To jednak powinno być ograniczone poprzez stosowne regulacje finansowania uczelni (np. brak finansowania ze strumienia doktoranckiego stypendiów przy jednoczesnym zatrudnieniu w tym charakterze na uczelni), a nie ustawowy zakaz zatrudniania jakiejkolwiek z grup. Najważniejsze z punktu widzenia ustawy powinny być mechanizmy projakościowe oraz efektywność kadr i całego systemu. Rzetelna ocena postępów doktoranta w zakresie której Krajowa Reprezentacja Doktorantów postuluje o określenie pewnych kryteriów oraz przewidzenie konsekwencji ich niewypełniania jest kluczowa dla systemu. To doktorant powinien ponosić odpowiedzialność za to, czy jest w stanie realizować dobry doktorat będąc zatrudnionym na uczelni, a uczelnia w ramach swojej autonomii powinna podejmować decyzje, czy stać ją na pokrywanie wynagrodzenia z dwóch źródeł otrzymując w dotacji tylko za jedną aktywność. W związku z powszechnością tej opinii w środowisku doktoranckim zdecydowanie <u>wnosimy o całkowite wykreślenie art. 204 z projektu ustawy</u>. Zapis ten budzi nasz największy sprzeciw w całym projekcie wspieranej ustawy.	
2005	Art. 204	Narodowe Centrum Nauki	Proponuje się nadać przepisowi następujące brzmienie: „Art. 204. Doktorant nie może być zatrudniony jako nauczyciel akademicki ani pracownik naukowy. Zakaz nie dotyczy zatrudnienia w celu realizacji projektu badawczego, o którym mowa w art. 126 ust. 2 pkt. 2 i 3.”. Proponuje się, aby zakaz zatrudnienia doktoranta jako nauczyciela akademickiego lub pracownika naukowego nie dotyczył również osób będących beneficjentami konkursów ogłoszonych przez NCN (także NAWA i NCBR). Zgodnie z projektem, zakaz ten nie dotyczy osób, o których mowa w art. 126 ust. 2 pkt. 3, a więc m.in. osób zatrudnianych na czas realizacji projektu badawczego, finansowanego przez inny podmiot przyznający grant. Wydaje się, że zakres wspomnianego wyłączenia obejmowałby także doktorantów uczestniczących w realizacji projektów badawczych finansowanych przez NCN, jednakże zasadne wątpliwości budzić może fakt, że w art. 126 ust. 2 wymienieni są <i>expressis verbis</i> laureaci konkursów przeprowadzanych m.in. przez NCN. Skoro więc art. 204 przewiduje ogólny zakaz zatrudniania doktorantów na stanowiska nauczyciela akademickiego lub stanowiska naukowe, a zakazem tym nie są objęte wyłącznie osoby, o których mowa w art. 126 ust. 2 pkt 3, oraz przy założeniu, że przepisów o charakterze wyjątkowym nie można interpretować w sposób rozszerzający, wydaje się, że skutkiem takiej regulacji byłoby wyłączenie możliwości zatrudnienia doktorantów, będących laureatami konkursów NCN (NAWA, NCBR) na stanowisku naukowym (także nauczyciela akademickiego).	Uwaga uwzględniona.

2006	Art. 204	Komitet Nauk o Literaturze PAN	Niepokoï zapis, iż doktorant nie może być zatrudniony w uczelni (art. 204). Praca na uczelni wzbogaca doświadczenie doktoranta i zespala go/ją ze środowiskiem, poza tym istnieje obawa, że w poszukiwaniu dodatkowych źródeł dochodu doktorant/ka zatrudni się gdzie indziej.	Uwaga nieuwzględniona.
2007	Art. 204	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP), Uniwersytet w Białymstoku	Zapis może spowodować znaczny spadek liczby asystentów, a co za tym idzie możliwy wzrost liczby nadgodzin. Osoba zainteresowana uzyskaniem stopnia doktora nie będzie chciała podjąć pracy na etacie asystenta, bowiem wówczas do pracy badawczej dochodzi konieczność prowadzenia dydaktyki.	Uwaga nieuwzględniona.
2008	Art. 204	KRAUM, Warszawski Uniwersytet Medyczny	Przepis w obecnym kształcie przewiduje brak możliwości praktycznego kształcenia doktoranta w zakresie pracy dydaktycznej, jako nauczyciela akademickiego.	Uwaga nieuwzględniona.
2009	Art. 204	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Propozycja zapisu nie powinna kreować szczególnej sfery prawnej w zakresie zatrudniania rezydentów, którzy odbywać będą studia doktorskie, toteż aby wyeliminować ewentualne wątpliwości zasadnym byłoby wprowadzenie w tym zakresie stosownego zastrzeżenia. Powyższe dotyczy również doktoratów wdrożeniowych.	Uwaga nieuwzględniona.
2010	Art. 204	Osoba fizyczna 62	Art. 204 jest w moim przekonaniu zbyt rygorystyczny wobec kwestii zatrudnienia doktorantów i nie dopuszcza różnych sytuacji, w których takie zatrudnienie może być korzystne zarówno dla doktorantów jak i ich uczelni. W praktyce taki zapis projektu oznacza, że doktorant może być zatrudniony poza uczelnią w celach zarobkowych (będzie to pewnie częsta praktyka, zważywszy na poziom proponowanych stypendiów), ale na uczelni może być zatrudniony tylko w określonych sytuacjach (np. przy projektach badawczych finansowanych ze źródeł zewnętrznych). Potrafię sobie jednak wyobrazić przypadki doktorantów o unikatowych kompetencjach do prowadzenia zajęć albo pomocniczych prac badawczych poza projektami finansowanymi ze źródeł zewnętrznych, a także przypadki okresowych zastępstw w celu prowadzenia zajęć. W moim przekonaniu zakaz ten należy złagodzić, np. zastrzegając że doktorant nie może być zatrudniony jako nauczyciel akademicki ani pracownik naukowy w wymiarze większym niż 1/2 etatu.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2011	Art. 204	NAWA	Zdanie drugie w art. 204 otrzymuje brzmienie „Zakaz nie dotyczy zatrudnienia w celu realizacji projektu badawczego, o którym mowa w art. 126 ust. 2 pkt. 2 i 3” – Proponowana zmiana polega na wyłączeniu spod zakazu wyrażonego w zdaniu 1 art. 204 beneficjentów przedsięwzięć i programów ogłaszanych przez NAWA. W przedstawionej aktualnie propozycji, zakaz ten nie dotyczy wyłącznie osób, o których mowa w art. 126 ust. 2 pkt 3 psw, a więc między innymi osób zatrudnianych na czas realizacji projektu badaw-	Uwaga uwzględniona.

			czego, finansowanego przez inny podmiot przyznający grant. Wydaje się, że zakres wspomnianego wyłączenia jest za wąski i należy rozszerzyć go także na beneficjentów, o których mowa w pkt. 2, ust. 2 art. 126.	
2012	Art. 204	KEJN	To znaczy, że doktorant może dodatkowo pracować, byle praca nie była merytorycznie związana z badaniami naukowymi lub dydaktyką akademicką. Czy to ma sens?	Uwaga nieuwzględniona.
2013	Art. 204 i 205	Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	Samo założenie przyznawania stypendium doktoranckiego wszystkim, może budzić wątpliwości i chociaż trend do zapewnienia podstawowego finansowania doktorantów wydaje się właściwy, to jednak analiza pozostałych regulacji dot. stypendium, jak chociażby niemożliwość zatrudniania doktorantów, czy krytycznie niskie stypendium kształtowane na poziomie 110% wynagrodzenia minimalnego, wymusza dyskusję o sytuacji doktorantów w nowej ustawie.	Uwaga nieuwzględniona.
2014	Art. 205	Uniwersytet w Białymstoku	Stypendium doktoranckie powinno podlegać zwrotowi w przypadku negatywnego wyniku oceny śródkresowej lub niezłożenia pracy doktorskiej, zapobiegnie to traktowaniu studiów doktoranckich wyłącznie jako źródła dochodu.	Uwaga nieuwzględniona.
2015	Art. 205	Osoba fizyczna 23	Doktorant jedyne fundusze z uczelni będzie pobierał w formie stypendium ustalonego na jednakowym poziomie. Może to negatywnie wpłynąć na motywację do pracy dla tych najbardziej wybitnych, ponieważ nie będzie możliwe otrzymanie innego dofinansowania swoich działań (np. Dodatek projakościowy).	Uwaga nieuwzględniona.
2016	Art. 205	Akademia Młodych Uczonych PAN	Przyznanie stypendium wszystkim doktorantom kształcącym się w szkołach doktorskich jest niewątpliwie krokiem w dobrą stronę. Z niepokojem stwierdzamy jednak, że brak jest jakichkolwiek zapisów na temat dodatkowych stypendiów, przyznawanych doktorantom za wyróżniające się osiągnięcia naukowe (analogicznie do stypendiów za wybitne osiągnięcia dla studentów I i II stopnia, które zostały opisane w ustawie). Takie stypendia są ważną częścią mechanizmu projakościowego i powinny być ujęte w ustawie, bądź też ustawa w sposób jasny powinna umożliwić ich ustanowienie szkołom doktoranckim i zapewnić na nie środki w ramach funduszy przekazywanych na kształcenie doktorantów.	Uwaga nieuwzględniona.
2017	Art. 205	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Art. 205 należy uzupełnić o ust. 6 i ust. 7: 6. Doktorant, który w ciągu 12 miesięcy od chwili zakończenia nauki w szkole doktorskiej nie obronił doktoratu, zobowiązany jest do zwrotu stypendium pobieranego po okresie oceny śródkresowej na zasadach określonych w statucie. 7. Doktorant, korzystający ze stypendium doktoranckiego, po uzyskaniu stopnia doktora, zobowiązany jest do pracy w Polsce przez okres pobierania stypendium, względnie bezpośrednią lub pośrednią spłatę kwoty stypendium w razie wyjazdu z kraju. Powinien nastąpić zwrot stypendium doktorskiego w przypadku nie obronienia pracy doktorskiej w terminie późniejszym niż 12 miesięcy po zakończeniu nauki w szkole doktorskiej.	Uwaga nieuwzględniona.

			W przypadku obronienia pracy doktorskiej, zwrot stypendium następowałby w razie wyjazdu z Polski przed okresem czasu jego pobierania. Wymagane dodanie odpowiednich zapisów.	
2018	Art. 205-206	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Rada zwraca uwagę na likwidację różnych dotychczasowych form wsparcia doktorantów. Za szczególne krzywdzące należy uznać brak wsparcia socjalnego z funduszu pomocy materialnej dla studentów (jak ma to miejsce obecnie) lub zakładowego funduszu świadczeń socjalnych dla pracowników. Doktoranci jako jedyna grupa w uczelni nie została w projekcie ustawy objęta wsparciem socjalnym.	Uwaga nieuwzględniona.
2019	Art. 205-206	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	Obawę wzbudza brak odpowiedniego przepisu dotyczącego świadczeń socjalnych dla doktorantów. Przewidziane powszechne stypendia w znacznej mierze ograniczą możliwości ubiegania się przez doktoranta o stypendia socjalne w związku z ich wysokością, ale jednocześnie należy zauważyć, że: • Doktoranci jako jedyna część społeczności akademickiej pozostaną bez mechanizmów wsparcia finansowego w nagłej sytuacji losowej; • Przewidziany okres pobierania stypendium doktoranckiego wynosi 4 lata, a jednocześnie w związku z przedłużającymi się badaniami doktorant może realizować doktorat przez maksymalnie 6 lat, gdzie w projektowanych przepisach nie ma możliwości przyznania żadnego stypendium w tym okresie, co może doprowadzić do dramatycznej sytuacji materialnej doktoranta będącego już niemal u celu, czyli wszczęcia procedury nadania stopnia doktora; • Jedynym przewidzianym wsparciem dla doktorantów z niepełnosprawnością jest zwiększenie stypendium doktoranckiego o 30%, co również przy niepełnosprawności wymagającej znacznego nakładu finansowego na leczenie lub rehabilitację może być przysłowiową „kroplą w morzu potrzeb”, a po raz kolejny brak jakichkolwiek mechanizmów pomocy socjalnej dla tej grupy społeczności akademickiej. Mając powyższe na względzie niezbędne jest pozostawienie prawnej możliwości udzielania doktorantom socjalnego wsparcia przez podmioty doktoryzujące, z uwzględnieniem znacznie mniejszej skali tych potrzeb niż w obecnym systemie szkolnictwa wyższego w wyniku wprowadzenia powszechnych stypendiów doktoranckich.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2020	Art. 205 w związku z art. 208	NAWA	Przepis wymaga doprecyzowania – należy wyjaśnić zasady przyznawania stypendiów doktoranckich przez podmioty państwowe takie jak np.: NAWA czy NCN. Czy stypendia doktoranckie przyznawane w ramach szkoły doktorskiej będą się kumulować ze stypendiami NAWA, czy też doktorant będzie musiał wybrać które stypendium będzie chciał otrzymywać? W art. 208 dodatkowo ograniczenie dotyczy wyłącznie „stypendium naukowego” – pojęcie to nie pojawia się jednak więcej w żadnym innym miejscu w projekcie ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
2021	Art. 205 ust. 1–	Obywatele	Doktoranci często zatrudniani są z funduszy innych niż stypendia uczelniane (np. w ra-	Uwaga nieuwzględniona.

	4	Nauki	mach stypendiów lub etatów finansowanych w ramach projektów badawczych). Już obecnie wprowadzony zapis nakazujący wypłacanie stypendiów połowie doktorantów przyjmowanych do danej jednostki doprowadza czasami do sytuacji, kiedy to dana osoba wygrywa konkurs na stypendium w ramach grantu, a następnie nie dostaje się z braku miejsc na studia doktoranckie prowadzone na wydziale, na którym realizowany jest grant. Przykłady międzynarodowe wskazują, że w krajach, w których doktoranci otrzymują wynagrodzenia, często fundowane są one przez różne instytucje (np. uniwersytety lub agencje finansujące badania). Dlatego ustawa powinna dopuszczać możliwość wypłacania wynagrodzenia doktoranckiego w różnych formach, określając jednocześnie jego wysokość. Postuluje się zmienić ust. 1–4 nadając im brzmienie: „1. Doktorant otrzymuje stypendium doktoranckie lub odpowiadające mu wynagrodzenie wypłacane z innych źródeł. 2. Łączy okres otrzymywania stypendium doktoranckiego lub innego wynagrodzenia (...). 3. Do okresu, na który przyznano stypendium lub inne wynagrodzenie, nie wlicza się (...). 4. Wysokość stypendium lub odpowiadającego mu wynagrodzenia wynosi co najmniej: (...).”.	
2022	Art. 205 ust. 4	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	Powszechne stypendia doktoranckie to jeden z najważniejszych elementów proponowanej reformy systemu w odniesieniu do kształcenia doktorantów. Bardzo cieszy nas jasne odcięcie doktoranta od sytuacji studenta i postawienie na definiowanie doktorantów w roli młodych badaczy, którym należy się wsparcie finansowe umożliwiające zapewnienie środków na przeżycie oraz skupienie się na doktoracie, nie zaś pracy zawodowej (często nie związanej z tematyką prowadzonych badań) z dodatkową aktywnością w postaci studiów doktoranckich. W naszym odczuciu miesięczna transza stypendium w kwocie o wysokości odpowiadającej 110% minimalnego wynagrodzenia, z której będzie odejmowana wartość składki na ubezpieczenie społeczne, nie spełnia podstawowego celu tej regulacji, o którym wspomniano powyżej. Wysokość 110% minimalnego wynagrodzenia przy jednoczesnych regulacjach wymuszających niepodejmowanie innych aktywności zarobkowych w ramach podmiotu doktryzującego stanowi półśrodek, który nie pozwoli środowisku na osiągnięcie zamierzonego celu, którym jest stworzenie doktorantom warunków do braku potrzeby poszukiwania dodatkowych możliwości zarobkowych niezbędnych do samodzielnego utrzymania się. Nieznaczne podwyższenie kwoty stypendium w stosunku do zaprojektowanie propozycji jest niezbędne i pozwoli z sukcesem zwieńczyć plany zagwarantowania doktorantom	Uwaga nieuwzględniona.

			warunków do koncentracji na celu stania się przyszlą wyśmienitą kadrą naukowo-akademicką. Należy w tym miejscu również nadmienić, że dla najlepszych doktorantów obecny system w początkowym okresie jest o ok. 30% lepszy niż proponowane zmiany. Wynika to z obecnych możliwości stypendialnych, gdzie najlepsi doktoranci kumulując trzy rodzaje stypendiów (doktoranckie, projakościowe i dla najlepszych doktorantów) są w stanie otrzymywać nawet ponad 3000 zł netto. Krajowa Reprezentacja Doktorantów pragnie jednocześnie zauważyć, że spodziewanym skutkiem regulacji będzie zmniejszenie liczby doktorantów niemal o połowę, co znacznie obniża koszty inne niż stypendialne dla budżetu Państwa, a związane z obecnymi kosztami dla budżetu Państwa. Dbając także o zwiększenie efektywności środków wydawanych na kształcenie doktorantów oraz samych doktorantów zaproponowaliśmy zmiany w ocenie śródkresowej oraz konsekwencjach dla promotorów niewywiązujących się ze swoich obowiązków, które jeszcze wzmocnią mechanizmy eliminujące niewłaściwe osoby z systemu. Zarówno po stronie nie rozwijających się doktorantów, ale także po stronie złych promotorów. Proponuje się, by stypendium w szkole doktorskiej było wypłacane w miesięcznych transzach w kwocie o wysokości odpowiadającej 125% minimalnego wynagrodzenia do miesiąca, w którym została przeprowadzona ocena śródkresowa. Wnioskowane zwiększenie jest szczególnie istotne w odniesieniu do kosztów życia w dużych ośrodkach akademickich. Propozycja korekty: Art. 205. ust 4. <i>Wysokość stypendium doktoranckiego wynosi co najmniej:</i> 1) 125% minimalnego wynagrodzenia – do miesiąca, w którym została przeprowadzona ocena śródkresowa;	
2023	Art. 205 ust. 4	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Zbyt wygórowane stawki wynagrodzenia (szczególnie w kontekście zaproponowanych niskich stawek wynagrodzenia pracowników etatowych).	Uwaga nieuwzględniona.
2024	Art. 205 ust. 4	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Wynagrodzenie otrzymywane przez doktoranta, które jest nieopodatkowane, będzie wyższe niż wynagrodzenie asystenta czy prawie równe z wynagrodzeniem adiunkta.	Uwaga uwzględniona.
2025	Art. 205 ust. 5	Osoba fizyczna 47	Zapis może wprowadzać wątpliwości interpretacyjne – tj.: 1. Czy kwota zwiększenia powinna wynosić 30% z 110% minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w danym miesiącu – i być wypłacana również po przeprowadzeniu	Uwaga nieuwzględniona.

			oceny śródkresowej, 2. Czy kwota zwiększenia powinna wynosić 30% z 110% minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w danym miesiącu – i być wypłacana wyłącznie do miesiąca, w którym została przeprowadzona ocena śródkresowa. 3. Czy kwota zwiększenia powinna wynosić 30% z 110% minimalnego wynagrodzenia w danym miesiącu – i być wypłacana do miesiąca, w którym została dokonana ocena śródkresowa, a począwszy od miesiąca tej oceny kwota powinna ulec „zamrożeniu” i być wypłacana na stałym poziomie, według wartości z miesiąca dokonania oceny. W związku z powyższym należałoby doprecyzować przepis, aby nie budził on wątpliwości – np. przez zastosowanie zapisu, że doktorant niepełnosprawny „<i>otrzymuje stypendium doktoranckie w wysokości 33% minimalnego wynagrodzenia</i>” (dla interpretacji nr 1).	
2026	Art. 208	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP), Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN, PAN (KRASP)	Przepis jest sformułowany wieloznacznie. Można go rozumieć co najmniej dwojako: a) fundator może, ale nie musi wystąpić do ministra o zatwierdzenie zasad przyznawania stypendium; b) fundator przed przyznaniem stypendium musi wystąpić do ministra o zatwierdzenie zasad przyznawania stypendium.	Uwaga nieuwzględniona.
2027	Art. 209	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	Postulujemy modyfikację przepisu art. 203 poprzez nadanie mu brzmienia „Doktorantowi przysługuje prawo do korzystania z 50% ulgi w opłatach za przejazdy publicznymi środkami komunikacji miejskiej.” analogicznego do przepisu art. 113 w odniesieniu do studentów. Wnosząc o zmiany w tym zakresie pragniemy zwrócić uwagę na kilka elementów: 1) Duża część dotychczasowego i docelowego zakresu działalności doktoranta to uczestnictwo w konferencjach naukowych, dokonywanie kwerend, uczestnictwo w dyskursie naukowym z przedstawicielami innych ośrodków naukowo-akademickich oraz szeroko rozumiana oraz oczekiwana mobilność naukowo-akademicka. Realizacja tej działalności wymaga przemieszczania się, często przy wykorzystaniu środków komunikacji miejskiej. Wprowadzenie mechanizmu ulg, które nie będą uzależnione od dyskrecyjnych decyzji organów jednostek samorządu terytorialnego, umożliwi doktorantom bardziej swobodne korzystanie z tych środków i z pewnością będzie mechanizmem ułatwiającym tak szeroko postulowaną mobilność oraz otwartość na	Uwaga nieuwzględniona.

			współpracę z innym uczelniami w tym samym ośrodku; 2) W ramach oceny skutków regulacji projektodawca przewiduje ograniczenie liczby doktorantów niemal o połowę względem stanu obecnego. Już obecna dysproporcja w liczbie doktorantów (43 181) w porównaniu do studentów (1 348 822) jest ogromna (dane z raportu GUS „Szkoły wyższe i ich finanse w 2016 r.). W efekcie wprowadzenia nowej ustawy liczba doktorantów ma jeszcze znacząco zmaleć do niecałych 30 000. Co za tym idzie obciążenie budżetu z tytułu wprowadzenia ulg dla doktorantów jest znikome w porównaniu do ulg studenckich, a jednocześnie od doktorantów oczekuje się znacznie większej mobilności jak wskazano w punkcie powyżej; 3) Pozostawienie wprowadzenia mechanizmu ulg do decyzji poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego tak jak ma to miejsce w chwili obecnej prowadzi do negatywnych zjawisk dla doktorantów. W pierwszej kolejności należy tu nadmienić nieświadome korzystanie z nienależnych ulg w komunikacji miejskiej podczas przebywania w innych ośrodkach niż macierzysty. Przekrój możliwych rozwiązań jest szeroki od przysługującej ulgi doktorantom, przez ulgę jedynie na bilety długookresowe, zniżki jedynie dla doktorantów uczelni danego ośrodka lub brak jakichkolwiek zniżek doktoranckich. Stan ten prowadzi do nieświadomego poruszania się przez doktoranta bez właściwego biletu uprawniającego do zniżki, czego konsekwencją może być mandat. Niejednokrotnie możliwość zapoznania się z lokalnymi regulacjami w tym zakresie możliwe staje się dopiero w środku transportu ze względu na brak wywieszonych regulacji na przystankach. To nawet doktoranta świadomego konieczności weryfikacji przysługiwania ulgi naraża na negatywne konsekwencje poruszania się niezgodnie z obowiązującymi zasadami komunikacji miejskiej. Mając powyższe argumenty na względzie postulujemy o wprowadzenie korekty przepisów ustawy w tym zakresie i ustawowe przyznanie doktorantom ulgi na przejazdy publicznymi środkami komunikacji miejskiej. Propozycja korekty: Art. 209 <i>Doktorantowi przysługuje prawo do korzystania z 50% ulgi w opłatach za przejazdy publicznymi środkami komunikacji miejskiej.</i>	
2028	Art. 211	Dział Kształcenia Uniwersytetu Gdańskiego	Nie doprecyzowano o jaki podmiot chodzi. Jeżeli uczelnia nie wyodrębni wydziałów, to jaki podmiot będzie prowadził szkołę? (z ustawy wynika, że jedynie uczelnia).	Uwaga nieuwzględniona.
2029	Art. 211 ust. 2	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elek-	Proponuje się następujące brzmienie: „2. Do organizacji doktorantów oraz stowarzyszeń, które nie zrzeszają innych członków oprócz doktorantów, studentów, pracowników uczelni i absolwentów, stosuje się odpowiednio przepisy art. 118 ust. 2-5.”.	Uwaga nieuwzględniona.

		troniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	(Uzasadnienie jak do zmian w art. 10 i art. 11.)	
2030	Art. 212	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Pod rozważę sens wcześniejszego składania wniosku o wyznaczenie promotora skoro doktorant pisze pracę doktorską już pod opieką wybranego opiekuna naukowego?	Uwaga nieuwzględniona.
2031	Art. 212	Konfederacja Lewiatan	Regulacja eksternistycznego trybu nadawania stopnia doktora jest szczątkowa. W artykule powinno znaleźć się przynajmniej doprecyzowanie, kto jest adresatem wniosku o wyznaczenie promotora lub promotorów - zwłaszcza, że tryb eksternistyczny będzie trybem podstawowym w tych uczelniach, które nie będą prowadziły szkół doktorskich, więc kwestie te nie będą przedmiotem regulaminu szkoły doktorskiej. Proponujemy również uzupełnienie przepisu o wskazanie, gdzie powinny znaleźć się szczegółowe regulacje trybu eksternistycznego nadawania stopnia doktora (np. statucie uczelni? zarządzeniu rektora?).	Uwaga częściowo uwzględniona.
2032	Art. 212	Uniwersytet w Białymstoku	Tryb eksternistyczny został potraktowany zbyt lakonicznie – tylko w jednym artykule.	Uwaga nieuwzględniona.
2033	Art. 212	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Bardzo uboga jest i niedookreślona regulacja w zakresie trybu eksternistycznego uzy-skiwania stopnia doktora.	Uwaga nieuwzględniona.
2034	Art. 212	Osoba fizyczna 77	Zbyt mało doprecyzowany wydaje się tryb eksternistyczny ubiegania się o nadanie stop-nia doktora.	Uwaga nieuwzględniona.
2035	Dział IV, roz-dział 3	The World Bank	Doctorate and post-doc: The proposed legislation on the doctorate contains many posi-tive features. The possibility to prepare the doctoral thesis in a foreign language (Article 181) as well as the firm anchoring of doctoral schools as the institutional "home" of doc-toral education (Article 193) in the HESL (Higher Education and Science Law) and the provision of doctoral scholarships (Article 205) are all laudable. It is not clear to the re-viewer to what extent the HESL allows for joint doctoral programs with foreign entities or for provisions like cotutelle. The HESL (Chapter 3, Article 213 and following) main-tains provisions for a <i>Doktor Hobilitowany</i> which continues to play an important role in the academic career path in Poland. However, various European countries have phased the habilitation out and replaced it	Uwaga nieuwzględniona.

			with a post-doc phase or diminished the importance of the habilitation. This divergence leads to some challenges as Article 222 shows (the Article refers to an academic who had been employed as a professor abroad and thereby has obtained the right of becoming a <i>Doktor Habilitowany</i> in Poland).	
2036	Dział IV, rozdział 3	Osoba fizyczna 65	Usunąć.	Uwaga nieuwzględniona.
2037	Art. 213	Osoba fizyczna 75	Proponuje się pozostawić habilitację wyłącznie na kierunkach z nauk humanistycznych i społecznych, a w pozostałych dziedzinach habilitację znieść. Można rozważyć nadawanie tytułu doktora habilitowanego za cykl prac który w sumie „dawałby” minimum 50 pkt ministerialnych, ale jednocześnie minimum 4 pkt Impact Factor. Byłoby to lepsze rozwiązanie niż habilitacja za dostanie prestiżowego grantu, bo po pierwsze prace naukowe należy oceniać po wykonaniu, a nie przed nim, a po drugie grant dostaje z reguły szereg osób jako zespół, w tym z reguły kilka osób równorzędnie wybitnych – zwłaszcza przy pracach interdyscyplinarnych.	Uwaga nieuwzględniona.
2038	Art. 213	Uniwersytet Rzeszowski	W zmienionych zasadach ewaluacji możliwe jest otrzymanie kategorii A+ lub A w dyscyplinie, do której uczelnia przypisuje minimalną liczbę dr hab. i profesorów. Czy nie ma zatem sprzeczności w zasadzie powiązania uprawnień z kategorią?	Uwaga nieuwzględniona.
2039	Art. 213	Komitety Nauk Organizacji i Zarządzania PAN	Wydaje się, iż projektowane uregulowanie spowoduje że w przypadku uniwersytetów posiadających uprawnienia w wielu różnych dyscyplinach dyskusja nad nadawaniem stopni pozbawiona będzie waloru merytoryczności.	Uwaga nieuwzględniona.
2040	Art. 213	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Nasuwa się pytanie dlaczego uczelnie posiadające kategorię B+ nie będą mogły prowadzić przewodów habilitacyjnych? Jeżeli kategoria B+ jest wystarczająca by prowadzić tzw. szkoły doktorskie, wydaje się, że powinny również posiadać prawa nadawania stopnia dr habilitowanego. Określenie “podmiot habilitujący” wydaje się być nadmiernym skrótem językowym, dlatego też proponujemy “ <i>zwany dalej podmiotem przeprowadzającym postępowanie habilitacyjne</i> ”.	Uwaga nieuwzględniona.
2041	Art. 213 i nast.	Osoba fizyczna 64	Zawarte w projekcie przepisy dotyczące habilitacji są nieczytelne – nie pozwalają na ustalenie czemu ma służyć uzyskanie stopnia doktora habilitowanego. Uzyskanie tego stopnia nie daje możliwości awansu, nie ma wpływu na parametryzację wydziału, a powoduje koszty. Nadawanie tego stopnia będzie zatem rodziło problemy. W związku z powyższym proponuje się doprecyzowanie w projekcie rozwiązań w tym zakresie.	Uwaga nieuwzględniona.
2042	Art. 213-226	Osoba fizyczna 37	Skreślenie art. 213-226	Uwaga nieuwzględniona.
2043	Art. 214	Komitety Nauk	Jednym z negatywnych aspektów reformy są niejasne i ogólne wymagania ws. osiągania	Uwaga nieuwzględniona.

		Ekonomicznych PAN	stopni i tytułów naukowych. Np. w przypadku doktora habilitowanego mowa o tym, iż kandydat powinien wykazywać się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni lub instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej. Nie wiadomo, czy chodzi o staże krajowe i zagraniczne, czy prowadzenie wspólnych badań, publikacje z IF, itp.?	
2044	Art. 214	Osoba fizyczna 62	Opis wymagań stawianych doktorowi habilitowanemu nie obejmuje aktywności międzynarodowej – to szalenie ważny element, będący kryterium doskonałości naukowej dla miażdżącej większości dyscyplin. Jestem przekonany, że ten argument jest zrozumiały dla znacznej części środowiska akademickiego. Wyjątek dla nielicznej grupy dyscyplin (lub ich fragmentów) stać się może regułą dla postępowań habilitacyjnych.	Uwaga nieuwzględniona.
2045	Art. 214	Osoba fizyczna 75	Proponuje się, aby habilitacja z nauk humanistycznych, w tym społecznych, wymagała wydania recenzowanej książki (minimum 250 standardowych stron), ale również albo minimum 3 publikacji w języku obcym kongresowym w recenzowanym czasopiśmie wysokiej klasy albo wygłoszenia wykładu w języku obcym na wysokiej rangi kongresie międzynarodowym. Gdyby habilitacja z przedmiotów ścisłych, biomedycznych czy technicznych została zniesiona to wówczas, aby starać się o etat profesora należałoby posiadać dorobek publikacyjny w postaci co najmniej 80 pkt ministerialnych, w tym min. 16 IF. Aby zaś starać się o tytuł profesora należałoby posiadać co najmniej 100 pkt ministerialnych, w tym 24 IF.	Uwaga nieuwzględniona.
2046	Art. 214	Osoba fizyczna 61	Jednym z ważnych problemów polskiej nauki, wyartykułowanym w raporcie prof. Wincklera (<i>Peer Review, Poland's Higher Education and Science System</i>) jest średni wiek, gdy naukowiec w naszym kraju otrzymuje możliwość prowadzenia samodzielnie badań naukowych. Ten wiek jest praktycznie równoważny z wiekiem, gdy uzyskuje on habilitację i wynosi 46,2 lat (Raport, str. 112). Autorzy raportu podkreślają, powołując się na międzynarodowe dane, że największych odkryć naukowych dokonują młodszy badacze i nie widzą szans, aby ten wiek został zredukowany do ok. 30 lat przy obecnych regulacjach w Polsce. Oczywiście w tej sytuacji wydaje się naturalne dążenie, śladem innych krajów, do likwidacji habilitacji. Z drugiej jednak strony, zrozumiała jest niechęć polskiego środowiska do takiego rozwiązania z uwagi na niski poziom doktoratów w naszym kraju (Raport, str. 109). Likwidacja habilitacji nastąpiłaby zatem dopiero po podwyższeniu poziomu programów studiów doktoranckich. Sugeruje się poszerzenie możliwości uzyskania habilitacji inną niż tradycyjna ścieżka, aby habilitacja mogła być uzyskana przez osobę, która spełni poniższe warunki: - uzyskała stopień doktora na uczelni z pierwszej setki światowych rankingów; - odbyła staż podoktorski na uczelni z pierwszej setki światowych rankingów; - okaże pozytywną opinię promotora doktoratu bądź przełożonego w ramach stażu podoktorskiego w kwestii prowadzenia samodzielnie badań naukowych;	Uwaga nieuwzględniona

			- ma na swoim koncie przynajmniej jedną publikację w czasopiśmie o znaczącym zasięgu międzynarodowym (na przykład czasopiśmie o IF > 8) i jest jej autorem korespondencyjnym lub okaże opinię jednego z autorów korespondencyjnych tej publikacji o swoim znaczącym udziale w powstaniu tej publikacji. Parametry powyższej propozycji (pierwsze 100 uczelni, IF > 8) mogą być ustawione na innym poziomie, mogą być też uzależnione od dziedziny nauki. Chodzi o to, by dać pełną możliwość prowadzenia samodzielnie badań naukowych młodym, ale dojrzałym już naukowcom, wykształconym na bardzo dobrych zagranicznych uczelniach, aby ich liczba nie była marginalna, ale poziom ich samodzielnych badań po uzyskaniu habilitacji był i tak wyższy niż przeciętny poziom badań pracowników z habilitacją uzyskaną drogą tradycyjną. Wprowadzenie powyższego przepisu pozwoli, w przypadku osób spełniających te kryteria: - zniwelować argument niskiego poziomu polskich doktoratów; - znacząco obniżyć wiek naukowego usamodzielnienia się; - zachęcić młodych polskich utalentowanych naukowców, pracujących w czołowych światowych uczelniach, do powrotu do Polski a wraz z nimi przyjdzie do nas wiedza i etos prowadzenia badań z uczelni na najwyższym światowym poziomie; - przyczynić się do umiędzynarodowienia polskich uczelni (warunki te mogą być zastosowane również do obcokrajowców). Ponadto, istnienie takiego przepisu w ustawie może istotnie mobilizować młodych polskich naukowców do wyjeżdżania za granicę w celu uzyskania wiedzy i doświadczeń w najlepszych światowych ośrodkach. W całym projekcie ustawy nie ma zróżnicowania wśród zagranicznych uczelni, choć w ustawie występuje wymaganie bycia profesorem na zagranicznej uczelni i co najmniej 5 lat prowadzenia samodzielnych badań naukowych (plus subiektywny warunek, dotyczący dorobku naukowego). Jednakże uczelnie zagraniczne mogą również reprezentować poziom znacznie niższy od poziomu polskich uczelni. Warto tutaj sprecyzować pewną grupę najlepszych uczelni na świecie.	
2047	Art. 214	Obywatele Nauki	Krytycznie ocenia się zaproponowaną w projekcie procedurę habilitacyjną. Wątpliwości budzi: 1) niedostatecznie projakościowy charakter habilitacji – zmiany, wprowadzone w projekcie ustawy, nie prowadzą do przekształcenia habilitacji w certyfikat jakościowy, nie obejmują wielostronnej oceny całości dorobku habilitanta jako podstawy nadania stopnia, utrzymują natomiast krytykowane kryterium oceny „osiągnięcia naukowego” jako kluczowego do uzyskania stopnia; 2) zaproponowane procedury ograniczają uprawnienia podmiotu habilitacyjnego, de facto czyniąc samo postępowanie nieczytelnym, jeśli idzie o kompetencje jego uczestni-	Uwaga nieuwzględniona.

			ków; 3) nie wprowadzono zasady zakazującej ubiegania się o nadanie stopnia w jednostce zatrudniającej habilitanta.	
2048	Art. 214	Osoba fizyczna 9	Proponuje się rozważyć kwestię przejrzystego i obiektywnego systemu punktowego przyznawania tego stopnia doktora habilitowanego. Należałoby dodać jeszcze jedną ścieżkę habilitacyjną (obok tradycyjnej i grantowej), a mianowicie przyznawanie habilitacji na podstawie zdobytych punktów naukowych (odpowiedniego progu) za: – publikację monografii, artykułów, rozdziałów w przygotowywanych nowych wykazach punktowanych czasopism naukowych i wydawnictw, – zdobycie grantów, – pracę dydaktyczną (w tym wypromowanych licencjatów i magistrów), współpracę przy promowaniu doktorantów, upowszechnianie wiedzy – np. artykuły w prasie, – uczestnictwo w konferencjach (krajowych i zagranicznych), – organizację wydarzeń naukowych (seminaria, konferencje), – staże naukowe (zwłaszcza zagraniczne), – współpracę z otoczeniem gospodarczym. Komisja habilitacyjna oceniałaby jedynie prawidłowość naliczonych punktów, rzetelność i zgodność z wymogami. Uzasadnienie: – skoro Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego ma przygotować wykaz punktowanych czasopism i wydawnictw, ponowna ocena dorobku przez recenzentów nie jest konieczna – wszelkie prace naukowe i tak będą recenzowane przed ich wydaniem, – komisja oceni jedynie prawidłowość naliczonych punktów – choć w zasadzie będzie to zbieżne z aktualnym systemem ewaluacji dorobku naukowego, – system ten wyeliminuje uznaniowość, – system ten przyczyni się do niezależności badawczej młodych naukowców – obecnie brak prac odkrywczych/innowacyjnych w nauce, bierze się z faktu, iż młodzi badacze nie podejmują tematów ryzykownych, niewpisujących się w panujący konsensus, podczas gdy wszelkie odkrycia naukowe brały się generalnie z nieszablonowych podejść, często zanegowania ówczesnego stanu wiedzy, – system ten będzie jasny, prosty, młodzi naukowcy będą mieli możliwość planowania swojej kariery długookresowo bez obawy, że mimo włożonego wysiłku, ktoś uzna, że ich model badań nie wpisuje się w obecnie panujące trendy, – system ten będzie likwidował feudalizm w polskiej nauce, gdzie np. cytuje się uznane nazwiska, by lepiej wypaść w ocenie dorobku, wybiera się wydawnictwa, konferencje w celu zaznajomienia się z potencjalnymi recenzentami, środowiskiem, które będzie	Uwaga nieuwzględniona.

			oceniałoby dorobek, zamiast wybierać najbardziej interesujące projekty naukowe. Zagrożenia: – prace naukowe nastawione na ilość – jednak odpowiedni spis wydawnictw i czasopism naukowych eliminowałby to zagrożenie. Przyznawanie większej ilości punktów za organizację konferencji międzynarodowych wpłynęłoby dodatnio na motywacje do tego typu przedsięwzięć i umiędzynarodowiłoby polską naukę, – problem znaczącego wpływu na rozwój nauki – zarzut który przytaczają profesorzy przeciwnicy systemu punktowego: zagrożenie to jest nie do rozstrzygnięcia. W obecnym systemie mamy do czynienia z ogromną uznawalnością, tzw. kolesiostwem etc. System punktowy, w oparciu o listy czasopism, listę filadelfijską, listy wydawnictw sprawi, że naukowcy będą zmobilizowani do mniejszej liczby publikacji, ale za to lepiej punktowanych. W dotychczasowym systemie przeważa i tak publikowanie „na ilość”, bo tak profesorzy oceniają znaczący wpływ na rozwój danej dziedziny. Ponadto recenzje prac habilitacyjnych są często skrajnie różne – to co jedni uznają za nowatorstwo, np. w kwestii prac interdyscyplinarnych, dla innych jest fanaberią, mieszaniem pojęć, brakiem dotrzymywania kanonów badań w danej dziedzinie naukowej.	
2049	Art. 214	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	Propozycja zmiany: 3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.	Uwaga uwzględniona.
2050	Art. 214	Osoba fizyczna 13	Postulat dodatkowej ścieżki habilitacyjnej (obok tradycyjnej i grantowej) – nadawanie habilitacji na podstawie zdobytych punktów naukowych (od odpowiedniego progu w poszczególnych obszarach działalności naukowej): - punkty za publikację monografii, artykułów, rozdziałów w przygotowywanych nowych wykazach punktowanych czasopism naukowych i wydawnictw – obowiązkowy pułap punktów, - punkty za zdobycie grantów – punkty dodatkowe, - pracę dydaktyczną (w tym wypromowanych licencjatów i magistrów), współpraca przy promowaniu doktorantów, upowszechnianie wiedzy, np. artykuły w prasie – punkty dodatkowe, - punkty za uczestnictwo w konferencjach (krajowych i zagranicznych) - obowiązkowy pułap punktów, - punkty za organizację wydarzeń naukowych (seminaria, konferencje) - obowiązkowy pułap punktów, - staże naukowe (zwłaszcza zagraniczne) – punkty dodatkowe, - współpraca z otoczeniem gospodarczym – punkty dodatkowe. Komisja habilitacyjna - ocenia jedynie prawidłowość naliczonych punktów, rzetelność i	Uwaga nieuwzględniona.

			zgodność z wymogami. Uzasadnienie: - w związku z planami MNiSW przygotowania wykazu punktowanych czasopism i wydawnictw, ponowna ocena dorobku przez recenzentów nie jest konieczna. Wszelkie prace naukowe i tak będą recenzowane przed ich wydaniem, - komisja oceni jedynie prawidłowość naliczonych punktów - choć w zasadzie będzie to zbieżne z aktualnym systemem ewaluacji dorobku naukowego, - system ten wyeliminuje uznaniowość, - system ten przyczyni się do niezależności badawczej - obecnie brak prac odkrywczych / innowacyjnych w nauce bierze się często z faktu, iż młodzi badacze nie podejmują tematów ryzykownych, nie wpisujących się w panujący konsensus. Wszelkie odkrycia naukowe brały się generalnie z nieszablonowych podejść, często zanegowania ówczesnego stanu wiedzy, - system będzie jasny, prosty, młodzi naukowcy będą mieli możliwość planowania swojej kariery długookresowo bez obawy, że mimo włożonego wysiłku ktoś uzna, że jego model badań nie wpisuje się w obecnie panujące trendy, - system ten będzie likwidował feudalizm w polskiej nauce, gdzie np. cytuje się uznane nazwiska, by lepiej wypaść w ocenie dorobku, wybiera się wydawnictwa, konferencję w celu zaznajomienia się z potencjalnymi recenzentami, środowiskiem, które będzie oceniało dorobek, zamiast wybierać najbardziej interesujące projekty naukowe, - system przyczyni się do niezależności, odwagi badawczej młodych naukowców.	
2051	Art. 214-216	Kolegium Dziekańskie Wydziału Filozoficzno-historycznego Uniwersytetu Łódzkiego	Wypracowane rozwiązanie dotyczące habilitacji uważamy za kompromisowe i racjonalne; szkoda, że już podczas samego Narodowego Kongresu Nauki zostało krytycznie podsumowane przez samych inicjatorów reformy. Widzimy natomiast dwie zasadnicze potrzeby zmian. Po pierwsze, sądzimy, że – choć postulat ograniczenia liczby podmiotów nadających stopień naukowy doktora habilitowanego jest słuszny – przesadne okrojenie uprawnień nie posłuży dobrze polifonii i różnorodności środowisk naukowych, a nadawanie stopni uczyni przywilejem małej, zamkniętej grupy. Ponadto krytycznie odnosimy się też do tak szerokiego wykorzystania anonimowych recenzentów. Co bowiem dobrze sprawdza się w przypadku recenzji wydawniczych książkowych czy czasopiśmiennych, o tyle w przypadku procedur decydujących nie o wartości merytorycznej tekstu, ale o całym życiu zawodowym aplikującego, staje się rażąco niesprawiedliwością. Przychodzi nam na myśl rozwiązanie kompromisowe. W związku z powyższym postulujemy: A. Umożliwienie nadawania stopnia doktora habilitowanego przez podmioty posiadające kategorię B+; B. Ujawnianie tajnych personaliów recenzentów anonimowych wówczas, gdy procedura	Uwaga częściowo uwzględniona.

			habilitacyjna/profesorska dobiegła już końca. W ten sposób zostanie zachowana elementarna uczciwość i symetria, a jednocześnie uda się uniknąć nacisków recenzowanego i jego otoczenia na recenzujących. Nie widzimy możliwości bezterminowego utrzymania tajemności personaliów recenzentów.	
2052	Art. 214-216	Akademia Młodych Uczonych PAN	Nie mamy zastrzeżeń co do samej idei, by ułatwić procedurę habilitacyjną laureatom grantów ERC i grantów o porównywalnej renomie, lecz uważamy, że w obu przypadkach (czyli także w przypadku grantów ERC) konieczne jest nie tylko uzyskanie grantu, ale i jego rozliczenie. Bardzo kontrowersyjna kwestią, która podzieliła i nas, są anonimowe recenzje osiągnięcia habilitacyjnego. Część członków AMU uważa, że anonimowość recenzji połączona z losowaniem recenzentów jest jedynym skutecznym sposobem uporania się z problemem „grzecznościowych recenzji”, pozwalających na nadanie stopnia doktora habilitowanego osobom bez wystarczająco dobrego dorobku naukowego. Argumentują oni, że anonimowe recenzje są od dawna stosowane przy ocenie wniosków grantowych i publikacji w czasopismach naukowych. Należy tu jednak podkreślić, że w tych dwóch przypadkach ocena recenzentów jest poddana superocenie panelu eksperckiego lub redaktorów czasopisma, którzy mogą osądzić na ile sprawiedliwe są recenzje; ustawa nie przewiduje takiego mechanizmu zabezpieczającego w przypadku recenzji habilitacyjnych - dwie negatywne recenzje uniemożliwiają uzyskanie stopnia doktora habilitowanego. Inni z nas, choć zgadzają się, że „grzecznościowe recenzje” są poważnym problemem, uważają, że wprowadzenie anonimowych recenzji byłoby próbą zwalczania jednej patologii drugą. Grupa ta jest zdania, że anonimowość zwolni recenzentów z odpowiedzialności za swoją ocenę i ułatwi im niesprawiedliwe traktowanie habilitanta. W połączeniu z przepisem mówiącym, że dwie negatywne recenzje oznaczają automatycznie odrzucenie wniosku o nadanie stopnia doktora habilitowanego, może to zahamować awans osób o odpowiednim dorobku naukowym, ale z jakichś względów niepopularnych w środowisku badawczym (np. zwracającym uwagę na nieprawidłowości mające miejsce w tym środowisku, skonfliktowanych z głównymi grupami wpływu). Według zwolenników tej opinii, najlepszym rozwiązaniem jest losowanie recenzentów połączone z jawnością recenzji. Zarówno przy zachowaniu anonimowości recenzji habilitacyjnych, jak i w przypadku gdy będą one jawne, warto naszym zdaniem rozważyć dodanie mechanizmu superrecenzji - komisja habilitacyjna powinna móc o nią wystąpić w sytuacjach, gdy uzyskane recenzje są sprzeczne lub gdy istnieje uzasadnione podejrzenie, że są niesprawiedliwe. Zwracamy też uwagę, że projekt ustawy nie stawia recenzentom żadnych wymogów odnośnie jakości ich własnej pracy badawczej. Naszym zdaniem minimalnym wymogiem byłoby wykazanie się dorobkiem naukowym w ostatnich 5 latach (definiowanym w	Uwaga częściowo uwzględniona.

			sposób przyjęty ostatecznie w ustawie; wg. obecnego stanu projektu byłyby publikacje (monografie/artykuly) w wydawnictwach/czasopismach z list ministerialnych). Uważamy także, iż należy doprecyzować zapis dotyczący możliwości przeprowadzenia kolokwium habilitacyjnego, bądź też wskazać akty prawne, gdzie takie regulacje mają się znaleźć. W jakich sytuacjach może zostać ono zarządzane? Jakie byłyby jego zasady, przebieg i konsekwencje dla postępowania habilitacyjnego?	
2053	Art. 214 i art. 223	KEJN	W Projekcie należy pozostawić jedynie jakościowe określenie wagi dorobku naukowego -wymagać znaczącego dorobku doktora habilitowanego oraz wybitnego dorobku profesora. Sformułowaniem ew. uszczegółowień i dodatkowych wymogów odrębnie dla poszczególnych dyscyplin i dziedzin mogłaby się zająć, albo RDN (co wymagałoby przekazania jej takich kompetencji) albo mogłyby być sformułowane w formie Rozporządzenia Ministra po zasięgnięciu opinii RDN. Propozycja I - Proponuje się usunięcia pkt. 3 w art. 214 ust. 1 oraz pkt. 1 w art. 223 ust. 1. Chociaż wymagania stawiane w postępowaniach o stopnie i tytuły są ujęte dobrze pod względem jakościowym (znaczącość i wybitność dorobku), to wątpliwości budzą wymagania pozostałe: wymóg kierowania zespołami badawczymi (profesura) i wymóg mobilności (habilitacja, profesura). Oba wymogi mają uzasadnienie w niektórych dyscyplinach nauki, ale nie w innych. Wymóg mobilności zagranicznej dla takich nauk jak np. filologia polska jest nierealizowalny lub całkowicie ezoteryczny. Wymóg kierowania zespołami badawczymi jest rażąco niedopasowany do dyscyplin i dziedzin nauki, które uprawiane są zasadniczo bądź w dużej części indywidualnie (np. nauki humanistyczne, matematyka). Wymóg mobilności jest niesprawiedliwy ze względu na to, że stawia w gorszym położeniu niektóre grupy osób. Dotyczy to np. rodziców małych dzieci - zwykle (choć nie zawsze) kobiet i to bez względu na to, czy wychowują dzieci de jure czy tylko de facto samotnie (np. dlatego, że ojcowie zarabiający na rodzinę są przez 5 dni w tygodniu nieobecni). Dotyczy to też innych sytuacji losowych (osób niepełnosprawnych, opiekunów niepełnosprawnych rodziców etc.). Wymóg mobilności jest zaściankowy. Można sobie z powodzeniem wyobrazić badacza, który np. ze względów losowych wymienionych wyżej bądź nie, miał prowadzić badania naukowe za (dowolną) granicą przez 3 miesiące, przyciąga badaczy z zagranicy (w tym z najlepszych zagranicznych ośrodków). Takie przypadki są znane historii polskiej nauki. Wątpliwe wydaje się, że takiemu badaczowi należałoby odmówić tytułu profesora bo nie spełnia warunku Art. 223 ust. 1 pkt. 1 lit. c. Wymóg mobilności w postępowaniu habilitacyjnym Art. 214 ust. 1 pkt 3 jest niejasny i	Uwaga nieuwzględniona.

		wcale niekoniecznie związany z mobilnością. Można bowiem bronić tezy, że „istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni” można się wykazać a) publikując artykuł w czasopiśmie wydawanym przez inną uczelnię, b) uczestnicząc w seminariach naukowych na innej uczelni w tym samym mieście, etc., c) publikując artykuł wspólnie z osobą z innej uczelni. W wypadku nauk o sztuce i twórczości artystycznej według Art. 223. Ust 1 pkt 2 tytuł profesora może być nadany osobie, która nie spełnia żadnych dodatkowych warunków poza wybitnością osiągnięć, pomimo tego, że w postępowaniu habilitacyjnym według art.214 ust 1 pkt 3- musi się wykazać między-instytucjonalną „mobilnością” w zakresie aktywności artystycznej. Optymalnym rozwiązaniem (Propozycja 1) byłoby usunięcie z Projektu dodatkowych wymogów stawianych w postępowaniach habilitacyjnych i o tytuł oraz sformułowanie szczegółowych wymogów dla poszczególnych dyscyplin i dziedzin. Organem najbardziej kompetentnym przynajmniej do wydania opinii w tej kwestii wydaje się być RDN, który ma zrzeszać po 3 przedstawicieli każdej dyscypliny naukowej. W przypadku odrzucenia Propozycji 1 można próbować przeformułować stawiane warunki, ale wszystkie sformułowania są obciążone ryzykiem nietrafienia w specyfikację dyscypliny. Propozycja II – Zmiana w art. 223 ust. 1 pkt 1 lit. b): Tytuł profesora może być nadany osobie, która: b) kierowała zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych, [lub wykazuje się znaczącym dorobkiem w zakresie kształcenia kadry naukowej. Zmiana w art. 214 ust 1.pkt 3: Stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która m.in.: 3) współpracuje z osobami z innych instytucji naukowych (ew. artystycznych), w tym zagranicznych. Zmiana w art. 223 ust. 1 pkt1 lit. c): Tytuł profesora może być nadany osobie, która: c) współpracuje z osobami z renomowanych instytucji naukowych (ew. artystycznych) w tym zagranicznych. W niektórych dziedzinach nauk (dotyczy to np. nauk przyrodniczych, technicznych, (niektórych) ścisłych), gdzie nauka jest uprawiana zespołowo, wymóg kierowania zespołem badawczym jest naturalnym wymogiem kierowanym względem „mistrza”, którym ma być profesor tytularny. W wypadku nauk uprawianych indywidualnie, „mistrz” nie tyle kieruje zespołem badawczym, co raczej inspirować samodzielne badania innych. Dotyczy to w szczególności nauk społecznych i humanistycznych (choć niekiedy również w	
--	--	--	--

			tych naukach zdarza się kierowanie zespołami badawczymi). Do tej pory wymogiem stawianym profesorom tytularnym był wymóg udziału w kształceniu kadry naukowej. Nie ma go w projekcie, a w wypadku w każdym razie niektórych nauk społecznych i humanistycznych mógłby on z powodzeniem zastąpiony sztuczny w niektórych z tych nauk wymóg kierowania zespołami badawczymi. Co więcej wymóg, aby profesor miał osiągnięcia w zakresie kształcenia kadry naukowej mógłby z powodzeniem stosować się do nauk o sztuce i twórczości artystycznej, co wyeliminowałoby dysproporcje w wymaganiach stawianych przez art.223 ust. 1 pkt 1 i 2. (Być może nie warto dookreślać wielkości tego dorobku i pozostawić to do oceny recenzentom bądź zaleceniom RDN. W niektórych dyscyplinach wychowanie jednego doktoranta może być znaczącym osiągnięciem (bo wszyscy kandydaci przechwytywani są przez lepiej płacące finny), a w innych wychowanie trzech może być standardem.) Wymóg mobilności można np. zastąpić warunkiem współpracy z innymi ośrodkami (w przypadku habilitacji) i współpracy z renomowanymi ośrodkami w tym ośrodkami zagranicznymi (w przypadku tytułu). W ten sposób realizowana jest wartość, która wydaje się stać za sformułowaniem wymogu mobilności' a mianowicie by naukowiec prowadziłby badania na poziomie ogólnokrajowym (w wypadku doktora habilitowanego) a światowym w wypadku profesora. Należy jednak zwrócić, uwagę, że powyższe sformułowanie warunku profesury dopuszcza, by współpraca odbywała się na poziomie krajowym, o ile jest ona prowadzona z jednostkami renomowanymi. To, że pojęcie współpracy jest ulotne jest jego zaletą a nie wadą. Można sobie oczywiście wyobrazić, że będzie doprecyzowane w formie rozporządzeń bądź zaleceń RDN, ale powinny one dotyczyć poszczególnych dyscyplin nauki. W przeciwnym razie należy się zdać, na recenzentów - w tym zagranicznych. W ten też sposób problem zgoła odmiennego potraktowania tytułu profesora nauk o sztuce i twórczości artystycznej może być zażegnany i można wykreślić art. 223 ust 1 pkt 2.	
2054	Art. 214, art. 223, art. 253	KEJN	Cel: eliminacja sugestii, że zagraniczność uczelni jest wartością. Zmiana w art. 253 ust. 4: 4. Ewaluacji dokonują eksperci powoływani przez przewodniczącego KEN, w tym co najmniej jeden zatrudniony w [renomowanej] zagranicznej uczelni lub instytucji naukowej posiadający znaczący dorobek naukowy oraz jeden doktorant. Zmiana w art. 214 ust. 1 pkt 3 (nie ma zastosowania po uwzględnieniu propozycji nr 1 „Wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni lub instytucji naukowej, w szczególności [renomowanej instytucji] zagranicznej.” lub „wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni lub instytucji naukowej, w [tym] zagranicznej.”. Zmiana w art. 223 ust. 1 pkt 1 lit. c) (nie ma zastosowania po uwzględnieniu propozycji	Uwaga nieuwzględniona.

			1) c) prowadziła badania naukowe w [renomowanych] zagranicznych instytucjach naukowych trwające co najmniej 3 miesiące; Uzasadnienie: Na miano uczelni zagranicznej zasługują nie tylko losowe uczelnie spoza naszej wschodniej granicy, ale też kiepskie uczelnie amerykańskie, które nie przystają do niektórych naszych nawet nienajlepszych uczelni. Wielu z nich po prostu nie ma na liście szanghajskiej lub z niej zniknęły (por. np. University of Kentucky, University of Mississippi, University of Southern Mississippi, University of Texas at Permian Basin, University of Tennessee at Chattanooga, etc.). Propozycja zmiany: tam, gdzie powołuje się na uczelnie zagraniczne w kontekście ewaluacji zarówno osób jak i uczelni należy dodać element ocenny np. należy mówić o „renomowanych” uczelniach zagranicznych.	
2055	Art. 214 ust. 1	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piaśtów Ślą- skich we Wro- cławiu	A jeśli ktoś „robi” dobrą naukę (mierzoną efektami np. publikacjami) w swojej uczelni, bo ma dobry zespół, laboratoria, materiał badawczy, to co? - nie może zostać dr hab.? A słaba uczelnia zagraniczna – to już wystarczy?	Uwaga nieuwzględniona.
2056	Art. 214 ust. 1	KEJN	Proponowane w projekcie brzmienie zapisu jest nazbyt wieloznaczne i może prowadzić do prób uznaniowego „obejścia” (przykładowo, czy za „istotną aktywność” można uznać wydanie artykułu w czasopiśmie wydawanym przez inną jednostkę? Albo pracę na tzw. drugim etacie? Albo uczestnictwo w zespole projektowym grantu realizowanego w innej uczelni?). Ponadto, należy uwzględnić uwarunkowania społeczne: - w Polsce, z uwagi na uwarunkowania socjalne, częsta zmiana miejsca pracy jest trudna; wprowadzenie proponowanego zapisu musiałoby zostać poprzedzone co najmniej 5-letnim „vacatio legis”, które umożliwiłoby kandydatom aspirującym do habilitacji wypełnienie wymogu (czas potrzebny na: przygotowanie, złożenie i ocenę wniosku wyjazdowego, oraz jego realizację); - szczególne trudnienia w zakresie mobilności mają kobiety, a także osoby samotnie wychowujące dzieci, - proponowany w projekcie zapis preferuje pracowników z dużych ośrodków akademickich, zwłaszcza z Warszawy i Krakowa, czyli miast, gdzie istnieje wiele wyższych uczelni; - poloniści, historycy Polski oraz etnografowie mają ograniczone możliwości stażów zagranicznych. Powyższe argumenty skłaniają do uzupełnienia zapisu o dodatkowe (wymienne) kryte-	Uwaga nieuwzględniona.

			rium, również ukierunkowane na tzw. <i>excellence in research</i>, mianowicie kierowanie grantami (w projekcie ustawy wymienione jako kryterium ubiegania się o tytuł profesora - może się okazać, że osoba spełniająca to właśnie „grantowe” kryterium nie może wypełnić warunku „niższego rzędu, czyli „wyjazdowego”). Proponuje się zastąpić zapisami: Art. 214 ust. 1. Stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która: 3) przez okres co najmniej 3 miesięcy była zatrudniona lub przebywała na stażu stypendialnym w uczelni lub instytucji naukowej: krajowej (zlokalizowanej w innym województwie niż jednostka, w której zatrudniony jest kandydat) bądź zagranicznej, lub kierowała zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych.	
2057	Art. 214 ust. 1, art. 223 ust. 1	Nowoczesna	Art. 214.1 dotyczący wymogów do habilitacji i 223 punkt 1 dotyczący wymogów do tytułu profesora. Jeśli idzie o habilitację pojawia się wymóg „istotnej aktywności w uczelni zagranicznej”. Taki wymóg nie może dotyczyć tych humanistów, których badania związane są z kulturą polską. Gdzie zagranicą mają pracować historycy zajmujący się historią Polski, badacze literatury zajmujący się np. polskim romantyzmem, czy filozofowie zajmujący się polską filozofią czy myślą społeczną. Taki wymóg istniał także w starej ustawie i był przez Komisję Centralną omijany jako nie dający się zrealizować. Podobna kwestia dotyczy wymogu prowadzenia zespołów badawczych jako warunku uzyskania tytułu profesora. W zespołach pracują medycy, fizycy, chemicy, nanotechnolodzy. Humanisci piszą swe dzieła najczęściej samotnie. W najlepszym wypadku tworzą wokół siebie szkoły, ale takie szkoły kształtują się dopiero pod koniec ich życia. Zespołów badawczych nie prowadził prof. Tatarkiewicz, Kołakowski, Baczko, Tischner, Skarga i większość innych. Czy byli przez to mniej profesjonalni? I ten przepis pozostanie martwy, albo skutecznie zablokuje części humanistów dostęp do tytułu profesora.	Uwaga nieuwzględniona.
2058	Art. 214 ust. 1 pkt 1	Osoba fizyczna 54	Tu jest przeoczenie. Ponieważ w wyjątkowych wypadkach doktorem można zostać bez otrzymania stopnia mgr, a profesorem może być osoba mająca tylko stopień dr, należałoby – konsekwentnie – zapisać, że w wyjątkowych wypadkach stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która nie ma stopnia dr. Np. magister napisał tak wybitną rozprawę doktorską, że komisja wnioskuje o uznanie tej pracy za rozprawę habilitacyjną i zainicjowanie przewodu habilitacyjnego zamiast doktorskiego.	Uwaga nieuwzględniona.
2059	Art. 214 ust. 1 pkt 1	Uniwersytet w Białymstoku	Wydaje się, że zasada, zgodnie z którą nadanie stopnia doktora habilitowanego uzależnia się od wydania monografii w konkretnym wydawnictwie wskazanym w wykazie wydanym przez właściwego ministra lub opublikowania cyklu artykułów w konkretnych czasopismach naukowych ujętych w odpowiednim wykazie wydanym przez właściwego ministra może stanowić element ograniczenia swobody twórczości i działalności naukowej. Częstym jest, zwłaszcza w naukach społecznych, że wartościowe merytorycznie	Uwaga nieuwzględniona.

			opracowania ukazują się w czasopismach o niskiej punktacji lub nawet bez punktacji. Niejednokrotnie jest również tak, że osiągnięcia nie mieszczą się w schemacie ministerialnym. To ostatnie nawet nie da się ująć zapewne w ocenie parametrycznej. Idąc tym tropem dalej można by poddać w wątpliwość celowość wyznaczania komisji habilitacyjnej, skoro punktacja i fakt znajdowania się czasopisma na odpowiedniej liście per se stanowi o jakości dorobku naukowego.	
2060	Art. 214 ust. 1 pkt 2	Obywatele Nauki	Postuluje się zmienić ust. 1 pkt 2, nadając mu brzmienie: „2) posiada dorobek naukowy albo artystyczny, stanowiący znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, zdobyty po uzyskaniu stopnia doktora”.	Uwaga nieuwzględniona.
2061	Art. 214 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 1	Komitet Nauk Organizacji i Zarządzania PAN	Wydaje się, że proponowany zapis sprowadza stopień doktora habilitowanego do poziomu „trochę” bardziej zaawansowanego doktoratu (znika bowiem zapis odnoszący się do oceny całego dorobku, poza istotnym osiągnięciem naukowym - „Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, kryteria oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, biorąc pod uwagę osiągnięcia naukowo-badawcze w dziedzinach nauki i sztuki lub obszarach wiedzy, współpracę międzynarodową, dorobek dydaktyczny i popularyzatorski oraz uzyskane nagrody”). Zapisy ustawy urealniają terminy procedowania komisji, ale też drastycznie te terminy też wydłużają (do 48 tygodni).	Uwaga nieuwzględniona.
2062	Art. 214 ust. 1 pkt 3	Uniwersytet Rzeszowski	Ust. 1, p. 3 – konieczne doprecyzowanie – „aktywności naukowej” oraz „więcej niż w jednej uczelni lub instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej”.	Uwaga nieuwzględniona.
2063	Art. 214 ust. 1 pkt 3	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Proponuje się wykreślenie art. 214 ust. 1 pkt 3. Przepis ten nie wprowadza definicji <i>istotnej aktywności</i> ani według jakich kryteriów ma być ona oceniana. Ponadto, przepis taki zamyka drogę osobom mającym dorobek na poziomie światowym, lecz pracującym tylko na jednej uczelni. W nauce liczy się dorobek naukowy, a nie to, gdzie został on wypracowany. Współpraca z innymi jednostkami tylko wtedy jest wartościowa, gdy przynosi osiągnięcia naukowe, a te są możliwe do oceny. Brak jest też kryteriów, w jaki sposób ta aktywność miałaby być potwierdzona, czy ma to być publikacja z podwójną afiliacją. Dodatkowo, jeśli zgodę na zatrudnienie w innej jednostce wydaje rektor (art. 132), to może być ona utrudniona przez brak zgody rektora.	Uwaga nieuwzględniona.
2064	Art. 214 ust. 1 pkt 3	Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy	Należy doprecyzować zapis. Co znaczy aktywność realizowana w więcej niż jednej uczelni/instytucji? Czy jest to wymóg zatrudnienia w kilku instytucjach, czy konieczność odbycia stażu, czy jedynie szeroko pojęta współpraca? Czy dotyczy to całego okresu działalności naukowej, czy okresu od uzyskania stopnia doktora? Brak precyzji doprowadzi do dowolności interpretacji tego zapisu.	Uwaga nieuwzględniona.
2065	Art. 214 ust. 1 pkt 3	Akademia Ignatianum w Krakowie	Przepis niejasny. Zważywszy na fakt, że procedura o nadanie stopień doktora habilitowanego jest procedurą awansową, powinna być określona w miarę możliwości najbardziej precyzyjnie. Nie bardzo wiadomo czy aktywność naukowa polega na tygodniowym	Uwaga nieuwzględniona.

			wyjeździe do uczelni krajowej lub zagranicznej, prowadzeniu tam wykładów przez jeden semestr/trymestr, czy na zatrudnieniu przynajmniej rok na innej uczelni. Czy zatrudnienie na stanowisku adiunkta w innej uczelni, niż ta na której uzyskało się stopień doktora jest spełnieniem wymogu aktywności (mobilności) naukowej w więcej niż jednej instytucji? Co znaczy zwrot „w szczególności”? Jeśli habilitant prowadził zajęcia tylko w Polsce, będzie oceniany automatycznie gorzej, niż habilitant prowadzący zajęcia np. na Słowacji? To tylko kilka przykładów wątpliwości, które się nasuwają, ale pokazują one, że może okazać się, że w zależności od jednostki nadającej stopnie naukowe procedury mogą się różnić. Przepis musi zostać doprecyzowany.	
2066	Art. 214 ust. 1 pkt 3	Uniwersytet w Białymstoku	Niejasne. Czy wystarczy tylko jakaś forma współpracy z innymi uczelniami lub instytucjami naukowymi (np. wspólne publikacje)? Osoby, które kierowały grantami międzynarodowymi powinny również wskazywać na swoje osiągnięcia naukowe.	Uwaga nieuwzględniona.
2067	Art. 214 ust. 1 pkt 3 i art. 223 ust. 1	Osoba fizyczna 60	Art. 214 ust. 1 pkt. 3 stanowi, iż stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni lub instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej. Natomiast art. 223 ust. 1 pkt 1 stanowi, iż tytuł profesora może być nadany osobie, która posiada stopień naukowy doktora habilitowanego oraz prowadziła badania naukowe w zagranicznych instytucjach naukowych trwające co najmniej 3 miesiące. W ten sposób z postępowania awansowego (zwłaszcza w przypadku ubiegania się o nadanie tytułu naukowego profesora) są wyłączone osoby niepełnosprawne (niefunkcjonujące na co dzień samodzielnie lub w przypadku których istnieje zagrożenie znacznego uszczerbku na zdrowiu lub zagrożenie życia) i osoby bez orzeczonego stopnia niepełnosprawności, które utraciły zdolność samodzielnego funkcjonowania (przemieszczania się). Na przykład naukowiec o wybitnych osiągnięciach w określonej dziedzinie nauki, który nie może realizować badań w ośrodkach zagranicznych z powodów zdrowotnych (np. z powodu bardzo poważnej, postępującej choroby przewlekłej), nie zwieńczy swojego dorobku poprzez uzyskanie tytułu naukowego profesora. Jest to problem statusu naukowców-osób niepełnosprawnych bądź osób, które poniosły znaczny uszczerbek na zdrowiu. Jest to pytanie szczególnie dotyczące wyrównywania szans dla osób niepełnosprawnych, ich pełnego włączenia i udziału w społeczeństwie – jak stanowi m.in. art. nr 19 Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, sporządzonej w Nowym Jorku dn. 13 grudnia 2006r. (aktualnie trwają prace nad przygotowaniem projektu ustawy wdrażającej przepisy tej Konwencji). Problem dotyczy zatem osób zmagających się przez całe życie z własną chorobą i niechcących rezygnować z pracy naukowej, niejednokrotnie nadającej sens ich życiu. Dlatego kieruję pytanie następujące: czy Rada Doskonałości Naukowej będzie rozpatrywać i regulować sytuacje nadzwyczajne?	Uwaga nieuwzględniona.

2068	Art. 214 ust. 1 pkt 3 i ust. 4	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Proponuje się skreślenie art. 214 ust. 1 pkt 3 i ust. 4. Proponowany pierwotnie zapis art. 214 ust.1 pkt 3 eksponuje aktywność na rzecz krajowej i międzynarodowej społeczności naukowej, ograniczając się jednak do konieczności fizycznej obecności w danej uczelni lub instytucji naukowych. Wprowadza się zatem wymaganie mobilności – jest to wykluczenie, w którym zupełnie pomija się inne formy współpracy. Nie można zgodzić się z automatycznym wykluczaniem z postępowania habilitacyjnego osób, które mogą wykazać się wieloletnią i systematyczną aktywnością międzynarodową, tylko dlatego że nie pracowały w dwóch różnych uczelniach lub instytucjach naukowych. Uzyskanie stopnia dr habilitowanego tylko za kierowanie grantem wydaje się być niewystarczające.	Uwaga nieuwzględniona.
2069	Art. 214 ust. 1 pkt 3 oraz art. 223 ust. 1 pkt 1 lit. c	Osoba fizyczna 57	Droga nadawania stopnia doktora habilitowanego i tytułu profesora zawiera nowe wymagania dotyczące działalności wykraczającej poza jednostkę macierzystą (w przypadku habilitacji – art. 214 ust. 1 pkt 3) lub obowiązek odbycia 3 miesięcznego pobytu zagranicznego (przy nadawaniu tytułu profesora – art. 223 ust. 1 pkt 1 lit. c). Postuluje się usunięcie tych wymogów z projektu. O ile należy promować aktywność międzynarodową (jak w przypadku pozyskiwania środków grantowych z ERC), to powyższe uszczegółowienie myli przyczynę sukcesu międzynarodowego ze skutkiem i narzuca mechaniczne kryterium awansu naukowego. Dla każdego naukowca, współpraca międzynarodowa jest oczywistością, a nawet koniecznością i nie wydaje się żeby konieczne było jej nakazywanie lub określanie zakresu. Dla pracownika naukowego po obronie doktoratu, a często nawet w jego trakcie, aktywność wykraczająca poza ośrodek i wyjazdy międzynarodowe stanowią naturalny proces rozwoju i nie powinny być kodyfikowane. Klauzula ta z jednej strony może nic nie oznaczać, ale z drugiej strony wymóg mobilności może być ograniczeniem w awansie szczególnie dla kobiet wychowujących małe dzieci lub osób niepełnosprawnych. Ta propozycja będzie nowym wymogiem, który negatywnie wpłynie na ścieżki kariery zawodowej osób w trakcie zdobywania stopni i tytułów. Z całą pewnością nie przyczyni się to do ułatwienia awansu naukowego, a wręcz spowoduje jego opóźnienie, co jest sprzeczne z ogólną wizją projektu. Wprowadzenie konieczności 3 miesięcznego stażu naukowego jako obligatoryjnego w procesie uzyskiwania tytułu naukowego jest jeszcze bardziej problematyczne. Należy zapytać, dlaczego jest połączone z uzyskaniem tytułu profesora, która to ścieżka dotyczy bardziej zaawansowanych wiekiem, stanowiskiem i stażem naukowców, a dla których nie jest przewidziany np. dostęp do stypendiów naukowych przewidzianych dla młodych naukowców (typowo do 35. roku życia, wyjątkowo i w ograniczonym zakresie do 40. roku życia). Okres 3-miesięczny jest również nonsensem, bo można zapytać jaka jest jego przewaga nad 1 miesięcznym lub 12 miesięcznym albo czy mówimy o okresie ciągłym czy przerywanym, w jednym ośrodku czy w kilku? W niektórych dziedzinach,	Uwaga częściowo uwzględniona.

			okres trwania projektu naukowego wynosi lata, a 3 miesiące mają bardziej walor zagranicznej wizyty towarzyskiej zarazem wymuszając wstrzymanie aktywności krajowej. Obowiązki zawodowe samodzielnych (habilitowanych) pracowników naukowych nie pozwalają często na wielomiesięczną, ciągłą nieobecność w pracy i wiążą się z brakiem nadzoru i zaburzeniem lub przerwaniem funkcjonowania jednostki macierzystej lub polskiego zespołu badawczego, co będzie wręcz sprzeczne z intencją pobudzenia rozwoju naukowego.	
2070	Art. 214 ust. 1 pkt 3	Osoba fizyczna 22	Proponowane brzmienie tego przepisu ogranicza możliwość uzyskania tytułu doktora habilitowanego przez osoby prowadzące samodzielnie działalność naukową. Projektodawca zdaje się nie zauważać, że naukę można uprawiać nie tylko w ramach uczelni czy instytucji naukowych, ale również samodzielnie. Propozycja nowego brzmienia: „wykazywać się istotną aktywnością naukową albo artystyczną, której wymiar ma charakter wykraczający poza jeden ośrodek naukowy, w szczególności wymiar międzynarodowy”.	Uwaga nieuwzględniona.
2071	Art. 214 ust. 1 pkt 3	Komitet Nauk o Sztuce PAN	Wątpliwości budzi sformułowanie w ust. 3 (nie jest niejasne czy np. za taką aktywność można uznać wydanie artykułu w czasopiśmie wydawanym przez inną jednostkę? albo uczestnictwo w zespole projektowym grantu realizowanego w innej uczelni?). Zakładając, że chodzi tu o tzw. mobilność, w odniesieniu do proponowanego zapisu, warto zwrócić uwagę, że: - w Polsce, z uwagi na uwarunkowania socjalne, częsta zmiana miejsca pracy jest trudna; wprowadzenie proponowanego zapisu musiałoby zostać poprzedzone co najmniej 5-letnim „vacatio legis”, które umożliwiłoby kandydatom aspirującym do habilitacji wypełnienie wymogu (czas potrzebny na: przygotowanie, złożenie i ocenę wniosku wyjazdowego, oraz jego realizację); - proponowany w projekcie zapis preferuje pracowników z dużych ośrodków akademickich, zwłaszcza z Warszawy i Krakowa, czyli miast, gdzie istnieje wiele wyższych uczelni; - poloniści, historycy badający historię Polski oraz etnografowie specjalizujący się w badaniu polskiej kultury mają ograniczone możliwości stażów zagranicznych; Powyższe argumenty skłaniają do uzupełnienia zapisu o dodatkowe (wymienne) kryterium, również ukierunkowane na tzw. excellence in research, mianowicie kierowanie grantami (w projekcie ustawy wymienione jako kryterium ubiegania się o tytuł profesora - może się okazać, że osoba spełniająca to właśnie, „grantowe” kryterium nie może wypełnić warunku „niższego rzędu, czyli „wyjazdowego”). Proponuje się w związku z tym następujący zapis: Art. 214. 1. Stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która: 3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni lub instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej, lub kierowała ze-	Uwaga nieuwzględniona.

			społami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych.	
2072	Art. 214 ust. 1 pkt 3	Nowoczesna	Doprecyzowania wymaga „istotna aktywność naukowa”.	Uwaga nieuwzględniona.
2073	Art. 214 ust. 1 pkt 3	Osoby fizyczne 56	Proponuje się następującą zmianę brzmienia: „Art. 214. 1. Stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która: 1) posiada stopień doktora; 2) posiada osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny; 3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni lub instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej <u>lub istotną aktywnością na rzecz czasopism i konferencji indeksowanych w międzynarodowych bazach o największym zasięgu.</u>”. Proponowane pierwotnie brzmienie eksponuje aktywność na rzecz krajowej i międzynarodowej społeczności naukowej, ograniczając się jednak tylko do uczelni lub instytucji naukowych. Zupełnie pomija bardzo ważną współpracę pomiędzy badaczami a wydawnictwami i konferencjami o zasięgu międzynarodowym. Osoby, których wyniki badań i prace są cytowane przez innych badaczy, są regularnie zapraszane przez edytorów czasopism i komitety organizacyjne konferencji o zasięgu międzynarodowym do udziału w recenzowaniu zgłoszonych prac. Należy traktować to jako wyróżnienie i wyraz uznania dla badaczy, uważanych za ekspertów w swojej dziedzinie. Wiąże się to jednak z koniecznością poświęcenia własnego czasu oraz istotnego wkładu pracy przy wykonywaniu nieodpłatnych recenzji. Nie można zgodzić się z automatycznym wykluczeniem z postępowania habilitacyjnego osób, które mogą wykazać się wieloletnią i systematyczną aktywnością w roli recenzenta dla liczących się czasopism o zasięgu międzynarodowym, tylko dlatego że nie pracowały w dwóch różnych uczelniach lub instytucjach naukowych.	Uwaga nieuwzględniona.
2074	Art. 214 ust. 1 pkt 3	KRAUM, uwagi Wydziału Farmaceutycznego	Art. 214 ust. 1 pkt 3 dotyczy <i>wykazania się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni lub instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej.</i> Czy ten punkt dotyczy zatrudnienia w więcej niż jednej jednostce czy współpracy lub stażu? Czy ta ustawa ma promować podwójne zatrudnienie? Ważne jest w działalności naukowej, aby mieć współpracę z zespołami z innych uczelni lub instytucji naukowych, w szczególności zagranicznych, a nie być zatrudnionym w wielu miejscach.	Uwaga nieuwzględniona.
2075	Art. 214 ust. 1	Akademia	Przepis ten jest niejasny. Zważywszy na fakt, że procedura o nadanie stopnia doktora	Uwaga nieuwzględniona.

	pkt 3	Ignatianum w Krakowie	habilitowanego jest procedurą awansową, powinna być określona w miarę możliwości najbardziej precyzyjnie. Nie bardzo wiadomo czy aktywność naukowa polega na tygodniowym wyjeździe do uczelni krajowej lub zagranicznej, prowadzeniu tam wykładów przez jeden semestr/trymestr, czy na zatrudnieniu przynajmniej rok na innej uczelni. Czy zatrudnienie na stanowisku adiunkta w innej uczelni, niż ta, na której uzyskało się stopień doktora jest spełnieniem wymogu aktywności (mobilności) naukowej w więcej niż jednej instytucji? Co znaczy zwrot „w szczególności”? Jeśli habilitant prowadził zajęcia tylko w Polsce, będzie oceniany automatycznie gorzej, niż habilitant prowadzący zajęcia np. na Słowacji? To tylko kilka przykładów wątpliwości, które się nasuwają, ale pokazują one, że może okazać się, że w zależności od jednostki nadającej stopnie naukowe procedury mogą się różnić. Przepis musi zostać doprecyzowany.	
2076	Art. 214 ust. 1 pkt 3	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi co do wymagań stawianych kandydatom do stopnia doktora i doktora habilitowanego: w art. 214 ust. 1 pkt 3 ustawodawca proponuje, aby jednym z warunków ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego było wykazywanie aktywności w więcej niż jednej uczelni czy instytucji naukowej. Intencją ustawodawcy jest zwiększenie mobilności kadry. Jednak takie sformułowanie może być traktowane jako zachęta do dwueta- towości, w szczególności zagranicznej.	Uwaga nieuwzględniona.
2077	Art. 214 ust. 1 pkt 3	Komitet Nauk o Literaturze PAN	Niezrozumiałe są zapisy dotyczące habilitacji. W świetle dążeń ku jednoetatowości niejasny jest zapis (art. 214 ust. 1 pkt 3) mówiący o tym, że habilitant powinien wykazywać się „istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni lub instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej”.	Uwaga nieuwzględniona.
2078	Art. 214 ust. 1-2	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Proponujemy dopisać, że cykl habilitacyjnych prac musi być cyklem "pierwszoautorskich" prac oryginalnych (tak jak postulowało wielokrotnie środowisko). W sprawie postępowania habilitacyjnego proponuję zmienić proponowane zapisy bo są skomplikowane i zaadaptować bardzo dobry proces opisany dla profesur: Kandydat składa do RDN wnioski o nadanie stopnia hab. wraz ze wskazaniem na uczelnię, która ma w tej sprawie nadać stopień. Uczelnia podejmuje decyzję czy się zgadza. Jeżeli się zgadza to RDN dalej proceduje, jeżeli się nie zgadza to RDN wyznacza inną radę. Następnie RDN powołuje np. 3-4 tajnych recenzentów. Otrzymuje od nich recenzje, a następnie podejmuje uchwałę w sprawie nadania/odmowy nadania stopnia dr hab., którą przekazuje Uczelni do wykonania. Na tej podstawie uczelnia nadaje lub odmawia nadania stopnia. Tego typu postępowanie będzie szybsze, będzie nad nim kontrola RDN i będzie tańsze.	Uwaga nieuwzględniona.
2079	Art. 214 ust. 2 pkt 1 i 2	Akademia Ignatianum w Krakowie	Powyższe uregulowanie, jak wspomnieliśmy wyżej, doprowadzi do zawężenia katalogu wydawnictw, w których mogą zostać wydawane publikacje naukowe, co z kolei może doprowadzić do dwójakiego rodzaju problemów. Po pierwsze, w okresie przejściowym habilitacje złożone do publikacji na przełomie 2018 i 2019 roku, ale jeszcze przed rozpo-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			częciem postępowania, w czasopiśmie nieznajdującym się na wykazie ministerialnym nie będą mogły być podstawą postępowania habilitacyjnego. Tym samym przepis ten może uniemożliwić młodym pracownikom nauki rozpoczęcie postępowania habilitacyjnego, mimo faktycznie posiadanego dorobku naukowego. Konsekwencja taka byłaby rażąco niesprawiedliwa. Po drugie, zmniejszenie liczby wydawnictw, w których można publikować prace habilitacyjne sprawi, że okres oczekiwania na publikację na pewno się wydłuży. Tym samym przepis ten spowoduje wydłużenie całego procesu awansowanego. Jest to niezgodne z celami ustawy. Po trzecie, wprowadzenie katalogu wydawnictw niesie ryzyko przywilejowania niektórych wydawnictw i monopolizowania przez nich rynku wydawniczego wbrew zasadzie konkurencyjności rynkowej oraz generowania korupcyjnych praktyk. Jakie będą procedury recenzyjne w sprawie czasopism?	
2080	Art. 214 ust. 2	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi dotyczące proponowanego systemu awansów naukowych - uwagi w odniesieniu do przepisów o nadawaniu stopnia doktora habilitowanego wątpliwości budzi redakcja: art. 214 ust. 2 w zakresie redakcji przepisu określającego legalną definicję osiągnięcia naukowego, przy jednoczesnym odesłaniu do art. 214 ust. 1 pkt. 2, w którym mowa jest o osiągnięciach. Wskazaniem jest ujednolicenie używanej terminologii z jednoczesnym rozgraniczeniem obowiązku wykazania się przez wnioskodawcę szczególnym osiągnięciem naukowym albo artystycznym, stanowiący znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny oraz odpowiednimi osiągnięciami w zakresie pozostałego dorobku naukowo-badawczego. Ponadto, cykl habilitacyjnych prac powinien być cyklem "pierwszo-autorskich" prac oryginalnych (tak jak postulowało wielokrotnie środowisko).	Uwaga nieuwzględniona.
2081	Art. 214 ust. 2 pkt 2	KRAUM, Gdański Uniwersytet Medyczny	Cykl powiązanych tematycznie oryginalnych artykułów naukowych....	Uwaga nieuwzględniona.
2082	Art. 214 ust. 4 pkt 2	Osoba fizyczna 125	W przypadku pracy zbiorowej należałoby wyraźnie doprecyzować indywidualny wkład w tę pracę. Owe doprecyzowanie ma też znaczenie w przypadku ustępu (4), gdyż można sobie wyobrazić, że dorobek kierownika zespołu wypracowany w ramach projektu jest znikomy, podczas gdy sam projekt zebrał bardzo pozytywne końcowe oceny, np. dzięki wynikom innym uczestników projektu. Oczywiście otrzymanie grantu wiąże się z dotychczasowym dorobkiem kierownika, niemniej w tak sformułowanym ustępie, pierwszoplanowym kryterium staje się „stanie się/bycie kierownikiem”, a nie badania naukowe i otrzymane wyniki przez kierownika (w czasie) projektu, a przecież jest to stopień naukowy.	Uwaga nieuwzględniona.
2083	Art. 214 ust. 4	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im.	Spełnienie tych wymagań jest chwalebne, ale bardzo ciężkie (granty Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych lub grant międzynarodowy) – kierownicy takich projektów na ogół pracują za granicą.	Uwaga nieuwzględniona.

		Piastów Śląskich we Wrocławiu		
2084	Art. 214 ust. 4	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Niższe niż obecnie są w projekcie Ustawy 2.0 wymagania stawiane doktorom habilitowanym, które pozwalają na uzyskanie stopnia naukowego bez wykazania się dorobkiem naukowym (art. 214 ust. 4).	Uwaga nieuwzględniona.
2085	Art. 214 ust. 4	Uniwersytet Jagielloński	Poważne zastrzeżenia budzi zaproponowany nowy (a właściwie skorygowany) model postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego. Przewidziane w art. 214 ust. 4 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce zwolnienie z obowiązku przedstawienia osiągnięcia naukowego lub artystycznego, stanowiącego znaczny wkład w rozwój dyscypliny w wypadku prestiżowych grantów uznać należy za mobilizujące do ich uzyskiwania, jednak należałoby określić z jakim dniem osoba taka uzyskiwałaby stopień doktora habilitowanego. Wprowadzenie do postępowania 2 anonimowych recenzentów budzi bardzo poważne wątpliwości co do rezultatów, jakie ich udział w postępowaniu spowoduje. Nie określono jasno w jakim zakresie (i do kiedy) dane osobowe tych recenzentów nie podlegają ujawnieniu. Czy dotyczyć będzie to także postępowania odwoławczego? Zaproponowano rozwiązanie ułomne, podczas gdy dobrym sposobem na podniesienie jakości recenzji jest ich publikowanie, wraz z nazwiskiem sporządzającej recenzję osoby. Rezultaty, choć jeszcze nie w pełni zadowalające, są już obecnie widoczne. Ukrycie osób recenzentów przed opinią akademicką, przy jednoczesnym wprowadzeniu zasady, iż 2 negatywne recenzje skutkują odmową nadania stopnia doktora habilitowanego (w praktyce mogą to być 2 anonimowi recenzenci) sprawia, że postępowanie habilitacyjne staje się postępowaniem inkwizycyjnym. Zaproponowany model, utrzymujący dotychczasowe wady i wprowadzający nowe problemy nie uzdrowi bolączek polskiej nauki i systemu recenzji.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2086	Art. 214 ust. 4	Instytut Podstawowych Problemów Techniki PAN	Nie jest jasne jaka jest rola podmiotu habilitującego w przypadku gdy habilitant spełnia wymogi określone w art. 214 ust. 4? Czy może w ogóle odmówić nadania stopnia? Czy do stwierdzenia że kandydat spełnia powyższe wymogi formalne potrzebne jest aż głosowanie w senacie lub radzie naukowej?	Uwaga nieuwzględniona.
2087	Art. 214 ust. 4	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Proponuje się wykreślenie art. 214 ust. 4. Co do zasady, wszystkie wymagania powinny znajdować zastosowanie do wszystkich, także do kierowników grantów międzynarodowych. Tytuł dr hab. jest nadawany w Polsce i to polskie gremia powinny zbadać dorobek kandydata, nawet jeśli w przypadku kierownika grantu ERC będzie to czysta formalność. W przeciwnym razie, to gremia międzynarodowe będą niejako decydowały czy dana osoba uzyska habilitację w Polsce.	Uwaga nieuwzględniona.
2088	Art. 214 ust. 4	KEJN	Budzi wątpliwość przyznawania habilitacji za kierowanie grantami, a nie za osiągnięte	Uwaga nieuwzględniona.

			wyniki, podlegające merytorycznej ocenie (ust. 4). Realizacja grantu owocuje dorobkiem, który z pewnością spełni wymagania habilitacyjne, więc po co ten przepis?	
2089	Art. 214 ust. 4 pkt 1	Osoba fizyczna 54	Warunkiem powinna być: „zaakceptowana przez ERC realizacja przyznanego grantu”, a nie tylko samo przyznanie grantu (bo przecież jego wynik w momencie przyznania jest niewiadomą).	Uwaga nieuwzględniona.
2090	Art. 214 ust. 4 pkt 1	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Ustawa przewiduje swojego rodzaju automatyzm w uzyskiwaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego w przypadku otrzymania grantu ERC. Sam fakt otrzymania grantu bez powiązania z pozytywnym rozliczeniem grantu i jego efektywnością publikacyjną nie powinien przesądzać o nadaniu stopnia naukowego.	Uwaga nieuwzględniona.
2091	Art. 214 ust. 4 pkt 2	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytu-łów	Uwagi co do wymagań stawianych kandydatom do stopnia doktora i doktora habilitowa-nego: w art. 214 ust. 4 pkt. 2 ustawodawca proponuje, aby warunkiem uzyskania stopnia naukowego doktora habilitowanego było kierowanie projektami. W konkursach na gran-ty H2020 w praktyce lider projektu jest osobą stricte administracyjną nie zaś meryto-ryczną. W praktyce są to wyspecjalizowane firmy oferujące takie usługi. CK proponuje, aby kandydat udokumentował osiągnięcia naukowe, niekoniecznie będąc kierownikiem. Mógł być tylko uczestnikiem takiego projektu badawczego.	Uwaga nieuwzględniona.
2092	Art. 214 ust 4 pkt 2	KRAUM, Pomorski Uni-wersytet Me-dyczny	Ustawa nie przewiduje możliwości habilitowania osób, które mają wybitny dorobek w działalności komercyjnej (w przedsiębiorstwach). Mając na uwadze fakt, wielokrotnego powoływania się na model szkolnictwa wyższego w Niemczech należałoby rozważyć możliwość uzyskania habilitacji również przez osoby, które prężnie działają w przemyśle i poprzez swoje osiągnięcia zawodowe niejednokrotnie mają wyższe kompetencję i wie-dzę niż osoby z habilitacją wg zapisów niniejszej ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
2093	Art. 214 ust. 4	Obywatele Nauki	Proponuje się zmianę brzmienia ust. 4 tak, aby przenieść decyzje na podmiot habilitują-cy: „4. Podmiot habilitujący określa warunki, w których można odstąpić od przepisów ust. 1 pkt 2 i 3, jeśli osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora habilitowanego spełniła przynajmniej jeden z poniższych warunków: 1) jako kierownik projektu otrzymała grant przyznany przez Europejską Radę do spraw Badań Naukowych; 2) jako kierownik projektu i zespołu badawczego zrealizowała projekt finansowany w ramach konkursu grantowego o uznanej renomie międzynarodowej określonego w prze-pisach wydanych na podstawie ust. 5 i uzyskała rozliczenie tego projektu”.	Uwaga nieuwzględniona.
2094	Art. 214 ust. 5	Komitet Ewa-luacji Jedno-stek Nauko-wych	KEJN proponuje, aby nazwę Komitet Ewaluacji Nauki (KEN) zastąpić nazwą Komitet Ewaluacji Działalności Naukowej (KEDN), gdyż jest bardziej adekwatna do art. 258 ust. 1 projektu, a także znaczenia słowa „nauka”.	Uwaga nieuwzględniona.

2095	Art. 215	Obywatele Nauki	Aby podnieść poziom procedury habilitacji, ważne jest stworzenie mechanizmów zapobiegających grzecznościowym działaniom podmiotów. Za kluczowe uznaje się zatem dodanie ust. 3, w brzmieniu: „3. Ubiegający się o nadanie stopnia doktora habilitowanego wskazuje podmiot habilitujący, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, z wyłączeniem podmiotu, w którym jest zatrudniony”.	Uwaga nieuwzględniona.
2096	Art. 215, art. 216	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Nieprecyzyjnie określa się zasady postępowania przy habilitacjach. Komisja może, ale nie musi zarządzić kolokwium habilitacyjne. Ustawa jednak nie precyzuje co oznacza to kolokwium (rozmowa, egzamin, a jeśli egzamin to z jakiego zakresu i w jakiej formie). Ustalając dowolność wyboru tego kolokwium przez komisję habilitacyjną różnicuje się procedurę habilitacji między habilitantami – jedni będą mieli dodatkowy wymóg do spełnienia inni nie. Jest to niepokojące i prowadzi do ewidentnego braku równego traktowania habilitantów w procedurze. Dotychczas ujęta w przepisach fakultatywna rozmowa komisji z habilitantem miała na celu wyjaśnienie wątpliwości merytorycznie związanych ze złożoną rozprawą, które ewentualnie miałyby komisja. Rozmowa taka nie miała jednak charakteru egzaminu i nie była formalnie oceniana. Tę kwestię należy w nowej ustawie precyzyjnie rozstrzygnąć i wyjaśnić, aby nie pozostawić dowolności w interpretacji i postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego, do którego to stopnia naukowcy będą jednak mimo wszystko zmuszeni dążyć poprzez inne wymagania ustawy (np. praktyczna obowiązkowość habilitacji przy ubieganiu się o tytuł naukowy). Zapis mówiący, że przy dwu negatywnych recenzjach (na cztery) komisja habilitacyjna nie może przegłosować pozytywnie wniosku o nadanie stopnia doktora habilitowanego wiąże i ubezwłasnowolnia członków komisji, którzy winni mieć pełną swobodę podjęcia decyzji - każdy samodzielnie w niczym nie skrzepowanej formie. Są bowiem niezależni, dysponują wiedzą i doświadczeniem, a recenzenci stanowią dla komisji jedynie ciało doradcze i zgodnie z wyrokami Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego i Naczelnego Sądu Administracyjnego pełnią rolę biegłych w postępowaniu administracyjnym, którym jest postępowanie o nadanie stopnia (lub tytułu naukowego).	Uwaga nieuwzględniona.
2097	Art. 215 ust. 2	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi dotyczące proponowanego systemu awansów naukowych - uwagi w odniesieniu do przepisów o nadawaniu stopnia doktora habilitowanego wątpliwości budzi redakcja: art. 215 ust. 2 w zakresie nieprecyzyjności wymogów formalnych, które są przedmiotem weryfikacji przez RDN na etapie wszczynania postępowania habilitacyjnego. Redakcja omawianego przepisu wskazuje obligatoryjne załączniki do wniosku w postaci opisu kariery zawodowej oraz wykazu osiągnięć, o których mowa w art. 214 ust. 1 pkt 2, przy jednoczesnym braku określenia co dane załączniki powinny zawierać. W przypadku wykazu osiągnięć naukowych odsyła on jedynie do wskazania szczególnego osiągnięcia naukowego albo artystycznego, stanowiącego znaczny wkład w rozwój określonej dys-	Uwaga nieuwzględniona.

			cyplin, bez konieczności przedstawienia całokształtu osiągnięć naukowo badawczych, dydaktycznych oraz w zakresie popularyzacji nauki. Na wnioskodawcy, zgodnie z omawianą regulacją nie ciąży także obowiązek wskazania dziedziny i dyscypliny, w ramach której ubiega się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, co ze względu na charakter postępowania i posiadane uprawnienia przez wybrany podmiot habilitujący zdaje się być obligatoryjnym elementem wniosku, nie można bowiem założyć, że podmiot habilitujący będzie sam kształtował sytuację prawną wnioskodawcy poprzez nadanie stopnia w wybranej przez siebie dziedzinie i dyscyplinie, co w myśl art. 215 nie jest takie oczywiste. Obecnie obowiązujące przepisy, które materię wymagań formalnych wniosku, w sposób szczegółowy określają w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 września 2016 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora, są przemyślanym i dobrze funkcjonującym rozwiązaniem, które nie wpływa na autonomię podmiotów habilitujących w zakresie nadania stopnia, natomiast urzeczywistnia transparentność i jednoznaczność zasad postępowania habilitacyjnego dla wszystkich podmiotów w nim uczestniczących.	
2098	Art. 215 ust. 2 pkt 2 lit b.	Uniwersytet w Białymstoku	Wniosek [w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego] obejmuje wykaz osiągnięć, o których mowa w art. 214 ust. 1 pkt 2, a w przypadku osoby, o której mowa w art. 214 ust. 4, informacje potwierdzające uzyskanie rozliczenia projektu, o którym mowa w art. 214 ust. 4 pkt 2. Uwaga: Brak uzyskania rozliczenia projektu wstrzymuje rozpoczęcie postępowania uzyskania stopnia doktora habilitowanego. Może to prowadzić do zaprzestania zdobywania projektów naukowych na 4-6 lat przed wszczęciem procedury.	Uwaga nieuwzględniona.
2099	Art. 216	Komitet Nauk o Sztuce PAN	Dane recenzentów powinny być jawne, gdyż w postępowaniu nie ocenia się osoby, a jej dorobek naukowy. Podstawowym warunkiem rozwoju nauki jest pełna transparentność – jawność, także w ocenie dorobku naukowego indywidualnego.	Uwaga uwzględniona.
2100	Art. 216	Uniwersytet w Białymstoku	Art. 216 dotyczący habilitacji – wraca stare. Już przerabialiśmy instytucje superrecenzenta. Uważam, że jest to niedopuszczalne, żeby dokonania habilitanta były oceniane przez tajnych recenzentów. Stwarza to duże pole do nadużyć oraz stwarza wrażenie bezkarności i braku odpowiedzialności osób, które będą pełnić tę funkcję. Recenzenci powinni być jawni (wszyscy). Tajność nie jest warunkiem obiektywności oceny. Obojętnie uważa, że pięciu recenzentów to przesada. ust. 8 - Komisja habilitacyjna może przeprowadzić kolokwium habilitacyjne w zakresie osiągnięć naukowych albo artystycznych osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Niezrozumiałe jest uprawnienie komisji habilitacyjnej do przeprowadzenia kolokwium bez żadnych kryteriów podjęcia tego rodzaju decyzji (np. uzasadnionych wątpliwości co do dorobku). Zasadne jest przyjęcie jasnej formuły obligatoryjności kolokwium, albo	Uwaga częściowo uwzględniona.

			rezygnacji z tego elementu procedury.	
2101	Art. 216	Akademia Ignatianum w Krakowie	RDN w przewodzie habilitacyjnym wyznacza „2 recenzentów niewchodzących w skład komisji habilitacyjnej”. [...] 5. Dane osobowe recenzentów niewchodzących w skład komisji habilitacyjnej nie podlegają ujawnieniu i nie stanowią informacji publicznej”. Anonimowość recenzentów zdaje się być powrotem do złej praktyki, od której chciano odejść przez wprowadzenie wymogu jawności recenzentów i recenzji.	Uwaga uwzględniona.
2102	Art. 216	Uniwersytet Rzeszowski	Należałoby jeszcze rozważyć zasadność tzw. ślepych recenzji. W sytuacji, gdy recenzje będą ujawniane będzie to wystarczający mechanizm „samokontrolujący”. Tajność recenzji może przynieść odwrotny od zamierzonego skutek. Ust. 6, p. 3 – nowe brzmienie: recenzenta spoza podmiotu habilitującego i spoza jednostki, w której zatrudniony jest habilitant . Ust. 9 – uzupełnienie – uchwałę w sprawie nadania lub odmowy nadania stopnia	Uwaga częściowo uwzględniona.
2103	Art. 216	Obywatele Nauki	Istnieje wątpliwość, czy istotnie w procedurze habilitacyjnej tak dużą rolę powinien odgrywać centralny organ w rodzaju RDN, a podmiot habilitujący powinien mieć jedynie wpływ na działania formalne. Logiczną konsekwencją ograniczenia liczby podmiotów habilitujących powinno być przekazanie im większych kompetencji w procedurze. Ponadto decyzja powinna zależeć w większym stopniu od podmiotu habilitującego, a w mniejszym od komisji. Zgodnie z propozycją zmian w art. 215 ust. 3, habilitant nie powinien być pracownikiem podmiotu, w którym odbywa się postępowanie habilitacyjne, zatem nie ma przeszkód, by recenzenci pochodzili również spośród pracowników tego podmiotu. Wprowadzenie do postępowania dwóch anonimowych recenzentów, wyłanianych przez RDN w drodze losowania jest wątpliwe etycznie. Gwarancją podniesienia jakości recenzji w postępowaniach i wyeliminowania patologii nie jest utajnianie nazwisk recenzentów, lecz pełna transparentność procedur. Jeśli istotnie zachowana zostanie formuła losowania recenzentów, postuluje się, by osoby te działały jawnie pod własnym nazwiskiem. Ust. 3 nie wyjaśnia, jak powinno wyglądać postępowanie w sytuacji, gdy istnieje tylko jeden podmiot mający uprawnienia habilitacyjne w danej dyscyplinie. Postuluje się wprowadzenie jednego z dwóch poniższych rozwiązań: jedno zachowuje rolę RDN, a drugie przenosi całe postępowanie na podmiot habilitujący: Wersja 1 1. W terminie 6 tygodni od dnia otrzymania wniosku podmiot habilitujący może nie wyrazić zgody na przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego. 2. Podmiot habilitujący	Uwaga częściowo uwzględniona.

		1) powołuje 4 recenzentów; 2) może określić minimalną liczbę recenzentów pochodzącą spoza danego podmiotu, nie mniejszą jednak niż dwóch. 3. W terminie 12 tygodni od dnia powołania recenzenci oceniają, czy osiągnięcia naukowe osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego odpowiadają wymaganiom określonym w art. 214 ust. 1 pkt 2, i przygotowują recenzje. 4. Podmiot habilitujący może przeprowadzić kolokwium habilitacyjne osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. 5. Uchwałę zawierającą decyzję w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego podejmuje podmiot habilitujący w głosowaniu tajnym. Decyzja nie może być pozytywna, jeżeli co najmniej 2 recenzje są negatywne. 6. W przypadku wydania decyzji o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego, te same osiągnięcia naukowe lub artystyczne nie mogą być podstawą do ponownego ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. 7. W przypadku wycofania wniosku po powołaniu recenzentów: 1) ten sam wniosek nie może być podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego w innym podmiocie habilitującym; 2) wnioskodawca nie może ubiegać się o nadanie stopnia doktora habilitowanego przez okres 2 lat. 8. Organ, o którym mowa w art. 173 ust. 1, określi, w drodze uchwały, szczegółowy tryb postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego, w szczególności: 1) zasady ustalania wysokości opłaty za postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego; 2) sposób wyznaczania recenzentów. Wersja 2 1. RDN dokonuje oceny formalnej wniosku oraz przekazuje go podmiotowi habilitującemu w terminie 4 tygodni od dnia jego otrzymania. 2. W terminie 6 tygodni od dnia otrzymania wniosku podmiot habilitujący może nie wyrazić zgody na przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego. W tym przypadku zwraca się wniosek do RDN w terminie 4 tygodni. 3. W przypadku niewyrażenia zgody, RDN niezwłocznie wyznacza inny podmiot habilitujący i przekazuje wniosek temu podmiotowi. Przepisu ust. 2 nie stosuje się. 4. W terminie 10 tygodni od dnia otrzymania wniosku RDN wyznacza 2 recenzentów spoza podmiotu habilitującego. 5. W terminie 6 tygodni od dnia otrzymania informacji o recenzentach wyznaczonych przez RDN podmiot habilitujący powołuje komisję habilitacyjną. Komisja składa się z:	
--	--	---	--

			1) 2 recenzentów wyznaczonych przez RDN; 2) 2 recenzentów wyznaczonych przez podmiot habilitujący. 6. W terminie 12 tygodni od dnia powołania recenzenci oceniają, czy osiągnięcia naukowe osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego odpowiadają wymaganiom określonym w art. 214 ust. 1 pkt 2, i przygotowują recenzje. 7. Podmiot habilitujący może przeprowadzić kolokwium habilitacyjne osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. 8. Uchwałę zawierającą decyzję w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego podejmuje podmiot habilitujący w głosowaniu jawnym w ciągu miesiąca od otrzymania recenzji. Na wniosek osoby ubiegającej się o nadanie stopnia podmiot podejmuje uchwałę w głosowaniu tajnym. Decyzja nie może być pozytywna, jeżeli co najmniej 2 recenzje są negatywne. 9. W przypadku wydania decyzji o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego te same osiągnięcia naukowe lub artystyczne nie mogą być podstawą do ponownego ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. 10. W przypadku wycofania wniosku po powołaniu recenzentów: 1) ten sam wniosek nie może być podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego w innym podmiocie habilitującym; 2) wnioskodawca nie może ubiegać się o nadanie stopnia doktora habilitowanego przez okres 2 lat. 11. Organ, o którym mowa w art. 173 ust. 1, określi, w drodze uchwały, szczegółowy tryb postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego, w szczególności: 1) zasady ustalania wysokości opłaty za postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego; 2) sposób wyznaczania recenzentów.	
2104	Art. 216	Pracownicy i studenci UW	Artykuł przewiduje bardzo sztywną procedurę działania w przypadku pojawienia się negatywnych recenzji w postępowaniu habilitacyjnym: - zgodnie z zapisami art. 216 w postępowaniu pojawia się 4 recenzentów (trzech wymienionych w ust. 4 i jednego w ust. 6 p. 3). Dwóch z nich nie wchodzi w skład komisji habilitacyjnej, ich nazwiska nie są jawne, a wybiera ich RDN. - zgodnie z ust. 9, opinia komisji habilitacyjnej musi być negatywna, jeśli pojawią się dwie recenzje negatywne. - zgodnie z ust. 11, jeśli opinia jest negatywna to stopień dr. hab. nie jest nadawany. - zgodnie z ust. 12, w przypadku odmowy nadania stopnia te same osiągnięcia nie mogą być podstawą do ponownego ubiegania się o habilitację. Wszystko to sprawia, że w razie pojawienia się dwóch negatywnych recenzji komisja habilitacyjna ma zerowe pole manewru. Nie może też wyjaśnić żadnych kwestii spor-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			nich w gronie recenzentów, bo część z nich nie wchodzi w skład komisji. Tymczasem może się zdarzyć (i nierzadko się zdarza), że recenzent niewłaściwie lub pochopnie ocenił jakiś merytoryczny lub formalny aspekt dorobku kandydata, lub zwyczajnie nie przyłożył się do swojego zadania. Jeżeli w recenzjach występują rozbieżności, to do obowiązków komisji habilitacyjnej powinno należeć wyjaśnienie ich przez rzetelną dyskusję z udziałem wszystkich recenzentów. Procedura, która taką dyskusję uniemożliwia, jest moim zdaniem głęboko niewłaściwa. Jest też objawem braku zaufania wobec podmiotów habilitujących, którym przecież stawia się (w art. 213 projektu ustawy) wysokie wymagania.	
2105	Art. 216	Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy	Ukrywanie tożsamości recenzentów wydaje się być niewłaściwe, może być furtką do nierzetelnych recenzji. Obecnie jawność recenzji i jawność autorów recenzji w dużym stopniu gwarantują wysoki poziom merytoryczny wykonywanych recenzji.	Uwaga uwzględniona.
2106	Art. 216 ust. 1	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi dotyczące proponowanego systemu awansów naukowych - uwagi w odniesieniu do przepisów o nadawaniu stopnia doktora habilitowanego wątpliwości budzi redakcja: art. 216 ust. 1 w zakresie, w jakim nie precyzuje, na czym ma polegać formalna weryfikacja wniosku, tryb wnoszenia o uzupełnienie etc. Wskazane również w tym zakresie jest posilkowanie się stosownymi regulacjami wynikającymi z Kpa (art. 64 § 2 Kpa).	Uwaga nieuwzględniona.
2107	Art. 216 ust. 2, 6, 11, Art. 219 ust. 2	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	W okresie wakacji lipiec-sierpień brak członków odpowiednich komisji może skutkować niedotrzymaniem terminów, co jest bolączką obecnych przepisów. Proponuje się wydłużyć wszystkie wymienione terminy do 8 tygodni.	Uwaga nieuwzględniona.
2108	Art. 216 ust. 2 i 3	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi dotyczące proponowanego systemu awansów naukowych - uwagi w odniesieniu do przepisów o nadawaniu stopnia doktora habilitowanego wątpliwości budzi redakcja: art. 216 ust. 2 i 3 w zakresie, w jakim zakłada maksymalny termin na wyznaczenie właściwego podmiotu do przeprowadzenia postępowania do 12 tygodni, przy jednoczesnym obowiązku wynikającym z art. 216 ust. 4 wyznaczenia członków komisji habilitacyjnej w terminie 10 tygodni od dnia otrzymania wniosku.	Uwaga uwzględniona.
2109	Art. 216 ust. 2 i ust. 3	Komitet Polityki Naukowej	Wątpliwości budzi brak przepisu o konieczności uzasadnienia odmowy przeprowadzenia postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego oraz braku możliwości takiej odmowy przez drugi podmiot wyznaczony przez RDN.	Uwaga nieuwzględniona.
2110	Art. 216 ust. 4	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych	Dyskusyjne/kontrowersyjne wydaje się utajnianie recenzentów (2) w przewodzie habilitacyjnym, mimo zrozumienia dla intencji ustawodawcy. Tym bardziej, że 2 recenzje negatywne przesądzą o negatywnej opinii komisji habilitacyjnej (ust. 9) i – w konsekwencji – o odmowie nadania stopnia (ust. 11) oraz o dalszych tego konsekwencjach	Uwaga uwzględniona.

		(KRASP)	(ust. 12).	
2111	Art. 216 ust. 4 pkt 1	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	Propozycja zmiany: 4. W terminie 10 tygodni od dnia otrzymania wniosku RDN wyznacza spoza podmiotu habilitującego: 1) 4 członków komisji habilitacyjnej spośród osób o uznanej renomie naukowej lub artystycznej, w tym międzynarodowej, w tym recenzenta i przewodniczącego, oraz	Uwaga uwzględniona.
2112	Art. 216 ust. 4 pkt 2	Akademia Ignatianum w Krakowie	Ryzyko powrotu do złych praktyk. Według Art. 216. 4. 2. – RDN w przewodzie habilitacyjnym wyznacza „2 recenzentów niewchodzących w skład komisji habilitacyjnej”. [...] 5. Dane osobowe recenzentów niewchodzących w skład komisji habilitacyjnej nie podlegają ujawnieniu i nie stanowią informacji publicznej”. Anonimowość recenzentów zdaje się być powrotem do złej praktyki, od której chciano odejść przez wprowadzenie wymogu jawności recenzentów i recenzji.	Uwaga uwzględniona.
2113	Art. 216 ust. 4 pkt 2, ust. 5 i ust. 9 zd. ostatnie	Komitet Nauk Prawnych PAN	Przepisy te dotyczą powoływania tzw. ślepych recenzentów (w liczbie 2) w postępowaniu habilitacyjnym (prócz 2 recenzentów wchodzących w skład komisji habilitacyjnej). Nazwisk ślepych recenzentów się nie ujawnia. Takie rozwiązanie budzi wątpliwości. Po pierwsze, wydaje się, że ustawa nie powinna przesądzać, że 2 recenzje negatywne powodują automatycznie, iż opinia komisji musi być negatywna. W ten sposób podważa się sens powoływania innych osób do komisji, skoro 5 członków komisji (plus nawet dwaj ślepi recenzenci, łącznie więc 7 osób) może być za pozytywną opinią, ale gdy dwóch recenzentów jest przeciw, ich głos „przeważa”. Po drugie, aby podnieść poziom recenzji i ich rzetelności, wystarczające jest publikowanie ich na stronach internetowych. Każda osoba, która sporządza recenzję, musi się bowiem liczyć z oceną opinii publicznej. Natomiast „ślepi” recenzenci nie muszą się obawiać żadnej krytyki ze strony opinii publicznej (własnego środowiska), bo ta nie będzie znała ich nazwisk. Mogą zatem przygotować - w skrajnym przypadku - nierzetelne recenzje i przesądzić w ten sposób o wyniku postępowania. Po trzecie, nie jest jasne, jak rozumieć zakaz ujawniania danych osobowych recenzentów. Czy dotyczy to także etapu kontroli uchwały odmawiającej nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego przed sąd administracyjny? Co miałby zrobić sąd, gdy zostanie sformułowany zarzut braku kompetencji owych „ślepych” recenzentów, jeśli zakaz ten oznaczałby niemożność poznania nazwisk a zarazem dorobku owych recenzentów? Jak omawiany zakaz ma się do prawa do rozpatrzenia sprawy w rzetelnym postępowaniu i dostępu strony do materiału dowodowego (wszak jest to postępowanie administracyjne)? Już obecnie pojawiają się zastrzeżenia do ocen anonimowych ekspertów powoływanych w konkursach NCN, wskazujące na nierzetelność tych ocen (być może wynikających ze zbyt małej liczby recenzentów lub nieodpowiedniego ich doboru). Podobne zarzuty mogą się pojawić wobec proponowanej procedury powo-	Uwaga uwzględniona.

			ływania ślepych recenzentów w przewodach habilitacyjnych.	
2114	Art. 216 ust. 4 pkt 2	KRAUM, uwagi Wydziału Farmaceutycznego	Art. 216 pkt. 3 dotyczący m.in. powołania 2 recenzentów niewchodzących w skład komisji habilitacyjnej, których dane osobowe nie podlegają ujawnieniu i nie stanowią informacji publicznej. I co za tym idzie pkt. 9 „Opinia nie może być pozytywna jeżeli co najmniej 2 recenzje są negatywne”. Jeżeli decyzja wydana przez 2 recenzentów niewchodzących w skład komisji habilitacyjnej może być podstawą odrzucenia wniosku dotyczącego nadania stopnia dr hab. to powinna być jawna i nie budzić wątpliwości. Obecność tych recenzentów na posiedzeniu komisji habilitacyjnej powinna być wtedy obowiązkowa, ponieważ w przypadku jeżeli co najmniej 2 recenzje są negatywne powinna odbyć się dyskusja między wszystkimi członkami komisji, w tym m.in. recenzentów.	Uwaga wyjaśniona W wyniku konsultacji wprowadzono zmianę, zgodnie z którą dane wszystkich recenzentów w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego będą jawne.
2115	Art. 216 ust. 4 pkt 2 i 5	Osoba fizyczna 77	Dyskusyjne / kontrowersyjne wydaje się utajnianie recenzentów (2) w przewodzie habilitacyjnym, mimo zrozumienia dla intencji ustawodawcy. Tym bardziej, że 2 recenzje negatywne przesądzą o negatywnej opinii komisji habilitacyjnej (ust. 9) i – w konsekwencji – o odmowie nadania stopnia (ust. 11) oraz o dalszych tego konsekwencjach (ust. 12).	Uwaga uwzględniona.
2116	Art. 216 ust. 4 pkt 5	Osoba fizyczna 64	Wszystkie recenzje oraz dane dotyczące ich autorów powinny być jawne. Tajność, która zapewne ma być rozwiązaniem problemu słabej jakości recenzji i rzetelności sporządzania recenzji przez znajome osoby, może przynieść jeszcze większy brak rzetelności, ponieważ odpowiedzialność przed gronem naukowców będzie rozmyta.	Uwaga uwzględniona.
2117	Art. 216 ust. 4	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wątpliwości budzi redakcja art. 216 ust. 4 w zakresie, w jakim nakłada obowiązek wyznaczenia członków komisji w terminie 10 tygodni od dnia otrzymania wniosku. Zasadnym jest wskazanie terminu wyznaczenia członków omawianego gremium, w terminie liczonym od dnia wyrażenia zgody przez wnioskowany podmiot habilitujący, bądź też od dnia odmowy wyrażenia zgody przez tenże podmiot, gdzie RDN zgodnie z dyspozycją art. 216 ust. 3 niezwłocznie wyznacza inny podmiot habilitujący. Wskazane w omawianym przypadku, mając na uwadze, iż podmiot wyznaczony zgodnie z art. 216 ust. 3 nie może odmówić przeprowadzenia postępowania jest od razu przekazanie wniosku wraz z wyznaczeniem członków komisji habilitacyjnej.	Uwaga nieuwzględniona.
2118	Art. 216 ust. 4	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wątpliwości budzi redakcja art. 216 ust. 4 w zakresie, w jakim zastrzega wyznaczenie członków komisji habilitacyjnej jedynie spoza podmiotu habilitującego. Wskazaniem jest zastosowanie również zastrzeżenia odnośnie miejsca pracy wnioskodawcy. Należy zwrócić również uwagę na brak określenia wymogów odnośnie posiadanego stopnia albo tytułu, w stosunku do 4 członków komisji habilitacyjnej oraz 2 recenzentów niewchodzących w skład komisji habilitacyjnej wyznaczanych przez RDN, co w konsekwencji, po za nieostрым pojęciem uznanej renomy naukowej, w tym międzynarodowej – skierowanym jedynie do 4 członków komisji – stanowi, że RDN może powołać dowolną osobę	Uwaga uwzględniona.

			w skład omawianego gremium, w tym na funkcję recenzentów niejawnych.	
2119	Art. 216 ust. 4	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wątpliwości budzi redakcja art. 216 ust. 4 w zakresie uwag zgłoszonych do art. 187 ust. 2.	Uwaga nieuwzględniona.
2120	Art. 216 ust. 4	KRAUM, Warszawski Uniwersytet Medyczny	Obawy budzi „niejawność” recenzentów. Negatywna recenzja (choć nieprzyjemna dla wszystkich) wymaga bardzo dokładnego uzasadnienia i odwagi, żeby się pod nią podpisać. Co ma wniesć owa „niejawność”?	Uwaga uwzględniona.
2121	Art. 216 ust. 4–6	Komitety Polityki Naukowej	Proponuje się rezygnację z anonimowych recenzji przy jednoczesnym wprowadzeniu wymogu, aby wszyscy recenzenci byli powoływani przez RDN.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2122	Art. 216 ust. 4 i ust. 6	Komitet Nauk Organizacji i Zarządzania PAN	Zapisy te oznaczają że: - 4 członków wyznaczonych przez RDN może posiadać tytuł zawodowy magistra; - 2 recenzentów niewchodzących w skład komisji habilitacyjnej może posiadać tytuł zawodowy magistra; - recenzent spoza podmiotu habilitującego może posiadać tytuł zawodowy magistra; - 2 członków posiadających stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora, zatrudnionych w podmiocie habilitującym, może nie posiadać dorobku w dyscyplinie, w której realizowane jest postępowanie.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2123	Art. 216 ust. 5	Komitet Nauk Ekonomicznych PAN	Wątpliwości budzi dwóch „tajnych recenzentów” niewchodzących w skład komisji habilitacyjnej powoływanych przez RDN; czy w przypadku odwołania się habilitanta do RDN będzie on mógł poznać dane tajnych recenzentów? (recenzja negatywna może np. mieć podłoże nienaukowe).	Uwaga wyjaśniona. W wyniku konsultacji wprowadzono zmianę, zgodnie z którą dane wszystkich recenzentów w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego będą jawne.
2124	Art. 216 ust. 5	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Wskazaniem byłoby ujawnienie danych recenzentów niewchodzących w skład komisji habilitacyjnej po zakończeniu postępowania habilitacyjnego	Uwaga wyjaśniona. W wyniku konsultacji wprowadzono zmianę, zgodnie z którą dane wszystkich recenzentów w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego będą jawne.
2125	Art. 216 ust. 5	Osoba fizyczna 42, Osoba fizyczna	Proponowanie niejawności recenzji świadczy o braku zaufania do środowiska akademickiego i założeniu, że dotychczasowe recenzje mogły być nieuczciwe. Niemniej, niejawna recenzja może także być nieuczciwa, co więcej nie będzie konfrontowana podczas posiedzeń komisji i publicznych obron. Wystarczy zdefiniować i wdrożyć odpowiednie pro-	Uwaga częściowo uwzględniona.

		128, Osoba fizyczna 129, Osoba fizyczna 130	cedury sprawdzające na poziomie RDN oraz wymusić ich przestrzeganie. Postulujemy pozostawienie jawności recenzji w przewodach i postępowaniach awansowych. Postulujemy również, wszędzie gdzie jest to możliwe, wprowadzenie zewnętrznych, międzynarodowych recenzji dorobku osób ubiegających się o awans.	
2126	Art. 216 ust. 5	Instytut Podstawowych Problemów Techniki PAN	Kto zna dane dwóch „niejawnych” recenzentów powoływanych przez RDN w postępowaniu habilitacyjnym? Czy tylko RDN? Czy znają je też członkowie komisji habilitacyjnej? Czy zna je podmiot habilitujący? Powinno to być jasno zapisane w ustawie.	Uwaga wyjaśniona. W wyniku konsultacji wprowadzono zmianę, zgodnie z którą dane wszystkich recenzentów w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego będą jawne.
2127	Art. 216 ust. 5	Komitet Nauk Organizacji i Zarządzania PAN	Wątpliwości budzi zapis: <i>Dane osobowe recenzentów niewchodzących w skład komisji habilitacyjnej nie podlegają ujawnieniu i nie stanowią informacji publicznej.</i> Są niezgodne z zasadą transparentności w nauce i spowodują ponowne pojawienie się w systemie oceny dorobku „superrecenzentów”, których funkcjonowanie w procedurze habilitacyjnej obowiązującej przed 2006 r. było bardzo krytycznie oceniane. Jednocześnie niezrozumiałe są intencje ustawodawcy, który postanowił powołać w postępowaniu habilitacyjnym 3. recenzenta, którego dane osobowe będą ujawnione.	Uwaga wyjaśniona. W wyniku konsultacji wprowadzono zmianę, zgodnie z którą dane wszystkich recenzentów w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego będą jawne.
2128	Art. 216 ust. 5	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Niezrozumiałe jest utajnienie recenzentów w przewodzie habilitacyjnym i profesorskim (art. 216 ust. 5).	Uwaga wyjaśniona. W wyniku konsultacji wprowadzono zmianę, zgodnie z którą dane wszystkich recenzentów w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego będą jawne.
2129	Art. 216 ust. 5	Krajowa Sekcja Pracowników Szkół Artystycznych NSZZ „Solidarność”	Uważamy, że szkodliwe jest utajnianie recenzentów prac na stopnie naukowe, z uwagi na ograniczoną w ten sposób transparentność dla zainteresowanych i dla opinii publicznej.	Uwaga uwzględniona.
2130	Art. 216 ust. 5	Ogólnopolskie Porozumienie Związków	Uważamy za niewłaściwe utajnienie danych osobowych recenzentów. Argument, że poprawi to jakość i niezależność recenzji jest co najmniej dyskusyjny — analiza dotychczasowych działań recenzentów wskazuje, że przy utajnieniu danych osobowych recen-	Uwaga uwzględniona.

		Zawodowych	zje są diametralnie odmienne. Uważamy, że jawność postępowania oceniającego na wszystkich szczeblach tego postępowania powinna być nienaruszalną Zasadą.	
2131	Art. 216 ust. 5	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	FPS z akceptacją spogląda na propozycję wprowadzenia recenzentów, którym zapewnia się komfort pracy poprzez utrzymanie niejawności ich personaliów. Jako organizacja stojąca na straży transparentności stoimy jednak na stanowisku, że takie ukształtowanie pozycji recenzentów spoza komisji habilitacyjnej może przynieść odwrotne efekty. Dlatego proponujemy, aby niejawność była utrzymywana przez 4 lata od dnia zakończenia procedury, a następnie nabierała charakteru informacji publicznej. W ten sposób osoby zainteresowane będą mogły skorzystać z możliwości uzyskania tej informacji, z drugiej strony nie będzie tworzyło automatycznego, uciążliwego obowiązku publikacyjnego na podmiocie habilitującym.	Uwaga wyjaśniona. W wyniku konsultacji wprowadzono zmianę, zgodnie z którą dane wszystkich recenzentów w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego będą jawne.
2132	Art. 216 ust. 5	Instytut Studiów Politycznych PAN	Obok członków komisji habilitacyjnej, recenzję pracy ma również przeprowadzać „dwóch recenzentów niewchodzących w skład komisji habilitacyjnej”. Zgodnie z art. 216 ust. 5 ustawy „Dane osobowe recenzentów niewchodzących w skład komisji habilitacyjnej nie podlegają ujawnieniu i nie stanowią informacji publicznej”. Proponowane w tym zakresie rozwiązanie nie wydaje się uzasadnione i jest bardzo kontrowersyjne. Jednocześnie zapis o tym, iż dane osobowe recenzentów nie stanowią informacji publicznej może być niezgodny z treścią art. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, który to przepis formułuje katalog wyłączeń w dostępie do informacji na podstawie tej ustawy. Przed wszystkim należy podnieść, iż zanonimizowanie danych recenzentów stanowi odstępstwo od zasady transparentności, przejrzystości i jawności procedury nadawania stopni naukowych - doktora i doktora habilitowanego. Wprowadzenie takiego nowego rozwiązania może w zasadniczy sposób wpływać na umniejszenie merytorycznego charakteru takich recenzji, które nie będą praktycznie podlegały żadnej kontroli, w tym również środowiskowej związanej ze standardami naukowymi przyjętymi w danej społeczności badawczej. Nieopatrywanie recenzji danymi osobowymi może również prowadzić do pozbawienia recenzji waloru obiektywizmu, albowiem kontekst ich powstania.	Uwaga uwzględniona.
2133	Art. 216 ust. 5	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Proponuje się wykreślenie art. 216 ust. 5. Dane recenzentów powinny być jawne, tak jak jest to obecnie. Wprowadzanie tzw. tajnych recenzji daje pole do wielu nadużyć i tzw. „kolesiostwa” lub, przeciwnie, do pojawienia się praktyk niemających nic wspólnego z dobrze rozumianą jakością naukową. Dodatkowo w ustawie nie zdefiniowano wymogów kompetencyjnych dla recenzentów prac doktorskich, habilitacyjnych i na tytuł profesora co przy anonimowości recenzji może prowadzić do nierzetelnego ich przygotowania przez osoby o wątpliwych kompetencjach i osiągnięciach naukowych. Brakuje również możliwości zgłoszenia konfliktu interesów dotyczącego recenzentów w momencie składania dokumentów zarówno na	Uwaga uwzględniona.

			stopień doktora habilitowanego jaki tytuł profesora	
2134	Art. 216 ust. 5	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Niejawność recenzentów niewchodzących w skład komisji habilitacyjnej zostanie „zde-konspirowana”, gdy podmiot habilitujący powoła trzeciego recenzenta. Przy nieznajo-mości nazwisk recenzentów spoza składu komisji możliwe jest wskazanie którejs z tych osób przez podmiot habilitujący. To jednoznacznie wskazuje jak nietrafne są rozwiąza-nia mające na celu utajnienie recenzji. Złe doświadczenia tajnych recenzji projektów NCN pokazują, że w przypadku tajności recenzji pojawiają się recenzje złośliwe, nega-tywne bez uzasadnienia, rażąco odbiegające od innych. Te uwagi dotyczą również tajno-ści nazwisk recenzentów w postępowaniach w sprawie nadania tytułu profesora (art. 224 ust. 3). Jawność recenzji jest znacznie lepszym gwarantem ich rzetelności i uczciwości.	Uwaga uwzględniona.
2135	Art. 216 ust. 5	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytu-łów	Wątpliwości budzi redakcja art. 216 ust. 5 w zakresie niejednoznaczności interpretacyj-nej sformułowania nie „podlegania ujawnieniu”. Powyższy przepis nie zastrzega żad-nych wyjątków ujawnienia danych recenzentów, zatem w konsekwencji można przyjąć, że nie mogą oni podlegać weryfikacji co do ich prawidłowości uczestnictwa w danym postępowaniu przez żadną instytucję, w żadnym trybie, zarówno w przypadku dewolucji postępowania habilitacyjnego na rzecz RDN w ramach rozpatrywania postępowania odwoławczego (RDN nie będzie mógł odnieść się w decyzji do ewentualnych okolicz-ności, które mogły wyjść na jaw w stosunku do recenzentów spoza komisji habilitacyj-nej, stanowiących przesłanki niemożności ich uczestnictwa w danym postępowaniu), czy też w ramach postępowania sądowo-administracyjnego. Mając na uwadze uzasadnienie do projektu uchwały, w którym zakłada się eliminacje tzw. recenzji grzecznościowych, rozważenia wymaga zasadność wprowadzenia regulacji, wyłączających jawność wszyst-kich danych recenzentów, przy założeniu powoływania ich jedynie przez RDN, przy jednoczesnym zachowaniu wglądu do ich treści dla wszystkich podmiotów biorących udział w postępowaniu. Konsekwencją proponowanego rozwiązania będzie zwiększenie rzetelności tworzonych recenzji, poprzez wyeliminowanie wpływu środowiska ze-wnątrznego na powołanych recenzentów, przy jednoczesnym zachowaniu możliwości kontroli przedłożonych przez nich recenzji, zarówno przez komisję habilitacyjną, jaki i podmiot habilitujący, a także kontroli ze strony RDN zasadności powoływania danych osób na omawianą funkcję.	Uwaga nieuwzględniona.
2136	Art. 216 ust. 5	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Wskazaniem byłoby ujawnienie danych recenzentów niewchodzących w skład komisji habilitacyjnej po zakończeniu postępowania habilitacyjnego.	Uwaga wyjaśniona. W wyniku konsultacji wprowadzo-no zmianę, zgodnie z którą dane wszystkich recenzentów w postę-powaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego będą jaw-ne.

2137	Art. 216 ust. 5	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Jaką rolę ma „tajny recenzent”? Taki zapis może nieść ryzyko nadużyć. Należy rozważyć pozostawienie zapisu w obecnej formie?	Uwaga wyjaśniona. W wyniku konsultacji wprowadzono zmianę, zgodnie z którą dane wszystkich recenzentów w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego będą jawne.
2138	Art. 216 ust. 5	Nowoczesna	Utrzymać jawność recenzji. „Tajne recenzje” mogą doprowadzić do nadużyć.	Uwaga uwzględniona.
2139	Art. 216 ust. 5 i art. 224 ust. 3	Wydział Filologii Polskiej i Klasycznej UAM w Poznaniu	Propozycja niejawnych recenzentów w procedurach habilitacyjnych i profesorskich powinna zostać kategorycznie odrzucona, gdyż sprzyja „sądom kapturowym” i podważa etykę uczonego, który powinien mieć zawsze odwagę podpisać się pod swoją oceną.	Uwaga uwzględniona.
2140	Art. 216 ust. 5 i art. 224 ust. 3	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Powoływanie tajnych recenzentów nie jest dobrym pomysłem. Jeżeli chcemy dbać o jakość (bo tak rozumiemy ich powoływanie), należy wzmocnić procedury jawne. Opinia powinna być przedstawiona np. komisji senackiej i jej zakres powinien być jasno określony.	Uwaga uwzględniona.
2141	Art. 216 ust. 5, art. 224 ust. 3	KEJN	Niejawność recenzji w postępowaniach habilitacyjnych i o tytuł Cel: Uniknięcie poważnych i groźnych dla kandydatów w postępowaniach o stopnie i tytuł nadużyć w systemie recenzyjnym. Wykreślenie ust. 5 w art. 216 Zmiana art. 224 ust. 3.: 3. RDN powołuje 5 recenzentów, którym zleca wydanie opinii w zakresie spełnienia wymagań, o których mowa w art. 223. Według projektowanych zapisów dane osobowe recenzentów powoływanych przez RDN nie podlegają ujawnieniu i nie stanowią informacji publicznej. Zgodnie z Uzasadnieniem ma to przeciwdziałać recenzjom „grzecznościowym”. Przyznając, że grzecznościowość niektórych recenzji jest problemem (choć nie jest jasne czy są jakieś dane dotyczące skali tego zjawiska), należy też pamiętać, że anonimowość recenzji może prowadzić do wzmożenia nadużyć innego typu, które też występowały nawet w systemie recenzji jawnych. Są to np. tępienie konkurencji czy odmiennych podejść, nadmierna dowolność ocen, tępienie kandydatów nieprzystających np. wiekiem, etc. W obliczu tych zagrożeń perspektywa jawności recenzji prowadzi do przejrzystości oceny - wymusza obiektywizm, rzeczowość i rzetelność. Zarówno anonimowy jak i nieano-	Uwaga uwzględniona.

			nimowy recenzent może napisać wszystko. Projekt dopuszcza też możliwość odwołania (Art. 220). Nie zastąpi to jednak kontroli szeroko rozumianego środowiska. Recenzent, którego nazwisko jest jawną musi się liczyć z tym, że np. zapamiętane mu zostanie, iż napisał nierzetelną recenzję, tępiącą konkurenta-nawet jeżeli dostrzec to może niewiele osób, to ta informacja ma szansę się roznieść. Iluzoryczne jest natomiast przekonanie, że wąskie grono reprezentantów środowiska, które będzie zajmować się odwołaniami, będzie w stanie dostrzec wszystko to, co może dostrzec środowisko. Recenzje grzecznościowe są złe dla systemu, ale stosunkowo nieszkodliwe dla kandydatów. Przy utajnieniu recenzji ucierpi nie tylko system, ale przede wszystkim kandydaci! (Nie można przekładać systemu recenzji tajnych w czasopismach na recenzje awansowe właśnie ze względu na niewspółmierność kosztów związanych z możliwością niesprawiedliwej o ceny).	
2142	Art. 216 ust. 5 oraz art. 224 ust. 3	Związek Nau- czycielstwa Polskiego – Rada Szkolnic- twa Wyższego i Nauki	Niewłaściwe jest utajnienie danych osobowych recenzentów. Argument, że poprawi to jakość i niezależność recenzji jest co najmniej dyskusyjny – analiza dotychczasowych działań recenzentów wskazuje, że przy utajnieniu danych osobowych recenzje są diametralnie odmienne. Jawność postępowania oceniającego na wszystkich szczeblach tego postępowania powinna być nienaruszalną zasadą.	Uwaga uwzględniona.
2143	Art. 216 ust. 5, art. 224 ust. 3	Stowarzyszenie Sieć Obywatel- ska Watchdog Pol- ska	W przedstawionym projekcie: - „nie podlegają ujawnieniu i nie stanowią informacji publicznej” dane osobowe recenzentów niewchodzących w skład komisji habilitacyjnej (art. 216 ust. 5 projektu), - podobnie „nie podlegają ujawnieniu i nie stanowią informacji publicznej” dane osobowe recenzentów, których powoływać ma Rada Doskonałości Naukowej w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (art. 224 ust. 3 projektu). W uzasadnieniu projektu do ustawy wskazano, że: <i>(...) 2 recenzenci niewchodzący w skład komisji habilitacyjnej są recenzentami, których dane osobowe nie są ujawniane (ich recenzje są przekazywane do jednostki habilitującej za pośrednictwem RDN). Jest to całkowicie nowy element systemu, który ma sprawić, by recenzje w postępowaniu habilitacyjnym nie miały charakteru „grzecznościowego”.</i> W uzasadnieniu projektu zauważono także, że: <i>Oznacza to, że w postępowaniu habilitacyjnym będzie zaangażowanych 4 recenzentów (2 których dane nie są ujawniane, 1 wskazywany przez RDN i 1 wskazywany przez podmiot habilitujący). W obecnie obowiązującym stanie prawnym w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego bierze udział 3 recenzentów. Dane wszystkich osób biorących udział w postępowaniu habilitacyjnym są w obecnym stanie prawnym jawne. Informacje o osobach recenzentów są informacjami o wykonywaniu zadań publicznych z</i>	Uwaga uwzględniona.

			zakresu szkolnictwa wyższego oraz nadawania stopni i tytułów naukowych. W związku z tym informacje te są objęte zakresem przedmiotowym prawa do informacji, a zaproponowane regulacje w sposób ogólny prowadzą do wyłączenia jawności tych informacji. Znamienny jest fakt, że w uzasadnieniu projektu nie wskazano opartego na faktach powodu odstąpienia od obecnej sytuacji prawnej, w której dane osobowe recenzentów są jawne. Stowarzyszenie ocenia negatywnie zaproponowane art. 216 ust. 5 oraz art. 224 ust. 3 projektu, gdyż przepisy te odbierają przymiot "publiczności" informacjom, które znajdują się w zakresie przedmiotowym prawa do informacji, co nie spełnia warunku proporcjonalności i konieczności dokonywanych ograniczeń konstytucyjnego prawa. Ponadto nie sposób wskazać wartości konstytucyjnie chronionych (wyrażonych w art. 61 ust. 3 Konstytucji RP), którym mają służyć zaproponowane przepisy.	
			Wnosimy o wykreślenie z projektu ustawy art. 216 ust. 5 i art. 224 ust. 3.	
2144	Art. 216 ust. 5 i art. 224 ust. 3	Wojewoda Lubelski, Społeczna Rada ds. Nauki i Szkolnictwa Wyższego przy Wojewodzie Lubelskim	Projekt ustawy przewiduje powoływanie tzw. ślepych recenzentów w postępowaniach habilitacyjnych oraz w postępowaniach o tytuł profesora. Chcąc podnieść poziom recenzji i ich rzetelność, wystarczające jest publikowanie ich na stronach internetowych. Każda osoba sporządzająca recenzję musi się bowiem liczyć z opinią publiczną. Natomiast anonimowi recenzenci nie muszą się obawiać żadnej krytyki, dlatego też mogą przygotować nierzetelne recenzje przesądzające o wyniku postępowania. Już obecnie pojawiają się bardzo liczne zastrzeżenia do ocen anonimowych ekspertów powoływanych w konkursach NCN. W procedurach oceny dorobku oraz przydzielania grantów jest niezbędna jawność i transparentność, jako najważniejsze instrumenty wzajemnej kontroli w środowisku naukowym. Konieczne jest zniesienie anonimowości w procedurach grantowych, bowiem tajność recenzji może sprzyjać patologiom, np. kradzieży własności intelektualnej przez recenzentów lub „utrącaniu” konkurentów spoza własnych i zaprzyjaźnionych ośrodków naukowych.	Uwaga uwzględniona.
2145	Art. 216 ust. 5, art. 178	Polskie Towarzystwo Socjologiczne	Wśród mankamentów projektu trudno pominąć problematyczne rozwiązania dotyczące przewodów doktorskich i habilitacyjnych. Niezrozumiałe jest utajnianie recenzentów w przewodzie habilitacyjnym, a niejasny co do swej natury i merytorycznie nie do przyjęcia jest przymus promotorstwa lub recenzowania rozpraw doktorskich i wniosków habilitacyjnych (art. 178).	Uwaga uwzględniona.
2146	Art. 216 ust. 6	Pracownicy i studenci UW	Należy zwrócić uwagę na bardzo prawdopodobny przebieg procedury habilitacyjnej, który sprawi, że zakładana anonimowość recenzentów będzie iluzoryczna. Senat wyznacza recenzenta jawnego już po wyznaczeniu recenzentów anonimowych przez RDN. Istnieje duże prawdopodobieństwo, że przy ograniczonym gronie kandydatów senat proponuje jednego z recenzentów anonimowych. Co się wówczas stanie? RDN będzie musiała zaprotestować i – łamiąc anonimowość – poinformować senat, że dana osoba	Uwaga wyjaśniona. W wyniku konsultacji wprowadzono zmianę, zgodnie z którą dane wszystkich recenzentów w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego będą jaw-

			jest już zajęta. Może się tak zdarzyć powtórnie. Czy wtedy przebieg procedury będzie zgodny z przepisami, czy nie?	ne.
2147	Art. 216 ust. 6 pkt 3	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP), Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN, PAN (KRASP)	Należy doprecyzować użyte w tym przepisie określenie „recenzent spoza podmiotu habilitującego”. Nie jest jasne, jaki jest zakres tej nazwy (pojęcie wieloznaczne).	Uwaga częściowo uwzględniona.
2148	Art. 216 ust. 7	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Uwagi dotyczące proponowanego systemu awansów naukowych - uwagi w odniesieniu do przepisów o nadawaniu stopnia doktora habilitowanego wątpliwości budzi redakcja: art. 216 ust. 7 w zakresie liczenia terminu na sporządzenie recenzji od dnia powołania komisji habilitacyjnej. Zasadnym jest wprowadzenie regulacji, ze względu na administracyjny charakter czynności przygotowania stosownych umów cywilnoprawnych, realizacji wysyłki etc., by termin na sporządzenie recenzji następował od dnia zawarcia umowy.	Uwaga nieuwzględniona.
2149	Art. 216 ust. 7	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP), Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN, PAN (KRASP)	Wątpliwości budzi termin 12 tygodni wyznaczony recenzentom w przewodzie habilitacyjnym na ocenę osiągnięć naukowych kandydata. Wydaje się on być nierealny.	Uwaga nieuwzględniona.
2150	Art. 216 ust. 8	Osoba fizyczna 36	Należy przywrócić kolokwium habilitacyjne i publiczny wykład kandydata.	Uwaga nieuwzględniona.
2151	Art. 216 ust. 8	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Proponuje się wykreślenie art. 216 ust. 8. Przepis ten niejako przywraca kolokwium habilitacyjne. Obecnie, komisja habilitacyjna w przypadku wątpliwości ma prawo zaproszenia kandydata na rozmowę lub poproszenia o przygotowania seminarium i tą praktyka	Uwaga nieuwzględniona.

			jest jak najbardziej zasadna. Nie ma powodów, dla których powrót do kolokwium w formie znanej do tej pory (a więc prezentacja osiągnięć, przygotowanie i zaprezentowanie 3 wykładów oraz odpowiedzi na pytania przez liczne grono profesorskie jak na typowym egzaminie) jest potrzebny.	
2152	Art. 216 ust. 8	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wątpliwości budzi redakcja art. 216 ust. 8 w zakresie, w jakim stanowi, że kolokwium habilitacyjne ma charakter fakultatywny. Zdaniem Centralnej Komisji realizacja słusznego założenia projektodawcy, dotycząca podniesienia rangi procedury uzyskiwania stopnia doktora habilitowanego, winna wiązać się z wprowadzeniem obligatoryjnego kolokwium. Natomiast zakres jego przeprowadzania, który zgodnie z założeniami przedstawionymi w uzasadnieniu do projektu ustawy, może odnosić się jedynie do osiągnięcia wnioskodawcy, o który mowa w art. 214 ust. 1 pkt. 2 winien być dookreślony w ustawie albo przepisach wykonawczych do niej.	Uwaga nieuwzględniona.
2153	Art. 216 ust. 8	Akademia Ignatianum w Krakowie	Wprowadzenie fakultatywnego kolokwium habilitacyjnego jest de facto krokiem w tył w stosunku do obowiązujących dzisiaj rozwiązań i stanowi kolejną, zbędną część i tak rozbudowanego postępowania habilitacyjnego poczynając od konieczności publikacji monografii w wydawnictwie znajdującym się na ministerialnym wykazie, przez uzyskanie pozytywnych recenzji, a na decyzji o nadaniu stopnia doktora habilitowanego kończąc. Kolokwium habilitacyjne w tej formie nie jest i nie może być skutecznym narzędziem oceny dorobku naukowego habilitanta, a może stanowić jedynie swoistą rozmowę rekrutacyjną, która w kontekście ośmiu lat pracy habilitanta nie powinna mieć najmniejszego znaczenia.	Uwaga nieuwzględniona.
2154	Art. 216 ust. 8	Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy	Należy dokładnie określić na czym ma polegać kolokwium habilitacyjne. W jakiej sytuacji może być przeprowadzone kolokwium?	Uwaga nieuwzględniona.
2155	Art. 216 ust. 8	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Stosowana obecnie procedura, w której nie przeprowadza się kolokwium habilitacyjnego przyczyniła się obniżenia jakości prac stanowiących dorobek naukowy będący podstawą przyznania stopnia. Brak obligatoryjnego prowadzenia kolokwium może przyczynić się do utrwalenia tej tendencji.	Uwaga nieuwzględniona.
2156	Art. 216 ust. 8	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Jeśli w projektowanej procedurze przyjmie się przeprowadzenie kolokwium habilitacyjnego przez komisję, to kolokwium powinno mieć charakter obligatoryjny, by każdy habilitant miał możliwość zaprezentowania swoich kompetencji i wyjaśnienia wszelkich ewentualnych wątpliwości recenzentów.	Uwaga nieuwzględniona.
2157	Art. 216 ust. 9	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wątpliwości budzi redakcja art. 216 ust. 9 w zakresie, w jakim wiąże opinię komisji habilitacyjnej recenzjami. Niemożność wydania przez komisję habilitacyjną, w przypadku otrzymania 2 negatywnych recenzji spośród 4, odmiennej opinii niż negatywna wydaje się w sposób nie do końca uzasadniony deprecjonować kompetencje komisji habilita-	Uwaga nieuwzględniona.

			cyjnej do oceny zebranego materiału w danej sprawie, w tym przygotowanych recenzji, a w konsekwencji pozbawia podmiot habilitujący możliwości wykonywania swojego uprawnienia, w związku z tym, iż negatywna opinia komisji habilitacyjnej wiąże tenże podmiot co do obligatoryjnej odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego. Omawiana regulacja w sposób nieproporcjonalny wkracza w zakres autonomii podmiotów habilitujących w zakresie nadawania stopnia, na których to spoczywa obowiązek rozpatrzenia i analizy całości zebranego materiału w ramach prowadzonego postępowania habilitacyjnego, w tym uchwały komisji habilitacyjnej, która zasadniczo winna mieć walor opiniodawczy, a nie wiążący. Pośrednio również przyjęte przez projektodawcę rozwiązanie rodzi obawę co do bezprzedmiotowości postępowania odwoławczego, przy założeniu, że w przypadku uwzględnienia przez RDN odwołania od uchwały odmawiającej nadania stopnia doktora habilitowanego i jej uchylecia, podmiot habilitujący nadal pozostaje związany negatywną opinią komisji habilitacyjnej.	
2158	Art. 216 ust. 9	Osoba fizyczna 54	Nigdy nie rozumiałem tego zapisu (jest powtórzony z poprzedniej ustawy). Powszechną zasadą jest tajne głosowanie we wszystkich sprawach personalnych oraz dotyczących przyznania stopnia dr i tytułu profesora. Proponuję zmianę: „9. Uchwałę zawierającą opinię w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego podejmuje komisja habilitacyjna w głosowaniu tajnym”. Usuwam: „na wniosek osoby ubiegającej się... itd.”. Nb. trzeba zapisać, że w wypadku jakichkolwiek uwag krytycznych sformułowanych przez recenzentów, komisja habilitacyjna ma obowiązek zaprosić habilitanta w celu umożliwienia mu dyskusji z postawionymi zarzutami.	Uwaga nieuwzględniona.
2159	Art. 216 ust. 9	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	W ostatnim zdaniu pojawia się groźba ubezwłasnowolnienia komisji i podania pod wątpliwość kompetencji jej członków. To komisja w całym swoim składzie dokonuje oceny postępowania habilitacyjnego i podejmuje uchwałę.	Uwaga nieuwzględniona.
2160	Art. 216 ust. 9 i 11	Radcy Prawni PAN	Przewiduje się, iż komisja habilitacyjna podejmuje uchwałę zawierającą opinię w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego. Jednocześnie jednak przewiduje się, że gdy opinia jest negatywna podmiot habilitujący musi odmówić nadania stopnia. W takim przypadku opinia negatywna ma charakter wiążący dla podmiotu habilitującego i powoduje, że decyzja podmiotu jest iluzoryczna.	Uwaga nieuwzględniona.
2161	Art. 216 ust. 10	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demo- graficznych PAN, Uniwer-	Wątpliwości budzi czy termin 6 tygodni wyznaczony komisji w przewodzie habilitacyjnym na podjęcie uchwały w sprawie nadania stopnia naukowego. Wydaje się on być nierealny.	Uwaga nieuwzględniona.

		sytyt Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP), PAN (KRASP)		
2162	Art. 216 ust. 11	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wątpliwości budzi redakcja art. 216 ust. 11 w zakresie uwag zgłoszonych do art. 216 ust. 9.	Uwaga nieuwzględniona.
2163	Art. 216 ust. 11	Komitet Nauk Ekonomicznych PAN	Wątpliwości budzi stwierdzenie, że opinia nie może być pozytywna, jeżeli co najmniej 2 recenzje są negatywne; czy można wtedy zwołać kolokwium, a co z ocenami pozostałych członków komisji? Wniosek można wycofać po powołaniu komisji habilitacyjnej, ale nie ma informacji czy można go wycofać po uzyskaniu recenzji?	Uwaga nieuwzględniona.
2164	Art. 216 ust. 12	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wątpliwości budzi redakcja art. 216 ust. 12 w zakresie niejednoznaczności użytego sformułowania „te same osiągnięcia naukowe albo artystyczne nie mogą być podstawą do ponownego ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego”. Regulacja ta nie określa co stanowi te same osiągnięcia, w tym czy odnosi się do ewentualnie szczególnego osiągnięcia stanowiącego wkład w rozwój danej dyscypliny, czy też całokształtu dorobku naukowo badawczego.	Uwaga uwzględniona.
2165	Art. 216 ust. 12	Osoba fizyczna 7	W sytuacji, gdy mimo jednej negatywnej recenzji i trzech pozytywnych habilitantowi odmawia się nadania stopnia doktora habilitowanego, bez wątplenia istnieją przesłanki by sądzić, że jego dorobek jest wartościowy. Niemniej, w świetle cytowanego przepisu, habilitant zostaje niejako pozbawiony swojego dorobku i musi zaczynać niemal od zera w swoich staraniach o stopień doktora habilitowanego. Podobnie w sytuacji gdy np. habilitant przedłożył 5 prac, z czego komisja oceniła 1 jako wybitną, lecz niewystarczającą do uzyskania stopnia doktora habilitowanego. W świetle przepisu, przy następnym postępowaniu habilitant nie ma możliwości zaliczenia swojej pracy do dorobku. Jest to bardzo krzywdzące. Sukces postępowania habilitacyjnego zależy od „szczęścia” tak długo, jak długo w grę wchodzi subiektywne oceny recenzentów. Porównywalne dorobki wielokrotnie są oceniane skrajnie w różnych postępowaniach habilitacyjnych. Dlatego proponuje się usunięcie cytowanego przepisu.	Uwaga uwzględniona.
2166	Art. 216 ust. 12	Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy	Ustęp jest niefortunnie sformułowany. Wymienia się tam osiągnięcia w liczbie mnogiej. Jeśli habilitacja miała być uzyskana w oparciu o cykl publikacji, to obecny zapis może być zinterpretowany, że te wszystkie publikacje stanowiące osiągnięcie nie mogą być już podstawą do kolejnego wniosku o stopień dr. hab. Nie ma tu możliwości uzupełnienia i poszerzenia liczby artykułów. Pojęcie osiągnięcie, należy traktować w liczbie pojedyn-	Uwaga uwzględniona.

			czej. Jeśli podstawą odmowy jest mała liczba, a nie niska jakość publikacji (w przypadku osiągnięcia będącego cyklem powiązanych tematycznie publikacji) powinna być możliwość ponownego zgłoszenia tych osiągnięć w kolejnym wniosku.	
2167	Art. 216 ust. 12	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	Proponuje się brzmienie: „12. W przypadku wydania decyzji o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego, te same osiągnięcia to samo osiągnięcie naukowe albo artystyczne nie moga może być podstawą do ponownego ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.”. W art. 216 ust. 12 zakłada „unieważnienie” osiągnięć osoby, która nie przeszła pomyślnie procedury habilitacyjnej, podczas gdy art. 214 ust. 1 pkt 2 przyjmuje, że podstawą ubiegania się o ten stopień jest konkretne osiągnięcie plus dorobek; takie sformułowanie art. 216 ust. 12 może sugerować interpretację wskazującą na konieczność ponowienia całego dorobku.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2168	Art. 216 ust. 13	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wątpliwości budzi redakcja art. 216 ust. 13 w zakresie wprowadzenia instytucji wycofania wniosku, która nie jest znana regulacjom odnoszącym się do postępowania administracyjnego (postępowanie administracyjne statuuje pośrednio dyspozycyjność dysponowania wnioskiem poprzez możliwość umorzenia toczącego się postępowania na podstawie podania strony, na wniosek której postępowanie to zostało wszczęte). Nie sposób zaś odnieść użytego sformułowania, które ma zastosowanie zgodnie z omawianym przepisem także do postępowania toczącego się w pierwszej instancji, do instytucji wycofania wniosku w ramach postępowania odwoławczego, w myśl przepisów Kpa, czy też wycofania skargi w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Zastrzeżenia budzi również redakcja art. 216 ust. 13 pkt. 1 gdzie a contrario można wnioskować, że w istnieje możliwość zwrócenia się z tym samym wnioskiem do podmiotu habilitującego, u którego wnioskodawca uprzednio ubiegał się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.	Uwaga nieuwzględniona.
2169	Art. 216 ust. 14	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN, Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu, PAN (KRASP)	Ustalenie szczegółowego trybu postępowania o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego powinno nastąpić „odgórnie”. Inaczej w każdej uczelni i instytucji PAN będzie inny tryb postępowania. Utrudni to zarówno sytuację kandydatom, jak i RDN.	Uwaga nieuwzględniona.
2170	Art. 216 ust. 14 pkt 2	Komitet Polityki Naukowej	Przepis należy doprecyzować. Tak jak jest teraz sformułowany nie gwarantuje dostatecznego rygoru przy ocenie doskonałości w ramach każdej z dyscyplin. Wydaje się, że wystarczyłoby dodanie w tym przepisie słów „w sposób umożliwiający ocenę dorobku	Uwaga nieuwzględniona.

			naukowego w każdej z dyscyplin”. Właściwe docenienie interdyscyplinarności jest kluczowe dla promowania postępu i może należałoby poświęcić temu zagadnieniu osobny artykuł w ustawie. Może powinno się w ustawie zagwarantować, by w statutach uczelni nadawanie stopni naukowych poprzedzone było należyłą procedurą recenzowania we właściwych dyscyplinach.	
2171	Art. 217 ust. 1	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wątpliwości budzi redakcja art. 217 ust. 1 w zakresie rozszerzenia publikowanych materiałów o uchwałę rozstrzygającą postępowanie niezależnie od jej rezultatu, co ma na celu zwiększenie transparentności wszystkich etapów przeprowadzonego postępowania.	Uwaga uwzględniona.
2172	Art. 217 ust. 1	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	W zakresie miejsca publikacji należy również trzymać się zasady, że obowiązki publikacyjne powinny być związane z Biuletynem Informacji Publicznej podmiotu. W tym kontekście należy odnieść się do uwagi ogólnej nr 1.	Uwaga uwzględniona.
2173	Art. 219 ust. 2	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN, Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP), PAN (KRASP)	Wątpliwości budzi czy termin miesięczny wyznaczony w tym przepisie wystarczy podmiotowi habilitującemu na podjęcie uchwały w sprawie nadania stopnia naukowego albo odmowie jego nadania.	Uwaga nieuwzględniona.
2174	Art. 219 ust. 2	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wątpliwości budzi redakcja art. 219 ust. 2 w zakresie niespójności z regulacją art. 216 ust. 11, w myśl której podmiot habilitując podejmuje uchwałę w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego, a nie jak w przypadku wskazanego przepisu uchwałę o nadanie albo uchwałę o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego. Należy zatem uznać, za zasadne wprowadzenie jednolitych kryteriów głosowania w sprawach nadawania stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki określających szczegółowo tryb przeprowadzania głosowania, w tym posłużenie się określeniem „podejmowania uchwały w sprawie”.	Uwaga uwzględniona.
2175	Art. 220	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wątpliwości budzi redakcja art. 220 w zakresie, w jakim pozostaje niedookreślony co do podmiotu rozpatrującego wnioski o skrócenie okresu karencji oraz trybu przeprowadzania danych czynności.	Uwaga nieuwzględniona.
2176	Art. 221	Centralna	Wątpliwości budzi redakcja art. 221 w zakresie zgłoszonych uwag do art. 189 i 190.	Uwaga częściowo uwzględniona.

		Komisja ds. Stopni i Tytułów		
2177	Art. 222	Osoba fizyczna 7	W Polsce cały czas panuje przekonanie, że „zagraniczne” zawsze znaczy lepsze. Dlatego osoba pracująca za granicą i kierująca badaniami przez 5 lat jest lepsza niż osoba pracująca w naszym kraju i kierująca badaniami przez 5 lat. Czy pozytywna ocena zrealizowania grantu krajowego (np. NCN) nie świadczy o samodzielności naukowej? Czy to koniecznie musi być grant zagraniczny? W naszym kraju, gdzie podstawowe finansowanie jest na mizernym poziomie, liczy się jak najszybsze zdobycie środków na badania. Skoro współczynnik sukcesu w NCN to powiedzmy 17-18%, a w ERC 10%, oczywiste jest aplikowanie do NCN, by te środki po prostu zdobyć. Proponuje się, by w przepisie ustawy dotyczącym przyspieszenia uzyskania „samodzielności naukowej” premiować również granty zdobyte ze źródeł takich jak MNiSW lub NCN (np. 5-letni okres kierowania projektami badawczymi). Naprawdę niewielu osobom udaje się otrzymać taki grant.	Uwaga nieuwzględniona.
2178	Art. 222	Komitety Polityki Naukowej	Postuluje się usunięcie tego artykułu. Nie należy nadawać uprawnień równoważnych uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego osobom, które podczas pracy w innym państwie przez co najmniej 5 lat kierowały samodzielnie zespołami badawczymi. Nie ma uzasadnienia dla tego przepisu gdyż art. 223 ust. 3 pozwala w wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych najwyższą jakością osiągnięć naukowych albo artystycznych, uzyskać tytuł profesora przez osobę posiadającą stopień doktora.	Uwaga nieuwzględniona.
2179	Art. 222	Obywatele Nauki	Na mocy tego przepisu uprawnienia równoważne z habilitacją są przyznawane de facto bez kontroli RDN, na mocy jednoosobowej decyzji rektora/dyrektora. Brak zapisu, który przewidywałby merytoryczną ocenę dorobku kandydata przeprowadzaną przez organ inny niż ww. rektor/dyrektor. RDN ocenia decyzję rektora/dyrektora na podstawie dokumentacji przesłanej wraz z tą decyzją (nie jest jasne, jaki jest zakres informacji dostarczanych do RDN), bez możliwości przeprowadzenia merytorycznej oceny kandydata. Postuluje się, by wprowadzić w tym przepisie nakaz przeprowadzania oceny kandydata przez ciało o kompetencjach naukowych, wyłaniane w jednostce.	Uwaga nieuwzględniona.
2180	Art. 222	KEJN	Budzą wątpliwości procedury otrzymywania habilitacji „bocznymi drzwiami”, a szczególnie ust. 2 powierzający decyzję w tej sprawie organom jednoosobowym, a nie senatowi lub radzie instytutu.	Uwaga nieuwzględniona.
2181	Art. 222	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	Propozycja zmiany w kontekście art. 4: „1. Osoba, która uzyskała stopień doktora w Rzeczypospolitej Polskiej lub za granicą, może nabyć uprawnienia równoważne uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego, jeżeli podczas pracy w innym państwie przez co najmniej 5 lat kierowała samodzielnie zespołami badawczymi, posiada znaczące osiągnięcia naukowe w zakresie działalności naukowej oraz jest	Uwaga nieuwzględniona.

			zatrudniona na stanowisku profesora uczelni lub uczelni federacyjnej albo profesora instytutu w instytucie PAN lub instytucie badawczym, albo profesora w międzynarodowym instytucie.”.	
2182	Art. 222	Osoba fizyczna 62	Kontrowersyjne są zapisy dotyczące „uprawnień równoznacznych z habilitacją”. Uważam, że doskonalenie procedury habilitacji ma ograniczony sens, jeśli równocześnie wprowadza się do systemu „furtkę” omijającą tę procedurę. Skala jej wykorzystania w przyszłości jest nieznana. Praktyka postępowań awansowych w Polsce budzi wiele kontrowersji związanych ze zbyt pobłażliwymi ocenami dorobku naukowego, a zapisy tego typu mogą generować tylko dodatkowe zachęty i prawne możliwości do tego, aby nie podlegała rzetelnej ocenie doskonałość naukowa kandydatów do stopnia doktora habilitowanego. Rozumiem intencje, które stoją za tym zapisem – chodzi o uproszczenie procedury awansu dla osób, które zagranicą kierowały zespołami badawczymi i już mają <i>de facto</i> dorobek legitymujący ich do posiadania w Polsce habilitacji. Uznając, że uproszczona procedura jest potrzebna, proponuję jednak uwzględnić dwie zmiany: (1) decyzję o nabyciu uprawnień równoznacznych z habilitacją powinno wydawać ciało kolegialne – po przeprowadzeniu dyskusji i głosowania – a więc senat, a nie rektor, (2) na etapie „weryfikacji” decyzji uczelni przez RDN powinna istnieć możliwość, a być może nawet obowiązek, odwołania się do zewnętrznych recenzji dorobku kandydata.	Uwaga nieuwzględniona.
2183	Art. 222 ust. 4	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wątpliwości budzi redakcja art. 222 ust. 4 w zakresie terminu do wniesienia przez RDN w drodze decyzji administracyjnej sprzeciwu, mając na względzie obowiązek wynikający z art. 233 ust. 4 powołania przynajmniej 2 recenzentów do zaopiniowania danej sprawy. Mając na uwadze możliwą konieczność zasięgnięcia przez RDN przynajmniej dwóch niezależnych opinii zasadne jest wydłużenie terminu na wniesienie sprzeciwu do 8 miesięcy.	Uwaga nieuwzględniona.
2184	Art. 222 ust. 5	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN, Komitet Nauk Demograficznych PAN, Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP), PAN (KRASP)	Nie jest jasne do czego ten przepis się odnosi - czy dotyczy tylko decyzji RDN wymienionych w art. 222, czy wszystkich decyzji RDN? W tym pierwszym przypadku musieliśmy a contrario przyjąć, że na inne decyzje RDN skarga do sądu administracyjnego nie przysługuje.	Uwaga nieuwzględniona.
2185	Rozdział 4	Osoba fizyczna	Usunąć z artykułów w tym rozdziale „doktora habilitowanego”, a zastąpić słowem „dok-	Uwaga nieuwzględniona.

		65	tora”. Konsekwentnie, w całym tekście projektu ustawy zastąpić „doktor habilitowany” przez „doktor”. Inna możliwość – usunąć cały Rozdział 4. Wówczas profesor oznaczałby tylko stanowisko na uczelni. Byłoby to podobnie, jak w USA, gdzie brak tytułu profesora sprzyja wysokiemu poziomowi badań naukowych.	
2186	Rozdział 4	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Przy uzyskaniu tytułu profesora należy podtrzymać wymóg wypromowania minimum 1 doktora.	Uwaga nieuwzględniona.
2187	Art. 223	Konferencja Episkopatu Polski	Niejasne propozycje ścieżek awansu naukowego (art. 223), a przede wszystkim status doktora habilitowanego.	Uwaga nieuwzględniona.
2188	Art. 223	KEJN	Wątpliwości z uwagi na nieostrość i możliwą dewaluację znaczenia budzi słowo „wybitne osiągnięcia” jako przesłanka uzyskania tytułu naukowego. Dla uniknięcia nadużyć celowe byłoby doprecyzowanie, że kolejną przesłanką jest kierowanie zespołami badawczymi finansowane w drodze konkursów przez podmioty zewnętrzne względem pracodawcy osoby, której dotyczy postępowanie. Podobnie, uniknięciu niejasności służyłoby jednoznaczne określenie, że badania naukowe w jednostce zagranicznej mają być prowadzone przez ciągły okres co najmniej trzech miesięcy (to analogia do rozumienia mobilności przy ewaluacji).	Uwaga nieuwzględniona.
2189	Art. 223	Akademia Młodych Uczonych PAN	Włączenie wymogu choćby minimalnej mobilności międzynarodowej do kryteriów nadania tytułu profesora uważamy za krok w dobrą stronę. Należy jednak doprecyzować zapis dotyczący 3-miesięcznej pracy naukowej w zagranicznych instytucjach badawczych. Czy wliczają się pobyty zagraniczne w czasie całej kariery zawodowej kandydata, czy jedynie po doktoracie/habilitacji? Czy okres 3-miesięczny to minimalny sumaryczny czas trwania wyjazdów (czyli np. wystarczyłoby kilka parotygodniowych wyjazdów studyjnych), czy też wymagany jest przynajmniej jeden dłuższy wyjazd o minimalnej długości 3 miesięcy? Dobrym uzupełnieniem tego zapisu byłby też wymóg, by kandydat do stopnia profesora wykazał się rozpoznawalnością w międzynarodowym środowisku naukowym, której wyznacznikami mogą być np. recenzje prac w międzynarodowych periodykach, recenzje międzynarodowych grantów, wykłady zapraszane na międzynarodowych konferencjach. Część z nas nie widzi potrzeby, by na liście wymogów umożliwiających otrzymanie tytułu profesora umieszczać zapis zakazujący współpracy ze służbami bezpieczeństwa w latach 1944-1990. Nie rozumiemy, jaki ma to związek z jakością dorobku naukowego kandydata do tytułu profesora. Jeśli intencja ustawodawcy była dbałość o dopuszczenie do profesury jedynie osób o nienagannej postawie moralnej, to czemu brakuje w ustawie zapisu zakazującego otrzymania tytułu profesora np. osobie skazanej prawomocnym	Uwaga nieuwzględniona.

			wyrokiem sądu? Podobnie jak w przypadku postępowań habilitacyjnych, proponujemy, by wprowadzić do projektu mechanizm superrecenzji, a także zdefiniować minimalne wymogi dotyczące aktualnego (z ostatnich 5 lat) dorobku naukowego recenzentów. Uważamy też, że należy uściślić przepis umożliwiający nadanie tytułu profesora osobie bez habilitacji i dodać wyjaśnienie, że chodzi o osoby, które pracowały naukowo za granicą i osiągnęły tam pozycje samodzielnego badacza (kierownika grupy badawczej, profesora, itp.)	
2190	Art. 223	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Tytuł profesorski został całkowicie oderwany od doświadczeń i osiągnięć dydaktycznych i od kształcenia kadry naukowej, dla których to zadań został historycznie stworzony. Tytuł profesora nie jest przecież kolejnym stopniem naukowym po doktorze i doktorze habilitowanym, ale tytułem gromadzącym w sobie zarówno osiągnięcia naukowe jak i umiejętności w zakresie kształcenia. Można oczywiście dyskutować ilu doktorantów czy wypromowanych doktorów powinien mieć kandydat do tytułu – zależy to na pewno od dyscypliny. W jednych łatwo można wypromować kilkunastu, w innych dyscyplinach wypromowanie nawet trzech graniczy z cudem. Wzięto to pod uwagę przy ostatniej nowelizacji ustawy o stopniach i tytule trzy lata temu proponując rozwiązanie kompromisowe, tj. jeden wypromowany doktor i co najmniej jeden w toku. Takie rozwiązanie wydaje się ciągle właściwe. Powiązanie posiadania grantu, którego jest się kierownikiem z warunkami koniecznymi do spełnienia przy ubieganiu się o tytuł profesora jest niewłaściwe. Finansowanie nauki z grantów jest ciągle wątle i w niektórych dyscyplinach lub tematykach współczynniki sukcesu nie przewyższa 10%. Oznacza to, że odpadają z finansowania nie złe projekty, czy choćby gorsze, ale również ciekawe i obiecujące, a kryteria oceny są bardzo uznaniowe i nie w pełni merytoryczne. Dość powiedzieć, że obecnie znaczna część ekspertów w panelach różnicujących wnioski grantowe na pierwszym etapie nie jest kompetentnych w wielu ocenianych projektach i odrzucić musi zwykle te, na których tematyce po prostu gorzej się zna lub ma gorszy stosunek emocjonalny. Posiadam nawet dokumentację recenzencką wskazującą, że negatywna ocena na tym etapie i uniemożliwienie dalszego procedowania wniosku grantowego pozostała w sprzeczności z wartością naukową projektu i determinizmem wnioskodawców, którzy mimo kilkakrotnego odrzucenia wniosku doprowadzili samodzielnie do finalizacji badań i opublikowania wyników w bardzo dobrych międzynarodowych czasopismach recenzowanych z górnej półki i mają wspaniałe cytowania. Nie są to wcale odosobnione przypadki. Rozumiejac, że zmiany w zakresie finansowania i oceny wniosków grantowych nie nastąpią jak za dotknięciem różdżki, należy wprowadzić wymóg uzyskania grantu do starania się o tytuł profesora jako wymaganie alternatywne, a nie warunek konieczny – tak jak jest w do-	Uwaga nieuwzględniona.

			tychczasowej ustawie o stopniach i tytule. Zmiany poprzedniego radykalnego sformułowania tej ustawy w brzmieniu z 2011 roku zostało przecież złagodzone kilka lat później właśnie wskutek niezadowolenia dużej części społeczności akademickiej. Nie powielajmy więc tego błędu ponownie. Nadto sama struktura paneli NCN wymaga wielu poprawek – np. współlistnienie w ramach jednego panelu zróżnicowanych dyscyplin, w tym o zróżnicowanych kosztochłonnościach i „modzie” na badania już na wstępie nie daje jednakowych szans na uzyskanie w nich finansowania. Nietrudno przewidzieć kto i kogo w takiej grze interesów wyeliminuje.	
2191	Art. 223	Uniwersytet Rzeszowski	Jedyną przesłanką do nadania tytułu powinien być wybitny dorobek naukowy.	Uwaga nieuwzględniona.
2192	Art. 223	Uniwersytet w Białymstoku	Wymagania jakie powinien spełnić kandydat na profesora są zbyt restrykcyjne. W ogóle nie wspomina się o osiągnięciach w zakresie tworzenia szkół naukowych, sukcesów w promowaniu doktorantów. Tytuł profesora może być nadany osobie, która posiada stopień naukowy doktora habilitowanego oraz prowadziła badania naukowe w zagranicznych instytucjach naukowych trwające co najmniej 3 miesiące. Przepis ten uniemożliwia uzyskanie tytułu profesora osobie, która z powodów zdrowotnych nie może opuścić Polski.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2193	Art. 223	Akademia Ignatianum w Krakowie	Ryzyko zniesienie obowiązku wypromowania doktora przez dr hab. starającego się o nadanie mu tytułu profesora. Art. 223 dotyczący warunków uzyskania tytułu profesora znosi obowiązek wypromowania doktora. Uwagi do zapisu: Jest to rozwiązanie dyskusyjne chociażby z punktu widzenia zapisu o obowiązku wychowywania i kształcenia między innymi doktorantów przez samodzielnych nauczycieli akademickich, por. Art. 122. 1. ustęp 1 i 3. Ze względu na obowiązki dydaktyczne, prowadzenie działalności naukowej i bardzo często organizacyjnej przez doktorów habilitowanych, promowanie doktorów może być traktowane przez nich jako zajęcie nieobligatoryjne, co stawia pod znakiem zapytania zakładany rozwój przyszłych szkół doktorskich.	Uwaga nieuwzględniona.
2194	Art. 223	Osoba fizyczna 27	Potrzebne jest doprecyzowanie „wybitnych osiągnięć naukowych”. Praktyka pozakazuje, że „wybitne osiągnięcia naukowe” są bardzo różnie interpretowane przez różnych ludzi. NCN przy ocenie wniosków grantowych ma ustalone parametry, według których przyznaje punkty wnioskodawcom (index h, liczba cytowań, rodzaje czasopism – lista MNiSW A, C, B, ranga wydawnictw książkowych itp.). Książka wydana w „wydawnictwie naukowym” macierzystego instytutu dla wielu jest „wybitnym osiągnięciem naukowym”.	Uwaga nieuwzględniona.
2195	Art. 223	KRAUM, Śląski Uniwer-	Propozycja „1. Tytuł profesora może być nadany osobie, która:	Uwaga nieuwzględniona.

		sytyet Medyczny w Katowicach	1) posiada stopień naukowy doktora habilitowanego, 2) prowadziła badania naukowe lub prace rozwojowe, których efektem były wybitne osiągnięcia naukowe, 3) kierowała zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych lub prowadziła badania naukowe w zagranicznych instytucjach naukowych trwające co najmniej 3 miesiące;" Spełnienie wszystkich projektowanych przesłanek, w szczególności prowadzenie badań w zagranicznych instytucjach naukowych trwających co najmniej 3 miesiące, w niektórych dziedzinach (np. nauki medyczne) jest istotnym czynnikiem ograniczającym uzyskanie tytułu profesora. W konsekwencji proponowany zapis obejmujący, że kandydat spełnia wymagania określone w pkt 3 alternatywnie.	
2196	Art. 223	Pracownicy i studenci UW	Słusznie, że zostało usunięte w projekcie ustawy wymaganie dotyczące przygotowania recenzji, bo w naszych polskich warunkach jest to warunek, którego spełnienie jest chyba całkowicie niezależne od ubiegającego się o tytuł (otrzymanie recenzji). Inaczej rzecz się ma z promowaniem doktoratów. Wprawdzie tu też na sukces mają wpływ okoliczności zewnętrzne, niezależne od ubiegającego się o tytuł (dlatego dawniejszy wymóg trzech wypromowanych doktorów był dość zaporowy), ale obecne uregulowanie (doktor, jeden otwarty przewód) wydawało się umiarkowane i trafne. Można było ten cel osiągnąć w ciągu około 3 lat nawet specjalizując się w dość wąskiej dziedzinie. Nowa ustawa czyni promowanie doktoratów czymś zbędnym dla rozwoju naukowego, zrywa relacje mistrz-uczeń. Promowanie doktoratów staje się zajęciem dla hobbystów, nie zaś ważną ścieżką rozwoju naukowego zmierzającą do pozostawienia jak najlepszych następców z kolejnych pokoleń. Dotychczas kandydat musiał spełnić również jeden z trzech warunków: kierować projektami krajowymi lub zagranicznymi LUB odbyć staż w kraju lub za granicą LUB prowadzić prace naukowe w instytucjach naukowych krajowych lub zagranicznych. W propozycji mamy radykalną zmianę: projekty I badania naukowe za granicą przez co najmniej 3 miesiące. W miejsce alternatywy mamy koniunkcję połączoną z podwyższeniem progu (co najmniej 3 miesiące). Biorąc pod uwagę, że kariery naukowej nie planuje się z dnia na dzień, a także uczeni mają różne predyspozycje, zobowiązania (np. rodzinne), możliwości (także finansowe) (są tylko ludźmi), a co więcej niektórzy zajmują się "zagadnieniami czysto polskimi" zmiana tych warunków nie jest po prostu fair, by nie powiedzieć że jest nieuczciwa. Stara ustawa umożliwiała podjęcie decyzji strategicznych na kilka lat przed złożeniem wniosku o nadanie tytułu profesora i takie decyzje zapadły. Teraz zaś mamy zmianę dotyczącą wszystkich dr hab., z których część, jak sądzę, brało pod uwagę w planowaniu swojej drogi akademickiej wytyczne ze starej ustawy kierując się alterna-	Uwaga nieuwzględniona.

			tywą. Koniunkcja oznacza istotne utrudnienie, zmianę warunków gry w czasie gry.	
2197	Art. 223	Wydział Filologii Polskiej i Klasycznej UAM w Poznaniu	Usunięcie zapisu proponującego możliwość uzyskania tytułu profesora bez stopnia doktora habilitowanego — ten stopień to kolejny etap doskonałości naukowej, który musi zostać zachowany we wszystkich ścieżkach awansu naukowego;	Uwaga nieuwzględniona.
2198	Art. 223	Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy	Wymóg prowadzenia badań naukowych w instytucjach zagranicznych w niektórych dyscyplinach może być trudny do spełnienia. Czas na przygotowanie recenzji (opinii) w postępowaniach wydaje się zbyt długi. Celowym wydaje się wprowadzenie dodatkowych reguł wymagalności przygotowania recenzji. Np. niewykonanie recenzji w wyznaczonym terminie powinno być traktowane jako recenzja pozytywna. Jednocześnie recenzent, który nie dopełnił terminu nie mógłby być wyznaczany na recenzenta oraz nie mógłby pełnić funkcji promotora w okresie 2 lat od daty wymagalności recenzji. Informacje takie mogłyby być zawarte w systemie POL-on. Powinny być wprowadzone klauzule wyjątków, np. wymogu opieki nad niepełnosprawnym członkiem rodziny lub inne. Recenzja w postępowaniu o nadanie stopnia doktora powinna być przygotowana w okresie 2 miesięcy, a w sprawach o nadanie stopnia doktora habilitowanego i tytułu profesora w okresie 3 miesięcy.	Uwaga nieuwzględniona.
2199	Art. 223	Akademia Ignatianum w Krakowie	Projekt znosi obowiązek wypromowania doktora. Rozwiązanie dyskusyjne chociażby z punktu widzenia zapisu o obowiązku wychowywania i kształcenia między innymi doktorantów przez samodzielnych nauczycieli akademickich, por. Art. 122. 1. ustęp 1 i 3. Art. 122. 1. Do podstawowych obowiązków nauczyciela akademickiego będącego pracownikiem: 1) dydaktycznym – należy kształcenie i wychowywanie studentów lub doktorantów oraz uczestniczenie w pracach organizacyjnych uczelni; 2) badawczym – należy prowadzenie działalności naukowej oraz uczestniczenie w pracach organizacyjnych uczelni; 3) badawczo-dydaktycznym – należy prowadzenie działalności naukowej, kształcenie i wychowywanie studentów i doktorantów oraz uczestniczenie w pracach organizacyjnych uczelni. 2. Nauczyciele akademicki są obowiązani do stałego podnoszenia kwalifikacji. Ze względu na obowiązki dydaktyczne, prowadzenie działalności naukowej i bardzo często organizacyjnej przez doktorów habilitowanych – promowanie doktorów może być traktowane przez nich jako zajęcie nieobligatoryjne, co stawia pod znakiem zapytania zakładany rozwój przyszłych szkół doktorskich	Uwaga nieuwzględniona.

2200	Art. 223 i n.	Obywatele Nauki	Krytycznie należy odnieść się do utrzymania profesury tytularnej. Zarówno forma nadawania tytułu (przez prezydenta), jak i jej usytuowanie w strukturze organizacji nauki odbiega od praktyk znanych z większości krajów o wysokim poziomie rozwoju cywilizacyjnego. Utrzymywanie takiej formuły profesury tytularnej, przy jednoczesnym zachowaniu habilitacji, nie ma uzasadnienia jakościowego. Lepszym (projakościowym i upraszczającym system) rozwiązaniem byłaby likwidacja profesury tytularnej, zachowanie stanowiska profesora oraz zwiększenie wymagań habilitacyjnych i w postępowaniach doktorskich.	Uwaga nieuwzględniona.
2201	Art. 223 i 224 ust. 3	Komitety Nauk Organizacji i Zarządzania PAN	Usunięcie zapisów odnoszących się do wymogu wykazania się osiągnięciami w opiece naukowej może, przy drastycznym podniesieniu wymagań dotyczących postępowań doktorskich, doprowadzić do zapaści w promowaniu doktorów. Jedyną zachętą do promowania doktoratów będą bowiem wyłącznie względy finansowe (art. 179 ust. 2 - wynagrodzenie promotora wynosi 250% minimalnego wynagrodzenia). Proponowane zapisy ustawy urealniamy terminy procedowania, ale drastycznie te terminy też wydłużają (powyżej 1 roku). Wydaje się, iż zapis art. 223 ust. 1 - <i>Tytuł profesora może być nadany osobie, która prowadziła badania naukowe lub prace rozwojowe, których efektem były wybitne osiągnięcia naukowe</i> jest nieostry i może prowadzić do wielu nadużyć. Z kolei art. 224 ust. 3 (<i>RDN powołuje 5 recenzentów, którym zleca wydanie opinii w zakresie spełnienia wymagań, o których mowa w art. 223. Dane osobowe recenzentów nie podlegają ujawnieniu i nie stanowią informacji publicznej</i>) podobnie jak w przypadku habilitacji wprowadza funkcję „superrecenzenta”, która przy konieczności zapewnienia waloru transparentności w nauce jest niepożądana i niebezpieczna.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2202	Art. 223, art. 223 ust. 1 pkt 1	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Proponujemy doprecyzować co to są wybitne osiągnięcia, doprecyzować kierowanie grantami zdobytymi w ramach konkursu oraz doprecyzować wymagania co do stażu zagranicznego. Obecnie NCN uruchomił program tzw. Miniatura, grantów do 50.000 zł, które daje się praktycznie każdemu naukowcowi, który nie miał jeszcze grantu na to aby rozpoczął badania wstępne. W mojej ocenie warto zaproponować wymóg kierowania znaczącym projektem badawczym (wieloletnim, w kwocie minimum 500.000 złotych) lub międzynarodowym... To sprawa do dyskusji. Co do stażu zagranicznego proponuję pobyt minimalnie miesiąc, zakończony publikacją w piśmie recenzowanym. UWAGI: a) na jakich zasadach jest określana „wybitność” osiągnięć b) czy musi to być większa ilość zespołów badawczych? (nie wystarczy np. 1 projekt badawczy z NCN czy NCBR) c) w jaki sposób dokumentuje się odbycie takich badań – czy wspólną publikacją?	Uwaga nieuwzględniona.
2203	Art. 223 ust. 1	Pracownicy i	W kryteriach uzyskania tytułu profesorskiego brak prawnego i/lub zwyczajowego dotąd	Uwaga nieuwzględniona.

		studenci UW	wymogu wypromowania doktoranta. Jest za to wymóg kierowania badaniami zespołowymi, co wręcz skłania do dania sobie spokoju z doktorantami, bo skuteczność badawcza (mierzona proporcją wyniku publikacyjnego do nakładu pracy ze strony szefa zespołu) jest u postdoków niewątpliwie wyższa. W tej sytuacji nie wiadomo, jaką motywację ma mieć promotor do pełnienia tej trudnej i odpowiedzialnej roli. To grozi załamaniem modelu uczeń-mistrz, który sprawdza się od wieków i chyba nie ma żadnej sensownej kontrpropozycji.	
2204	Art. 223 ust. 1	Komitet Polityki Naukowej	Zwraca się uwagę na niepoprawną redakcję przepisu powodującą, że w wymaganiach niezbędnych do otrzymania tytułu profesora w przypadku prowadzenia badań naukowych i kierowania zespołami badawczymi liczą się jedynie osiągnięcia z przeszłości.	Uwaga nieuwzględniona.
2205	Art. 223 ust. 1	Instytut Sławi- styki PAN, Instytut Roz- woju Wsi i Rolnictwa PAN oraz Instytut Badań Literac- kich PAN	Propozycja do rozważenia – o tytuł profesora może ubiegać się nie tylko osoba legitymu- jąca się m.in. prowadzeniem badań za granicą lecz fakultatywnie wypromowanym dok- torem.	Uwaga nieuwzględniona.
2206	Art. 223 ust. 1	Komitet Nauk o Literaturze PAN	Wątpliwości budzi zniesienie wymagań dotyczących doskonałości dydaktycznej profesora - w projekcie brak jest wymogu opieki nad doktorantami.	Uwaga nieuwzględniona.
2207	Art. 223 ust. 1	Komitet Nauk Organizacji i Zarządzania PAN	Propozycja zmian: Art. 223 ust. 1 „Tytuł profesora może być nadany osobie, która: 1) posiada stopień naukowy doktora habilitowanego oraz: a) prowadziła badania naukowe lub prace rozwojowe, których efektem były wybitne osiągnięcia naukowe, b) kierowała zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych, c) prowadziła badania naukowe w zagranicznych instytucjach naukowych trwające co najmniej 3 miesiące.” (wykreślony) ewentualnie: Art. 223 ust. 1 „Tytuł profesora może być nadany osobie, która: 1) posiada stopień naukowy doktora habilitowanego oraz: a) prowadziła badania naukowe lub prace rozwojowe, których efektem były wybitne osiągnięcia naukowe, b) kierowała zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych lub prowadziła badania naukowe lub odbyła staż	Uwaga nieuwzględniona.

		w zagranicznych instytucjach naukowych trwające co najmniej 3 miesiące. c) prowadziła badania naukowe w zagranicznych instytucjach naukowych trwające co najmniej 3 miesiące.” (wykreślony) Uzasadnienie: Z treści art. 223 ust. 1 w formie przedstawionej w projekcie <i>Ustawy 2.0</i> wynika, że wszystkie trzy kryteria muszą być spełnione łącznie. Tymczasem warto przywołać zmianę w przepisach dotyczących tytułu profesora, jaka miała miejsce w 2014 roku. Wtedy bowiem łączny wymóg (wynikający z art. 26 ust. 1 pkt 2 i pkt 4 <i>ustawy o stopniach i tytule naukowym</i>) w brzmieniu dotychczasowym (tj. przed nowelizacją z dnia 11 lipca 2014): - posiadania doświadczenia w kierowaniu zespołami badawczymi, realizującymi projekty w drodze konkursów krajowych i zagranicznych oraz - odbycia staży naukowych i prowadzenia prac naukowych w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych, zastąpiono w przywołanej nowelizacji sformułowaniem (zapisanym w art. 26 ust. 1 pkt 2: „posiada doświadczenie w kierowaniu zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych lub odbyła staże naukowe w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych, lub prowadziła prace naukowe w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych.” Przesłanką zmian w wymogach do uzyskania tytułu profesora, polegających na wprowadzeniu alternatywy zamiast koniunkcji spełnienia opisanych wyżej warunków, była bardzo mała liczba postępowań w sprawie nadania tytułu profesora, wszczynanych zgodnie z przepisami ustawy nowelizującej z 2011 roku. Tymczasem w projekcie <i>Ustawy 2.0</i> następuje powrót do łącznego spełnienia obu warunków, tj. kierowania zespołami badawczymi oraz prowadzenia badań w zagranicznych instytucjach naukowych. Naszym zdaniem ten zapis jest zbyt sztywny i nie uwzględnia w żaden sposób różnic, jakie charakteryzują uprawianie nauki w różnych jej dziedzinach. W przypadku nauk ekonomicznych prowadzenie badań naukowych w zagranicznych instytucjach naukowych (kryterium c zapisane w art. 223 ust. 1 projektu <i>Ustawy 2.0</i>) nie jest warunkiem koniecznym umiędzynarodowienia dorobku, jak i realizacji szczególnego rodzaju badań, których nie można byłoby realizować w kraju. Nasze nauki nie wymagają bowiem do prowadzenia badań specjalistycznej infrastruktury badawczej, niedostępnej w kraju. Podobnie kilkumiesięczna obecność fizyczna w zagranicznych jednostkach naukowych nie jest warunkiem współpracy międzynarodowej. To obszar nauk społecznych, w tym dziedzinę nauk ekonomicznych, z pewnością odróżnia np. od obszaru nauk technicznych, gdzie nieporównywalnie większe znaczenie ma prowadzenie badań w formie przeprowadzania doświadczeń/eksperymentów naukowych, czy też np. od dziedziny nauk medycznych, w	
--	--	--	--

			przypadku których praca w zagranicznych ośrodkach naukowych faktycznie generuje istotną wartość dodaną w doświadczeniu i dorobku naukowca. W naukach ekonomicznych doświadczenia/eksperymenty naukowe, które wymagałyby podjęcia pracy badawczej w zagranicznych instytucjach, są stosowane bardzo rzadko. Co więcej, prowadzenie badań w instytucjach zagranicznych może w ogóle nie mieć przełożenia na jakość dorobku kandydata do tytułu naukowego profesora. Pozostaje jeszcze pytanie, jak weryfikować owo prowadzenie badań, bo nie można pobytu w zagranicznej instytucji naukowej utożsamiać w sposób bezpośredni i jednoznaczny z prowadzeniem tam badań naukowych. Wobec powyższych uwag trudno zatem uznać to kryterium za wystarczająco precyzyjne i konieczne w ocenie osiągnięć naukowych osoby ubiegającej się o tytuł profesora. O wiele ważniejszymi kryteriami, faktycznie mającymi zasadniczy charakter z punktu widzenia oceny dorobku, są dwa pozostałe. Pierwsze (a) bowiem odnosi się w sposób bezpośredni do oceny osiągnięć kandydata i obejmuje zarówno zawartość merytoryczną jego dzieł, jak i miejsce ich publikacji. Oczywiście pozostaje ono w jakiejś części oparte na ocenie subiektywnej w odniesieniu do zawartości merytorycznej dzieł kandydata do tytułu, której nie da się w rzeczywistości uniknąć. Z drugiej jednak strony, nie bez znaczenia pozostaje struktura dorobku, w tym miejsce publikacji dzieł kandydata. Drugie kryterium (b) również odnosi się do dorobku w sposób bezpośredni, tzn. duża konkurencja w konkursach o granty krajowe jak i zagraniczne sprawia, że na ich uzyskanie szanse mają wyłącznie osoby o znaczącym dorobku naukowym, w tym charakteryzującym się odpowiednim stopniem umiędzynarodowienia, także w formie artykułów opublikowanych w czasopiśmie z bazy JCR. Współcześnie bardzo mało prawdopodobne jest uzyskanie grantu NCN w naukach ekonomicznych w ramach np. konkursu OPUS bez posiadania w dorobku prac opublikowanych w wydawnictwach międzynarodowych, w tym w czasopiśmie z bazy JCR. Nierzadko projekty badawcze finansowane w drodze konkursów krajowych, jak i zagranicznych, realizowane są w zespołach międzynarodowych, co zazwyczaj nie wymaga prowadzenia badań za granicą przez okres np. 3 miesięcy. W naukach ekonomicznych, i nie tylko (również np. w pozostałych dziedzinach z obszaru nauk społecznych, w wybranych dziedzinach z obszaru nauk humanistycznych), współpraca międzynarodowa może dokonywać się również poprzez krótkie wizyty zagraniczne, udział w konferencjach naukowych, czy też dostępne formy komunikacji elektronicznej. Warto również podkreślić, że o ile kryteria (a) i (b) pozwalają na wnikliwą, rzeczową i obiektywną ocenę kandydata do tytułu naukowego, kryterium (c) takiej możliwości nie daje. Fakt prowadzenia pracy naukowej w zagranicznych instytucjach naukowych nie musi bowiem mieć jakiegokolwiek przełożenia na jakość dorobku kandydata do tytułu.	
2208	Art. 223 ust. 1	Konferencja	Tytuł profesora może być nadany osobie, która:	Uwaga nieuwzględniona.

		Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	posiada stopień naukowy doktora habilitowanego oraz: (...) c) prowadziła badania naukowe w zagranicznych instytucjach naukowych trwające co najmniej 3 miesiące. Proponujemy zmianę na (...) trwają w sumie co najmniej 3 miesiące.	
2209	Art. 223 ust. 1	Akademia Ignatianum w Krakowie	Przepisy wykonawcze powinny wyraźnie sprecyzować określenie „wybitne osiągnięcia naukowe”. Co miałyby być punktem odniesienia, zważywszy na zróżnicowanie dyscyplin oraz dotychczasowych osiągnięć naukowych prowadzonych w jej obrębie? Należy wziąć przede wszystkim pod uwagę wkład „osiągnięcia naukowego” w rozwój danej dyscypliny naukowej. Punkty (a) (b) (c) zawierają wymagania podane w liczbie mnogiej. Czy przepisy wykonawcze określają precyzyjnie ILE wybitnych osiągnięć naukowych, ile projektów grantowych czy badań zagranicznych wraz z okresem (okresami) ich trwania uprawnia do podjęcia starań o uzyskanie tytułu profesora. Wydaje się, że należy raczej zapytać o wyniki tych grantów, o wyniki szeroko rozumianej współpracy międzynarodowej, aniżeli o ilościowy wymiar aktywności naukowej. Jeśli ilość stanie się ważniejsza od jakości to zaprzeczmy w ten sposób idei jakiegokolwiek działalności naukowej.	Uwaga nieuwzględniona.
2210	Art. 223 ust. 1	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Propozycja „1. Tytuł profesora może być nadany osobie, która: 1) posiada stopień naukowy doktora habilitowanego, 2) prowadziła badania naukowe lub prace rozwojowe, których efektem były wybitne osiągnięcia naukowe, 3) kierowała zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych lub prowadziła badania naukowe w zagranicznych instytucjach naukowych trwające co najmniej 3 miesiące;” Spełnienie wszystkich projektowanych przesłanek, w szczególności prowadzenie badań w zagranicznych instytucjach naukowych trwających co najmniej 3 miesiące, w niektórych dziedzinach (np. nauki medyczne) jest istotnym czynnikiem ograniczającym uzyskanie tytułu profesora. W konsekwencji proponowany zapis obejmujący, że kandydat spełnia wymagania określone w pkt 3 alternatywnie.	Uwaga nieuwzględniona.
2211	Art. 223 ust. 1	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu	Spełnienie tych 3 warunków (a-c), w tym badań naukowych w zagranicznych instytucjach naukowych trwających co najmniej 3 mies. może uniemożliwić uzyskanie tytułu wybitnym naukowcom, którzy z różnych powodów prowadzą działalność naukową w swojej uczelni (zdrowotne, rodzinne, etc) lub przedmiot ich badań to np. literatura polska, historia Polski, etc. A jeśli ktoś „robi” dobrą naukę (mierzoną efektami np. publikacjami) w swojej uczelni, bo ma dobry zespół, laboratoria, materiał badawczy, to co? - nie może zostać profesorem? A słaba uczelnia zagraniczna – to już wystarczy?	Uwaga częściowo uwzględniona.
2212	Art. 223 ust. 1	KRAUM,	Brak zapisu dotyczącego wypromowania doktora/doktorów oraz przygotowania recenzji.	Uwaga nieuwzględniona.

		Warszawski Uniwersytet Medyczny	Wyjazd na 3-miesiące do podrzędnej instytucji zagranicznej jest większym osiągnięciem niż wychowanie młodych naukowców? Pomijam już fakt, że w chwili obecnej to do naszych wybitnych zespołów naukowych przyjeżdżają stypendyści z innych krajów. Niebezpieczny jest zapis pkt. b) Liczba mnoga (!) w kierowaniu projektami może być barierą nie do pokonania przez młodego dr hab. (niekoniecznie humanisty). Wiemy przecież, jakie są szanse uzyskania projektu NCN przez młodego naukowca. W przypadku konkursów NCBiR kierownika wskazuje podmiot gospodarczy (na ogół własnego pracownika). Więc, szanse też są nikłe. Wymagania stawiane przez obowiązującą obecnie Ustawę są wystarczająco wysokie, a jednocześnie "wyważone". Wymagania dotyczące doktoratu (1 publikacja?) wydają się być zbyt niskie, natomiast wymagania do tytułu profesora są bardzo wysokie, uniemożliwią uzyskanie takiego tytułu przez reprezentantów niektórych dyscyplin. Liczba uzyskiwanych grantów (np. w stomatologii)w skali całej Polski jest tak niewielka, że prawie żadna (przedstawiał to rektor (...)) na konferencji dziekanów w tym roku). Proponuje się zmniejszenia wymagań lub wstawienia "lub" między pkt b i pkt c art. 223. 1. <i>Art. 223. 1. Tytuł profesora może być nadany osobie, która:</i> <i>1) posiada stopień naukowy doktora habilitowanego oraz:</i> <i>a) prowadziła badania naukowe lub prace rozwojowe, których efektem były wybitne osiągnięcia naukowe,</i> <i>b) kierowała zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych,</i> <i>lub</i> <i>c) prowadziła badania naukowe w zagranicznych instytucjach naukowych trwające co najmniej 3 miesiące;</i>	
2213	art. 223 ust. 1	Osoba fizyczna 43	Propozycja usunięcia ust. 1 pkt 1 lit. c. Albo modyfikacja przepisu art. 223 ust. 1 lit b i wykreślenie lit. c: „Tytuł profesora może być nadany osobie, która: 1) posiada stopień naukowy doktora habilitowanego oraz: a) prowadziła badania naukowe lub prace rozwojowe, których efektem były wybitne osiągnięcia naukowe, b) kierowała zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych lub prowadziła badania naukowe lub odbyła staże w zagranicznych instytucjach naukowych trwające co najmniej 3 miesiące. Uzasadnienie: Możliwości prowadzenia badań co najmniej 3 miesiące na uczelni zagra-	Uwaga nieuwzględniona.

			nicznej jest bardzo ograniczone (choćby ze względów finansowych – w praktyce trzeba by uzyskać stypendium zagraniczne na staż naukowy). W efekcie działający w Polsce naukowcy, nawet realizując projekty naukowe pozyskane z NCN lub NCBiR i mając kontakty międzynarodowe (jako organizatorzy międzynarodowych konferencji naukowych w Polsce, autorzy referatów wygłaszanych na międzynarodowych konferencjach naukowych i publikowanych w bazach danych JCR, współautorzy publikacji naukowych z naukowcami zagranicznymi, wykładowcy na zagranicznych uczelniach w ramach programu Erasmus+ etc.) byłiby dyskryminowani wobec naukowców zagranicznych, którzy chcieliby pracować w naszym kraju! W naukach ekonomicznych (szerzej: społecznych) prowadzenie badań naukowych w zagranicznych instytucjach naukowych (kryterium c zapisane w art. 223 ust. 1 projektu Ustawy 2.0) nie jest warunkiem koniecznym umiędzynarodowienia dorobku, jak i realizacji szczególnego rodzaju badań, których nie można byłoby realizować w kraju. Nauki społeczne nie wymagają bowiem do prowadzenia badań specjalistycznej infrastruktury badawczej, niedostępnej w kraju. Dostęp do międzynarodowych baz danych z publikacjami naukowymi oraz danych statystycznych umożliwia efektywne prowadzenie badań naukowych w Polsce, a udział w międzynarodowych konferencjach naukowych pozwala na prezentację wyników badań własnych oraz kontakt z nauką światową.	
2214	Art. 223 ust. 1	Politechnika Łódzka	Proponujemy by w art. 223 ust. 1 projektu Ustawy 2.0. przesłankę z punktu c) włączyć do b) jako ciąg dalszy alternatywy.	Uwaga nieuwzględniona.
2215	Art. 223 ust. 1	Osoba fizyczna 28	Uwaga odnosi się do wymogu dotyczącego nadania tytułu profesora związanego z prowadzeniem badań naukowych w zagranicznych instytucjach naukowych trwających co najmniej 3 miesiące. Proponowany przepis powiększy w znaczącym stopniu i tak już dużą dysproporcję między kobietami i mężczyznami profesorami. Badania socjologiczne pokazują, że zdecydowaną większość obowiązków domowych i tych związanych z dziećmi wykonują kobiety. W związku z tym jest/będzie im o wiele trudniej wyjechać na taki pobyt zagraniczny, a tym samym starać się o tytuł profesorski. Znacząca liczba kobiet zatrudnionych na uczelniach rodzi dzieci po 30 roku życia, także tuż przed 40-tym rokiem życia, więc ich dzieci będą jeszcze stosunkowo młode, gdy będą zmuszone ubiegać się o taki wyjazd. Z drugiej strony, kobiety częściej też zajmują się starszymi członkami rodziny, których również nie będą mogły/chciały zostawić na taki czas. Pan Minister podczas swojego wystąpienia w Krakowie, powiedział, że zrezygnowano z wymogu obowiązkowej mobilności właśnie ze względu na potencjalny dyskryminujący jej efekt, a równocześnie pozostawiono ją na etapie ubiegania się o tytuł profesorski. Zastanawiam się czy nie lepiej byłoby zmienić wymóg obowiązkowego wyjazdu na wymóg wykazania współpracy z jednostkami zagranicznymi. Taką współpracę można by	Uwaga uwzględniona.

			wykazać poprzez wspólne publikacje, krótsze pobyty badawcze, nauczanie w zagranicznych ośrodkach czy udział w projektach. To pozwoliłoby również wyeliminować takie sytuacje, w których ktoś odbył zagraniczny staż, który jednak nie przyniósł żadnych efektów naukowych, np. osoba mająca stypendium Fulbrighta, nie ma żadnej publikacji w języku angielskim (przypadek rzeczywisty z posiedzeń zespołu ekspertów NCN).	
2216	Art. 223 ust. 1	Osoby fizyczne 44	Propozycja usunięcia art. 223 ust. 1 lit. c albo modyfikacja przepisu lit. b i usunięcie lit. c: art. 223 ust. 1 projektu ustawy <i>Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce</i>: „Tytuł profesora może być nadany osobie, która: 1) posiada stopień naukowy doktora habilitowanego oraz: a) prowadziła badania naukowe lub prace rozwojowe, których efektem były wybitne osiągnięcia naukowe, b) kierowała zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych lub prowadziła badania naukowe lub odbyła staże w zagranicznych instytucjach naukowych trwające co najmniej 3 miesiące. Naszym zdaniem ten zapis jest zbyt sztywny i nie uwzględnia w żaden sposób różnic, jakie charakteryzują uprawianie nauki w różnych jej dziedzinach. W przypadku nauk ekonomicznych prowadzenie badań naukowych w zagranicznych instytucjach naukowych (kryterium c zapisane w art. 223 ust. 1 projektu <i>Ustawy 2.0</i>) nie jest warunkiem koniecznym umiędzynarodowienia dorobku, jak i realizacji szczególnego rodzaju badań, których nie można byłoby realizować w kraju. Nasze nauki nie wymagają bowiem do prowadzenia badań specjalistycznej infrastruktury badawczej, niedostępnej w kraju. Podobnie kilkumiesięczna obecność fizyczna w zagranicznych jednostkach naukowych nie jest warunkiem współpracy międzynarodowej. W naukach ekonomicznych doświadczenia/eksperymenty naukowe, które wymagałyby podjęcia pracy badawczej w zagranicznych instytucjach, są stosowane bardzo rzadko. Co więcej, prowadzenie badań w instytucjach zagranicznych może w ogóle nie mieć przełożenia na jakość dorobku kandydata do tytułu naukowego profesora. Pozostaje jeszcze pytanie, jak weryfikować owo prowadzenie badań, bo nie można pobytu w zagranicznej instytucji naukowej utożsamiać w sposób bezpośredni i jednoznaczny z prowadzeniem tam badań naukowych. Wobec powyższych uwag trudno zatem uznać to kryterium za wystarczająco precyzyjne i konieczne w ocenie osiągnięć naukowych osoby ubiegającej się o tytuł profesora. O wiele ważniejszymi kryteriami, faktycznie mającymi zasadniczy charakter z punktu widzenia oceny dorobku, są dwa pozostałe. Pierwsze (a) bowiem odnosi się w sposób bezpośredni do oceny osiągnięć kandydata i obejmuje zarówno zawartość merytoryczną jego dzieł, jak i miejsce ich publikacji. Oczywiście pozo-	Uwaga nieuwzględniona.

			staje ono w jakiejś części oparte na ocenie subiektywnej w odniesieniu do zawartości merytorycznej dzieł kandydata do tytułu, której nie da się w rzeczywistości uniknąć. Z drugiej jednak strony, nie bez znaczenia pozostaje struktura dorobku, w tym miejsce publikacji dzieł kandydata. Drugie kryterium (b) również odnosi się do dorobku w sposób bezpośredni, tzn. duża konkurencja w konkursach o granty krajowe jak i zagraniczne sprawia, że na ich uzyskanie szanse mają wyłącznie osoby o znaczącym dorobku naukowym, w tym charakteryzującym się odpowiednim stopniem umiędzynarodowienia, także w formie artykułów opublikowanych w czasopismach z bazy JCR. Współcześnie bardzo mało prawdopodobne jest uzyskanie grantu NCN w naukach ekonomicznych w ramach np. konkursu OPUS bez posiadania w dorobku prac opublikowanych w wydawnictwach międzynarodowych, w tym w czasopismach z bazy JCR. Nierzadko projekty badawcze finansowane w drodze konkursów krajowych, jak i zagranicznych, realizowane są w zespołach międzynarodowych, co zazwyczaj nie wymaga prowadzenia badań za granicą przez okres np. 3 miesięcy. W naukach ekonomicznych, i nie tylko (również np. w pozostałych dziedzinach z obszaru nauk społecznych, w wybranych dziedzinach z obszaru nauk humanistycznych), współpraca międzynarodowa może dokonywać się również poprzez krótkie wizyty zagraniczne, udział w konferencjach naukowych, czy też dostępne formy komunikacji elektronicznej. Fakt prowadzenia pracy naukowej w zagranicznych instytucjach naukowych nie musi mieć jakiegokolwiek przełożenia na jakość dorobku kandydata do tytułu.	
2217	Art. 223 ust. 1	Rada Główna Instytutów Badawczych	Wprowadzenie warunku „prowadzenia badań naukowych w zagranicznych instytucjach naukowych, trwających co najmniej 3 miesiące” do nadania tytułu profesora jest bardzo dobrą propozycją. Wymaga jednak udrożnienia kanału finansowania współpracy zagranicznej, w tym zwłaszcza realizacji umów dwustronnych. Pewnym paradoksem jest fakt, że pomimo dużo łatwiejszego nawiązywania kontaktów zagranicznych, niż w poprzednim systemie, praktyczna współpraca bilateralna jest fikcją. Bez dodatkowych środków na ten cel trudno mówić o umiędzynarodowieniu polskiej nauki i o wprowadzeniu niniejszego rozwiązania do projektu ustawy. W projekcie zlikwidowano konieczność wykonania recenzji doktoratu lub habilitacji przez kandydatów do tytułu profesora oraz obowiązek wypromowania doktoranta. W to miejsce wprowadzono konieczność prowadzenia badań w jednostkach naukowych przez co najmniej 3 miesiące. O ile likwidacja konieczności wykonania recenzji jest jak najbardziej pożądanym rozwiązaniem (ponieważ jest to punkt zupełnie niezależny od kandydata i jego aktywności naukowej), to jednak opieka nad doktorantem w roli promotora jest bardzo istotnym elementem działalności naukowej, a tworzenie własnych szkół doskonałości przez samodzielnych pracowników naukowych jest niezwykle ważne. Kontrowersyjny jest wymóg prowadzenia badań w jednostkach naukowych przez co naj-	Uwaga nieuwzględniona.

			mniej 3 miesiące. Nie jest jasne, czy dotyczy to sumarycznych pobytów w trakcie kariery naukowej w innych jednostkach (co wydaje się być najlepszym rozwiązaniem), czy też miałyby to być jednorazowy wyjazd na okres 3 miesięcy (co w sytuacji, gdy pobyt jest krótszy np. o 1 lub 2 dni, ale kandydat odbył wiele innych wyjazdów studyjnych). Nie ma konieczności wydłużania wyjazdu do trzech miesięcy, ale współpraca powinna być poparta np. wspólnym projektem lub publikacją. Można zakładać również, że naukowiec ze słabszego ośrodka nie zostanie profesorem nadzwyczajnym, ponieważ profesura uczelniana uzależniona jest od posiadania habilitacji, którą będzie można uzyskać w jednostkach posiadających kategorię A albo A+.	
2218	Art. 223 ust. 1 pkt 1	Nowoczesna	Niezbędne jest wyraźne sprecyzowanie, że spełnione muszą być wszystkie punkty a), b) i c). W przeciwnym wypadku możliwa jest interpretacja tych punktów jako alternatywnych, co doprowadziłoby do deprecjacji tytułu.	Uwaga nieuwzględniona.
2219	Art. 223 ust. 1 pkt 1	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	pkt c – powinien być alternatywnym zapisem; pozostawienie go w obecnej formie może skutkować ograniczeniem w niektórych dyscyplinach naukowych uzyskiwanie tytułu naukowego.	Uwaga nieuwzględniona.
2220	Art. 223 ust. 1 pkt 1 lit. c	KRAUM, uwagi Działu Administracyjnego Wsparcia Projektów i Współpracy Międzynarodowej	3 miesiące to bardzo niski próg wymagalności, zwłaszcza że mowa o prowadzeniu badań, a nie kierowaniu zespołem badawczym.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2221	Art. 223 ust. 1 pkt 1 lit. c	Wydział Filologii Polskiej i Klasycznej UAM w Poznaniu	Wprowadzenie wymogu odbycia 3-miesięcznego stażu naukowego za granicę w procedurze awansowej na stopień profesora w przypadku badaczy polskiej literatury i polskiego języka wydaje się całkowicie bezzasadne i należy ich z tego obowiązku wyłączyć.	Uwaga nieuwzględniona.
2222	Art. 223 ust. 1 pkt 1 lit. c	Uniwersytet Warszawski Instytut Literatury Polskiej (uwaga poparta przez 140	Proponuje się zastąpić sformułowanie: „prowadziła badania naukowe w zagranicznych instytucjach naukowych trwające co najmniej 3 miesiące” sformułowaniem: „prowadziła badania naukowe za granicą lub we współpracy z zagranicznymi instytucjami naukowymi”. Obecna treść przepisu eliminuje z grona kandydatów do tytułu profesora osoby reprezentujące literaturoznawstwo polonistyczne oraz inne subdyscypliny badań	Uwaga częściowo uwzględniona.

		<i>badaczy z zakresu literaturoznawstwa, językoznawstwa i kulturoznawstwa polonistycznego oraz dyscyplin pokrewnych, a także przez Komitet Nauk o Kulturze PAN i Komitet Nauk o Literaturze PAN).</i>	„narodowych”. Przepis zawęża różnorodną naukową aktywność i współpracę międzynarodową (wystąpienia konferencyjne, wykłady gościnne, staże, kwerendy, współprace w ramach projektów, itd.) do jednej tylko formy: takiej, która nie jest typowa dla literaturoznawstwa polonistycznego. To Polska stanowi światowe centrum badań polonistycznych. Dlatego na badania w instytucjach naukowych poloniści jeżdżą raczej ze świata do Polski, a nie odwrotnie. Formuła w aktualnej wersji spowoduje zatem, że kandydaci aspirujący do tytułu profesora będą sztucznie produkować w swoim dorobku staże, luźno związane merytorycznie z ich naukową specjalnością i niemające istotnego wpływu na ich dorobek naukowy, zamiast zajmować się tym, co stanowi rzeczywisty wkład w badania polonistyczne o zasięgu międzynarodowym. Formuła powinna być szersza, otwarta na specyfiki różnych dziedzin i dyscyplin naukowych oraz wynikające z tego różne formy współpracy z ośrodkami zagranicznymi i aktywności naukowej za granicą. Wniosek profesorski powinien być oceniany merytorycznie, a ocena nie powinna być kwestią zaliczenia takich czy innych zajęć. Długość pobytu za granicą (limitowana w dodatku nakładami na naukę) nie jest probierzem jakości. Kryterium to nie powinno funkcjonować w ocenie dorobku do profesury.	
2223	Art. 223 ust. 1 pkt 1 lit. c	Osoba fizyczna 77	Doświadczenie we współpracy z zagranicznymi instytucjami naukowymi wydaje się zbyt sztywno zdefiniowane w tym punkcie.	Uwaga uwzględniona.
2224	Art. 223 ust. 1 pkt 1 lit. c	Obywatele Nauki	Należy uwzględnić w tym punkcie nie tylko badania naukowe, ale aktywność dydaktyczną na zagranicznej uczelni. O uznaniu międzynarodowym uczonego świadczy często lepiej zaproszenie jako profesora wizytującego do prowadzenia zajęć na obcej uczelni niż uczestnictwo w badaniach. W obecnym brzmieniu przepis ten pomija tego rodzaju dorobek. Postuluje się zatem zmianę brzmienia: „c) prowadziła badania naukowe lub zajęcia dydaktyczne w zagranicznych instytucjach naukowych trwające co najmniej 3 miesiące”.	Uwaga nieuwzględniona.
2225	Art. 223 ust. 1 pkt 1 lit. c	Osoba fizyczna 61	Opisane w tym artykule kryteria nadania tytułu profesora są bardzo ogólne i subiektywne. Prowadzenie badań naukowych za granicą przez 3 miesiące to znacząco za krótko. Przez 3 miesiące człowiek dostosowuje się do nowych warunków pracy i nowych współpracowników. Żeby w pełni zrozumieć system działania zachodnich uczelni potrzeba co najmniej roku. Proponuję przedłużyć ten okres do roku lub dwóch lat. Jeżeli profesor ma zostać tytułem elitarnym tylko dla najlepszych z najlepszych, warunki jego przyznawania trzeba wyśrubować. Proponuję przykładowe warunki: 1. Przynajmniej rok na uczelniach zagranicznych, ale z np. pierwszej dwusetki w rankingach, 2. Przynajmniej x cytowań w czasopismach o IF nie mniejszym, niż y, 3. Pozytywna opinia dwóch profesorów, spełniających poważne międzynarodowe kryte-	Uwaga nieuwzględniona.

			ria (np. członek Royal Society, laureat Nagrody Nobla, czy innej znaczącej nagrody).	
2226	Art. 223 ust. 1 pkt 1 lit. c	Osoba fizyczna 16	Propozycja nowego brzmienia: „prowadziła badania naukowe w zagranicznych instytucjach naukowych <u>lub nadzorowała prace badawcze osób z zagranicy</u> trwające co najmniej 3 miesiące”. Warto docenić również taką działalność. Po pierwsze, jest ona dowodem na pewien poziom doskonałości naukowej odpowiadający pozycji profesora, autorytetu w danej dziedzinie i dyscyplinie na arenie międzynarodowej. Wprowadzenie takiego zapisu zachęciłoby wielu pracowników naukowych do przyjmowania do siebie pracowników z zagranicy, co w długim okresie niewątpliwie przyczyniłoby się do umiędzynarodowienia nauki polskiej. Po drugie, już Mikołaj Rej pisał, że Polacy nie gęsi i swój język mają. Jeśli w Polsce w danej dyscyplinie prowadzi się badania na poziomie światowym i to do nas przyjeżdżają na staże, może warto by rozszerzyć ten punkt. Trudno sobie wyobrazić, by pracownicy wszystkich krajów wysokorozwiniętych, w tym USA i Japonii, w wymaganiach na tytuł profesora mieli obowiązek prowadzenia badań naukowych w zagranicznych jednostkach naukowych.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2227	Art. 223 ust. 1 pkt 1 lit. c	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Proponuje się wykreślenie art. 223 ust. 1 pkt 1 lit. c. Nałożenie obowiązku pobytu w zagranicznej instytucji doprowadzi do praktykowania wyjazdów jedynie w celu spełnienia wymogu formalnego. Pobyt 3-miesięczny rzadko kiedy umożliwia przeprowadzenie wartościowych badań naukowych. Podobnie jak w przypadku habilitacji, powinien być brany pod uwagę dorobek naukowy kandydata, a nie miejsce, gdzie został on wypracowany. Brak zdefiniowanego efektu takiego pobytu, sprawia że cel pobytu naukowca staje się niemożliwy do zweryfikowania. Ponadto nie we wszystkich dyscyplinach naukowych będzie możliwe prowadzenie wartościowych badań naukowych w ośrodkach zagranicznych, ze względu na nieliczne ośrodki prowadzące badania w określonej dyscyplinie, np. w zakresie filologii polskiej czy literatura polskiej.	Uwaga nieuwzględniona.
2228	Art. 223 ust. 1	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Według art. 223 ust. 1 projektu ustawy tytuł profesora może być nadany osobie, która: kierowała zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych. Przy takim warunku osoby takie jak Stefan Banach nie zostałyby nigdy profesorem (genialny polski matematyk szkoły lwowskiej, jeden z najbardziej rozpoznawalnych na świecie polskich uczonych). Ponadto, w niektórych dziedzinach (np. artystycznych) kierowanie zespołem realizującym projekt jest wymaganiem dziwnym, niemniej w innych dziedzinach (np. chemia) jest to uzasadnione. Zdaniem CK lepiej z tego wymogu zrezygnować lub złagodzić go do udokumentowanego uczestnictwa w takim zespole. Ponadto, z projektu ustawy zniknął wymóg opieki nad młodą kadrą w przypadku ubiegania się o tytuł profesora. Zdaniem CK taki wymóg powinien powrócić do warunków ubiegania się o tytuł naukowy.	Uwaga nieuwzględniona.
2229	Art. 223 ust. 2	Osoba fizyczna	Proponuje się skreślić ten przepis. Przeszłość gospodarcza i polityczna badaczy nie po-	Uwaga nieuwzględniona.

		59	winna ich wykluczać z możliwości awansu.	
2230	Art. 223 ust. 2	KEJN	Propozycja – wykreślenie art. 223 ust. 2. W świecie idealnym wybitność naukowa szłaby w parze z wybitnością moralną. Uchybień moralnych nie sposób nie zarzucić osobom, które pełniły służbę w organach bezpieczeństwa PRL. Trudno się jednak zgodzić z tym, że przekreślają one ewentualną wybitność osiągnięć naukowych bądź artystycznych. Chcę podkreślić, że piszę to jako córka profesora który był internowany w całym czasie stanu wojennego (został wypuszczony za wstawiennictwem pozostałych zwalnianych internowanych), został później zwolniony z pracy ze stanowiska profesora i przywrócony do pracy dopiero w 1989 r. Doświadczenia te wpłynęły na skrócenie jego życia. Nie żywię sympatii do osób ustawiających żagle pod wiatr – ani w tamtych ani w obecnych czasach. Jednak ocena moralna nie powinna skażać oceny merytorycznej.	Uwaga nieuwzględniona.
2231	Art. 223 ust. 2	Osoba fizyczna 30	Zwracam się z zapytaniem dotyczącym projektu ustawy o szkolnictwie wyższym, a konkretnie zakazu uzyskiwania tytułu profesora przez byłych TW SB - (art. 233 ust. 2), według którego: "Tytuł profesora może być nadany osobie, która w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie pracowała i nie pełniła służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów oraz nie współpracowała z tymi organami". Czy to oznacza, że ci TW SB, którzy przed wejściem w życie tej ustawy uzyskali tytuł profesora, min. zatajając przed organem nadającym tytuł profesora, tj. Prezydentem RP, fakt takiej współpracy, w tym kłamcy lustracyjni, (tak jak to np. (prawdopodobnie) uczynił pan (...), (obecny (...)) - aktualnie sprawa jest w sądzie lustracyjnym), nadal będą mieli ten tytuł, czy też zostaną im te tytuły odebrane? Jeśli bowiem tytuły te byłym TW SB nie zostaną odebrane, to przepis ten będzie miał symboliczne znaczenie, bo chyba wszyscy ci TW, którzy tego chcieli, mieli wystarczająco dużo czasu, (niemal 30 lat), na to by sobie tytuły profesorskie załatwić. Wydaje się więc, że w ustawie tej należałoby wprowadzić zapis dotyczący tych TW SB, którzy tytuły naukowe zdążyli sobie załatwić, tzn. już je posiadają. Jeżeli takiego zapisu w ustawie nie będzie, to można domniemać, że TW SB będą korzystać z prawa nabycia i nadal będą tytułarnymi profesorami. Powstanie więc stan dyskryminacji: jedni TW SB będą tytułarnymi profesorami a inni TW SB tytułarnymi profesorami nie będą mogli zostać, nawet w wówczas, gdy będą światowej sławy naukowcami, otrzymają nagrodę Nobla, itp.	Uwaga nieuwzględniona.
2232	Art. 223 ust. 2	Obywatele Nauki	Kryteria pozamerytoryczne nie powinny decydować o nadawaniu stopni i tytułów. Wprowadzenie obowiązku lustracyjnego względem osób ubiegających się o tytuł profesora to pozamerytoryczny element oceny i jako taki nie może być warunkiem do nada-	Uwaga nieuwzględniona.

			wania tytułu naukowego. Postuluje się usunięcie tego ustępu. Ponadto w przepisach przejściowych i dostosowawczych pojawił się rozszerzony zapis (art. 93b) dotyczący obowiązku lustracyjnego wobec nieokreślonych w ustawie stanowisk kierowniczych, co stanowi przestrzeń do wybiórczego stosowania niedopracowanych przepisów.	
2233	Art. 223 ust. 2	Osoba fizyczna 77	<i>Tytuł profesora może być nadany osobie, która w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie pracowała i nie pełniła służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów oraz nie współpracowała z tymi organami.</i> Słusznie, tylko jak to się ma do ewentualnych osób z tytułem (prawo nabyte), które nie spełniają tego warunku...?	Uwaga nieuwzględniona.
2234	Art. 224 ust. 2	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wątpliwości budzi redakcja art. 224 ust. 2 w zakresie, w jakim nie odnosi się do kwestii procesowych instytucji zażalenia oraz wydania aktu postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania. Określona problematyki związana jest bezpośrednio z kwestią odpowiedniego stosowania przepisów Kpa, o których mowa na wstępie niniejszego dokumentu.	Uwaga nieuwzględniona.
2235	Art. 223 ust. 3	Obywatele Nauki	Dla uniknięcia wątpliwości postuluje się brzmienie: „3. W wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych najwyższą jakością osiągnięć naukowych albo artystycznych, tytuł profesora może być nadany osobie posiadającej stopień doktora, lecz nieposiadającej stopnia doktora habilitowanego. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio”.	Uwaga nieuwzględniona.
2236	Art. 223 ust. 3	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN, Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP), PAN (KRASP)	Nie jest jasne co ma oznaczać odpowiednie stosowanie przepisów ust. 1 i 2?	Uwaga nieuwzględniona.
2237	Art. 223 ust. 3	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Na jakich zasadach określa się „wyjątkowość”?	Uwaga nieuwzględniona.

2238	Art. 224 ust. 3	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wątpliwości budzi redakcja art. 224 ust. 3 w zakresie uwag do art. 216 ust. 5.	Uwaga nieuwzględniona.
2239	Art. 223 ust. 4	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wątpliwości budzi redakcja art. 223 ust. 4 w zakresie niespójności użytego pojęcia, mając na uwadze, że w przepisie do którego następuje odesłanie mowa o osiągnięciach, a nie o osiągnięciu.	Uwaga nieuwzględniona.
2240	Art. 224 ust. 1	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wątpliwości budzi redakcja art. 224 ust. 1 w zakresie, w jakim nie doprecyzowuje wymagań formalnych wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie nadanie tytułu profesora. Zasadnym jest, w drodze aktu wykonawczego do ustawy, określić wymagania formalne dokumentacji, umożliwiającą szczegółową weryfikację i ocenę spełnienia przez wnioskodawcę wymogów, o których mowa w art. 223 ust. 1 i 3, a także wprowadzenie regulacji przyznających kompetencję do formalnej oceny wniosku oraz trybu wezwania do uzupełnienia braków w dokumentacji.	Uwaga nieuwzględniona.
2241	Art. 224 ust. 2	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Dziwne jest to, że gdy RDN odmówi wszczęcia postępowania o nadanie tytułu profesora, to zażalenie składane jest do tego samego organu, tj. RDN.	Uwaga nieuwzględniona.
2242	Art. 224 ust. 2	Konfederacja Lewiatan	Przepis daje Radzie Doskonałości Naukowej kompetencję do odmowy wszczęcia postępowania w sprawie nadania tytułu profesora. Niezbędne jest jednak wskazanie przesłanek takiej odmowy poprzez wskazanie, że podstawą do odmowy jest niespełnienie przesłanek, o których mowa w art. 223. W obecnym brzmieniu art. 224 ust. 2 zbyt arbitralnie kształtuje uprawnienie RDN do odmowy wszczęcia postępowania.	Uwaga uwzględniona.
2243	Art. 224 ust. 2	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Nie wiadomo w jakich przypadkach RDN może odmówić wszczęcia postępowania o nadanie tytułu profesora.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2244	Art. 224 ust. 3	Obywatele Nauki	Wyraża się sprzeciw wobec wprowadzania do procedury anonimowych recenzentów, szczególnie jeśli mieliby być oni powoływani w drodze losowania (por. art. 234). Najlepszą drogą walki z nieprawidłowościami nie jest tajność, lecz pełna jawność postępowania i wyrażanych opinii. Postuluje się zatem wykreślenie ostatniego zdania z tego ustępu.	Uwaga uwzględniona.
2245	Art. 224 ust. 3	Komitet Nauk Ekonomicz-	W przypadku tytułu profesora nie jest jasne w jaki sposób zamierza się utrzymać tajność recenzentów (w tak małym środowisku wydaje się to mało prawdopodobne). Pozostaje	Uwaga uwzględniona.

		nych PAN	pytanie, czy w przypadku odwołania będzie istniała możliwość „poznania” recenzentów, oraz czy okres 5 lat na nowy wniosek (w przypadku odrzucenia) nie jest zbyt długi. Nie sprecyzowano również, ile recenzji musi być pozytywnych, by uzyskać tytuł? Czy to zależy od woli RDN?	
2246	Art. 224 ust. 3	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	RDN powołuje 5 recenzentów, którym zleca wydanie opinii w zakresie spełnienia wymagań, o których mowa w art. 223. Dane osobowe recenzentów nie podlegają ujawnieniu i nie stanowią informacji publicznej. Czy recenzję będą jawne? W przypadku negatywnych i odmowy nadania tytułu – wątpliwości jak przy utajnianiu recenzji w przewodzie habilitacyjnym – tym bardziej, że dotyczy to wszystkich recenzentów, a RDN może jeszcze zasięgać opinii tych samych recenzentów w procedurze odwoławczej. (ust. 8).	Uwaga wyjaśniona. Zrezygnowano z zasady wyłączenia jawności danych osobowych recenzentów. Tym samym opinie recenzentów będą zawierały także imiona i nazwiska recenzentów.
2247	Art. 224 ust. 3	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Proponowane brzmienie przepisu: <i>„3. Wykreśla się: dane osobowe recenzentów nie podlegają ujawnieniu i nie stanowią informacji publicznej. Osoba na wniosek której wszczyna się postępowanie w sprawie nadania tytułu profesora może zgłosić konflikt interesów z potencjalnymi recenzentami jej dorobku.”</i> Dane osobowe recenzentów powinny być jawne. W związku z tym, że w ustawie nie zdefiniowano wymogów kompetencyjnych dla recenzentów w postępowaniu o nadanie tytułu profesora, przy anonimowości recenzji może to prowadzić do nierzetelnego ich przygotowania przez osoby o wątpliwych kompetencjach i osiągnięciach naukowych. Ustawa nie przewiduje możliwości zgłoszenia konfliktu interesów dotyczącego recenzentów w momencie składania dokumentów.	Uwaga uwzględniona.
2248	Art. 224 ust. 3	Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych	Uważamy za niewłaściwe utajnienie danych osobowych recenzentów. Argument, że poprawi to jakość i niezależność recenzji jest co najmniej dyskusyjny — analiza dotychczasowych działań recenzentów wskazuje, że przy utajnieniu danych osobowych recenzje są diametralnie odmienne. Uważamy, że jawność postępowania oceniającego na wszystkich szczeblach tego postępowania powinna być nienaruszalną zasadą.	Uwaga uwzględniona.
2249	Art. 224 ust. 3	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Zapis może posłużyć nadużyciom w zakresie oceny dorobku naukowego kandydata na profesora – ocena recenzenta powinna być <u>jawna</u> . Tajność okrywająca ich nazwiska nie sprzyja intensyfikowaniu debat naukowych, nawet jeśli dotychczasowa praktyka mogła sprzyjać pisaniu recenzji nadmiernie pozytywnych. Liczba pięciu recenzentów wydaje się nadmierna, także z powodu trudności w znalezieniu dostatecznie licznej grupy specjalistów, zwłaszcza w rzadko uprawianych dziedzinach wiedzy.	Uwaga uwzględniona.
2250	Art. 224 ust. 3	KRAUM, Warszawski Uniwersytet	Komentarz analogiczny, jak w przypadku procedury habilitacyjnej. Obawy budzi "niejawność" recenzentów. Negatywna recenzja (choć nieprzyjemna dla wszystkich) wymaga bardzo dokładnego uzasadnienia i odwagi żeby się pod nią podpi-	Uwaga uwzględniona.

		Medyczny	sać. Co ma wnieść owa "niejawność"?	
2251	Art. 224 ust. 3	Komitet Polityki Naukowej	Dyskusyjne jest rozwiązanie polegające na wprowadzeniu anonimowych recenzji. Potencjalne korzyści z wprowadzenia recenzji anonimowych (np. zachęcenie recenzentów do formułowania recenzji negatywnych w przypadkach, które na to zasługują) są mniejsze niż potencjalne skutki negatywne (zmniejszenie przejrzystości procedury, trudność ustalenia kompetencji recenzenta i braku konfliktu interesów z jego strony, a co za tym idzie łatwość podważenia recenzji). Wprowadzenie takiego rozwiązania z dużym prawdopodobieństwem zaszkodzi budowaniu zaufania między naukowcami i instytucjami naukowymi.	Uwaga uwzględniona.
2252	Art. 224 ust. 3	Osoba fizyczna 77	<i>RDN powołuje 5 recenzentów, którym zleca wydanie opinii w zakresie spełnienia wymagań, o których mowa w art. 223. Dane osobowe recenzentów nie podlegają ujawnieniu i nie stanowią informacji publicznej.</i> A recenzje (w przypadku negatywnych i odmowy nadania tytułu)? – wątpliwości jak przy utajnieniu recenzji w przewodzie habilitacyjnym – tym bardziej, że dotyczy to wszystkich recenzentów, a RDN może jeszcze zasięgać opinii tych samych recenzentów w procedurze odwoławczej (ust. 8).	Uwaga wyjaśniona. Zrezygnowano z zasady wyłączenia jawności danych osobowych recenzentów. Tym samym opinie recenzentów będą zawierały także imiona i nazwiska recenzentów.
2253	Art. 224 ust. 3	Komitet Nauk Prawnych PAN	Wątpliwości budzi nieujawnianie w postępowaniu o tytuł profesora danych osobowych wszystkich recenzentów. Co więcej, w tym postępowaniu nie przewidziano związania RDN opinią powołanych recenzentów, jak w przypadku dwóch negatywnych recenzji w postępowaniu habilitacyjnym. Teoretycznie więc opinia wszystkich recenzentów o kandydacie może być negatywna, a RDN wyda jednak decyzję o wystąpieniu do prezydenta o nadanie tytułu profesora.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2254	Art. 224 ust. 3	Akademia Ignatianum w Krakowie	3. RDN powołuje 5 recenzentów, którym zleca wydanie opinii w zakresie spełnienia wymagań, o których mowa w art. 223. Dane osobowe recenzentów nie podlegają ujawnieniu i nie stanowią informacji publicznej. Uwaga analogiczna jak w odniesieniu do procedury habilitacyjnej: Anonimowość recenzentów zdaje się być powrotem do złej praktyki, od której chciano odejść przez wprowadzenie wymogu jawności recenzentów i recenzji.	Uwaga uwzględniona.
2255	Art. 224 ust. 3	Uniwersytet Jagielloński	Jeszcze bardziej utajnione zostało, zgodnie z propozycją zawartą w projekcie ustawy, postępowanie o nadanie tytułu profesora- w tym wypadku nie podlegają ujawnieniu dane wszystkich recenzentów (art. 224 ust. 3). W postępowaniu o nadanie tytułu nie przewidziano jednak obowiązkowego skutku negatywnego w razie pewnej liczby recenzji negatywnych (czy zatem jeśli 2-3 z 5 recenzji będą negatywne możliwe będzie wystąpienie o tytuł mimo, iż wypadku postępowania habilitacyjnego zostało to wykluczone?).	Uwaga częściowo uwzględniona.
2256	Art. 224 ust. 3, 4, 10	Uniwersytet w Białymstoku	Ust. 3 recenzenci nie powinni być anonimowi. Ust. 4 . Dlaczego recenzentom daje się aż 6 miesięcy na ewaluację? To bardzo długi	Uwaga częściowo uwzględniona.

			okres. Ust. 10. Dlaczego, w razie niepowodzenia, ponowny wniosek można złożyć po upływie 5 lat? Za co taka długa kara?	
2257	Art. 224 ust. 4	Pracownicy i studenci UW	Opinia jest wydawana w terminie 6 miesięcy od dnia zlecenia jej wydania. To przykład wydłużania postępowań o nadanie stopnia lub tytułu.	Uwaga nieuwzględniona.
2258	Art. 224 ust. 4	Stowarzyszenie Top 500 Innovators	Proponowane brzmienie przepisu: „4. <i>Opinia jest wydawana w terminie 3 miesięcy od dnia zlecenia jej wydania.</i> ” 6 miesięczny okres na wydanie opinii jest okresem bardzo długim i powodującym przewlekłość procesu.	Uwaga nieuwzględniona.
2259	Art. 224 ust. 5 pkt 2	Konfederacja Lewiatan	Art. 224 ust. 5: przepis nie wskazuje żadnych przesłanek odmowy wystąpienia przez RDN do Prezydenta o nadanie wnioskodawcy tytułu profesora. Czy jest to arbitralna decyzja RDN? Czy jakiś wpływ na tę decyzję - jeśli tak to jaki? - mają opinie recenzentów? Czy jedna negatywna opinia może przesądzić o odmowie wystąpienia do Prezydenta RP o nadanie tytułu? W obecnym brzmieniu art. 224 ust. 5 zbyt arbitralnie kształtuje uprawnienie RDN do odmowy wystąpienia do Prezydenta RP o nadanie tytułu profesora.	Uwaga nieuwzględniona.
2260	Art. 224 ust. 6	Konfederacja Lewiatan	Art. 224 ust. 6: przepis wymaga przeformułowania językowego - "wniosek" nie jest środkiem odwoławczym, więc nie może przysługiwać od "decyzji". Wniosek może być wniesiony w terminie 3 miesięcy, sformułowanie, że "wniosek przysługuje w terminie 3 miesięcy" jest niepoprawne.	Uwaga nieuwzględniona.
2261	Art. 224 ust. 9	Obywatele Nauki	Postuluje się wykreślenie tego ustępu. Jeśli członkowie RDN mają być wyłaniani na podstawie oceny ich doskonałości naukowej, nie powinni być zróżnicowani w zależności od posiadania tytułu profesorskiego. Powinni brać udział w postępowaniu nie z racji posiadania tytułu, lecz z racji zasiadania w RDN.	Uwaga uwzględniona.
2262	Art. 224 ust. 9	Komitety Nauk Organizacji i Zarządzania PAN	Wątpliwości budzi, że wszyscy wybrani do RDN członkowie będą posiadali stopień doktora habilitowanego, przez co niemożliwe będzie procedowanie w postępowaniach w sprawie nadania tytułu profesora.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2263	Art. 225	Osoba fizyczna 27	„Recenzentem w postępowaniu w sprawie nadania tytułu profesora może być osoba posiadająca tytuł profesora w zakresie danej dziedziny” – ale powinna mieć wyższe osiągnięcia niż osoba oceniana. Również należy obligatoryjnie włączyć do grona oceniających utytułowanych profesorów z ośrodków zagranicznych.	Uwaga nieuwzględniona.
2264	Art. 225	Uniwersytet Rzeszowski	Dopuszczenie do recenzowania dorobku w ramach dziedziny jest zbyt szerokie. Powinno ono dotyczyć dyscypliny. p. 1 nowe brzmienie: tytuł profesora w zakresie danej dyscypliny	Uwaga nieuwzględniona.
2265	Art. 225 pkt 1 i pkt 2 lit. b	Konferencja Rektorów Uczelni Arty-	Propozycja zmiany: Recenzentem w postępowaniu w sprawie nadania tytułu profesora może być osoba posiadająca:	Uwaga nieuwzględniona.

		stycznych	1) tytuł profesora w zakresie danej dziedziny danej dyscypliny lub 2) co najmniej stopień doktora zatrudniona przez co najmniej 5 lat w zagranicznej uczelni lub instytucji naukowej na stanowisku profesora, która: a) przez okres co najmniej 5 lat kierowała samodzielnie zespołem badawczym oraz b) posiada znaczący dorobek naukowy lub artystyczny .	
2266	Art. 225 ust. 2	Komitet Polityki Naukowej	W przypadku recenzentów nieposiadających tytułu profesora, powinni oni posiadać stopień doktora <u>w zakresie danej dziedziny</u> , aby uniknąć ew. nadużyć związanych z interdyscyplinarnością.	Uwaga uwzględniona.
2267	Art. 226	Forum Społeczno-Narodowej Gospodarki Rynkowej	Proponuje się uregulowanie roli prezydenta w zakresie przyznania tytułu naukowego profesora analogicznie do jego roli w przyjmowaniu ustaw, tzn. powinien mieć prawo zgłaszania części kandydatów i warunkowego kwestionowania pozostałych.	Uwaga nieuwzględniona.
2268	Art. 226	KEJN	W ust. 3 należy określić termin rozpatrzenia sprawy, aby nie służył on do personalnych rozgrywek.	Uwaga nieuwzględniona.
2269	Art. 226 ust. 1	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wątpliwości budzi redakcja art. 226 ust. 1 w zakresie terminu, w jakim RDN składa wnioski o nadanie tytułu profesora do Prezydenta RP. Mając na uwadze czynności administracyjne związane ze złożeniem określonego wniosku, termin winien być określony na co najmniej 30 dni.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2270	Art. 226 ust. 3	PAN	Proponuje się zastąpić wyrażenie „wiadomości o możliwości naruszenia praw autorskich” zastąpić wyrażeniem „wiadomości o możliwości naruszenia zasad etyki w nauce”.	Uwaga nieuwzględniona.
2271	Art. 226 ust. 4	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wątpliwości budzi redakcja art. 226 ust. 4 w zakresie braku rozróżnienia instytucji wznowienia postępowania od stwierdzenia nieważności postępowania (która notabene nie jest znana regulacją dotyczącym postępowania administracyjnego), w tym rozróżnienia przesłanek determinujących zastosowanie danego trybu nadzwyczajnego.	Uwaga uwzględniona.
2272	Rozdział 5	Osoba fizyczna 65	Aby iść w kierunku doskonałości naukowej należy usunąć przeszkody, takie jak zatrudnienie w więcej niż jednym miejscu pracy, czy habilitacja.	Uwaga nieuwzględniona.
2273	Art. 227	Wydział Filologii Polskiej i Klasycznej UAM w Poznaniu	Wątpliwości budzą zapisy projektujące Radę Doskonałości Naukowej. Nie rozumiemy czemu służy jej powołanie, skoro struktura i funkcje w zasadzie pozostają takie same jak w Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów. Reguły doboru członków Rady zostały niebezpiecznie zmienione, gdyż dopuszczają udział doktorów habilitowanych, tymczasem przy obecnej, ciągle rosnącej liczebności i wyraźnym „odmłodzeniu” kadry profesorskiej nie brak w środowisku specjalistów dla przyszłych dyscyplin. Jednocześnie jest to środowisko spełniające ustawowy wymóg doświadczenia naukowego i dydaktycznego, czego niejednokrotnie jeszcze brakuje doktorom habilitowanym. Nie widzimy w jaki	Uwaga nieuwzględniona.

			sposób szerokie otwarcie drzwi młodszym badaczom miałoby wzmocnić „doskonałość nauki”. Dlatego wnioskujemy o usunięcie zapisu mówiącego o udziale doktorów habilitowanych w pracach Rady Doskonałości Naukowej;	
2274	Art. 227	Nowoczesna	Wątpliwości budzą zapisy dotyczące powstania Rady Doskonałości Naukowej. Trudno zrozumieć czemu nowe ciało miałoby służyć jeśli prawie w całości realizować ma zadania obecnej Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów. Ustawodawca nie rozumie też albo nie ma wiedzy w sprawach dotyczących nadawania stopni i tytułów. Zapis, w którym proponuje się, aby nowa Rada potroiła skład komisji oceniających postępowania profesorskie, jest mocno oderwany od realiów (już dzisiaj bywają trudności z doбором specjalistów do oceny prac z niektórych subdyscyplin) nie mówiąc już o trudnościach, które pojawiają się w związku z pracami interdyscyplinarnymi i transdyscyplinarnymi. Nowe zapisy projektu nie tylko generują dodatkowe koszty, ale też znacząco wydłużają procedurę oceny i tym samym spowalniają awans zawodowy.	Uwaga nieuwzględniona.
2275	Art. 227	Akademia Ignatianum w Krakowie	Uwaga do nazwy: Należy zauważyć, że nazwa jest wysoce niefortunna ze względu na silne nacechowanie stylistyczne – jest pompacyjna i pretensjonalna.	Uwaga nieuwzględniona.
2276	Art. 227	KEJN	Nazwa rady nie wydaje się być adekwatna do jej funkcji. Jest to de facto komisja kwalifikacyjna. W ust. 3 nie należy sztywno określać liczby przedstawicieli każdej dziedziny; zastąpić zapisem np. 1 do 3.	Uwaga nieuwzględniona.
2277	Art. 227 ust. 3, art. 228	Osoba fizyczna 122 (KRASP)	Aby Rada Doskonałości Naukowej (RDN) rzeczywiście mogła pełnić rolę strażnika tej doskonałości, powinna zmienić się procedura wyłaniania jej członków. Komitet selekcyjny, powołany przez ministra, złożony z wybitnych uczonych, reprezentatywny dla wszystkich dziedzin naukowych (po dwie osoby na jedną dziedzinę naukową definiowaną wg OECD, tj. 14 osób), dokonuje selekcji członków Rady spośród przedstawionych kandydatur. Kandydatury członków RDN powinny być wskazywane przez osoby, zatrudnione przez jednostki posiadające kat. A i A+, posiadające stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora, reprezentujące dyscyplinę, którą reprezentuje kandydat. Komitet Selekcyjny w swoim wyborze kieruje się jakością i oryginalnością dorobku naukowego kandydatów, reprezentatywnością wszystkich dyscyplin naukowych oraz reprezentatywnością całego środowiska naukowego w Polsce. RDN powinna być ciałem powoływanym przez Ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki. Minister powinien powoływać wszystkich jej członków.	Uwaga nieuwzględniona.
2278	Art. 227 ust. 3, art. 228	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Zastrzeżenia budzi art. 288 ust. 1 pkt 5 projektu ustawy, zgodnie z którym członkiem RDN może być osoba posiadająca stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora (zatem również i osoba posiadająca uprawnienia równoważne wynikające z posiadania stopnia doktora habilitowanego) i jest zatrudniona w uczelni, instytucie PAN, instytucie	Uwaga częściowo uwzględniona.

			badawczym lub międzynarodowym instytucie. Brak określenia proporcji co do możliwości sprawowania mandatu członka RDN przez osoby legitymujące się stopniem doktora habilitowanego może doprowadzić do sytuacji, w przypadku chociażby postępowania o nadanie tytułu profesora, w którym to projekt ustawy zastrzega decyzyjność dla osób, którym został nadany tytuł profesora, RDN nie będzie posiadał wystarczająco reprezentatywnego gremium. Zasadnym zatem jest postulowanie, by RDN miał zapewniony minimalny próg reprezentatywny członków posiadających tytuł profesora celem możliwości prawidłowej realizacji kompetencji nałożonych projektem ustawy. W konsekwencji powyższych rozważań, należy stwierdzić, że określona w art. 223 ust. 3 „sztywna” liczba reprezentantów każdej dyscypliny, w ramach struktury RDN, wydaje się nieadekwatna do reprezentacji tychże dyscyplin przez środowisko naukowe, a w szczególności przez jednostki, które będą dysponowały uprawnieniem do nadawania stopni w zakresie danych dyscyplin. Wskazane jest zatem, by poszczególne dyscypliny były reprezentowane w RDN proporcjonalnie do liczby osób legitymujących się kwalifikacjami w określonej dyscyplinie, w zakresie danej dziedziny. Proponowane proporcje powinny się kształtować następująco: 1 członek RDN w ramach danej dyscypliny na każde 200 osób reprezentujących środowisko naukowe w tej dyscyplinie (doktorzy habilitowani i profesorowie), przy zastrzeżeniu, że minimalnie dana dyscyplina może być reprezentowana w RDN przez 1 przedstawiciela, a maksymalnie przez 4. Należy także wprowadzić precyzyjne regulacje dotyczące terminu powołania przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki przewodniczącego RDN, mając na uwadze konieczność sprawnego zapewnienia działania wszystkich organów RDN.	
2279	Art. 228	Akademia Młodych Uczonych PAN	Wymogi dotyczące dorobku naukowego członków RDN powinny być ustalane osobno dla każdej dziedziny wiedzy, z uwzględnieniem jej specyfiki. W przeciwnym razie skazani jesteśmy na ogólne kryteria (w projekcie jest to autorstwo przynajmniej 1 monografii naukowej opublikowanej przez wydawnictwo ujęte w wykazie ministerialnym lub 3 artykułów naukowych w czasopiśmie z listy ministerialnej), które w przypadku niektórych dziedzin są być może (ilościowo) wystarczające, ale w przypadku innych - stanowczo za niskie. Dodatkowo, zapis ten nie uwzględnia różnic w jakości wydawnictw i czasopism (nawet pomiędzy tymi uwzględnianymi przez przyszłe ministerialne wykazy będą znaczące różnice) i zamiast promować jakość publikowanych prac naukowych ocenianą poprzez odpowiednie parametry bibliometryczne lub, w szczególnych przypadkach, ocenę ekspercką, opiera się na ich liczbie. Stoi to w sprzeczności z zasadami projektowymi w nauce. W kryteriach wyboru członków RDN ponownie pojawia się zapis o braku współpracy ze służbami bezpieczeństwa w 1. 1944-1990, który według części z nas jest (podobnie jak we wcześniejszych przypadkach) niepotrzebny. W kryteriach znajdują się zapisy o nie-	Uwaga nieuwzględniona.

			karalności, posiadaniu nieposzlakowanej opinii i przestrzeganiu zasad etyki naukowej - naszym zdaniem są one wystarczającym gwarantem postawy moralnej członków RDN. Doprecyzowania wymaga zapis dotyczący zgłaszania kandydatów RDN przez uczelnie i instytuty naukowe i badawcze. Czy w przypadku uczelni organem zgłaszającym ma być senat, rektor, czy rada uczelni? Niejasne jest też, jakie gremium wybiera członków RDN spośród zgłoszonych kandydatów. Ustawa stanowi jedynie, że są to osoby posiadające stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora w danej dziedzinie. Czy oznacza to „powszechne głosowanie” wśród wszystkich osób w kraju spełniających te wymogi? Czy gremium to jest w jakiś sposób ograniczone, jeśli tak, to na jakich zasadach? Jaki przebieg miałyby mieć takie głosowanie? Naszym zdaniem wyniki takiego głosowania, a w szczególności liczba głosów oddanych na poszczególnych kandydatów, powinny być jawne.	
2280	Art. 228	Fundacja na rzecz Nauki Polskiej	Aby Rada Doskonałości Naukowej (RDN) rzeczywiście mogła pełnić rolę strażnika tej doskonałości, powinna zmienić się procedura wyłaniania jej członków. Komitet Selekcyjny, powołany przez Ministra, złożony z wybitnych uczonych, reprezentatywny dla wszystkich dziedzin naukowych (po dwie osoby na jedną dziedzinę naukową definiowaną wg OECD, tj. 14 osób), dokonuje selekcji członków Rady spośród przedstawionych kandydatur. Kandydatury członków RDN powinny być wskazywane przez osoby, zatrudnione przez jednostki posiadające kat. A i A+, posiadające stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora, reprezentujące dyscyplinę, którą reprezentuje kandydat. Komitet Selekcyjny w swoim wyborze kieruje się jakością i oryginalnością dorobku naukowego kandydatów, reprezentatywnością wszystkich dyscyplin naukowych oraz reprezentatywnością całego środowiska naukowego w Polsce. RDN powinna być ciałem powoływanym przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki. Minister powinien powoływać wszystkich jej członków.	Uwaga nieuwzględniona.
2281	Art. 228 ust. 1	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Członek Rady Doskonałości Naukowej powinien posiadać większy dorobek naukowy niż co najmniej 1 monografia lub 3 artykuły. Ponadto nie doprecyzowano czym jest wybitnie dzieło. Jednym z kryteriów powinno być kierowanie projektami badawczymi oraz posiadanie wskaźników IF oraz Hirscha.	Uwaga nieuwzględniona.
2282	Art. 228 ust. 1	Rada Główna Instytutów Badawczych	Przepis nie określa reprezentatywności RDN w zakresie poszczególnych rodzajów jednostek naukowych (liczba osób pochodzących z uczelni, instytutów badawczych). Poszczególne piony nauki – w tym instytuty badawcze – powinny być reprezentowane proporcjonalnie do wkładu w rozwój nauki polskiej.	Uwaga nieuwzględniona.
2283	Art. 228 ust. 1	Osoba fizyczna 37	Modyfikacja art. 228 ust. 1 pkt 5-6,8, dodanie pkt 9-10: Art. 228. 1. Członkiem RDN może być osoba, która: 1) korzysta z pełni praw publicznych; 2) ma nieposzlakowaną opinię i przestrzega zasad etyki naukowej;	Uwaga nieuwzględniona.

			3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe; 4) nie popełniła czynu określonego w art. 115 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, stwierdzonego prawomocnym wyrokiem; 5) posiada stopień doktora i jest zatrudniona w uczelni, instytucie PAN, instytucie badawczym lub międzynarodowym instytucie; 6) jest autorem co najmniej: a) 1 monografii naukowej wydanej przez wydawnictwo ujęte w wykazie określonym w przepisach wydanych na podstawie Błąd! Nie można odnaleźć źródła odwołania. ust. Błąd! Nie można odnaleźć źródła odwołania. pkt 1 lub 3 artykułów naukowych opublikowanych w czasopismach naukowych ujętych w wykazie określonym w przepisach wydanych na podstawie Błąd! Nie można odnaleźć źródła odwołania. ust. Błąd! Nie można odnaleźć źródła odwołania. pkt 2 lub jednego artykułu w czasopiśmie Nature, w okresie ostatnich 5 lat lub b) 1 wybitnego dzieła zrealizowanego w okresie ostatnich 5 lat; 7) nie ukończyła 70. roku życia do dnia rozpoczęcia kadencji Rady; 8) w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie pracowała i nie pełniła służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów oraz nie współpracowała z tymi organami oraz nie jest i w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia wejścia ustawy nie była członkiem partii politycznej. 9) przed 1989 rokiem w Siłach Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej nie była podoficerem lub oficerem; 10) że uzyskanie awansów naukowych nastąpiło na podstawie fałszywych recenzji niezgodnych z obowiązującą ustawą lub plagiatu.	
2284	Art. 228 ust. 1	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piastów Ślą- skich we Wro- cławiu	Rada Doskonałości Naukowej – żeby zostać wybranym wystarczy dorobek 2 artykułów z listy MNiSW. Bardzo niewielkie wymagania jak na tak poważny organ administracji rządowej (tyle artykułów to w ciągu roku mają młodszy asystenci i doktoranci).	Uwaga nieuwzględniona.
2285	Art. 228 ust. 1	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elek-	Proponuje się dodanie pkt 9 w brzmieniu: „9) po objęciu funkcji złoży oświadczenie o prowadzeniu działalności gospodarczej i o stanie majątkowym w rozumieniu ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z	Uwaga nieuwzględniona.

		troniki i Techniki Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	2017 r. poz. 1393).”. Wymogi wobec wszystkich osób funkcyjnych wyszczególnionych w przedmiotowej ustawie powinny być jednolite, w tym odzwierciedlać wymagane szczególne kwalifikacje moralne i transparentność.	
2286	Art. 228 ust 1 pkt. 2	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Co to znaczy "nieposzlakowana opinia", kto miałby to określić i na jakiej podstawie? Zakaz łączenia funkcji członka RDN z „pełnieniem funkcji kierowniczej w uczelni” jest zbyt szeroki. Przy tak sformułowanym zapisie może on dotyczyć dowolnej funkcji kierowniczej, np. kierownika katedry.	Uwaga nieuwzględniona.
2287	Art. 228 ust. 1 pkt 2 Art. 245 ust. 5 pkt 2	Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych	Odnosząc się do treści art. 228 ust. 1 pkt 2 oraz art. 245 ust. 5 pkt 2 projektu, konieczne jest wyjaśnienie, w jaki sposób badany będzie warunek posiadania nieposzlakowanej opinii i przestrzegania zasad etyki naukowej.	Uwaga nieuwzględniona.
2288	Art. 228 ust. 1 pkt 3 i 5	Osoba fizyczna 59	Proponuje się skreślić te przepisy. Przeszłość gospodarcza i polityczna badaczy nie powinna ich wykluczać z możliwości awansu.	Uwaga nieuwzględniona.
2289	Art. 228 ust. 1 pkt 5	Komitet Nauk o Literaturze PAN	Art. 228 ust. 1 pkt 5 mówi o tym, że członkiem RDN może być osoba, która „posiada stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora i jest zatrudniona w uczelni, instytucie PAN, instytucie badawczym lub międzynarodowym instytucie”. Wydaje się, że tu powinno uwzględnić się tylko osoby z tytułem profesora, tym bardziej, że RDN ma decydujący głos właśnie w przewodach o tytuł naukowy profesora. Wpływ na te decyzje miałyby osoby, które jeszcze tego tytułu nie uzyskały.	Uwaga nieuwzględniona.
2290	Art. 228 ust. 1 pkt 5	Uniwersytet Rzeszowski	Wydaje się, że w RDN powinni zasiadać sami profesorowie, bo najważniejszą kompetencją jest prowadzenie postępowania o tytuł profesora. W takim ujęciu zmiany wymaga ust.1, p.5.	Uwaga nieuwzględniona.
2291	Art. 228 ust. 1 pkt 6	PAN	Wątpliwości budzi wymóg opublikowania trzech artykułów w piśmiennictwie niekoniecznie z tzw. „listy filadelfijskiej”. Wydaje się on niewystarczający.	Uwaga nieuwzględniona.
2292	Art. 228 ust. 1 pkt 6	Osoba fizyczna 100	Całkowitą nieznaną realii nauki polskiej jest przepis o trzech publikacjach lub jednym wybitnym dziele (kto to będzie oceniał) wystarczających do kandydowania do Rady Doskonałości Naukowe. Chyba, że chodzi o RDN na poziomie magistra lub doktora. Dla doktora habilitowanego to powinien być indeks H minimum 8 i liczba cytowań 200, a dla profesorów H=15 i liczba cytowań ponad 500. Jest to tylko oczywiście punkt wyjścia do uczestniczenia w wyborach jako kandydat. Trzeba te kryteria bibliometryczne	Uwaga nieuwzględniona.

			dostosować do poszczególnych dziedzin nauki, ale trend powinien być jednoznaczny. Ponadto powinien być zapis, że członkiem RDN zostaje automatycznie osoba która uzyskała grant z ERC oraz spełni pozostałe kryteria.	
2293	Art. 228 ust. 1 pkt 6 lit. b	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Co to jest „wybitne dzieło”? Bardzo niskie wymagania naukowe co do kandydatów na członków Rady Doskonałości Nauki.	Uwaga nieuwzględniona.
2294	Art. 228 ust. 1 pkt 7 w połączeniu z Art. 268 ust. 1 pkt. 7	Nowoczesna	Punkt do usunięcia. Osoby w wieku powyżej 70 lat mają duże doświadczenie a jednocześnie znacznie więcej czasu niż czynne zawodowo, mogą więc być bardzo przydatne w RDN.	Uwaga nieuwzględniona.
2295	Art. 228 ust. 2	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Zapis: pełnieniem funkcji kierowniczej w uczelni – czyli jakiej/jakich? Celem uniknięcia nieścisłości, należałoby doprecyzować powyższe.	Uwaga nieuwzględniona.
2296	Art. 228 ust. 2	Komitet Nauk Organizacji i Zarządzania PAN	Zapisy art. 228 ust. 2 zawężają, w stosunku do obecnie obowiązującej ustawy, listę stanowisk i funkcji, których nie można łączyć z członkostwem w RDN (np. PAU, NCN, NCBiR).	Uwaga nieuwzględniona.
2297	Art. 228 ust. 2	KEJN	W ust. 2 powinno się wykluczyć łącznie członkostwa Rady także z członkostwem rad NCN i NCBiR.	Uwaga nieuwzględniona.
2298	Art. 228 ust. 4	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Pozbawia się tzw. samodzielnych pracowników naukowych zatrudnionych w słabszych jednostkach możliwości kandydowania do RDN bez względu na dorobek naukowy (art. 228 ust. 4).	Uwaga nieuwzględniona.
2299	Art. 228 ust. 4	Obywatele Nauki	Skoro RDN ma składać się z badaczy o wyróżniających się osiągnięciach naukowych, a zatem mających wyjątkowy autorytet, postuluje się ograniczyć jednostki mające prawo zgłaszania kandydatów do tych posiadających w danej dyscyplinie kategorię A i A+.	Uwaga nieuwzględniona.
2300	Art. 228 ust. 4 i art. 213	KRAUM, Warszawski Uniwersytet Medyczny	Zgodnie z art. 228. ust. 4 kandydata na członka RDN reprezentującego daną dyscyplinę może zgłosić uczelnia, instytut PAN, instytut badawczy lub międzynarodowy instytut, które w tej dyscyplinie posiada kategorię naukową A+, A albo B+. tymczasem art. 213. Uprawnienie do nadawania stopnia doktora habilitowanego posiada uczelnia, uczelnia	Uwaga nieuwzględniona.

			federacyjna, instytut PAN, instytut badawczy albo międzynarodowy instytut, w dyscyplinie, w której posiada kategorię naukową A+ albo A, zwane dalej „podmiotami habilitującymi”. Wydaje się to niespójne.	
2301	Art. 228 ust. 5	Osoba fizyczna 37	„5. Członek RDN jest wybierany przez osoby posiadające stopień doktora reprezentujące dyscyplinę, którą reprezentuje kandydat.”	Uwaga nieuwzględniona.
2302	Art. 228 ust. 5	Komitet Nauk Organizacji i Zarządzania PAN	Treść ust. 5 - <i>Członek RDN jest wybierany przez osoby posiadające stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora reprezentujące dyscyplinę, którą reprezentuje kandydat są niespójne z art. 172 ust. 4 - tytuł profesora nadaje się w dziedzinie.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
2303	Art. 228 ust. 5	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu	Czy powyższy przepis oznacza, że członków RDN wybierają również emerytowane osoby posiadające stopień naukowy doktora habilitowanego lub tytuł profesora?	Uwaga uwzględniona.
2304	Art. 230	Uniwersytet w Białymstoku	Minister nie powinien wpływać na wybór przewodniczącego RDN. Przewodniczący powinien być wybierany przez członków RDN. Minister chce mieć zbyt duży wpływ na wszystko.	Uwaga nieuwzględniona.
2305	Art. 230 ust. 4	Nowoczesna	Największe wątpliwości budzi artykuł 230 ust. 4 projektu Ustawy, który mówi, że Prze-	Uwaga nieuwzględniona.

			wodniczącego RDN powołuje Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego spośród jej członków. Przewodniczącego RDN powinni wybierać wyłącznie członkowie Rady.	
2306	Art. 230 ust. 4	Osoba fizyczna 77	<i>Przewodniczącego RDN powołuje spośród jej członków i odwołuje minister. Może premier na wniosek ministra?</i>	Uwaga nieuwzględniona.
2307	Art. 232 ust. 3	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Wskazaniem jest uściślenie zasad przeprowadzania konkursu na stanowisko dyrektora Biura RDN, które obecnie nie licują z transparentnością czynności zatrudniania na wyższe stanowiska urzędowe, natomiast wskazaniem jest wprowadzić regulację odsyłającą do stosowania przepisów dotyczących urzędów państwowych.	Uwaga nieuwzględniona.
2308	Art. 233 ust. 1	Osoba fizyczna 37	Modyfikacja art. 233 ust. 1 pkt 3 i 6, usunięcie pkt 1 i 5: Art. 233. 1. Do zadań RDN należy: 2) wydawanie opinii w sprawie wykazu, o którym mowa w Błąd! Nie można odnaleźć źródła odwołania. ust. Błąd! Nie można odnaleźć źródła odwołania. ; 3) rozpatrywanie odwołań od decyzji o odmowie nadania stopnia doktora; 4) ocena decyzji w sprawie nabycia uprawnień równoważnych, o których mowa w Błąd! Nie można odnaleźć źródła odwołania. ust. Błąd! Nie można odnaleźć źródła odwołania. ; 6) wydawanie postanowień o wznowieniu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora; 7) wydawanie opinii w innych sprawach przedstawionych przez ministra.	Uwaga nieuwzględniona.
2309	Art. 233 ust. 1	Centralna Komisja ds. Stopni i Tytułów	Zapewnienie prawidłowego rozwoju kadry naukowej winno wiązać się także z kompetencją Rady Doskonałości Naukowej do sprawowania kontroli prawidłowości przeprowadzania procedur związanych z wykonywaniem uprawnienia do nadawania stopnia doktora i doktora habilitowanego przez podmioty do tego uprawnione. Zaleca się zatem utrzymanie przez RDN analogicznych kompetencji przyznanych Centralnej Komisji na mocy art. 9 obecnie obowiązujących przepisów, zgodnie z którymi RDN mogłaby dokonywać okresowej kontroli wykonywania uprawnień przez odpowiednie podmioty do nadawania stopni (kontrola pod względem legalności), a w przypadku negatywnego wyniku przeprowadzonej kontroli, w drodze decyzji administracyjnej, mogłaby nałożyć sankcję administracyjną, skutkującą ograniczeniem wykonywania uprawnienia poprzez zobowiązanie danego podmiotu do przesyłania do RDN każdej uchwały o nadaniu stopnia w dziedzinie i dyscyplinie, w której to uprawnienie zostało ograniczone. Przywrócenie pełnego uprawnienia podmiotowi następowałoby po pozytywnej weryfikacji odpowiedniej liczby postępowań, na mocy wydanej decyzji administracyjnej przez RDN. Zastosowane rozwiązania w sposób konieczny zapewniłyby kontrolę nad prawidłowością przeprowadzanych procedur o awans naukowy, której w obecnym projekcie ustawy jest brak i w żaden sposób nie ingerowałyby w system przyznawania uprawnienia do nadawania stopni oraz	Uwaga częściowo uwzględniona.

			kompetencje innych organów w tym zakresie.	
2310	Art. 234	Obywatele Nauki	Losowanie kandydatów z grona wcześniej wyłonionych kandydatów ma zapobiegać patologiom w rodzaju grzecznościowych recenzji. Mechanizm ten jednak doprowadzi nieuchronnie do obniżenia kompetencji recenzentów, gdyż nie dobór merytoryczny, lecz los zadecyduje o przydziale osoby do konkretnego postępowania. Jeśli ustawodawca zachowa ten mechanizm, proponuje się, by losowanie nie dotyczyło anonimowych recenzentów, lecz jedynie tych, którzy wystąpią w postępowaniu pod swoim nazwiskiem. Niekompetentny recenzent funkcjonujący anonimowo może obniżyć poziom naukowy postępowania, a nie zapewnić jego wysoki poziom. Podobnie jak w przypadku recenzji habilitacyjnych, postuluje się również rezygnację z recenzji anonimowych.	Uwaga nieuwzględniona.
2311	Art. 234	Wydział Filologii Polskiej i Klasycznej UAM w Poznaniu	Oderwany od rzeczywistości jest także zapis o proponowaniu przez ową Radę składów komisji — trzykrotnie większych niż trzeba — i następnie wybieranie ich w drodze losowania. Już dzisiaj bywają często trudności z doбором specjalistów do oceny prac z pewnych dyscyplin (np. orientalistyki), a cóż będzie, gdy zacznie się szukać ich trzykrotnie więcej. Trzeba będzie zapraszać opiniodawców zagranicznych, co znów oznacza poważne podniesienie kosztów przewodów, a także wydłużenie czasu ich trwania.	Uwaga nieuwzględniona.
2312	Art. 234	Wydział Matematyki, Informatyki i Mechaniki Uniwersytet Warszawski	W wielu przypadkach po odliczeniu współautorów kandydata do np. tytułu profesora wśród ewentualnych recenzentów krajowych zostaną 2-3 osoby, które naprawdę znają się na tematyce badań kandydata. RDN może wprowadzić losować także recenzentów zagranicznych, ale nie ma gwarancji, że faktycznie napiszą oni recenzje, ani że zostaną naprawdę trafnie dobrani w losowaniu. Spowoduje to zdaniem naszego środowiska duże ryzyko pojawienia się niekompetentnych recenzji.	Uwaga nieuwzględniona.
2313	Art. 234 ust. 1	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	W art. 234 ust. 1 zespół o którym mowa w art. 230 ust. 5 wskazuje kandydatów na recenzentów w liczbie stanowiącej co najmniej trzykrotność, liczby recenzentów wyznaczonych przez RDN w danej sprawie np. o tytuł profesora RDN musi wskazać 15 kandydatów.	Uwaga nieuwzględniona.
2314	Art. 234 ust. 1	Osoba fizyczna 77	<i>Zespół, o którym mowa w art. 230 ust. 5, wskazuje kandydatów na recenzentów w liczbie stanowiącej co najmniej trzykrotność liczby recenzentów wyznaczanych przez RDN w danej sprawie.</i> W niektórych dziedzinach może braknąć kandydatów na recenzentów, spełniających kryteria.	Uwaga nieuwzględniona.
2315	Art. 234 ust. 2	Pracownicy i studenci UW	Losowanie recenzentów przez Radę Doskonałości Naukowej brzmi mało poważnie. Co się stanie, jeśli niektórych badaczy los będzie często wskazywał jako recenzentów, a innych nigdy? Recenzent powinien być wybrany zgodnie z kompetencjami. Wskazane jest korzystanie z recenzentów zagranicznych.	Uwaga nieuwzględniona.
2316	Dział V. Ewaluacja ja-	Komisja Zakładowa NSZZ	Ewaluacja kształcenia i nauki prowadzić musi do pomniejszenia roli tych uczelni, które reprezentują zróżnicowany poziom poszczególnych kierunków i dyscyplin. Nawet naj-	Uwaga nieuwzględniona.

	kości kształce- nia	„Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego	lepsze dyscypliny w ogólnie słabszych uczelniach nie mają szans na rozwój. Będą dzielić los całej uczelni. Zwłaszcza przy niezmiennym algorytmie dotacji dydaktycznej.	
2317	Dział V	The World Bank	Quality assurance (QA): The section on QA (Part V), like various other sections, contains many detailed provisions. It might be desirable to start by repeating the key message of the Berlin Communiqué (2003) that the primary responsibility for quality assurance lies with each HEI. It would be further advisable to refer to the provisions of the European Standards and Guidelines for Quality Assurance in the European Higher Education Area as main principles of QA while giving some scope to the PKA to develop its own procedures. The reviewers note that the section on QA mainly covers evaluations and related ratings and that there is little reference to accreditation (Article 238 mentions accreditation and seems to link it to ratings while accreditation, however, primarily refers to a yes/no - or occasionally conditional - decision). The latter is important: accreditation is related to a judgment that an institution or program is "sufficiently good" vis-a-vis an established threshold. However, the approach proposed by the HESL (Higher Education and Science Law) seems to be primarily driven by "ratings" with far-reaching consequences.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2318	Dział V	Prokuratoria Generalna RP	Wątpliwości budzi mnożenie instytucji zajmujących się ewaluacją jakości nauczania w zakresie studiów i studiów doktoranckich (PKA, KEN). Dokonywanie ewaluacji działalności naukowej na uczelniach i w innych jednostkach systemu szkolnictwa wyższego i nauki jest oczywiście niezbędne, zaś projektowane przyjęcie ewaluacji w przekroju poszczególnych dyscyplin w nawiązaniu do modelu OECD wydaje się uzasadnione. Jednak w uzasadnieniu projektu nie wyjaśniono istotnej potrzeby rozdziału zadania ewaluacji studiów i studiów doktoranckich między dwie jednostki, stąd ich połączenie wydaje się zasadne z punktu widzenia dyrektywy dbałości o środki publiczne. Ponadto Prokuratoria Generalna poddaje do rozważenia, czy sposób ukształtowania pozycji PKA i KEN, jako podmiotów opiniodawczych zajmujących się ewaluacją jakości kształcenia, wykonuje wszystkie dyrektywy wynikające z wyr. TK z 25.7.2013 r., SK 61/12, OTK ZU nr 6/A/2013, poz. 84. Trybunał wskazał w uzasadnieniu tego wyroku, że do naruszenia zasady dewolutywności postępowania (art. 78 Konstytucji) przed organem takim jak PKA może doprowadzić nie jeden element, lecz suma (całokształt) uregulowań, na których podstawie ten podmiot działa. W przypadku PKA w sytuacji, gdy strona w razie niezgodnego z prawem działania PKA nie ma szans na obronę swoich interesów w toku prowadzonego później przez ministra postępowania administracyjnego (wyciągającego konsekwencje prawne z negatywnej i wiążącej ministra opinii PKA) i nie jest wyposażona w środki obrony swych praw w ramach procedury sądowo-administracyjnej, takie ukształtowanie postępowania odwoławczego, którego elementem jest wspólne roz-	Uwaga nieuwzględniona.

			patrywanie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w ramach posiedzenia zespołu i prezydium PKA, naruszało art. 78 Konstytucji, gdyż brak dewolutywności w aspekcie personalnym nie jest równoważony odpowiednimi gwarancjami procesowymi. <i>Projekt ustawy</i> realizuje wprowadzić podstawowe wskazanie Trybunału, zapewniając literalnie opiniodawczy charakter zespołu oraz to, że strona niezadowolona z uchwały prezydium PKA będzie mogła się zwrócić wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, a przy opiniowaniu tego wniosku nie mogli brać udziału eksperci, którzy uczestniczyli w pierwszym opiniowaniu sprawy (art. 239 ust. 4 <i>projektu ustawy</i>) analogiczne rozwiązanie przewidziano odnośnie zastrzeżeń składanych do oceny jakości szkoły doktorskiej dokonywanej przez KEN, gdyż w rozpatrywaniu zastrzeżeń nie będą mogli brać udziału eksperci, którzy uczestniczyli w przeprowadzeniu ewaluacji (art. 256 ust. 5 <i>projektu ustawy</i>). Mimo to, projekt ustawy nie dokonuje dalszych zmian, kontynuując pozostałe ograniczenia brane pod uwagę przez Trybunał, tworzące całokształt niekorzystnych dla strony uregulowań prawnych. W przypadku PKA zachowany nawet został przepis, iż PKA jest instytucją działającą niezależnie (art. 245 ust. 1 <i>projektu ustawy</i>); na znaczenie pozostawienia takiej pozycji PKA dla konieczności wprowadzenia dodatkowych gwarancji proceduralnych zwracał uwagę Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu swego wyroku.	
2319	Dział V. Ewaluacja jakości kształcenia	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego	a) Ewaluacja kształcenia Wątpliwość budzi to, że ewaluacja nie kończy się decyzją administracyjną, od której przysługiwałyby zwyczajne środki nadzoru judykacyjnego. b) Ewaluacja badań naukowych. Ocenie poddane mogą być, a kategoria może być przyznana tym jednostkom, które nie zatrudniają samodzielnych pracowników nauki. Kryteria ewaluacji uregulowane są w ustawie zbyt blankietowo. To minister w istocie określi wszelkie kryteria oceny. Należy zwrócić uwagę na to, że konsekwencje ewaluacji są bardzo daleko idące; - ona decyduje o tym, do jakiej grupy uczelni zaliczyć się może dana jednostka; - jakie kierunki studiów może prowadzić bez zezwolenia ministra; - jakie stopnie i tytuły może nadawać dana jednostka - czy może mieć swoich przedstawicieli w KEN, RDN i innych ciałach; - jaką wysokość dotacji dydaktycznej (podstawowej) otrzymuje uczelnia – wpływ poprzez składnik kadrowy. Wydaje się więc, że władza ministra jest zbyt daleko idąca. Poprzez ustalenie kryteriów ewaluacji może on bezpośrednio i pośrednio wpływać na losy poszczególnych uczelni, ograniczając w ten sposób ich autonomię.	Uwaga nieuwzględniona.
2320	Dział V, roz-	Kolegium	Projekt zakłada uproszczenie procedur i ograniczenie biurokracji. W tym kontekście	Uwaga nieuwzględniona.

	dział 1	Dziekańskie Wydziału Filozoficzno-Historycznego Uniwersytetu Łódzkiego	niepokoi zwiększona rola Polskiej Komisji Akredytacyjnej, organu, który w minionych latach, w toku wykonywanych kontroli wypracował i wymusił na kontrolowanych podmiotach znaczną liczbę regulacji szczegółowych, których nie zawierają ustawy i rozporządzenia, bądź które z nich w jasny sposób nie wynikają. W związku z powyższym postuluje się takie ukształtowanie roli instytucjonalnej PKA, by przepisy wyraźnie określały, iż instytucja ta nie może w swoich wytycznych wychodzić poza literę ustawy i rozporządzeń, stosować wykładni rozszerzającej bądź oczekiwać dokumentacji jasno niewywiecznionej z litery prawa powszechnego. Inaczej ogólny cel reformy zostanie anihilowany.	
2321	Dział V, rozdział 1	Akademicki Klub Obywatelski im. Prezydenta Lecha Kaczyńskiego w Krakowie	Istotnym kryterium ewaluacji osiągnięć jednostki powinny być alternatywnie: a) upowszechnienie i oddźwięk wyników badań, tj. publikacje krajowe i zagraniczne z uwzględnieniem ich zasięgu i odbioru (cytowania, nakład monografii, czy opracowań – np. humanistyki - przeznaczonych dla szerszych kręgów), b) popyt na kształcenie tj. liczba kandydatów na studia ze stopniem ich selekcji, stopień selekcji studentów (tzw. odsiew), kariery absolwentów w tym czas poszukiwania pracy, c) zainteresowanie gospodarki lub administracji lub organizacji społecznych działalnością jednostki, współpraca z tymi interesariuszami, wdrożenia badań, d) udział jednostki w badaniach międzynarodowych, szczególnie dla jednostek prowadzących badania podstawowe, które powinny być finansowane głównie ze środków (grantów) UE i innych funduszy międzynarodowych. Wątpliwe jest zróżnicowanie akceptowalnych kategoryzacji A+, A, B+ dla uczelni akademickich, B+, B dla zawodowych. Uczelnie zawodowe też powinny być stymulowane do uzyskania kategorii A+ i A, ale przy innych kryteriach oceny: z naciskiem na kryteria b) i c) dla uczelni zawodowych, a dla uczelni akademickich – nacisk na kryteria a) i d) (co najmniej jedno powinno być wysoko ocenione) oraz jakość kształcenia magistrów (włączanie studentów do badań, badawczy/problemowy charakter prac magisterskich) i poziom doktoratów.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2322	Dział V, rozdz. 1	Nowoczesna	Ewaluacja przez PKA jest niewydolna i tzw. ewaluacja kompleksowa niczego tu nie zmieni. Krytykują nasz system diagnozy zagraniczne, proponując tworzenie własnych systemów ewaluacji przez polskie uczelnie. Ewaluację należy zaprojektować od początku i oprzeć na brytyjskim systemie „external assessment”, wzajemnej oceny wyników nauczania przez różne uczelnie.	Uwaga nieuwzględniona.
2323	Art. 235	Osoba fizyczna 53	To, wg mojej oceny, jest pierwszym z dwóch składników "motoru reformy" czyli jakości, w tym przypadku jakości kształcenia. jest to więc punkt krytycznie ważny. W związku z tym, musi to być ocena rzetelna. Tymczasem, ani jeden punkt w Art.235-238 nie jest pomiarem jakości przyswojonej przez studentów wiedzy. PKA powinna mieć ocenę jakości, ale jej nie ma, bo, jak dotychczas, zajmuje się programami, infra-	Uwaga nieuwzględniona.

			strukturą, a nie poziomem przyswojenia wiedzy przez studentów. Np. Art.236 punkty 1 i 2 nie mówią niczego o tej wiedzy i podobnie we wszystkich punktach Art.235-238. Czy jest wykonywany pomiar wiedzy studentów/absolwentów w sposób systematyczny, z porównaniem uczelni? Nie. A tymczasem to nie jest zadanie nie do wykonania, tylko trzeba wykazać inicjatywę i koncepcję.	
2324	Art. 236 ust. 2	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się następujące brzmienie: „2. Przeprowadzając ocenę programową bierze się pod uwagę w szczególności programy studiów i standardy kształcenia, kwalifikacje nauczycieli akademickich i innych osób prowadzących zajęcia, infrastrukturę wykorzystywaną do realizacji efektów uczenia się, współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym, monitorowanie karier zawodowych i współpracy z absolwentami, umiędzynarodowienie oraz wsparcie studentów w procesie uczenia się.” Uwzględnienie w ocenie uczelni i szkoły doktorskiej, stopnia współpracy z absolwentami jest koniecznością, gdyż jest to jeden z czynników który zmotywuje je by w pełni wykorzystać potencjał opisany w uzasadnieniu do zmian w art. 10 i art. 11.	Uwaga nieuwzględniona.
2325	Art. 236 ust. 2	Osoba fizyczna 117 (KRASP)	Sformułowanie „...infrastrukturę wykorzystywaną do realizacji efektów uczenia się, ...” jest niefortunne. Realizowany jest program studiów; efekty są uzyskiwane - i też nie przez uczelnię, ale przez studenta.	Uwaga uwzględniona.
2326	Art. 236 ust. 2 i 237 ust. 2 i 4	Polska Komisja Akredytacyjna	Przepisy są niespójne. W ocenie kompleksowej bierze się w szczególności pod uwagę skuteczność działań na rzecz zapewniania jakości kształcenia, a w toku oceny programowej ten aspekt działalności nie podlega ocenie. Budzi to istotne wątpliwości, bowiem zgodnie z projektowanymi przepisami ocenę kompleksową przeprowadza się w oparciu o ustalenia dotyczące ocen programowych. Art. 236 ust. 2 budzi także zastrzeżenia w kontekście zgodności z European Standards and Guidelines for Quality Assurance in the European Higher Education Area (ESG) w odniesieniu do standardów 1.10, 2.10 i 3.1, zgodnie z którymi procesy zewnętrznego zapewniania jakości powinny weryfikować skuteczność wewnętrznych procesów zapewniania jakości. Niezależnie od faktu, iż zewnętrzne zapewnianie jakości jest realizowane w różnych formach, powinno zawsze wspierać prowadzone w uczelni działania doskonalące oraz potwierdzać jej odpowiedzialność za zapewnianie jakości kształcenia. Na konieczność paralelnego uwzględnienia skuteczności wewnętrznych procesów zapewniania jakości w obu typach ocen zwracano uwagę Polskiej Komisji Akredytacyjnej w 2013 r. w trakcie przeglądu prowadzonego przez zespół oceniający European Association for Quality Assurance in Higher Education (ENQA)/ European Quality Assurance Register for Higher Education (EQAR). Wyrażone wówczas rekomendacje odzwierciedlone zostały w kryteriach Polskiej Komisji Akredytacyjnej przyjętych dla oceny programowej i instytucjonalnej.	Uwaga nieuwzględniona.

			W związku z powyższym w art. 236 ust. 2 proponuje się dodać wyrazy „a także skuteczność działań na rzecz doskonalenia programów studiów i procesu kształcenia”.	
2327	Art. 236 ust. 2	Osoba fizyczna 61	Proponuję w tym ustępie, obok umiędzynarodowienia, dodać prowadzenie zajęć w obcych językach. Jest to bardzo ważny punkt, aby rzeczywiście umiędzynarodować polską naukę. Ponieważ polskie środowisko naukowe wydaje się być wyjątkowo odporne na zmiany, sugeruję to na nim wymusić. Skoro każdy polski naukowiec powinien mówić w języku angielskim, przygotowanie zajęć po angielsku nie powinno być problemem.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2328	Art. 236 ust. 3	Polska Komisja Akredytacyjna	Przepis budzi wątpliwości, bowiem obliguje Polską Komisję Akredytacyjną do uwzględniania każdego wniosku uczelni dotyczącego oceny programowej, odmiennie niż w przypadku oceny kompleksowej, o której przeprowadzeniu decyduje Komisja. Proponuje się takie w odniesieniu do ocen programowych pozostawienie Komisji uprawnienia do ustalania czy wnioski uczelni zostaną uwzględnione. Ponadto wyrazy „przeprowadza się z urzędu” proponuje się zastąpić wyrazami „Komisja przeprowadza z własnej inicjatywy”.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2329	Art. 236 ust 4 (w powiązaniu z art. 240)	Komitety Nauk o Literaturze PAN	Ocena programowa PKA ma być pozytywna lub negatywna. Brak oceny warunkowej może odnieść skutki odwrotne od prawdopodobnie oczekiwanych: oceny negatywne będą wydawane rzadziej niż powinny. Ocena warunkowa - jak wskazuje doświadczenie - pozwalała uczelniom usunąć i skorygować niedostatki.	Uwaga nieuwzględniona.
2330	Art. 236 ust 4	Polska Komisja Akredytacyjna	Przepis, zgodnie z którym ocena programowa kończy się wydaniem oceny pozytywnej albo negatywnej budzi istotne wątpliwości w kontekście ograniczenia roli doskonalącej tej oceny. Odwołując się do bogatego doświadczenia Polskiej Komisji Akredytacyjnej w ocenie jakości kształcenia, należy również podkreślić, iż przyznawane przez Komisję oceny warunkowe czy też pozytywne ze skróconym okresem obowiązywania mobilizowały uczelnie do doskonalenia procesu dydaktycznego, oraz umożliwiały obserwowanie tego procesu w czasie. W związku z powyższym w przypadku oceny programowej proponuje się przyjęcie trzy-stopniowej skali ocen, tj. oceny pozytywnej, warunkowej i negatywnej. Ponadto proponuje się określenie okresu, na jaki Komisja wydaje pozytywną ocenę programową, tj. od 3 do 6 lat.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2331	Art. 236 ust. 5	Polska Komisja Akredytacyjna	Proponowany przepis budzi wątpliwości interpretacyjne, bowiem nie zdefiniowano pojęć „uniemożliwia” oraz „utrudnia”. Uniemożliwianie lub utrudnianie przeprowadzenia oceny programowej jest działaniem związanym z obowiązkiem przestrzegania prawa, które jest objęte nadzorem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Jediną przesłanką do wydania przez Polską Komisję Akredytacyjną negatywnej oceny programowej powinno stanowić niespełnianie, w stopniu pozwalającym na wydanie innej oceny, przyjętych kryteriów jakościowych, co może zostać stwierdzone wyłącznie w wyniku przeprowa-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			dzenia oceny jakości kształcenia. Ponadto nie określono konsekwencji oceny negatywnej wydanej w sytuacji uniemożliwienia Komisji przeprowadzenia oceny jakości kształcenia na danym kierunku, bowiem wskazane w art. 61 ust. 1 pkt 1 oraz art. 240 konsekwencje prawne odnoszą się do przypadku, gdy jakość kształcenia na kierunku studiów została oceniona negatywnie” (odpowiednio – cofnięcie pozwolenia na utworzenie kierunku – dotyczy wszystkich uczelni, oraz utrata możliwości kształcenia z końcem semestru, w którym ocena została dokonana – dotyczy uczelni, o których mowa w art. 58 ust. 2). Natomiast wydanie oceny, o jakiej mowa w art. 236 ust. 5 nie następuje w trybie dokonania oceny jakości kształcenia, o której mowa w art. 236 ust. 1 i 2. Proponuje się skreślenie tego przepisu, z jednoczesnym dodaniem pkt 6 w art. 61 ust. 1 w brzmieniu: „6) uczelnia uniemożliwia lub utrudnia przeprowadzenie przez Polską Komisję Akredytacyjną oceny programowej”.	
2332	Art. 237	Akademia Ignatianum w Krakowie	Ocena kompleksowa. „Pkt 8. W przypadku odmowy wydania pozytywnej oceny kompleksowej, uczelnia nie może wystąpić o przeprowadzenie takiej oceny przez okres 5 lat, chyba że PKA wskaże krótszy termin.” Należy się zastanowić, czy zapis ten nie jest zbyt rygorystyczny, zważywszy, że wg Art. 240. „Jeżeli jakość kształcenia na kierunku studiów została oceniona negatywnie, uczelnia, o której mowa w art. 58 ust. 2, traci możliwość kształcenia na tym kierunku z końcem semestru, w trakcie którego ocena została dokonana.”	Uwaga nieuwzględniona.
2333	Art. 237 ust. 1, 2 i 4	Pracownicy i studenci UW	Jest rozbieżność między tymi przepisami: w ust. 1 jest mowa, że ocena kompleksowa polega na ocenie działań na rzecz zapewniania jakości (czyli ocena wewnętrznego systemu zapewniania jakości), zaś z ust. 4 wynika, że ocena kompleksowa jest przeprowadzana w oparciu o oceny programowe, a te mają inne kryteria, wymienione w art. 236 ust. 2.	Uwaga uwzględniona.
2334	Art. 237 ust. 1, 2, 3 i 7	Polska Komisja Akredytacyjna	Sugeruje się doprecyzowanie zakresu oceny kompleksowej. Proponuje się rozważyć odniesienie jej do dyscypliny lub grupy dyscyplin, z którymi związane efekty kształcenia kierunków studiów prowadzonych w uczelni. Nawet w najlepszych uczelniach niektóre kierunki studiów uzyskały warunkową lub negatywną ocenę Polskiej Komisji Akredytacyjnej. Dlatego nie wydaje się uzasadnione przeprowadzanie oceny kompleksowej dla całej uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
2335	Art. 237 ust. 4	Uniwersytet Jagielloński	Konieczność doprecyzowania w ustawie (a nie rozporządzeniu) najważniejszych zasad oceny kompleksowej PKA, m.in. jakie mogą być przesłanki odmowy przeprowadzenia oceny kompleksowej? (art. 237 ust. 4 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce). W założeniu ocena kompleksowa ma być jednoczesną oceną całej uczelni, co wydaje się bardzo trudne do przeprowadzenia (o ile w ogóle możliwe) w wypadku uczelni dużych. Termin wystąpienia o ponowną ocenę kompleksową dopiero po upływie 5 lat od odmowy wydania pozytywnej oceny kompleksowej stanowić będzie duży pro-	Uwaga nieuwzględniona.

			blem dla uczelni prowadzących programy naprawcze i starających się intensywnie poprawić jakość i swój wizerunek (art. 238 ust. 8 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce).	
2336	Art. 237 ust. 6	Polska Komisja Akredytacyjna	Proponuje się wydłużenie okresu obowiązywania pozytywnej oceny kompleksowej do 8 lat, uwzględniając jakościowy charakter wyróżnienia poziomu kształcenia i skuteczności działań uczelni na rzecz zapewnienia jakości kształcenia.	Uwaga uwzględniona.
2337	Art. 237 ust. 6 i 7	Polska Komisja Akredytacyjna	Zastrzeżenia budzi kwestia cykliczności oceny kompleksowej, która nie została precyzyjnie określona (wskazano wprowadzić okres, na jaki ocena jest wydawana, jednak ma być dokonywana wyłącznie na wniosek uczelni) i może stanowić uchybienie w świetle European Standards and Guidelines for Quality Assurance in the European Higher Education Area. Sformułowane przepisy nie wskazują jednoznacznie czy wniosek uczelni o dokonanie oceny kompleksowej powoduje „uruchomienie” cyklu sześcioletniego, którego konsekwencje, w przypadku wydania wspomnianej oceny, byłoby dokonanie kolejnej oceny kompleksowej po upływie okresu jej obowiązywania.	Uwaga nieuwzględniona.
2338	Art. 237 ust. 7	Polska Komisja Akredytacyjna	Wyraz „wskazuje” proponuje się zastąpić wyrazami „może wskazać”, co nie obligowałoby Komisji do tegoż w przypadku braku w danej uczelni dyscyplin, „w których jakość kształcenia jest szczególnie wysoka”. Ponadto proponuje się dodać wyrazy: „lub uczelnia”.	Uwaga uwzględniona.
2339	Art. 238 pkt 1 i 2	Polska Komisja Akredytacyjna	Spójność przepisów pkt 1 i 2 budzi zastrzeżenia, bowiem wydaje się, że w pkt 1 założono pewien automatyzm wydania oceny przez Komisję, zaś w pkt 2 wskazano, że Komisja może jedynie uwzględnić ocenę, akredytację lub certyfikat międzynarodowego lub krajowego podmiotu dokonującego ocen jakości kształcenia.	Uwaga nieuwzględniona.
2340	Art. 238 pkt 1 lit. a	Polska Komisja Akredytacyjna	Błędnie przetłumaczono nazwę European Quality Assurance Register for Higher Education (EQAR). Wyrazy „Europejskim Rejestrze Agencji Akredytacyjnych” należy zastąpić wyrazami „Europejskim Rejestrze na rzecz Zapewniania Jakości w Szkolnictwie Wyższym”.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2341	Art. 238 pkt 1 lit. b	Polska Komisja Akredytacyjna	Proponuje się dodanie po wyrazie „certyfikat” wyrazów „innego niż wskazany w pkt 1”.	Uwaga nieuwzględniona.
2342	Art. 239 ust. 1 i 2	Polska Komisja Akredytacyjna	Wątpliwość budzi możliwość wystąpienia przez stronę niezadowoloną z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w odniesieniu do uchwał podjętych w sprawach, o których mowa w art. 252 ust. 1 pkt 6 (wydawanie opinii w innych sprawach przedstawionych przez ministra).	Uwaga uwzględniona.
2343	Art. 239 ust. 7	Polska Komisja Akredytacyjna	Proponuje się pozostawienie dotychczasowego terminu 14 dni od dnia podjęcia uchwały. Zredagowanie, zgodnie z uwagami Prezydium Komisji, kilkudziesięciu (od ok. 30 do ok. 90) uchwał w czasie 7 dni, a więc 5 dni roboczych, jest niewykonalne. W związku z powyższym proponuje się nadać przepisowi następujące brzmienie: „7. Uchwały PKA, w sprawach, o których mowa w art. 252 ust. 1 pkt 1-3 i 6, są przekaza-	Uwaga nieuwzględniona.

			zywane ministrowi oraz właściwym ministrom nadzorującym uczelnie, w terminie 14 dni od daty podjęcia uchwały”.	
2344	Art. 240	Akademia Ignatianum w Krakowie	Należy się zastanowić, czy zapis ten nie jest zbyt rygorystyczny, zważywszy, że wg art. 240 jeżeli jakość kształcenia na kierunku studiów została oceniona negatywnie, uczelnia, o której mowa w art. 58 ust. 2, traci możliwość kształcenia na tym kierunku z końcem semestru, w trakcie którego ocena została dokonana.	Uwaga nieuwzględniona.
2345	Art. 240	Uniwersytet w Białymstoku	Dlaczego nie przewiduje się działań naprawczych i ponownej oceny. Uważam, że kierunek należy likwidować dopiero po ponownej negatywnej ocenie PKA a nie od razu.	Uwaga nieuwzględniona.
2346	Art. 240	Polska Komisja Akredytacyjna	Proponowany przepis dyskryminuje uczelnie posiadające kategorie A+ i A, które tracą możliwość kształcenia z końcem semestru, w trakcie którego Komisja wydała ocenę negatywną, a pozostałe uczelnie tracą to uprawnienie po wydaniu decyzji przez ministra, którą można zaskarżyć do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Ponadto proponowany przepis budzi wątpliwości w kontekście możliwości zapewnienia studentom kontynuacji kształcenia, np. w przypadku ocen PKA wydawanych w ostatnim miesiącu semestru utrata możliwości kształcenia następowałaby właściwie natychmiast, co byłoby zaskoczeniem tak dla studentów jak dla uczelni, w której mieliby kontynuować kształcenie.	Uwaga nieuwzględniona.
2347	Art. 240	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Art. 240 dotyczy negatywnej oceny PKA. KDWP uznaje, że konsekwencją takiej oceny powinno być wprowadzenie programu naprawczego i ponowna ocena kierunku po określonym czasie, np. 12 miesięcy. Dopiero powtórna ocena negatywna byłaby podstawą do likwidacji kierunku.	Uwaga nieuwzględniona.
2348	Art. 240	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego	Przy określeniu terminu utraty możliwości kształcenia w opisanym przypadku na koniec semestru, nierealistyczne jest zapewnienie ciągłości studiowania dla studentów kierunku, który został oceniony negatywnie. Dlatego proponujemy aby termin ten ustalić jako koniec semestru ale nie krócej niż 3 miesiące od uzyskania oceny negatywnej lub też (symetrycznie do art. 194) jako koniec roku akademickiego, w którym wystąpiła wskazana okoliczność.	Uwaga uwzględniona.
2349	Art. 240	Osoba fizyczna 77	Może sensowne byłoby, przynajmniej w pewnych przypadkach (mniejszych nieprawidłowości, deficytowych kierunków), danie krótkiego (semestr, rok?) okresu naprawczego?	Uwaga nieuwzględniona.
2350	Art. 241	Polska Komisja Akredytacyjna	Proponuje się wykreślić wyrazy „zawierający opinię, o której mowa w art. 239 ust. 1”, ponieważ raport nie dotyczy opinii, o której mowa w tym przepisie.	Uwaga uwzględniona.
2351	Art. 242 i 243 ust. 1	Polska Komisja Akredytacyjna	Przepisy te należy ze sobą skorelować, odnosząc przepisy art. 242 także do standardów/kryteriów dla studiów wspólnych. W proponowanym przez projektodawcę brzmieniu przepisy te mogą oznaczać, że kryteria ogólne, o których mowa w art. 242, nie będą zgodne ze standardami w zakresie zapewniania jakości kształcenia dotyczącymi studiów	Uwaga nieuwzględniona.

			wspólnych.	
2352	Art. 242 pkt 2 i art. 260 ust. 1	Komitet Nauk Historycznych PAN	W dokumencie nie dość jasno określono kryteria planowanej począwszy od 2021 roku ewaluacji dyscyplin naukowych, a także kompleksowej oceny szkoły wyższej, mające obowiązywać już dla lat 2017-2020.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2353	Art. 243 ust. 1	Polska Komisja Akredytacyjna	Wyrazy „Europejskim Rejestrze Agencji Akredytacyjnych” należy zastąpić wyrazami „Europejskim Rejestrze na rzecz Zapewniania Jakości w Szkolnictwie Wyższym”.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2354	Art. 243 ust. 2	Polska Komisja Akredytacyjna	Przepis budzi wątpliwości dotyczące cykliczności tych ocen, bowiem z jego brzmienia wynika, że pozytywna ocena kierunku prowadzonego wspólnie skutkować będzie bezterminowo brakiem możliwości dokonania oceny programowej, o ile z takim wnioskiem nie wystąpi minister.	Uwaga uwzględniona.
2355	Art. 244 ust. 1	Polska Komisja Akredytacyjna	Nie określono z jakich środków Komisja będzie przyznawać nagrody finansowe i nie przewiduje się zwiększenia z tego tytułu środków finansowych przeznaczonych na działalność Komisji i jej Biura. Wyrazy „lub nagrody finansowe na zasadach określonych w statucie” proponuje się skreślić.	Uwaga uwzględniona.
2356	Art. 244 ust. 1	Konfederacja Lewiatan	Przepis stanowiący, że PKA ma przyznawać certyfikaty i nagrody finansowe co do warunków odsyła do „zasad określonych w statucie”. Postulujemy, aby w ustawie winny się znaleźć co najmniej warunki przyznawania ww. wyróżnień oraz gwarancja, że PKA będzie miała środki na te nagrody.	Uwaga uwzględniona.
2357	Art. 244 ust. 2	Polska Komisja Akredytacyjna	Przepis budzi wątpliwości interpretacyjne czy chodzi tu dziedzinę, dyscyplinę czy rzeczywiście zakres. Wyrazy „w zakresie określonym przez PKA” proponuje się skreślić. Wydaje się wystarczające określenie zasad przyznawania certyfikatów w statucie PKA.	Uwaga uwzględniona.
2358	Art. 245	Polska Komisja Akredytacyjna	Projektodawca zrezygnował z odpowiednika 48a ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – <i>Prawo o szkolnictwie wyższym</i> , który stanowi, że Komisja w swoich pracach kieruje się zasadą rzetelności, bezstronności i przejrzystości. Przepis ten jest bardzo istotny w kontekście European Standards and Guidelines for Quality Assurance in the European Higher Education Area (standard 2.4.). Proponuje się dodać przepis regulujący tę kwestię.	Uwaga nieuwzględniona.
2359	Art. 245 ust. 2	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Należy podwyższyć wymagania w stosunku do uczelni, które mogą zgłaszać kandydatów do PKA i w art. 245.2 wprowadzić ograniczenie do uczelni z kategorią A+ lub A w dyscyplinie. Przy takim zapisie możliwa byłaby rezygnacja z udziału RGNiSW i KRASP w proponowaniu kandydatów. Udział prezydium PKA powinien być ustawowo ograniczony, np. do 10-20% ogólnej liczby kandydatów.	Uwaga nieuwzględniona.
2360	Art. 245 ust. 2 pkt 1	Polska Komisja Akredytacyjna	Proponuje się zwiększenie liczby członków Komisji do 130, aby liczba osób reprezentujących poszczególne dziedziny i dyscypliny kształcenia była adekwatna do liczby i rodzajów kierunków studiów prowadzonych w uczelniach i zadań, które zostały postawio-	Uwaga nieuwzględniona.

			ne przed Komisją.	
2361	Art. 245 ust. 4	Polska Komisja Akredytacyjna	Zgodnie z proponowanymi przepisami Polska Komisja Akredytacyjna nie będzie instytucją dokonującą ewaluacji procesu kształcenia na studiach III stopnia. Kompetencje w tym zakresie zostały powierzone Komisji Ewaluacji Nauki. Dlatego też wyrazy „Krajowa Reprezentacja Doktorantów, zwana dalej KRD” proponuje się skreślić. Ponadto wyrazy „ogólnokrajowe stowarzyszenia naukowe i organizacje pracodawców” proponuje się zastąpić wyrazami: „organizacje pracodawców oraz ogólnokrajowe stowarzyszenia naukowe”, ponieważ uprawnienie do zgłaszania kandydatów na członków Polskiej Komisji Akredytacyjnej powinno przysługiwać nie tylko ogólnokrajowym organizacjom pracodawców. Sugeruje się także jednoznaczne określenie, że kandydatów na członków PKA mogą zgłaszać senaty uczelni.	Uwaga uwzględniona.
2362	Art. 245 ust. 4	Rada Główna Instytutów Badawczych	Przepis ten pomija Radę Główną Instytutów Badawczych wśród podmiotów uprawnionych. Ponieważ instytuty badawcze mogą być włączone w proces dydaktyczny, to przedstawiciele tego środowiska powinni być reprezentowani w PKA.	Uwaga nieuwzględniona.
2363	Art. 245 ust 5 pkt 4	Polska Komisja Akredytacyjna	Wyrazy „i osiągnięcia dydaktyczne” proponuje się zastąpić wyrazami „znaczące osiągnięcia naukowe i dydaktyczne, oraz doświadczenie w działalności w zakresie ewaluacji jakości kształcenia”.	Uwaga nieuwzględniona.
2364	Art. 245 ust. 5	Osoba fizyczna 37	Modyfikacja art. 245 ust. 5 pkt 4 i 6, dodanie pkt 7 i 8: „5. Członkiem PKA może być osoba, która: 1) korzysta z pełni praw publicznych; 2) ma nieposzlakowaną opinię i przestrzega zasad etyki naukowej; 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe; 4) jest nauczycielem akademickim posiadającym co najmniej stopień doktora a w przypadku członka PKA powołanego spośród kandydatów zgłoszonych przez organizacje pracodawców – osobą posiadającą wykształcenie wyższe; 5) nie ukończyła 70. roku życia do dnia rozpoczęcia kadencji; 6) w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie pracowała i nie pełniła służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów oraz nie współpracowała z tymi organami oraz nie jest i w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia wejścia ustawy nie była członkiem partii politycznej; 7) nie była podoficerem lub oficerem w okresie od dnia 22 lipca 1944 do 31 grudnia 1990 r. w Siłach Zbrojnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej; 8) nie uzyskała awansów naukowych na podstawie fałszywych recenzji niezgodnych z obowiązującą ustawą lub w Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich	Uwaga nieuwzględniona.

			(ZSRR).”	
2365	Art. 245 ust. 6	Polska Komisja Akredytacyjna	Proponuje się przyjęcie rozwiązania dotyczącego niełączenia funkcji, analogicznego jak w przypadku Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego i Rady Doskonałości Naukowej. Ponadto proponuje się zrezygnowanie ze zbyt szerokiego przepisu pkt 5 i przyjęcie, iż członkostwa w Komisji nie można łączyć z pełnieniem funkcji organu jednoosobowego uczelni, oraz wykreślenie pkt 6 całkowicie niezrozumiałego w kontekście ust. 5 pkt 4, który wyklucza taką możliwość. Natomiast dopuszcza się możliwość bycia członkiem Polskiej Komisji Akredytacyjnej i Rady Doskonałości Naukowej, bowiem art. 228 ust. 2 takiego ograniczenia nie zawiera.	Uwaga nieuwzględniona.
2366	Art. 245 ust. 6	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się dodanie pkt 7 w brzmieniu: „7) po objęciu funkcji złoży oświadczenie o prowadzeniu działalności gospodarczej i o stanie majątkowym w rozumieniu ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1393).” (Uzasadnienie jak do zmiany w art. 228 ust. 1.)	Uwaga nieuwzględniona.
2367	Art. 245 ust. 6 pkt 6	Parlament Studentów RP	Przewodniczący Parlamentu Studentów RP, który jednocześnie pełni funkcję przewodniczącego samorządu studenckiego danej uczelni, zgodnie z tym przepisem nie może być członkiem PKA. Postulujemy, aby ten przepis nie dotyczył Przewodniczącego PSRP.	Uwaga nieuwzględniona.
2368	Art. 246 ust. 2 pkt 4	Polska Komisja Akredytacyjna	Wyrazy „niewykonywania pracy w PKA” proponuje się zastąpić wyrazami: „nieuczestniczenia w pracach PKA”.	Uwaga uwzględniona.
2369	Art. 247	Polska Komisja Akredytacyjna	Uwaga ogólna: proponuje się dodać przepis w brzmieniu: „Rektor, na wniosek członka Komisji będącego nauczycielem akademickim może zwolnić go całkowicie lub częściowo z obowiązku prowadzenia zajęć dydaktycznych.”.	Uwaga nieuwzględniona.
2370	Art. 247 ust. 1	Polska Komisja Akredytacyjna	Po wyrazie „działa” proponuje się dodać wyrazy „na posiedzeniach plenarnych oraz”. Na posiedzeniach plenarnych Komisja podejmuje uchwały w najistotniejszych sprawach m.in. uchwała misję, statut, kodeks etyki.	Uwaga nieuwzględniona.
2371	Art. 247 ust. 4	Zespół Rektorów Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Kompetencje w zakresie powołania i odwołania przewodniczącego PKA powinny zostać odebrane właściwemu ministrowi i przypisane samej PKA, w trosce o zachowanie bezstronności i niezależnienia się od ministerstwa.	Uwaga nieuwzględniona.
2372	Art. 247 ust. 5	Polska Komisja Akredytacyjna	W odniesieniu do przyjętego w tym przepisie rozwiązania brak przepisu przejściowego wskazującego kadencję, od której liczy się bieg terminu.	Uwaga nieuwzględniona.

2373	Art. 249 ust. 1	Polska Komisja Akredytacyjna	Wyrazy „decyzje, postanowienia oraz” proponuje się skreślić. Ustawa nie wskazuje spraw, które Komisja rozstrzygałaby w innej formie niż uchwała.	Uwaga uwzględniona.
2374	Art. 249 ust. 1	Parlament Studentów RP	Kryteria wskazane w art. 245 ust. 5, w powiązaniu z zacytowanym przepisem (Art. 249. 1. Przewodniczący PKA zwołuje posiedzenia PKA i im przewodniczy, reprezentuje ją na zewnątrz, podpisuje decyzje, postanowienia oraz uchwały PKA. 2. W pracach PKA mogą uczestniczyć eksperci. Do ekspertów stosuje się odpowiednio przepis art. 245 ust. 5.) wykluczają udział studentów w pracach PKA. Proponujemy wskazanie w ust. 2. tych punktów z art. 245. ust. 5, które dotyczą studentów.	Uwaga uwzględniona.
2375	Art. 249 ust. 2	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Przyjęte sformułowanie uniemożliwia udział studentów jako ekspertów PKA.	Uwaga uwzględniona.
2376	Art. 249 ust. 2	Polska Komisja Akredytacyjna	Zdanie drugie proponuje się skreślić, bowiem stanowi znaczne ograniczenie w realizacji procesów zewnętrznego zapewniania jakości kształcenia i doborze ekspertów zgodnie ze wskazówkami zawartymi w European Standards and Guidelines for Quality Assurance in the European Higher Education Area. W rozumieniu standardów 2.4, 3.3, 3.5 agencje akredytacyjne powinny zapewnić odpowiednie grupy ekspertów wspierające ich działalność z różnych perspektyw procesu zapewniania jakości, w tym m.in. perspektywy studentów, pracodawców czy ekspertów zagranicznych. Zatem agencje powinny mieć zagwarantowaną niezależność operacyjną związaną z powoływaniem swoich ekspertów zewnętrznych, a działania te powinny być pozbawione wszelkiego wpływu ze strony uczelni, rządów oraz pozostałych interesariuszy.	Uwaga nieuwzględniona.
2377	Art. 250 ust. 1 pkt 3 i 4	Polska Komisja Akredytacyjna	Proponuje się nadać tym przepisom brzmienie: „3) szczegółowe kryteria i tryb dokonywania oceny programowej i kompleksowej; 4) przyznawania certyfikatów;” oraz dodać pkt 5 w brzmieniu: „5) inne niż wymienione w art. 246 ust. 1 pkt 1-4 przypadki wygaśnięcia mandatu członka PKA.”. Należy podkreślić, iż pozostawienie art. 250 ust 1 pkt 3 i 4 w proponowanym przez projektodawcę brzmieniu będzie powodowało konieczność częstej zmiany statutu, a jako najważniejszy dokument prawa wewnętrznego powinien on zawierać regulacje stabilne. Ponadto zgodnie z European Standards and Guidelines for Quality Assurance in the European Higher Education Area (2.2., 2.5, 3.3) procesy zewnętrznego zapewniania jakości powinny być zdefiniowane i zaprojektowane dokładnie w taki sposób, aby zagwarantować adekwatność rozwiązań do określonych dla nich założeń i celów. Natomiast rezultaty zewnętrznych procesów zapewniania jakości kształcenia powinny odbywać się na podstawie jednoznacznych i publicznie dostępnych kryteriów. Zagwarantowana na po-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			ziomie ustawowym niezależność organizacyjna Polskiej Komisji Akredytacyjnej powinna być poparta przez jej niezależność operacyjną w zakresie swobody kreowania kryteriów, procedur i metod zapewniania jakości. Niezależność jest warunkiem sine qua non dla budowania wiarygodności agencji akredytacyjnej w Europejskim Obszarze Szkolnictwa Wyższego, a tym samym jej członkostwa w ENQA i rejestracji w EQAR. Agencje akredytacyjne są niezależne jeżeli posiadają autonomiczną odpowiedzialność w zakresie funkcjonalnym i decyzyjnym. Pozbawienie PKA jednego z dotychczasowych atrybutów niezależności skutkować może problemami z uznawalnością jej ocen w Europejskim Obszarze Szkolnictwa Wyższego, a w konsekwencji problemami z uznawalnością wykształcenia zdobytego w Polsce.	
2378	Art. 251 ust. 1	Polska Komisja Akredytacyjna	Po wyrazie „administracyjną” proponuje się dodać wyrazy „i finansową”, bądź też skreślenie wyrazu „administracyjną” – wówczas przepis ten będzie dotyczył wszelkiej obsługi Polskiej Komisji Akredytacyjnej jaką będzie zapewniało Biuro. Zadeklarowana w art. 245 ust. 1 niezależność funkcjonowania PKA powinna mieć wymiar zarówno organizacyjny i operacyjny, jak i finansowy. Zgodnie ze standardem 3.5 zasoby Komisji, w tym zasoby finansowe, powinny umożliwiać zewnętrzne zapewnianie jakości w sposób skuteczny i sprawny. W taki właśnie sposób Biuro sprawuje obsługę Komisji w tym zakresie.	Uwaga uwzględniona.
2379	Art. 252	Osoba fizyczna 75	Polska Komisja Akredytacyjna powinna prowadzić okresowe kontrole uczelni (kierunków) i wydziałów oraz wnioskować o przyznanie kategorii w zakresie dydaktyki i szkolenia kadr: E – mniej niż zadowalająca, D – zadowalająca, C – dobra, B – bardzo dobra, A – wybitna. PKA może też wnioskować o wyróżnienie uczelni, wydziałów, kierunków i poszczególnych osób, ale też PKA może wnioskować o zamknięcie kierunków. Ocena i – w pewnym zakresie – kontrola doktoratów, habilitacji oraz przyznawania tytułu profesora, a także sprawa plagiatów i naruszeń etyki powinna pozostać w gestii Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów.	Uwaga nieuwzględniona.
2380	Art. 252 ust. 1	Polska Komisja Akredytacyjna	Proponuje się wymienić w tym przepisie także zadania Komisji sformułowane w art. 62 ust. 7, a regulacje art. 59 ust. 3 i 4 włączyć odpowiednio do działu V w rozdziale 1.	Uwaga nieuwzględniona.
2381	Art. 252 ust. 1 pkt 1	Polska Komisja Akredytacyjna	Proponuje się skreślić wyrazy „wpisu uczelni niepublicznej do ewidencji oraz”, ponieważ wpis do ewidencji jest czynnością administracyjną przy jednoczesnym pozostawieniu opiniowania wniosków o utworzenie kierunków studiów. Uwzględnienie tej uwagi spowoduje konieczność zmiany art. 44 ust. 1, 2 i 3 art. 45 ust. 1 pkt 5, art. 46 ust. 3 oraz art. 239 ust 7.	Uwaga nieuwzględniona.
2382	Art. 252 ust. 1 pkt 4	Polska Komisja Akredytacyjna	Wyrazy „oraz upowszechnianie” proponuje się zastąpić wyrazami „związanej z upowszechnianiem”.	Uwaga nieuwzględniona.
2383	Art. 252 ust. 1 pkt 5	Polska Komisja Akredytacyjna	Proponuje się nadać przepisowi brzmienie: „5) współpraca z krajowymi oraz międzynarodowymi instytucjami i organizacjami dzia-	Uwaga nieuwzględniona.

			łającymi w obszarze szkolnictwa wyższego, w szczególności z tymi, których przedmiotem działania jest ocena jakości i akredytacja”.	
2384	Art. 253	Uniwersytet Rzeszowski	KEN nie powinien być instytucją dokonującą ewaluacji szkół doktorskich. Kompetencja ta powinna znaleźć się w zadaniach RDN. Postulat – zmiana całego artykułu oraz kolejnych.	Uwaga nieuwzględniona.
2385	Art. 253-257	Osoba fizyczna 53	To nie takie proste jak sugerują podane zapisy (ogromnie różnorodna tematyka doktoratów, ogromne różnice w jakości doktorantów, itp). Ocena (formalna) prowadzonych zajęć to za mało. O jakości szkoły doktorskiej można wnosić ze spisu publikacji szkoły doktorskiej z ostatnich 5 lat (ocenianych wg kryteriów dla dorobku naukowego).	Uwaga nieuwzględniona.
2386	Art. 253 ust. 1	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Ustawa zakłada 3 rodzaje ewaluacji tj. przyznania kategorii naukowej danej dziedzinie (minimum B+ aby otworzyć szkołę dokorską), ewaluację przewodu doktorskiego i ewaluację szkoły doktorskiej. Jeśli ocenie podlega zarówno przewód doktorski w trakcie realizacji oraz szkoła doktorska to jedna z tych ocen jest zbędna.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2387	Art. 253 ust. 4	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Art. 253 ust. 4 mówi o ekspertach KEN oceniających szkoły doktorskie, przy czym nie ma słowa o warunkach, jakie muszą oni spełniać, by tymi ekspertami zostać. Proponujemy, by powielić zapisy odnoszące się do członków KEN (art. 268).	Uwaga nieuwzględniona.
2388	Art. 253 ust. 4	Krajowej Sekcji Pracowników Szkolnictwa Artystycznego NSZZ „Solidarność”	4. Ewaluacji dokonują eksperci powoływani przez przewodniczącego KEN, w tym co najmniej jeden zatrudniony w zagranicznej uczelni lub instytucji naukowej posiadający znaczący dorobek naukowy, <u>artystyczny</u> oraz jeden doktorant.	Uwaga uwzględniona.
2389	Art. 255	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się dodanie pkt 10 brzmieniu: „10) monitorowanie karier zawodowych i współpracy z absolwentami.”. (Uzasadnienie jak do zmiany w art. 236 ust. 2.)	Uwaga nieuwzględniona.
2390	Art. 255 pkt 4	Osoba fizyczna	Proponuję sprecyzować jakość procesu rekrutacji w zakresie takich aspektów jak: przej-	Uwaga nieuwzględniona.

		61	rzystość, otwartość, reklama, różnorodność przyjętych doktorantów (stosunek ludzi z zewnątrz do ludzi z tej samej uczelni).	Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2391	Art. 255 pkt 5	Krajowej Sekcji Pracowników Szkolnictwa Artystycznego NSZZ „Solidarność”	5) jakość opieki naukowej, artystycznej i wsparcia w prowadzeniu badań naukowych;	Uwaga uwzględniona.
2392	Art. 256 ust. 3	Osoba fizyczna 61	Proponuję poszerzyć skalę oceny lub publikować wynik punktowy na stronie ministerstwa. Szczegółowa ocena byłaby bardzo pomocna przy podejmowaniu decyzji dla przyszłych doktorantów, jak również motywowałaby szkoły doktorskie do ciągłego podnoszenia jakości.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2393	Art. 257	Radcy Prawni PAN	Proponuje się przesądzić, w jakim terminie po utracie możliwości prowadzenia szkoły doktorskiej uczelnia, instytut PAN, instytut badawczy oraz międzynarodowy instytut będzie mógł na nowo podjąć szkolenie w szkole doktorskiej.	Uwaga nieuwzględniona.
2394	Dział V, rozdział 3	Wojewoda Lubelski, Społeczna Rada ds. Nauki i Szkolnictwa Wyższego przy Wojewodzie Lubelskim	Zaproponowane w ustawie zasady ewaluacji jednostek naukowych spowodują utrwalenie obecnej kondycji poszczególnych uczelni, nie dając w praktyce możliwości poprawy oceny w przyszłości. Ograniczenia dla uczelni, które w poszczególnych dyscyplinach uzyskały kategorię niższą niż A, czynią iluzoryczną możliwość poprawy ich statusu w kolejnej ocenie. W perspektywie kilku lat uczelnie te zostaną przekształcone z akademickich w zawodowe. Pierwsza parametryzacja zadecyduje o podziale uczelni na „lepsze” i „gorsze”, co przesądzi o ich późniejszym losie. Tymczasem kryteria parametryzacji pozostają nieznane, a okres oceny już się rozpoczął. Uczelnie, których pracownicy będą opracowywać ministerialne wykazy publikacji prestiżowych mają dostęp do poufnych informacji i nieuzasadnioną przewagę konkurencyjną.	Uwaga nieuwzględniona.
2395	Art. 258	KEJN	Dla czytelności dużo lepiej byłoby określić, że w decyzji kończącej ewaluację uczelni będzie określona kategoria dla każdej z objętych ewaluacją dyscyplin naukowych. Podobnie, cenne byłoby wskazanie, że ewaluacja obejmuje dyscypliny wskazane we wniosku uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
2396	Art. 258	Osoba fizyczna 42, Osoba fizyczna 128, Osoba fizyczna	Ustawa utrudnia prowadzenie badań interdyscyplinarnych i tworzenie interdyscyplinarnych zespołów. Współczesna nauka jest w coraz większym stopniu interdyscyplinarna. Nowa, dynamicznie rozwijająca się dziedzina badań, kognitywistyka (cognitive science – nota bene nie figuruje w spisie dyscyplin OECD) łączy kilka dyscyplin: psychologię, medycynę, fizykę, biologię, informatykę itp. Takie przykłady można mnożyć. Proponowana ewaluacja jedynie po – z góry określonych - dyscyplinach utrudni interdyscyplinarność badań i tworzenie interdyscyplinarnych zespołów badawczych. Koniecz-	Uwaga nieuwzględniona.

		129, Osoba fizyczna 130 (KRASP)	ność deklarowania przynależności do konkretnej dyscypliny nauki przez każdego pracownika uczelni jest czynnikiem, który utrudnia prowadzenie i uczciwe rozliczanie badań z pogranicza dziedzin, prowadzonych w ramach jednego zespołu. „Krojenie” zespołów na potrzeby ewaluacji na poszczególne dyscypliny będzie premiować dopisywanie współautorów, którzy mogliby przypisać artykuł do innej dziedziny. Może też osłabić małe, ale naukowo znakomite zespoły działające obecnie w jednostkach uczelni o charakterze interdyscyplinarnym. Dodatkowo, w ramach jednej dyscypliny będą prawdopodobnie oceniane osoby zatrudnione w różnych jednostkach uczelni, niezwiązane ani z prowadzoną w danej dyscyplinie dydaktyką ani z wiodącą dla tej dyscypliny strukturą organizacyjną. Proponowany system ewaluacji po dyscyplinach jest wzorowany na systemie brytyjskim. Niemniej również naukowcy brytyjscy podkreślają jego niedoskonałość i fakt, że utrudnia on prace interdyscyplinarne. Nie ma powodu abyśmy powielali cudze błędy. Postuluje się zatem aby możliwa była ocena grup dyscyplin (odpowiednio uśrednionych) bądź zespołów badawczych funkcjonujących w danej jednostce, co premiowałoby interdyscyplinarność. Konkretnie rozwiązanie trzeba by dopiero wypracować.	
2397	Art. 258	Instytut Sławi- styki PAN, Instytut Roz- woju Wsi i Rolnictwa PAN oraz Instytut Badań Literac- kich PAN	W sprawach ewaluacji jednostek sytuacja instytutów o charakterze interdyscyplinarnym wydaje się bardzo niejasna. Przewiduje się ocenę tylko w ramach dyscyplin naukowych, w których działalność naukową prowadzą pracownicy ocenianego podmiotu, co prowadzi do kolizji diskutowanych tendencji: - (art. 258) Proponuje się, że ewaluację przeprowadza się w ramach dyscypliny w podmiocie zatrudniającym co najmniej 12 pracowników badawczych lub badawczo-dydaktycznych reprezentujących daną dyscyplinę. Co to znaczy: chodzi o deklarację w jakiej dyscyplinie się prowadzi badania, czy o potwierdzoną dyplomem? Czy zaliczani będą pracownicy badawczo-techniczni realizujący prace w danej dyscyplinie? Jak będzie liczony do ewaluacji dorobek osób reprezentujących inne dyscypliny w danym instytucie, których liczba będzie poniżej 12 (nie stworzą one grupy do oceny kolejnej dyscypliny). Czy może ich dorobek nie będzie liczony? Jest to szczególnie ważne dla instytutów interdyscyplinarnych, w których wypracowanie znaczącego dorobku w jednej dyscyplinie jest bardzo trudne. - ten zapis stoi w sprzeczności z wcześniejszymi sygnałami, że oceny dorobku będą dokonywane nie w ramach wąskich dyscyplin, np. ekonomia czy zarządzanie, ale w ramach szerszych dziedzin, np. nauki społeczne, co wydawało się sensowne. Powinna zostać stworzona możliwość oceny dorobku placówek o charakterze interdyscyplinarnym w obszarach wiedzy, jak np. nauki społeczne. W innym przypadku, apele o zwiększenie badań interdyscyplinarnych, trafią w próżnię.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2398	Art. 258	Uniwersytet Łódzki	Zasady ewaluacji w dziedzinach i dyscyplinach stanowią poważne zagrożenie dla badań i kształcenia o charakterze interdyscyplinarnym, od których także zależy wzrost innowa-	Uwaga nieuwzględniona.

			cyjności. Wprowadzenie takich zasad ewaluacji to ograniczenie możliwości rozwoju wielu uczelni, które przyjęły interdyscyplinarny model działalności i z sukcesem realizują go od lat. Może to doprowadzić do obniżenia jakości badań i kształcenia oraz osłabienia współpracy między uczelniami na poziomie krajowym i międzynarodowym.	
2399	Art. 258	Osoba fizyczna 32	Ewaluacja w uczelni artystycznej (uregułuje to rozporządzenie): należy uwzględnić specyfikę działań naukowych w uczelniach artystycznych – monografia – to także partytura i płyta CD – artykuł – to także ścieżka dźwiękowa lub druk utworu w antologii.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2400	Art. 258	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Pewien niepokój budzi zaproponowany mechanizm ewaluacji jakości działalności naukowej. Ewaluacja będzie bowiem przeprowadzana w ramach dyscypliny naukowej, a nie wedle jednostek organizacyjnych uczelni, jak dotychczas. Niestety, nie podano nawet propozycji podziału na dyscypliny. Wobec tego pracownicy uczelni nie wiedzą w jakiej dyscyplinie będą oceniani, ani kto będzie w tej samej ocenianej grupie. Może się okazać, że wspólnie będą oceniane grupy pracowników naukowych, którzy nigdy się nie spotkali. Obecnie rozwój naukowy wydziałów (przynajmniej tych dobrych) był w dużej mierze kształtowany potrzebami dydaktycznymi, gdyż zatrudniano nowe osoby, po to by uzupełnić potrzeby dydaktyczne na prowadzonych przez wydział kierunkach studiów. Przy proponowanych zmianach, które na dodatek nie są jawne, planowanie jakiejś strategii rozwoju naukowego i dydaktycznego jest niemożliwe.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2401	Art. 258	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	a. Proponowane zasady ewaluacji nauki będą utrzymywać stan zastany, zwłaszcza na uczelniach średniej wielkości. Związanie możliwości prowadzenia kierunku studiów z kategorią naukową, a zwłaszcza ograniczenia, jakie wprowadza się dla uczelni, które w poszczególnych dyscyplinach uzyskały ocenę niższą niż A, sprawi, że w stosunkowo krótkiej perspektywie czasowej wiele uczelni może zostać zmuszonych do przekształcenia się z akademickich na zawodowe. Ten trend jest dodatkowo wzmacniany przez powiązanie zasad finansowania uczelni ze średnią kategorią naukową tejże. Tu warto odnieść się do opublikowanych wyników najnowszej oceny parametrycznej. W GWO NZ1B drastycznie spadła liczba jednostek, którym nadano kategorie A+ lub A. Model matematyczny wskazuje, że wynika to z podniesienia jakości badań na najlepszych uczelniach. W konsekwencji wzrosła liczba uczelni z kategorią B. W perspektywie nawet najbliższego roku finansowego oznacza to realne zmniejszenie nakładów na nauki biologiczne w Polsce, a ogromna kosztochłonność współczesnych badań biologicznych sprawi, że jednostkom, które teraz uzyskały kategorię B będzie coraz trudniej tę kategorię zmienić. b. W zasadzie bardzo trudno powiedzieć cokolwiek o funkcjonowaniu uczelni i jej strukturze wewnętrznej, uprawnieniach do nadawania stopni i tytułu itd., dopóki nie są znane dwa podstawowe rozporządzenia, w szczególności to o podziale nauki na dziedziny i	Uwaga nieuwzględniona. W zakresie lit. b, e i f uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			dyscypliny. Przyjrzenie się obecnej klasyfikacji OECD pokazuje jednak, że w wielu przypadkach może dojść do sytuacji całkowicie nieakceptowalnych. KDWP jako przykład pragnie wskazać dyscypliny takie jak biotechnologia, czy ochrona środowiska, które nie są wymienione w dziedzinie nauk biologicznych. Czy to oznacza, że wszystkie uniwersytety w Polsce będą miały zamknąć kierunek studiów biotechnologia, prowadzony w niektórych ośrodkach od ponad 20 lat? Czy też profesorowie nauk biologicznych będą firmowali kierunek przypisany do dyscypliny biotechnologia w naukach medycznych, rolniczych, czy technicznych? Z drugiej strony, niektóre wskazane dyscypliny w naukach technicznych odpowiadają działalności wydziałów uniwersyteckich. Czy w takim razie uniwersytet będzie można nazwać politechniką, bo wypełni stosowne warunki ustawowe? I po trzecie, proponowany sposób ewaluacji wcale nie przyczyni się do wzrostu liczby badań interdyscyplinarnych, międzydziedzinowych, czy też tworzenia nowych kierunków badań, gdyż w nowych grupach badawczych liczba prac będzie zbyt mała lub też nie będzie można ich wskazać wyłącznie w jednej dyscyplinie. Ma to szczególne znaczenie w sytuacji proponowania (prezentacja NKN: ewaluacja) ograniczenia liczby zgłaszanych do oceny publikacji do 6 na jednego pracownika. c. Doświadczenie wielu już kategoryzacji pokazuje wyraźnie, że kluczem do funkcjonowania całego systemu są listy czasopism. Pozytywnym aspektem projektu jest wskazanie, że to KEN, a nie enigmatyczny zespół ds. oceny czasopism, ma przygotować stosowny projekt (art. 269). d. KDWP zgłasza wątpliwości, czy proponowana liczba minimalna 12 pracowników na dyscyplinę jest wystarczająca by 1) uniknąć tzw. problemu małych jednostek, znanego z poprzednich kategoryzacji, oraz by 2) zapewnić stabilne trwanie dyscypliny w uczelni. e. Należy zdecydowanie podwyższyć wymagania eksperckie lub wręcz wskazać, że ocena ekspercka w proponowanym kryterium III jest oceną prowadzoną wyłącznie przez ekspertów zagranicznych. Najlepiej jednak to kryterium zdefiniować zupełnie inaczej, bo w takim kształcie premiowany jest wyłącznie utylitarny charakter nauki z wielką szkodą dla nauk podstawowych. f. Zgodnie z informacją uzyskaną w trakcie seminarium NKN, proponowana będzie wspólna ocena uczelni i instytutów badawczych oraz instytutów PAN. Należy wprowadzić, tak jak w obecnym prawie, ustawową zasadę rozdzielenia tych ocen w różnych typach jednostek. Odwołując się do oceny parametrycznej 2017 roku, niższe wartości dla jednostek referencyjnych GWO NZ2B wskazują, że wydziały biologiczne uniwersytetów są średnio w znacznie lepszej kondycji naukowej niż instytuty PAN.	
2402	Art. 258	Pracownicy i studenci UW	Obecna ustawa działa jawnie na niekorzyść inicjatyw interdyscyplinarnych. Najbardziej jaskrawym tego przejawem jest art. 258 ust. 7 „...dane osiągnięcie naukowe może być wykazane przez osobę będącą jego autorem tylko raz i tylko w ramach jednej dyscypli-	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozpo-

			ny”. Wiadomo, że większość prac empirycznych, zwłaszcza w naukach przyrodniczych ale też w psychologii, jest obecnie interdyscyplinarna, a zatem autorzy reprezentujący wszystkie uczestniczące dyscypliny powinni mieć prawo sprawozdania swojej publikacji w ewaluacji. Ustawa nie promuje interdyscyplinarności, ocena jednostek po dyscyplinach jest tego przykładem, brak jest otwartych zachęt do podejmowania działań interdyscyplinarnych. Interdyscyplinarne jednostki w uczelniach, takie jak Instytut Studiów Społecznych, ICM, a na UMK – Interdyscyplinarne Centrum Nowoczesnych Technologii – będą musiały się „pokroić” na poszczególne dyscypliny, ich publikacje przypisane tylko jednej, wybranej dyscyplinie, a sama jednostka nie będzie przedmiotem (zasłużonej) oceny.	rzędzeń.
2403	Art. 258	Akademia Ignatianum w Krakowie	Wyrażenie „uczelnia akademicka” jest nieprecyzyjne ze względu na planowane dwa typy uczelni (zawodowa i akademicka). Zgodnie z propozycją ustawodawcy <u>wyklucza się</u> z oceny ewaluacyjnej wielu pracowników akademickich, mianowicie: • Pracowników dydaktycznych. Ocenie ewaluacyjnej nie będą poddawane publikacje naukowe pracowników dydaktycznych. Pozostaje to w sprzeczności z ideą, iż kształceniem w szkole wyższej powinni zajmować się nauczyciele akademicki, którzy prowadzą badania naukowe. Niektórzy z pracowników dydaktycznych prowadzą badania wartościowe badania naukowe i ten dorobek należy uwzględnić w ewaluacji. Przy tej okazji należy też podjąć kwestię, iż kształcenie studentów jest powierzane głównie nauczycielom akademickim, którzy nie są naukowcami. Mają oni bardzo wysokie obciążenia dydaktyczne (pensa). Uczelnie w ten sposób oszczędzają pieniądze, ale odbija się to na kształceniu studentów. Nauczyciel akademicki – dydaktyk prowadzi obecnie seminaria magisterskie, licencjackie, jednak zwykle nie jest on naukowcem, bo nie prowadzi badań naukowych. Należy rozważyć ograniczenie zakresu stosowności określenia „pracownik dydaktyczny”. Może tu właśnie kryje się jedna z odpowiedzi na pytanie o nasze zapóźnienia rozwojowe w stosunku do krajów zachodnich. A dodatkowo, w ustawie nie ma żadnych odniesień do badań naukowych w zakresie dydaktyki. • Pracowników akademickich w uczelniach, w których jest zatrudnionych mniej niż 12 pracowników na stanowiskach badawczych i badawczo-dydaktycznych w danej dyscyplinie. Warunek odnoszący się do ilości osób reprezentujących daną dyscyplinę naukową łatwiej jest spełnić dużym uczelniom publicznym lub uczelniom sfederowanym/połączonym niż uczelniom niepublicznym, zwłaszcza mniejszym i kształcącym na kierunkach mniej popularnych (np. filozofia, kulturoznawstwo). • Pracowników administracyjnych. Niektórzy pracownicy administracyjni podnoszą swoje kwalifikacje zawodowe, są studentami studiów doktoranckich czy innych i	Uwaga nieuwzględniona.

			publikują teksty naukowe. Ich dorobek także nie będzie brany pod uwagę w procesie ewaluacyjnym. Nauczyciele akademicki i inni pracownicy uczelni wykluczeni przez ustawodawcę z oceny ewaluacyjnej mogą mieć trudności w pozyskaniu od uczelni np. środków statutowych na badania naukowe. Każdy nauczyciel akademicki powinien mieć wpływ na ewaluację jednostki naukowej, w której został zatrudniony. Rozwiązania prawne powinny zachęcać każdego pracownika akademickiego do rozwijania jego dyscypliny naukowej i umożliwiać mu to. Dodatkowo należy dodać, iż takie rozwiązania prawne będą generować poważne trudności w prowadzeniu polityki kadrowej na uczelniach.	
2404	Art. 258	Przewodniczący Rady Kuratorów Wydziału IV Nauk Technicznych PAN	W przepisach obecnego art. 258 istnieje zasadnicza luka oraz sprzeczność, w szczególności w odniesieniu do ewaluacji w dziedzinie nauk technicznych. Otóż w ust. 6 stwierdza się, że osiągnięcia podlegające ewaluacji „...może stanowić: 1) monografia naukowa wydana przez wydawnictwo publikujące recenzowane monografie naukowe; 2) artykuł naukowy opublikowany w czasopiśmie naukowym, ujętym w indeksowanych, międzynarodowych bazach czasopism naukowych o największym zasięgu”. Tymczasem, w dziedzinie nauk technicznych, gdzie naukowiec-inżynier poszukuje nowych rozwiązań, stara się stworzyć coś, czego jeszcze nie zrobiono, największe osiągnięcie stanowi nowe dzieło inżynierskie: projekt i prototyp urządzenia lub konstrukcji, nowy system oprogramowania, nowy produkt który uzyskał uznanie rynku. Publikacje, choćby najlepsze, stanowią w przypadku nauk technicznych osiągnięcie wtórne, towarzyszące osiągnięciu w postaci wspomnianego dzieła.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2405	Art. 258	Akademia Młodych Uczonych PAN	Przeniesienie przedmiotu ewaluacji z wydziałów na uczelnie i dokonywanie jej w obrębie poszczególnych dyscyplin jest ciekawym rozwiązaniem, które może skłonić uczelnie do wewnętrznej reorganizacji. Dostrzegamy jednak ryzyko związane z tymi przepisami, przynajmniej w okresie przejściowym: mogą one spowodować chaos na uczelniach, gdzie przedstawiciele danej dyscypliny pracują obecnie w różnych jednostkach organizacyjnych / kształcą studentów na różnych kierunkach. Skoro ewaluowana jest działalność naukowa w danej dyscyplinie, jak ocena ta będzie się przekładać na rozdział środków finansowych między jednostki organizacyjne uczelni / kierunki kształcenia? W ustawie brakuje odpowiednich regulacji lub sprecyzowania, w jakich aktach prawnych te regulacje się znajdują. Rekomendujemy także, by poprawić zapis w ust. 3 artykułu, z „co najmniej 12 pracowników na stanowiskach badawczych i badawczo-dydaktycznych” na „co najmniej 12 pracowników na stanowiskach badawczych lub badawczo-dydaktycznych”. Obecny zapis sugeruje, że ewaluacji nie będą podlegać dyscypliny, których przedstawiciele są zatrudnieni w podmiocie jedynie na stanowiskach badawczych lub jedynie na stanowi-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			skach badawczo-dydaktycznych.	
2406	Art. 258	Akademia Ignatianum w Krakowie	Ewaluację przeprowadza się w ramach dyscypliny w podmiocie zatrudniającym według stanu na dzień 1 stycznia roku, w którym przeprowadza się ewaluację, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy co najmniej 12 pracowników na stanowiskach badawczych i badawczo-dydaktycznych prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie. Proponowane rozwiązanie: Pracowników akademickich w których w uczelniach, w których jest zatrudnionych mniej niż 12 pracowników na stanowiskach badawczych i badawczo-dydaktycznych. Warunek odnoszący się do ilości osób reprezentujących daną dyscyplinę naukową łatwiej jest spełnić dużym uczelniom publicznym lub uczelniom skonfederowanym/połączonym niż uczelniom niepublicznym, zwłaszcza mniejszym i kształcącym na kierunkach mniej popularnych (np. filozofia, kulturoznawstwo). Niektórzy pracownicy administracyjni podnoszą swoje kwalifikacje zawodowe, są studentami studiów doktoranckich czy innych i publikują teksty naukowe. Ich dorobek także nie będzie brany pod uwagę w procesie ewaluacyjnym. Nauczyciele akademicki i inni pracownicy uczelni wykluczeni przez ustawodawcę z oceny ewaluacyjnej mogą mieć trudności w pozyskaniu od uczelni np. środków statutowych na badania naukowe. Każdy nauczyciel akademicki powinien mieć wpływ na ewaluację jednostki naukowej, w której został zatrudniony. Rozwiązania prawne powinny zachęcać każdego pracownika akademickiego do rozwijania jego dyscypliny naukowej i umożliwiać mu to. Dodatkowo należy dodać, iż takie rozwiązania prawne będą generować poważne trudności w prowadzeniu polityki kadrowej. Kolejne zapisy wyraźnie dyskryminują w tym względzie uczelnie niepubliczne.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2407	Art. 258	KRAUM, Uniwersytet Medyczny w Białymstoku	1. Dla uczelni medycznych dużym zagrożeniem może stać się ewaluacja jednostek w obrębie dziedzin i dyscyplin na podstawie podziału przyjętego przez OECD. Podział ten wyróżnia m.in. medycynę podstawową i medycynę kliniczną. W obszarze każdej z tych dyscyplin uczelnia otrzymywałaby kategorię A, B, B+, C. Od tej pory w przypadku każdej publikacji poddawanej przyszłej ewaluacji, uczelnia (lub autorzy pracy) będą zobowiązani przypisać ją do którejś z dyscyplin. Problemem w przypadku uczelni medycznych jest to, że poza pewnymi wyjątkami, większość z prac powstających na uniwersytetach medycznych ma charakter łączący w sobie zarówno elementy medycyny podstawowej jak i medycyny klinicznej. I tak, na przykład, praca naukowa opisująca znaczenie badania określonego genu w chorobie nowotworowej mogłaby zostać przypisana zarówno do medycyny podstawowej (genetyka), jak i do medycyny klinicznej (onkologia). Podobne sytuacje dotyczą znakomitej większości prac naukowych z dziedziny medycyny. W związku z powyższym, decyzje o zakwalifikowaniu danej publikacji do tej czy innej dyscypliny będą najczęściej miały charakter uznaniowy. Z drugiej strony, su-	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			ma/wypadkowa tych decyzji w skali całej uczelni będzie decydować o ewaluacji danej uczelni. I może zdarzyć się tak, że z uwagi na niekontrolowane masowe zaliczanie interdyscyplinarnych prac do jednej tylko dyscypliny, uczelnia może zostać sklasyfikowana wysoko w kategorii A w tejże dyscyplinie i bardzo nisko w innej. I to nie dlatego, że w tej drugiej dyscyplinie uczelnia jest słaba, a dlatego, że nie zadbała o swego rodzaju „kreatywną” dystrybucję prac pomiędzy różne dyscypliny. W związku z powyższym postulujemy, by uczelnie medyczne były ewaluowane tylko w obrębie jednej dziedziny OECD jaką są „Nauki medyczne i nauki o zdrowiu”, bez dalszych, przyznajmy często, że dość kłopotliwych i sztucznych podziałów na medycynę podstawową i kliniczną. 2. Osiągnięcia uczelni na polu pozyskiwania środków zewnętrznych z grantów, z umów z przedsiębiorcami itp. powinny być normalizowane do liczby pracowników akademickich uczelni. 3. Powinno zastąpić się liczbę N będącą wypadkową sumy oświadczeń poszczególnych pracowników, jedną i niepoddającą się matematycznej i biurokratycznej obróbce liczbą pracowników akademickich danej uczelni.	
2408	Art. 258	Forum Związków Zawodowych	Nie pozostawia wątpliwości potrzeba okresowej oceny poziomu działalności naukowej. Ale skąd pomysł fakultatywnej oceny uczelni o profilu zawodowym?	Uwaga nieuwzględniona.
2409	Art. 258	Pracownicy i studenci UW	Procedura ewaluacji i przyznawania kategorii sprzyja wyłanianiu jedynie „lokalnych piękności”. Ewaluacja po dyscyplinach, która nie uwzględnia zewnętrznych międzynarodowych benchmarków doprowadzi do tego, że jednostka obiektywnie dobra w jednej dyscyplinie wypadnie znacznie słabiej pod względem kategoryzacji niż znacznie słabsza jednostka w innej dyscyplinie, reprezentującej obiektywnie niższy poziom. W grupie nauk społecznych w tegorocznej ewaluacji samodzielne jednostki psychologiczne (wydziały psychologii) osiągały w I kryterium (publikacje) wyniki powyżej 80 punktów (najlepsza jednostka osiągnęła 111, a Wydział Psychologii UW – na drugiej pozycji – 97). W tej samej ewaluacji jednostki socjologiczne nie przekroczyły 50 kilku punktów, a pedagogiczne wypadały jeszcze niżej. W nowej ewaluacji psychologie będą ścigać się ze sobą, a inne dyscypliny społeczne – ze sobą. To oznacza, że naprawdę dobra psychologia może w rankingu dyscypliny wypaść znacznie niżej niż słaba socjologia czy pedagogika. Ponieważ od kategorii (A+ A, B+) zależy teraz wszystko (prowadzenie studiów, uprawnień doktorskie), absolutnie niezbędne jest posługiwanie się kryteriami absolutnymi (międzynarodowymi), a nie tylko zrelatywizowanymi do lokalnego podwórka.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2410	Art. 258	Pracownicy i studenci UW	Autorom ustawy zależało na (możliwości) likwidacji istniejącej struktury uczelni (wydziałów, instytutów) i zorganizowania jej na nowo. Prawdopodobnie przemawiały za tym personalne złe doświadczenia z nazbyt sztywnymi granicami między wydziałami,	Uwaga nieuwzględniona.

			ich autonomią finansową i swoistą autarkią. Stąd też postulat prowadzenia ewaluacji po dyscyplinach, a nie jednostkach organizacyjnych (wydziałach, instytutach). Ten „zamykanie” na wewnętrzną strukturę nie objął jednak Polskiej Akademii Nauk, gdzie podmiotem ewaluacji jest nadal instytut, a nie cała Akademia (a przecież to PAN jako całość jest odpowiednikiem uczelni, a nie pojedynczy instytut). Konsekwencje tej asymetrii są zasadnicze, dają bowiem jednostkom PAN znacznie większy komfort aniżeli podmiotom uczelnianym. Ten komfort dotyczy ewaluacji po dyscyplinach. W instytutach PAN podobnie jak na wydziałach uczelni pracują pracownicy reprezentujący różne dyscypliny. Socjologowie pracują w Instytucie Filozofii i Socjologii, ale także w Instytucie Nauk Politycznych. Psychologowie pracują w Instytucie Psychologii i w Instytucie Biologii Doświadczalnej. To samo dotyczy historyków i wielu innych dyscyplin. Ale, jak wynika z brzmienia ustawy, będą oni oceniani oddzielnie – w ramach swoich instytutów, bo to instytut jest jednostką, a nie cała akademia. To oznacza, że kierownictwo tych instytutów w pełni odpowiada za poziom reprezentowany przez swoich pracowników w danej dyscyplinie, ma nad nim kontrolę i może wpływać na swoich pracowników. Ponosi też odpowiedzialność za wynik ewaluacji. Co więcej, jeżeli pracowników w danej dyscyplinie jest mniej niż 12 – dyscyplina ta nie podlega ewaluacji.	
2411	Art. 258	Osoba fizyczna 42, Osoba fizyczna 128, Osoba fizyczna 129, Osoba fizyczna 130	Ustawa utrudnia prowadzenie badań interdyscyplinarnych i tworzenie interdyscyplinarnych zespołów. Proponowana ewaluacja jedynie po – z góry określonych - dyscyplinach utrudni interdyscyplinarność badań i tworzenie interdyscyplinarnych zespołów badawczych. Konieczność deklarowania przynależności do konkretnej dyscypliny nauki przez każdego pracownika uczelni jest czynnikiem, który utrudnia prowadzenie i uczciwe rozliczanie badań z pogranicza dziedzin, prowadzonych w ramach jednego zespołu. Postuluje się zatem aby możliwa była ocena grup dyscyplin (odpowiednio uśrednionych) bądź zespołów badawczych funkcjonujących w danej jednostce, co premiowałoby interdyscyplinarność.	Uwaga nieuwzględniona.
2412	Art. 258	Wydział Intermediów Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	Z projektu ustawy zniknęły niektóre pomysły obecne w konkursowych projektach, które – wyjątkowo - ocenialiśmy pozytywnie i oczekiwali na nie z nadzieją, jak – dla przykładu - dzielenie afiliacji. Mogła to być recepta na inny aspekt otwarcia się instytucji akademickich na siebie nawzajem, omijająca rafa zatrudnienia na wielu etatach a sprawiedliwie dzieląca dorobek naukowców, artystów i badaczy interdyscyplinarnych, łączników pomiędzy badaniami naukowymi a twórczością artystyczną – estetyków, filozofów, badaczy mediów, inżynierów, teoretyzujących czy też technologicznie zaawansowanych artystów... W obecnych strukturach jest niezwykle trudno znaleźć dla nich odpowiednie warunki pracy.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

2413	Art. 258	Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	Pomysł łączenia jednostek w ramach procesu ewaluacyjnego, któremu podlegać będą dyscypliny, wydaje się niewłaściwy dla szkół artystycznych. Specyfika poszczególnych wydziałów, a co za tym idzie, praktyki artystycznej realizowanej przez ich pracowników narzuca odmienny tryb i dynamikę pracy, odmienny dostęp do konkursów czy działań wystawienniczych. Warto również podkreślić, że bezwzględnie powinien zostać zachowany podział dziedziny sztuki na dyscypliny sztuk pięknych, projektowych i konserwacji i restauracji dzieł sztuki. Niewyobrażalna byłaby wspólna ewaluacja jednostek o tak odmiennym charakterze artystycznym i badawczym. Ilość dyscyplin artystycznych w nowej klasyfikacji OECD powinna pozostać taka sama jak dotychczas – powstanie jednej dyscypliny w obrębie sztuki to zdecydowanie za mało.	Uwaga nieuwzględniona.
2414	Art. 258-269	Komitety Nauk Prawnych PAN	Niepokój budzą proponowane w projekcie zasady oceny dorobku naukowego jednostek. Zgodnie z projektem i towarzyszącą mu dyskusją przy takiej ocenie wzrośnie waga parametrów bibliometrycznych. Według art. 258 ust. 6 pkt 2 publikacja w czasopiśmie ma być osiągnięciem naukowym tylko wtedy, gdy chodzi o czasopisma indeksowane w największych bazach międzynarodowych. W odniesieniu do monografii (art. 258 ust. 6 pkt 1 projektu) formułowany jest postulat określenia listy wydawnictw, które mają zostać uznane za spełniające wymóg zawarty we wskazanym przepisie. Już dziś wyniki ustalane w ramach oceny parametrycznej (tj. z istotnym wykorzystaniem bibliometrii) mogą niekiedy budzić poczucie nieadekwatności w naukach prawnych. Możliwość wprowadzania polskich czasopism prawniczych do największych baz międzynarodowych wydaje się bardzo ograniczona.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2415	Art. 258 i n.	Komitet Polityki Naukowej	Najsłabszym punktem projektu jest system ewaluacji nauki, który jest „nowy” tylko w sensie ponownego zdefiniowania. Projekt nie wprowadza jakościowej nowości ani nie kładzie nacisku na doskonałość naukową. Robi raczej wrażenie zrekonstruowania obecnego systemu, nie wykorzystując jednocześnie wieloletnich prac nad jego doskonaleniem. Szczególnie razi ograniczenie kryteriów oceny wyników niemal wyłącznie do publikacji, bez jednoznacznego odniesienia do najlepszych osiągnięć (doskonałości naukowej, która ma różny wymiar w różnych dyscyplinach naukowych). Deprecjonuje to m. in. całe obszary badań np. stosowanych, gdzie zasady konkurencji rynkowej ograniczają możliwości publikowania wyników. Projekt nie daje szansy uznania nawet olbrzymich osiągnięć na podstawie efektów praktycznych. W sytuacji braku faktycznie nowej koncepcji ewaluacji, proponuje się skupienie się na dostosowaniu obecnego systemu do zmian wnoszonych przez ustawę i modyfikowaniu go tylko tam, gdzie dostrzeżono jakieś jego istotne wady. Dlatego też w tym rozdziale nie proponuje się konkretnych korekt. Należy przestrzec przed niebezpieczeństwem powtórzenia tych z dotychczasowych roz-	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

		wiązań, które wykazywały dwie wady dające przeciwjakościowe efekty: po pierwsze stosowanie jednego uśrednionego systemu punktacji osiągnięć naukowych dla wszystkich dyscyplin, a po drugie znaczące spłaszczenie punktacji zachęcające do „produkcji” dużej ilości słabych lub przeciętnych dzieł naukowych jako bardziej opłacalnej niż publikowanie dzieł o znaczącym prestiżu i znaczącym oddźwięku, zwłaszcza międzynarodowym. Równocześnie sprawdzone i dobrze działające rozwiązania z dotychczasowego systemu ewaluacji nie powinny być pochopnie zmieniane o ile te zmiany nie będą znacząco projakościowe i znajdujące oparcie w konkluzjach dyskusji w ramach Narodowego Kongresu Nauki. Należy także zwrócić uwagę na przepisy, które powinny znaleźć się w przyszłym rozporządzeniu ustalającym zasady ewaluacji. Rekomenduje się uwzględnienie kryteriów oceny doskonałości naukowej wypracowanych przez grupę ds. doskonałości naukowej w ramach Narodowego Kongresu Nauki. Niezbędne jest wprowadzenie kryteriów bezpośrednio powiązanych z uznanymi kryteriami doskonałości naukowej, aby reforma nauki i szkolnictwa wyższego mogła mieć silne działanie projakościowe, w odróżnieniu od wcześniejszych rozwiązań zachęcających do działalności w kierunku zwielokrotnienia przeciętnych osiągnięć zamiast działalności w kierunku doskonałości naukowej: – uwzględnienie specyfiki poszczególnych dziedzin i dyscyplin – zwraca się uwagę na występowanie bardzo dużych różnic między dziedzinami i dyscyplinami. W szczególności występują różnice odnośnie względnej wagi między publikowaniem wyników prac badawczych a ich wdrażaniem w praktyce, dla gospodarki i społeczeństwa (np. duża waga patentowania wyników badań i ich wdrażania w gospodarce w naukach technicznych, a znikoma w większość nauk humanistycznych). Występują także ogromne różnice w sposobie publikowania wyników badań oraz w tym, w jaki sposób wpływ i oddźwięk publikacji świadczy o ich poziomie doskonałości (np. w wielu, ale nie we wszystkich dyscyplinach doskonałość naukowa objawia się przede wszystkim publikowaniem artykułów w prestiżowych czasopismach naukowych oraz w wysokim poziomie cytowań, w innych doskonałość naukowa wiąże się z publikowaniem monografii lub doniesień konferencyjnych oraz z zaproszeniami do wygłaszania odczytów, a na publikowanie w czasopismach i cytowania prac nie zwraca się uwagi). Dodatkowo występują różnice w publikowaniu prac autoryzowanych przez pojedyncze osoby, przez kilkusobowe zespoły, czy też przez wieloosobowe konsorcja międzynarodowe. Rekomenduje się opracowanie systemu ewaluacji, w tym oceny parametrycznej jednostek naukowych, który bierze pod uwagę te różnice i skutecznie promuje oraz docenia doskonałość naukową charakterystyczną dla poszczególnych dyscyplin i nie uśrednia w szkodliwy sposób kryteriów oceny między dyscyplinami (np. nie zachęca humanistów do patentowania wyników, a przyrodników do publikowania monografii zamiast artykułów);	
--	--	--	--

		– silne zróżnicowanie oceny punktowej prac różniących się poziomem doskonałości, odpowiednio dla danej dyscypliny – w razie zastosowania systemu oceny czasopism należy rozwarstwić punktację w taki sposób, aby opublikowanie jednej pracy „z wyższej kategorii” było znacznie bardziej doceniane niż opublikowanie kilku prac „z niższej kategorii”. Aby osiągnąć taki efekt różnica punktacji pomiędzy sąsiadującymi kategoriami powinna być co najmniej pięciokrotna. Należy zwrócić uwagę na różnice w docenianiu różnych typów publikacji w różnych dyscyplinach, przykładowo: w naukach humanistycznych najbardziej doceniać prestiżowe monografie, a w informatyce doceniać publikowanie w prestiżowych wydawnictwach konferencyjnych, natomiast nie stosować takiej samej punktacji w przypadku nauk przyrodniczych, gdzie opublikowanie monografii nawet w bardzo prestiżowym wydawnictwie lub opublikowanie zgłoszenia w ramach bardzo prestiżowej konferencji jest wielokrotnie łatwiejsze i wiąże się z o wiele mniejszym prestiżem niż opublikowanie artykułu w dobrym czasopiśmie; – w wielu dyscyplinach pożądaną jest ocenianie wartości poszczególnych publikacji za pomocą liczby cytowań. Średnia liczba cytowań charakterystyczna dla danej dyscypliny powinna być też stosowana do wyliczenia oceny punktowej czasopism, np. z użyciem FWCI (ang. Field-Weighted Citation Impact, Scopus), należy przy tym odejść od stosowania w ujednolicony sposób Impact Factor, którego wartości drastycznie różnią się między dyscyplinami, a w niektórych dyscyplinach są bez znaczenia; – stosowanie oceny eksperckiej (zwłaszcza z uwzględnieniem ekspertów zagranicznych) wszędzie tam, gdzie jest to odpowiednie. Ocena ekspercka jest szczególnie istotna dla tych dyscyplin, gdzie wyników badań nie można publikować, ze względu na wymagania biznesowe oraz tych dyscyplin, dla których nie występują łatwe do zastosowania liczbowe kryteria oceny; – uproszczenie kryteriów liczbowych oceny w ramach poszczególnych dyscyplin. Znaczące zredukowanie katalogu różnorodnych drobnych osiągnięć, za które przyznaje się punkty. Całkowite zaniechanie lub przynajmniej zminimalizowanie do najniższej ryczałtowej wartości (np. 1 punkt) oceny publikacji i innych osiągnięć naukowych, które nie mają charakteru doskonałości naukowej. Skupienie punktacji i przyznanie wysokiej wagi i wysokiej oceny prestiżowym publikacjom takiego typu, jaki jest charakterystyczny dla danej dyscypliny oraz innym znaczącym efektom działalności naukowej. W tym kontekście np. patenty powinny być brane pod uwagę (w tych dyscyplinach, gdzie jest to istotne), ale dopiero po wdrożeniu udokumentowanym fakturami; – odpowiednie docenienie prac wieloautorskich w tych dyscyplinach, gdzie współpraca wielu autorów (często wielośrodkowa i międzynarodowa) jest typowa dla prac o wysokim poziomie doskonałości naukowej. Zaleca się ostrożność przy formułowaniu kryteriów oceny prac wieloautorskich w tych dyscyplinach, gdzie prace z dużą liczbą autorów	
--	--	--	--

			nie są powiązane z doskonałością naukową i gdzie zbyt wysokie punktowanie prac wieloautorskich może prowadzić do patologii takich jak wzajemne dopisywanie się do artykułów.	
2416	Art. 258 i n.	Osoba fizyczna 71	Nie ulega wątpliwości, że <i>Konstytucja dla Nauki</i> powinna mieć solidne podstawy naukowe. Tak jednak nie jest w kluczowym jej elemencie, jakim jest ewaluacja dokonań naukowych. 1) Otóż jak dobrze wiadomo zawodowym <i>badaczom naukometrii na całym świecie</i> nie istnieje żadna <i>zasada dziedziczenia prestiżu</i>, zgodnie z którą <i>artykuł jest wart tyle, ile czasopismo, w którym jest opublikowany a książka jest warta tyle, ile wydawnictwo ją wydające</i> (odsylam do obszernych opracowań przeglądowych tego tematu, zob.: Kokowski 2015b; 2015c; 2015d; 2015e, s. 32). 2) Natomiast prawdą jest, że od lat tak formułowaną <i>zasadę dziedziczenia prestiżu</i> promuje lobby właścicieli baz międzynarodowych indeksacyjnych (takich jak np.: Science Citation Index, Journal Citation Reports, ..., oraz Scopus) i naukowych wydawnictw biznesowych, które czerpią wielkie zyski z <i>wysoko płatnego</i> modelu „otwartego dostępu” publikacji (nie wolno go mylić z jego przeciwieństwem <i>darmowym modelem otwartego dostępu</i>). 3) Znana jest też inna zasada: „Great research may be published anywhere and in any language” (Cook et al. 2009) [To teza 74 redaktorów najważniejszych na świecie czasopism z zakresu historii nauki, techniki i medycyny] (Kokowski 2015c, s. 177; 2015e, s. 32). 4) Jak dobrze wiadomo zawodowym <i>badaczom naukometrii na całym świecie</i> nie istnieje <i>jedna jedyna uznana międzynarodowa baza bibliograficzna</i>, jest ich więcej, należą do nich m.in. Scopus i Journal Citation Reports (w naukach medycznych, ścisłych, przyrodniczych), DOAJ (czasopisma otwartego dostępu z różnych nauk), ERIH Plus (w naukach humanistycznych i naukach społecznych). (Zawodowi badacze naukometrii wiedzą jednak, że <i>nie istnieje baza idealna</i>.) 5) Jak dobrze wiadomo zawodowym <i>badaczom naukometrii na całym świecie</i> nie wolno posługiwać się bazami indeksacyjnymi w ewaluacji badań naukowych, o ile wewnętrzne nasycenie publikacjami z danej dziedziny w bazie jest mniejsze niż 50% (tzn. gdy mniej niż 50% cytowanych pozycji bibliograficznych, zamieszczonych w publikacjach, które zostały włączone do bazy indeksacyjnej, odwołuje się do publikacji zamieszczonych w takiej bazie). Otóż w przypadku nauk humanistycznych i społecznych wewnętrzne nasycenie publikacjami bazy Web of Science i bazy Scopus jest znacznie mniejsze niż 50%. Dlatego w przypadku nauk humanistycznych i społecznych bazy Web of Science (w tym Journal Citation Reports (JCR)) i Scopus nie powinny odgrywać decydującej roli w ocenie czasopism nauk humanistycznych i społecznych w Polsce (zob. Kokowski 2017, s. 3;	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

		2015c, ss. 149–151). 6) Jak dobrze wiadomo <i>zawodowym badaczom naukometrii na całym świecie</i>, obok uznanych międzynarodowych baz bibliograficznych istnieją również uznane bazy krajowe (w różnych krajach), co wiąże się z powszechnie znanym faktem, iż międzynarodowe bazy bibliograficzne (z wyjątkiem obszaru języka angielskiego) są nadal niereprezentatywne i stronnicze (dziedzinowo, językowo oraz geograficznie), co szczególnie odnosi się do nauk humanistycznych i nauk społecznych. Co za tym idzie, zrealizowanie pomysłu deprecjacji aktualnej listy B (poprzez przyznanie minimalnego ryczału punktowego i zablokowanie możliwości wykorzystywania takich publikacji w przewodach na stopień doktora i doktora habilitowanego oraz tytuł profesora itp.) w naukach humanistycznych i naukach społecznych byłoby działaniem na szkodę tych nauk (zob. Kokowski 2015c). 7) Standardowy mechanizm włączania nowych czasopism do bazy Scopus czy bazy Journal Citation Reports zależy od zliczania cytowań jakie uzyskało dane czasopismo w czasopismach już znajdujących się w takiej bazie. Oznacza to, że polskie czasopisma humanistyczne i społeczne mają małą szansę na włączenie do tych baz, gdyż aktualnie w tych bazach jest nikła liczba polskich czasopism humanistycznych i społecznych. Nie musi to wcale oznaczać, że czasopisma te są bezwartościowe i nie wnoszą pozytywnego wkładu w rozwijanie nauki. 8) Baza Scopus, obok standardowego mechanizmu włączania nowych czasopism, przyjęła też niestandardowy mechanizm włączania nowych czasopism humanistycznych do tej bazy. W 2009 roku i 2011 roku do bazy tej (bez przeprowadzenia procedury ewaluacyjnej) zostały włączone czasopisma z listy ERIH (pierwotna lista z 2008–2009 roku i skorygowana lista z 2011 r.) (zob. Meester 2013). 9) Odnośnie pomysłu połączenia dawnej listy A (czasopism indeksowanych w Web of Science) z listą C (czasopism zamieszczonych w ERIH), należy zauważyć, iż po zamknięciu z powodów merytorycznych bazy ERIH z dniem 9 czerwca 2014 r., nie jest dalej uprawnione odwoływanie się do zawartości tej bazy, lecz wyłącznie jej prawnego sukcesora – ERIH Plus. Stąd wszelkie promowanie czasopism z listy ERIH po 9 czerwca 2014 r. jest bezprawne, a jednocześnie dzieje się z naruszeniem praw czasopism włączonych do ERIH Plus, które wcześniej nie były włączone do bazy ERIH (stanowisko to zostało skonsultowane z twórcami ERIH i ERIH Plus). Warto tu dodać, że to właśnie MNiSW polecało wydawcom polskich czasopism podejmowanie starań o włączenie tych czasopism do ERIH, a później do ERIH Plus. Tak więc konsekwentne pomijanie ERIH Plus przez MNiSW jest niewłaściwym działaniem (więcej na ten temat zob. Kokowski 2017, s. 2; 2015b, ss. 129–130). Postulaty:	
--	--	--	--

			1) Zamiast jednej uznanej międzynarodowej listy referencyjnej czasopism, należy uznać kilka takich list: Scopus, Journal Citation Reports, DOAJ (dla czasopism otwartego dostępu), ERIH Plus (dla czasopism humanistycznych i społecznych bez wyznaczonego IF), etc. (zob. Kokowski 2017; por. też Kokowski 2015a). 2) Należy zachować listę B czasopism krajowych (w szczególności dotyczy to nauk humanistycznych i nauk społecznych). Punktacja listy krajowej – w przypadku specjalizacji związanych z kulturą polską (filologia polska, historia Polski, historia nauki polskiej itp.), w których jesteśmy ekspertami w skali światowej – nie może odbiegać od punktacji listy A, bo w przeciwnym przypadku oznaczałoby to deprecjację polskiej kultury przez polskie ministerstwo, co byłoby sprzeczne z <i>Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej</i> i ustawą o ochronie języka polskiego (zob.: Kokowski 2014a; 2015a; 2015b, s. 130; 2015e, s. 30). 3) Na liście renomowanych wydawców książek naukowych, należy stworzyć listę A (międzynarodową) i B (krajową). Punktacja listy krajowej – w przypadku specjalizacji związanych z kulturą polską (filologia polska, historia Polski, historia nauki polskiej itp.), w których jesteśmy ekspertami w skali światowej – nie może odbiegać od punktacji listy A, bo oznaczałoby to deprecjację polskiej kultury przez polskie ministerstwo, co byłoby sprzeczne z <i>Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej</i> i ustawą o ochronie języka polskiego (opisałem to zagrożenie w: Kokowski 2014a; 2015b, s. 130). 4) Punktacja za <i>wartościową</i> monografię musi być znacznie większa niż za <i>wartościowy</i> artykuł, co szczególnie dotyczyć powinno nauk humanistycznych i nauk społecznych (zob. Kokowski 2014a; 2015a; 2015b, s. 130). 5) W przypadku specjalizacji związanych z kulturą polską (filologia polska, historia Polski, historia nauki polskiej itp.), w których jesteśmy ekspertami w skali światowej, w wymogach na stopnie doktora, doktora habilitowanego itp., należy zrezygnować z wymogu publikacji na liście A, a dodać wymaganie publikowania artykułów i monografii, odpowiednio w renomowanych polskich czasopismach i w renomowanych polskich wydawnictwach (por. Kokowski 2015a; 2015b, s. 130). 6) Należy aktywnie promować model otwartego dostępu (szczególnie darmowy wariant) oraz rozwój technologiczny i wiedzę technologiczną (know-how) polskich wydawnictw naukowych, w tym perfekcyjną znajomość problematyki metadanych publikacji elektronicznych (gdyż odgrywa to kluczową rolę we właściwym rozpowszechnieniu publikacji w Internecie). Spowoduje to, iż coraz większa liczba polskich czasopism naukowych znajdzie się w uznanych międzynarodowych bazach indeksacyjnych i coraz większa liczba książek naukowych (napisanych po polsku lub w innych językach) zostanie opublikowanych na wysokim poziomie wydawniczym (por.: Kokowski 2015e).	
2417	Art. 258 i 260	Uniwersytet	Proponowane nowe zasady oceny dorobku naukowego (art. 258, art. 260 projektu ustawy)	Uwaga nieuwzględniona.

		Jagielloński	Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce) zakładają uwzględnianie opracowań publikowanych w czasopismach znajdujących się w międzynarodowych bazach czasopism o największym zasięgu oraz wydawnictwach o uznanej renomie. Wątpliwości budzi proponowane „dziedziczenie prestiżu”, niejasne kryteria oceny czy wydawnictwo jest „uznane”. Tworzenie nowej listy czasopism uwzględniać powinno ponadto specyfikę nauk humanistycznych i społecznych poprzez stworzenie dla nich warunków do rozwoju takich czasopism na polskim rynku (zapewne potrwa to jakiś czas). Np. w wypadku nauk prawnych renomowane czasopismo „Państwo i Prawo”, „Czasopismo Prawno-Historyczne”, a także wysoko punktowane na obecnej liście „Krakowskie Studia z Historii Państwa i Prawa” mogą stracić pozycję lidera mimo wciąż wysokiej renomy w środowisku. Uznane wydawnictwa o międzynarodowym zasięgu w wypadku nauk prawnych to obecnie zagraniczne koncerny głównie wydawnicze, nastawione często na komercyjne zyski, nowe zasady oceny samych wydawnictw mogą spowodować likwidację i wyparcie z rynku wydawniczego np. wydawnictw uczelnianych o profilu stricte naukowym.	Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2418	Art. 258, art. Art. 260, art. 262	Uniwersytet Łódzki (KRASP)	Zasady ewaluacji jednostek naukowych prowadzą wprost do petryfikacji zastanej kondycji uczelni, nie dając jej w praktyce możliwości poprawy oceny w przyszłości. Ograniczenia, jakie wprowadza się dla uczelni, które w poszczególnych dyscyplinach uzyskały kategorię niższą niż A, choćby w zakresie swobody kształcenia i prowadzenia badań, czynią iluzoryczną możliwość poprawy ich statusu w kolejnej ocenie. Powiązane z tym zasady finansowania kazań takiej uczelni, w perspektywie dwóch kolejnych ocen, przekształcić się z akademickiej w zawodową. Jest to wyraz tendencji do koncentrowania środków finansowych na naukę w kilku zaledwie ośrodkach akademickich w Polsce. Trzeba bowiem widzieć tę regulację łącznie z zasadami przyznawania dotacji podstawowej. Jest ona w dużej mierze uzależniona od średniej oceny parametrycznej uczelni. Wydziały (dyscypliny) dobre, a nawet wybitne, na słabszych uczelniach nie będą mogły się rozwijać ze względu na niższą średnią ocenę uczelni, a tym samym mniejsze środki finansowe. Spowoduje to w okresie kilku lat odejście najlepszych uczonych ze słabszych uczelni, zamiast umacniać ich pozycję i wpływ na rozwój badań i kształcenia uczelni macierzystej. Stwarza to również ryzyko odpływu kadry naukowej za granicę, a także ogranicza możliwość rozwoju słabszych ekonomicznie miast i regionów. Zasady ewaluacji w dziedzinach i dyscyplinach stanowią poważne zagrożenie dla badań i kształcenia o charakterze interdyscyplinarnym, od których także zależy wzrost innowacyjności. Wprowadzenie takich zasad ewaluacji to ograniczenie możliwości rozwoju wielu uczelni, które przyjęły interdyscyplinarny model działalności i z sukcesem realizują go od lat. Może doprowadzić do obniżenia jakości badań i kształcenia oraz osłabienia współpracy między uczelniami na poziomie krajowym i międzynarodowym.	Uwaga nieuwzględniona.

2419	Art. 258 ust. 3	Centrum Badań i Innowacji Pro-Akademia	Proponuje się następującą zmianę brzmienia: „Ewaluację przeprowadza się w ramach dyscypliny w podmiocie zatrudniającym według stanu na dzień 1 stycznia roku, w którym przeprowadza się ewaluację, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy co najmniej 12 pracowników na stanowiskach badawczych i badawczo-dydaktycznych prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie”. Zmiana polega na wykreśleniu wymogu zatrudniania co najmniej 12 pracowników na stanowiskach badawczych i badawczo-dydaktycznych <u>w jednej dyscyplinie</u>. Wprowadzona zmiana ma na celu zachowanie wolności naukowej instytucji tworzących system szkolnictwa wyższego i nauki, które nie powinny być systemowo motywowane do prac badawczych w obrębie jednej dyscypliny naukowej, w celu zachowania możliwości poddania się ewaluacji. Aktualne brzmienie prowadziłoby do braku możliwości oceny jednostek niejednorodnych, prowadzących prace interdyscyplinarne. Najprawdopodobniej nie mogłyby zostać poddane ewaluacji m.in. następujące jednostki niejednorodne, zatrudniające mniej niż 24 osoby (przyjęto po 12 osób w 1 obszarze naukowym): • Centrum Badań i Innowacji Pro-Akademia, • Fundacja Partnerstwa Technologicznego TECHNOLOGY PARTNERS, • Instytut BioInfoBank, • Instytut Europy Środkowo-Wschodniej, • Państwowy Instytut Naukowy - Instytut Śląski w Opolu. Komitety Ewaluacji Jednostek Naukowych przyznał wszystkim ww. jednostkom niejednorodnym w 2017 roku co najmniej kategorię B (poziom zadawalający). Alternatywnie, jeśli ww. uwaga nie zostanie uwzględniona, sugerujemy rozważenie obniżenia liczby etatów w obrębie jednej dyscypliny z 12 do 5 etatów w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy, co umożliwi prowadzenie oceny również mniejszych jednostek naukowych, które nie powinny być <i>de facto</i> wykluczane z systemu nauki i szkolnictwa wyższego tylko z uwagi na to, że zatrudniają małą liczbę pracowników na stanowiskach badawczych i badawczo-dydaktycznych w jednej dyscyplinie naukowej.	Uwaga nieuwzględniona.
2420	Art. 258 ust. 3	Rada Główna Instytutów Badawczych	„Ewaluacja przeprowadzana w ramach dyscypliny w podmiocie” powinna uwzględniać specyfikę instytutów badawczych.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2421	Art. 258 ust. 3	KEJN	KEJN pozytywnie ocenia wprowadzenie ewaluacji w ramach dyscyplin. Wyraża pogląd, że lista tych dyscyplin powinna być sformułowana zgodnie ze standardami międzynarodowymi i deklaruje udział w opracowaniu projektu listy. KEJN uważa, że liczba pracowników uzasadniająca ewaluację dyscypliny w uczelni lub instytucji nie powinna być, określona w ustawie (art. 258 ust. 3 projektu). W tym miej-	Uwaga nieuwzględniona.

			scu ustawa powinna zawierać jedynie upoważnienie (normę kompetencyjną) dla Ministra do określenia tej liczby w drodze rozporządzenia.	
2422	Art. 258 ust. 3	Komitety Polityki Naukowej	Ewaluacja w ramach całej uczelni może wywoływać problemy. Jeżeli dyscyplina naukowa jest w uczelni uprawiana w wielu jednostkach naukowych, a jakość działalności naukowej w tych jednostkach jest różna, to tylko od przepisów w statutach uczelni zależeć będzie podział środków finansowych na jednostki. Problemem może być także wypracowanie rozsądnej metody podziału środków dla jednostek uprawiających kilka dyscyplin nauki. Z drugiej jednak strony, zagwarantowanie w ustawie, aby podział środków na jednostki naukowe był proporcjonalny do ich wkładu w kategoryzację dyscypliny, wydaje się przeciwne duchowi zwiększenia autonomii uczelni i swobody działania rektora.	Uwaga nieuwzględniona.
2423	Art. 258 ust. 3	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Zgodnie z ideą centralizacji władz i uprawnień ma nastąpić przeniesienie uprawnień do nadania stopni doktora i doktora habilitowanego na uczelnię. Związane jest to z oceną dokonywaną w skali uczelni w odniesieniu do dyscyplin. Ocena badań naukowych dokonywana w dyscyplinach w ramach całej uczelni rodzi bardzo poważne obawy. Kto będzie zaliczany do prowadzenia badań w ramach jednej dyscypliny? Realnie prowadzący badania w dyscyplinie, czy posiadający dyplom doktora - doktora habilitowanego z zakresu dyscypliny? Moje doświadczenia w toku bieżącej procedury parametryzacji dowodzą, że urzędnicy - w tym pracownicy naukowcy - skłonni są wybrać rozwiązania najprostsze, co oznacza zaliczanie do grona jednej dyscypliny pracowników różnych jednostek, o różnych kulturach pracy i podejściu do badań naukowych i ich upowszechniania. Jeśli zaś przyjąć założenie wnikania w badania - kto będzie oceniał, czy X lub Y rzeczywiście prowadzi badania z historii społecznej, czy raczej z socjologii? To istotne kwestie, bowiem decydować będą o przyszłości całych dyscyplin, szkół doktorskich, programów kształcenia na uczelni. Ustawa w bieżącym kształcie pomija te problemy milczeniem.	Uwaga nieuwzględniona.
2424	Art. 258 ust. 3	Pracownicy i studenci UW	Podobnie jak w instytutach PAN, na uczelniach przedstawiciele różnych dyscyplin rozsiadają się po różnych wydziałach, ale w wielu z nich pełnią jedynie funkcje pomocnicze, dydaktyczne, dodatkowe, często bez dużego dorobku naukowego. Nie można ich wyłączyć z ewaluacji, gdyż podmiotem jest cała uczelnia, a więc liczba przekracza 12. Połączenie tych osób z głównym „trzonem” danej dyscypliny reprezentowanej na podstawowym dla niej wydziale może doprowadzić do obniżenia kategorii nawet bardzo dobrej jednostki. Co więcej osoba odpowiadająca za tę jednostkę (dziekan, kierownik katedry czy instytutu) jest w sytuacji otrzymania takiego kukulczego jaja całkowicie bezradny – pomimo osiągnięć jego zespołu wynik ewaluacji może być zły i kompletnie nieadekwatny do rzeczywistości. Zostanie on pozbawiony kontroli nad wynikami. Trudno się w tym dopatrzeć kroku projakościowego.	Uwaga nieuwzględniona.
2425	Art. 258 ust. 3	Dziekan i Pro-	Pewien niepokój budzi też zaproponowany mechanizm ewaluacji jakości działalności	Uwaga nieuwzględniona.

		dziekani Wydziału Biotechnologii Uniwersytetu Wrocławskiego	naukowej. Ewaluacja będzie bowiem przeprowadzana w ramach dyscypliny naukowej, a nie wedle jednostek organizacyjnych uczelni, jak dotychczas. Niestety, nie podano nawet propozycji dyscyplin, wiadomo tylko, że ma być ich mniej. Wobec tego pracownicy uczelni nie wiedzą w jakiej dyscyplinie będą oceniani, ani kto będzie w tej samej ocenianej grupie. Obecnie rozwój naukowy wydziałów (przynajmniej tych dobrych) był w dużej mierze kształtowany potrzebami dydaktycznymi, gdyż zatrudniano nowe osoby, po to by uzupełnić potrzeby dydaktyczne na prowadzonych przez wydział kierunkach studiów. Przy proponowanych zmianach planowanie jakiegось strategii rozwoju naukowego i dydaktycznego jest niemożliwe.	
2426	Art. 258 ust. 3	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	W związku z tym, że według klasyfikacji OECD liczba dziedzin i dyscyplin dla uczelni wąskoprofilowych jest nieliczna, proponuje się dodanie definicji dziedzina i dyscyplina. Pozwoli to ww. uczelniom na spełnienie wymogów ustawy, gdzie zasadniczym elementem uprawniającym do pełnej działalności jest liczba posiadanych dziedzin i liczba dyscyplin. Z tychże względów zasadnym jest dodanie słowniczka, a w nim zapisu, że uczelnia posiada daną dyscyplinę, jeżeli według stanu na dzień 1 stycznia roku, zatrudnia w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy co najmniej 12 pracowników na stanowiskach badawczych i badawczo-dydaktycznych prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie.	Uwaga nieuwzględniona.
2427	Art. 258 ust. 3	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Brak zapisu, w jaki sposób nastąpi ustalenie kategorii dla uczelni w ramach dyscyplin po obecnej kategoryzacji, która dotyczyła wydziałów.	Uwaga wyjaśniona. Przepisy przejściowe przewidują, że decyzje w sprawie przyznania kategorii naukowych wydane na podstawie przepisów dotychczasowych zachowują moc do zakończenia kolejnej ewaluacji i w przypadku uczelni w prawa podstawowych jednostek organizacyjnych wynikające z posiadanych kategorii naukowych wstępuje uczelnia jako całość.
2428	Art. 258 ust. 3	Wojewoda Lubelski, Społeczna Rada ds. Nauki i Szkolnictwa Wyższego przy	Zasady ewaluacji w dziedzinach i dyscyplinach spowodują istotne zagrożenie dla prowadzenia badań i kształcenia o charakterze interdyscyplinarnym. To zaś może doprowadzić do obniżenia jakości badań i kształcenia.	Uwaga nieuwzględniona.

		Województwo Lubelskie		
2429	Art. 258 ust. 3 i ust. 8	Konfederacja Lewiatan	Art. 258 ust. 3 i ust. 8: konieczne jest uszczegółowienie relacji między wskazanymi przepisami. Z ust. 3 wynika, że pracownik badawczy lub badawczo-dydaktyczny może stanowić „minimum naukowe” dla celów ewaluacji naukowej tylko w jednym podmiocie i w ramach jednej dyscypliny. Czy w takim wypadku konieczne jest składanie przez takiego pracownika oświadczeń, o których mowa w ust. 8? Z treści przepisu nie wynika w jakich okolicznościach znajduje zastosowanie art. 258 ust. 8.	Uwaga uwzględniona.
2430	Art. 258 ust. 3 i 6, art. 260 ust. 2	KEJN	KEJN wyraża opinię, że szczegółowe przepisy ustawy dotyczące kryteriów procesu ewaluacji (np. art. 258 ust. 3 i 6, art. 260 ust. 2 projektu) powinien zastąpić przepis stanowiący tylko normę kompetencyjną do określenia przez ministra szczegółowych kryteriów oceny osiągnięć naukowych i badawczo-rozwojowych. Regulacja ustawowa powinna konkretyzować udzielaną kompetencję w ten sposób, że: 1) przy określaniu kryteriów oceny jakości działalności naukowej, zarówno podmiotów instytucjonalnych, jak i pracowników, Minister powinien wziąć, pod uwagę dostępne i zgodne ze standardami międzynarodowymi metody weryfikacji oddziaływania wyników badań naukowych prezentowanych publicznie (nie tylko w formie artykułów w czasopiśmie, czy książek-monografii); 2) wydawane na podstawie takiej normy kompetencyjnej rozporządzenia powinny wchodzić w życie nie wcześniej niż rok od dnia ich ogłoszenia; 3) przepisy przejściowe rozporządzeń wydawanych na podstawie takiej normy kompetencyjnej powinny zapewnić proporcjonalne uwzględnienie osiągnięć ocenianych zgodnie z przepisami obowiązującymi w chwili dokonywania zmian kryteriów oceny; 4) uznaje za celowe zastąpienie normy, zgodnie z którą w skład KEN ma wejść po 4 przedstawicieli poszczególnych dziedzin (art. 267 ust. 2 pkt. 1 projektu), bardziej elastyczną zasadą przewidującą powoływanie w skład KEN od 3 do 6 przedstawicieli z każdej dziedziny; 5) proponuje poszerzenie możliwości zgłaszania przez uczelnie, instytuty PAN i instytuty badawcze kandydatów do KEN w ten sposób, aby było możliwe zgłoszenie co najmniej jednej osoby w każdej dyscyplinie, w zakresie której instytucja posiada kategorię naukową A+ albo A.	Uwaga nieuwzględniona.
2431	Art. 258 ust. 4	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Osoba zatrudniona w więcej niż jednej jednostce naukowej nie powinna być zobligowana do wyboru tylko jednej z nich. W każdej jednostce może bowiem prowadzić badania w innej dyscyplinie i powinien mieć możliwość podzielić swój dorobek pomiędzy zatrudniającą ją uczelnię.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2432	Art. 258 ust. 4	KRAUM, Pomorski Uni-	Oświadczenie pracowników badawczych lub badawczo-dydaktycznych powinno zawierać wyłącznie deklarację dyscypliny, w której pracownik prowadzi badania, a nie być	Uwaga nieuwzględniona.

		wersytet Medyczny	formalną zgodą na zaliczenie go do liczby osób prowadzących działalność naukową. Każda osoba na ww. stanowiskach ma obowiązek realizować ścieżkę naukową w swojej pracy akademickiej, powinna więc być automatycznie zaliczana do liczby N. Oświadczenie o zgodzie powinni składać tylko pracownicy dydaktyczni oraz techniczni, którzy deklarowaliby chęć prowadzenie badań mimo, iż nie posiadają tego w swoim zakresie obowiązków.	
2433	Art. 258 ust. 4	UMCS, Wydział Filozofii i Socjologii, Instytut Filozofii	Kwestia przynależności pracownika do danej dyscypliny naukowej powinna mieć umocowanie instytucjonalne w postaci przynależności do jednostki prowadzącej badania naukowe i studia w danej dyscyplinie. Jedynie takie instytucjonalne powiązanie umożliwia uniknięcie dowolności w składanych deklaracjach, daje podstawę do wpływania jednostki naukowej na poziom prowadzonych badań i jakość kształcenia oraz odpowiedzialność za prowadzone kierunki studiów. Jest to kwestia niezmiernie istotna dla parametryzacji jednostek naukowych.	Uwaga nieuwzględniona.
2434	Art. 258 ust. 4 i 7	Osoba fizyczna 3	Wątpliwości budzi możliwość złożenia tylko w ramach jednej dyscypliny oświadczenia upoważniającego zaliczenie pracownika do liczby pracowników warunkującej przeprowadzenie w danym podmiocie ewaluacji jakości działalności naukowej. Każdą publikację można do jakiejś dyscypliny przypisać, ale dlaczego ograniczać człowieka? Mam w laboratorium humanistów, psychologów, fizyków, informatyków (plus jedną filolożkę bo zajmujemy się rozwojem zdolności językowych) i z wszystkimi aktywnie pracuję, ale mam się zadeklarować jako przedstawiciel jednej dyscypliny. To będzie czysta fikcja. Nie widzę powodu by nie można było publikacji danej osoby przypisać do różnych dyscyplin i tym samym wspierać kilka dyscyplin, zwłaszcza jeśli ktoś kieruje katedrą w interdyscyplinarnych dziedzinach, mając doktorantów zajmujących się różnymi dyscyplinami, starając się je łączyć. W art. 258 ust. 7 osiągnięcia mogą być wykazywane w dwóch dyscyplinach, chociaż naukowiec musi być przypisanym do jednej dyscypliny. W ten sposób Khanemanów, Moserów czy Simonów się nie doczekamy. Takie rozwiązanie nie pomoże w promowaniu nauki wychodzącej poza ustaloną dyscyplinę.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2435	Art. 258 ust. 5	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Osiągnięcia, o których mowa w ust. 5, może stanowić: 1) monografia naukowa wydana przez wydawnictwo publikujące recenzowane monografie naukowe; 2) artykuły naukowe opublikowane w czasopiśmie naukowym, ujętym w indeksowanych, międzynarodowych bazach czasopism naukowych o największym zasięgu.” Nie pojawia się jednak szczegółowa definicja „czasopism o największym zasięgu”. Co więcej w związku z planowanymi zmianami w szkolnictwie wyższym dnia 11 września br. na stronie MNiSW ukazała się informacja dotycząca nieprzeprowadzenia oceny czasopism naukowych w 2017r. Pojawiają się również informacje o zmianach w liście B	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			czasopism MNiSW, które są szczególnie ważne dla nauk humanistycznych i społecznych. Uwzględniając zapisy proponowanej ustawy dotyczące tworzenia nowej listy czasopism punktowanych oraz zawieszanie oceny istniejących czasopism, trudno w sposób przemyślany podejmować decyzje dotyczące publikacji naukowych. Wątpliwości budzi również zapis o monografiach naukowych wydawanych przez indeksowane wydawnictwa naukowe. Brak kryteriów wyłaniania wydawnictw, które znajdą się na liście ministerialnej, a tym samym wydane w nich publikacje uzyskają punkty w planowanej na rok 2021r. ewaluacji, mogą utrudniać podejmowanie decyzji publikacyjnych.	
2436	Art. 258 ust. 6	Instytut Slawistyki PAN, Instytut Rozwoju Wsi i Rolnictwa PAN oraz Instytut Badań Literackich PAN	Propozycja rozważenia następujących rozwiązań: zrealizowanie wielokrotnie stawianego postulatu podniesienia w ocenie ewaluacyjnej wartości prac słownikowych, bibliograficznych i encyklopedycznych, opracowywanych przez duże zespoły naukowe.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2437	Art. 258 ust. 6	Osoba fizyczna 77	A patenty, kluczowe opracowania aplikacyjne (wdrożenia), recenzowane publikacje w materiałach renomowanych konferencji / kongresów?	Uwaga częściowo uwzględniona.
2438	Art. 258 ust. 6	Radcy Prawni PAN	Ustawa przewiduje wąski katalog osiągnięć, które obejmuje ewaluacja.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2439	Art. 258 ust. 6	Rada Kuratorów Wydziału IV Nauk technicznych PAN	W przepisach obecnego art. 258 istnieje zasadnicza luka oraz sprzeczność, w szczególności w odniesieniu do ewaluacji w dziedzinie nauk technicznych. W dziedzinie nauk technicznych, gdzie naukowiec-inżynier poszukuje nowych rozwiązań, stara się stworzyć coś, czego jeszcze nie zrobiono, największe osiągnięcie stanowi nowe dzieło inżynierskie: projekt i prototyp urządzenia lub konstrukcji, nowy system oprogramowania, nowy produkt który uzyskał uznanie rynku. Publikacje, choćby najlepsze, stanowią w przypadku nauk technicznych osiągnięcie wtórne, towarzyszące osiągnięciu w postaci wspomnianego dzieła. Ponadto, wedle zapisu art. 260 ust 1., podstawowym kryterium ewaluacji jest, poza poziomem naukowym i efektami działalności naukowej „3) wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki.”. Wpływu tego nie da się jednak ustalić na podstawie wykazu osiągnięć ujętego w obecnym zapisie art. 258 ust. 6. Stąd również z tego względu konieczne jest odpowiednie rozszerzenie tego wykazu osiągnięć.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2440	Art. 258 ust. 6	Osoba fizyczna 71	Punktacja za wartościową monografię musi być znacznie większa niż za wartościowy artykuł, co szczególnie dotyczyć powinno nauk humanistycznych i nauk społecznych (zob. Kokowski 2014a; 2015a; 2015b, s. 130).	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

2441	Art. 258 ust. 6	Osoba fizyczna 58	Przepis wprowadza instytucje „monografii naukowej wydanej przez wydawnictwo publikujące recenzowane monografie” (dalej monografia) oraz „artykułu naukowego opublikowanego w czasopiśmie naukowym, ujętym w indeksowanych, międzynarodowych bazach czasopism naukowych o największym zasięgu” (dalej artykuł), zaś art. 260 ust. 2 nadaje ministrowi uprawnienie tworzenia ich wykazów wraz z liczbą punktów uwzględniających renomę wydawcy lub czasopisma. Niewątpliwie, intencje autorów projektu są zrozumiałe i uzasadnione, jednak wydają się ograniczać wyłącznie do chęci imitowania zachodniej wizji komunikacji naukowej, podczas gdy dekady zapóźnień powodują, że polska nauka potrzebuje innowacji. Takim impulsem, promowanym przez Komisję Europejską, jest publikowanie wyników badań w wolnym dostępie – wprowadzenie w ustawie dodatkowego (premiowanego) kryterium otwartości dostępu do czasopisma umożliwiłoby wykorzystanie Directory of Open Access Journals (DOAJ) jako jednej z międzynarodowych baz będących podstawą wykazu. Ponadto, wskazałoby priorytetowy kierunek rozwoju polskiej nauki na najbliższe dekady. Ustawa deleguje wiele do późniejszych aktów wykonawczych. Istotnym jest przeprowadzenie dokładnej analizy potencjalnych konsekwencji proponowanego kierunku zmian – kierowanie się wyłącznie renomą wydawnictwa i czasopisma (impact factorem) może paradoksalnie prowadzić do kilku negatywnych zjawisk. Wynikają one głównie z modelu marketingowego realizowanego przez zagranicznych wydawców, ukierunkowanego na maksymalizację zysków z dystrybucji wyników badań. Proponowane zmiany oznaczać będą zmniejszenie atrakcyjności polskich wydawnictw, a przez to skutkować muszą dalszym odpływem polskich autorów do tytułów zagranicznych. Możliwymi do przewidzenia konsekwencjami są: • Relatywny wzrost kosztów zakupu publikacji polskich autorów, który skutkować będzie realnym zmniejszeniem budżetu bibliotek naukowych oraz zmniejszeniem dostępności wyników badań polskich autorów dla polskiego czytelnika. • Zamknięcie polskich wydawców w pułapce ograniczonego rozwoju, w której ze względu na ograniczony prestiż publikacji nie będą w stanie zachęcić autorów prac o wysokiej jakości naukowej, których publikacje podniosłyby prestiż tytułu lub wydawnictwa – polskie czasopisma i wydawnictwa utracą możliwość rozwoju, co w rezultacie osłabi międzynarodową pozycję polskiej nauki. Ponadto, przyjęte rozwiązania mogą doprowadzić do pozbawienia redakcji polskich czasopism naukowych bodźców rozwojowych – jednolita punktacja periodyków nieujętych w wykazie doprowadzi do sytuacji, w której czasopisma mające realną strategię inkluzji w Scopus lub Web of Science zrównane zostaną w prestiżu z czasopismami, które mają znikome znaczenie naukowe. W rezultacie redakcje pism rozwijających się ukarane zosta-	Uwaga częściowo uwzględniona.
------	-----------------	----------------------	---	--------------------------------------

			na za zapóźnienia swoich poprzedników, co szczególnie dotkliwe jest w bliskich mi naukach politycznych. • Ponoszenie przez polskiego podatnika kosztów badań, których wyniki sprzedawane będą przez zagraniczne wydawnictwa – rozumiejąc intencje autorów projektu, należy podkreślić, że odpływ polskich autorów do wydawnictw zagranicznych oznacza, że polski podatnik fundować będzie kosztowne badania naukowe, które następnie publikowane będą w czasopismach naukowych lub monografiach sprzedawanych przez zagraniczne podmioty. Nie sposób określić precyzyjnie interesu polskiego podatnika w zaproponowanym modelu – koszty dostępu do publikacji będą bardzo wysokie, co oznacza, że dochodzić będzie do podwójnego finansowania tych samych badań – raz poprzez instytucje finansujące (np. NCN czy NCBiR), drugi poprzez zakup dostępu do publikacji ich wyników. Rozwiązaniem jest uwzględnienie dwuletniego lub trzyletniego okresu przejściowego, w którym zarówno redakcje czasopism naukowych, jak i wydawcy naukowci będą mogli ubiegać się o programy pomostowe. Wsparcie finansowe dla periodyków powinno objąć tylko te tytuły, które spełniają wysokie standardy naukowe, posiadają rzetelną strategię inkluzji w przynajmniej jednej międzynarodowej bazie wskazanej przez ministra oraz publikują w wolnym dostępie. Konkurs na programy pomostowe powinien uwzględniać różnice między dyscyplinami naukowymi oraz ich potencjał, a także formalne ograniczenia dołączenia do międzynarodowych baz bibliograficznych. Proponowany kierunek zmian rodzi jeszcze jedną – pozytywną, choć niekoniecznie przewidzianą przez autorów – konsekwencję. Przesunięcie zainteresowania polskich autorów ku publikowaniu w języku angielskim (prestżowe czasopisma, renomowane wydawnictwa) doprowadzi w perspektywie dekady do deficytu jakościowej literatury naukowej w języku polskim. Oznacza to, że strategia wdrażania Konstytucji dla Nauki powinna zakładać konieczność przekształcania systemu szkolnictwa wyższego w kierunku kształcenia w języku angielskim – bez wprowadzenia obowiązku znajomości tego języka u kandydatów na studia, poziom i jakość kształcenia będą stopniowo spadać, aż wobec braku literatury polskojęzycznej staną się one całkowicie nieadekwatne do poziomu wiedzy naukowej w dyscyplinie. Paradoksalnie, wzmocnienie międzynarodowej pozycji polskiej nauki może więc doprowadzić do katastrofy systemu kształcenia akademickiego, dlatego proponuję, aby wraz z ustawą stworzone zostały przepisy wykonawcze, które nakreślą program przejścia szkolnictwa wyższego w Polsce w kierunku kształcenia w języku angielskim. Jest to zmiana nieuchronna, lecz w kontekście przepisów art. 258 i art. 260 również konieczna do jak najszybszego wdrożenia.	
2442	Art. 258 ust. 6 pkt 1	Osoba fizyczna 71	1) Na liście renomowanych wydawców książek naukowych, należy stworzyć listę A (międzynarodową) i B (krajową). Punktacja listy krajowej – w przypadku specjaliza-	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w

			cji związanych z kulturą polską (filologia polska, historia Polski, historia nauki polskiej itp.), w których jesteśmy ekspertami w skali światowej – nie może odbiegać od punktacji listy A, bo oznaczałoby to deprecjację polskiej kultury przez polskie ministerstwo, co byłoby sprzeczne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej i ustawą o ochronie języka polskiego (opisałem to zagadnienie w: Kokowski 2014a; 2015b, s. 130). 2) Należy aktywnie promować model otwartego dostępu (szczególnie darmowy wariant) oraz rozwój technologiczny i wiedzę technologiczną (know-how) polskich wydawnictw naukowych, w tym perfekcyjną znajomość problematyki metadanych publikacji elektronicznych (gdyż odgrywa to kluczową rolę we właściwym rozpowszechnieniu publikacji w Internecie). Spowoduje to, iż coraz większa liczba polskich czasopism naukowych znajdzie się w uznanych międzynarodowych bazach indeksacyjnych i coraz większa liczba książek naukowych (napisanych po polsku lub w innych językach) zostanie opublikowanych na wysokim poziomie wydawniczym (por.: Kokowski 2015e).	trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2443	Art. 258 ust. 6 pkt 1	Redaktorzy naczelni i członkowie rad naukowych czasopism pedagogicznych	Postulat dotyczący zachowania ważnej dla humanistyki i nauk społecznych platformy polskich czasopism oraz zachowanie ich roli i znaczenia w systemie oceny parametrycznej jednostek i indywidualnej naukowców. Zaniepokojenie budzą zapowiedzi likwidacji części B ministerialnego wykazu czasopism. Takie działanie zagraża funkcjonowaniu polskiej nauki, jest trudnym do zrozumienia zakwestionowaniem wartości wymiany informacji naukowej i jej obiegu w języku narodowym. Uważamy również, że rozpatrując rozwój naukowy z perspektywy wspólnego dobra narodowego błędem byłaby wyłączna orientacja na anglojęzyczne platformy czasopism naukowych, z których wiele jest podporządkowanych interesom komercyjnym. Dla nauk humanistycznych i społecznych, mających tak duże znaczenie dla tożsamości narodowej i umacniania ważnych społecznie wartości, niezbędne jest tworzenie dorobku naukowego w języku polskim, zorientowanym nie tylko globalnie, ale też lokalnie i regionalnie. Przyjęcie do oceny parametrycznej dyscyplin naukowych oraz oceny pracowników naukowych wyłącznie tekstów z bazy Web of Science lub Scopus będzie nie tylko zagrożeniem dla rozwoju polskiej humanistyki i nauk społecznych, ale też swoistą cenzurą kierunku rozwoju tych obszarów naukowych i będzie prowadzić do zubożenia polskiej tożsamości naukowej. (...) W ostatnich latach środowiska akademickie włożyły ogromny wysiłek i środki by dostosować polskie czasopisma do wymagań międzynarodowych, dzięki staraniom zespołów redakcyjnych, których członkowie w znakomitej większości pracują społecznie. Wiele z nich takie standardy spełnia, a one same wartościową platformą obiegu nauki. Nie negu-	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			jąc znaczenia dokonań na forum międzynarodowym, nie możemy zaakceptować marginalizacji dorobku lat polskich naukowców, publikujących w naszych czasopismach. Czasopisma z listy B stanowią bardzo ważną i witalną dla polskiej nauki płaszczyznę interdyscyplinarnego dyskursu pomiędzy przedstawicielami nauk społecznych i humanistycznych, m.in. pedagogami, filozofami, antropologami i historykami. Jej zamknięcie nie tylko nie przyczyni się do rozwoju polskiej nauki, ale może stać się instrumentem jego wyhamowania, ograniczenia i zastoju oraz jest niepokojącym wyrazem tendencji do globalizacji nauki, rozmycia i eliminacji z dyskursu naukowego zagadnień o dużym znaczeniu dla naszego kraju.	
2444	Art. 258 ust. 6 pkt 2	Osoba fizyczna 71	1) Zamiast jednej uznanej międzynarodowej listy referencyjnej czasopism, należy uznać kilka takich list: Scopus, Journal Citation Reports, DOAJ (dla czasopism otwartego dostępu), ERIH Plus (dla czasopism humanistycznych i społecznych bez wyznaczonego IF), etc. (zob. Kokowski 2017; por. też Kokowski 2015a). 2) Należy zachować listę B czasopism krajowych (w szczególności dotyczy to nauk humanistycznych i nauk społecznych). Punktacja listy krajowej – w przypadku specjalizacji związanych z kulturą polską (filologia polska, historia Polski, historia nauki polskiej itp.), w których jesteśmy ekspertami w skali światowej – nie może odbiegać od punktacji listy A, bo w przeciwnym przypadku oznaczałoby to deprecjację polskiej kultury przez polskie ministerstwo, co byłoby sprzeczne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej i ustawą o ochronie języka polskiego (zob.: Kokowski 2014a; 2015a; 2015b, s. 130; 2015e, s. 30).	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2445	Art. 258 ust. 6 pkt 1	Instytut Studiów Politycznych PAN	Ewaluacja jakości działalności naukowej jest dokonywana między innymi poprzez osiągnięcie polegające na wydaniu monografii naukowej w wydawnictwie publikującym recenzowane monografie naukowe. Natomiast art. 260 ust. 2 pkt 1 ustawy zawiera delegację ustawową dla ministra nauki i szkolnictwa wyższego do określenia w drodze rozporządzenia listy wydawnictw publikujących recenzowane monografie naukowe. Proponowane w projekcie ustawy rozwiązanie budzi poważne wątpliwości. Przede wszystkim należy podnieść, iż skłania ono do formalistycznego podejścia do oceny monografii naukowych, albowiem obok ich merytorycznej wartości, równie istotnym elementem dokonania takiej oceny będzie miejsce, w którym dana monografia zostanie opublikowana. Podkreślenia wymaga fakt, iż ustawodawca nie określa, na podstawie jakich kryteriów minister nauki i szkolnictwa wyższego będzie sporządzał listę wydawnictw publikujących recenzowane monografie naukowe. Tym samym będzie to działanie stricte arbitralne. W konsekwencji przyznanie niektórym wydawnictwom kompetencji publikacji recenzowanych monografii naukowych będzie prowadziło do destabilizacji całego rynku, na którym działają wydawnictwa naukowe - w szczególności poprzez znaczące uprzywilejowanie wybranych podmiotów. Z dużą dozą prawdopodobieństwa moż-	Uwaga nieuwzględniona.

			na także założyć, iż nastąpi znaczące podniesienie cen książek naukowych publikowanych w wydawnictwach, które znalazły się na ministerialnej liście. Wpływ na to będzie miało bowiem zwiększenie popytu na usługi wydawnictw wskazanych w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 260 ust. 2 pkt 1 ustawy.	
2446	Art. 258 ust. 6 pkt 1	Osoba fizyczna 27	Powinno nastąpić rozróżnienie monografii naukowych. „Monografia naukowa wydana przez wydawnictwo publikujące recenzowane monografie naukowe” jest określeniem nieostрым. W tej kategorii mieszczą się zarówno monografie wydane przez wiodące światowe wydawnictwa naukowe (np. Oxford University Press), jak i „wydawnictwa naukowe” danej katedry, instytutu lub wydziału. W każdym z tych przypadków są to monografie „recenzowane”. Proces recenzowania w wydawnictwie Cambridge University Press różni się od procesu recenzowania w „wydawnictwie naukowym instytutu X”. W tym drugim koledzy recenzują monografie kolegów. Obecnie 25 pkt uzyskuje monografia anglojęzyczna wydana w wydawnictwie Routledge, jak i monografia obcojęzyczna wydana w „wydawnictwie naukowym instytutu X”, opublikowana w formie pliku PDF na stronie internetowej tego „wydawnictwa instytutowego”. Należy również odróżnić część wydawnictw zagranicznych (np. Peter Lang), które za pieniądze polskiego podatnika chętnie wydają wszystkie złożone monografie naukowe. Rozkwit tego typu działalności wydawniczej można ostatnio odnotować na listach publikacji wielu polskich naukowców.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2447	Art. 258 ust. 6 pkt 2	KRAUM, uwagi Działu Administracyjnego Wsparcia Projektów i Współpracy Międzynarodowej	Powinno być: artykuł naukowy opublikowany w <u>recenzowanym</u> czasopiśmie naukowym.	Uwaga uwzględniona.
2448	Art. 258 ust. 6 pkt 2	Komitety Nauk Pedagogicznych PAN	Zwracamy się w imieniu polskiego środowiska pedagogicznego z prośbą o powstrzymanie przygotowywanej przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego likwidacji dotychczas obowiązującej części listy B wykazu czasopism punktowanych MNiSW. Wątpliwości budzi, jawiąca się w art. 258 ust. 6 pkt 2 intencja ustawodawcy, która przewiduje marginalizację polskich baz czasopism naukowych, w których znajduje się większość polskich periodyków z obszaru humanistyki i nauk społecznych. Dotychczas, na podstawie doniesień prasowych można domniemywać, że najważniejszym kryterium przy ocenie czasopism ma być ich indeksacja w zagranicznych bazach typu Web of Science, Scopus etc., zarządzanych przez korporacyjne, globalne firmy wydawnicze. Nie kwestionując zasadności umieszczania pism polskich w powyższych	Uwaga nieuwzględniona.

		bazach, stanowczo sprzeciwiamy się temu, aby były to jedyne bazy, indeksujące czasopi- sma liczące się do dorobku naukowego uczonych i tym samym do ewaluacji jednostek naukowych, w których są zatrudnieni. Poniżej przedstawiamy argumenty za utrzyma- niem listy czasopism polskich. 1. Historyczne doświadczenia polskie, ale i innych krajów europejskich wskazują na to, że oparcie dorobku naukowego o kontekst narodowy stanowi bardzo często kluczowy warunek trwałości osiągnięć naukowych, a częstokroć również warunek przetrwania narodu. Z całą mocą stoimy na stanowisku, że tworzenie wspólnoty naukowej zognisko- wanej wokół badań krajowych jest tak samo ważne, jak ich umiędzynarodowienie. Rów- noważność ta jest tak samo istotna w przypadku badań podstawowych jak i wdrożeń. Oczekujemy zachowania dotychczasowej równowagi w strategii upowszechniania wyni- ków badań, respektującej zarówno pole krajowe jak i międzynarodowe. 2. Likwidacja listy B może skutkować zamknięciem szans na utrzymanie statusu nauko- wego dyscyplin, dla których badania zjawisk lokalnych, narodowych, specyficznych regionalnie i kulturowo są zasadnicze. 3. Uznajemy za mylne oczekiwanie ustawodawcy, że publikowanie w języku obcym jest bardziej wartościowe (wyżej punktowane) niż w języku ojczystym. Zwracamy uwagę na możliwe konsekwencje płynące z takiego podejścia, przede wszystkim zanik tradycji językowej, jak również wykluczenie różnych grup odbiorców z przekazu naukowego. Odbiorcami, o czym chyba się zapomina, są przecież także pracownicy szeroko rozu- mianej edukacji, którzy w procesie doskonalenia zawodowego nie powinni być ograni- czani jedynie do źródeł zawierających wiedzę popularno-naukową czy potoczną. 4. W ostatnich latach polskie czasopisma naukowe wykonały znaczący wysiłek na rzecz umiędzynarodowienia, zachowując jednocześnie równowagę w publikowaniu tekstów autorów polskich i zagranicznych, a także w języku publikacji. Wysiłek ten, wykonany dzięki wsparciu stowarzyszeń naukowych i uczelni wyższych zaangażował zasoby ludz- kie i ekonomiczne, skutkując podniesieniem rangi i widoczności polskich czasopism. Wiele z nich dzięki tej strategii i wsparciu uczelni wyróżnia się na tle międzynarodowym pełną dostępnością w otwartych zasobach (open access), udostępniając bezpłatnie swoją zawartość. Nadmienić należy, że w przypadku większości czasopism umieszczonych w bazach zagranicznych, za dostęp do nich trzeba będzie zapłacić, co naszym zadaniem wyklucza wiele mniej zasobnych środowisk czytelniczych. 5. W 2015 roku w ramach Polskiej Bibliografii Naukowej została utworzona Polska Ba- za Cytowań POL-Index (pomyślana jako część Systemu Informacji o Szkolnictwie Wyż- szym POL-on), mająca na celu ustalenie Polskiego Współczynnika Wpływu (PWW), pozwalającego na ustalenie częstości cytowań poszczególnych artykułów publikowanych w polskich czasopismach naukowych. Z przykrością stwierdzamy. Że projekt ten – mi-	
--	--	---	--

			mo poniesionych wcześniej nakładów finansowych oraz ogromnego wysiłku wykonanego w 2015 roku przez redakcje polskich czasopism naukowych – nie jest kontynuowany. W naszym przekonaniu Polska Baza Cytowań mogłaby z powodzeniem posłużyć do ustalenia siły wpływu poszczególnych czasopism w wymiarze krajowym, tak jak bazy międzynarodowe ustalają ten parametr w wymiarze ponadnarodowym. Rozwiązanie takie pozwoliłoby zachować równowagę pomiędzy tymi dwoma wymiarami. 6. Działania zmierzające do umiędzynarodowienia dorobku polskich badaczy są właściwe, jednak jednoczesna propozycja likwidacji obowiązującej listy B czasopism naukowych jest nie do zaakceptowania. Ustawowe obniżenie rangi polskich czasopism z listy B (które spełniają przecież wymóg umiędzynarodowienia) skutkować będzie postępującą deprecjacją badań krajowych (wpisujących się społeczną odpowiedzialność uczelni wyższej w regionie, w kraju) bez kompensujących ten fakt korzyści. Marginalizacja polskich czasopism naukowych godzi w dobry obyczaj akademicki, sprowadza naukę do roli służebnej wobec indeksacji w zagranicznych bazach danych. Przeczy to zasadzie wolności i bezinteresowności badań naukowych oraz nadrzędnej roli służebnej wobec społeczeństwa, wpisanej w ideę misji uniwersytetu. Reasumując, wprowadzenie nowej polityki ewaluacyjnej może doprowadzić do likwidacji znaczącej liczby polskich czasopism naukowych lub całkowitej ich marginalizacji. Wiek polskich periodyków ma wieloletnią tradycję (niektóre ponad stuletnią) i to na ich łamach prowadzony jest dyskurs naukowy istotny dla budowania narodowych zasobów wiedzy. Stoimy na stanowisku, że zarówno przy dotychczasowych zasadach, jak i nowych wyzwaniach stawianych w ustawie 2.0 polskie środowisko akademickie jest w stanie samodzielnie regulować kwestie jakości publikacji o czym świadczy cyklicznie prowadzona ocena, często skutkująca obniżaniem lub w skrajnych przypadkach odebraniem punktacji tym czasopismom, które kryterium jakościowego nie spełniają. Radykalna zmiana projektowana w zapisach ustawy może być brzemenna w skutkach, niwecząc dotychczasowy dorobek wielu pokoleń polskich naukowców, zmuszając ich jednocześnie do akceptacji neokolonialnej polityki, uznającej wyższość tego co obce nad tym, co własne. Z nadzieją oczekujemy na zrozumienie dla przedstawionej argumentacji i liczymy na zmianę stanowiska resortu w przedmiotowej sprawie.	
2449	Art. 258 ust. 6 pkt 2	Osoba fizyczna 27	Premiowane powinny być również recenzje książek opublikowane w czasopismach naukowych, ujętych w indeksowanych, międzynarodowych bazach czasopism naukowych o największym zasięgu. Najlepsze czasopisma najczęściej same zlecają sporządzenie recenzji utytułowanym specjalistom w danej dziedzinie. Opublikowanie recenzji w najlepszych czasopismach jest wyrazem uznania dla danego specjalisty i również powinno być premiowane (w mniejszym stopniu niż opublikowanie artykułu, ale jednak nie powinno	Uwaga nieuwzględniona.

			być wyzerowane jeśli chodzi o punkty).	
2450	Art. 258 ust. 6 pkt 2 oraz art. 260 ust. 2 pkt 2	Polskie Zrzeszenie Inżynierów i Techników Sanitarnych	Z niepokojem przyjęliśmy zmiany, jakie przedstawione są w projekcie w odniesieniu do polskich czasopism naukowych, które nie są indeksowane w międzynarodowych bazach. Pozbawienie możliwości otrzymywania punktów dla naukowców prezentujących wyniki na łamach czasopism „Gaz Woda i Technika Sanitarna” oraz „Ciepłownictwo Ogrzewnictwo Wentylacja” spowoduje brak zainteresowania naukowców publikowaniem w czasopismach Polskiego Zrzeszenia Inżynierów i Techników Sanitarnych a w konsekwencji doprowadzi do sytuacji, w której polscy inżynierowie zostaną pozbawieni dostępu do nowości technicznych i wyników prowadzonych prac naukowo-badawczych. Większość inżynierów i praktyków nie jest zainteresowana poszukiwaniem wiedzy w publikacjach prezentowanych w międzynarodowych czasopismach posiadających wskaźnik oddziaływania. Bariera jest również często utrudniony dostęp do ww. publikacji, jak również wysoko specjalistyczny i naukowy język, w jakim publikacje te są opracowywane. Ograniczenie dostępu do najnowszej wiedzy technicznej spowoduje w dalszej perspektywie ograniczenie innowacyjności polskich inżynierów a także możliwości rozwoju firm i przedsiębiorstw. Zwracamy się z uprzejmą prośbą o ponowną analizę zaprezentowanych rozwiązań i niepozbawianie punktacji polskich wydawnictw naukowych.	Uwaga nieuwzględniona.
2451	Art. 258 ust. 7	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	Proponuje się brzmienie: „7. Na potrzeby ewaluacji osiągnięcia jednej osoby mogą być wykazywane w ramach nie więcej niż 2 dyscyplin, przy czym dane osiągnięcie naukowe może być wykazane przez osobę będącą jego autorem tylko raz i tylko w ramach jednej dyscypliny.”. Zawarte w art. 258 ust. 4 założenie, że dana osoba dla potrzeb ewaluacji może być przyporządkowana tylko do jednej dyscypliny, można byłoby uznać za racjonalne. Jednakże zawarte z kolei w przepisie art. 258 ust. 7 ograniczenie możliwości prowadzenia działalności naukowej tylko do dwóch dyscyplin (ograniczenie z punktu widzenia zaliczania dorobku danej osoby do osiągnięć dyscypliny) wydaje się zbyt formalne – dlaczego ograniczać zakres zainteresowań naukowych i eliminować może nawet wybitne osiągnięcia, jeśli są z kilku dyscyplin?	Uwaga nieuwzględniona.
2452	Art. 258 ust. 8	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Oświadczenia nie powinny mieć formuły upoważnienia dla podmiotu do wykazania osiągnięć a wyłącznie być deklaracją przypisującą poszczególne osiągnięcia naukowe do zgłoszonej wcześniej dyscypliny, o ile było ich dwie. W sytuacji gdy pracownik zadeklarował jedną dyscyplinę oświadczenie nie powinno obowiązywać.	Uwaga nieuwzględniona.
2453	Art. 258 ust. 8	Rada Główna Instytutów Badawczych	W przepisie tym brak jest wskazania, jak często ta sama osoba może zmienić podmiot, który wskazuje dla potrzeb ewaluacji.	Uwaga nieuwzględniona.
2454	Art. 258 ust. 8	Komitet Poli-	Niepokój może także budzić, deklarowanie się (bez ograniczeń) przez badaczy, do której	Uwaga nieuwzględniona.

		tyki Naukowej	dyscypliny należą ich prace naukowe. W serwisach internetowych Web Of Science lub Scopus (dla nauk przyrodniczych) łatwo sprawdzić, w jakiej dziedzinie/dziedzinach i dyscyplinie/dyscyplinach publikuje badacz. Jego deklaracja powinna być ograniczona do występujących w tych serwisach. Generalnie powinny być wprowadzone utrudnienia podawania dyscypliny różnej od tej, w której się publikuje.	
2455	Art. 259	Osoba fizyczna 53	Art. 259 - Ewaluacja obejmuje okres 4 lat poprzedzających rok, w którym dokonuje się ewaluacji. To, moim zdaniem, jest za rzadko. Powinno to być robione co roku, a wyniki ewaluacji powinny być uśredniane np. po trzech ostatnich latach. Wtedy zyskujemy większą stabilność (średnie są bardziej stabilne niż pojedyncze pomiary rok do roku). A stabilność jest ważna, bo za liczbami pójdą finanse, decydujące o wielu sprawach.	Uwaga nieuwzględniona.
2456	Art. 259	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	Uwzględniając powyższych zapis i brak szczegółowych kryteriów oceny trudno prowadzić przemyślaną politykę naukową w ramach jednostek, która pozwoli na przygotowanie się do ewaluacji w roku 2021.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2457	Art. 259	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	1. Ewaluacji dokonuje się co 4 lata. 2. Ewaluacja obejmuje okres 4 lat poprzedzających rok, w którym dokonuje się ewaluacji. <u>3. Wszystkie akty wykonawcze określające szczegółowe zasady i kryteria ewaluacji zostaną wydane najpóźniej w pierwszym roku okresu, którego ewaluacja dotyczy.</u> (Dotychczas zawsze było tak, że zasady oceny oceniani poznawali, tuż przed zakończeniem okresu, w którym byli oceniani, a poprawki i uzupełnienia w programie elektronicznym dokonywane były nawet po tym okresie).	Uwaga nieuwzględniona.
2458	Art. 259, art. 260, art. 262	Uniwersytet Wrocławski (KRASP)	W założeniach Ustawy 2.0 oraz wystąpieniach na kongresie nauki w Krakowie zapowiedziano likwidację tzw. listy B czasopism naukowych oraz powstanie ministerialnej listy wydawnictw, które gwarantowałyby wysoki poziom drukowanych monografii naukowych. Po wejściu w życie ustawy do dorobku naukowego pracowników szkół wyższych liczyłyby się publikacje z listy A oraz monografie wydawane przez wydawnictwa „koncesjonowane” przez ministerstwo. Również kolejna ewaluacja jednostek za lata 2017-2020 opierałaby się na powyższych zasadach. Te zapowiedzi budzą poważne wątpliwości. Środowisko nie poznało zasad kwalifikowania wydawnictw przez ministerstwo jako gwarantujących wysoką jakość. Również likwidacja listy B, na której znajdują się głównie czasopisma z szeroko pojętej humanistyki, może doprowadzić do poważnych kłopotów publikujących na ich łamach. Na liście A znajduje się niewielka liczba czasopism zainteresowanych np. artykułami dotyczącymi polskiego systemu prawnego, czy jego historii. Chciałbym nadmienić, że najbardziej	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			prestżowe czasopismo prawnicze „Państwo i Prawo”, w którym na publikację oczekuje się ok. 2 lata, znajduje się na wspominanej liście B. Okres kolejnej ewaluacji już biegnie. Po wejściu Ustawy 2.0 w przyszłym roku dojdzie do wydania rozporządzeń wykonawczych, co może potrwać również ok. roku. W takiej sytuacji jednostkom pozostawałoby gromadzenie publikacji za lata 2019-2020 według nowych zasad (przyjmując optymistyczny scenariusz). Po poznaniu nowych uregulowań prawnych może się okazać, że monografie złożone już w bieżącym okresie ewaluacyjnym w wydawnictwach, które nie znajdują się na liście ministerialnej, dadzą pracownikom i jednostką 0 punktów. Dotyczy to również złożonych artykułów do czasopism z listy B. Propozycje zmian: 1. Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego winno przeprowadzić ewaluację jednostek za lata 2017-2020 według obowiązujących obecnie zasad, a dopiero ewaluacja za lata 2021-2024 powinna być przeprowadzona na podstawie nowej Ustawy 2.0 i rozporządzeń wykonawczych. Jednostki powinny znać w pełni zasady ewaluacyjne, które będą kluczowe do późniejszej oceny całego Uniwersytetu, a w konsekwencji, do zachowania lub utraty uprawnień habilitacyjnych i doktorskich. 2. Lista B czasopism powinna być zachowana. Jeśli Minister jest zdeterminowany do jej likwidacji, to powinien to być proces ewolucyjny, trwający kilka lat. Czas ten pozwoliłby Uniwersytetom na wprowadzenie renomowanych, polskich czasopism naukowych, które znajdują się obecnie na liście B, na listę A.	
2459	Art. 260	Nowoczesna	Za niekorzystną należy uznać zmianę polegającą na stworzeniu nowej listy czasopism punktowanych, a także i to, że ma się pojawić centralna lista wydawnictw. Rozwiązanie takie nie służy podniesieniu jakości prac naukowych, ale uzależnieniu ich oceny od sztucznie stworzonych (przez ministerstwo) kryteriów ewaluacyjnych. Oznacza to, że w nowym systemie ewaluacji wartość monografii autorskiej mierzona będzie punktacją przypisaną do wydawnictwa (a nie merytoryczną wartością dzieła naukowego). Ministerstwo uzyska w ten sposób instrument umożliwiający kontrolę rynku wydawnictw naukowych, a także w sposób nieuzasadniony może dowartościowywać (według własnego uznania) wydawnictwa, które nie mają reputacji. Łatwo można sobie wyobrazić, iż może to prowadzić do licznych patologii.	Uwaga nieuwzględniona.
2460	Art. 260	Uniwersytet Rzeszowski	Dla nauk humanistycznych oraz społecznych (a także innych np. z zakresu sztuki – vide! historia sztuki; teologii i itd.) kluczowe są i będą monografie. Dlatego istotny jest zapowiedziany w ust. 2 pkt 1 wykaz wydawnictw z liczbą należnych im punktów. Jest to bardzo delikatna materia. Wydaje się, że gradacja wydawnictw powinna uwzględniać przede wszystkim wydawnictwa uczelniane, przy czym nie powinno się ich różnicować w obrębie poszczególnych grup – np. wszystkie wydawnictwa uczelni akademickich powinny być punktowane tak samo, a uczelni zawodowych odpowiednio niżej, ale w	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			swojej grupie także równo. Problemem pozostaną wydawnictwa pozauczelniane, działające komercyjnie.	
2461	Art. 260	Uniwersytet w Białymstoku	Art. 260 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz powiązane: art. 214 ust. 2 pkt 1, art. 258 ust. 6 pkt 2. Propozycja wskazywania przez ministra „prestizowych” wydawnictw i czasopism naukowych jest próbą zapisania w ustawie pewnego i wysokiego zysku wybranym podmiotom gospodarczym. Jest to działanie skrajnie nierynkowe i niegwarantujące podniesienia jakości publikowanych tam książek i artykułów. Stwarza też szerokie pole do nadużyć, m.in. nieuzasadniony ekonomicznie wzrost cen publikacji, których regulacji ministerstwo nie przewiduje. Przy obecnym stanie finansowania nauki na publikację w „prestizowych” wydawnictwach i czasopismach naukowych często będzie stać nie najlepszych, tylko dobrze sytuowanych (instytucje i osoby). Już w tej chwili coraz powszechniejszą praktyką jest partycypowanie przez autorów w kosztach publikacji monografii lub artykułu, i często nie są to środki z grantów czy dotacji, tylko z budżetów gospodarstw domowych. Wprowadzenie wymogu publikacji monografii będącej podstawą habilitacji w wydawnictwie z listy ministerialnej może stać się kolejnym sposobem na blokowanie rozwoju naukowego konkretnych naukowców. Znacznie skuteczniejszym, tańszym i transparentnym rozwiązaniem jest wprowadzenie wymogu jawnej recenzji wydawniczej przygotowanej przez zewnętrznego recenzenta lub recenzentów o renomowanej pozycji w świecie naukowym. Pozycja recenzenta będzie łatwa do ustalenia na podstawie parametrycznej oceny jego osiągnięć naukowych. „2. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, wykazy: 1) wydawnictw, o których mowa w art. 258 ust. 6 pkt 1, 2) czasopism naukowych, o których mowa w art. 258 ust. 6 pkt 2 – wraz z liczbą punktów przyznawanych za monografie naukowe wydawane przez te wydawnictwa i artykuły naukowe publikowane w tych czasopismach oraz okres stosowania wykazów na potrzeby ewaluacji jakości działalności naukowej, mając na uwadze uznaną renomę wydawnictw oraz czasopism.”. Wbrew deklaracjom „punktozy” to nie uleczy, a zapewni co najwyżej jej przeobrażeni. Jak Minister zamierza „ogarnąć” wszystkie wydawnictwa i czasopisma pod kątem wszystkich dziedzin nauki? Jak zamierza oceniać „uznaną renomę” wydawnictw oraz czasopism? Zasady jakiegokolwiek punktowania muszą być przejrzyste i ogłoszone z wyprzedzeniem, by wydawcy wiedzieli, jak mają dostosować swoją działalność, by mieć wysokie noty; wiadomo, że autorzy będą się dobijać do drzwi najwyżej punktowanych wydawnictw, więc Minister będzie de facto zbyt mocno wpływał na konkurencję na rynku wydawnictw naukowych. Nierówne traktowanie w obszarze wolnej konkurencji rynkowej to otwarcie pola konfliktom.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2462	Art. 260	Osoba fizyczna 76	Warto dodać oczywiście zdanie: „środki finansowe pozyskiwane z budżetu państwa nie są traktowane jako efekt działań naukowych”, aby ewaluacja nie myliła przyczyny ze skut-	Uwaga nieuwzględniona.

			kiem i celów ze środkami (co ma niestety miejsce obecnie).	
2463	Art. 260	Wydział Intermediów Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	W art. 260 projektu powinno się znaleźć wyraziste wskazanie podstaw i metody ewaluacji uczelni artystycznych. Obecnie wszystkie jego punkty mają odniesienia wyłącznie do działalności <i>stricte</i> naukowej.	Uwaga uwzględniona.
2464	Art. 260	Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	W propozycji nowej ustawy KEJN zamieniony na KEN nie ma wpisanych kompetencji do ewaluacji uczelni artystycznych ani dziedziny „sztuka”. Obszar ten wg. projektu jest ujęty w strukturze uczelni, w sposobach awansu kadry, gdzie obok „naukowy” jest „lub artystyczny”, co jednak znika zupełnie w zapisach dotyczących ewaluacji. KEJN w ubiegłej kadencji wypracował wiele sposobów i procedur dla uczelni artystycznych, ale proponowane „nowe” ciało nie ma wpisanych takich kompetencji. Nie ma też zapisu jak w obszarze sztuka interpretować: osiągnięcia badawcze, pracownik badawczy, uczelnia badawcza, publikacja, wydawnictwo punktowane, granty badawcze itd. Oznacza to więc albo brak podstaw do finansowania, albo inne zasady.	Uwaga nieuwzględniona.
2465	Art. 260	Narodowe Centrum Nauki	Proponuje się dodanie ust. 3 w brzmieniu: „3. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi w drodze rozporządzenia kryteria ewaluacji wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki.”. Brak przepisu upoważniającego i nieuregulowanie przedmiotowych kwestii w rozporządzeniu pozostawi pole do daleko idącej dowolności i niepożądanych interpretacji w procesie ewaluacji i postawi tym samym KEN w trudnej roli.	Uwaga nieuwzględniona.
2466	Art. 260	KEJN	Ust. 2 milcząco zakłada, że ewaluacja (przyznawanie kategorii) będzie oparte o zliczanie punktów, co nie wynika z żadnych innych przepisów (por. ust. 1). W perspektywie działania ustawy czasopisma w obecnym sensie mogą być zastępowane przez inne, Internetowe środki rozpowszechniania wyników naukowych. Ze względu na dynamikę zmian własnościowych wydawnictw ustalanie ich listy może nie mieć sensu. Projektowane rozwiązanie całkowicie pomija znaczenie publikacji w czasopismach zagranicznych, które nie są indeksowane w bazach danych, co w naukach humanistycznych i społecznych nie jest rzadkością. Czy w przypadku nauk HS nie lepszym rozwiązaniem byłaby ekspercka ocena niewielkiej liczby wskazanych publikacji?	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2467	Art. 260	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	Propozycja zmiany: 1. Podstawowymi kryteriami ewaluacji są: 1) poziom naukowy prowadzonych badań naukowych lub prac rozwojowych; 1a) poziom artystyczny działalności w zakresie twórczości artystycznej;	Uwaga uwzględniona.

			2) efekty działalności naukowej; 3) wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki. Uzasadnienie zmiany: Nieuwzględnienie twórczości artystycznej	
2468	Art. 260	Akademia Młodych Uczonych PAN	Niepokoï nas zapis, stwierdzający, że jednym z kryteriów ewaluacji jest „wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki”. Brak w ustawie ustaleń, jak taki wpływ ma być oceniany, w oparciu o jakie wskaźniki i przez kogo (wymagana byłaby tu chyba opinia ekspercka), co może doprowadzić do szeregu nadużyć i uznaniowego przyznawania punktów ewaluowanym podmiotom. Dyskryminuje on także badania podstawowe, które nie przekładają się natychmiastowo na poprawę funkcjonowania społeczeństwa i gospodarki, ale stanowią bazę i warunek konieczny dla innowacji i badań stosowanych. Poważne obawy budzi także zapis, wg. którego minister ma określić w drodze rozporządzenia wykazy wydawnictw i czasopism naukowych, w których publikowane powinny być prace, by mogły zostać zaliczone do dorobku / osiągnięcia naukowego. O ile w naukach przyrodniczych i ścisłych stworzenie listy czasopism o zasięgu międzynarodowym w oparciu o tzw. listę JCR nie będzie trudne ani kontrowersyjne (i jest rozwiązaniem, które popieramy), problem stanowią wydawnictwa i czasopisma z dziedzin humanistycznych. Z punktu widzenia humanistyki międzynarodowy zasięg publikacji jest mniej ważny, gdyż czasopisma humanistyczne mają także zadanie tworzenia wspólnoty naukowej polskich badaczy i powinny stanowić platformę wymiany ich rozpoznań i myśli. Z tego względu nowa lista ministerialna nie powinna pomijać uznanych krajowych czasopism humanistycznych. Również pomysł stworzenia ministerialnej listy wydawnictw jest przez humanistów odbierany jako niepokojący, gdyż może prowadzić do lobbingu i niesprawiedliwej oceny poszczególnych monografii. Ustawa nie uwzględnia też jako części dorobku / osiągnięcia naukowego autorstwa rozdziałów w książkach wieloautorskich, które to jest ważnym elementem działalności naukowej humanistów. Bardzo mocno chcemy zatem podkreślić, że tworzenie najlepszych nawet list czasopism i wydawnictw nie może stanowić głównego mechanizmu ewaluacji dorobku naukowego. Listy mogą jedynie taką ewaluację ułatwić, ale nie zastąpią głębszej oceny jakości poszczególnych prac badacza. Ocena jakości może się opierać bądź to na odpowiednio znormalizowanych wobec dyscypliny naukowej parametrach bibliometrycznych, bądź na ocenie eksperckiej.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2469	Art. 260	Kolegium Dziekańskie Wydziału Filozoficzno-historycznego	Zwracamy uwagę, że zważywszy na zmniejszenie kryteriów oceny do trzech elementów, szczególnie ważne jest precyzowanie tych elementów, które mają charakter ocenny. Chodzi tu zwłaszcza o wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i nauki, tak w wypadku uczelni jako całości, dyscyplin, jak i pojedynczych naukowców. Proszę nie zapominać, że wysiłki polskich naukowców, by popularyzować czy pokazy-	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

		Uniwersytetu Łódzkiego wać wyniki badań zagranicą są z latami coraz większe. Owszem, powinny być pozytywnie stymulowane, ale organy oceniające muszą też pamiętać o swoistym szklanym suficie, na który natrafia naukowiec ze środkowej i wschodniej Europy przy aplikowaniu do wysoko punktowanych czasopism czy prestiżowych wydawnictw w ramach dyscypliny. Piszemy to z perspektywy jednostki, która ma już sukcesy na tym polu. Ewaluacja w obrębie dyscyplin wydaje się być dobrym pomysłem, prosimy tylko pamiętać o tym, że sama ta czynność nie musi być wiązana ze szkieletem administracyjnym uczelni. Chcemy też podnieść problem nas bezpośrednio dotyczący: etnologia i antropologia są w klasyfikacji OECD włączone w ramy nauk społecznych, w naszej krajowej i lokalnej aktywności naukowej są mocniej związane z naukami humanistycznymi – prosimy o tym pamiętać w przygotowywaniu ministerialnego rozporządzenia przenoszącego klasyfikację ogólnoeuropejską na krajowy grunt prawny i naukometryczny. O ile zgadzamy się z ideą tworzenia ujednoliconej listy czasopism punktowanych i z ograniczeniem sztucznego nabijania punktów, tworzenia czasopism markujących działalność naukową etc., o tyle prosimy o to, by Ministerstwo i autorzy reformy pamiętali o jednym kluczowym elemencie, ilekroć wspomniana jest znaczna liczba nowo powstałych czasopism niespełniających europejskich wymogów: to nie środowiska naukowe są przyczyną tego procesu. Polscy uczeni i polskie jednostki naukowe musiały akomodować to przejściowych tendencji, nakazujących z jednej strony zdobywanie jak największej liczby punktów, a z drugiej formułujących zasadę, w myśl której ilość była ważniejsza od jakości. To nie naukowcy rozpędzili tę karuzelę – znakomita większość z nas wolałaby opublikować raz do roku jeden znakomity tekst niż musieć w ciągu tożsamego okresu zdobywać wielką liczbę punktów, wydając liczne i z konieczności gorsze jakościowo publikacje. Obecny pomysł <i>ograniczenia punktozy</i> jest co do zasady słuszny, ale nie może być rozumiany jedynie jako wyeliminowanie nisko punktowanych publikacji z obiegu. Na etapie jego realizacji grozi wiele niebezpieczeństw, takich jak np.: bezrefleksyjne i automatyczne wyeliminowanie cennych i ważnych czasopism, istniejących wiele lat, czasami w skali kraju jedynych w obrębie danej subdyscypliny. Z kolei publikacja listy wydawnictw może budzić zastrzeżenia z powodu reklamy podmiotów komercyjnych przez państwo, nie wiemy też jeszcze, jak rygorystyczna będzie i jakie zostaną przyjęte precyzyjne kryteria. Powinniśmy to wiedzieć już teraz. Prosimy uważać, by nauka polska nie wpadła w szpony międzynarodowego oligopolu wydawniczego, na który składa się kilka olbrzymich korporacji wydawniczych, narzucających warunki uczonym, a jednocześnie zawyżających, naszym zdaniem, koszty druku międzynarodowych publikacji. Kategorycznie oponujemy wobec zasady niemożności powoływania się na czasopisma z listy rezerwowej w staraniach o stopnie naukowe doktora i doktora habilitowanego. Ro-	
--	--	--	--

		zumieemy rację, która stała za pomysłem, ale uważamy, że o ile czasopisma z tej listy nie powinny być podawane w czteroletniej ocenie pracowniczej, o tyle w postępowaniu służącym przyznaniu stopnia aplikujący naukowiec powinien móc zaprezentować całość kształt swojego dorobku. To eksperci oceniają, na ile jest on wartościowy, niezależnie od miejsca jego zamieszczenia. W związku z powyższym postulujemy A. sprecyzowanie sposobu pojmowania przez ministerstwo oceny wpływu na dyscyplinę i uwzględnienie nie tylko ogólnoeuropejskich baz i programów cytujących; B. włączenie etnologii i antropologii do nauk humanistycznych, a nie społecznych w klasyfikacji dyscyplin naukowych; C. ostrożne eliminowanie czasopism z listy, pamiętanie o czasopismach zasłużonych oraz tych spośród nowych, które podjęły starania dorównania do najwyższych europejskich standardów; to naprawdę nie było łatwe dla wielu z liczby nowych, wartościowych tytułów; władze państwowe nie otaczały dotychczas redakcji czasopism należyłą opieką, nie ułatwiały anonymous peer review, nie zapewniały pomocy w obsłudze językowej. Jeśli naprawdę chcemy dorównać najlepszym, niezależnie od autonomii uczelni, państwo musi wziąć na siebie część odpowiedzialności za pomoc w należytej edycji czasopism – oczekujemy tu więcej niż deklaracji; D. w imię utrzymywania tradycji i długiego trwania w nauce – apelujemy, by państwo w szczególny sposób traktowało czasopisma, które wydawane są dłużej niż od 30 lat; nie powinny być łatwo usuwane z listy, powinny otrzymywać pakiety pomocowe, a w razie niedoborów kadrowych – redaktorów zewnętrznych. Program taki powinien stopniowo obejmować te wszystkie czasopisma, które osiągną liczbę 30 roczników. Osobno należy rozważyć w tym kontekście sytuację uniwersyteckich zeszytów naukowych, obejmujących poszczególne dyscypliny – albo okres winien być wyznaczony odrębnie albo idea tych czasopism winna być zredefiniowana, albo nie należy ich obejmować wyżej postulowaną zasadą. E. Tak gwałtowne zmiany, jak planowane obecnie w odniesieniu do listy czasopism i nowej listy wydawnictw, wymagają czasu i przygotowań. Prosimy o pilne podanie precyzyjnych kryteriów, a następnie przedłużenie tego aspektu reformy o dwa-trzy lata, tak by można było przygotować się i uczynić zadość wymogom, także tam gdzie teraz utrudniają to uwarunkowania personalne i instytucjonalne. F. Przygotowywana lista wydawnictw powinna być możliwie szeroka i zostać opracowana na podstawie przede wszystkim jakości dotychczas publikowanych monografii, czasopism, etc. Nie może dawać preferencji ani wielkim zagranicznym korporacjom wydawniczym, ani podmiotom komercyjnym kosztem polskich wydawnictw naukowych.	
--	--	---	--

			G. Przypominamy postulat większego dowartościowania przekładów źródeł historycznych, traktatów filozoficznych etc. H. Czasopisma notowane w ekwiwalencie dzisiejszej listy B nie będą mogły być powoływane przy czteroletniej ocenie pracowniczej, powinny być natomiast podawane na potrzeby procedur nadających stopnie doktora i doktora habilitowanego; I. Przewodniczącego Rady Doskonałości Nauki powinni wybierać ze swojego grona członkowie Rady, minister zaś jedynie zatwierdzać wybór.	
2470	Art. 260	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Kryteria ewaluacji winny znacznie silniej akcentować działalność na rzecz podmiotów gospodarczych.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2471	Art. 260	Uniwersytet w Białymstoku	Konieczne jest ustalenie w ustawie kryteriów oceny parametrycznej dorobku artystycznego twórców zatrudnionych na uniwersytetach, na wydziałach nieartystycznych, w celu uregulowania zasad kryteriów oceny pracy artystycznej w taki sposób, aby w polu parametryzacji była ona równoważna pracy pozostałych nauczycieli akademickich. Obecnie całkowicie nie uwzględnia się dorobku artystycznego pracowników uniwersytetów, którzy nie są naukowcami, ale artystami. Jest to grupa „niszowa” w społeczności akademickiej, ale prace nad nową ustawą są chyba najważniejszym momentem, aby wreszcie uregulować tę niezwykle ważną dla kwestię. Wśród nauczycieli akademickich są osoby ze znakomitą dorobkiem artystycznym o zasięgu krajowym i międzynarodowym, który nie jest uwzględniany w dorobku parametrycznym ani poszczególnych osób, ani wydziału. Pracownicy swoje dzieła artystyczne opatrują afiliacją Wydziału Pedagogiki i Psychologii, co stanowi ważny aspekt promocyjny Uniwersytetu w Białymstoku. Ponadto aktywnie uczestniczą w pracach dydaktycznych i organizacyjnych wydziału: realizują zajęcia na kierunku pedagogika (specjalność animacja kultury z arteterapią, edukacja wizualna), kulturoznawstwo (prowadzonym wraz z Wydziałem Filologicznym) i praca socjalna, zajmują się promocją wydziału, dbają o oprawę graficzną konferencji naukowych, o estetykę wydziałowej przestrzeni publicznej oraz o oprawę muzyczną uroczystości akademickich, etc.	Uwaga nieuwzględniona.
2472	Art. 260 ust. 1	Osoba fizyczna 116 (KRASP)	W związku z tym, iż podstawą do nadawania stopni naukowych i kształcenia na studiach doktoranckich oraz uruchamiania kierunków studiów jest uzyskana na podstawie ewaluacji kategoria naukowa, należałoby jasno i poprawnie metodologicznie określić kryteria ewaluacji, żeby zapewnić porównywalność różnych uczelni zarówno tych o bardziej zróżnicowanym profilu działalności jak tych, o profilu jednorodnym, np. uniwersytety ekonomiczne.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

2473	Art. 260 ust. 1	Uniwersytet w Białymstoku	Pominięcie w ewaluacji naukowej składnika kadrowego, przy uczynieniu kategorii naukowej jedynym warunkiem uprawnień do nadawania stopni, może (teoretycznie) doprowadzić do sytuacji, w której prawo habilitowania w danej dyscyplinie będzie miała uczelnia niezatrudniająca żadnego profesora w tej dyscyplinie.	Uwaga nieuwzględniona.
2474	Art. 260 ust. 1	Konferencja Polonistyk Uniwersyteckich	Jakie kryteria ewaluacji formułowane są w odniesieniu do polonistów – reprezentantów nie tylko środowiska humanistycznego (zaniepokojonego trwającą od lat marginalizacją i ignorowaniem specyfiki tego obszaru wiedzy), lecz także filologii narodowej, której ważne miejsce we współczesnej kulturze nie powinno podlegać dyskusji, jednak jest ona stale niedoceniana, a jej ranga systematycznie pomniejszana wobec innych dziedzin nauki? Czy w ewaluacji zostanie uwzględniona specyfika filologii narodowej, czy w dalszym ciągu jej przedstawiciel będą oceniani według kryteriów wypracowanych w innych obszarach wiedzy i dziedzinach nauki - mechanicznie, przenoszonych w obręb dyscyplin humanistycznych (m.in. kryterium publikowania wyników badań w czasopismach o międzynarodowym zasięgu)?	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2475	Art. 260 ust. 1	Osoba fizyczna 42, Osoba fizyczna 128, Osoba fizyczna 129, Osoba fizyczna 130 KRASP	Jeśli celem jest skuteczne konkutowanie ze światem jakością badań naukowych, to nasza wewnętrzna ewaluacja nie powinna się ograniczać do porównań jednostek jedynie w ramach poszczególnych dziedzin czy dyscyplin naukowych. Postuluje się zatem oparcie ewaluacji na wskaźnikach międzynarodowych (odpowiednio zdefiniowanych benchmarkach międzynarodowych dla każdej z dziedzin, dyscyplin czy grup dyscyplin osobno). W ten sposób premiowani będą naukowcy i te jednostki, które wpisują się w światowe standardy prowadzenia badań. Porównanie z benchmarkiem międzynarodowym pozwoli na przypisanie wysokich kategorii dobrym dyscyplinom czy obszarom badań, a niskich kategorii – dyscyplinom słabym, niezależnie od tego ile jednostek to kryterium spełni (w słabej dyscyplinie żadna może nie uzyskać kategorii A, a w silnej – większość). Istniejące bazy bibliometryczne, na przykład system oceny jednostek SciVal (oparty na bazie Scopus) dostarcza niezbędnych narzędzi do takich porównań (podaje miejsce dyscypliny w danej uczelni w porównaniu ze średnią światową). Poza tym proponuje się, aby środki publiczne kierowane do uczelni były „znakowane” dla dyscyplin, ze względu na ich bardzo różne oceny wynikające z ewaluacji.	Uwaga nieuwzględniona. W zakresie wskaźników międzynarodowych uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2476	Art. 260 ust. 1	Przewodniczący Rady Kuratorów Wydziału IV Nauk Technicznych PAN	Podstawowym kryterium ewaluacji jest, poza poziomem naukowym i efektami działalności naukowej „3) wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki.”. Wpływu tego nie da się jednak ustalić na podstawie wykazu osiągnięć ujętego w obecnym zapisie art. 258 ust. 6. Stąd również z tego względu konieczne wydaje się odpowiednie rozszerzenie tego wykazu osiągnięć.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2477	Art. 260 ust. 1	Nowoczesna	Jednym z trzech kryteriów ewaluacji jest w ustawie „wpływ na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki”.	Uwaga nieuwzględniona.

			czeństwa i gospodarki”. I znów w przypadku humanistów może to być jedynie wpływ na funkcjonowanie społeczeństwa. W jaki sposób go jednak zmierzyć i ocenić. Nowe idee kształtują życie społeczne latami, a nawet pokoleniami. Czy przez wpływ społeczny mamy zatem rozumieć popularyzację? Czy publikacja artykułów w czasopismach o dużych nakładach, czytanych przez rzesze czytelników, może być uznana za wpływ społeczny? Ale takie czasopisma z pewnością nie znajdują się na liście czasopism wysoko punktowanych (grupa A). Problem może pojawić się także z koniecznością publikacji monografii w wydawnictwach o wysokim prestiżu wskazanych przez ministerstwo. Nie wiadomo jak szeroka będzie to lista. Do tych wydawnictw będą z pewnością ustawiać się długie kolejki i z pewnością powstaną próby nieformalnego ich omijania. Może to zrodzić kolejne patologie. Świetna monografia może być opublikowana w gorszym wydawnictwie. Zdarzają się też słabe monografie w wydawnictwach prestiżowych. Podobnie, jak zdarzają się znakomici profesorzy w słabych jednostkach naukowych i słabi w jednostkach o poziomie A+.	Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2478	Art. 260 ust. 1	Akademia Ignatianum w Krakowie	W związku z tym, że tak wiele zależy od wyników ewaluacji działalności naukowej, są uzasadnione wątpliwości co do zaproponowanych zasad oceny. Kolejna ewaluacja (zwana aktualnie parametryzacją) według nowych zasad ma dotyczyć lat 2017-2021. Rok 2017, w którym nie znamy zasad przyszłej parametryzacji właśnie trwa. Czekamy teraz na wynik poprzedniej parametryzacji, nie wiedząc, jak jej wyniki przełożą się na działalność uczelni w latach 2017-2021 i nie wiedząc, jak przygotować się do kolejnej. Uczelniom nie zostały przekazane ani wykazy wydawnictw ani listy czasopism, i jest w pełni zrozumiałe, że przygotowanie takich wykazów musi być poprzedzone konsultacjami z szeroko pojętym środowiskiem naukowym, więc ten proces będzie wymagał wielu miesięcy pracy. Jest rzeczą oczywistą, że te wykazy i listy nie zostaną przekazane uczelniom w pierwszym roku okresu sprawozdawczego, czyli w roku bieżącym. Parametryzację za lata 2017-2021 należy prowadzić według dotychczasowych zasad, natomiast nowe uregulowania należy podać do wiadomości publicznej najpóźniej w pierwszym dniu danego okresu sprawozdawczego czyli 01.01.2021 w stosunku do kolejnego okresu ewaluacyjnego 2021-2024. Jeśli jednak nowe uregulowania zostaną przedstawione uczelniom w trakcie trwania przygotowań do ewaluacji za lata 2017-2021, po ogłoszeniu przez ministra komunikatu o kwalifikacji uczelni powinna być możliwość nie tylko składania odwołań, lecz przewidziany okres (np. 1 roku) warunkowego utrzymania kwalifikacji i uprawnień dotychczasowych, w którym uczelnia może poprawić uzyskane oceny (potwierdzone powtórzoną ewaluacją). Zdyskwalifikowanie na okres co najmniej 4 lat, tj. do zakończenia kolejnej ewaluacji (art. 262 ust. 2), może dla wielu uczelni, zwłaszcza mniejszych, skutkować ich trwałą degradacją. Tak więc utrata (nieuzyskanie) odpowiedniej kategorii automatycznie	Uwaga nieuwzględniona.

			obniża status uczelni, która przestaje być akademicką i staje się zawodową, co powoduje konieczność zmiany struktury kształcenia w uczelni (tylko kierunki praktyczne). Ustawodawca nie zaproponował żadnego mechanizmu naprawczego, który pozwoliłby utrzymać status uczelni akademickiej, mimo niedociągnięć i w określonym czasie przeprowadzić konieczne działania prowadzące do poprawy poziomu naukowego.	
2479	Art. 260 ust. 1	Katolicki Uniwersytet Lubelski	Należy wyrazić niepokój w odniesieniu do zapisów ustawy dotyczących kryteriów ewaluacji działalności naukowej. Dotychczasowa procedura parametryzacji była pomyślana wyłącznie jako narzędzie dzielenia środków z dotacji na podtrzymanie potencjału badawczego. Według projektu ustawy ewaluacja ma decydować o najważniejszych prawach jednostek, w praktyce często o ich egzystencji. Wobec tego kryteria ewaluacji powinny zostać ustalone w ramach szerokich konsultacji, zapisane bardzo wyraźnie w ustawie (np. bez wskazania kryteriów/mierzalnych parametrów wpływu działalności naukowej na otoczenie społeczne i gospodarcze oraz lokalnych czy regionalnych potrzeb społeczno-gospodarczych, ewaluacja w tym zakresie będzie nosiła znamiona uznaniowości) i ogłoszone ze stosowną <i>vacatio legis</i> . Tymczasem projekt ustawy przewiduje retroaktywne ogłoszenie tych kryteriów i natychmiastowe wyciągnięcie wszelkich konsekwencji z ewaluacji. W praktyce oznacza to, że w latach 2018-2021 właściwy minister jednoosobowo zdecyduje, które jednostki zatrzymają uprawnienia, a które stracą. Wydaje się to niesprawiedliwe i sprzeczne z zasadą zaufania obywatela do państwa.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2480	Art. 260 ust. 1	Wojewoda Lubelski, Społeczna Rada ds. Nauki i Szkolnictwa Wyższego przy Wojewodzie Lubelskim	Zasady oceny pracy naukowej powinny być zróżnicowane ze względu na specyfikę poszczególnych dziedzin nauki: adekwatne do ich realiów badawczych, rzetelne i obiektywne. Kultura cytowań w naukach humanistycznych i społecznych jest na przykład inna niż w pozostałych obszarach wiedzy. Niewłaściwe kryteria oceny dorobku prowadzą do tego, że opublikowanie średniej jakości artykułu w czasopiśmie anglojęzycznym jest wyżej premiowane, niż wybitna monografia napisana w języku polskim. Słuszny postulat umiędzynarodowienia badań nie może być realizowany poprzez deprecjację specyficznie polskich tematów badawczych i języka polskiego.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2481	Art. 260 ust. 1	Osoba fizyczna 61	Kolejnym problemem jest <i>Academic Imbreeding</i> . Obligatoryjny zakaz zatrudniania zostałby bardzo szybko zaakceptowany przez środowisko. Jeśli, mimo wszystko, jego wprowadzenie nie jest obecnie możliwe, należy dążyć do tego, aby stosowne przepisy znalazły się w algorytmach oceny uczelni. Przydatny byłby, monitorowany rocznie, współczynnik, będący ilorazem zatrudnionych w danym roku pracowników, którzy uzyskali doktorat na innej uczelni do wszystkich nowoprzyjętych pracowników.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2482	Art. 260 ust. 1 pkt 3	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum	W przypadku nauk humanistycznych wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa jest praktycznie niemierzalny i może być widoczny tylko w szerszej perspektywie czasowej. Jako kryterium ewaluacji nie uwzględnia również usytuowania uczelni w mniejszych ośrodkach. Wnosimy pod rozważę zastosowanie dla nauk humani-	Uwaga nieuwzględniona.

		Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu	stycznych i społecznych kryterium współpracy ze środowiskiem społeczno-gospodarczym.	
2483	Art. 260 ust. 1 pkt 3	Konfederacja Lewiatan	Niezbędne jest doprecyzowanie kryterium wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki. Konieczne jest tu przede wszystkim wprowadzenie w ramach oceny zasady proporcjonalności - inny charakter ma oddziaływanie na społeczeństwo i gospodarkę uczelni regionalnych, usytuowanych w mniejszych ośrodkach, a inne - uczelni zlokalizowanych w dużych ośrodkach. Planowana ocena ekspercka musi te odrębności uwzględniać.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2484	Art. 260 ust. 1 pkt 3	Nowoczesna	Punkt do usunięcia. „Wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki” to całkowicie niewymierne, uznaniowe kryterium, sprzyjające manipulacjom i niesprawiedliwym ocenom. W dodatku podatne jest na tzw. „image” który często nie ma nic wspólnego rzeczywistymi osiągnięciami.	Uwaga nieuwzględniona.
2485	Art. 260 ust. 2	Instytut Slawistyki PAN, Instytut Rozwoju Wsi i Rolnictwa PAN oraz Instytut Badań Literackich PAN	Propozycja do rozważenia – uwzględnienie na liście wydawnictw naukowych także tych działających w ramach instytutów naukowych PAN. Powstały one po załamaniu współpracy z dużymi domami wydawniczymi w latach 90, jako natychmiastowa odpowiedź na potrzebę udostępnienia dorobku naukowego szerokiej grupie odbiorców, nie tylko innym naukowcom. Przez prawie 25 lat istnienia dopracowały się poważnej pozycji w świecie nauki oraz na rynku wydawniczym. Wiele z nich współpracuje z wydawnictwami zagranicznymi, a także dystrybuuje swoje publikacje na zagranicznych rynkach wydawniczych. Drukujemy szybko, zgodnie z harmonogramem systemu grantowego oraz tanio,	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			po konkurencyjnych cenach. Niejasna jest kategoria „dziedziczenia prestiżu”. Istnieje obawa, że instytuty PAN prowadzące wydawnictwa mogą zostać uznane za niszowe i nie zostać uwzględnione na tej liście. Tymczasem to właśnie w instytutach wydawane są wartościowe monografie, funkcjonują uczciwe i przejrzyste zasady powoływania recenzentów i prowadzona jest polityka otwartego dostępu, Indeksowanie czasopism naukowych i monografii w międzynarodowych bazach (m.in. Scopus).	
2486	Art. 260 ust. 2	Komitety Językoznawstwa PAN	Należy wyrazić zaniepokojenie zapowiadanymi zmianami w ewaluacji czasopism naukowych i wydawnictw. Wiele jednostek, zarówno uniwersytetów, jak i instytutów PAN, w rezultacie wieloletniej pracy i starań projakościowych uzyskało wyższy status wydawanych przez siebie czasopism, który został teraz postawiony pod znakiem zapytania, gdyż publikacje w czasopismach z tzw. listy B mają być pominięte w procedurach awansowych. Niepokoi też fakt, że nie został podany termin ogłoszenia nowego ministerialnego wykazu wydawnictw i czasopism; brak tego wykazu wprowadza okres niepewności i zamieszania i będzie miał istotny wpływ zarówno na indywidualne awanse pracowników, jak i na ewaluację uczelni planowaną na 2021 r. Tymczasem projekt w kilku swoich artykułach (np. art. 181 ust. 1, art. 228 ust. 1 pkt 6, art. 258 ust. 6, art. 260 ust. 2) już odwołuje się do nieistniejącego wykazu czasopism. Należy wyrazić dezaprobatę wobec koncepcji „dziedziczenia prestiżu” odnośnie do wydawnictw naukowych. Spowoduje to upadek wydawnictw dobrych, choć o niewielkiej jak dotąd renomie, i zapewne zwiększy koszty publikacji i zyski prestiżowych wydawnictw, może też spowodować w tych wydawnictwach duże zatory, spowalniając w rezultacie procesy publikacyjne i procedury awansowe. W projekcie brak też jasnych zasad utworzenia takiej listy wydawnictw, a propozycja, aby w ocenie monografii jako podstawowe kryterium był uwzględniany fakt rodzaju wydawnictwa, budzi co najmniej zdziwienie. Wykaz wydawnictw i czasopism powinien być integralną częścią ustawy (jej załącznikiem), a dla uzyskania stopni naukowych i tytułu na dotychczasowych zasadach powinien zostać wyznaczony znacznie dłuższy okres przejściowy. Ustawa nie może ponadto działać wstecz: zgodnie z jej projektem publikacje wydane do tej pory mogą nie mieścić się w nowym wykazie, a tym samym nie liczyć do dorobku awansowego.	Uwaga nieuwzględniona.
2487	Art. 260 ust. 2	Komitet Nauk Demograficznych PAN	Jeśli chodzi o zmiany zasad ewaluacji jakości działalności naukowej, to zdecydowane ograniczenie liczby czasopism naukowych, które będą w wykazie MNiSW spowoduje likwidację wielu dobrych dzisiaj czasopism, a nadto zasadniczo ograniczy możliwości publikacyjne najmłodszych pracowników (zwłaszcza), że ich kariery naukowe często obejmują już kilka (3-4) lata.	Uwaga nieuwzględniona.
2488	Art. 260 ust. 2	Instytut Sławiastyki PAN,	Zdziwienie środowiska budzi propozycja gruntownej zmiany sposobu punktacji czasopism naukowych, w tym sprowadzenia listy B (ponad 2000 polskich czasopism o różni-	Uwaga nieuwzględniona.

		Instytut Rozwoju Wsi i Rolnictwa PAN oraz Instytut Badań Literackich PAN	cowanej punktacji 1-15 punktów) do katalogu czasopism spełniających tylko kryteria formalne, którym przypisana zostanie niska, jednakowa dla wszystkich punktacja. Publikacje w tej grupie czasopism nie będą uwzględniane w awansach doktorskich, habilitacyjnych i profesorskich. To rozwiązanie szczególnie niebezpieczne dla środowiska nauk humanistycznych i dużej części społecznych.	
2489	Art. 260 ust. 2	Osoba fizyczna 64	Lista określanych przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego punktowanych wydawnictw naukowych jest oceniana dwójako. Z jednej strony ma zapewnić podniesienie poziomu publikacji. Z drugiej strony, jeśli jest odpowiedzią na problem nieprofesjonalnych recenzji i słabych publikacji, to warto pracować nad tym konkretnym problemem. Dodatkowo lista będzie ograniczała możliwość publikowania (nawet dobrych) prac naukowych, ale w zakresie niszowych nauk, ponieważ popyt na takie treści jest mniejszy. Przykładowa może być etnologia, która ma coraz szerszy zasięg poprzez wykorzystywanie jej metod i sposobu myślenia przez inne nauki. Jednak szczegółowe zagadnienie, np. dziedzictwo materialne określonego regionu Polski, jest tematem interesującym specjalistów. Możliwe, że określone w rozporządzeniu wydawnictwa nie będą zainteresowanie publikacją, a wydawnictwo muzeum danego regionu – bardzo.	Uwaga nieuwzględniona.
2490	Art. 260 ust. 2	Uniwersytet w Białymstoku	Punktacja i wykaz ministerialny są zmienne. Abstrahując od powyższego, należałoby dążyć do merytorycznej oceny dorobku pracowników uczelni wyższych niezależnie od liczby punktów uzyskanych przez dane osoby. To nie punkty tworzą postęp i generują rozwój, a jakość i wartość naukowa prowadzonych badań i wydawanych publikacji. Znamienne w tym zakresie jest zdobywanie punktów impact factor przez kierowanie do odpowiednich czasopism tzw. listów do redakcji, których publikacja uprawnia do wykazania IF. Wydaje się, że można byłoby rozważyć zasadność aplikowania do polskiego porządku prawnego rozwiązań znanych w Stanach Zjednoczonych w zakresie ścieżki rozwoju pracowników naukowych. To z pewnością „uwolniłoby” potencjał wielu młodych pracowników i uniezależniło ich od sztywnych ram systemowych (por. np. B. Jałocha, Model kariery akademickiej w Stanach Zjednoczonych, Zarządzanie Publiczne 3(7)2009, ss. 87 i n.).	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2491	Art. 260 ust. 2	Narodowe Centrum Nauki	Proponuje się skreślenie części wspólnej po wyliczeniu. Monografiom i czasopismom naukowym, o których mowa w ust. 2, nie należy przypisywać liczby punktów, lecz pozostawić ocenę ich wartości ekspertom oceniającym dyscypliny.	Uwaga nieuwzględniona.
2492	Art. 260 ust. 2	Osoba fizyczna 54	Uważam, że przyznawanie punktów za monografie i czasopisma jest bardzo złym rozwiązaniem. Obie listy powinny być krótkie, stworzone na podstawie konkretnych kryteriów, ale w żadnym wypadku nie należy przypisywać punktów. To wywoła tornado reakcji (także śmiechu). Powinny to być wyłącznie „listy prestiżu” - czyli samo umieszczenie na liście powinno być jakby przyznaniem przez MNiSW statusu („licencji”) wy-	Uwaga nieuwzględniona.

			dawnictwa czy czasopisma naukowego. Tak jak jest np. z listami adwokatów, radców prawnych czy lekarzy. Wpisany na listy nikt nie przyznaje różnicujących ich punktów.	
2493	Art. 260 ust. 2	Osoba fizyczna 51	Niepokojące są plany redukcji znaczenia tzw. listy B czasopism i wprowadzenia listy wydawnictw uprawnionych do wydawania punktowanych publikacji książkowych. Lista B ma swoje wady, ale zupełna jej marginalizacja, przy jednoczesnym ograniczeniu możliwości publikacyjnych w postaci własnych książek czy wydawnictw wieloautorskich, mogą w praktyce sparaliżować działalność wydawniczą wielu doktorantów na kierunkach humanistycznych i społecznych. Specyfika rynków wydawniczych sprawia, że osoby zgłębiające w Polsce te właśnie dziedziny nauki mają bardzo ograniczone możliwości publikacyjne, a proponowane zmiany mogą jeszcze pogorszyć ten stan rzeczy. Lista wydawnictw budzi sporo wątpliwości i obaw. Niestety, kwestia ta wymaga wielkiej rozważliwości, bo źle przygotowane rozwiązania utrudnią rozwój naukowy doktorantów, a dodatkowo mocno wpłyną na rynek wydawniczy - niekoniecznie w dobry sposób. Przykładowo na liście mogą się znaleźć wydawnictwa uniwersyteckie, które nie zawsze spełniają kryterium "wysokiego prestiżu", a jednocześnie może zabraknąć miejsca dla mniejszych i niezależnych oficyn, które prezentują podobny lub nawet wyższy poziom, ale nie mają takiej siły przebicia, ponieważ nie są powiązane instytucjonalnie z uczelniami wyższymi. Co więcej, wiele mniejszych wydawnictw - szczególnie w humanistyce i naukach społecznych - rozumie potrzebę wydawania publikacji naukowych w wolnym dostępie, czego zazwyczaj nie chcą robić większe firmy lub ewentualnie za dużą opłatą dodatkową, na co nie może sobie pozwolić wielu młodych naukowców, skazując się tym samym na wyłącznie papierowe wersje książek dystrybuowane w śladowym nakładzie (bez szans na wywołanie szerszej dyskusji). Sugerowałbym bliższe przyjrzenie się planom w opisanych przeze mnie aspektach. Być może rozwiązaniem jest przygotowanie list, które charakteryzują się podziałem na kategorie? Np. wydawnictwa można podzielić na te bardziej prestiżowe i mniej, przyznając im różną wagę punktową, jednak bez tworzenia sztucznych i szkodliwych przepisów o charakterze binarnym, tzn. takich, które wąskiej grupie wydawnictw przyznają wysoką liczbę punktów, a całą resztę wyrzucają poza nawias obiegu naukowego. Być może ma to sens w dziedzinach technicznych, jednak w humanistyce znane są przypadki bardzo dobrych monografii, które nie zostały wydane przez główne czy uniwersyteckie wydawnictwa, zazwyczaj bardzo drogie i niekiedy nieprzychylne doktorantom. Alternatywnie można zastosować bardzo liberalne kryteria oceny wydawnictw, przynajmniej dla pierwszej wersji przygotowywanej listy. Pozwoli to z jednej strony na wyeliminowanie tych najsłabszych, a jednocześnie da trochę czasu na przygotowanie się do poważniejszych zmian - zarówno wydawcom, jak i doktorantom. Apelowałbym tutaj o ewolucję, a nie rewolucję, która może się obrócić przeciwko tym, którym ma służyć najbardziej.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

2494	Art. 260 ust. 2	Osoba fizyczna 25	Brak jest podstaw, by ograniczać naukowcom swobodę wyboru wydawnictwa, w którym chcą wydać monografię naukową. O jakości publikacji naukowej powinno świadczyć nie to, jakie wydawnictwo wydało daną pracę, a to, jaka jest jej zawartość merytoryczna. Wprowadzenie zamkniętej listy wydawnictw, w których można publikować monografie, wcale nie zapewni ich wysokiego poziomu. Projektowana regulacja, limitując naukowcom wybór wydawnictwa, godzi w zasadę wolnego rynku oraz może zostać uznana za niedozwoloną pomoc publiczną dla określonych wydawnictw. Nadto, wprowadzenie zamkniętej, ustalonej przez władze państwowe, listy wydawnictw, w których możliwe jest wydanie publikacji niezbędnej do awansu naukowego, stanowi zagrożenie dla wolności nauki.	Uwaga nieuwzględniona.
2495	Art. 260 ust. 2	Osoba fizyczna 43	Od czasu ostatnich zmian przepisów dotyczących wymogów w sprawach habilitacji i profesur w naukach ekonomicznych szczególnie nacisk położono na umiędzynarodowienie dorobku, w szczególności - posiadanie wśród publikacji artykułów naukowych wydanych w czasopismach z bazy JCR (tzw. Lista Filadelfijska). O ile wymóg ten jest zasadniczo słuszny, to jego realizacja w naukach społecznych jest trudna i czasochłonna. Swoistej deprecjacji – w mojej opinii – uległy publikacje w czasopismach naukowych wydawanych w Polsce (nawet wysokopunktowanych, reprezentujących wysoki poziom naukowy), nie mówiąc już o samodzielnych monografiach w j. polskim. Moim zdaniem wysokopunktowane czasopisma naukowe wydawane w j. polskim powinny być włączone do listy A ustalonej przez MNiSW i brane pod uwagę przy nadawaniu stopni naukowych dr habilitowanego oraz profesora na równi z publikacjami zagranicznymi. Dotyczy to również monografii w j. polskim wydanych w renomowanych wydawnictwach naukowych w Polsce. Wpierać należy (również finansowo) wysokopunktowane czasopisma naukowe wydawane w Polsce, które publikują również numery po angielsku (międzynarodowa komunikowalność wyników badań) i dostępne są również w Internecie.	Uwaga nieuwzględniona.
2496	Art. 260 ust. 2	Osoba fizyczna 39	Uwaga wyraża sprzeciw wobec ogólnego ograniczania liczby czasopism naukowych, o których mowa w art. 258 ust. 6 pkt 2. Nie negując hierarchii czasopism czy wydawnictw, chciałbym jedynie przestrzec przed jej fetyszyzowaniem; i w małym wydawnictwie, albo w nieznanym czy mało znanym czasopiśmie może ukazać się bardzo wartościowy materiał. A twierdzenie, że tekst jest wart dokładnie tyle, ile miejsce w jakim go wydrukowano stanowi biurokratyczne ułatwienie sobie sprawy. W czym może nie byłoby nic takiego strasznego, gdyby nie pociągało to za sobą prawdziwie szkodliwych skutków dla rozwoju nauki w tym kraju i w ogólności.	Uwaga nieuwzględniona.
2497	Art. 260 ust. 2	Osoba fizyczna 27	Liczba punktów przyznawanych za monografie naukowe wydawane przez wydawnictwa „lokalne” oraz za artykuły naukowe publikowane w czasopismach „lokalnych” (obecna	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w

			lista B MNiSW) powinna być jeszcze bardziej zróżnicowana niż obecnie. Wydawnictwa książkowe powinny być podzielone na grupy/kategorie (A, B, C, D itd.) zgodnie z przyjętymi standardami międzynarodowymi. Czasopisma (w szczególności polskie) powinny zostać poddane bardzo szczegółowej analizie. Polskie czasopismo z listy B z przyznanymi 13 pkt. daje możliwość stałego publikowania osobom z „kręgu”. Wystarczą dwa artykuły opublikowane rocznie w takim czasopiśmie, lub trzy artykuły opublikowane w innym czasopiśmie za 10 pkt. W ten sposób wykazuje się więcej punktów niż za jeden wysokiej jakości artykuł opublikowany w renomowanym czasopiśmie o zasięgu globalnym za 25 lub 30 pkt., gdzie proces recenzencki jest bardzo wnikliwy a przygotowanie artykułu bardzo czasochłonne i wymagające ogromnego wysiłku intelektualnego.	trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2498	Art. 260 ust. 2	Konferencja Polonistyk Uniwersyteckich	Kto i na podstawie jakich kryteriów dokona ewaluacji czasopism naukowych - na liście B przewidzianej do przekształcenia „w nisko punktowany ryczałt”, jak formuje to dr hab. E. Kulczycki (FA 10/2017), znajdują się prestiżowe czasopisma polonistyczne, od pokoleń kształtujące kanony dyscyplin wchodzących w skład filologii narodowej. Niepokoi, że - w toku parametryzacji obejmującej lata 2017-2021 – nie jest znana nowa lista czasopism (może okazać się zatem, że artykuły skierowane dziś do wysokopunktowanych czasopism z listy B, okażą się publikacjami, które nie będą brane pod uwagę w procesie ewaluacji, jeśli czasopismo zostanie usunięte z ministerialnej listy). Nie kwestionuje się konieczności podniesienia oceny (i tym samym - punktacji) monografii oraz monografii zbiorowych, konieczne jest jednak zajęcie konkretnego stanowiska - od lat ów postulat formułowany jest w różnych gremiach środowiskowych, należy więc przedstawić wiążące ustalenia w tej kwestii (trzeba przypomnieć ustaloną od lat rangę monografii jako formy wypowiedzi polonistycznej, deprecjonowanej w parametryzacji na korzyść ujęć w postaci artykułów, niejednokrotnie mających charakter przyczynkarski).	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2499	Art. 260 ust. 2	Osoba fizyczna 61	Jednym z istotnych zagadnień jest algorytm punktowania publikacji, stosowany przy ocenie poszczególnych uczelni. Nie jest on wprawdzie opisany w projekcie ustawy, jest jednak opublikowany na stronie internetowej Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Jednakże sam algorytm powinien zostać zmodyfikowany w kierunku zwiększenia wagi jakości publikacji kosztem liczby (aspekt zmiany ilości w jakość podkreślany jest również wielokrotnie w <i>Raporcie</i>). W obecnym algorytmie publikacja w polskim czasopiśmie (np. <i>Wiadomości Chemiczne</i>) uzyskuje ok. 7 punktów, co, wobec 50 punktów, przypisanych publikacji w <i>Nature</i> (o jednym z najwyższych na świecie IF = 42), wydaje się absurdalne. Umieszczenie publikacji w czasopiśmie na poziomie <i>Nature</i> to nie tylko efekt wieloletniej pracy całych zespołów ludzi, angażujących zwykle spore nakłady finansowe. Publikacje w takich czasopismach zawierają rezultaty badań w głównych światowych nurtach współczesnej nauki i legitymuje się nimi jedynie niewielka część nau-	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			kowców. Jeśli przyjąć, że jeden na 1000 naukowców jest autorem publikacji w <i>Nature</i>, która jest efektem 3 lat pracy zespołu 3 osób, natomiast opublikowanie artykułu w polskim czasopiśmie jest dostępne dla każdego praktycznie badacza i jest rezultatem kilkumiesięcznej pracy jednej osoby (stosunek nakładów ok. 3000:1), to oczywistym wydaje się konieczność znacznego zwiększenia różnicy punktacji, jeśli chcemy odzwierciedlić rzeczywistą wartość naukową publikacji w obu typach czasopism. Intencją autorów tak relatywnie wysokiej punktacji publikacji w krajowych czasopismach było podniesienie poziomu polskich wydawnictw. Jednak skutek będzie/jest odwrotny od zamierzonego. Każdy bowiem ambitny badacz, świadomy ważności dokonanego przez siebie odkrycia stara się umieścić wyniki swoich badań w czasopiśmie o jak największym zasięgu (co odpowiada możliwie najwyższemu IF). Nienaturalnie wysoka punktacja przyporządkowana polskim czasopismom spowoduje zwiększenie liczby słabych publikacji. Sposobem na podwyższenie znaczenia polskich czasopism może być rozwiązanie, przyjęte w dziedzinie chemii. Polskie czasopisma połączyły się z innymi europejskimi czasopismami tworząc <i>Chemistry – A European Journal</i>, <i>European Journal of Organic Chemistry</i>, <i>European Journal of Inorganic Chemistry</i>. Konkurencja na rynkach wydawniczych jest zbyt duża, żeby polskie czasopisma się przebiły w nauce. Proponuje się wspieranie czasopism popularnonaukowych, które zainteresują młodzież nauką, jak również uświadomią społeczeństwo, na co wydawane są ich pieniądze. Publikacje popularnonaukowe powinny być oceniane, ale nie pod względem czysto naukowym, ale raczej popularyzatorskim i interakcji społecznej.	
2500	Art. 260 ust. 2	Akademia Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego w Warszawie (KRASP)	Zasada dziedziczenia prestiżu przy wycenianiu punktowym wydawnictwa grozi tym, że nikt nie będzie chciał drukować książek u nas, poza tym lista prestiżowych wydawnictw ministerialna (a właściwie KEN) jest też niepokojąca; czy duże wydawnictwa będą chciały publikować nasze książki?	Uwaga nieuwzględniona.
2501	Art. 260 ust. 2 pkt 2	Komitet Nauk Historycznych PAN	Zaproponowany - w sposób niezbyt precyzyjny, a co za tym idzie dyskusyjny - projekt utworzenia ministerialnej listy czasopism punktowanych oraz wydawnictw, których książki dziedziczyć będą ich prestiż, budzi daleko idący niepokój, a jego wdrażanie może doprowadzić do zjawisk wręcz korupcyjnych.	Uwaga nieuwzględniona.
2502	Art. 260 ust. 2 pkt 2	Osoba fizyczna 5	W obowiązującym stanie prawnym wątpliwości budzi sposób tworzenia listy czasopism punktowanych. W szczególnie trudnej i paradoksalnej sytuacji są obecnie badacze z dziedziny filologii obcych. Lista A obejmuje wyłącznie czasopisma anglojęzyczne, a i	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozpo-

			tak nie znalazło się na niej żadne czasopismo o tematyce literaturoznawczej i bardzo nieliczne o tematyce językoznawczej. Na liście C znalazły się czasopisma wydawane w innych językach, które zostały ujęte przez ERIH (od jakiegoś czasu nieaktualniane). Na liście tej brak wielu prestiżowych zagranicznych czasopism, bo ich redaktorzy nie zadbali na czas, aby je tam umieścić. Co więcej, przytłaczająca ilość (chyba ponad 90%) umieszczonych tam czasopism ma najniższą punktację czyli 10, natomiast czasopisma o wyższej punktacji to przede wszystkim czasopisma polskie i np. węgierskie. Jest oczywiste, że ze względów prestiżowych, a także z powodów merytorycznych filologowie obcy starają się publikować za granicą, w kraju, którego kulturą, literaturą, językiem się zajmują, tak jak dla polonistów zagranicznych nobilitacją jest publikowanie w Polsce. Jednakże publikując w czasopiśmie recenzowanym i prestiżowym (lecz nie ujętym przez ERIH czyli listę C) za granicą, uzyskują bardzo mało punktów (5). Dużo więcej uzyskują publikując w jakimkolwiek czasopiśmie krajowym. A zatem zarówno na liście C jak i B czasopisma krajowe są dużo lepiej punktowane niż zagraniczne. Zasady te przeczą umiędzynarodowieniu polskiej nauki i wychodzeniu na zewnątrz. Badacz musi wybierać pomiędzy chęcią zaistnienia na forum międzynarodowym a koniecznością ciułania gromadzenia punktów dla jednostki. Przy ustalaniu nowej punktacji w dziedzinie humanistyki (a na pewno filologii) należałoby wziąć pod uwagę listy ministerialne ustalone przez poszczególne kraje oraz znaleźć jakieś rozwiązanie, które pozwoliłoby doszacować publikacje zagraniczne.	rządzeń.
2503	Art. 260 ust. 2 pkt 2	Osoba fizyczna 61	To jeden z najważniejszych punktów całej ustawy. W dodatku, w trakcie <i>Narodowego Kongresu Nauki w Krakowie</i> bardzo często poruszano problem oceniania artystów. Proponuję wyodrębnić artystów w tej kwestii. Niech sami nakreślą sobie system oceniania. Jest to problem marginalny i mam wrażenie, że używany na Kongresie, żeby zagłuszyć prawdziwe problemy oceniania. Temat ten poruszyłem już szczegółowo w liście do Premiera.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2504	Art. 260 ust. 2 pkt 2 i art. 258 ust. 6 pkt 2	Środowiska Naukowe	Postulat dotyczący zachowania ważnej dla humanistyki i nauk społecznych platformy polskich czasopism. W art. 258 ust. 6 pkt 2 zawarto informację dotyczącą nowych zasad ewaluacji jednostek naukowych. Ustawa przewiduje ewaluację na podstawie osiągnięć pracownika naukowego, wśród których znajdują się artykuły naukowe opublikowane „w czasopiśmie naukowym, ujętym w indeksowanych, międzynarodowych bazach czasopism naukowych o największym zasięgu”. Wątpliwości budzi, jawiąca się w tym zapisie intencja ustawodawcy, która przewiduje marginalizację polskich baz czasopism naukowych, w których znajduje się większość polskich periodyków z obszaru humanistyki i nauk społecznych.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

		Postulat, aby zagraniczne bazy typu Web of Science, Scopus etc. nie były jedynymi bazami indeksującymi czasopisma liczące się do dorobku naukowego uczonych i tym samym do ewaluacji jednostek naukowych, w których są zatrudnieni. Argumenty za utrzymaniem listy czasopism polskich (Część B Wykazu MNiSW): • Historyczne doświadczeni polskie, ale i innych krajów europejskich wskazują na to, że oparcie dorobku naukowego o kontekst narodowy stanowi bardzo często kluczowy warunek trwałości osiągnięć naukowych, a częstokroć również warunek przetrwania narodu. Stoimy na stanowisku, że tworzenie wspólnoty naukowej zogniskowanej wokół badań krajowych, jest tak samo ważne, jak ich umiędzynarodowienie. Równoważność ta jest tak samo istotna w przypadku badań podstawowych jak i wdrożeń. • Paradoksalne jest oczekiwanie, że publikowanie w języku obcym jest bardziej wartościowe (wyżej punktowane) niż w języku ojczystym. Zwracamy uwagę na możliwe konsekwencje płynące z takiego podejścia, przede wszystkim zanik tradycji językowej, jak również wykluczenie różnych grup odbiorców z przekazu naukowego. • W ostatnich latach polskie czasopisma naukowe wykonały znaczący wysiłek na rzecz umiędzynarodowienia, zachowując jednocześnie równowagę w publikowaniu tekstów autorów polskich i zagranicznych, a także w języku publikacji. Wysiłek ten, wykonany dzięki wsparciu stowarzyszeń naukowych i uczelni wyższych zaangażował zasoby ludzkie i ekonomiczne, skutkując podniesieniem rangi i widoczności polskich czasopism. Wiele z nich dzięki tej strategii i wsparciu uczelni wyróżnia się na tle międzynarodowym pełną dostępnością w otwartych zasobach (open access), udostępniając bezpłatnie swoją zawartość. W przypadku większości czasopism umieszczonych w bazach zagranicznych, za dostęp do nich trzeba będzie zapłacić, co wykluczy wiele mniej zasobnych środowisk czytelniczych. • W 2015 roku w ramach Polskiej Bibliografii Naukowej została utworzona Polska Baza Cytowań POL-Index, mająca na celu ustalenie Polskiego Współczynnika Wpływu (PWW), pozwalającego na ustalenie częstości cytowań poszczególnych artykułów publikowanych w polskich w polskich czasopismach naukowych. Projekt ten nie jest kontynuowany. Polska Baza Cytowań mogłaby z powodzeniem posłużyć do ustalenia siły wpływu poszczególnych czasopism w wymiarze krajowym, tak jak bazy międzynarodowe ustalają ten parametr w wymiarze ponadnarodowym. Rozwiązanie takie pozwoliłoby zachować równowagę pomiędzy tymi dwoma wymiarami. Wprowadzenie nowej polityki ewaluacyjnej może doprowadzić do likwidacji znaczącej liczby polskich czasopism naukowych lub całkowitej ich marginalizacji.	
--	--	--	--

2505	Art. 262 ust. 1	Osoba fizyczna 53	Art. 262: Kategorie naukowe "1. Minister, biorąc pod uwagę uchwałę, o której mowa w art. 261 ust. 1, przyznaje kategorię naukową wg <i>kolejności uzyskanej w ewaluacji</i> ".	Uwaga nieuwzględniona.
2506	Art. 262 ust. 1	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN, PAN (KRASP), Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	W przepisie mowa jest, że minister „bierze pod uwagę uchwałę KEN w sprawie proponowanych kategorii naukowych” i przyznaje kategorię. Wątpliwości budzi co oznacza sformułowanie „bierze pod uwagę”? Można z tego wnioskować, że minister nie jest związany uchwałą KEN i może przyznać w zasadzie kategorię.	Uwaga nieuwzględniona.
2507	Art. 262 ust. 1	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Brak zapisu w jaki sposób będzie ustalona kategoria B+ skoro nie została ona przewidziana w obecnie obowiązującym rozporządzeniu.	Uwaga nieuwzględniona.
2508	Art. 262 ust. 1	Rada Główna Instytutów Badawczych	Należy wyjaśnić, jakie znaczenie dla dalszej działalności instytutów badawczych będzie miała kategoryzacja naukowa: czy tylko w zakresie uzyskiwania lub potwierdzania uprawnień do nadawania stopni naukowych, czy uzyskiwania dotacji. W projekcie powinno być zapisane, że instytuty, które uzyskają odpowiednią kategorię (spełniające odpowiednie warunki), będą nadal miały uprawnienia do doktoryzowania i habilitowania, bądź takie uprawnienia będą mogły uzyskać. Według projektu szkoła doktorska może być prowadzona przez uczelnię, uczelnię federacyjną, instytut PAN, instytut badawczy albo międzynarodowy instytut posiadające kategorię naukową A+, A albo B+, w co najmniej 2 dyscyplinach, zwane dalej „podmiotem prowadzącym szkołę doktorską”. Ponadto szkoła doktorska może być prowadzona wspólnie przez uczelnię, instytuty PAN, instytuty badawcze lub międzynarodowe instytuty, z których każde posiada kategorię naukową A+, A albo B, w co najmniej 1 dyscyplinie. Według projektu uprawnienie do nadawania stopnia doktora habilitowanego posiada uczelnia, uczelnia federacyjna, instytut PAN, instytut badawczy albo międzynarodowy instytut, w dyscyplinie, w której posiada kategorię naukową A+ albo A, zwane dalej „podmiotami habilitującymi”. Oznacza to, że jednostki, które nie będą posiadały kategorii A lub A+ nie będą miały uprawnień do nadawania stopnia doktora habilitowanego.	Uwaga nieuwzględniona.

			Tym samym, jeśli instytut pozostanie w kategorii B lub B+ utraci prawa do nadawania stopnia doktora habilitowanego, co może negatywnie wpłynąć na poziom naukowy.	
2509	Art. 262 ust. 3	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Minister wydaje decyzję w sprawie przyznania kategorii naukowej w terminie do dnia 31 sierpnia roku następującego po ostatnim roku okresu objętego ewaluacją. (lub 30 września, ewentualnie 31 maja) (okres przerwy wakacyjnej nie jest dobrym okresem na uczelniach na ewentualne odwoływanie się od decyzji ministra)	Uwaga nieuwzględniona.
2510	Art. 266	Uniwersytet Jagielloński	Wątpliwości budzić może wyrażne wyłączenie niektórych przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w postępowaniach o przyznanie kategorii naukowej (art. 266 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce).	Uwaga nieuwzględniona.
2511	Art. 266	Komitet Nauk Pedagogicznych PAN	Niepokój budzi art. 266 zawieszający prawo ocenianych podmiotów do bycia stroną postępowania oceniającego. I tak: wyłączenie artykułów od 35 do 37 znosi rygory k.p.a. co do terminowości postępowania oceniającego, natomiast wykreślenie art. 79a i 81 odbiera ocenianym jednostkom możliwość wypowiedzenia się co do materiału podlegającego ocenie.	Uwaga nieuwzględniona.
2512	Art. 267	Akademia Ignatianum w Krakowie	Ma charakter dyskryminacyjny, ponieważ w różnych uczelniach są profesorowie z większym lub mniejszym dorobkiem naukowym. Jeśli o wejściu do Komisji Ewaluacji Nauki decyduje kategoria uczelni a nie osobiste kompetencje profesorów, to wynik procesu ewaluacji nie jest wystarczająco wiarygodny.	Uwaga nieuwzględniona.
2513	Art. 267	Rada Główna Instytutów Badawczych	Brak wskazania proporcji członkostwa (liczba członków pochodzących z uczelni, instytutów badawczych). Ponieważ instytuty badawcze są aktywne w realizacji badań naukowych, to przedstawiciele tego środowiska powinni być reprezentowani w KEN.	Uwaga nieuwzględniona.
2514	Art. 267	Wydział Filologii Polskiej i Klasycznej UAM w Poznaniu	Proponowany jest zapis o powoływaniu członków Komisji Ewaluacji Jednostek Naukowych (nie wiadomo przez kogo i na podstawie jakich kryteriów), zdecydowanie opowiadamy się za utrzymaniem zasady wyboru owych członków.	Uwaga nieuwzględniona.
2515	Art. 267 i art. 328	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Nie jest też uzasadniona propozycja zmniejszenia liczby przedstawicieli instytutów badawczych w RGNiSW (z obecnych 4 do 3 - art. 328). Podobnie nie jest zrozumiałe ich brak w KEN (art. 267).	Uwaga nieuwzględniona.
2516	Art. 267 ust. 2 pkt 2	Radcy Prawni PAN	Proponuje się dookreślić kto wskazuje kandydatów do KEN, o których mowa w ust. 2 pkt 2 oraz co oznaczać ma pojęcie „doświadczenie w zakresie polityki naukowej”. Nie-	Uwaga nieuwzględniona.

			dookreślenie ww. kwestii może wpływać na udział w KEN osób nie posiadających wystarczających umiejętności do dokonywania ewaluacji.	
2517	Art. 267 ust. 2-4	Komitet Nauk o Sztuce PAN	Jeśli, jak wskazuje odniesienie do klasyfikacji OECD, nauki humanistyczne mają być dziedziną obejmującą 4 dyscypliny, z proponowanych przepisów dotyczących składu Komisji Ewaluacji Nauki wynika daleko idąca marginalizacja nauk humanistycznych w tym ważnym ciele przedstawicielskim. Obecnie bowiem w 30-osobowym KEJN zasiada 7 przedstawicieli nauk humanistycznych. W wyniku nowej klasyfikacji dyscyplin naukowych choć wzrosnie liczba członków KEN (35 – taką liczbę podaje komentarz do projektu, choć w samym projekcie tej liczby nie ma), to zmaleje reprezentacja humanistyki. Przepis ust. 3 nie rozstrzyga, w jaki sposób wyłaniania mają być „kandydaci z doświadczeniem w zakresie polityki naukowej”. Nie ma nawet wymogu posiadania stopnia doktora, w związku z czym istnieje obawa, że o wskazaniu niektórych osób mogą decydować względy pozamerytoryczne, w tym polityczne. Niejasny jest też przepis ust. 4. Preferuje on „dwudyscyplinowe” instytuty PAN i jest niekorzystny dla dużych uczelni, zwłaszcza w odniesieniu do nauk humanistycznych (która to dziedzina, wedle propozycji nowej klasyfikacji, ma się składać z 4 dyscyplin). W związku z powyższym proponuje się nadanie tym przepisom nowego brzmienia: „2. W skład KEN wchodzi przedstawiciele każdej dziedziny, w liczbie: 1) przynajmniej 4 z każdej z nich oraz 2) 7 osób z doświadczeniem w zakresie polityki naukowej lub ewaluacji nauki, posiadających co najmniej stopień doktora. 3. Członkowie KEN, o których mowa w ust. 2 pkt 1, są powoływani spośród osób, o których mowa w ust. 4 pkt 1. Członkowie KEN, o których mowa w ust. 2 pkt 2 są powoływani spośród osób, o których mowa w ust. 4 pkt 2. 4. Kandydatów do KEN mogą zgłaszać: 1) uczelnia, instytut PAN, instytut badawczy oraz międzynarodowy instytut – po jednym kandydacie w każdej dyscyplinie, w której posiadają kategorie naukowe A+ albo A; 2) izba gospodarcza, towarzystwo naukowe lub stowarzyszenie kulturalne – o wieloletnim dorobku w zakresie współpracy z sektorem nauki.”.	Uwaga nieuwzględniona.
2518	Art. 267 ust. 2 - 4	KEJN	Nie wiadomo, w jaki sposób będą wyłaniania członkowie „z doświadczeniem w zakresie polityki naukowej” (ust 2, pkt 2); istnieje ryzyko, że będzie to „gabinet polityczny bis”. Nadto, w odróżnieniu do sposobu wyłaniania KEJN, brak tu możliwości zgłaszania kandydatów przez otoczenie społeczno-gospodarcze (obecnie: aż 10 z 30 członków Komitetu musiało być wybranych z tej „puli”). Zmiana ta stoi w sprzeczności ze Strategią Odpo-	Uwaga nieuwzględniona.

			wiedzialnego Rozwoju (zapisy dot. zwiększenia udziału kapitału społecznego w rozwoju społeczno-gospodarczym kraju). Propozycja brzmienia art. 267 ust. 2-4: „ust 2. W skład KEN wchodzi przedstawiciele każdej dziedziny, w liczbie: 1) od 3 do 6 z każdej z nich oraz 2) 7 osób z doświadczeniem w zakresie polityki naukowej lub ewaluacji nauki, posiadający co najmniej stopień doktora. ust 3. Członkowie KEN: 1) o których mowa w ust. 2 pkt 1, są powoływani spośród osób, o których mowa w ust 4 pkt 1. 2) o których mowa w ust. 2 pkt 2 są powoływani spośród osób, o których mowa w ust. 4 pkt 2. Ust.4. Kandydatów do KEN mogą zgłaszać: 1) uczelnia, instytut PAN, instytut badawczy oraz międzynarodowy instytut – po jednym kandydacie w każdej dyscyplinie, w której posiadają kategorie naukowe A+ lub A. 2) po jednym kandydacie – izba gospodarcza, towarzystwo naukowe lub stowarzyszenie kulturalne, o istotnym dorobku w zakresie współpracy z sektorem nauki.”	
2519	Art. 267 ust. 2 i 5 oraz art. 268 ust. 1 pkt 5	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	<i>Art. 267 ust. 2. W skład KEN wchodzi:</i> <i>1) po 4 przedstawicieli poszczególnych dziedzin;</i> <i>2) 7 osób z doświadczeniem w zakresie polityki naukowej.</i> <i>Art. 267 ust. 5. Kadencja KEN trwa 4 lata i rozpoczyna się w dniu 1 stycznia. Ta sama osoba może być członkiem KEN nie dłużej niż przez 2 kolejne kadencje.</i> <i>Art. 268 ust.1 pkt 5) posiada co najmniej stopień doktora;</i> Modyfikacji w naszej ocenie wymagają projektowane przepisy regulujące skład Komisji Ewaluacji Nauki w związku z zadaniami tejże Komisji określonymi w art. 269 ust. 1 pkt 5 i 7 projektu ustawy (ewaluacja jakości kształcenia w szkole doktorskiej oraz sporządzanie analiz w zakresie ewaluacji jakości działalności naukowej i jakości kształcenia w szkołach doktorskich). W przepisie art. 267 ust. 2 projektu ustawy proponujemy dodać punkt 3 określający, że w skład Komisji Ewaluacji Nauki wchodzi przedstawiciel doktorantów wskazany przez Krajową Reprezentację Doktorantów. Wprowadzenie powyższej konstrukcji wymagać będzie modyfikacji przepisu art. 268 ust. 1 pkt 5 projektowanej ustawy poprzez zmianę brzmienia z „posiada co najmniej stopień doktora” na „posiada co najmniej stopień doktora z wyłączeniem przedstawiciela, o którym mowa w art. 267 ust. 2 pkt 3”. Jednocześnie mając na względzie 4 letni	Uwaga nieuwzględniona.

			okres kadencji KEN, należy zastrzec analogicznie do RGNiSW, że kadencja przedstawiciela doktorantów jest określona przez statut KRD. Konieczność wprowadzenia reprezentanta środowiska doktorantów w naszej ocenie wynika wprost z kompetencji Komisji Ewaluacji Nauki w zakresie ewaluacji jakości kształcenia w szkole doktorskiej oraz ewaluacji jakości działalności naukowej i jakości kształcenia w szkołach doktorskich. W celu zapewnienia kontynuacji odpowiednich standardów zarządczych, w myśl zasady o ugruntowanej tradycji, nihil novi sine communi consensu, rekomendujemy zapewnienie bezpośredniego udziału doktoranta w składzie i pracach Komisji Ewaluacji Nauki. Reprezentacja doktorantów w postaci przedstawiciela tego środowiska zapewni możliwość bezpośredniego spojrzenia na problematykę oceny szkół doktorskich z perspektywy środowiska doktorantów. Ułatwi również bezpośrednie czerpanie z analiz, badań i dyskusji środowiskowych prowadzonych w tym zakresie przez doktorantów. W naszym przekonaniu takie rozwiązanie przyczyni się do lepszego funkcjonowania Komisji Ewaluacji Nauki. Dodatkowo należy nadmienić, że jest to rozwiązanie analogiczne do obecności Przewodniczącego PSRP w składzie i Prezydium PKA oceniającej jakość kształcenia na studiach I oraz II stopnia. Krajowa Reprezentacja Doktorantów postuluje jednak, aby to KRD mogło zdecydować poprzez stosowny wybór, czy należy do KEN delegować Przewodniczącego, czy też wybranego przedstawiciela w zależności od obciążenia i kompetencji potencjalnych przedstawicieli. Propozycja korekty: <i>Art. 267 ust 2. W skład KEN wchodzi:</i> <i>1) po 4 przedstawicieli poszczególnych dziedzin;</i> <i>2) 7 osób z doświadczeniem w zakresie polityki naukowej;</i> 3) 1 doktorant wybrany przez KRD. <i>Art. 267 ust. 5. Kadencja KEN trwa 4 lata i rozpoczyna się w dniu 1 stycznia. Przedstawiciel doktorantów jest powoływany na członka KEN na okres określony w statucie KRD. Ta sama osoba może być członkiem KEN nie dłużej niż przez 2 kolejne kadencje.</i> <i>Art. 268 ust.1 pkt 5) posiada co najmniej stopień doktora z wylęceniem przedstawiciela, o którym mowa w art. 267 ust. 2 pkt 3.</i>	
2520	Art. 267 ust. 4	Akademia Sztuk Teatralnych im. Stanisława Wyspiańskiego	Komitet Ewaluacji Jednostek – jeżeli uczelnia nie będzie miała kategorii A lub A+ nawet nie będzie mogła zgłosić kandydatów.	Uwaga uwzględniona.

		w Warszawie (KRASP)		
2521	Art. 268 ust. 1	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się dodanie pkt 9 w brzmieniu: „9) po objęciu funkcji złoży oświadczenie o prowadzeniu działalności gospodarczej i o stanie majątkowym w rozumieniu ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1393).”. (Uzasadnienie jak do zmiany w art. 228 ust. 1.)	Uwaga nieuwzględniona.
2522	Art. 268 ust. 1	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu	Aby wejść w skład Komisji Ewaluacji Nauki wystarczy stopień doktora – bardzo małe i skromne wymagania, nie służy to podnoszeniu standardów i jakości badań naukowych	Uwaga nieuwzględniona.
2523	Art. 268 ust. 1 pkt. 5 i 6	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Sugerujemy pozostawić zapis, że posiada co najmniej stopień dr hab., szczególnie w kontekście art. 272 ust. 1.	Uwaga nieuwzględniona.
2524	Art. 269	Akademia Ignatianum w Krakowie	Wątpliwość co do rzetelności prac KEN. Skoro do KEN mają należeć przedstawiciele uczelni o najwyższych kategoriach i to oni – zgodnie z art. 269 ust. 1 pkt 2 – przygotowują projekty wykazów czasopism naukowych i wydawnictw, o których mowa w art. 260 ust. 2, to można przypuszczać, że wydawnictwa tych uczelni będą na tych listach.	Uwaga nieuwzględniona.
2525	Art. 269 ust. 1	Wydział Intermediów Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	Biorąc pod uwagę, że ewaluacja ma za zadanie ustalenie kategorii, a kategoria jest podstawą do wyznaczenia poziomu finansowania wszystkich typów uczelni, konieczne jest podkreślenie, że w propozycji nowej ustawy KEJN zamieniony na KEN nie ma wpisanych kompetencji do ewaluacji uczelni artystycznych ani dziedziny „sztuka”. Obszar ten wg. projektu jest ujęty w strukturze uczelni, w sposobach awansu kadry, gdzie obok „naukowy” jest „lub artystyczny”, co jednak znika zupełnie w ewaluacji. KEJN w ubiegłej kadencji wypracował wiele sposobów i procedur dla uczelni artystycznych, ale proponowane „nowe” ciało nie ma wpisanych takich kompetencji. Nie ma też zapisu jak w obszarze sztuka interpretować: <i>osiągnięcia badawcze, pracownik badawczy, uczelnia badawcza, publikacja, wydawnictwo punktowane, granty badawcze</i> itd. oznacza to więc	Uwaga nieuwzględniona.

			albo brak podstaw do finansowania, albo inne zasady.	
2526	Art. 269 ust. 1 pkt 1	Osoba fizyczna 53	Ten system powinien być prosty i przejrzysty, oparty np. o impact factor czasopism.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2527	Art. 269 ust. 1 pkt 5 oraz ust. 2	Osoba fizyczna 117 (KRASP)	Zachodzi obawa, że zaproponowany sposób ewaluacji kształcenia w szkole doktorskiej skupi się (podobnie jak w przypadku ewaluacji działalności naukowej) na ocenie jedynie jednego aspektu kształcenia – jakości prowadzonych przez doktorantów badań (ich wkładu w rozwój konkretnej dyscypliny naukowej). Tymczasem „piętą achillesową” kształcenia doktorantów są niedostatki w zakresie kształtowania umiejętności rozwiązywania problemów interdyscyplinarnych oraz innych kompetencji „uniwersalnych” – istotnych dla naukowca, a absolutnie kluczowych dla osób realizujących karierę zawodową w instytucjach pozaakademickich (w szczególności wdrażających innowacji oparte na wykorzystaniu wyników badań), wynikające w pewnym stopniu także z niedostatecznego przygotowania promotorów do sprawowania swych funkcji. W tym kontekście udział w pracach Komisji eksperta posiadającego odpowiednią wiedzę w zakresie uznanych w środowisku międzynarodowym i stosowanych w wiodących uczelniach zagranicznych nowoczesnych metod kształcenia doktorantów powinien być obligatoryjny.	Uwaga nieuwzględniona.
2528	Dział VI Odpowiedzialność dyscyplinarna Art. 270 i nast.	Osoba fizyczna 1	Proponowane zmiany zwiększyły ilość przepisów, czyniąc lekturę i ich stosowanie jeszcze mniej jasnymi niż do tej pory, a obowiązujący stan prawny jest daleki od idealnego. Większość osób pracujących na tych przepisach w uczelniach nie jest prawnikami, a redakcja tej części projektu jest zawiła i nie eliminuje braków aktualnego stanu prawnego.	Uwaga nieuwzględniona.
2529	Art. 270	Akademia Młodych Uczonych PAN	Rekomendujemy, by w przepisach wyszczególnić plagiat jako przewinienie dyscyplinarne. Proponujemy także, by informacja o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawie plagiatu, a szczególnie przesłanki do jego wszczęcia i jego wynik, były jawne i dostępne np. na stronie internetowej uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
2530	Art. 270 ust. 1	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Brak katalogu nagannych zachowań i zbyt ogólna definicja czynów będących podstawą do wszczęcia postępowań dyscyplinarnych. Proponuje się, aby w ustawie było odwołanie do kodeksu etyki pracownika naukowego, który umieszczony jest na stronie www. Ministerstwa. Należy rozważyć także utworzenie kodeksu etyki pracowników dydaktycznych.	Uwaga nieuwzględniona.
2531	Art. 271	KRAUM, uwagi Działu Administracyjnego Wsparcia Projektów i	Nie jest jasne czy orzeczone kary mogą ulegać zatarciu i jaki w takim przypadku jest ich wpływ na możliwość np. uczestniczenia w pewnych gremiach lub pełnienia funkcji?	Uwaga nieuwzględniona.

		Współpracy Międzynarodowej		
2532	Art. 271 ust. 1	Osoba fizyczna 37	Modyfikacja art. 271 ust. 1 pkt 4 i 5, usunięcie pkt 8: „Art. 271. 1. Karami dyscyplinarnymi są: 1) upomnienie; 2) nagana; 3) nagana z obniżeniem wynagrodzenia zasadniczego o 10%–25% na okres od miesiąca do 2 lat; 4) pozbawienie prawa do wykonywania zadań promotora, recenzenta oraz członka komisji w postępowaniach w sprawie nadania stopnia doktora na okres od roku do 5 lat; 5) pozbawienie prawa do pełnienia kadencyjnych funkcji kierowniczych w uczelniach na okres od 6 miesięcy do 5 lat; 6) wydalenie z pracy w uczelni; 7) wydalenie z pracy w uczelni z zakazem wykonywania pracy w uczelniach na okres od 6 miesięcy do 5 lat;”	Uwaga nieuwzględniona.
2533	Art. 271 ust. 1	Obywatele Nauki	Proponuje się uwzględnienie w katalogu kar zakazu sprawowania funkcji członka Komisji Ewaluacji Nauki oraz Rady Doskonałości Naukowej.	Uwaga nieuwzględniona.
2534	Art. 271 ust. 1 pkt 8	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu nauczyciela akademickiego może orzec jedynie Sąd Pracy właściwy dla siedziby uczelni.	Uwaga uwzględniona.
2535	Art. 271 ust. 1 pkt 8	Konwent Rzeczników	Pozbawienie prawa wykonywania zawodu na stałe w drodze orzeczenia dyscyplinarnego uznawane było przez Trybunał Konstytucyjny za nieproporcjonalne ograniczenie konstytucyjnej wolności wyboru i wykonywania zawodu (zob. np. wyrok TK z 18 X 2010 r., K 1/09, OTK-A 2010, nr 8, poz. 76). Co do zasady nawet w reakcji na przestępstwo zakaz wykonywania zawodu może być orzeczony na czas nie dłuższy niż 10 lat (art. 43 § 1 Kodeksu karnego). Lepszym rozwiązaniem byłaby np. kara pozbawienia prawa do wykonywania zawodu na okres 10 lat, z 15-letnim okresem zatarcia ukarania, liczonym od uprawomocnienia się orzeczenia. De facto byłaby to kara eliminacyjna, ale nienaruszająca wymogów konstytucyjnych.	Uwaga uwzględniona.
2536	Art. 271 ust. 2	Konwent Rzeczników	Bardziej sprawiedliwe wydaje się rozwiązanie, że „za kilka przewinień orzeka się jedną karę, odpowiednio surową”. Rozwiązanie zaproponowane w ustawie prowadziłoby do tego, że w przypadku ukarania za kilka przewinień o wysokości kary decydowałaby wyłącznie reakcja na najpoważniejsze przewinienie, bez względu na to, ile innych i jak karygodnych przewinień popełnił obwiniony. Obecne sformułowanie może też wprowa-	Uwaga nieuwzględniona.

			dzać w błąd, że w sytuacji opisanej w wymienionym przepisie należy orzec najsurowszą karę, jaką jest pozbawienie prawa wykonywania zawodu nauczyciela akademickiego	
2537	Art. 271 ust. 2	Obywatele Nauki	Kary wymienione w punktach ust. 1 pkt. 3–5 nie powinny się wykluczać, gdyż mogą dotyczyć przewinień dyscyplinarnych odmiennego rodzaju, trudno też w ich przypadku mówić o gradacji surowości. Proponuje się wpisanie do projektu ustawy możliwości zastosowania kary skumulowanej w zakresie kar wymienionych w punktach 3-5.	Uwaga nieuwzględniona.
2538	Art. 271 ust. 2	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Doprecyzowanie zapisu dotyczącego orzekania najsurowszej kary dla nauczyciela akademickiego. Proponuje się, aby szczegółowe doprecyzowanie zapisu dotyczącego najsurowszej kary były określone w dokumentach uczelni. uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
2539	Art. 271 ust. 4	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	Prawomocne orzeczenia kary dyscyplinarnej powinny być publikowane w BIP podmiotu, który zatrudniał обвинionego na stanowisku nauczyciela akademickiego lub odpowiednio w BIP RGNiSW. Względnie, orzeczenia komisji dyscyplinarnych - zarówno orzeczenia komisji dyscyplinarnych ds. studenckich i doktoranckich jak i komisji ds. nauczycieli akademickich - powinny być publikowane w centralnej bazie orzeczeń dyscyplinarnych prowadzonej przez MNiSW. Treść orzeczeń nie powinna podlegać zanonimizowaniu przez cały okres zatrudnienia nauczyciela, utrzymywania statusu studenta lub doktoranta.	Uwaga nieuwzględniona.
2540	Art. 272	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się dodanie ust. 6 w brzmieniu: „6. Rzecznikiem dyscyplinarnym może być osoba, która: 1) korzysta z pełni praw publicznych; 2) ma nieposzlakowaną opinię; 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe; 4) nie ukończyła 70. roku życia do dnia rozpoczęcia kadencji jako rzecznik dyscyplinarny; 5) w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie pracowała i nie pełniła służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentacji organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów oraz nie współpracowała z tymi organami; 6) po objęciu funkcji złoży oświadczenie o prowadzeniu działalności gospodarczej i o stanie majątkowym w rozumieniu ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1393).” (Uzasadnienie jak do zmiany w art. 228 ust. 1.)	Uwaga nieuwzględniona.

2541	Art. 272 ust. 1	Obywatele Nauki	Ograniczenie sprawowania funkcji rzecznika dyscyplinarnego do osób posiadających stopień doktora habilitowanego lub tytuł profesora może powodować problemy z wyłonieniem odpowiedniego kandydata w przypadku uczelni zawodowych, których kadra – wg założeń ustawy – nie będzie miała obowiązku awansu naukowego powyżej stopnia doktora. Proponuje się następujące brzmienie: „1. Rzeczników dyscyplinarnych w uczelni powołuje rektor spośród pracowników uczelni posiadających co najmniej sześcioletni staż pracy w zawodzie nauczyciela akademickiego”.	Uwaga nieuwzględniona.
2542	Art. 272 ust. 1	Osoba fizyczna 37	Modyfikacja art. 272 ust. 1 i ust. 2 pkt 1: „Art. 272. 1. Rzeczników dyscyplinarnych w uczelni powołuje rektor spośród nauczycieli akademickich posiadających stopień doktora. 2. Minister powołuje 14 rzeczników dyscyplinarnych spośród nauczycieli akademickich, z których: 1) 7 reprezentuje każdą dziedzinę i posiada stopień doktora; 2) 7 posiada co najmniej stopień doktora w zakresie nauk prawnych.”	Uwaga nieuwzględniona.
2543	Art. 272 ust. 2	Obywatele Nauki	Warunek reprezentatywności dziedzin wymieniony w punkcie 1 jest zbędny, skoro daną sprawą zajmuje się i tak jeden rzecznik dyscyplinarny.	Uwaga nieuwzględniona.
2544	Art. 272 ust. 2 pkt 1	Konwent Rzeczników	Lepszym sformułowaniem niż „reprezentuje każdą dziedzinę” byłoby „reprezentuje po jednej dziedzinie”.	Uwaga uwzględniona.
2545	Art. 273 ust. 1	Parlament Studentów RP	Parlament Studentów RP stoi na stanowisku, że udział studentów w pracach komisji dyscyplinarnej, zarówno na uczelniach, jak i w komisji przy RGNiSW jest niezbędny. Postulujemy, aby w tym przepisie dodać ustęp stanowiący o reprezentacji studentów w komisjach dyscyplinarnych oraz o obligatoryjnym udziale co najmniej jednego studenta w składach orzekających.	Uwaga nieuwzględniona.
2546	Art. 273 ust. 4	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Komisje dyscyplinarne pełnią w szkołach wyższych rolę quasi sądu i uważam, że powinno się wobec nich stosować te same zasady, jakie chciałoby się widzieć w organizacji sądów. Chodzi o niezależność i niezawisłość. O ile na niższych szczeblach zasada ta jest przestrzegana, o tyle prawo mianowania Komisji przy ministrze – instancji odwoławczej – przez samego ministra wydaje się zasadę niezawisłości łamać.	Uwaga nieuwzględniona.
2547	Art. 273 ust. 5	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	Analogicznie do postulatu odnośnie do art. 148 ust. 5 Projektu należy zapewnić jasność definicyjną terminu „organ jednoosobowy”.	Uwaga nieuwzględniona.
2548	Art. 275 ust. 1	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Me-	Ujednolicenie terminów rozpoczęcia prac wszystkich organów z uwagi na fakt, iż odpowiednio orzekają one w I instancji i II instancji. Zatem mając na uwadze ciągłość postępowań dyscyplinarnych należy ustalić jeden termin.	Uwaga nieuwzględniona.

		dyczny		
2549	Art. 275 ust. 1	Zespół Rektor- ski Uniwersyte- tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Błędnie określono kadencje uczelnianej komisji dyscyplinarnej (art. 275 ust. 1). Obecne rozwiązanie określające, że komisję powołuje senat w ciągu trzech miesięcy od początku swojej działalności, a 4-letnia kadencja uczelnianej komisji dyscyplinarnej trwa do momentu powołania nowej lepiej zabezpiecza ciągłość funkcjonowania komisji.	Uwaga nieuwzględniona.
2550	Art. 277	Konwent Rzeczników	Dla wyraźnego podkreślenia, że rektor ma możliwość wyboru jednego ze sposobów reagowania na informację o przewinieniu dyscyplinarnym, tego, który uzna za najwłaściwszy w danym przypadku (że o wyborze tych sposobów nie przesądzą z góry przesłanki wymienione w art. 277, czyli że np. rektor nie ma obowiązku w każdym przypadku sporu kierować sprawę do mediacji), celowe byłoby zakończyć zdanie wprowadzające wyrazem „może”, a każdy z punktów rozpocząć odpowiednio od: „skierować”, „nałożyć”, „polecieć” oraz po punkcie drugim dodać „albo”.	Uwaga uwzględniona.
2551	Art. 278 ust. 2	KRAUM, Pomorski Uni- wersytet Me- dyczny	Brak kryteriów dotyczących powołania przez Rektora nauczyciela akademickiego do mediacji. (Czyli kto i kiedy może być powołany do mediacji). Brak informacji czy taką osobą Rektor może wyłonić z uczelnianej komisji dyscyplinarnej. Proponuje się doprecyzowanie zapisów.	Uwaga nieuwzględniona.
2552	Art. 280 ust. 1	KRAUM, Śląski Uniwer- sytet Medyczny w Katowicach	W miejsce „rozpoczyna prowadzenie sprawy” wpisanie „wszczyna postępowanie” tj. konsekwentnie jak w przepisach dalszych.	Uwaga nieuwzględniona.
2553	Art. 280 ust. 1	KRAUM, Pomorski Uni- wersytet Me- dyczny	Wskazano, iż rzecznik dyscyplinarny rozpoczyna prowadzenie sprawy z urzędu, ale nie doprecyzowano, o którym rzeczniku dyscyplinarnym mowa.	Uwaga nieuwzględniona.
2554	Art. 280 ust. 1	KRAUM, Śląski Uniwer- sytet Medyczny w Katowicach	Rzecznik dyscyplinarny rozpoczyna prowadzenie sprawy z urzędu lub na polecenie organu, który go powołał. W miejsce „rozpoczyna prowadzenie sprawy” wpisanie „wszczyna postępowanie” tj. konsekwentnie jak w przepisach dalszych.	Uwaga nieuwzględniona.
2555	Art. 280 ust. 2	Konwent Rzeczników	Zdanie wprowadzające wydaje się być sformułowane nieprawidłowo. Prowadzenie sprawy dotyczy całej sprawy, obejmuje w szczególności postępowanie wyjaśniające. W przepisie chodzi tymczasem o wstępne zbadanie sprawy. Dlatego zasadne byłoby zamienienie wyrazu „prowadzi” wyrazem „bada”.	Uwaga uwzględniona.
2556	Art. 281 ust. 1	Konwent Rzeczników	Określenie strony jako „osoba, której czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające” jest długie i nieporęczne. Można by zamiast niego zaproponować „osobę obwinioną” (w odróżnieniu od obwinionego w postępowaniu dyscyplinarnym), na wzór osoby podejrzanej w postępowaniu karnym (w odróżnieniu od podejrzanego). Taka zamiana wymagała-	Uwaga nieuwzględniona.

			by też zmiany sformułowania w następujących przepisach: art. 281 ust. 2 i art. 282 ust. 4 (dwukrotnie). Wskazane byłoby ponadto wykreślenie wyrażenie „osoba, która zawiadomiła o popełnieniu czynu mającego znamiona przewinienia dyscyplinarnego”. W nauce prawa za stronę procesową uznaje się osobę posiadającą interes prawny w korzystnym dla siebie rozstrzygnięciu o przedmiocie postępowania. Zawiadamiający ma taki interes prawny tylko wtedy, gdy jest pokrzywdzonym, ale sam pokrzywdzony jest już traktowany jako strona.	
2557	Art. 282 ust. 2	Konwent Rzeczników	Jak wynika z materiałów zebranych w związku z zorganizowaną pod auspicjami Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego konferencją „Odpowiedzialność dyscyplinarna nauczycieli akademickich – doświadczenia i problemy” (Warszawa, 25–26 IV 2016 r.), obecne brzmienie art. 144 ust. 3 Prawa o szkolnictwie wyższym, powtarzane przez projektowany przepis, rodzi u rzeczników dyscyplinarnych wątpliwości, kiedy powinni wszczynać postępowanie z urzędu, a kiedy czekać na polecenie rektora. Można by w związku z tym zaproponować, by przypadki określone w art. 282 ust. 2 były jedynymi przypadkami, w których rzecznik dyscyplinarny wszczyna postępowanie wyjaśniające z urzędu (trzeba by więc wykreślić „w szczególności”).	Uwaga uwzględniona.
2558	Art. 282 ust. 5	Konwent Rzeczników	Celowe byłoby dodanie po pkt. 2 spójnika „albo”.	Uwaga nieuwzględniona.
2559	Art. 284 ust. 3	Konwent Rzeczników	W przepisie nie powinna być mowa o poleceniu wszczęcia postępowania wyjaśniającego, bo nie można ponownie wszcząć postępowania już wszczętego, ale o poleceniu prowadzeniu postępowania wyjaśniającego.	Uwaga uwzględniona.
2560	Art. 285	Obywatele Nauki	Proponuje się dodanie ust. 2 i 3 o treści: „2. W przypadku wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 1, wstrzymany zostaje bieg terminu określonego w art. 282 ust. 5 ustawy. 3. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 1, stronom postępowania przysługuje zażalenie do właściwej komisji dyscyplinarnej, o której mowa w art. 274 ust. 1”.	Uwaga nieuwzględniona.
2561	Art. 286	Uniwersytet Jagielloński	Wyżej wskazano rażąco surowe konsekwencje wynikające z wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec kandydatów na członków radu uczelni, rektora. Przepisy o postępowaniu nadal skomplikowane i nie zapewniające jego efektywności, zwłaszcza wobec konieczności pozostawienia przepisu umożliwiającego zawieszenie postępowania dyscyplinarnego w razie wszczęcia postępowania przygotowawczego albo sądowego (art. 286 pkt 2) projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce). Jako fikcję prawną, nie mającą odzwierciedlenia w praktyce, należy potraktować (przeniesioną z obecnych rozwiązań) zasadę wszczynania a przez rzecznika postępowania wyjaśniającego z urzędu w sytuacji gdy dominuje wszczynanie tego postępowania na wniosek rektora.	Uwaga nieuwzględniona.
2562	Art. 286 ust. 2	Osoba fizyczna 77	<i>W składzie orzekającym komisji dyscyplinarnej, o której mowa w art. 274 pkt 2, co najmniej 1 z członków posiada co najmniej stopień doktora w zakresie nauk prawnych.</i>	Uwaga nieuwzględniona.

			W każdej jednostce, np. w uczelni technicznej też?	
2563	Art. 286 ust. 2	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	W składzie orzekającym komisji dyscyplinarnej, o której mowa w art. 274 pkt 2, co najmniej 1 z członków posiada co najmniej stopień doktora w zakresie nauk prawnych. Przepis trudny do spełnienia, zwłaszcza w uczelniach technicznych.	Uwaga nieuwzględniona.
2564	Art. 287	Obywatele Nauki	Proponuje się dodanie możliwości uczestnictwa osoby pokrzywdzonej w charakterze oskarżyciela posiłkowego w postępowaniu dyscyplinarnym.	Uwaga nieuwzględniona.
2565	Art. 287 Art. 290 ust. 2 Art. 301	Osoba fizyczna 1	Projekt ustawy nie proponuje wyposażenia pokrzywdzonego w uprawnienia na etapie postępowania toczącego się przed komisją dyscyplinarną. Pozostawiono nadzór sądowy w trybie postępowania cywilnego, mimo że postępowaniu dyscyplinarnemu bliżej jest do procesu karnego, a w kwestiach nieuregulowanych projekt ustawy odsyła do <i>Kodeksu postępowania karnego</i> .	Uwaga nieuwzględniona.
2566	Art. 288 ust. 4	Obywatele Nauki	Proponuje się zapisanie powszechnej jawności rozpraw dyscyplinarnych, dodając tym samym element kontroli zewnętrznej nad przestrzeganiem prawa i standardów etycznych w uczelniach. Jednocześnie należy dopuścić tajność rozprawy w przypadku takiego wniosku osoby pokrzywdzonej. Ponadto przepis nie precyzuje, czy rozprawa dyscyplinarna w postępowaniu odwoławczym jest jawna dla pracowników uczelni, z której wywodzi się obwiniony.	Uwaga nieuwzględniona.
2567	Art. 288 ust. 4	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	Pomijając nieprecyzyjną terminologię użytą w przepisie, w szczególności sformułowania „praw studenta lub doktoranta”, trzeba zauważyć, że katalog osób, które mogą uczestniczyć w rozprawie dyscyplinarnej nauczyciela akademickiego rażąco odbiega od pełnej jawności rozpraw toczących się przeciwko studentom i doktorantom. Takie rozróżnienie wydaje się być nieuzasadnione nie tylko dlatego, że młodszy członkowie społeczności akademickiej nie powinni być wystawiani na surowsze traktowanie niż ich mentorzy, ale przede wszystkim dlatego, że nauczyciel akademicki to funkcja o charakterze publicznym, jej wykonywanie wymaga spełnienia wysokich wymagań, o których mowa w art. 120 Projektu. W tej sytuacji interes publiczny wymaga prowadzenia rozprawy dyscyplinarnej nauczyciela akademickiego przy otwartych drzwiach, co z jednej strony pozwala obserwować sposób realizacji tej procedury, z drugiej pozwala obwinionemu wykazać przed środowiskiem akademickim, że jest godny pozostania w tym gronie i oczyszczenia się z zarzutów.	Uwaga nieuwzględniona.
2568	Art. 288 ust. 4 Art. 299	Osoba fizyczna 1	Pozostawienie postępowania dyscyplinarnego półjawnym uniemożliwia kontrolę społeczną nad nim. Łącznie z proponowanym art. 299, który stoi w sprzeczności z ustaloną na podstawie obowiązujących przepisów linią orzecniczą sądów administracyjnych i jest niezgodny z art. 61 <i>Konstytucji RP</i> , doprowadzi w efekcie do embarga informacyj-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			nego na sprawy najbardziej uderzające w prestiż i społeczne uznanie zawodu naukowca i nauczyciela akademickiego. O większości spraw dotyczących plagiatów środowisko naukowe dowiaduje się z prasy.	
2569	Art. 289	Obywatele Nauki	Proponuje się możliwość zgłoszenia votum separatum przez członka składu orzekającego, by nie rozmywać odpowiedzialności za nierzetelne, stronnicze lub niezgodne z prawem orzeczenia.	Uwaga nieuwzględniona.
2570	Art. 289–296	Konwent Rzeczników	Wymienionym przepisom brakuje uporządkowania chronologicznego. Wedle tego kryterium można by zaproponować następującą kolejność: wystąpienie o opinię do komisji ds. etyki w nauce (art. 296), zawieszenie postępowania dyscyplinarnego (art. 292), przedawanie orzekania (art. 293), orzeczenia komisji (art. 289), doręczenie orzeczenia (art. 294), odwołania od orzeczenia (art. 290), wznowienie postępowania (art. 291) i zatarcie ukarania (art. 295).	Uwaga nieuwzględniona.
2571	Art. 289 ust. 3 pkt 6	Konwent Rzeczników	Przepis jest sformułowany w sposób niejasny. Nie wiadomo, o jakie postępowanie karne (dotyczące jakiego czynu) i o zakaz wykonywania jakiego zawodu (nauczyciela akademickiego czy innego) w nim chodzi, a także co ma oznaczać to, że orzeczenie dotyczy wykonywania obowiązków nauczyciela akademickiego (w przeszłości czy przyszłości?). Poza tym nieuzasadnione wydaje się automatyczne rezygnowanie z reakcji dyscyplinarnej, gdy sąd karny orzekłby zakaz wykonywania zawodu nauczyciela akademickiego. Sąd karny ocenia czyn z punktu widzenia jego znaczenia dla porządku prawnego w całym państwie, a nie z punktu widzenia uczelni i obowiązujących w niej standardów. Z punktu widzenia uczelni zakaz orzeczony przez sąd karny może być zbyt łagodny. Stąd propozycja, by zrezygnować z pkt. 6 w ust. 3 i dodać nowy ustęp w brzmieniu: „Skład orzekający może umorzyć postępowanie dyscyplinarne, jeżeli orzeczenie wobec obwinionego kary byłoby oczywiście niecelowe ze względu na rodzaj i wysokość kary lub innych środków prawomocnie orzeczonych za ten sam czyn w innym postępowaniu przewidzianym przez ustawy, a interes pokrzywdzonego temu się nie sprzeciwia. Postępowanie umorzone na tej podstawie można wznowić w przypadku uchylecia lub istotnej zmiany treści prawomocnego wyroku, z powodu którego zostało ono umorzone.”.	Uwaga uwzględniona.
2572	Art. 292	Konwent Rzeczników	Wydaje się, że powinna być tylko możliwość (a nie obowiązek) zawieszenia postępowania dyscyplinarnego.	Uwaga uwzględniona.
2573	Art. 293 ust. 2	Konwent Rzeczników	Przepis jest niejednoznaczny. Nie wiadomo, o jakie odrębne przepisy chodzi. Lepsze byłoby określenie: „przedawnienie karalności nie może nastąpić wcześniej niż przedawnienie karalności danego przestępstwa”.	Uwaga nieuwzględniona.
2574	Art. 295 ust. 1	Konwent Rzeczników	Przepis jest niespójny z art. 279 ust. 3, gdzie przewiduje się roczny okres zatarcia ukarania karą upomnienia wymierzoną przez rektora. Nie można różnicować okresu zatarcia ukarania tą samą karą w zależności od trybu, w jakim została orzeczona. Poza tym art. 279 ust. 3 nakazuje liczyć ten okres od doręczenia zawiadomienia o ukaraniu upomnie-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			niem, a nie od wykonania kary. Okres zatarcia należałoby też dostosować do proponowanego kształtu kary najsurowszej (zob. uwagi do art. 271 ust. 1 pkt 8). Ponadto brakuje regulacji dotyczących przechowywania w aktach pracownika orzeczenia o odstąpieniu od wymierzenia kary. Stąd następująca propozycja brzmienia ust. 1 i nowego ust. 4: „1. Kary dyscyplinarne określone w art. 271 ust. 1 pkt 2–3 ulegają zatarciu po upływie 3 lat, a kary określone w art. 271 ust. 1 pkt 4–8 po upływie 5 lat od dnia ich wykonania, jeżeli w tym okresie osoba ukarana nie została ponownie ukarana dyscyplinarnie albo skazana przez sąd za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.”; „4. Do kary upomnienia wymierzonej przez komisję dyscyplinarną oraz do odstąpienia od wymierzenia kary stosuje się odpowiednio art. 279 ust. 3 i 4.”. W ust. 3 należałoby też wykreślić: „z wyłączeniem kary, o której mowa w art. 271 ust. 1 pkt 8,”.	
2575	Art. 295 ust. 1	Osoba fizyczna 61	Proponuję wydłużyć okres zatarcia kary. 3 Lata to bardzo krótko. Za nadużycia finansowe proponuję wydłużyć okres zatarcia do co najmniej 10 lat albo w ogóle go znieść. Na polskich uczelniach jest tak dużo nadużyć finansowych, że trzeba w tych ludziach wzbudzić strach, że im to nie ujdzie na sucho. Jeżeli po 3 latach będą bezkarni, to nie będą się bali. Nie można tolerować rozkradania już i tak bardzo ograniczonych funduszy na naukę co jest ogólną teraz praktyką.	Uwaga nieuwzględniona.
2576	Art. 297	Konwent Rzeczników	Ze względów gwarancyjnych wskazane byłoby dodanie ustępu następującej treści: „W razie ustania przyczyn zawieszenia w pełnieniu obowiązków rektor niezwłocznie odwołuje zawieszenie.”.	Uwaga nieuwzględniona.
2577	Art. 297 ust. 1	Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych	OPZZ uważa, że zawieszenie w pełnieniu obowiązków nauczyciela akademickiego, przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne lub dyscyplinarne narusza zasadę domniemania niewinności i zapis ten powinien być usunięty.	Uwaga nieuwzględniona.
2578	Art. 297 ust. 1	Związek Nau- czycielstwa Polskiego – Rada Szkolnic- twa Wyższego i Nauki	Zawieszenie w pełnieniu obowiązków nauczyciela akademickiego, przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne lub dyscyplinarne narusza zasady domniemania niewinności i przepis ten powinien być usunięty.	Uwaga nieuwzględniona.
2579	Art. 297 ust. 3 i 4	Uniwersytet Śląski w Kato- wicach	Ustawa powinna umożliwiać ponowne zawieszenie w pełnieniu obowiązków nauczyciela akademickiego na okres kolejnych 6 miesięcy również w przypadku trwającego postępowania dyscyplinarnego.	Uwaga nieuwzględniona.
2580	Art. 299	Stowarzyszenie Sieć Obywatel- ska	Zgodnie z art. 299 projektu Prawa o szkolnictwie wyższym: <i>Akta postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego nie stanowią informacji publicznej i nie podlegają udostępnieniu w trybie ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe.</i>	Uwaga uwzględniona.

		Watchdog Polska	Jest to przepis w sposób jawny naruszający art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP. Bez oparcia w art. 61 ust. 3 Konstytucji RP wyłącza w sposób ogólny grupę dokumentów dotyczących postępowania dyscyplinarnego. Owo wyłączenie nie spełnia kryteriów proporcjonalności i konieczności ograniczenia dostępności informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, których jawność gwarantuje art. 61 ust. 1 Konstytucji RP. Nie ulega bowiem wątpliwości, że w aktach postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego znajdują się wyłącznie informacje i dokumenty związane z działalnością uczelni jako podmiotu wykonującego zadania publiczne (i, w przypadku uczelni publicznych, wykorzystujących środki publiczne), o osobach pełniących funkcje publiczne (nauczycielach akademickich, w tym zwłaszcza władzach uczelni wyższych) oraz, w konsekwencji, które stanowią informację o sprawach publicznych. Ponadto są to informacje niezbędne do sprawowania społecznej kontroli nad działalnością uczelni wyższych. Stowarzyszenie jednoznacznie krytycznie ocenia zaproponowany art. 299 projektu Prawa o szkolnictwie wyższym jako przepis jawnie naruszający konstytucyjnie zagwarantowane prawo do informacji. W projektowanym akcie powinno być wyraźnie wskazane, że akta postępowań dyscyplinarnych podlegają udostępnieniu na zasadach określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej. Wnosimy o wykreślenie z projektu ustawy art. 299.	
2581	Art. 299	Uniwersytet Śląski	Zakresem przepisu należałoby objąć także akta w postępowaniu w przedmiocie zawieszenia w pełnieniu obowiązków nauczyciela akademickiego.	Uwaga nieuwzględniona.
2582	Art. 299	Obywatele Nauki	Środowisko naukowe nie jest wolne od rozmaitych nieprawidłowości. Proponowane w tym paragrafie wyłączenie dokumentów w postępowaniach wyjaśniających i dyscyplinarnych spośród dokumentów stanowiących informację publiczną może mieć groźne konsekwencje. Jawność przynosi więcej korzyści niż szkód. Jest to szczególnie istotne wobec potrzeby dbania o rolę pracowników nauki jako osób zaufania publicznego. Akta z postępowań dyscyplinarnych powinny być traktowane jako informacja publiczna w myśl zasady przejrzystości funkcjonowania państwa. W szczególności jawne powinny być akta postępowań wyjaśniających prowadzonych przez rzeczników dyscyplinarnych ministra oraz akta postępowań dyscyplinarnych przed komisją dyscyplinarną ministra, by zmniejszyć pokusę ingerencji w treść orzeczeń. Jest to sprawa o tyle istotna, że to komisja dyscyplinarna powoływana przez ministra – a nie komisja dyscyplinarna wybierana przez RGSWiN – stanowić będzie instancję odwoławczą we wszystkich postępowaniach dyscyplinarnych. Biorąc pod uwagę, że część postępowań może dotyczyć zachowań o drażliwej naturze, postuluje się – jako postulat minimum – wyłączenie z tego przepisu postępowań związanych z zarzutami o naruszenie praw autorskich. Postuluje się zatem albo usunięcie tego przepisu, albo dodanie ustępu wyłączającego postępowania dotyczące zarzutów o naru-	Uwaga uwzględniona.

			szenie praw autorskich.	
2583	Art. 299	Konwent Rzeczników	Zasadne byłoby wprowadzenie wyjątku dla prawomocnych orzeczeń dyscyplinarnych. Projektowana regulacja wydaje się być zbyt rygorystyczna z punktu widzenia konstytucyjnego prawa dostępu do informacji publicznej.	Uwaga uwzględniona.
2584	Art. 299	Osoba fizyczna 33	Wniosek o wykreślenie art. 299. W ostatnich latach w świecie nauki dochodziło do znaczących nadużyć, m.in. - świadomego naruszania praw pracowniczych, - naruszania praw autorskich twórców, - wprowadzania w błąd w zakresie autorstwa prac, - przedstawiania fikcyjnych wyników do rozliczeń prac finansowanych ze środków publicznych. Do naruszeń dochodzi również w jednostkach naukowych w wyniku świadomych zaniechań i zwlekań w wyjaśnianiu spraw i prowadzeniu postępowań dyscyplinarnych. Takie działania godzą w wizerunek poszczególnych podmiotów, ale również całego środowiska akademickiego wobec społeczeństwa. Trudno zatem zrozumieć przesłanki autora tego projektowanego zapisu. Treść zapisu godzi w konstytucyjne prawo obywateli do uzyskiwania informacji o działalności jednostek dysponujących środkami publicznymi, zgodnie z art. 61 Konstytucji RP. Ponadto zapis jest technicznie zupełnie zbędny, gdyż sprawy te są szczegółowo uregulowane w odrębnych ustawach.	Uwaga uwzględniona.
2585	Art. 299	Konfederacja Lewiatan	Art. 299: wprowadzenie przepisu stanowiącego, że akta postępowania wyjaśniającego i dyscyplinarnego nie stanowią informacji publicznej jest krokiem wstecz w walce z jedną z patologii polskiego środowiska naukowego. Obawa przed ostracyzmem społecznym stanowiącym wynik upublicznienia informacji o czynach będących podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej jest ważnym elementem odstraszającym od popełniania czynów tego rodzaju.	Uwaga uwzględniona.
2586	Art. 300	Collegium Da Vinci	Jeśli kompetencje i zakres możliwych działań rzecznika dyscyplinarnego wynikają z mocy ustawy, to nie widzimy możliwości żądania odszkodowania z tytułu jego działalności. Jest funkcjonariuszem publicznym umocowanym ustawowo. Jest to zbędny koszt i zachęta do skarżenia jego decyzji celem zdobycia odszkodowania.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2587	Art. 300	Konfederacja Lewiatan	Art. 300: proponujemy, aby rzecznik dyscyplinarny oraz członkowie komisji dyscyplinarnych mieli w zakresie orzekania status funkcjonariuszy publicznych. Przepis w obecnym kształcie nakłada na uczelnie (także niepubliczne) trudne do oszacowania obciążenia finansowe.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2588	Art. 300 ust.1	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu	Należy doprecyzować wysokość tego ubezpieczenia (a przynajmniej należy wskazać minimalną sumę ubezpieczenia, w przeciwnym przypadku istnieje ryzyko, że uczelnie – oszczędzając środki – będą zawierać umowy ubezpieczenia na kwoty symboliczne). Czy	Uwaga nieuwzględniona.

		(KRASP), Komitet Nauk Demograficz- nych PAN	umowa z zakładem ubezpieczeń o ubezpieczenie rzeczników dyscyplinarnych i członków komisji dyscyplinarnych będzie wyłączona spod przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych?	
2589	Art. 300 ust. 1	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Uczelnia oraz minister zapewniają osobom powołanym albo wybranym do pełnienia funkcji rzecznika dyscyplinarnego oraz członka komisji dyscyplinarnej ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej z tytułu wykonywania ich zadań. Obowiązek ubezpieczenia powstaje w dniu poprzedzającym dzień rozpoczęcia kadencji rzecznika lub komisji. Proponowane rozwiązanie - Przepisy wprowadzające ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej z tytułu wykonywania przez rzeczników dyscyplinarnych oraz członków komisji zadań rodzą wątpliwości co do zakresu odpowiedzialności oraz niezawisłości w procesie orzekania.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2590	Art. 301	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Procedura postępowania dyscyplinarnego uregulowana w ustawie a nadto w akcie wykonawczym winna mieć charakter wyczerpujący. Odpowiednie stosowanie kodeksu postępowania karnego rodzi istotne wątpliwości proceduralne, które podnoszone przez profesjonalnych pełnomocników obwinionych wpływają na przewlekłość toczących się postępowań, a zarazem prowadzą do zmiany rozstrzygnięć włącznie w aspektach formalnych.	Uwaga nieuwzględniona.
2591	Art. 302	Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych	Projektowany art. 302 zawiera upoważnienie do wydania przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki rozporządzenia, w którym miałby zostać określony szczegółowy tryb postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego. Generalny Inspektor wyraża wątpliwość, czy tego rodzaju materia powinna być regulowana na poziomie aktu wykonawczego. Biorąc pod uwagę okoliczność, iż prowadzenie takich postępowań wiąże się z przetwarzaniem danych osobowych i znacząco ingeruje w sferę prywatności człowieka, uzasadnione wydaje się uregulowanie tej problematyki na poziomie przepisów ustawy. Konieczność stworzenia odpowiednich uregulowań w przepisach rangi ustawy potwierdza stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, wyrażone w postanowieniu z dnia 31 stycznia 2007 r. (sygnatura S 1/2007), zgodnie z którym „zasadnicza regulacja pewnej kwestii nie może być domeną przepisów wykonawczych, wydawanych przez organy nienależące do władzy ustawodawczej. Nie jest bowiem dopuszczalne, aby prawodawczym decyzjom organu władzy wykonawczej pozostawić kształtowanie zasadniczych elementów regulacji prawnej”. Wymóg umieszczenia bezpośrednio w ustawie wszystkich zasadniczych elementów regulacji prawnej musi być stosowany ze szczególnym rygoryzmem, gdy regulacja ta dotyczy korzystania przez obywateli z ich praw i wolności (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 maja 1998 r., sygnatura U 19/97).	Uwaga nieuwzględniona.
2592	Art. 303	Państwowa	W przypadku odpowiedzialności dyscyplinarnej nauczyciela akademickiego doprecyzo-	Uwaga nieuwzględniona.

	ust. 1 i art. 319 ust. 1	Wyższa Szkoła Zawodowa im. S. Staszica w Pile	wano (w porównaniu do obecnych przepisów), że chodzi o zawiniony czyn – czy nie należałoby podobnie zrobić w przypadku odpowiedzialności dyscyplinarnej studentów (art. 303 ust. 1 ustawy 2.0) i doktorantów (art. 319 ust. 1 ustawy 2.0).	
2593	Art. 303-308 i art. 319	Akademia Młodych Uczonych PAN	Niepokój budzi mnogość organów dyscyplinarnych obecnych w uczelni (rektor, komisja dyscyplinarna, sąd koleżeński) i brak jasności, co do ich kompetencji. Dodatkowo, przy zapisie mówiącym, że student może być ukarany za dane przewinienie jedynie przez jeden organ, łatwo sobie wyobrazić sytuację kiedy, aby uniknąć kary poważnej - np. wydalenia z uczelni za plagiat - doktorant jest karany upomnieniem przez sąd koleżeński, co blokuje możliwość ukarania ponownie za to samo przewinienie przez komisję dyscyplinarną uczelni. Niewątpliwie przepisy wewnątrzuczelniane wypełnią tę lukę, jednak według ustawy brak jasno określonych kompetencji sądów koleżeńskich (np. w jakich sprawach mogą orzekać) może stanowić duże pole do nadużyć dla samorządów studenckiego i doktoranckiego.	Uwaga uwzględniona.
2594	Art. 304	Parlament Stu- dentów RP	Postulujemy, aby doprecyzować zacytowany przepis przez wskazanie, w jakich konkretnych prawach student może być zawieszony. Naszym zdaniem zdecydowanie ułatwi to prace komisji dyscyplinarnych do spraw studentów.	Uwaga nieuwzględniona.
2595	Art. 305	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elek- troniki i Tech- nik Informa- cyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się dodanie ust. 4 w brzmieniu: „4. Rzecznikiem dyscyplinarnym do spraw studentów może być osoba, która: 1) korzysta z pełni praw publicznych; 2) ma nieposzlakowaną opinię; 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe; 4) nie ukończyła 70. roku życia do dnia rozpoczęcia kadencji jako rzecznik dyscyplinarny do spraw studentów; 5) w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie pracowała i nie pełniła służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów oraz nie współpracowała z tymi organami; 6) po objęciu funkcji złoży oświadczenie o prowadzeniu działalności gospodarczej i o stanie majątkowym w rozumieniu ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1393).” (Uzasadnienie jak do zmiany w art. 228 ust. 1.)	Uwaga nieuwzględniona.
2596	Art. 308	Parlament Stu-	W odniesieniu do tego przepisu proponuje się wskazanie również studenta jako osoby,	Uwaga nieuwzględniona.

		dentów RP	która za pośrednictwem Rektora będzie mogła przekazać sprawę do sądu koleżeńkiego.	
2597	Art. 308 ust. 5	Parlament Studentów RP	Zawieszenie studenta w prawach studenta przez rektora w przypadku podejrzenia popełnienia przez studenta przestępstwa jest niezgodne z zasadą domniemania niewinności. W związku z powyższym postulujemy usunięcie tego przepisu z projektu ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
2598	Art. 309	Konwent Rzeczników	Wskazane byłoby dodanie po ust. 1 ustępu o następującym brzmieniu: „Do postępowania wyjaśniającego stosuje się odpowiednio art. 282 ust. 3.”. Jeżeli można ograniczyć zakres postępowania wyjaśniającego w sprawach nauczycieli akademickich, to tym bardziej taka możliwość powinna dotyczyć postępowań w sprawach studentów.	Uwaga nieuwzględniona.
2599	Art. 309 ust. 1	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Wydaje się, że w niektórych sytuacjach rzecznik powinien mieć prawo wszczynania postępowania także z własnej inicjatywy. Być może potrzebna byłaby zgoda rektora, albo przynajmniej jego powiadomienie.	Uwaga nieuwzględniona.
2600	Art. 310 ust. 3 pkt 2	Osoba fizyczna 47	Wskazany przepis sugeruje możliwość prowadzenia postępowania dyscyplinarnego i orzekania wobec absolwenta lub osoby skreślonej z listy studentów. Przepisy rozdziału regulują jednak odpowiedzialność dyscyplinarną studentów, a osoba skreślona z listy studentów i absolwent uczelni zdecydowanie nie zaliczają się już do grona studentów, co uniemożliwia podjęcie w stosunku do nich jakichkolwiek procedur dyscyplinarnych z uwagi na brak regulacji analogicznej jak w art. 270 ust. 2 dotyczącym nauczycieli akademickich. Należy zwrócić uwagę, że możliwość prowadzenia postępowania dyscyplinarnego wobec byłych studentów jest bardzo pożądana – ukończenie studiów bądź skreślenie z listy studentów mogą być bowiem przez wiele osób traktowane jak ucieczka od odpowiedzialności. Student może efektywnie doprowadzić do obstrukcji postępowania, nie stawiając się na wezwania rzecznika lub komisji dyscyplinarnej. Organy uczelni mogą zawiesić studenta w jego prawach, gdy istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przez studenta przestępstwa albo gdy nie stawia się on na wezwania rzecznika lub komisji dyscyplinarnej. Nie stanowi to jednak znaczącej przeszkody dla obwinionego studenta, bowiem uczestniczenie w zajęciach oraz składanie egzaminów, odbywanie praktyk zawodowych i spełnianie innych wymagań przewidzianych w programie studiów jest (zgodnie z art. 115 projektu ustawy) obowiązkiem studenta, a nie jego prawem. W związku z tym zawieszenie studenta w jego prawach nie stanowi dla niego żadnej przeszkody i pozwala na ukończenie studiów bez konieczności stawiania się na wezwanie organów dyscyplinarnych. Jediną możliwością wstrzymania postępowania o nadanie tytułu zawodowego jest podejrzenie plagiatu. W uwagi na powyższe zasadne jest wprowadzenie bezpośredniego zapisu, wskazującego że ukończenie studiów bądź skreślenie z listy studentów nie wyłącza odpowiedzialności dyscyplinarnej za przewinienie dyscyplinarne popełnione w trakcie studiów i nie stanowi	Uwaga uwzględniona.

			przeszkody w prowadzeniu postępowania wyjaśniającego lub postępowania dyscyplinarnego, a ewentualnie wymierzona kara (np. zawieszenie w prawach studenta lub wydalenie z uczelni) będą miały zastosowanie w przypadku ewentualnego powrotu studenta na uczelnię (nie dłużej jednak niż do upływu okresu zatarcia kary).	
2601	Art. 310 ust. 6 i 7	Konwent Rzeczników	O wznowieniu postępowania powinna być mowa po przedstawieniu przebiegu postępowania dyscyplinarnego. Wymienione ustępy pasowałyby do artykułu zamieszczonego między obecnym art. 314 a art. 315.	Uwaga nieuwzględniona.
2602	Art. 311	Konwent Rzeczników	Ust. 1 pasuje do art. 309, dotyczącego postępowania wyjaśniającego, a ust. 2 do art. 310, dotyczącego postępowania dyscyplinarnego.	Uwaga nieuwzględniona.
2603	Art. 312 ust. 3 i 4	Konwent Rzeczników	Nie wydaje się zasadne stwarzanie wyższych wymogów co do stawiennictwa na rozprawie niż w postępowaniu w sprawach nauczycieli akademickich. Wskazane byłoby następujące brzmienie ust. 3: „Do rozprawy dyscyplinarnej stosuje się odpowiednio art. 288 ust. 2”. W związku z tym trzeba by dodać w ust. 4, że zawieszenia w prawach studenta nie stosuje się w stosunku do obwinionego.	Uwaga nieuwzględniona.
2604	Art. 314	Komitet Nauk Demograficznych PAN, Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Przepisy tego artykułu budzą następujące wątpliwości: - czy skarga będzie wnoszona według ogólnych zasad określonych w przepisach o postępowaniu przed sądami administracyjnymi? - czy od orzeczenia wojewódzkiego sądu administracyjnego ma przysługiwać środek odwoławczy? W postępowaniu dyscyplinarnym wobec nauczycieli od orzeczenia sądu apelacyjnego nie służy środek odwoławczy (art. 290 ust.1 zdanie ostatnie).	Uwaga nieuwzględniona.
2605	Art. 317, art. 288, art. 312	Stowarzyszenie Sieć Obywatelska Watchdog Polska	Jednocześnie wskazujemy, iż dochodzi do niezrozumiałego podziału na niejawne postępowanie dyscyplinarne i jego wyniki w stosunku do nauczycieli akademickich oraz niewyłączoną co do zasady jawność postępowania dyscyplinarnego w stosunku do studentów (Rozdział II Działu VI) i doktorantów (Rozdział II Działu VI). Artykuł 317 projektowanej ustawy zawiera w opiniowanej kwestii upoważnienie dla Ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki do określenia m.in. przebiegu postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego (...) mając na uwadze konieczność zapewnienia (...) przejrzystości (...). Na gruncie art. 61 ust. 4 Konstytucji RP Minister nie będzie mógł wyłączyć jawności tych postępowań, ani ich wyników. Nadto należy zauważyć, iż projektowany art. 288 ust. 4 stanowić będzie: <i>Rozprawa dyscyplinarna jest jawna tylko dla pracowników danej uczelni, przedstawicieli samorządu studentów i doktorantów, jeżeli przewinienie dyscyplinarne dotyczy praw studenta lub doktoranta, pokrzywdzonego, przedstawicieli RGNiSW, przedstawicieli ministra, osoby, na żądanie której prowadzi się postępowanie w przypadku gdy obwiniony zmarł, obrońcy oraz, za zgodą obwinionego, dla przedstawiciela związku zawodowego, którego obwiniony jest członkiem.</i>	Uwaga nieuwzględniona.

			Natomiast projektowany art. 312 zawiera następujące rozwiązanie: <i>1. Rozprawa przed komisją dyscyplinarną lub sądem koleżeńskim jest jawna.</i> <i>2. Komisja dyscyplinarna wyłącza jawność rozprawy w całości lub w części, jeżeli jawność mogłaby naruszać dobre obyczaje albo jeżeli wymaga tego interes obwinionego, uczelni lub osób trzecich. Wyłączenie jawności nie obejmuje ogłoszenia orzeczenia.</i> Zgodnie z art. 319 powyższy przepis będzie miał zastosowanie do postępowania dyscyplinarnego prowadzonego w stosunku do doktoranta. W naszej opinii każda rozprawa dyscyplinarna winna być jawna, a ograniczenia ich jawności powinny mieć charakter wyjątkowy. Nie do zaakceptowania jest sytuacja wyłączenia jawności rozpraw w stosunku do nauczycieli akademickich.	
2606	Dział VII „Cudzoziemcy w systemie szkolnictwa wyższego i nauki”	Naczelna Rada Lekarska	Zastrzeżenia budzi to, że w projekcie ustawy brak jest przepisu analogicznego do art. 43 ust. 5a obecnej ustawy – <i>Prawo o szkolnictwie wyższym</i>, zgodnie z którym, posiadacze ważnej Karty Polaka mogą podejmować studia wyższe, studia doktoranckie oraz inne formy kształcenia, a także uczestniczyć w badaniach naukowych i pracach rozwojowych na zasadach obowiązujących obywateli polskich albo na zasadach określonych w ust. 3 i 4. Przepis ten ma z punktu widzenia wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentysty istotne znaczenie, gdyż pozwala na traktowanie cudzoziemców posiadających Kartę Polaka zamierzających odbyć lekarski staż podyplomowy w Polsce jak obywateli Rzeczypospolitej Polskiej, tj. pozwala na skierowanie ich do odbywania stażu na podstawie umowy o pracę. Przepisy projektowanej ustawy odnoszące się do osób posiadających Kartę Polaka dotyczą jedynie możliwości zwolnienia ich z opłat za studia, nie przesądzając o innych prawach takich osób w zakresie różnych form kształcenia.	Uwaga nieuwzględniona.
2607	Dział VII - cudzoziemcy	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu;	Pragniemy zwrócić uwagę na problem związany z wysokością opłat pobieranych od studentów z różnych Państw, o różnej stopie zamożności. W wielu wypadkach np. studentów z krajów Europy Wschodniej jednolita wysokość czesnego dla wszystkich studentów obcokrajowców stanowi istotną zaporę w odbywaniu studiów w Polsce. Warto rozważyć wprowadzenie przepisów umożliwiających różnicowanie wysokości opłat za studia dla obcokrajowców, aby nie były one barierą w odbywaniu studiów w Polsce.	Uwaga nieuwzględniona.

		Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu		
2608	Dział VII	Konfederacja Lewiatan	W projekcie ustawy zabrakło nowych regulacji dotyczących tzw. wiz studenckich. Powinny one umożliwiać prawo wyjazdu do Polski obcokrajowcom, którzy są zainteresowani podjęciem u nas studiów. Aby zapobiec nadużywaniu tego rozwiązania, można wprowadzić tryb udzielania takich wiz „w porozumieniu” z uczelnią, do której cudzoziemiec aplikuje. W ten sposób uczelnie byłyby w pewnym stopniu odpowiedzialne za kandydatów - obcokrajowców i kontrola ich przyjazdu i pobytu na terytorium RP byłaby łatwiejsza.	Uwaga nieuwzględniona.
2609	Art. 320	KRASP	Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 320 .1. Cudzoziemcy mogą:</i> <i>1) podejmować i odbywać studia, kształcenie w szkołach doktorskich, studia podyplomowe oraz inne formy kształcenia umożliwiające uzyskanie kwalifikacji cząstkowych;</i> <i>2) uczestniczyć w prowadzeniu działalności naukowej i artystycznej w rozumieniu art. 4 ust. 1 ;</i> <i>3) podejmować zatrudnienie w uczelniach, a także w innych instytucjach tworzących system szkolnictwa wyższego i nauki, o których mowa w art. 7 ust. 1.</i> <i>2. Cudzoziemcy mogą podejmować i odbywać kształcenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, oraz uczestniczyć w prowadzeniu działalności naukowej, na podstawie:</i> <i>1) umów międzynarodowych, na zasadach określonych w tych umowach;</i> <i>2) umów zawieranych z podmiotami zagranicznymi przez uczelnie, na zasadach określonych w tych umowach;</i> <i>3) decyzji ministra lub właściwego ministra nadzorującego uczelnię;</i> <i>4) dyrektora NAWA w odniesieniu do jej stypendystów;</i> <i>5) decyzji rektora lub odpowiednio, kierownika innej instytucji tworzącej system szkolnictwa wyższego i nauki.</i>	Uwaga częściowo uwzględniona.
2610	Art. 320	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych	Rekrutacja cudzoziemców na studia – zniesienie dwóch ścieżek rekrutacyjnych może doprowadzić do braku możliwości rekrutacji na studia cudzoziemców, chyba, że w uchwale rekrutacyjnej ustali się dwie albo więcej ścieżek – to z kolei może budzić wątpliwości w zakresie równego traktowania; rekrutacja cudzoziemców do gruntownej	Uwaga nieuwzględniona.

		(KRASP)	zmiany w uczelniach. Procedura postępowania dyscyplinarnego uregulowana w ustawie a nadto w akcie wykonawczym winna mieć charakter wyczerpujący. Odpowiednie stosowanie kodeksu postępowania karnego rodzi istotne wątpliwości proceduralne, które podnoszone przez profesjonalnych pełnomocników obwinionych wpływają na przewlekłość toczących się postępowań, a zarazem prowadzą do zmiany rozstrzygnięć wyłącznie w aspektach formalnych.	
2611	Art. 320 dodaje się ust. 3	NAWA	Minister lub właściwi ministrowie nadzorujący uczelnie mogą upoważnić Dyrektora NAWA do wydawania decyzji, o których mowa w ust. 2 pkt. 3 – Przepis ten tworzy podstawę prawną do możliwości dekoncentracji zewnętrznej kompetencji ministra w zakresie możliwości podejmowania i odbywania studiów i kształcenia przez cudzoziemców. Powyższa zmiana jest zasadna z uwagi na ustawowe zadania NAWA określone w art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy o NAWA.	Uwaga uwzględniona.
2612	Art. 320 ust. 1 pkt; art. 320 ust. 2 zdanie wstępne	NAWA	Po wyrazach „działalności naukowej” dodać wyrazy „i dydaktycznej” – Działalność dydaktyczna jest często podejmowana przez cudzoziemców bez podejmowania przez nich zatrudnienia. Już dziś dzieje się tak w ramach umów międzynarodowych i programów mobilnościowych (Erasmus+, CEEPUS, itp.) – takie programy będą się również znajdować w ofercie NAWA.	Uwaga uwzględniona.
2613	Art. 320 ust. 2	Narodowe Centrum Nauki	Proponuje się dodać pkt 6 w następującym brzmieniu: „6) decyzji dyrektora NCN w sprawie przyznania środków finansowych na realizację projektu badawczego, stażu lub przyznającej stypendium, zakwalifikowanych do finansowania w drodze konkursu lub zawieranej przez dyrektora NCN umowy, o której mowa w art. 34 ust. 1 lub art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Nauki.”. Proponowana zmiana jest związana z faktem, że w konkursach organizowanych przez NCN, wnioskują również osoby ubiegające się o funkcję kierownika projektu nie posiadające obywatelstwa polskiego. Osoby te najczęściej prowadzą na terytorium Polski działalność naukową, jednakże w wielu przypadkach są to ludzie, którzy rozważają po raz pierwszy przyjazd do Polski właśnie z uwagi na interesującą ofertę konkursową NCN (vide konkurs Polonez, w którym warunkiem jest nieprowadzenie wcześniej działalności naukowej na terytorium Polski). Wydaje się więc, że podstawą prawną do podjęcia działalności naukowej w sytuacjach, w których obcokrajowiec ubiega się o grant (staż etc.) powinna być decyzja dyrektora NCN (ewentualnie umowa, w programach, w których NCN nie przewiduje wydania decyzji). Decyzja dyrektora rodzi bowiem roszczenie po stronie jej adresatów o zawarcie umowy o realizację i finansowanie projektu badawczego (stażu etc.), a zawarcie umowy rodzi po stronie NCN zobowiązanie do przekazania określonych środków finansowych na rzecz podmiotu, w którym grant (staż) ma być realizowany.	Uwaga uwzględniona.

			Decyzja dyrektora NCN (ewentualnie umowa grantowa) powinny stanowić samodzielną podstawę prawną, na podstawie której obcokrajowiec, którego dorobek naukowy został poddany ewaluacji przez Zespół Ekspertów, będzie prowadził działalność naukową realizując projekt badawczy, finansowany przez NCN.	
2614	Art. 320 ust. 2	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się dodanie pkt 6 w brzmieniu: „6) indywidualnych umów dotyczących odpłatnego kształcenia.”. Na drodze do coraz większego umiędzynarodowienia, uczelnie będą zmuszone do indywidualnej rekrutacji za granicą studentów na odpłatne studia, kształcenie w szkołach doktorskich, studia podyplomowe i inne formy kształcenia.	Uwaga nieuwzględniona.
2615	Art. 320 ust. 2	Dział Rekrutacji na Studia UJ	Propozycja zmiany – nowe brzmienie: „art. 320 ust. 2. Cudzoziemcy mogą podejmować i odbywać kształcenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, oraz uczestniczyć w prowadzeniu działalności naukowej, na podstawie: 1) umów międzynarodowych, na zasadach określonych w tych umowach; 2) umów zawieranych z podmiotami zagranicznymi przez uczelnie, na zasadach określonych w tych umowach; 3) decyzji Uczelni, na zasadach określonych w warunkach i trybie rekrutacji.” Proponuje się usunięcie ust. 3 i 4, gdyż zgodnie z pozostałymi zapisami ustawy (łącznie z art. 73, stanowiącym o tym, że przyjęcie na studia następuje w drodze rekrutacji) to uczelnia powinna decydować, których kandydatów i na jakie studia chce przyjąć. Uprawnienia ministra i dyrektora NAWA powinny odnosić się do wydania decyzji w sprawie zwolnienia cudzoziemca z konieczności ponoszenia opłat za studia (zgodnie z art. 321), przyznania stypendium oraz przyznania Uczelni dotacji.	Uwaga nieuwzględniona.
2616	Art. 321	NAWA	Dodaje się nowy ustęp „Stypendyści NAWA kierowani przez Dyrektora NAWA do uczelni publicznych, są zwolnieni z opłat o których mowa w art. 85 ust 1 pkt 4 i 10, oraz 170 ust 2. Przepis art. 320 ust 2 pkt 1 stosuje się odpowiednio” – Uwaga jak wyżej (przyp. – uwaga do 321, ust 1, pkt 2). Dodatkowo zwolnienie cudzoziemców powinno odnosić się również do zwolnienia stypendystów NAWA z opłat za studia prowadzone w języki obcym.	Uwaga nieuwzględniona.
2617	Art. 321	NAWA	Dodaje się nowy ustęp „Środki finansowe przeznaczone na kształcenie cudzoziemców o których mowa w art. 320 ust 2 pkt 1, 3 i 4 są uwzględniane w dotacji o której mowa w art. 361 pkt 1”. – W ustawie należy wyraźnie wskazać, że środki na kształcenie stypendystów strony polskiej	Uwaga nieuwzględniona.

			(umowy międzynarodowe, decyzje ministrów, stypendyści NAWA) są uwzględniane w dotacji dydaktycznej dla uczelni publicznych.	
2618	Art. 321 ust. 1	KRASP	Wstępnie Komisja ma jedną uwagę do art 321 ust. 2, gdzie przewiduje się że nie pobiera się opłat także za studia podyplomowe i inne formy kształcenia od określonej w tym przepisie grupy cudzoziemców, co jest nieuzasadnione, ponieważ studia podyplomowe i inne formy kształcenia prowadzone są wyłącznie odpłatnie. Natomiast zgodnie z art 321 ust. 1 zawsze istnieje możliwość zwolnienia cudzoziemca z tych opłat. Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 321. 1. Cudzoziemiec może być zwolniony z opłat, o których mowa w art. 85 ust. 1 pkt 10 oraz art. 170 ust. 2, na zasadach określonych w umowie między uczelniami albo umowie międzynarodowej. Zwolnienie cudzoziemca z tych opłat, może nastąpić również na podstawie:</i> <i>1) decyzji rektora lub odpowiednio, kierownika innej instytucji tworzącej system szkolnictwa wyższego i nauki;</i> <i>2) decyzji ministra, decyzji właściwego ministra nadzorującego uczelnię lub decyzji dyrektora NAWA w odniesieniu do jej stypendystów.</i> <i>2. Opłat, o których mowa w art. 85 ust. 1 pkt 10 oraz art. 170 ust. 2, nie pobiera się od:</i> <i>1) cudzoziemca - obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i członków ich rodzin;</i> <i>2) cudzoziemca, któremu udzielono zezwolenia na pobyt stały lub rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej;</i> <i>3) cudzoziemca, któremu udzielono zezwolenia na pobyt czasowy w związku z okolicznościami, o których mowa art. 159 ust. 1 lub art. 186 ust 1 pkt 3 lub 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2016 r. poz. 1990, 1948 i 2066 oraz z 2017 r. poz. 60, 85811543);</i> <i>4) cudzoziemca, który posiada status uchodźcy nadany w Rzeczypospolitej Polskiej albo korzysta z ochrony czasowej albo ochrony uzupełniającej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;</i> <i>5) cudzoziemca - posiadacza certyfikatu poświadczającego znajomość języka polskiego jako obcego, o którym mowa w art. 11a ust. 2 ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2011 r. poz. 224 i 455, z 2015 r. poz. 1132 oraz z 2017 r. poz. 60), co najmniej na poziomie biegłości językowej C1;</i> <i>6) posiadacza Karty Polaka;</i> <i>7) pracownika migrującego - obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej Kon-</i>	Uwaga uwzględniona.

			<i>federacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i członka jego rodziny, jeżeli mieszka na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 8) cudzoziemca - członka rodziny obywatela Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli mieszka na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. 3. Cudzoziemcowi, z wyłączeniem posiadacza Karty Polaka, nie przysługuje świadczenie, o którym mowa w art. 92 ust. 1 pkt 1.</i>	
2619	Art. 321 ust. 1 pkt 2	NAWA	pkt 2 otrzymuje brzmienie „2) decyzji ministra lub decyzji właściwego ministra nadzorującego uczelnie”. – Sytuacje w których minister będzie wydawał decyzję o zwolnieniu z opłat będą raczej rzadkością, podczas gdy decyzje dyrektora NAWA będą decyzjami rutynowymi (ok. 1000 decyzji rocznie). W związku z powyższym wskazane jest zwolnienie stypendystów NAWA z konieczności ponoszenia opłat za kształcenie na mocy przepisu ustawowego, zawartego w kolejnym ustępie.	Uwaga nieuwzględniona.
2620	Art. 321 ust. 1 oraz ust. 2	Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku / Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu (uwagi analogicznej treści)	Art. 321 ust. 1 oraz ust. 2 powinny dotyczyć tylko uczelni publicznych. Uczelnia niepubliczna, nie otrzymując dotacji państwowej, nie może kształcić studentów bez finansowania ich nauki. Zwolnienie czy niepobieranie opłat od cudzoziemców (gdy rzecz dotyczy dużej grupy osób) może poważnie zachwiać stabilnością finansową uczelni niepublicznej.	Uwaga nieuwzględniona.
2621	Art. 321 ust. 2	Dział Rekrutacji na Studia UJ	Propozycja zmiany – nowe brzmienie: „art. 321 ust. 2. Opłat, o których mowa w art. 85 ust. 1 pkt 10, nie pobiera się od:”. Należy z treści ust. 2 usunąć wymieniony tam art. 170 ust. 2 (o brzmieniu: „Za kształcenie na studiach podyplomowych lub kształcenie w innych formach można pobierać opłaty”). Pozostawienie w przepisie art. 321 ust. 2 tego fragmentu będzie oznaczało, że od opisanych w dalszej części ustępu grup cudzoziemców nie będzie można pobierać opłat za udział w studiach podyplomowych i innych formach kształcenia nawet wtedy, gdy będą one pobierane od obywateli polskich.	Uwaga uwzględniona.
2622	Art. 321 ust. 2	Osoba fizyczna 116 (KRASP)	Wątpliwości budzi zapisane w art. 321 ust. 2 zwolnienie od opłat grupy studentów zagranicznych (np. pochodzących z krajów Unii Europejskiej). Dotyczy ona różnych form kształcenia, np. studiów podyplomowych. Takie zwolnienie nie dotyczy krajowych uczestników studiów podyplomowych, którzy za udział wnoszą opłaty. Przepis ten wymaga korekty.	Uwaga uwzględniona.
2623	Art. 321 ust. 2	Konfederacja Lewiatan	Art. 321 ust. 2: przepis powinien precyzować, że zwolnienie z opłat może dotyczyć tylko studentów trybu stacjonarnego w uczelniach publicznych.	Uwaga uwzględniona.
2624	Art. 321 ust. 2	Osoba fizyczna	W art. 321 ust. 2 nie powinno się wyłączać wskazanych tam cudzoziemców z możliwo-	Uwaga uwzględniona.

		73	ści pobierania od nich opłat za studia podyplomowe i formy kształcenia inne niż studia. Brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia do niepobierania opłat za studia podyplomowe od np. obywateli Unii Europejskiej, posiadacza Karty Polaka, pracownika migrującego UE, czy członka rodziny obywatela RP. Studia podyplomowe, kursy i szkolenia są komercyjną działalnością uczelni. Zwolnienie z opłat dotyczyć powinno studiów pierwszego i drugiego stopnia oraz jednolitych magisterskich. W obecnym brzmieniu będziemy mieli do czynienia z sytuacją w której obywatel polski będzie wносił opłatę za studia podyplomowe, a obywatel UE nie. Podobnie wyłączenie z pobierania opłat nie powinno dotyczyć odpłatnych form kształcenia - studiów niestacjonarnych. W tym przypadku także ciężko znaleźć uzasadnienie dla sytuacji, w której obywatel polski płaci za studia niestacjonarne, a najczęściej bogatszy obywatel EU nie płaci. W związku z powyższym w art. 321 w ust. 2 zdaniu poprzedzającym wyliczenie proponuję nadać brzmienie: "2. Opłat za kształcenie na studiach stacjonarnych, z wyłączeniem opłat, o których mowa w art. 85 ust. 1 pkt 3-6, nie pobiera się od:". Wymienione w przepisie grupy cudzoziemców, co wynika i z umów międzynarodowych, powinny studiować na zasadach przewidzianych dla obywateli polskich, a nie na zasadach pełnej bezpłatności za wszystkie formy kształcenia, w tym studia podyplomowe i niestacjonarne.	
2625	Art. 321 ust. 3	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu	Czy celowa jest zmiana, że wszyscy cudzoziemcy będą mieli prawo do pomocy materialnej z wyłączeniem stypendium socjalnego (wyłącznie nie dotyczy jednak posiadaczy Karty Polaka)?	Uwaga uwzględniona.
2626	Art. 320 ust. 2 pkt 4	NAWA	Pkt 4 otrzymuje brzmienie: „4) decyzji dyrektora NAWA w odniesieniu do jej stypendystów” – w przepisie zabrakło wyrazu „decyzja”.	Uwaga uwzględniona.
2627	Art. 322	KRASP	Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 322. 1. Zatrudnienie cudzoziemca jako nauczyciela akademickiego oraz powierzenie cudzoziemcowi innej pracy zarobkowej w zakresie zadań związanych z kształceniem i prowadzeniem działalności naukowej i artystycznej, następuje bez konieczności uzyskania zezwolenia i zgody organu zatrudnienia.</i> <i>2. Osoba, o której mowa w ust. 1, podlega obowiązkowi ubezpieczeń społecznych i ubez-</i>	Uwaga nieuwzględniona.

			<i>pieczenia zdrowotnego, a także korzysta z uprawnień na zasadach obowiązujących obywateli polskich pozostających w stosunku pracy.</i>	
2628	Art. 322	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Ust. 2 wymaga uszczegółowienia ze względu na różne zasady ubezpieczenia w różnych krajach, np. Słowacja.	Uwaga nieuwzględniona.
2629	Art. 323	KRASP	Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 323. 1. Dyplom wydany przez uprawnioną uczelnię działającą w systemie szkolnictwa wyższego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) lub Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, potwierdzający ukończenie:</i> <i>1) trzyletnich studiów lub studiów pierwszego stopnia trwających co najmniej 3 lata - potwierdza w Rzeczypospolitej Polskiej posiadanie wykształcenia na poziomie studiów pierwszego stopnia;</i> <i>2) studiów drugiego stopnia - potwierdza w Rzeczypospolitej Polskiej posiadanie wykształcenia na poziomie studiów drugiego stopnia;</i> <i>3) co najmniej czteroletnich studiów jednolitych - potwierdza w Rzeczypospolitej Polskiej posiadanie wykształcenia na poziomie studiów drugiego stopnia, jeżeli jest uważany za równorzędny dyplomowi ukończenia studiów drugiego stopnia w państwie wydania.</i> <i>2. Jeżeli dyplom potwierdzający ukończenie studiów za granicą daje prawo do kontynuacji kształcenia na studiach drugiego stopnia lub ubiegania się o nadanie stopnia doktora w państwie, w którego systemie szkolnictwa wyższego działa uczelnia, która go wydała, uprawnia on w Rzeczypospolitej Polskiej odpowiednio do:</i> <i>1) kontynuacji kształcenia na studiach drugiego stopnia albo</i> <i>2) ubiegania się o nadanie stopnia doktora.</i> <i>3. Dyplom potwierdzający ukończenie studiów wydany przez zagraniczną uczelnię nie potwierdza posiadania w Rzeczypospolitej Polskiej wykształcenia na określonym poziomie studiów ani nie daje uprawnień, o których mowa w ust. 2, jeżeli:</i> <i>1) instytucja, która go wydała lub instytucja, w której prowadzone było kształcenie:</i> <i>a) nie działa w systemie szkolnictwa wyższego żadnego państwa lub</i> <i>b) w rozumieniu prawa wewnętrznego państwa, w którego systemie szkolnictwa wyższego działa ta instytucja, w dniu wydania dyplomu nie była akredytowaną uczelnią lub realizowała program studiów nieposiadający akredytacji;</i> <i>2) program studiów albo jego część była realizowana niezgodnie z przepisami państwa,</i>	Uwaga nieuwzględniona.

			w którym było prowadzone kształcenie. 4. Dyrektor NAWA udziela, na wniosek zainteresowanego podmiotu, pisemnej informacji o dyplomie wydanym przez zagraniczną uczelnię, o poziomie studiów i statusie uczelni.	
2630	Art. 324	KRASP	Propozycja redakcji przepisu: Art. 324. 1. Dyplom ukończenia studiów za granicą może być uznany za równoważny odpowiedniemu polskiemu dyplomowi i tytułowi zawodowemu na podstawie umowy międzynarodowej określającej równoważność, a w przypadku jej braku w drodze postępowania nostryfikacyjnego. 2. Osoba, której dyplom został uznany za równoważny polskiemu dyplomowi i tytułowi, może posługiwać się odpowiednim polskim tytułem. 3. Ukończenie studiów na określonym poziomie kształcenia przez cudzoziemca, który uzyskał status uchodźcy lub ochronę uzupełniającą, lub cudzoziemca posiadającego zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 159 ust. 1 pkt 1 lit. c lub d ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, który nie dysponuje dyplomem ukończenia studiów, może być potwierdzone w drodze postępowania w sprawie potwierdzenia ukończenia studiów na określonym poziomie kształcenia. 4. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia: 1) tryb postępowań, o których mowa w ust. 1 i ust. 3, z uwzględnieniem: a) organów przeprowadzających postępowania, b) rodzajów dokumentów, które powinny być dołączone do wniosku o wszczęcie postępowania, c) terminów, w których należy przeprowadzić postępowanie, 2) sposób ustalania maksymalnej wysokości opłat za przeprowadzenie postępowania, a także tryb wnoszenia tych opłat, 3) wzór zaświadczenia wydawanego po przeprowadzeniu postępowania, o którym mowa w ust. 1 i ust. 3 - mając na uwadze konieczność zapewnienia sprawnego i obiektywnego prowadzenia postępowań, możliwość wystąpienia różnic między programami studiów oraz dodatkowe warunki, jakie muszą być spełnione w celu nostryfikacji dyplomu ukończenia studiów lub potwierdzenia ukończenia studiów na określonym poziomie, a także ustalanie maksymalnej wysokości opłat za prowadzenie postępowań.	Uwaga uwzględniona.
2631	Art. 324-325	The World Bank	Internationalization could become a key agenda with a great potential to enhance Polish higher education and science. In the draft HESL (Higher Education and Science Law) it is primarily covered in Part VII on "non-nationals in the system of higher education and science". This section contains helpful provisions, e.g. with a view to recognition of foreign degrees. On a minor note, the reviewers would suggest removing the term "nostrifi-	Uwaga nieuwzględniona.

			cation" from Article 324 and 325 and replacing it by the term "recognition".	
2632	Art. 325	KRASP	Propozycja redakcji przepisu: <i>Art. 325. 1. Stopień naukowy i stopień w zakresie sztuki nadany przez uprawnioną instytucję działającą w państwie członkowskim Unii Europejskiej, Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, jest równoważny z odpowiednim stopniem naukowym lub stopniem w zakresie sztuki, o których mowa w ustawie.</i> <i>2. Stopień naukowy i stopień w zakresie sztuki nadany przez instytucję inną niż ta, o której mowa w ust. 1, może być uznany za równoważny z odpowiednim polskim stopniem naukowym lub stopniem w zakresie sztuki na podstawie umowy międzynarodowej, a w przypadku jej braku - w drodze postępowania nostryfikacyjnego.</i> <i>3. Stopień doktora przyznany przez Europejski Instytut Uniwersytecki, zgodnie z Konwencją powołującą Europejski Instytut Uniwersytecki, sporządzoną we Florencji dnia 19 kwietnia 1972 r., jest równoważny ze stopniem doktora.</i> <i>4. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia:</i> <i>1) jednostki organizacyjne uprawnione do przeprowadzania postępowania nostryfikacyjnego oraz zakres kompetencji ich organów,</i> <i>2) tryb i terminy nostryfikacji stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki uzyskanych za granicą, uwzględniając możliwość i warunki zwalniania z całości lub części postępowania nostryfikacyjnego,</i> <i>3) rodzaje dokumentów, które powinny być dołączone do podań o nostryfikację stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki,</i> <i>4) warunki ustalania odpłatności za przeprowadzenie postępowania nostryfikacyjnego, w tym możliwość obniżania lub zwalniania z opłat, oraz sposób wnoszenia opłat,</i> <i>5) wzór zaświadczenia wydawanego po przeprowadzeniu postępowania nostryfikacyjnego – mając na uwadze konieczność zapewnienia sprawnego przeprowadzania postępowań oraz przejrzyste zasady ich prowadzenia.</i>	Uwaga nieuwzględniona.
2633	Dział VIII	Osoba fizyczna 12	Proponuje się powołanie Rzecznika Praw Doktoranta lub jednostki antymobbingowej w uczelni (na stały etat). W uczelniach często pojawiają się konflikty pomiędzy doktorantami a ich opiekunami/promotorami, ale również i pomiędzy innymi osobami. Często doktoranci, pracownicy stają się ofiarami mobbingu i boją się komukolwiek o tym powiedzieć. Z tego też powodu, o wielu przykrych sprawach się nie mówi, ani ich nie zgłasza. Natomiast, doktorant czy pracownik z uwagi na konflikt/mobbing zmuszony jest opuścić macierzystą jednostkę naukową.	Uwaga nieuwzględniona.
2634	Art. 326	Stowarzyszenie	Proponuje się dodanie pkt 7 w brzmieniu:	Uwaga nieuwzględniona.

		Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	„7) Konferencja Akademickich Organizacji Absolwenckich.”. Proponuje się dodanie art. 337a w brzmieniu: „337a. 1. Przedstawiciele stowarzyszeń skupiających absolwentów i fundacji działających na rzecz absolwentów polskich uczelni, tworzą Konferencję Akademickich Polskich Organizacji Absolwenckich (KAPOA) reprezentującą ogół absolwentów w Rzeczypospolitej Polskiej. 2. KAPOA współdziała z organami władzy publicznej, w szczególności w sprawach szkolnictwa wyższego, nauki oraz gospodarki. 3. Najwyższym organem KAPOA jest zjazd delegatów. 4. KAPOA posiada osobowość prawną. 5. Organem nadzorującym KAPOA jest minister. 6. Minister przekazuje KAPOA środki finansowe niezbędne do jej funkcjonowania w formie dotacji podmiotowej 7. Do KAPOA stosuje się odpowiednio przepisy art. 335 ust. 5 i 6 oraz art. 336 ust. 3-5, a także odpowiednio przepisy art. 10 ust.1, art. 10a ust.1 i 2, art. 11, art. 25, art. 28, art. 29 oraz art. 33-39 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. - Prawo o stowarzyszeniach.”. Powołanie do życia Konferencji Akademickich Polskich Organizacji Absolwenckich (KAPOA), wraz ze stosownym wsparciem jej finansowo, jest elementem wykorzystania w procesie rozwoju szkolnictwa wyższego i nauki oraz gospodarki, potencjału absolwentów opisanego w uzasadnieniu do zmian w art. 10 i art. 11. Dodatkowym argumentem jest fakt zaproponowanej likwidacji funkcji Rzecznika Praw Absolwenta.	
2635	Art. 326	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Brak uwzględnienia jako instytucji przedstawicieli środowiska szkolnictwa wyższego w zakresie medycyny: Konferencji Rektorów Akademickich Uczelni Medycznych (KRAUM). Postulowane uzupełnienie katalogu o KRAUM.	Uwaga nieuwzględniona.
2636	Art. 326	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w To-	7. Konferencja Rektorów Akademickich Uczelni Medycznych (ART. 134 UST. 2).	Uwaga nieuwzględniona.

		runiu		
2637	Art. 326	Komitet Polityki Naukowej	Proponuje się uzupełnienie o punkty: „7) Prezydium PAN, o którym mowa w ustawie o Polskiej Akademii Nauk; 8) Rada Główna Instytutów Badawczych, o której mowa w ustawie o instytutach badawczych.”. Brak tych pomiotów w projekcie narusza symetrię traktowania trzech pionów nauki.	Uwaga nieuwzględniona.
2638	Art. 326	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Proponowana zmiana: Art. 326. Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego, zwana dalej „Radą Główną”, jest wybieralnym organem przedstawicielskim szkolnictwa wyższego. Należy za ciała przedstawicielskie uznać te organizacje, które składają się wyłącznie z przedstawicieli będących aktualnie pracownikami wybranymi przez środowisko i nie są finansowane przez MNiSW, czyli tylko RGNiSW.	Uwaga nieuwzględniona.
2639	Art. 327	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Proponowana zmiana: Art. 327. 1. Rada Główna współdziała z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego, Państwową Komisją Akredytacyjną i innymi organami administracji rządowej oraz organami samorządu terytorialnego w zakresie zadań dotyczących szkolnictwa wyższego i nauki, a w szczególności: 1) określa główne zadania, kierunki rozwoju i zasady organizacji szkolnictwa wyższego, 2) ocenia ogólne potrzeby finansowe szkół wyższych i opiniuje budżet państwa w zakresie szkolnictwa wyższego i nauki, 3) opiniuje projekty aktów prawnych i umów międzynarodowych dotyczących szkolnictwa wyższego i badań naukowych, 4) wyraża z własnej inicjatywy opinie w innych sprawach dotyczących szkolnictwa wyższego, nauki i młodzieży, oraz wyraża opinie w sprawach przedstawionych jej przez organy państwowe, rektorów i senaty uczelni oraz Parlament Studentów Rzeczypospolitej Polskiej. 2. RGNiSW może współpracować z krajowymi i międzynarodowymi organizacjami działającymi w obszarze szkolnictwa wyższego i nauki. RGNiSW należy przywrócić funkcje sprzed roku 2012.	Uwaga nieuwzględniona.
2640	Art. 328	Rada Główna Instytutów Badawczych	Liczba przedstawicieli instytutów badawczych w RGNiSW jest bezzasadnie nieproporcjonalnie niska w relacji do wkładu instytutów badawczych w rozwój nauki polskiej. Proponuje się nadać temu przepisowi brzmienie: „3) przedstawiciele instytutów badawczych wybrani przez Radę Główną Instytutów Badawczych – w liczbie 4”.	Uwaga nieuwzględniona.
2641	Art. 328	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ	Proponowana zmiana: Art. 328. 1. W skład RGNiSW wchodzi:	Uwaga nieuwzględniona.

		„Solidarność”	1) nauczyciele akademicki wybrani przez konferencje, o których mowa w art. 326 pkt 2–4, spośród kandydatów wybranych przez uczelnie – w liczbie 15, z podziałem tej liczby pomiędzy konferencje proporcjonalnie do łącznej liczby studentów studiujących w uczelniach członkowskich każdej z tych konferencji; 2) przedstawiciele PAN wybrani przez Prezydium PAN – w liczbie 3; 3) 1 przedstawiciel instytutów badawczych i 1 przedstawiciel państwowych instytutów badawczych wybrani przez Radę Główną Instytutów Badawczych; 4) studenci wybrani przez PSRP – w liczbie 2; 5) doktoranci wybrani przez KRD – w liczbie 1; 6) przedstawiciele pracowników wybrani przez reprezentatywne organizacje związków zawodowych – w liczbie 2; 7) przedstawiciele pracodawców wybrani przez reprezentatywne organizacje pracodawców – w liczbie 2. 2. Nauczyciele akademicki, o których mowa w ust. 1 pkt 1, reprezentują wszystkie dziedziny. Zadania RGNiSW wskazują na konieczność zwiększenia liczby osób z uczelni w składzie rady. Liczba studentów i doktorantów jest za duża w stosunku do merytorycznych zadań rady.	
2642	Art. 328-329	Akademia Młodych Uczonych PAN	Brak wymogów dotyczących wykształcenia członków RGNiSW jest niepokojący. Obecność studentów w tym ciele w logiczny sposób uniemożliwia postawienie wymogu posiadania wykształcenia wyższego, jednak wykształcenie średnie + status studenta albo wykształcenie wyższe byłyby wymogami możliwymi do spełnienia i uzasadnionymi z punktu widzenia olbrzymiej odpowiedzialności społecznej Rady.	Uwaga nieuwzględniona.
2643	Art. 329	Osoba fizyczna 61	Proponuję dodać punkt o zakazie członkostwa w RGNiSW dla byłych współpracowników służb PRL, podobnie jak w przypadku innych rad i komisji.	Uwaga uwzględniona.
2644	Art. 329 ust. 1	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się dodanie pkt 4 i 5 w brzmieniu: „4) w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie pracowała i nie pełniła służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów oraz nie współpracowała z tymi organami; 5) po objęciu funkcji złoży oświadczenie o prowadzeniu działalności gospodarczej i o stanie majątkowym w rozumieniu ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1393).”.	Uwaga częściowo uwzględniona.

			(Uzasadnienie jak do zmiany w art. 228 ust. 1.)	
2645	Art. 329 ust. 2	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Zwrot „Kandydatem na członka RGNiSW nie może być osoba, która w dniu rozpoczęcia kadencji ukończy 70. rok życia” powinien być zmieniony na „Kandydatem na członka RGNiSW nie może osoba, która ukończy 70. rok życia przed dniem rozpoczęcia kadencji”.	Uwaga nieuwzględniona.
2646	Art. 334 ust. 6	Konfederacja Lewiatan	Art. 334 ust. 6: odesłanie do art. 29 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. - Prawo o stowarzyszeniach, przewidującego w ust. 1 pkt 3 możliwość rozwiązania stowarzyszenia przez sąd wydaje się niewłaściwe, skoro KRASP jest instytucją powoływaną na podstawie ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
2647	Art. 335	Parlament Studentów RP	Postuluje się wprowadzenie do projektu ustawy przepisu umożliwiającego kierowanie przez PSRP pytań do uczelni w indywidualnych sprawach studentów. W obecnym stanie prawnym PSRP nie posiada narzędzi umożliwiających uzyskanie informacji w przypadku łamania praw studenta.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2648	Art. 335 ust. 3	Parlament Studentów RP	Proponujemy usunięcie ust. 4 oraz do ust. 3 dodanie następującej treści: „reprezentujących samorządy studenckie z poszczególnych uczelni.”. Z interpretacji zaproponowanego brzmienia wynika, że zjazd delegatów nie mógłby się odbyć bez obecności reprezentantów każdej uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
2649	Art. 336 ust. 2	Konfederacja Lewiatan	Art. 336 ust. 2: odesłanie do art. 29 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. - Prawo o stowarzyszeniach, przewidującego w ust. 1 pkt 3 możliwość rozwiązania stowarzyszenia przez sąd wydaje się niewłaściwe, skoro PSRP jest instytucją powoływaną na podstawie ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
2650	Art. 336 ust. 5	Stowarzyszenie Audytorów Wewnętrznych Szkół Wyższych	Proponujemy poniższe brzmienie art. 336 ust. 5: Art. 336. 5. Roczne sprawozdanie finansowe PSRP podlega obowiązkowemu audytowi. Sformułowania z rzeczownikiem „firma”, ze względu na to, że słowo firma nie jest synonimem rzeczowników usługodawca (o czy mowa w ustawie o <i>finansach publicznych</i>), wykonawca (ustawa <i>Prawo zamówień publicznych</i>) lub przedsiębiorca (Kodeks cywilny) mogą być odbierane jako potoczym. W języku potocznym słowo <i>firma</i> utożsamiane jest z przedsiębiorstwem lub zakładem pracy. Z prawnego punktu widzenia takie utożsamienie jest błędne, ze względu na to, że: Art. 43¹ Kc” Przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową. Art. 43² Kc § 1. Przedsiębiorca działa pod firmą. Art. 43⁴. [Firma osoby fizycznej] Firmą osoby fizycznej jest jej imię i nazwisko. Nie wyklucza to włączenia do firmy pseudonimu lub określeń wskazujących na przedmiot działalności przedsiębiorcy, miejsce jej prowadzenia oraz innych określeń dowolnie	Uwaga nieuwzględniona.

			obranych. Art. 43⁵ Kc [Firma osoby prawnej] § 1. Firmą osoby prawnej jest jej nazwa. § 2. Firma zawiera określenie formy prawnej osoby prawnej, które może być podane w skrócie, a ponadto może wskazywać na przedmiot działalności, siedzibę tej osoby oraz inne określenia dowolnie obrane. § 3. Firma osoby prawnej może zawierać nazwisko lub pseudonim osoby fizycznej, jeżeli służy to ukazaniu związków tej osoby z powstaniem lub działalnością przedsiębiorcy.	
2651	Art. 337	Krajowa Reprezentacja Doktorantów	W świetle przypadków nieuznawania w przeszłości przez władze niektórych uczelni podmiotowości i wystarczającej reprezentacji Rzecznika Praw Doktoranta w sytuacjach włączania się przez Rzecznika Praw Doktoranta w indywidualne sprawy doktorantów na linii doktorant – uczelnia, w związku z powstaniem niejasności i problemów doktorantów, wnosimy uprzejmie o uwzględnienie w nowej ustawie rozwiązania, które przeciwdziałałoby takim zdarzeniom i gwarantowałoby doktorantom ochronę poprzez możliwość korzystania ze wsparcia prawnego i merytorycznego ombudsmana, którym jest Rzecznik Praw Doktoranta. Rozumiemy, że umocowanie ustawowe <i>expressis verbis</i> Rzecznika Praw Doktoranta może nie być spójne z ogólnym kierunkiem projektu ustawy, która z założenia ma dawać dużą autonomię, nie tworzyć nowych instytucji i nie regulować materii nazbyt szczegółowo. Dlatego postulujemy pozostawienie do decyzji Krajowej Reprezentacji Doktorantów podjęcia się wewnętrznego instytucjonalnego uregulowania doktoranckiego ombudsmana. Niemniej jednak oczekujemy, że nowa ustawa zagwarantuje Krajowej Reprezentacji Doktorantów odpowiednie uprawnienia, które pozwolą jej chronić doktorantów i występować w obronie ich interesów. Uprawnienia takie Krajowa Reprezentacja Doktorantów będzie mogła cedować wedle własnego uznania w ramach uregulowań statutowych, przy czym należy przewidywać raczej kontynuację dotychczasowego i wieloletniego modelu, tj. jednoosobowego organu – Rzecznika Praw Doktoranta. Rozwiązanie to będzie spójne z innymi konstrukcjami nowej ustawy, np. koncentracją uprawnień w senacie, który może cedować przeprowadzanie postępowań na powoływane w tym celu stałe lub doraźne komisje. Analogiczne uprawnienia w zakresie studentów powinny zostać przewidziane w zakresie regulacji dotyczących PSRP. W naszym odczuciu najłatwiej zagwarantować takie prawo poprzez ustawową delegację do art. 31 KPA, który pozwoli KRD występować jako uczestnik na prawach strony i w najpełniejszy sposób reprezentować interesy doktoranta. Jesteśmy otwarci również na inne rozwiązanie tego niezwykle istotnego problemu i stworzenie warunków do wsparcia prawnego doktorantów.	Uwaga nieuwzględniona.

2652	Art. 337 ust. 5	Konfederacja Lewiatan	Art. 337 ust. 5: odesłanie do art. 29 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. - Prawo o stowarzyszeniach, przewidującego w ust. 1 pkt 3 możliwość rozwiązania stowarzyszenia przez sąd wydaje się niewłaściwe, skoro KRD jest instytucją powoływaną na podstawie ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
2653	Art. 338	Osoba fizyczna 61	Proponuję dodać punkt o zakazie członkostwa w KPN dla byłych współpracowników służb PRL, podobnie jak w przypadku innych rad i komisji.	Uwaga nieuwzględniona.
2654	Art. 338	Konfederacja Lewiatan	Art 338: w trosce o merytoryczny charakter ewaluacji realizacji polityki naukowej państwa proponujemy wprowadzenie kryteriów doboru członków KPN - przy obecnym brzmieniu przepisu członkiem komitetu może być dowolna osoba.	Uwaga nieuwzględniona.
2655	Art. 338	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informatycznych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się dodanie ust. 6 w brzmieniu: „6. Członkiem KPN może być osoba, która: 1) korzysta z pełni praw publicznych; 2) ma nieposzlakowaną opinię; 3) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe; 4) nie ukończyła 70. roku życia do dnia rozpoczęcia kadencji jako członek KPN; 5) w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie pracowała i nie pełniła służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów oraz nie współpracowała z tymi organami; 6) po objęciu funkcji złoży oświadczenie o prowadzeniu działalności gospodarczej i o stanie majątkowym w rozumieniu ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (t.j. Dz. U z 2017r. poz. 1393.).”. (Uzasadnienie jak do zmiany w art. 228 ust. 1.)	Uwaga nieuwzględniona.
2656	Art. 338 ust. 2	Komitet Polityki Naukowej	Istnieje obawa, że wąska interpretacja ust. 2 może pozbawić KPN jakiejkolwiek własnej inicjatywy w doradzaniu ministrowi. Dlatego proponuje się następujące brzmienie: „2. KPN przeprowadza ewaluację realizacji polityki naukowej państwa, o której mowa w art. 6 ust. 2, opiniuje dokumenty przedstawione przez ministra, oraz <u>doradza ministrowi w zakresie polityki naukowej państwa.</u> ”.	Uwaga nieuwzględniona.
2657	Dział IX	Osoba fizyczna 126	Należy uwzględnić możliwość poszerzenia zakresu monitorowania losów doktorantów, jednocześnie dla pełnego obrazu sytuacji zawodowej pracowników naukowych niezbędne jest poszerzenie zakresu danych przekazywanych do ZUS. W celu uzyskania szerszego spektrum danych porównawczych należy również wydłużyć okres objęty monitorin- giem.	Uwaga uwzględniona.

2658	Dział IX	Osoba fizyczna 90	Każdy naukowiec zajmujący się badaniem szkolnictwa wyższego powinien posiadać swoje konto dostępne do danych nieogólnodostępnych (oczywiście bez dostępu do danych osobowych) w systemie POL-on, które pozwoli mu prowadzić dalsze badania naukowe w tej tematyce. Wielu autorów zajmujących się badaniem szkolnictwa wyższego zwraca uwagę na utrudniony dostęp do danych indywidualnych danej szkoły wyższej. Dr hab. Joanna Wolszczak-Derlacz, prof. nadzw. PG (https://zie.pg.edu.pl/sg-aktualnosci/-/asset_publisher/Ll5DOqky64oS/content/naukowcy-pg-zdobyli-nagrody-mnisw-prof-wolszczak-derlacz) w publikacji: „Efektywność naukowa, dydaktyczna i wdrożeniowa publicznych szkół wyższych w Polsce - analiza nieparametryczna” (http://pbc.gda.pl/dlibra/doccontent?id=44669) zwraca na to uwagę: „Wielu autorów podnosiło problem niezrozumiałej sytuacji w zakresie dostępności danych statystycznych na temat działalności uczelni publicznych w Polsce (Leja 2002; Cwiakała-Małys 2010; Wolszczak-Derlacz, Parteka 2010)”. I dalej: „Ministerstwo Edukacji i Kultury Finlandii na stronie https://kotaplus.csc.fi/online/Etusivu.do?lng=en udostępnia bezpłatnie bardzo szczegółowe dane wraz z wskaźnikami finansowymi na temat poszczególnych uczelni publicznych.” – strona 41.	Uwaga nieuwzględniona.
2659	Dział IX	Osoba fizyczna 90	Każdy naukowiec (pracownik-dydaktyczny, naukowo-dydaktyczny szkoły wyższej, instytutu badawczego, osoba nie zatrudniona w sferze badań ale dalej prowadząca badania jako niezależny badacz, itd.) lub osoba pretendująca do tego miana (doktorant, magister chcący podjąć studia doktoranckie, itd.) powinien posiadać swój indywidualny identyfikator osobowy (coś na kształt: ORCID: https://orcid.org/ lub właśnie ORCID) i posługiwać się nim jak firma nr NIP lub REGON tylko, że w sferze naukowo-dydaktycznej. Taki identyfikator pozwoli po pierwsze szybko znaleźć daną osobę – jednoznacznie ją zidentyfikować i nie pomylić z inną w świecie naukowym, po drugie śledzić jej postępy pracy naukowej (szybkie powiązanie osoby z jej pracami naukowymi, pozwalające unowocześnić system cytowań), bądź dydaktycznej, po trzecie określać jej zatrudnienie w różnych szkołach wyższych, instytutach i firmach prywatnych, po czwarte pozwoli to ograniczyć biurokrację związaną z pozyskiwaniem publicznych funduszy na badania – wystarczyłoby wpisać tylko ten indywidualny nr „naukowca”. Po piąte powinno to przyczynić się do powstania lepszej Polskiej Bibliografii Naukowej.	Uwaga wyjaśniona. Projekt przewiduje posiadanie elektronicznego identyfikatora naukowca zgodnego z międzynarodowymi standardami.
2660	Art. 340	Akademia Młodych Uczonych PAN	W zapisie tym pominięto, że na system POL-on składa się też baza informacji służących do ewaluacji działalności naukowej jednostek.	Uwaga nieuwzględniona.
2661	Art. 340 i n.	Stowarzyszenie ISSA Polska	Projekt nie reguluje w wystarczającym stopniu kwestii danych osobowych przechowywanych przez uczelnie. Tak szeroki zakres osób mogących mieć dostęp do systemu oraz bardzo intratne dane mogą mieć niebagatelny wpływ na bezpieczeństwo tych danych przechowywanych w systemie. W myśl rozporządzenia Parlamentu Europejskiego	Uwaga nieuwzględniona.

			i Rady (UE) nr 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych oraz projekcie o ochronie danych osobowych z dnia 12 września 2017 r. zostały w szczególności sposób traktuje dane wymienione w art. 342 ust. 1, art. 341 ust. 1, art. 343 ust. 1, art. 345 ust. 1. Art. 83 ust. 1 projektu ustawy o ochronie danych osobowych nałożyć może na prowadzącego system, wymienionego w ustawie o szkolnictwie wyższym i nauce w art. 340 ust. 1 karę w drodze decyzji, administracyjne kary pieniężne w wysokości do 100 000 zł w przypadku wykrycia incydentu. Dziwi zatem, iż nie został do ustawy wypisany obowiązek co najmniej informowania o wykryciu przez użytkowników systemu zdarzeń mogących mieć wpływ na integralność, dostępność lub poufność. Przykładem takiego obowiązku może być wprowadzenie minimalnych wymagań stosowanych zabezpieczeń urządzeń z których powinni korzystać użytkownicy systemu, oraz zagwarantowanie prowadzącemu system do audytowania stacji użytkowników. Dla zobrazowania w/w żądane może być nałożenie kary na ministerstwo w przypadku gdy na komputerze dyrektora instytutu badawczego mającego zgodnie, z art. 341 ust. 2 pkt 4, art. 342 ust. 2 pkt 2, art. 343 ust. 3 pkt 2, art. 344 ust. 3 pkt 2 swobodny dostęp do systemu, będzie zainstalowane złośliwe oprogramowanie pozwalające na przeszukiwanie bazy danych w sposób zautomatyzowany. Czy ministerstwo będzie miało możliwości reagowania na takie powtarzające się incydenty, w przypadku których Prezes Urzędu Danych Osobowych nałoży ustawowo przewidziane kary w wysokości 100 000 PLN ?	
2662	Art. 341	KEJN	W ust. 1 pkt 2 należy dodać datę ważności dokumentu potwierdzającego tożsamość, bo w odróżnieniu od nr PESEL dokument może ulegać zmianie w czasie. Skoro tak szczegółowo reguluje się zbierane dane, należy określić terminy aktualizacji. Ust. 1 pkt 18 zakłada, że zajęcia są prowadzone „na kierunku studiów”, a co z zajęciami na które mogą uczęszczać studenci wszystkich kierunków (ogólnouniwersyteckie). Czy wtedy do bazy będzie się wpisywać wszystkie kierunki?	Uwaga nieuwzględniona.
2663	Art. 341 ust. 1	Osoba fizyczna 37	Modyfikacja art. 341 ust. 1 pkt 8 i usunięcie pkt 9 i 10: „Art. 341. 1. Wykaz nauczycieli akademickich i innych osób prowadzących zajęcia oraz osób biorących udział w prowadzeniu działalności naukowej obejmuje: 8) tytuł zawodowy, stopień doktora, stopień doktora albo równoważny tytuł zawodowy lub stopień uzyskany za granicą;”.	Uwaga nieuwzględniona.
2664	Art. 341 ust. 1	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych	Pragniemy zwrócić uwagę, iż brzmienie tego zapisu spowoduje, iż każda osoba, nawet prowadząca 15 godzin dydaktycznych w ramach umów cywilnoprawnych będzie podlegała ewidencji w systemie POL-on według bardzo rozbudowanego zakresu. Przepis naszym zdaniem nadmiernie biurokratyzuje proces obsługi dydaktyki. Ponadto trudno będzie wytłumaczyć obcokrajowcom prowadzącym kilka godzin zajęć dydaktycznych w celu zwiększenia umiędzynarodowienia procesu dydaktycznego tak rygorystyczny wy-	Uwaga nieuwzględniona.

		TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu	móg informacyjny względem jego osoby. Wnosimy aby ten obowiązek dotyczył nauczycieli akademickich zatrudnionych w ramach umów o pracę.	
2665	Art. 341 ust. 1	KRASP	Poprawka redakcyjna o charakterze terminologicznym: Art. 341.1. Wykaz nauczycieli akademickich i innych osób prowadzących zajęcia oraz osób biorących udział w prowadzeniu działalności naukowej obejmuje: [...] 18) informacje o kierunkach studiów studiach, na których dana osoba prowadzi zajęcia	Uwaga częściowo uwzględniona.
2666	Art. 341 ust. 1 i ust. 4 pkt 3	Narodowe Centrum Nauki	Proponuje się: – dodanie w ust. 1 przepisów pkt 22 i 23 w brzmieniu: „22) informacje o kierowaniu projektami badawczymi, wybranymi w drodze konkursów ogólnokrajowych lub międzynarodowych; 23) informacje o opublikowanych pracach naukowych.”, – nadanie przepisowi ust. 4 pkt 3 następującego brzmienia: „3) NAWA, NCBR oraz NCN – w zakresie danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1-11, 14-15, 20, 22, 23.”. Powyższe zmiany dotyczące zakresu danych w wykazie nauczycieli akademickich i naukowców oraz dostępu NCN do tych danych wynikają z konieczności zmniejszenia liczby danych wprowadzanych do systemu ZSUN/OSF bezpośrednio przez kierowników projektów. Dodatkowo zmiany te pozwolą na zmniejszenie liczby błędów we wprowadzanych danych koniecznych do rzetelnego przeprowadzenia procedury konkursowej w konkursach o finansowanie projektów badawczych, staży i stypendiów badawczych. Proponowane zmiany w projekcie ustawy nie powodują żadnych konsekwencji finansowych.	Uwaga uwzględniona.

2667	Art. 341 ust. 1, art. 343 ust. 4, art. 342 ust. 4	Stowarzyszenie Sieć Obywatel- ska Watchdog Pol- ska	Stowarzyszenie wnosi też o zmianę zakresu ujawnianych informacji w wykazach, które mają być prowadzone na podstawie art. 341 ust. 1 oraz art. 343 ust. 4 oraz ujawnienie, co do zasady, tychże wykazów. Wnosimy o rozważenie zasadności ograniczenia dokonanego na podstawie art. 342 ust. 4 projektu. Jednocześnie zwracamy się o zwiększenie dostępności informacji w Biuletynach Informacji Publicznej. (1) Zgodnie z projektem ustawy prowadzony będzie wykaz nauczycieli akademickich i innych osób prowadzących zajęcia oraz osób biorących udział w prowadzeniu działalności naukowej (art. 341 ust. 1 projektu). Jednakże nie wszystkie dane w tym wykazie będą jawne. W ocenie Stowarzyszenia nie ma podstaw do ograniczania dostępności następujących informacji: - o zaliczeniu do liczby pracowników, o której mowa w art. 258 ust. 3 pracownika w grupie obejmującej w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy co najmniej 12 pracowników na stanowiskach badawczych i badawczo-dydaktycznych prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie); - o podmiocie i dyscyplinach, o których mowa w art. 258 ust. 8 [zgodnie z tym przepisem osoba, której osiągnięcia naukowe są wykazywane na potrzeby ewaluacji, składa oświadczenie upoważniające dany podmiot do wykazania tych osiągnięć w ramach poszczególnych dyscyplin]; Są to informacje ważne z punktu widzenia oceny i kwalifikacji jednostki naukowej, więc bez wątpienia dotyczą informacji o działalności podmiotów wykonujących zadania publiczne z zakresu szkolnictwa wyższego. Nie można też wskazać powodu ograniczenia informacji o: - o stanowisku pracy (pkt 15); - o wymiarze czasu pracy (pkt 16) w przypadku, gdy informacje te dotyczą uczelni publicznych. Nie ma też podstaw do ograniczania dostępności następujących informacji: - o doświadczeniu w zakresie programu studiów – w przypadku innych osób prowadzących zajęcia (pkt 17); - o szkole doktorskiej, w której dana osoba prowadzi kształcenie (pkt 19) - o pełnionych funkcjach kierowniczych w uczelni (pkt 20) - o prawomocnym orzeczeniu kary dyscyplinarnej, o której mowa w art. 271 ust. 1 pkt 4-8 (pkt 21), czyli kary upomnienia, nagany oraz nagany z obniżeniem wynagrodzenia	Uwaga nieuwzględniona.
------	---	---	---	-------------------------------

			zasadniczego. Wobec powyższego w ocenie Stowarzyszenia powyżej wymienione informacje, zawarte w wykazie nauczycieli akademickich i innych osób prowadzących zajęcia oraz osób biorących udział w prowadzeniu działalności naukowej, powinny być jawne. (2) Na gruncie przedstawionego projektu nie udostępnia się danych osobowych objętych: - wykazem studentów (z wyłączeniem studentów uczelni wojskowych) - art. 342 ust. 4 projektu, - wykazem osób ubiegających się o nadanie stopnia doktora" (z wyłączeniem osób będących żołnierzami" - art. 343 ust. 4 projektu. W ocenie Stowarzyszenia należy rozważyć usunięcie przepisu uniemożliwiającego udostępnienie wykazu studentów w zakresie: imienia i nazwiska (art. 342 ust. 1 pkt 1), informacji o przyznaniu stypendium ministra (pkt 11); numeru dyplomu ukończenia studiów na określonym kierunku, poziomie i profilu studiów (pkt 12); daty rozpoczęcia studiów; daty ukończenia studiów i nazwę uzyskanego tytułu zawodowego albo daty skreślenia z listy studentów (pkt 13). W ocenie Stowarzyszenia niedopuszczalne jest, w świetle art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, ograniczenie dostępności wykazu osób ubiegających się o nadanie stopnia naukowego doktora. Informacje te bez wątpienia dotyczą sfery publicznej w zakresie szkolnictwa wyższego. Wobec tego należy zmienić przedmiotowy projekt i umożliwić dostępność następujących informacji, zawartych w wykazie osób ubiegających się o nadanie stopnia naukowego doktora: imienia i nazwiska (art. 343 ust. 1 pkt 1), informacji o trybie przygotowywania rozprawy doktorskiej (pkt 5), informacji o szkole doktorskiej (pkt 6), informacji o wysokości stypendium doktoranckiego (pkt 10); informacji o zwiększeniu stypendium doktoranckiego (pkt 11); dyscypliny lub dyscyplin, w których jest przygotowywana rozprawa doktorska; informacje o nadaniu stopnia doktora (pkt 13); daty rozpoczęcia kształcenia w szkole doktorskiej, daty ukończenia kształcenia w szkole doktorskiej albo daty skreślenia z listy doktorantów (pkt 14). Co więcej, informacje te powinny być, w ocenie Stowarzyszenia, ogólnodostępne i opublikowane na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej.	
2668	Art. 341 ust. 4, art. 342 ust. 3, art. 343 ust. 3, art. 345 ust. 5, art. 347 ust. 3	Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych	W odniesieniu do przepisów regulujących funkcjonowanie Systemu POL-on, rozważyć należy ewentualne wprowadzenie przepisów, które zapewniłyby dostęp do systemu osobom, których dane dotyczą. Podkreślić jednak należy, że niezależnie od powyższego, prawa osób, których dane dotyczą będą mogły być realizowane na zasadach ogólnych. Weryfikacji wymaga również, czy projektowane przepisy w wystarczający sposób regu-	Uwaga wyjaśniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.

			lują wszelkie cele przetwarzania danych osobowych i ich wykorzystywanie przez poszczególne podmioty mające dostęp do Systemu POL-on. Kolejną kwestią budzącą zastrzeżenia GIODO jest brak określenia okresu retencji danych przetwarzanych w Systemie POL-on, a biorąc pod uwagę zasadę ograniczenia czasowego, wyrażoną w art. 26 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie danych osobowych - dane powinny być przechowywane w postaci umożliwiającej identyfikację osób, których dotyczy, nie dłużej niż jest to niezbędne do osiągnięcia celu przetwarzania. Wskazane byłoby zatem określenie w przepisach projektowanej ustawy, czy, kiedy oraz na jakich zasadach dane osobowe są usuwane z systemu.	
2669	Art. 341 ust. 6	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Oświadczenia powinny być składane bezterminowo, tak jak jest obecnie. W przypadku zmiany dyscypliny wymagana byłaby korekta oświadczenia.	Uwaga nieuwzględniona.
2670	Art. 341 ust. 6	Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy	Naszym zdaniem oświadczenie o dziedzinie i dyscyplinie powinno być składane co roku. Należy dopracować definicję „osoby biorącej udział w prowadzeniu działalności naukowej”, jeśli nie jest to nauczyciel akademicki.	Uwaga nieuwzględniona.
2671	Art. 341 ust. 7	Osoba fizyczna 37	Modyfikacja art. 341 ust. 7 pkt 1: „7. Oświadczenie, o którym mowa w ust. Błąd! Nie można odnaleźć źródła odwołania., składa się według stanu na dzień 1 października biorąc pod uwagę: 1) ostatnio uzyskany stopień naukowy, stopień w zakresie sztuki lub tytuł w zakresie sztuki, lub 2) aktualny dorobek naukowy, lub 3) doświadczenie dydaktyczne w dziedzinie i dyscyplinie, do której jest przyporządkowany kierunek studiów, lub 4) doświadczenie zawodowe zdobyte poza uczelnią w dziedzinie i dyscyplinie, do której jest przyporządkowany kierunek studiów.”	Uwaga nieuwzględniona.
2672	Art. 342	KEJN	W ust. 1 pkt 2 należy dodać datę ważności „dokumentu potwierdzającego tożsamość”. Na jakiej podstawie dokonywana jest klasyfikacja miejsca zamieszkania przed podjęciem studiów (wieś lub miasto), szczególnie w odniesieniu do cudzoziemców. Czy nie lepiej byłoby podać nazwę miejscowości, z kodem pocztowym, a klasyfikacji dokonywałby system? w pkt. 11 proponuje się umieszczenie w systemie POL-on kopii dyplomu podpisaną podpisem cyfrowym uczelni, łącznie z suplementem do dyplomu? Tę kopię można by wykorzystywać do weryfikacji danych o dyplomie w kontaktach z uczelniami ze świata. Dobrze byłoby zawrzeć w Ustawie możliwość przekazywania tych danych na zewnątrz w celu weryfikacji dyplomów.	Uwaga nieuwzględniona.
2673	Art. 343	KEJN	Nie jest jasne kiedy osoba jest kwalifikowana jako „ubiegająca się o nadanie stopnia	Uwaga nieuwzględniona.

			doktora” (ust. 1). W ust 1 pkt 2 należy dodać datę ważności „dokumentu potwierdzającego tożsamość”.	
2674	Art. 343 ust. 1 i ust. 3 pkt 1	Narodowe Centrum Nauki	Proponuje się: – dodanie w ust. 1 przepisów pkt 15 i 16 w brzmieniu: „15) informacje o kierowaniu projektami badawczymi, wybranymi w drodze konkursów ogólnokrajowych lub międzynarodowych; 16) informacje o opublikowanych pracach naukowych.”, – nadanie przepisowi ust. 3 pkt 1 następującego brzmienia: „1) ministrowi, właściwym ministrom nadzorującym uczelnie, RDN, KEN, NAWA, NCN, NCBR oraz Prezesowi PAN;”. Powyższe zmiany dotyczące zakresu danych w wykazie osób ubiegających się o nadanie stopnia doktora oraz dostępu NCN do tych danych wynikają z konieczności zmniejszenia liczby danych wprowadzanych do systemu ZSUN/OSF bezpośrednio przez kierowników projektów. Dodatkowo zmiany te pozwolą na zmniejszenie liczby błędów we wprowadzanych danych koniecznych do rzetelnego przeprowadzenia procedury konkursowej w konkursach o finansowanie projektów badawczych, staży i stypendiów badawczych. Proponowane zmiany w projekcie ustawy nie powodują żadnych konsekwencji finansowych.	Uwaga uwzględniona.
2675	Art. 344	Collegium Da Vinci	W pierwszej kolejności wypada zwrócić uwagę, że szeroki zakres danych umieszczanych w wykazie, o którym mowa w art. 344 ust. 1 projektu - w szczególności w zakresie danych o źródłach pochodzenia środków i wynikach finansowych podmiotów - w ogóle nie został umotywowany w uzasadnieniu do projektu ustawy. Trudno zatem odnieść się do celowości nałożenia na uczelnie niepubliczne publikowania takiego rodzaju informacji. Pierwszą zasadniczą wątpliwość budzi redakcja ust. 4 oraz ust. 5 omawianego przepisu. Przepis ust. 4 wskazuje, że dostęp do danych zawartych w wykazie przysługuje ściśle - enumeratywnie - określonym podmiotom, natomiast zgodnie z ust. 5 dane o których mowa w ust. 1, z wyłączeniem informacji o przychodach z tytułu wdrożeń wyników badań naukowych lub prac rozwojowych są powszechnie dostępne. Te dwie normy wydają się być wewnętrznie sprzeczne. Wprowadzany projektem obowiązek publikowania przez podmioty prywatne danych o źródłach pochodzenia środków i wynikach finansowych wydaje się być w sprzeczności z wolnościami konstytucyjnymi. Podkreślić przy tym wypada, że uczelnia niepubliczna, w zakresie w jakim korzysta ze środków publicznych (dotacje stypendialne) poddana jest stosownej kontroli oraz obowiązkowi sprawozdawczym także obecnie. Zatem cel wprowadzenia obowiązku publikowania dodatkowo tego rodzaju danych jest całkowicie nieumotywowany. Przepis artykułu 51 ust. 2 Konstytucji RP wyraźnie stanowi, że władze	Uwaga nieuwzględniona.

			publiczne nie mogą pozyskiwać, gromadzić i udostępniać innych informacji o obywatelach niż niezbędne w demokratycznym państwie prawnym. Brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia dla uznania, że nałożenie na uczelnie niepubliczne obowiązku publikowania danych o źródłach pochodzenia środków i wynikach finansowych wynika z jakiegś rodzaju „niezbędnej potrzeb”. Bynajmniej potrzeba ta, nie została w projekcie ustawy w jakimkolwiek stopniu wyśłowiona. Ponadto projektodawcy umyka środowisko w jakim funkcjonują uczelnie niepubliczne. Jakkolwiek uczelnie nie prowadzą działalności gospodarczej, to jednak funkcjonują w otoczeniu konkurencyjnym i jest to konkurencja trudna i wymagająca. Obowiązek publikowania danych o wynikach finansowych, może stanowić niedopuszczalną ingerencję władzy publicznej w funkcjonowanie rynku usług edukacyjnych na poziomie szkolnictwa wyższego. Nadmienić wypada, że w innej części ustawy oraz uzasadnienia projektodawca dostrzega różnicę pomiędzy wyższym szkolnictwem publicznym i niepublicznym i całkowicie słusznie oraz w duchu niniejszej argumentacji - zwalnia uczelnie niepubliczne ze sporządzania planów rzeczowo-finansowych oraz sprawozdań z realizacji tychże planów - tak jak ma to miejsce na podstawie obecnych przepisów. Wydaje się zatem, że objęcie uczelni niepublicznych obowiązkiem publikacji w wykazie POL-on danych o źródłach pochodzenia środków i wynikach finansowych nastąpiło bez refleksji ze strony projektodawcy i wymaga bezwzględnej korekty. Korekty oraz doprecyzowania wymagają także zasady dostępu do danych gromadzonych w systemie POL-on w zakresie wykazu, o którym mowa w art. 344 ust. 1 projektu.	
2676	Art. 344 ust. 1	KRASP	Poprawka redakcyjna o charakterze terminologicznym: <i>Art. 344 .1. Wykaz instytucji systemu szkolnictwa wyższego i nauki dotyczy podmiotów, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 4-8, i obejmuje informacje o: [...]</i> <i>4) prowadzonych kierunkach studiów studiach; [...]</i>	Uwaga uwzględniona.
2677	Art. 344 ust. 1 pkt 6-8	Grupa Wyższych Szkół Bankowych (Centrum Rozwoju Szkół Wyższych TEB Akademia Sp. z o. o.), Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu; Wyż-	Proponujemy wyłączenie uczelni niepublicznych z przekazywania tego zakresu danych, zgodnie z obecnymi uregulowaniami.	Uwaga nieuwzględniona.

		sza Szkoła Bankowa we Wrocławiu; Wyższa Szkoła Bankowa w Poznaniu, Wyższa Szkoła Bankowa w Gdańsku, Wyższa Szkoła Filologiczna we Wrocławiu		
2678	Art. 345 ust. 1	KRASP	Poprawka redakcyjna o charakterze terminologicznym: <i>Art. 345 .1. Repozytorium pisemnych prac dyplomowych obejmuje: [...]</i> 7) nazwę kierunku <i>kierunek, poziom i profil studiów. [...]</i>	Uwaga uwzględniona.
2679	Art. 346 ust. 1 pkt 1	Osoba fizyczna 77	Chyba brakuje danych promotora (?)	Uwaga uwzględniona.
2680	Art. 347 ust. 1	Stowarzyszenie ISSA Polska	Art. 347. 1. Baza osób upoważnionych do podpisywania dokumentów, o których mowa w art. 84 ust. 3 i art. 175 ust. 1, obejmuje: 3) odwzorowanie cyfrowe wzoru podpisu; Proponujemy rezygnację z w/w punktu na rzecz wskazania nowoczesnego sposobu podpisywania w postaci elektronicznej i opatrywania kwalifikowanym podpisem elektronicznym lub podpisu potwierdzonego profilem zaufanym ePUAP.	Uwaga nieuwzględniona.
2681	Art. 349	Polska Komisja Akredytacyjna	Zastrzeżenia budzi niezapewnienie Polskiej Komisji Akredytacyjnej nieodpłatnego korzystania z Jednolitego Systemu Antyplagiatowego.	Uwaga uwzględniona.
2682	Art. 349 ust. 2	Narodowe Centrum Nauki	Proponuje się nadać przepisowi następujące brzmienie: „2. Minister zapewnia nieodpłatne korzystanie z Jednolitego Systemu Antyplagiatowego uczelniom, uczelniom federacyjnym, instytutom PAN, instytutom badawczym, międzynarodowym instytutom, RDN oraz NCN.”. Dostęp do Jednolitego Systemu Antyplagiatowego pozwoli NCN skuteczniej walczyć z brakiem rzetelności naukowej przy ocenie wniosków grantowych i ocenie końcowej z realizacji projektów badawczych, staży czy stypendiów naukowych.	Uwaga nieuwzględniona.
2683	Art. 350	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Tech-	Proponuje się zmianę brzmienia ust. 13 i 14 oraz dodanie ust. 15 w brzmieniu: „13. W celu dostosowania programu studiów do potrzeb rynku pracy oraz utrzymywania kontaktu z absolwentami, uczelnia oraz uczelnia federacyjna prowadzi własny monitoring karier zawodowych swoich absolwentów. 14. W celu prowadzenia monitoringu, o którym mowa w ust. 13, uczelnia oraz uczelnia	Uwaga nieuwzględniona.

		nik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	federacyjna może przetwarzać dane osobowe absolwentów obejmujące: 1) imiona i nazwisko oraz imiona i nazwisko w trakcie studiów o ile zostały zmienione; 2) adres do korespondencji; 3) adres poczty elektronicznej i numeru telefonu; 4) miejsce zatrudnienia (nazwa i lokalizacja zakładu pracy) oraz zajmowane stanowisko; 5) oficjalny wizerunek; 15. Monitoring jest prowadzony przez uczelnie na podstawie: 1) danych zawartych w Systemie POL-on; 2) danych pozyskanych ze źródeł powszechnie dostępnych; 3) danych na swój temat przekazanych przez poszczególnych absolwentów objętych monitoringiem.”. (Uzasadnienie jak do zmiany w art. 39.)	
2684	Art. 350	KEJN	Budzi wątpliwości umieszczenie wśród osób będących przedmiotem monitoringu „osób ubiegających się o nadanie stopnia doktora” bowiem są one objęte art. 343, ponadto w odróżnieniu od innych wymienionych w ust. 1 nie są absolwentami, lecz „pozostają w systemie”. W ust. 4 pkt. 1 należy dodać datę ważności „dokumentu potwierdzającego tożsamość”.	Uwaga nieuwzględniona.
2685	Art. 350 ust. 2 pkt 2	KRAUM, uwagi Wydziału Nauk o Zdrowiu	Zbyt daleka ingerencja ZUS w ochronę danych osobowych.	Uwaga nieuwzględniona.
2686	Art. 350 ust. 4 pkt 2 lit. g	Osoba fizyczna 61	W tym punkcie nie jest dla mnie jasne, czy chodzi o stopień doktora, czy doktora habilitowanego. Pierwsza część punktu dotyczy stopnia doktora a druga doktora habilitowanego.	Uwaga nieuwzględniona.
2687	Art. 350 ust. 11	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	W zakresie miejsca publikacji należy również trzymać się zasady, że obowiązki publikacyjne powinny być wiązane z Biuletynem Informacji Publicznej podmiotu.	Uwaga nieuwzględniona.
2688	Art. 350 ust. 13 i 14	Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych	Projektowany art. 350 ust. 13 przewiduje możliwość prowadzenia przez uczelnię oraz uczelnie federacyjną własnego monitoringu karier zawodowych absolwentów, w celu dostosowania programu studiów do potrzeb rynku pracy. Generalny Inspektor w pierwszej kolejności podtrzymuje swoje stanowisko prezentowane przy okazji opiniowania wcześniejszych projektów ustaw dotyczących tej kwestii, że to minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki powinien być organem posiadającym wyłączne prawo prowadzenia monitoringu karier zawodowych absolwentów. Jeżeli resort nauki opowiada się za utrzymaniem możliwości prowadzenia monitoringu karier zawodowych swoich absolwentów przez uczelnie (co zdaje się nie spełniać przesłanki niezbędności	Uwaga częściowo uwzględniona.

			ograniczenia konstytucyjnego prawa do prywatności w aspekcie autonomii informacyjnej jednostki), to aby mógł być on skutecznie egzekwowalny, konieczne jest przeformułowanie projektowanego art. 350 ust. 13 i 14 ustawy tak, aby wyraźnie statuował on obowiązek, a nie jedynie uprawnienie do przetwarzania danych osobowych absolwentów przez uczelnie. Jest to podyktowane potrzebą dostosowania przepisów krajowych do przepisów Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/679. Art. 6 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem wyłącznie w przypadkach, gdy spełniony jest jeden z określonych w tym przepisie warunków. Art. 6 ust. 1 lit. c przewiduje jeden z takich warunków, zgodnie z którym przetwarzanie jest zgodne z prawem, gdy jest niezbędne do wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze. Należy zatem zauważyć, że warunek ten sformułowany jest w sposób odmienny od przesłanki z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych, który to przepis dopuszcza przetwarzanie danych również wtedy, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia wynikającego z przepisu prawa. W związku z powyższym, aby monitoring karier absolwentów przez uczelnie prowadzony był po dniu 24 maja 2018 r. w sposób legalny i skuteczny na podstawie przepisów prawa, niezbędna jest stosowna zmiana brzmienia art. 350 ust. 13 i 14 projektowanej ustawy. Jednocześnie wskazane byłoby określenie w przepisach ustawy, w jaki sposób ma być prowadzony przedmiotowy monitoring, a zatem - jakie informacje o absolwentach może pozyskiwać uczelnia, w jaki sposób (z jakich źródeł) i z jaką częstotliwością. Konieczne jest również zapewnienie możliwości aktualizacji danych oraz określenie okresu ich przetwarzania przez uczelnię.	
2689	Art. 352 ust. 3	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Uzależnienie możliwości ubiegania się o środki finansowe od dopełnienia obowiązku wprowadzenia danych do systemu Polon należy powiązać z działaniem samego systemu. Dotychczasowe doświadczenia wskazują, że często zaniechanie uczelni w raportowaniu jest spowodowane niewydolnością samego systemu lub wręcz jego niedostępnością. Konieczne jest powiązanie tak istotnych kwestii z elementem „zawinienia”. Podobnie w przypadku art. 424 ust. 1 pkt 2 („zawinione” naruszenie obowiązków).	Uwaga nieuwzględniona.
2690	Art. 353	Stowarzyszenie ISSA Polska	Proponujemy do „Art. 353. Minister może zlecić nadzorowanemu przez niego instytutowi badawczemu” dodanie punktu dotyczącego: 3) opracowanie jednolitego systemu wytycznych z zakresu zapewnienia bezpieczeństwa odporności sieci lub systemów informacyjnych – zapewniając środki finansowe na ten cel.”,	Uwaga nieuwzględniona.
2691	Art. 353	Generalny In-spektor Ochro-ny Danych Osobowych	Projektowany art. 353 przewiduje możliwość zastosowania tzw. ustawowego powierze-nia przetwarzania danych. O ile konstrukcja taka sama w sobie nie jest sprzeczna z zasa-dami ochrony danych osobowych, o tyle konieczne jest jej właściwe umocowanie w przepisach, biorąc pod uwagę obowiązki wynikające z Rozporządzenia Parlamentu Eu-	Uwaga uwzględniona.

			ropejskiego i Rady (UE) nr 2016/6791 (RODO). Instytucja powierzenia przetwarzania danych osobowych jest co do zasady dopuszczalna przez RODO na podstawie art. 28 RODO. Przepis ten jak i doprecyzowujący go motyw 81 RODO określają zasady przetwarzania danych osobowych przez podmiot przetwarzający w imieniu administratora. Analiza art. 28 i następnych RODO wskazuje, że postanowienia projektowanego art. 353 są niewystarczające. Zgodnie z art. 28 ust. 3 przetwarzanie danych osobowych przez podmiot przetwarzający powinno odbywać się na podstawie umowy lub innego instrumentu prawnego (przepisów ustawy), które podlegają prawu Unii lub prawu państwa członkowskiego i wiążą podmiot przetwarzający i administratora, określają przedmiot i czas trwania przetwarzania, charakter i cel przetwarzania, rodzaj danych osobowych oraz kategorie osób, których dane dotyczą, obowiązki i prawa administratora. Taka umowa lub inny instrument prawny powinny spełniać w szczególności warunki wymienione w art. 28 ust. 3 lit a-h oraz ustępach dalszych. Tego rodzaju ogólna regulacja, stosująca określenia nieostre i niewystępujące w RODO takie jak „może zlecić”, bez jednoczesnego stworzenia w tym zakresie odpowiednich gwarancji, w szczególności jasnego określenia zasad, na jakich to powierzenie ma mieć miejsce, jest niewystarczającą podstawą do powierzenia przetwarzania danych.	
2692	Art. 354 ust. 1 pkt 2	Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych	Kolejnym przepisem, do którego Generalny Inspektor zgłasza zastrzeżenia jest art. 354 ust. 1 pkt 2 projektu, na podstawie którego minister miałby możliwość pozyskiwania od okręgowych komisji egzaminacyjnych danych osobowych osób, które w danym roku uzyskały najlepsze wyniki egzaminu maturalnego. Nie jest jednak jasne, jaki miałby być cel pozyskiwania informacji umożliwiających identyfikację poszczególnych osób i czy dla jego realizacji wystarczające nie byłoby pozyskiwanie danych zanonimizowanych. Niezbędne jest zatem wyjaśnienie tej kwestii i ewentualne preredagowanie komentowanego przepisu, tak, aby czynił on zadość wspomnianej wyżej zasadzie adekwatności /minimalizacji danych.	Uwaga uwzględniona.
2693	Art. 355	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu	Z uwagi na tryb składania wniosków oraz procedurę ich przyznawania zasadne byłoby w ust. 4 wyłączenie w procedurze przyznawania stypendiów ministra za znaczące osiągnięcia stosowania przepisów art. 10, 35–37, art. 79a oraz art. 96a–96n ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Dochowanie miesięcznego (lub dwumiesięcznego) terminu rozpatrzenia sprawy nie jest możliwe z uwagi na liczbę wniosków (kilka tysięcy) oraz konieczność rozpatrzenia wniosku przez zespół ekspertów, przy jednoczesnym umożliwieniu czynnego udziału w postępowaniu. Z uwagi na zmiany w kpa rozszerzające możliwości zaskarżenia procedury i przewlekłości postępowania, brak wyłączenia ww. przepisów kpa może znacznie wydłużyć procedurę rozpatrywania wniosków, a tym samym uniemożliwić realizację wydania decyzji pozwalającej na wypłatę stypendium w trakcie roku akademickiego.	Uwaga częściowo uwzględniona.

			Ponadto w art. 355 sugeruje się dodać propozycję premiowania nowej jakości osiągnięć poprzez uwzględnianie udziału w pracach rozwojowych i wdrażaniu wyników badań naukowych; stąd proponuje się, aby ust. 1 otrzymał brzmienie: „1. Stypendium ministra może otrzymać student wykazujący się znaczącymi osiągnięciami naukowymi lub artystycznymi związanymi ze studiami albo znaczącymi osiągnięciami w zakresie prac rozwojowych lub znaczącymi osiągnięciami sportowymi.”.	
2694	Art. 355 ust. 1	Parlament Studentów RP	Postulujemy o rozszerzenie możliwości otrzymywania stypendium ministra na studentów kierunków interdyscyplinarnych oraz tych którzy posiadają osiągnięcia naukowe wykraczające poza studiowany kierunek studiów. Obecne przepisy w naszej ocenie uniemożliwiają otrzymywanie stypendium ministra przez osoby studiujące kierunki interdyscyplinarne oraz posiadające osiągnięcia naukowe wykraczające poza studiowany kierunek studiów.	Uwaga nieuwzględniona.
2695	Art. 356	Akademia Młodych Uczonych PAN	Popieramy zapis określający młodego naukowca ze stopniem doktora na podstawie liczby lat po doktoracie (7 lat) a nie, jak w wielu dotychczasowych regulacjach, na podstawie wieku. Część z nas zaniepokojona jest jednak zapisem sugerującym, że doktoranci i młodzi doktorzy będą się wspólnie ubiegać o te same stypendia ministra dla wybitnych młodych naukowców. Niektórzy członkowie AMU uważają, że te dwie kategorie młodych naukowców powinny być nagradzane w osobnych konkursach - inne są bowiem ich osiągnięcia i inne powinny być kryteria oceny ich działalności naukowej. Jeśli ich wnioski będą rozpatrywane w tym samym konkursie, w naturalny sposób ograniczona zostanie znacząco liczba stypendiów przyznawanych doktorantom. Inni natomiast są zdania, że konkurs ten jest z definicji przeznaczony dla wszystkich młodych naukowców, i nie powinno się wydzielać podkategorii dla doktorantów, do których adresowane są również inne źródła finansowania i konkursy.	Uwaga nieuwzględniona.
2696	Art. 356	Narodowe Centrum Nauki	Proponuje się zmianę w ust. 3 oraz dodanie ust. 4, 5 i 6 w następującym brzmieniu: „3. Do okresu, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, nie wlicza się okresów przebywania na urlopie macierzyńskim, urlopie na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopie ojcowskim, urlopie rodzicielskim lub urlopie wychowawczym, udzielonych na zasadach określonych w <i>ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy</i> albo okresów pobierania zasiłku macierzyńskiego lub świadczenia rodzicielskiego, jak również okresów pobierania zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego w związku z niezdolnością do pracy, w tym spowodowaną chorobą wymagającą rehabilitacji leczniczej. 4. W przypadku kobiet, okres po uzyskaniu stopnia naukowego doktora, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, można przedłużyć o 18 miesięcy za każde urodzone bądź przysposobione dziecko. 5. Kobieta na podstawie ust. 3 lub ust. 4 wybiera metodę, w oparciu o którą ustalany jest jej status.	Uwaga częściowo uwzględniona.

		6. Młodym naukowcem pozostaje się do końca roku kalendarzowego, w którym upłynęły okresy, o których mowa w ust. 2, przy uwzględnieniu ust. 3 lub ust. 4.”. Zmiana w ust. 3 jest niezbędna, aby kompleksowo przepis ten obejmował wszystkie osoby, które z uwagi na obowiązki związane z rodzicielstwem nie mogły kontynuować kariery naukowej po uzyskaniu stopnia naukowego doktora w sposób modelowy, w związku z powyższym należy dodać w tym przepisie okres pobierania zasiłku macierzyńskiego lub świadczenia rodzicielskiego wprowadzonego <i>ustawą z dnia 24 lipca 2015 r. o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz niektórych innych ustaw</i>. Dodanie ust. 4 i 5 jest uzasadnione względami słusznościowymi. Kobiety pracujące naukowo, które decydują się na rodzicielstwo (niezależnie czy przed uzyskaniem stopnia naukowego doktora czy po jego uzyskaniu), w większości przypadków nie mają realnych możliwości poświęcenia na rozwój naukowy porównywalnego czasu do mężczyzn czy kobiet, które nie zdecydowały się na rodzicielstwo. Przepis ust. 3 co prawda wprowadza regułę mającą na celu wyrównanie szans, jednakże reguła ta nie uwzględnia kilku niezwykle istotnych okoliczności. Primo: ust. 3 powala „wydłużyć” 7-letni okres od uzyskania stopnia naukowego doktora tylko o czas faktycznie wykorzystanego urlopu macierzyńskiego czy pobierania innych świadczeń, a w rzeczywistości obowiązki związane z rodzicielstwem obciążają kobiety w okresie znacznie dłuższym. Secundo: ust. 3 przewiduje możliwość wydłużenia wspomnianego okresu 7-letniego tylko w przypadku urodzenia lub przysposobienia dziecka po uzyskaniu stopnia naukowego doktora. Proponowany zaś ust. 4 wprowadzałby regułę, w myśl której kobieta niezależnie od momentu, w którym stała się matką, mogłaby (jeżeli uznałaby to za korzystniejsze dla niej) dodać do okresu 7-letniego dodatkowe 18 miesięcy, jako ekwiwalent za trud i wysiłek związany z macierzyństwem, który mógł skutecznie przyczynić się do zwolnienia w pewnym okresie tempa rozwoju jej kariery. Ust. 4 miałby charakter konkurencyjny w stosunku do okresów, o których mowa w ust. 3 związanych z macierzyństwem, z jednym wyjątkiem, tzn. kobieta mogłaby skorzystać z rozwiązania w ust. 4 i równocześnie z ust. 3, jeżeli po uzyskaniu stopnia naukowego doktora korzystała z zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego w związku z jej niezdolnością do pracy. Warto dodać, że rozwiązanie takie od pewnego czasu skutecznie funkcjonuje w NCN, jako element warunków konkursów grantowych. NCN przyjęło to rozwiązanie w ślad za Europejską Radą Nauki (ERC), w której z uwagi na poruszone wyżej argumenty uznano omawiane rozwiązanie za słuszne i zasadne. Dodanie ust. 6 stworzy zasadę, że uprawnienia związane ze statusem młodego naukowca przysługiwać będą do końca roku kalendarzowego, w którym upłynął okres, o którym mowa w ust. 2, przy uwzględnieniu ust. 3 lub 4. Dzięki temu rozwiązaniu każdy badacz,	
--	--	---	--

			który spełnia kryterium młodego naukowca przez nawet najmniejszą część tego roku będzie mógł skorzystać z pełnej oferty konkursowej w danym roku kalendarzowym. NCN przedstawia ofertę konkursową, którą można uznać za kompletną w obrębie roku kalendarzowego. Wydaje się więc zasadne, żeby badacz w oparciu w swój status, który przysługuje mu np. na początku roku, miał do dyspozycji wszystkie konkursy ogłaszane w tym roku kalendarzowym, zważywszy, że niektóre z nich są ogłaszane tylko raz w roku.	
2697	Art. 356	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu	Tożsamo jak w art. 355, proponuje się zapisać w zakresie stypendium ministra dla wybitnych młodych naukowców. Wobec tego proponuję, aby ust. 1 otrzymał brzmienie: „1. Stypendium ministra dla wybitnych młodych naukowców może otrzymać młody naukowiec wykazujący się znaczącymi osiągnięciami w działalności naukowej lub w zakresie prac rozwojowych.”.	Uwaga nieuwzględniona.
2698	Art. 356 ust. 1	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Brak doprecyzowania pojęcia „znaczące osiągnięcie w działalności naukowej” może powodować zbyt ni subiektywizm w ocenie.	Uwaga nieuwzględniona.
2699	Art. 356 ust. 2 i ust. 3	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Proponowana zmiana zapisu Ustawy 2.0: Art. 356 2. Młodym naukowcem jest osoba prowadząca działalność naukową, która: 1) jest doktorantem lub asystentem i nie posiadającym stopnia doktora albo 2) posiada stopień doktora i od jego uzyskania nie upłynęło 7 lat. 3) doświadczonym naukowcem jest naukowiec, o co najmniej czteroletnim doświadczeniu w pracy badawczej (w pełnym wymiarze czasowym), licząc od dnia uzyskania dyplomu uczelni dającego mu możliwość podjęcia studiów doktoranckich, w kraju, w którym uzyskano ów tytuł/dyplom, lub też naukowiec, którzy posiada już stopień naukowy doktora, niezależnie od okresu, który poświęcił na zdobycie tego stopnia. 3. Do okresu, o którym mowa w ust. 2 pkt. 2, nie wlicza się okresów przebywania na stażu naukowym lub dydaktycznym dłuższym od trzech miesięcy , urlopie macierzyńskim, urlopie na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopie ojcowskim, urlopie rodzicielskim lub urlopie wychowawczym, udzielonych na zasadach określonych w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy albo okresów pobierania zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego w związku z niezdolnością do pracy, w tym spowo-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			dowaną chorobą wymagającą rehabilitacji leczniczej. Asystent nie będący doktorantem także powinien być nazwany młodym naukowcem. Terminologię należy dostosować do Europejskiej Karty Naukowca i Kodeksu postępowania przy rekrutacji pracowników naukowych. Ponieważ mamy dwie ścieżki kariery: naukową i dydaktyczną to też należy rozróżnić staż naukowy i dydaktyczny.	
2700	Art. 356 ust. 4	Osoba fizyczna 61	Proponuję zmienić osoby nominujące na promotora (w przypadku doktoranta) i bezpośredniego przełożonego (w przypadku młodego naukowca). Zmiana ta miałaby na celu ograniczenie wpływu układów wewnętrznych na nominację.	Uwaga nieuwzględniona.
2701	Art. 357	Osoba fizyczna 65	w art. 357 proponuję dodać: 3. Rektor podaje do publicznej wiadomości całej społeczności uczelni wykaz osób nagrodzonych.	Uwaga nieuwzględniona.
2702	Art. 358	Konferencja Rektorów Uczelni Arty- stycznych	Propozycja zmiany: Minister Obrony Narodowej, minister właściwy do spraw wewnętrznych, minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, minister właściwy do spraw gospodarki morskiej oraz minister właściwy do spraw zdrowia, każdy w zakresie swojej właściwości, określi, w drodze rozporządzenia: 1) szczegółowe kryteria i tryb przyznawania oraz sposób wypłacania stypendiów, o których mowa w art. 355 ust. 1 i art. 356 ust. 1, rodzaje osiągnięć i sposób ich dokumentowania, maksymalną liczbę przyznawanych stypendiów, maksymalną wysokość stypendium oraz wzór wniosku o jego przyznanie, 2) szczegółowe kryteria i tryb przyznawania oraz sposób wypłacania nagród, o których mowa w art. 357 ust. 1, rodzaje osiągnięć i sposób ich dokumentowania, maksymalną liczbę przyznawanych nagród, maksymalną wysokość nagrody oraz wzór wniosku o jej przyznanie (...) Uzasadnienie zmiany: W tak istotnych sprawach rozporządzenia winny być wydawane przez ministrów nadzorujących poszczególne uczelnie.	Uwaga wyjaśniona. Proponowana regulacja zawarta jest w przepisach szczególnych projektowanej ustawy.
2703	Art. 358 pkt 1	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu	W upoważnieniu brakuje „trybu i terminu składania wniosków”.	Uwaga nieuwzględniona.
2704	Art. 359	Osoba fizyczna	W art. 359 proponuję dodać:	Uwaga nieuwzględniona.

		65	4. Rektor podaje do publicznej wiadomości całej społeczności uczelni wykaz osób nagrodzonych. Ogłoszenie wykazu osób nagrodzonych jest <u>ważnym</u> elementem projakościowym, gdyż osoby nagrodzone powinny stanowić wzór godny naśladowania. Należy równać do najlepszych, a tych najlepszych trzeba poznać z imienia i nazwiska.	
2705	Dział XI	Osoba fizyczna 15	Bez istotnego zwiększenia nakładów z budżetu państwa nie będzie istotnego rozwoju. W Dziale XI "Finansowanie systemu..." na pierwszym miejscu warto zawrzeć punkt gwarantujący, że budżet MNiSW na szkolnictwo wyższe i naukę wynosi nie mniej niż [odpowiednio wysoki] procent PKB z minionego roku.	Uwaga uwzględniona.
2706	Dział XI	KZ NSZZ Solidarność Uniwersytetu Warszawskiego	Propozycja istotnego wzrostu poziomu finansowania badań naukowych o 0,1% PKB rocznie przez 5 lat, by doprowadzić do 0,8% PKB nakładów budżetowych w roku 2022. Drugie tyle powinno przyjść ze źródeł pozabudżetowych. Oznacza to konieczność corocznego wzrostu nakładów budżetu na badania o przynajmniej 2 mld zł rocznie już od 2018 roku. Polska ma wtedy szanse osiągnąć ok. 0,5% PKB nakładów budżetowych na badania naukowe w krytycznym roku 2020. W wielu ekonomicznych analizach pokazano, że jeśli wydatki publiczne na badania nie przekraczają przynajmniej 1% PKB, to jest mała szansa na przyciągnięcie funduszy prywatnych na finansowanie takich badań. Polska nie spełnia takich warunków, przeto nie należy dziwić się, że udział środków prywatnych na B+R jest na niskim poziomie. Dodatkowo, brak w kraju dużych przedsiębiorstw o kapitale polskim, jest dodatkową przyczyną niskiego wsparcia rynkowego badań naukowych i innowacji.	Uwaga uwzględniona.
2707	Dział XI	Collegium Da Vinci	Mamy świadomość, że aktualny system finansowania studiów jest niesprawiedliwy i nieuczciwy ale są istotne powody dla których trudno liczyć na radykalne zmiany (np. odpłatność za wszystkie typy edukacji wyższej i równe stypendia dla wszystkich studentów) Szukając możliwe bezbolesnego ale też konstruktywnego kompromisu proponujemy zasadę że wszyscy studenci płacąc za swoją edukację otrzymują po zakończeniu nauki ulgę podatkową równą nakładom poniesionym na czesne. Ulga była by do wykorzystania tylko na terenie Polski co wiązało by studentów z naszym krajem. Równolegle proponujemy preferencyjne kredyty studenckie z któregoś państwowego banku. Kredyt ten mógłby być rozliczany z ulgi podatkowej w sumie byłby dla studenta który skończył studia i otrzymał ulgę podatkową praktycznie bezbolesny. Wiazałby studenta z bankiem, Polska z legalna, opodatkowana pracą.	Uwaga nieuwzględniona.
2708	Dział XI	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów	Należy podkreślić potrzebę uwzględnienia postulatów zgłaszanych w trakcie dyskusji nad założeniami ustawy, dotyczących konieczności zmiany zasad finansowania uczelni (mając na uwadze, że szkoły wyższe <u>nie są</u> „klasycznymi” jednostkami finansów publicznych), poprzez połączenie strumieni finansowych i przekazywanie ich jako subwencji, a nie dotacji. Jeśli natomiast musiałaby zostać utrzymana forma dotacji to w formie	Uwaga uwzględniona.

		Polskich	dotacji podmiotowej, z możliwością zachowania środków na lata następne i swobodne nimi gospodarowanie.	
2709	Dział XI	Związek Nau- czycielstwa Polskiego – Rada Szkolnic- twa Wyższego i Nauki	Należy podtrzymać wniosek, wielokrotnie zgłaszany i wyrażony już przed wielu laty w „Pakcie dla edukacji”, że finansowanie całej edukacji a w szczególności nauki i szkolnic- twa wyższego powinno być powiązane z poziomem Produktu Krajowego Brutto wyra- żone ustawowo w postaci określonego procentu. Sprawa rozwoju nauki jest dla przyszło- ści Polski co najmniej tak samo ważna jak problem nakładów na obronność, a nawet – biorąc pod uwagę nasze sojusze i układy międzynarodowe – znacznie pilniejsza. Dlatego postuluje się zapisanie w ustawie perspektywy dojścia w sensownej przyszłości do pro- ponowanych przez Unię Europejską nakładów na naukę na poziomie 3% PKB i ustalenia nakładów na szkolnictwo wyższe na poziomie 2% PKB. Bez dodatkowych znaczących środków cała reforma szkolnictwa wyższego nie może się udać.	Uwaga uwzględniona.
2710	Dział XI	Osoba fizyczna 65	Nie znalazłem stwierdzenia, że środki finansowe na szkolnictwo wyższe i naukę prze- znacza się również na wynagrodzenia.	Uwaga nieuwzględniona.
2711	Dział XI	Porozumienie Akademickich Centrów Trans- feru Technolo- gii	Wielokrotnie omawiane w roku 2016 i wstępnie zaakceptowane przez Ministerstwo Na- uki i Szkolnictwa Wyższego propozycje PACTT odnośnie do systemu finansowania komercjalizacji obejmowały: – 2% z dotacji statutowej na utrzymanie potencjału badawczego, – uruchomienie programu „Inkubator Innowacyjności+”, – wprowadzenie kilkuprocentowego narzutu kosztów pośrednich w projektach badaw- czych finansowanych przez NCBiR, których realizatorem są uczelnie, – mechanizm „złotówka za złotówkę”. Z tych czterech propozycji dotychczas zrealizowano dwie pierwsze, przy czym obowią- zek przeznaczania 2% na działania komercjalizacyjne wprowadzony tzw. „małą ustawą o innowacyjności”, nie został utrzymany w omawianym projekcie ustawy. Konieczne jest wprowadzenie całości systemu finansowania. Będzie to szczególnie ważne od roku 2019, w którym wygaśnie program Inkubator Innowacyjności+.	Uwaga nieuwzględniona.
2712	Dział XI	PWSZ im. Stanisława Pigonia w Kro- śnie	Istotnym problemem, warunkującym rozwój kształcenia praktycznego jest konieczność podwyższenia dotacji na finansowanie praktyk, w tym na wynagrodzenia dla opiekunów praktyk w przedsiębiorstwach. Znacznym ułatwieniem byłoby wprowadzenie ulg podat- kowych dla podmiotów, w których studenci realizują praktyki zawodowe.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozpo- rządzeń.
2713	Dział XI	PWSZ im. Stanisława Pigonia w Kro- śnie	W projekcie ustawy powinny się znaleźć przepisy o regulacjach finansowych dla pod- miotów gospodarczych i samorządowych wspierających finansowo działalność dydak- tyczną publicznych uczelni zawodowych.	Uwaga nieuwzględniona.

2714	Dział XI	PWSZ im. Stanisława Pigionia w Krośnie	Ponieważ projekt nowej ustawy dopuszcza możliwość prowadzenia studiów drugiego stopnia przez uczelnie zawodowe, ich finansowanie powinno być zapewnione na takim samym poziomie jak w uczelniach akademickich. W szczególności dotyczy to kierunków objętych standardami kształcenia, takich jak pielęgniarstwo.	Uwaga nieuwzględniona. Uwaga będzie rozpatrywana w trakcie prac nad projektami rozporządzeń.
2715	Dział XI	Państwowa Medyczna Wyższa Szkoła Zawodowa w Opolu	Brak w projekcie ustawy zabezpieczenia finansowego dla uczelni w chwili przyjęcia dużej ilości studentów na pierwsze lata. Powoduje to zadłużenie uczelni w okresie październik-styczeń danego roku i dopiero w roku następnym algorytm pozwala na otrzymanie dodatkowej kwoty, choć zadłużenie pozostaje. Prowadzi to do podejmowania decyzji o ograniczeniu liczby przyjęć, ze względu na brak finansowania.	Uwaga nieuwzględniona.
2716	Dział XI	Osoba fizyczna 127 (KRASP)	Z perspektywy dużych uczelni poważnym i istotnym problemem jest sposób podziału środków między jednostki organizacyjne uczelni, zazwyczaj wydziały. Podział ten ma kluczowe znaczenie dla rozwoju i funkcjonowania poszczególnych jednostek. Zasady podziału opiniowane są przez senat uczelni i komisje senackie, gdzie poszczególne jednostki są reprezentowane proporcjonalnie do wielkości zatrudnienia. Skutkuje to często podziałem środków proporcjonalnym do zatrudnienia i innych kosztów bieżących. Wobec powyższego, postuluje się aby uwzględnić możliwość osobnego finansowania jednostek organizacyjnych uczelni, część środków kierowanych na uczelnie była związana bezpośrednio z jakością badań i dydaktyki, w tym uzyskanymi kategoriami naukowymi w obrębie konkretnych dziedzin i wynikami oceny konkretnych kierunków studiów. Rozwiązania takie funkcjonowały (niestety w ograniczonym zakresie) w ostatnich latach. Do przykładów takich form finansowania zaliczyć można np. środki na prowadzenie badań statutowych (kierowane bezpośrednio na wydziały) bądź dodatkowe fundusze związane z uzyskaniem oceny wyróżniającej przez kierunek studiów. Rezygnacja z takich form finansowania, bezpośrednio związanych z jakością prowadzonych badań lub dydaktyki, odbierze motywację do podnoszenia jakości pracy. Szczególnie na dużych uczelniach, gdzie trudno o przełożenie między jakością pracy a finansowaniem, gdy środki finansowe dystrybuowane są centralnie. Brak wymogu podziału uczelni na wydziały nie ogranicza możliwości realizacji powyższych postulatów. Na dużych uczelniach kierunki studiów będą zapewne prowadzone przez konkretne jednostki, zdefiniowane w statucie uczelni. Również badania naukowe w poszczególnych dziedzinach prowadzone będą w konkretnych jednostkach uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
2717	Dział XI	Wojewoda Lubelski, Społeczna Rada ds. Nauki i Szkolnictwa Wyższego przy	Projekt nie przewiduje równych zasad konkurencyjności dla wszystkich uczelni, utrzymując stan dotychczasowy, w którym państwo narusza zasady gry rynkowej, przyznając niektórym uczelniom przywileje, np. przez przyznawanie ustawą dodatkowych środków na rozwój (m.in. dla UJ i UW), a jednocześnie pozbawia tych środków mniejsze uczelnie. Dotychczas uczelnie leżące w województwach wschodnich Polski nie uzyskiwały takiego wsparcia od poprzednich władz. Jest to wyraz tendencji do koncentrowania środków	Uwaga nieuwzględniona.

		Województwo Lubelskie	finansowych na naukę w kilku największych ośrodkach akademickich w państwie. Taki trend prowadzi do powstania oligarchii uczonych kontrolujących podział środków - w gremiach decyzyjnych będą zasiadać tylko profesorowie z uczelni o wyższych kategoriach. O realnym statusie profesora i jego wpływie na procedury naukowe będzie decydowała zasadniczo kategoria macierzystej uczelni a nie jego dorobek. Przyznawanie dotacji podstawowej jest w dużej mierze uzależnione od średniej oceny parametrycznej uczelni. Wydziały (dyscypliny) dobrze oceniane, ale znajdujące się na słabszych uczelniach, nie będą mogły się rozwijać ze względu na niższe średnie oceny całej uczelni. Takie zjawisko spowoduje w ciągu kilku lat odejście najlepszych uczonych ze słabiej ocenionych uczelni, co przełoży się niewątpliwie negatywnie na rozwój badań i poziom kształcenia. Sytuacja taka jest jednocześnie przejawem stosowania odpowiedzialności zbiorowej wobec pracowników uczelni, bowiem możliwości rozwoju zawodowego zostaną radykalnie ograniczone wszystkim pracownikom słabszych uczelni, nawet tym, których dorobek naukowy jest znaczący. Podobna sytuacja, lecz z odwrotnym wektorem, wystąpi w uczelniach „lepszych”. Każdy ich pracownik uzyska przewagę w zakresie możliwości rozwoju kariery zawodowej, nawet ci z osiągnięciami przeciętnymi. W ten sposób nauczyciele akademicy z ambicjami zawodowymi otrzymają czytelny sygnał, aby uciekać z „prowincji” do metropolii.	
2718	Dział XI	Osoba fizyczna 99	Jeśli chodzi o finansowanie uczelni to ten aspekt powinien ulec radykalnej zmianie. Po pierwsze wszelkie inwestycje na uczelni powinny być upublicznione, tak jak wszystkie wydatki i przychody uczelni. W tym wypadku reformie powinna przyświecać hasło: przejrzystość. Dlaczego obecnie studenci nie wiedzą jak rozdysponowane są środki, które posiada uczelnia? Po drugie nakłady na studentów powinny być jak największe, abyśmy mogli pracować na nowym i działającym sprzęcie. Jest to podstawą efektywnego kształcenia. Student powinien być traktowany podmiotowo a nie przedmiotowo na uczelni. Edukacja wyższa powinna być elitarna. Obecnie proporcja między możliwościami uczelni a ilością studentów jest niestety zachwiana. Grupy zajęciowe są zbyt duże, co zmniejsza efektywność zajęć.	Uwaga nieuwzględniona.
2719	Dział XI	Komitet Nauk Pedagogicznych PAN	Ustawa nie wskazuje, jaki będzie podział środków w algorytmie na poszczególne formy działalności uczelni (prowadzenie badań, kierunków studiów, składnik kadrowy itd.) z uwzględnieniem kosztowności poszczególnych dziedzin i dyscyplin naukowych. Niepokój budzi takie zarządzanie środkami na badania statutowe jedynie przez rektora z możliwości wydatkowania tych środków na cele poza badawcze, naukowe np. na remonty. Ograniczenie i tak już skromnych funduszy na badania naukowe w uczelni spowoduje zanik możliwości rozwoju dla pracowników nauki a w konsekwencji zaniżoną ocenę jednostki itd. Niewielu jest pracowników nauki, którzy przy aktualnych poborach mogą inwestować w	Uwaga nieuwzględniona.

			swój rozwój naukowy na poziomie międzynarodowym, który z kolei wymaga przede wszystkim osobistych kontaktów, by realizować ciekawe zamierzenia badawcze.	
2720	Art. 360	Konferencja Dziekanów Wydziałów Przyrodniczych Uniwersytetów Polskich	Ustawa nie wskazuje, w jaki sposób uczelnie będą dzielić pieniądze na poszczególne działania (prowadzenie badań, studiów). Środki na badania i na podtrzymanie potencjału badawczego powinny być wskazane z uwzględnieniem kosztochłonności poszczególnych dziedzin i dyscyplin naukowych, tak w odniesieniu do badań, jak i do kształcenia. Oznacza to, że strumienie finansowe powinny zawierać swoją strukturę, ażeby było wiadomo, na jakie zadania uczelni są przeznaczane.	Uwaga nieuwzględniona.
2721	Art. 360	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Brak wskazania dotacji na młodych naukowców. Czy ustawodawca likwiduje wsparcie finansowe dla młodych naukowców (na projekty badawcze) wobec powszechnego systemu stypendialnego?	Uwaga nieuwzględniona.
2722	Art. 360	Osoba fizyczna 66	Bardzo pozytywną zmianą w stosunku do obecnego stanu rzeczy jest zagwarantowanie dostępu do polskich środków budżetowych infrastruktur z Polskiej Mapy Infrastruktur Badawczych zlokalizowanym w Polsce , zarówno na etapie inwestycji jak i późniejszego ich utrzymania (Art. 360 pkt 5 lit b, Art. 360 pkt 6, Art. 367, 368 i 369). Brak natomiast jest w Ustawie analogicznych artykułów dotyczących udziału polskich zespołów w ważnych międzynarodowych programach badawczych z infrastrukturą zlokalizowaną za granicą . W szczególności dotyczy to takich infrastruktur z Polskiej Mapy Drogowej Infrastruktur Badawczych. Na przykład polskie zespoły badawcze uczestniczą w szeregu międzynarodowych projektów z Mapy Drogowej ESFRI, obejmujących nauki ścisłe, przyrodnicze, społeczne i humanistykę. Ustawowe osadzenie tej działalności jest bardzo ważne dla podnoszenia poziomu polskiej nauki. Z tego punktu widzenia Art. 360 pkt 16, dotyczący płacenia składek na rzecz instytucji lub organizacji międzynarodowych jest niewystarczający, bo składki często przeznaczone są tylko na utrzymanie infrastruktury badawczej, czy wręcz administracji w przypadku rozproszonej infrastruktury bez centralnego laboratorium, natomiast prowadzenie badań wymaga dodatkowych środków. Dotychczasowe doświadczenie z finansowaniem przez KBN, Ministerstwo i NCN pokazuje, że bardzo ważny jest dedykowany, ustawowo umocowany strumień finansowania. Na przykład, brak takiego umocowania po utworzeniu NCN-u spowodował, że niektóre znakomicie działające polskie zespoły popadły w trudności, bo programy NCN nie przewidywały niektórych form udziału w takich projektach. Art. 360 pkt 8 oraz Art. 370-373 dotyczą programów i przedsięwzięć ustanowionych przez ministra i można by tu „od biedy” upchnąć finansowanie polskiego udziału w ważnych międzynarodowych przedsięwzięciach, ale nie jest dobre rozwiązanie, bo mamy tu do czynienia z dużą grupą dobrze określonych projektów i nadanie im w Ustawie	Uwaga nieuwzględniona.

			odpowiedniej rangi jest naprawdę ważne. Wiele z nich ma już długą tradycję polskiego uczestnictwa, popartą wieloma znakomitymi publikacjami. Zakładam, że programy i przedsięwzięcia ministra powinny być zarezerwowane dla nowych inicjatyw, których w momencie tworzenia Ustawy nie potrafimy określić i trzeba zostawić otwartą możliwość późniejszego ich wprowadzenia, co oczywiście jest bardzo dobrym rozwiązaniem. Podsumowując moje uwagi, proponowałabym dodanie w Art. 360 oddzielnego punktu, dotyczącego udziału polskich zespołów w ważnych międzynarodowych programach badawczych z infrastrukturą zlokalizowaną za granicą i oddzielnego artykułu (lub artykułów) z jego dokładniejszym omówieniem. Pozostają do dyspozycji w razie potrzeby dodatkowych wyjaśnień.	
2723	Art. 360	Osoba fizyczna 53	Art. 360. "Środki finansowe na szkolnictwo wyższe i naukę przeznacza się na:" - zastąpiłbym: "Środki finansowe na szkolnictwo wyższe i naukę przeznacza się na pełnienie przez uczelnię jej misji. Środki są proporcjonalne do oceny tej jednostki, a w szczególności:". To bardzo ważne, gdyż jest to bezpośrednie sprzężenie z uzyskaną oceną. Uczelnia musi mieć pewność, że środki wynikają z jakości jej pracy.	Uwaga nieuwzględniona.
2724	Art. 360	Instytut Slawistyki PAN, Instytut Rozwoju Wsi i Rolnictwa PAN oraz Instytut Badań Literackich PAN	Propozycja do rozważenia – stworzenie możliwości finansowania należących do jednostek naukowych dużych bibliotek, które mają fundamentalne znaczenie dla interdyscyplinarnych prac badawczych i mają charakter środowiskowy.	Uwaga nieuwzględniona.
2725	Art. 360	Instytut Slawistyki PAN, Instytut Rozwoju Wsi i Rolnictwa PAN oraz Instytut Badań Literackich PAN	Propozycja do rozważenia – stworzenie możliwości budowania i utrzymywania wspólnej infrastruktury badawczej/informatycznej między instytutami PAN a także uniwersytetami. - Instytuty PAN mają obecnie prawo do występowania o środki na finansowanie zadań wydawniczych związanych z czasopismami naukowymi. Powinny też zostać stworzone możliwości ubiegania się o środki na wydawanie monografii naukowych,	Uwaga częściowo uwzględniona.
2726	Art. 360	Instytut Slawistyki PAN, Instytut Rozwoju Wsi i Rolnictwa PAN	Wiele znaków zapytania i potencjalnych zagrożeń (w tym wzrostu uznaniowości w przyznawaniu środków przez Ministra) budzą zapisy wskazujące, że większa elastyczność przekazywania środków będzie występować po stronie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Znaczna część strumieni finansowania obecnie występujących w ustawie o zasadach finansowania nauki będzie przekształcona w programy lub przedsięwzięcia	Uwaga nieuwzględniona.

		oraz Instytut Badań Literackich PAN	Ministra, m.in. środki na działalność upowszechniającą naukę, tzw. DUN, środki przekazywane na Wirtualną Bibliotekę Nauki, czy też środki związane ze współpracą z zagranicą.	
2727	Art. 360	Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych Politechniki Warszawskiej „ELKA”	Proponuje się zmianę brzmienia pkt 15: „15) finansowanie działalności podmiotów, o których mowa w art. 227 ust. 1, art. 245 ust. 1, art. 267 ust. 1, art. 326 pkt 1, 4, 5, 7 i art. 339 ust. 1, rzeczników dyscyplinarnych, o których mowa w art. 272 ust. 2, komisji dyscyplinarnych, o których mowa w art. 273 ust. 3 i 4, zespołów doradczych, ekspertów i recenzentów, o których mowa w art. 340, oraz ekspertów, o których mowa w art. 421 ust. 2;”. Proponuje się dodanie pkt 17 w brzmieniu: „17) zadania związane z monitoringiem, utrzymywaniem kontaktu i współpracą z absolwentami.”. (Uzasadnienie jak do zmiany w art. 326.)	Uwaga nieuwzględniona.
2728	Art. 360	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu	Ze względu na zmiany w zakresie zadań finansowanych z dotacji, jak choćby finansowanie z dotacji na utrzymanie potencjału dydaktycznego utrzymania domów i stołówek studenckich, czy wyłączenie z dotacji podstawowej środków na inwestycje związane z kształceniem i działalnością naukową, zasadnym wydaje się zadanie pytania o to, kiedy zostaną ogłoszone projekty rozporządzeń ministra określające algorytmy, na podstawie których ma być określana wysokość dotacji. W jaki sposób miałyby być dokonywana ocena znaczenia inwestycji dla rozwoju uczelni publicznych oraz realizacji celów polityki naukowej, którą minister będzie miał na uwadze ustalając w drodze rozporządzenia szczegółowe kryteria i tryb przyznawania oraz rozliczania i przekazywania środków finansowych na inwestycje?	Uwaga nieuwzględniona.
2729	Art. 360	Akademickie Centrum Materiałów i Nanotechnologii AGH Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie	- utrzymanie instytucjonalnego finansowania badań naukowych (jakkolwiek nie wiadomo jak dużego) zamiast wzmocnienia finansowania grantowego (pieniądze powinny iść za naukowcem, a nie za instytucją, bo ocena instytucji jest zawsze uśrednieniem; bogatą powinna być ta uczelnia, w której jest realizowanych dużo grantów),	Uwaga nieuwzględniona.

2730	Art. 360	Narodowe Centrum Promieniowania Synchrotronowego SOLARIS	W znajdującym się w art. 360 projektu ustawy katalogu środków finansowych na szkolnictwo wyższe i naukę (Dział XI: Finansowanie systemu szkolnictwa wyższego i nauki oraz gospodarka finansowa uczelni) brakuje, według naszej opinii, takiej kategorii środków, których wydatkowanie pozostawałoby w pełni w gestii Ministra (tzw. rezerwa Ministra), i których możliwość „uruchomienia” byłaby w pewien sposób odformalizowana. Chodzi tu przede wszystkim o taką kategorię środków finansowych, które Minister mógłby uruchomić w trybie nadzwyczajnym i niezwłocznym na realizację zadań mających istotne znaczenie dla realizacji polityki naukowej państwa (np. dofinansowanie badań, które dały bardzo obiecujące wyniki i trzeba je natychmiast wesprzeć z uwagi na konkurencję światową, dofinansowanie badań wynikających z konieczności przeciwdziałania jakiemuś zagrożeniu, które nagle wystąpiło, zakup aparatury na wyjątkowo korzystnych warunkach, np. w sytuacji likwidacji jakiegoś podmiotu, itp.). Uważamy, że Minister powinien dysponować taką elastyczną rezerwą. Programy i przedsięwzięcia Ministra, o których mowa w art. 370 projektu ustaw nie zapewniają szybkości i elastyczności z uwagi na konieczne do przeprowadzenia procedury.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2731	Art. 360	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Pomimo, że jednym z podstawowych zadań uczelni ma być „transfer technologii do gospodarki” (art. 11 ust. 1), to w art. 360 w katalogu kosztów wskazujących, na jakie cele mają być przeznaczane środki finansowe na szkolnictwo wyższe brak jest odniesienia do tych zadań uczelni. Budowanie i utrzymywanie sprawnego systemu transferu technologii nie jest zadaniem dochodowym nawet dla najbardziej znanych i renomowanych uczelniach zagranicznych. Koszty związane z jego budową i utrzymaniem wymagają wielu lat pracy i znacznych zasobów, zanim zaczną przynosić wymierne i widoczne efekty. Z drugiej strony gotowość uczelni do sprawnego transferu technologii jest niezwykle istotna dla rozwoju gospodarki kraju (w szczególności poprzez rozwój przedsiębiorstw lokalnych inwestujących w nowe technologie). Wsparcie systemu transferu technologii powinno zatem być traktowane na równi z koniecznością zapewnienia uczelniom dostępu do infrastruktury informatycznej, czy utrzymaniem unikalnej aparatury badawczej. Uczelnie powinny więc zostać wyposażone w środki finansowe (pozostające w decyzji uczelni), pozwalające na realizację wstępnych procesów oceny i rozwoju projektów o potencjale wdrożeniowym np. fundusze PoC (Proof of Concept) oraz PoP (Proof of Principle), fundusze na ochronę własności intelektualnej oraz inne zadania niewpływające bezpośrednio na sprzedaż konkretnych rozwiązań.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2732	Art. 360	Uniwersytet Śląski	Proponujemy uzupełnienie pkt 2 o możliwość finansowania działań związanych z komercjalizacją wyników badań naukowych i prac rozwojowych, które w ustawie o zasadach finansowania nauki są obecnie w punkcie dotyczącym utrzymania potencjału badawczego jednostki naukowej.	Uwaga uwzględniona.
2733	Art. 360	Porozumienie	W katalogu celów na które przeznaczane są środki finansowe na szkolnictwo wyższe i	Uwaga częściowo uwzględniona.

		Akademickich Centrów Transferu Technologii naukę brak wymienionego „tworzenia warunków do rozwoju współpracy między środowiskiem naukowym a środowiskiem społeczno-gospodarczym” (znajdującego się w katalogu obecnego Art. 5 ustawy o zasadach finansowania nauki). Projekt usuwa w całości obecną lit. h) z art. 18 Ustawy o finansowaniu nauki. Obawiamy się, że brak wymienienia „działań związanych z komercjalizacją wyników badań naukowych i prac rozwojowych” w art. 360 pkt 2 (finansowanie nauki) spowoduje, iż uczelnia nie będzie mogła finansować tych działań ze środków na utrzymanie potencjału badawczego. Ponadto projekt ustawy zakłada usunięcie wprowadzonego zaledwie rok temu obowiązku przeznaczania co najmniej 2% środków przeznaczonych na badania statutowe na działania związane z komercjalizacją wyników badań naukowych i prac rozwojowych. Jest to zmiana usuwająca niezwykle potrzebny dla pobudzania efektywnej współpracy nauki i biznesu jedyny mechanizm stałego finansowania ww. działań. W przyszłym systemie finansowania nauki niezbędne i absolutnie konieczne jest utrzymanie odrębnego finansowania działań związanych z komercjalizacją wyników badań naukowych. Jednocześnie obecne regulacje dotyczące 2% dotacji na utrzymanie potencjału badawczego, obowiązujące od stycznia 2017 roku wymagają wprowadzenia poprawek, ponieważ przynoszą w praktyce liczne trudności natury formalnej i biurokratycznej. Trudności te można streścić w następujących czterech punktach: 1) brak jest jasności co do tego, kto jest faktycznym dysponentem tych środków: kierownik jednostki naukowej, czy dyrektor centrum transferu technologii; 2) konieczność przypisywania wydatków ponoszonych przez centrum transferu technologii do konkretnej jednostki naukowej (wydziału) rodzi problem prawidłowego rozliczania wydatków ogólnouczelnianych, służących więcej niż jednemu wydziałowi; 3) od strony księgowej centrum transferu technologii musi prowadzić odrębne ewidencje wydatków dla każdego wydziału i dla każdego z nich przygotowywać na koniec roku odrębne sprawozdanie; 4) obecne rozwiązanie na wielu uczelniach rodzi realną możliwość, w której na jednym wydziale (aktywnym w zakresie komercjalizacji) zabraknie środków na komercjalizację, a jednocześnie na innym wydziale (nieaktywnym) nastąpi obowiązek zwrotu niewykorzystanej dotacji. W nowych rozwiązaniach proponujemy: a) odejść od przypisywania środków na komercjalizację jednostkom naukowym (wydziałom) na rzecz finansowania komercjalizacji na poziomie ogólnouczelnianym. Środki na komercjalizację (obecne 2%) powinny trafiać do uczelni jako całości (a ta kierować je do centrum transferu technologii), w sposób analogiczny do tego, jaki obecnie jest stosowany np. dla wydatków ponoszonych na dostęp do informacji nau-	
--	--	--	--

			kowej i na infrastrukturę informatyczną nauki; b) zrezygnować z niepotrzebnego ograniczenia działań, na które uczelnie i ich centra transferu technologii mogą przeznaczać środki z 2%. Właściwym rozwiązaniem byłoby ustawowe wskazanie wyłącznie ogólnego przeznaczenia tych środków finansowych, przykładowo w brzmieniu: „na działania uczelnianych centrów transferu technologii związane z komercjalizacją wyników badań naukowych”. Postulujemy ponadto uwzględnienie w zasadach finansowania nauki formuły „złotówka za złotówkę”, jako dodatkowej formy wsparcia najbardziej aktywnych komercjalizacyjnie uczelni. Może ona polegać na przyznaniu przez ministra dla uczelni dodatkowych środków finansowych na cel komercjalizacji, w wysokości równej przychodom z tytułu komercjalizacji uzyskanym w poprzedzającym roku budżetowym. Środki te powinny być przekazywane uczelni, a nie poszczególnym jednostkom naukowym, w celu ich lepszego rozdyskrebowania według potrzeb. Pomysł ten był już przedmiotem rozmów środowiska centrów transferu technologii z przedstawicielami Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. W ograniczonym zakresie znalazł się również w konkursowych propozycjach założeń do „Ustawy 2.0.”.	
2734	Art. 360 i n.	Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego	Projekt ustawy w głównej mierze dotyczy spraw szkolnictwa wyższego. W odniesieniu do szeroko rozumianych zagadnień nauki ogranicza się w zasadzie do rozwoju naukowego, nie dotyczy zaś problematyki organizacji badań naukowych. 1. W projekcie przyjęto jako nie wymagające reformy rozwiązania strukturalne systemu zarządzania nauką, w tym również trójpodział finansowania badań: MNiSW (dotacja statutowa), NCN (badania podstawowe) oraz NCBiR (badania stosowane oraz przemysłowe). Nie podjęto natomiast postulowanego przez środowisko naukowe (w tym przez RGNiSW), wzmocnienia badań stosowanych będących domeną nauk technicznych, rolniczych, budownictwa lądowego etc. Problem jest bardzo ważny, gdyż badania stosowane nie znajdują niemal żadnego wsparcia w projektach finansowanych przez NCN i mają niewielkie wsparcie w projektach finansowanych przez NCBiR, ukierunkowanym finansowanie nie na badania naukowe, ale prace rozwojowe realizowane wyłącznie z jednostkami gospodarczymi. W projekcie problem badań stosowanych nie tylko nie został podjęty, ale z niezrozumiałych względów w art. 4 ust. 1 projektu ograniczono podział badań z dotychczas obowiązującego, tj. badania podstawowe, stosowane i przemysłowe tylko i wyłącznie do badań podstawowych i aplikacyjnych. 2. Istotną kwestią w odniesieniu do finansowania badań, oprócz wciąż niewystarczającej wysokości nakładów, jest zapewnienie stabilności i systemu dystrybucji funduszy na badania. Sprawozdanie z działalności NCBiR za rok 2016 wskazuje na podatność obecnego systemu finansowania badań do zachwiania jego stabilności (w ub. roku spowodowane to było zarówno zmianami kadrowymi, jak i przejściem do kolejnej perspektywy	Uwaga nieuwzględniona.

			finansowej dominującej puli środków – głównie POIG/POIR). Sytuacja ta wskazuje na potrzebę rozwiązań strukturalnych obecnego systemu finansowania badań, zapewniających wystarczającą skuteczność prognostyczną dla decydentów i przewidywalność dla beneficjentów.	
2735	Art. 360-361	Akademia Młodych Uczonych PAN	Brakuje nam zapisu o środkach finansowych przeznaczonych na utrzymanie i rozwój (w tym umiędzynarodowienie) bibliotek naukowych oraz placówek badawczych o specjalnym znaczeniu (w tej chwili w Art. 360. pkt. 6. lit. a są wymienione jedynie unikatowa aparatura naukowo-badawcza i unikatowe stanowisko badawcze). Uważamy też za niewłaściwe pozbawianie instytutów PAN, instytutów badawczych i międzynarodowych instytutów (Art. 361. ust. 1. pkt. 5) finansowania na inwestycje związane z kształceniem (Art. 360. pkt. 5. lit. a) - instytuty te mogą prowadzić szkoły doktoranckie i potrzebują funduszy na budowę/utrzymanie infrastruktury umożliwiającej prowadzenie wykładów/seminariów, oraz ze wsparciem osób niepełnosprawnych (Art. 360 pkt 7) - osoby niepełnosprawne mogą się kształcić na studiach doktoranckich czy pracować naukowo także w instytutach.	Uwaga nieuwzględniona.
2736	Art. 360 i 394	Narodowe Centrum Promieniowania Synchrotronowego SOLARIS	Wg naszej opinii istnieje pewna niespójność pomiędzy katalogiem środków finansowych, wymienionych w art. 360, a kompetencjami Ministra, które — słusznie - daje mu art. 394 projektu ustawy. Z których środków finansowych w rozumieniu art. 360 finansowane będą zadania o których mowa w art. 394? Uważamy, że w celu uniknięcia w przyszłości wątpliwości interpretacyjnych, należy rozszerzyć katalog środków finansowych z art. 360 o środki, które Minister zobowiązany będzie zapewnić w przypadku zlecenia zadań uczelni, instytutowi PAN, instytutowi badawczemu lub międzynarodowemu instytutowi. Ewentualnie proponujemy aby w art. 394 ustanowić stosowne odesłanie do konkretnej kategorii środków finansowych z art. 360.	Uwaga nieuwzględniona.
2737	Art. 360 pkt 1 i 2	Komitet Polityki Naukowej	Proponuje się odejście od terminu „utrzymanie potencjału”, gdyż nie odpowiada on faktycznemu przeznaczeniu przyznawanych środków. Sugeruje on, że środki, o których mowa w ust. 1 i 2 nie służą prowadzeniu działalności dydaktycznej, czy badawczej, a jedynie utrzymaniu infrastruktury i personelu, niezależnie od tego, czy personel ten wykonuje jakąś pracę a infrastruktura jest do czegoś wykorzystana. Zamiast tego proponuje się: „1) prowadzenie działalności dydaktycznej, w tym: [...]” 2) prowadzenie działalności badawczej, w tym: [...]”.	Uwaga nieuwzględniona.
2738	Art. 360 pkt. 1, 2, 4 i 7, art. 362 ust. 1, art. 392	Osoba fizyczna 116 (KRASP)	Zgodnie z zapisem art. 362. 1. wysokość dotacji ze środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt. 1, 2, 4 i 7, jest ustalana na podstawie algorytmów określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 392. Za uzasadnione wydaje się wprowadzenie do ustawy przepisu dającego prawo dostępu uczelniom do zbiorczych danych zawartych w systemie POLON, wykorzystywanych do naliczenia wysokości dotacji. Pozwoliło by	Uwaga nieuwzględniona.

			to na zwiększenie realności planowania przychodów uczelni pochodzących z dotacji.	
2739	Art. 360 pkt 1, 4, 5 lit. a, 6-8 i 10	Konferencja Rektorów Publicznych Szkół Zawodowych	Uwzględnienie w zasadach finansowania publicznych uczelni zawodowych: • praktyk zawodowych • potencjału badawczo-rozwojowego • zadań finansowanych przez NCN i NCBiR Projekt ustawy ogranicza finansowanie publicznych uczelni zawodowych wyłącznie do zadań określonych w art. 360 pkt 1, 4, pkt 5 lit. a, pkt 6-8 i 10. Zgodnie z tym zapisem publiczne uczelnie zawodowe będą mogły otrzymać środki na: 1) utrzymanie potencjału dydaktycznego, w tym: a) kształcenie studentów na studiach stacjonarnych, b) utrzymanie uczelni, w tym domów i stołówek studenckich, c) rozwój zawodowy pracowników uczelni; 2) świadczenia związane ze studencką pomocą materialną (stypendium socjalne; stypendium dla osób niepełnosprawnych; zapomogi; stypendium rektora); 3) inwestycje związane z kształceniem, 4) utrzymanie: a) unikatowych w skali kraju aparatury naukowo-badawczej lub stanowiska badawczego, b) specjalnej infrastruktury informatycznej - mających istotne znaczenie dla realizacji polityki naukowej państwa; 5) zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia, kształceniu lub prowadzeniu działalności naukowej; 6) programy i przedsięwzięcia ustanawiane przez ministra; 7) zadania współfinansowane ze środków funduszy strukturalnych Unii Europejskiej albo z niepodlegających zwrotowi środków z pomocy udzielonej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA). Powyższa lista nie uwzględnia w należyty sposób charakteru kształcenia i misji publicznych uczelni zawodowych. W projekcie założono wprowadzenie co najmniej sześciomiesięcznych praktyk zawodowych na studiach I stopnia i co najmniej trzymiesięcznych na studiach magisterskich. Organizacja praktyk zawodowych jest przedsięwzięciem wymagającym dużego zaangażowania ze strony pracowników administracyjnych i dydaktycznych uczelni oraz przedstawicieli zakładu pracy, co generuje koszty finansowe dla uczelni. Wydłużenie obowiązkowych praktyk może skutkować wydłużeniem okresu studiów, co przy jednoczesnym zachowaniu obecnej puli środków finansowych przeznaczanych dla grupy uczelni zawodowych będzie miało negatywne skutki finansowe dla prawidłowej gospodarki	Uwaga nieuwzględniona.

			finansowej uczelni. Stąd Zgromadzenie Plenarne wnioskuje o zwiększenie nakładów finansowych na całkowitą dotacją podstawową dla grupy uczelni zawodowych. Z uwagi na misję kulturalno-gospodarczą publicznych uczelni zawodowych i ich związki z lokalnym i regionalnym rynkiem pracy, w opinii Zgromadzenia Plenarnego publiczne uczelnie zawodowe powinny mieć możliwość prowadzenia prac o charakterze badawczo-rozwojowych - ukierunkowanych na lokalne i regionalne potrzeby pracodawców, instytucji kulturalnych i podmiotów publicznych. Dlatego nie należy pozbawiać prawa publicznych uczelni zawodowych do aplikowania o środki pozostające w dyspozycji NCN i NCBiR, jak również należy wprowadzić możliwość finansowania potencjału badawczo-rozwojowego publicznych uczelni zawodowych. Dlatego też postuluje się o dodanie do katalogu pozycji finansowania przez Ministra pozycji: • Zadania finansowane przez NCBR; • Zadania finansowane przez NCN; • Zakup, utrzymanie lub wytworzenie aparatury badawczo-rozwojowej oraz infrastruktury informatycznej o wartości nieprzekraczającej 500 000 złotych.	
2740	Art. 360 pkt 2 lit. b oraz art. 368 ust. 1	Komitet Polityki Naukowej	Proponuje się zwiększyć limit do 1 mln zł: Art. 360 pkt 2 lit. b: „b) zakup lub wytworzenie aparatury naukowo-badawczej oraz infrastruktury informatycznej o wartości nieprzekraczającej 1 mln złotych;”. Art. 368 ust. 1 pkt 1: „1) inwestycje w zakresie aparatury naukowo-badawczej oraz infrastruktury informatycznej o wartości przekraczającej 1 mln złotych;” Wysokość kwoty rozgraniczającej małe i duże inwestycje na poziomie 500 000 zł jest zbyt niska.	Uwaga nieuwzględniona.
2741	Art. 360 pkt 2	Rada Główna Instytutów Badawczych	Środki finansowe przeznaczone na naukę nie będą obejmować (jak było dotychczas) upowszechniania nauki, np. dofinansowania bibliotek. Proponuje się wprowadzenie dodatkowego punktu: „utrzymanie i rozwój bibliotek tradycyjnych i cyfrowych”.	Uwaga nieuwzględniona.
2742	Art. 360 pkt 2	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Środki finansowe na szkolnictwo wyższe i naukę przeznacza się na: 2) utrzymanie potencjału badawczego w tym....W ustawie brak wskazania o finansowaniu w ramach środków na utrzymanie potencjału badawczego działalności związanej z działaniami związanymi z komercjalizacją wyników badań naukowych i prac rozwojowych, polegającymi na analizie potrzeb rynku, stanu techniki, możliwości ochrony patentowej efektów tej działalności oraz opracowaniu projektów komercjalizacji. W związku z uchyleciem ustawy o zasadach finansowania nauki proponuje się dodanie powyższego zapisu.	Uwaga uwzględniona.
2743	Art. 360 pkt 2	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN	Pozytywnie należy ocenić zapisy dotyczące zmian w sposobie rozliczania środków pochodzących z dotacji, ze szczególnym uwzględnieniem dotacji na utrzymanie potencjału badawczego, która stanowi jedno z głównych źródeł finansowania instytutów PAN. Art. 360 pkt 2 projektu ustawy zawiera otwarty katalog celów, na które można wydatkować środki otrzymane w ramach tej dotacji. Z uzasadnień do wprowadzanych zmian, a także	Uwaga nieuwzględniona.

			z materiałów publikowanych po dotychczasowych spotkaniach roboczych wynika, że środki otrzymywane w ramach dotacji mają zostać uwolnione od sztywnych reguł wydatkowania, tak aby jednostki same mogły zdecydować co w danym momencie stanowi najważniejsze potrzeby, oczywiście z uwzględnieniem przepisów ustawy o „Finansach publicznych”. Niestety, środki otrzymane w ramach dotacji nie mogą jeszcze w tym samym roku zostać przeznaczone na zakup lub wytworzenie aparatury naukowo-badawczej o wartości przekraczającej 500 tys. zł, a także ogólnie na inne wydatki inwestycyjne niż te związane z aparaturą lub infrastrukturą informatyczną. Dopiero po zakończeniu roku, na który została przyznana dotacja, jej niespożytkowana część będzie przechodziła na poczet środków własnych jednostki i będzie mogła posłużyć finansowaniu przedsięwzięć inwestycyjnych. Tymczasem wiele instytutów, w tym również ICHB PAN boryka się z problemami zapewnienia nowej powierzchni laboratoryjnej dla pracowników naukowych czy z zakupem aparatury badawczej. Opisane powyżej zmiany choć korzystne jednak nie do końca spełniają nasze oczekiwania, ponieważ prowadzą do opóźnienia w przeprowadzeniu planowanych inwestycji, a tym samym do spowolnienia rozwoju jednostki. Zdaniem ICHB PAN katalog przedstawiony w art. 360 pkt 2 ustawy powinien zostać uogólniony, lub zlikwidowany, a w jego miejsce powinny się pojawić zapisy, że dotacja na utrzymanie potencjału badawczego powinna zostać wydatkowana na cele związane z prowadzeniem szeroko pojętej działalności naukowej z uwzględnieniem inwestycji zapewniających rozwój jednostki.	
2744	Art. 360 pkt 2	Uniwersytet Śląski w Katowicach	Art. 360. Proponujemy uzupełnienie pkt 2 o możliwość finansowania działań związanych z komercjalizacją wyników badań naukowych i prac rozwojowych, które w ustawie o zasadach finansowania nauki są obecnie w punkcie dotyczącym utrzymania potencjału badawczego jednostki naukowej.	Uwaga uwzględniona.
2745	Art. 360 pkt 2	Osoba fizyczna 65	Dodać „e) naprawy i serwis aparatury naukowo-badawczej;”	Uwaga nieuwzględniona.
2746	Art. 360 pkt 2 lit. a	Osoba fizyczna 32	Dotacja - brak uszczegółowienia procentowego części dotacji, która będzie przeznaczona na działalność naukową (czy rozporządzenie, czy statut uczelni?)	Uwaga nieuwzględniona.
2747	Art. 360 pkt 2 lit. d	Centrum Badań i Innowacji Pro-Akademia	Proponuje się następującą zmianę brzmienia: „Środki finansowe na szkolnictwo wyższe i naukę przeznacza się na: (..) 2) utrzymanie potencjału badawczego, w tym: a) prowadzenie działalności naukowej, b) zakup lub wytworzenie aparatury naukowo-badawczej oraz infrastruktury informatycznej o wartości nieprzekraczającej 500 000 złotych,	Uwaga nieuwzględniona.

			c) kształcenie w szkole doktorskiej, d) rozwój zawodowy pracowników naukowych w instytutach PAN, instytutach badawczych, oraz międzynarodowych instytutach oraz podmiotach, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 8, będącemu organizacją prowadzącą badania i upowszechniającą wiedzę w rozumieniu art. 2 pkt 83 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.6.2014, str. 1); (...)." Aktualne brzmienie w nieuzasadniony sposób faworyzuje pracowników naukowych zatrudnionych w instytutach PAN, instytutach badawczych oraz międzynarodowych instytutach, jednocześnie dyskryminując pracowników naukowych zatrudnionych w instytucjach utworzonych na mocy prawa prywatnego. Nie jest zasadne warunkowanie wspierania rozwoju zawodowego naukowców w zależności od miejsca pracy. Uzupełniony zapis, uwzględniający przeznaczenie środków finansowych na rozwój zawodowy pracowników naukowych również i w instytucjach utworzonych na mocy prawa prywatnego, należy uznać za wystarczający, a jednocześnie niedyskryminujący pracowników zatrudnionych w arbitralnie określonym typie instytucji. Proponowana zmiana ma na celu rozszerzenie przeznaczenia środków finansowych na rozwój zawodowy pracowników naukowych, zatrudnionych także w innych podmiotach, prowadzących samodzielnie i w sposób ciągły działalność naukową, zdefiniowanych przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu. Proponowana zmiana znajduje swoje uzasadnienie również i w brzmieniu art. 2 pkt 83) rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu, zgodnie z którym zasady finansowania podmiotów prowadzących badania i upowszechniających wiedzę nie powinny być zróżnicowane z uwagi na status prawny tego podmiotu, tj. fakt jego utworzenia na mocy prawa publicznego lub prywatnego.	
2748	Art. 360 pkt 3 i 5b	Krajowej Sekcji Pracowników Szkolnictwa Artystycznego NSZZ „Solidarność”	3) konkursy „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza” oraz „Regionalna inicjatywa doskonałości”; <u>brak konkursów dla uczelni artystycznych</u> 5) inwestycje związane z: b) działalnością naukową, <u>artystyczną</u>	Uwaga nieuwzględniona.
2749	Art. 360 pkt 6	Instytut Chemii	Przewiduje się przeznaczenie środków finansowych na finansowanie „specjalnej infra-	Uwaga nieuwzględniona.

	lit. b	Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN, PAN (KRASP)	struktury informatycznej”, ale tylko wówczas gdy będzie ona miała „istotne znaczenie dla realizacji polityki naukowej państwa”. Nie wskazuje się, gdzie ta polityka będzie zdefiniowana. Może to prowadzić do dowolnej w zasadzie odmowy przyznania środków ze względu na brak istotnego znaczenia dla realizacji polityki naukowej państwa. Jest to bowiem warunek niezależny od kryteriów przyznania tych środków wymienionych w art. 369 ust. 2.	
2750	Art. 361	Osoba fizyczna 15	Uczelnie zawodowe nie mogą się ubiegać o środki na prace badawcze, ale jednym z elementów rozwoju systemu nauki mógłby być rozwój uczelni zawodowych w uczelniach akademickich. Powinny istnieć mechanizmy dotacyjne, które w dobrze rokujących przypadkach dofinansowałyby wysiłek badawczy uczelni zawodowej, która dzięki tym funduszom mogłaby awansować do grona akademickich.	Uwaga nieuwzględniona.
2751	Art. 361	Narodowe Centrum Promieniowania Synchrotronowego SOLARIS	Uważamy że w nowej ustawie należy przewidzieć precyzyjną ścieżkę finansowania narodowych laboratoriów oraz określić formę prawną jaką mogą one przyjąć. W myśl art. 361 projektu ustawy o środki na inwestycje mogą starać się tylko uczelnie publiczne, instytuty PAN, instytuty badawcze oraz międzynarodowe instytuty. Narodowe laboratoria, takie jak Narodowe Centrum Promieniowania Synchrotronowego SOLARIS, będące operatorami dużej infrastruktury badawczej mogą nie mieścić się w powyższych definicjach. Natomiast jeżeli według zamysłu ustawodawcy narodowe laboratoria mieszczą się w definicji zawartej w art. 361 ust. 1 pkt 7 - „podmiot, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 8, będącemu organizacją prowadzącą badania i upowszechniającą wiedzę w rozumieniu art. 2 pkt 83 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.6.2014, str. 1)” - to należy dać im możliwość wnioskowania o środki na inwestycje, poprzez dodatnie do ww. pkt 7 odesłania do art. 360 pkt 5 lit. a i b.	Uwaga nieuwzględniona.
2752	Art. 361	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	W art. 361 ust. 1 pkt 1 proponuje się dodać pkt 1a w brzmieniu: pkt 1, pkt 2 lit. a-c, pkt 3 i 4, pkt 5 lit. b oraz pkt 6-7 i 10 – publicznej wojskowej uczelni wyższej w zakresie kształcenia studentów cywilnych oraz utrzymania potencjału badawczego. Proponuje się po pkt. 2 wprowadzić pkt 2a w brzmieniu: pkt 1, 4, pkt 6-7 i 10 – publicznej wojskowej uczelni zawodowej w zakresie kształcenia studentów cywilnych.	Uwaga nieuwzględniona.
2753	Art. 361	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Warszawskiego	Rozwiązanie połączenia w jednym ręku poprzez wspólny algorytm funduszy na naukę i dydaktykę wydaje się wysoce kontrowersyjne albowiem może wpływać hamująco czy wręcz destrukcyjnie na funkcjonowanie i na działanie dobrych i bardzo dobrych zespołów naukowych działających w słabszym otoczeniu akademickim, powodując permanentne konflikty. Należałoby raczej skoncentrować się na udoskonalaniu elementów algorytmu z grudnia 2016 roku.	Uwaga nieuwzględniona.

2754	Art. 361	Uniwersytet w Białymstoku	Ustawa nie wskazuje w jaki sposób uczelnie będą dzielić pieniądze na poszczególne działania (prowadzenie badań, studiów). Środki na badania i na podtrzymanie potencjału badawczego powinny być wskazane z uwzględnieniem kosztochłonności poszczególnych dziedzin badawczych (strumienie finansowe powinny zawierać swoją strukturę, ażeby było wiadomo na jakie zadania uczelni są przeznaczone).	Uwaga nieuwzględniona.
2755	Art. 361	Uniwersytet Rzeszowski	Niepewność wywołują plany jednego strumienia finansowego przekazywanej uczelniom dotacji przy zachowanej szczegółowej sprawozdawczości, rozdzielonej na wiele zadań. Z pewnością ułatwi to administrowanie finansami na poziomie centralnym, ale nie zmieni znacząco sytuacji uczelni (można nawet prognozować dość duże komplikacje). Szczególnie ważne byłoby utrzymanie odrębnej dotacji na utrzymanie potencjału naukowego.	Uwaga nieuwzględniona.
2756	Art. 361-368	The World Bank	Institutional financing: A main innovation here is the provision of block-grants to HEIs (higher education institutions) (Article 361-8). This positive step will show its potential to the extent that institutions make full use of the related flexibility and HEI management has the capacity to strategically use the funds (which might need to be supported by specific trainings). However, funding (Article 362) remains mainly input-oriented and is not yet performance oriented.	Uwaga nieuwzględniona.
2757	Art. 361 ust. 1	Rada Towarzystw Naukowych PAN	Proponuje się dodanie pkt 6a w brzmieniu: „6a) pkt 2 lit. a i b – towarzystwa naukowe”.	Uwaga nieuwzględniona.
2758	Art. 361 ust. 1	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Dotyczy wewnętrznego podziału środków w uczelni - pomimo przypisania środków finansowych do jednego budżetu uczelni należałoby wprowadzić zapis zabezpieczający przed prowadzeniem kierunków kosztochłonnych i nierentownych, kosztem kierunków znaczących społecznie oraz przygotowujących absolwentów na potrzeby rynku pracy.	Uwaga nieuwzględniona.
2759	Art. 361 ust. 1 pkt 2	Konfederacja Lewiatan	Art. 360 w zw. z art. 361 ust. 1 pkt 2: niezasadnym jest finansowanie ”unikatowej w skali kraju aparatury naukowo-badawczej lub stanowiska badawczego” w przypadku publicznych szkół zawodowych, przy braku takiego finansowania dla uczelni niepublicznych w ogóle, a w szczególności - niepublicznych uczelni akademickich.	Uwaga uwzględniona.
2760	Art. 361 ust. 1 pkt 3 i 4	Konfederacja Lewiatan	Brak możliwości uzyskania przez uczelnie niepubliczne środków z przeznaczeniem na utrzymanie potencjału dydaktycznego przeznaczonego na finansowanie kształcenia studentów na studiach stacjonarnych powinien być zrekompensowany systemem stypendialnym. Ponadto, biorąc pod uwagę wartości wskazane w preambule ustawy, niezasadnym jest	Uwaga nieuwzględniona.

			pozbawienie uczelni niepublicznych środków finansowych na rozwój zawodowy pracowników uczelni zarówno w wymiarze dydaktycznym (art. 360 pkt 1 lit. c), jak i w wymiarze badawczym (art. 360 pkt 2 lit. d) oraz na finansowanie inwestycji związanych z kształceniem i działalnością naukową (art. 360 pkt 5 lit. a i b).	
2761	Art. 361 ust. 1 pkt 5	Instytut Matematyczny PAN	Nie przewiduje możliwości przyznania instytutom PAN środków na inwestycje związane z kształceniem (wyłączenie opcji z art. 360 pkt 5 lit. a).	Uwaga nieuwzględniona.
2762	Art. 361 ust. 1 pkt 7	Centrum Badań i Innowacji Pro-Akademia	Proponuje się następującą zmianę brzmienia: „Minister przyznaje środki finansowe, o których mowa w art. 360: (...) 7) pkt 2, 5 lit. b, 6, 7, 8, 9 i 10 – podmiotowi, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 8, będącemu organizacją prowadzącą badania i upowszechniającą wiedzę w rozumieniu art. 2 pkt 83 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.6.2014, str. 1); (...)”. Proponowana zmiana ma na celu rozszerzenie uprawnień ministra w zakresie możliwości przyznawania środków finansowych innym podmiotom, prowadzącym samodzielnie i w sposób ciągły działalność naukową (w rozumieniu dotychczasowych przepisów jednostki naukowe wskazane w art. 2 ust. 9 lit. f ustawy o zasadach finansowania nauki, Dz.U. 2010 Nr 96 poz. 615 z późn. zm., dalej UZFN). Wprowadzenie zmiany umożliwi ministrowi przekazywanie ww. podmiotom środków finansowych, przeznaczonych na: 1) utrzymanie potencjału badawczego, w tym: a) prowadzenie działalności naukowej, b) zakup lub wytworzenie aparatury naukowo-badawczej oraz infrastruktury informatycznej o wartości nieprzekraczającej 500 000 złotych, c) kształcenie w szkole doktorskiej, d) rozwój zawodowy pracowników naukowych; 2) inwestycje związane z działalnością naukową, 3) zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w działalności naukowej, 4) stypendia i nagrody ministra. Aktualnie w Polsce (wg danych na temat przeprowadzonej kompleksowej oceny jednostek naukowych w 2017 roku) funkcjonuje 29 jednostek naukowych w rozumieniu w art. 2 ust. 9 lit. f UZFN, przy czym ich liczba w stosunku do kompleksowej oceny z 2013 roku zwiększyła się o ponad 30% (z 22 jednostek). Jednostki, które poddały się kompleksowej ocenie w 2017 roku zatrudniały pracach B+R	Uwaga nieuwzględniona.

			w latach 2013-2016 rocznie łącznie ponad 799 osób (w przeliczeniu na pełne etaty). Wykluczenie finansowania (stanowiącego w praktyce komplementarne, dodatkowe źródło finansowania dla tego typu podmiotów) ograniczyłoby ich zdolności badawcze, zmuszając do redukcji zatrudnienia, nawet w jednostkach naukowych, którym minister przyznał kategorię A czy A+. W ostatnich 4 latach udział jednostek innych w strukturze wszystkich jednostek naukowych w Polsce wzrósł z 2,28% do 2,92% ogółu jednostek naukowych. Stanowią one więc mały, ale rosnący element polskiego systemu nauki i szkolnictwa wyższego. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego nadał w 2017 roku 62% jednostkom innym w Polsce kategorię A+, A lub B, stwierdzając tym samym, że prowadzą działalność naukową na poziomie zadowalającym, bardzo dobrym lub wyróżniającym się. Zasadne jest więc kontynuowanie finansowania tego typu dobrych i bardzo dobrych jednostek naukowych, pomimo tego, że nie należą do głównego nurtu instytucjonalnego nauki w Polsce, który tworzyć będą w warunkach nowej ustawy uczelnie, instytuty badawcze oraz instytuty PAN. Ponadto, należy podkreślić, że zgodnie z art. 2 pkt 83 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014, do którego odwołuje się konsultowany przepis, podstawowym celem działania organizacji prowadzących badania i upowszechniających wiedzę jest samodzielne prowadzenie badań podstawowych, badań przemysłowych lub eksperymentalnych prac rozwojowych lub rozpowszechnianie na szeroką skalę wyników takich działań poprzez nauczanie, publikację lub transfer wiedzy. Wykluczenie tego typu podmiotów z możliwości wsparcia publicznego na cele wskazane w pkt 2, 5 lit. b, 7 i 9 art. 360 planowanej ustawy, prowadziłyby do: • osłabienia ich potencjału badawczego, • zmniejszenia zdolności realizacji inwestycji związanych z działalnością naukową, • ograniczenia możliwości udziału osób niepełnosprawnych w działalności naukowej, • osłabienia motywacji pracowników naukowych (w tym w szczególności młodych naukowców) do prowadzenia działalności naukowej wysokiej jakości. Proponowana zmiana znajduje swoje uzasadnienie również i w brzmieniu art. 2 pkt 83) rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu, zgodnie z którym zasady finansowania podmiotów prowadzących badania i upowszechniających wiedzę nie powinny być zróżnicowane z uwagi na status prawny tego podmiotu, tj. fakt jego utworzenia na mocy prawa publicznego lub prywatnego.	
2763	Art. 361 ust. 1 pkt 7	Centralny Ośrodek Badawczo Roz-	Centralny Ośrodek Badawczo Rozwojowy Aparatury Badawczej i Dydaktycznej COB-RABiD sp. z o.o. w Warszawie, jest skomercjalizowaną (od 2007 r.), była jednostka badawczo-rozwojową, ze statusem jednostki naukowej - w rozumieniu art. 2 ust. 9 lit. f,	Uwaga nieuwzględniona.

		wojowy Aparatury Badawczej i Dydaktycznej COBRABiD Sp. z o.o.	dotychczasowej ustawy o zasadach finansowania nauki (Dz.U. 2010 Nr 96 poz. 615 z późn. zm.), prowadzącą samodzielnie i w sposób ciągły działalność naukową. W naszej ocenie, przedstawiony do konsultacji projekt ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym, w znacznym stopniu dyskryminuje tego typu jednostki, tj. podmioty będące organizacją prowadzącą badania i upowszechniającą wiedzę w rozumieniu art. 2 pkt 83 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.6.2014, str. 1). W szczególności dotyczy to proponowanego zapisu art. 361 ust.1 pkt 7 projektu ustawy, który praktycznie wyklucza możliwość przyznania tym jednostkom środków finansowych na utrzymanie potencjału badawczego, o którym mowa w art. 360 pkt 2 projektu ustawy. Tym samym, m.in. podważa to motywację i celowość rozwoju działalności naukowej w tych podmiotach oraz poddawania się przez te jednostki procesowi ewaluacji jakości działalności naukowej (o której mowa w art. 258 projektu ustawy), gdyż nawet uzyskanie najwyższej kategorii naukowej nie pozwoli praktycznie na uzyskanie środków finansowych na wsparcie utrzymania ich potencjału badawczego. W efekcie prowadzić to może do ograniczenia lub wręcz zaprzestania działalności naukowej tych podmiotów, które chociaż nie stanowią dużego udziału w strukturze wszystkich jednostek naukowych w kraju, to w większości funkcjonują w ważnym dla rozwoju innowacyjności obszarze współpracy nauki z gospodarką.	
2764	Art. 361 ust. 1 pkt 8	Krajowej Sekcji Pracowników Szkolnictwa Artystycznego NSZZ „Solidarność”	8) pkt 8 i 10 – innej jednostce organizacyjnej działającej na rzecz upowszechniania nauki, <u>kultury i sztuki</u> .	Uwaga nieuwzględniona.
2765	Art. 361 ust. 2	KRAUM, Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu	Niepokojące jest połączenie dotychczas odrębnych dotacji w jedną – wszystkie środki finansowe znajdują się w jednym „worku”, z którego będzie można czerpać dowolnie i o tym, kto będzie czerpać będzie decydować Rektor lub ewentualnie gremia, które on powoła.	Uwaga nieuwzględniona.
2766	Art. 361 ust. 2	Krajowa Sekcja Pracowników Szkół Artystycznych NSZZ „Solidarność”	Połączenie w jednym ręku i w jednym algorytmie funduszy na naukę i dydaktykę jest bardzo groźne, ponieważ może wpływać destrukcyjnie na dobre i bardzo dobre zespoły naukowe funkcjonujące w słabszym otoczeniu akademickim. Lepiej skupić się na usunięciu szkodliwych skutków algorytmu podziału dotacji podstawowej wprowadzonego w grudniu 2016 r. Szczególnie ważne jest stworzenie odrębnego, korzystnego algorytmu dla uczelni artystycznych uwzględniającego ich specyfikę.	Uwaga nieuwzględniona.

2767	Art. 361 ust. 2	Komitet Nauk Demograficznych PAN	W odniesieniu do zmian w zakresie zasad finansowania systemu szkolnictwa wyższego i nauki, jest istotna integracja strumieni finansowania, zwłaszcza w odniesieniu do uczelni. Planowana integracja strumieni finansowania uczelni (jedna dotacja badawczo-dydaktyczna na wskazane szerokie sfery działalności uczelni (utrzymanie potencjału dydaktycznego, w tym: kształcenie na studiach stacjonarnych, utrzymanie uczelni, w tym domów i stołówek studenckich, rozwój zawodowy nauczycieli akademickich) oraz utrzymanie potencjału badawczego (w tym: zakup i wytworzenie aparatury naukowo-badawczej o wartości nieprzekraczającej 500 tys. zł, kształcenie w szkole doktorskiej) grozi jednak zmniejszeniem środków przekazywalnych uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
2768	Art. 361 ust. 3	Osoba fizyczna 76	Warto dodać (po pkt 2): „są przyznawane w ramach i na rzecz dyscyplin naukowych” potem kontynuując: „i nie są przyznawane w ramach dyscypliny, w której podmiot otrzymał kategorię naukową C”. Zresztą prawdopodobnie taka była intencja ustawodawcy, bo inaczej ustęp jest nieczytelny.	Uwaga nieuwzględniona.
2769	Art. 362 ust. 2 pkt 1	Osoba fizyczna 53	Nie ma poważnego powodu, aby oceniać uczelnie wg grupy (obok liczb naturalnych są przecież liczby rzeczywiste). Po pierwsze, traci się bezpośrednie przełożenie na wynik w rankingu (a to jest zaciemnianiem systemu). Po drugie, jest to niesprawiedliwe, bo się zmienia wyniki rankingu. Po trzecie, powstaną progi, i automatycznie sytuacje pod i nadprogowe, pole do oskarżeń i odwołań. Z kategorii wynikają pewne przywileje (jak np. szkoły doktorskie, itp.), ale one mogą także wynikać z oceny w rankingu.	Uwaga nieuwzględniona.
2770	Art 362 ust. 2 pkt 2	Osoba fizyczna 61	Duża ilość nauczycieli akademickich nie powinna być kryterium przyznawania środków finansowych. Ustawa powinna promować podwyższenie jakości przy jednoczesnym zmniejszeniu liczby nauczycieli akademickich, których jest znacznie za dużo na polskich uczelniach.	Uwaga nieuwzględniona.
2771	Art. 362 ust. 4 i 5	Osoba fizyczna 53	Takimi sprawami ustawa nie powinna się zajmować ze względu na pożądaną prostotę systemu, jego koszty, niewysyłanie sygnałów nadmiernie szczegółowych, do tego korupcyjnych. To rektor ma zadbać o swoich studentów niepełnosprawnych.	Uwaga nieuwzględniona.
2772	Art. 362 ust. 7	Rada Towarzystw Naukowych PAN	Proponuje się nadanie brzmienia: „7. Wysokość dotacji ze środków finansowych, o których mowa w art. 360 ust. 2 lit. a i b, dla PAU i towarzystw naukowych ustala minister.”.	Uwaga nieuwzględniona.
2773	Art. 362 ust. 7	Osoba fizyczna 116 (KRASP)	Autorzy powołują się na nieistniejący przepis art. 360 ust. 2 lit. a i b.	Uwaga uwzględniona.
2774	Art. 362 ust. 8	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Human-	„W uzasadnionych przypadkach minister może dokonać zwiększenia wysokości dotacji przyznanej ze środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 1, 2 i 4.”. Przepis wymaga określenie kryteriów, na podstawie których zwiększa się dotację. Przepis w proponowanym brzmieniu pozostawia swobodę podejmowania decyzji uznaniowych.	Uwaga uwzględniona.

		stycznospo- łeczno		
2775	Art. 362 ust. 8	Konfederacja Lewiatan	Art. 362 ust. 8: przepis daje ministrowi nieograniczone i arbitralne możliwości zwiększenia dotacji na utrzymanie potencjału dydaktycznego i naukowego oraz na świadczenia dla studentów, czyli dotacji stanowiących przeważającą część publicznego finansowania uczelni. Włączenie do projektu ustawy tego przepisu daje ministrowi ogromne możliwości „korygowania” wyników podziału ustalonego na podstawie opisanych wcześniej algorytmów. Postulujemy wykreślenie tego przepisu z projektu ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
2776	Art. 363	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu	Zgodnie z tym przepisem minister przyznaje na wniosek środki finansowe na nagrody i stypendia ministra w drodze decyzji. W przypadku naruszenia tej procedury przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Konieczne jest wyłączenie z tej procedury stypendiów ministra za znaczące osiągnięcia, o których mowa w art. 355. W odróżnieniu od stypendiów dla wybitnych młodych naukowców, w przypadku których środki były przekazywane uczelni, która wypłacała je stypendyście po zawarciu stosownej umowy, stypendia za wybitne (znaczące) osiągnięcia przyznawane są studentom, a uczelnia jedynie przekazuje im te środki. W przypadku stypendiów ministra za wybitne (znaczące) osiągnięcia Minister nie przekazuje uczelni środków w drodze decyzji administracyjnej; nie prowadzi też postępowań administracyjnych w sprawie przekazywania tych środków. Zmian wymagają ustępy od 1 do 3.	Uwaga uwzględniona.
2777	Art. 365 ust. 2	Narodowe Centrum Nauki	Proponuje się nadać przepisowi następujące brzmienie: „2. W formie dotacji celowej przyznaje się środki finansowe, o których mowa w art. 360 pkt 5 i 10-13.”. Zmiana ma na celu zlikwidowanie luki prawnej co do formy przekazania przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 10. Zgodnie bowiem z art. 364 pkt 3 minister przekazuje wspomniane środki finansowe NCN. Natomiast w art. 365 nie zostały one ujęte, tzn. nie określono formy ich przekazania.	Uwaga nieuwzględniona.
2778	Art. 366	Związek Powiatów Polskich	Projektowana treść art. 366 zamyka jednostkom samorządu terytorialnego możliwość wspierania wszystkich typów uczelni. Postuluje się usunięcie z brzmienia tego artykułu słowa „publicznej”. Podyktowane jest to faktem istnienia w wielu miejscach w Polsce, gdzie nie dociera szkolnictwo publiczne placówek niepublicznych. Brak możliwości wspierania takich szkół może oznaczać ich likwidację. Uczelnie niepubliczne bez otrzymywania środków publicznych realizują cele publiczne, polegające na zaspokojeniu potrzeb kształcenia na poziomie wyższym, często w mniejszych ośrodkach miejskich. Postulujemy więc, o utrzymanie dotychczasowej wersji przepisów, na podstawie których podmioty samorządowe mogą przekazywać środki na realizację zadań publicznych wedle swojego uznania (art. 94 ust. 6 obowiązującej ustawy).	Uwaga uwzględniona.

2779	Art. 366	Polski Związek Pracodawców Prywatnych Edukacji Konfederacji Lewiatan, Krakowska Akademia im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego Krakowska Akademia	Art. 366 powinien otrzymać brzmienie: „Art. 366. Jednostka samorządu terytorialnego, związek jednostek samorządu terytorialnego lub związek metropolitalny może przyznać uczelni środki finansowe.”. Brak jest wystarczających przesłanek, aby możliwość przekazania przez samorząd terytorialny środków finansowych na działalność uczelni dotyczyła tylko uczelni publicznych. Środki przekazywane uczelniom przez samorząd terytorialny z reguły nie stanowią znaczących pozycji w ich budżecie. Jednocześnie nie są one przekazywane na realizację określonych zadań (dydaktycznych, badawczych lub zawierających się w tzw. Trzeciej misji uniwersytetu) bezpośrednio związanych z potrzebami społeczności lokalnej. Byłoby zatem głęboko niesprawiedliwe, gdyby władze gminy nie mogły przekazać uczelni niepublicznej działającej na jej terenie żadnych środków na określone zadania na rzecz mieszkańców gminy – szczególnie w sytuacji, gdy na danym terenie nie działa żadna uczelnia publiczna.	Uwaga uwzględniona.
2780	Art. 366	Polska Izba Biegłych Rewidentów	Budzi wątpliwości ograniczenie możliwości przyznawania środków finansowych przez jednostki samorządu terytorialnego (dalej: „JST”) tylko dla uczelni publicznych. Wątpliwość ta powstaje również w związku z tym, że takich ograniczeń nie ma przy stypendiach z JST (zob. art. 92 ust. 1 pkt 5 projektu).	Uwaga uwzględniona.
2781	Art. 366	Radcy Prawni PAN	Proponuję się rozszerzyć przepis o możliwość przyznawania środków finansowych na podstawie niniejszego przepisu także instytutom naukowym PAN.	Uwaga nieuwzględniona.
2782	Art. 366	Konfederacja Lewiatan	Art. 366: rozwiązanie ograniczające możliwość finansowania uczelni przez JST do uczelni publicznych jest niezgodne chociażby z zasadą pomocniczości (preambuła Konstytucji RP). Kryterium własnościowe jest jedynym wskazanym w tym przepisie kryterium możliwości udzielenia wsparcia przez samorząd terytorialny. Udzielając wsparcia uczelni, JST powinien być motywowany dbałością o rozwój gospodarczo-społeczny regionu bez względu na to, czy działania wspierające ten rozwój usytuowane są w uczelni publicznej czy niepublicznej (status naukowy obydwu uczelni oceniany jest wszak według tego samego systemu). Proponowany przepis sprawi, że ewentualne wsparcie samorządów będzie kierowane nie do uczelni najlepszych, zasługujących na to wsparcie (według obiektywnych kryteriów ewaluacji), ale do uczelni publicznych. Przepis stanowi więc jawne odejście od projakościowego podejścia, deklarowanego przez MNiSW jako podstawy reformy. Ułomność przepisów polega także na braku jakichkolwiek instrumentów zachęcających samorządy do przekazywania środków uczelniom.	Uwaga uwzględniona.
2783	Art. 366	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Proponuje się, dodanie regulacji na podstawie której jednostka samorządu terytorialnego, związek jednostek samorządu terytorialnego lub związek metropolitalny będzie mogła przyznać uczelni środki finansowe. Proponowany przepis zamknie możliwości przekazywania środków przez jednostki samorządu terytorialnego uczelniom niepublicznym. Postuluje się utrzymanie dotychcza-	Uwaga uwzględniona.

			sowych rozwiązań. Podział uczelni na publiczne i niepubliczne oznacza jedynie uwzględnienie kryterium własności a nie zadań, które w obu przypadkach są publiczne. Władze samorządowe lokalnie mają dobrą wiedzę, która placówka i które zadania zasługują na doraźną pomoc.	
2784	Art. 366	Krakowska Akademia im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego	Brak jest wystarczających przesłanek, aby możliwość przekazywania przez samorząd terytorialny środków finansowych na działalność uczelni dotyczyła tylko uczelni publicznych. Środki przekazywane uczelniom przez samorząd terytorialny z reguły nie stanowią znaczących pozycji w ich budżecie. Jednocześnie są one przekazywane na realizację określonych zadań (dydaktycznych, badawczych lub zawierających się w tzw. trzeciej misji uniwersytetu) bezpośrednio związanych z potrzebami społeczności lokalnej. Byłoby zatem głęboko niesprawiedliwe, gdyby władze gminy nie mogły przekazać uczelni niepublicznej działającej na jej terenie żadnych środków na określone zadania na rzecz mieszkańców gminy — szczególnie w sytuacji, gdy na danym terenie nie działa żadna uczelnia publiczna. Art. 366 powinien otrzymać brzmienie: Art. 366. Jednostka samorządu terytorialnego, związek jednostek samorządu terytorialnego lub związek metropolitalny może przyznać uczelni środki finansowe.	Uwaga uwzględniona.
2785	Art. 366	Urząd Marszałkowski Województwa Śląskiego (KWRiST)	Proponuje się dodać zapis o możliwości przyznania przez jednostkę samorządu terytorialnego dofinansowania uczelni niepublicznej, tj.: „Jednostka samorządu terytorialnego, związek jednostek samorządu terytorialnego lub związek metropolitalny może przyznać uczelni wyższej środki finansowe”. W projekcie ustawy art. 366 przewiduje, że jednostka samorządu terytorialnego może przyznać finansowanie uczelni publicznej. Nie ma natomiast postanowienia o uczelni niepublicznej, co prowadzi do wniosku o marginalizacji znaczenia uczelni niepublicznych kosztem uczelni publicznych oraz nierównym traktowaniu uczelni poszczególnych sektorów. Brak postanowienia o możliwości finansowania uczelni niepublicznych w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce uniemożliwia samorządom dofinansowanie tych uczelni, ponieważ w kontekście ustawy o finansach publicznych oraz ustaw o samorządzie gminy, powiatu, województwa – samorząd nie może bez podstawy ustawowej przekazywać środków – w tym wypadku podstawa powinna się znaleźć w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.	Uwaga uwzględniona.
2786	Art. 366	Uczelnia Jana Wyżykowskiego ZAMPOL Sp. z o. o.	Propozycja zmiany: „Art. 366. Jednostka samorządu terytorialnego, związek jednostek samorządu terytorialnego lub związek metropolitalny może przyznać uczelni środki finansowe.”. Proponowana przez MNiSW treść przepisu zamknie i tak rzadko stosowaną możliwość przekazywania dotacji przez j.s.t. uczelniom niepublicznym. Projektowaną regulację ocenić należy jako praktykę dyskryminacyjną. Ograniczenie możliwości pozyskiwania środków zewnętrznych skutkować będzie likwidacją sektora szkół niepublicznych. Pod-	Uwaga uwzględniona.

			kreślenia wymaga fakt, że uczelnie niepubliczne bez otrzymywania środków publicznych (jak to ma miejsce w systemie oświaty) realizują cele publiczne, polegające na zaspokojeniu potrzeb kształcenia na poziomie wyższym, często w mniejszych ośrodkach miejskich. Postulujemy utrzymanie dotychczasowej wersji przepisów, na podstawie których podmioty samorządowe mogą przekazywać środki na realizację zadań publicznych wedle swojego uznania.	
2787	Art. 366	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistyczno-społecznego	„Jednostka samorządu terytorialnego, związek jednostek samorządu terytorialnego lub związek metropolitalny może przyznać uczelni publicznej środki finansowe.”. Przepis w podanym brzmieniu dyskryminuje uczelnie niepubliczne. Trudno znaleźć uzasadnienie dla proponowanego rozwiązania, szczególnie biorąc pod uwagę, że jednostki samorządu terytorialnego mogą być (i są) założycielami uczelni niepublicznych. Wnosimy o wprowadzenie następującej zmiany: „Jednostka samorządu terytorialnego, związek jednostek samorządu terytorialnego lub związek metropolitalny może przyznać uczelni środki finansowe.”.	Uwaga uwzględniona.
2788	Art. 367	Pracodawcy RP	W projekcie nie ma zasadniczych zmian odnośnie Mapy Infrastruktury Badawczej. Już samo uporządkowanie kryteriów wpisania na listę nasuwa wątpliwości: kryterium nr 1 jest „unikatowość inwestycji”, a „stopień zainteresowania” oraz „zasadność kosztów” to dopiero nr 4 i 5. Wydaje się, że podstawowym kryterium jest przynależność inwestycji do Strategicznego Planu Rozwoju Państwa, w którym rozwój gospodarki jest elementem najważniejszym. Bogactwo tworzone jest w wyniku synergii wynikającej ze współpracy nauki z gospodarką i Mapa Drogowa winna być temu podporządkowana. Należy przeformułować kryteria budowy Mapy Infrastruktury Badawczej, w których rola zaplecza gospodarki polskiej winna być kryterium najważniejszym.	Uwaga nieuwzględniona.
2789	Art. 367	Komitety Polityki Naukowej	Należy zwrócić uwagę na różnicę pomiędzy polską Mapą w proponowanej wersji, a podobnymi dokumentami europejskimi i zagranicznymi. W polskiej Mapie program na niej umieszczony pojawia się w fazie projektu, następnie inwestycji (budowy) i pozostaje na Mapie w fazie utrzymania (działania). W innych mapach program znika z mapy po ukończeniu inwestycji i otrzymuje inny status (laboratorium narodowe, ośrodek badawczy itp.).	Uwaga nieuwzględniona.
2790	Art. 367 ust. 4	Komitety Polityki Naukowej	Proponuje się rozszerzyć katalog wnioskodawców Mapy: „4. Do złożenia wniosku o wpisanie infrastruktury na Mapę uprawnione są podmioty, o których mowa w art. 7 ust. 1. Podmiot może złożyć wniosek w imieniu konsorcjum.”. Projektowana ustawa ogranicza inicjatywę wpisu na Mapę do pojedynczych uczelni, instytutów PAN, instytutów badawczych oraz instytutów międzynarodowych. Podobnie ograniczona jest lista jednostek wnioskujących o utrzymanie laboratoriów z Mapy. Tym samym ogranicza się możliwość tworzenia ośrodków poza tymi pojedynczymi jednostkami, prawdziwych „laboratoriów narodowych” skali ogólnokrajowej lub międzynaro-	Uwaga nieuwzględniona.

			dowej, na wzór podobnych laboratoriów w wielu krajach rozwiniętych. Proponowane sformułowanie umożliwiłoby w przyszłości stworzenie „laboratoriów narodowych” dla przedsięwzięć naukowych największej skali, finansowanych na odrębnych zasadach, które wpisywałyby się na Mapę Drogową jako „inne podmioty prowadzące samodzielnie i w sposób ciągły działalność naukową” (art. 7 ust. 1 pkt 8).	
2791	Art. 367 ust. 5	Komitet Polityki Naukowej	Aby zapobiec składaniu wniosków o infrastrukturę o małej szansie wykorzystania, proponuje się dodanie kryterium w ust. 5: „5) doświadczenie wnioskodawcy w międzynarodowych badaniach naukowych.”.	Uwaga nieuwzględniona.
2792	Art. 367 ust. 5	Osoba fizyczna 11	W projekcie nie ma zasadniczych zmian odnośnie Mapy Drogowej. Już samo uporządkowanie kryteriów wpisania na listę MDIB nasuwa wątpliwości: kryterium nr 1 jest „unikatowość inwestycji”, a „stopień zainteresowania” oraz „zasadność kosztów” to dopiero numer 4 i 5. Wydaje się, że podstawowym kryterium jest przynależność inwestycji do Strategicznego Planu Rozwoju Państwa, w którym rozwój gospodarki jest elementem najważniejszym. Bogactwo tworzone jest w wyniku synergii wynikającej ze współpracy nauki z gospodarką i Mapa Drogowa winna być temu podporządkowana. Należy przeformułować kryteria budowy Mapy Drogowej, w których rola zaplecza gospodarki polskiej winna być kryterium najważniejszym.	Uwaga nieuwzględniona.
2793	Art. 368 ust. 2	Komitet Polityki Naukowej	Aby zapobiec składaniu wniosków obarczonych dużym ryzykiem porażki, proponuje się dodanie kryterium w ust. 2: „6) doświadczenie wnioskodawcy w realizacji projektów dużej skali.”.	Uwaga nieuwzględniona.
2794	Art. 369	Instytut Matematyczny PAN	Tzw. SPUB ma służyć utrzymaniu aparatury lub stanowiska badawczego. Może dodać w tym artykule w ust. 2 pkt 1 opcję: „stacji/placówki badawczej”	Uwaga nieuwzględniona.
2795	Art. 369 ust. 1	Komitet Polityki Naukowej	Proponuje się przedłużyć okres finansowania w ust. 1, gdyż okres trzyletni jest w przypadku dużych infrastruktur zbyt krótki: „1. Minister przyznaje środki, o których mowa w art. 360 pkt 6, na okres nie dłuższy niż 5 lat, określając wysokość tych środków w kolejnych latach.”.	Uwaga nieuwzględniona.
2796	Art. 369 ust. 1	Narodowe Centrum Promieniowania Synchrotronowego SOLARIS	Zgodnie z art. 369 ust. 1 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce Minister przyznaje środki, o których mowa w art. 360 pkt 6, na okres nie dłuższy niż 3 lata, określając wysokość tych środków w kolejnych latach. Zapis powyższy podyktowany jest zapewne dotychczasową praktyką SPUB-ów, gdzie finansowanych było wiele, drobnych infrastruktur. Zgodnie z art. 360 projektu ustawy mówimy tu natomiast o „unikatowej w skali kraju aparaturze naukowo-badawczej lub stanowisku badawczym mającym istotne znaczenie dla realizacji polityki naukowej państwa”. Dla takiej infrastruktury (np. synchrotron SOLARIS) perspektywa zaledwie 3-letniego okresu finansowania jest praktycznie niemożliwa dla strategicznego planowania jakiegokolwiek rozwoju ośrodka. Aktualnie, przy trwającym 5 lat okresie finansowania, problemy pojawiają się już np. przy zawieraniu z pracownikami umów o pracę na czas nieokreślony. Ponadto, wg naszej	Uwaga nieuwzględniona.

			opinii należy bardziej krytycznie oceniać, które infrastruktury mają kluczowe znaczenie dla kraju, skrócić radykalnie ich listę, a następnie przyznać finansowanie utrzymania tych infrastruktur na czas nieokreślony z okresową (3 lub 4-letnią) oceną ewaluacyjną.	
2797	Art. 369 ust. 2	Komitet Polityki Naukowej	Proponuje się dodać kryterium w ust. 2, gdyż obecnie brak jakiegokolwiek kryterium merytorycznego: „5) wyniki naukowe i praktyczne uzyskane w poprzednich latach.”.	Uwaga nieuwzględniona.
2798	Art. 372	Konfederacja Lewiatan	Określenie wszystkich kryteriów przyznawania środków finansowych w ramach programów ministerialnych w sposób alternatywny budzi istotne wątpliwości - wszystkie wartości/cele wskazane w art. 372 są oczywiście istotne, ale czy efektywne będzie przyznawanie środków wnioskowi, który spełnia np. cel „wpływu na poszerzenie stanu wiedzy”, ale jednocześnie nie spełnia kryterium poziomu merytorycznego wniosku?	Uwaga uwzględniona.
2799	Art. 376	Stowarzyszenie Sieć Obywatelska Watchdog Polska	(1) Obecne regulacje art. 376 ust. 1 projektu są zbieżne z obowiązującym art. 15 ustawy o zasadach finansowania nauki, stanowiącym o tym, że: - wnioski, recenzje, umowy i raporty z realizacji zadań finansowanych ze środków na naukę stanowią tajemnicę przedsiębiorstw w rozumieniu przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (ust. 1) - informacje o wynikach realizacji zadań finansowanych ze środków finansowych na naukę, podlegające ochronie na podstawie ust. 1, mogą być udostępniane wyłącznie przez uprawniony podmiot, który otrzymał środki finansowe na realizację tych zadań (ust. 2) - dane o osobach recenzentów i ekspertów oceniających w danym postępowaniu wnioski o przyznanie środków finansowych na naukę przeznaczonych na zadania określone w art. 5 nie podlegają udostępnieniu (ust. 3) Stowarzyszenie pragnie wskazać, że zarówno obecna regulacja, jak i regulacja projektowana, ograniczają dostępność informacji, wykluczając jakikolwiek mechanizm ważenia wartości prawnie chronionych (prawa do informacji oraz tajemnicy przedsiębiorcy, prywatności osoby fizycznej, ochrony informacji niejawnych i innych tajemnic ustawowo chronionych). Pomimo że obecne prawo przewiduje możliwość ograniczenia dostępności informacji ze względu na tajemnicę przedsiębiorcy, przyjęto w proponowanej regulacji, że szereg dokumentów obejmuje się tajemnicą nie w toku stosowania prawa przez podmioty zobowiązane i przez sądy, ale przez ustawodawcę. Jest to rozwiązanie, które nie znajduje podstawy w świetle wymogu proporcjonalności i konieczności dokonywanych ograniczeń prawa do informacji (art. 61 ust. 1 i 2 w zw. z art. 61 ust. 3 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji RP). Jest to rozwiązanie zbędne, które w sposób nadmierny ogranicza konstytucyjne prawo, podczas gdy obecnie obowiązujące w systemie prawnym regulacje pozwalają na ochronę wartości prawnie chronionych w inny sposób, stwarzający możliwość ważenia poszczególnych dóbr na kanwie poszczególnych spraw.	Uwaga nieuwzględniona.

			(2) Zgodnie z art. 376 ust. 2 projektu, dokumenty wytworzone w toku prac zespołu, o którym mowa w art. 339 (zgodnie z tym przepisem Minister może powoływać zespoły doradcze, ekspertów lub recenzentów w celu przedstawienia opinii, ekspertyzy lub recenzji na jego potrzeby), nie stanowią informacji publicznej. Jest to przepis w sposób jawnie naruszający art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP. Bez oparcia w art. 61 ust. 3 Konstytucji RP wyłącza w sposób ogólny grupę dokumentów dotyczących działalności zespołów, których funkcjonowanie jest związane z wykonywaniem przez ministra zadań publicznych z zakresu szkolnictwa wyższego oraz nadawania stopni i tytułów naukowych. W ocenie Stowarzyszenia nie ulega bowiem wątpliwości, że wśród dokumentów wytworzonych w toku prac zespołów znajdują się informacje i dokumenty dotyczące działalności władz publicznych oraz innych podmiotów wykonujących zadania publiczne, o osobach pełniących funkcje publiczne (nauczycielach akademickich, w tym zwłaszcza władzach uczelni wyższych) oraz, w konsekwencji, które stanowią informację o sprawach publicznych. Ponadto są to informacje niezbędne dla dokonywania społecznej kontroli działalności ministra oraz wpływu działalności tych zespołów na podjęte ostatecznie rozstrzygnięcia. (3) W związku z powyższym Stowarzyszenie wnosi o wyeliminowanie z projektu ustawy art. 376 projektu.	
2800	Art. 376	Narodowe Centrum Nauki	Proponuje się dodanie ust. 3 w brzmieniu: „3. Dane o osobach recenzentów i ekspertów oceniających w danym postępowaniu wnioski o przyznanie środków finansowych, o których mowa w ust. 1, nie podlegają udostępnieniu.”. Proponowany przepis, podobnie jak obowiązujący aktualnie art. 15 ust. 3 <i>ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki</i>, ma za zadanie zapewnić bezstronność i niezależność w formułowaniu ocen w procedurze przyznawania środków na naukę. Ochrona danych o ekspertach w czasie ich pracy w charakterze członków Zespołu Ekspertów oceniających wnioski w NCN, stanowi istotę ochrony przed potencjalnym wywieraniem wpływu na ekspertów. Członkami Zespołu Ekspertów czy ekspertami zewnętrznymi są wybitni specjaliści w danych dziedzinach nauki zarówno z kraju, jak i z zagranicy. Częstokroć są oni powiązani zawodowo (przede wszystkim eksperci krajowi) z kierownikami projektów, których wnioski oceniają. Rezygnacja z aktualnie obowiązującej zasady spowoduje, że eksperci znajdą się w sytuacji, w której ich tożsamość będzie ujawniona, na podstawie przepisów o dostępie do informacji publicznej. Taka sytuacja może narazić ekspertów na potencjalne negatywne konsekwencje zawodowe lub środo-	Uwaga uwzględniona.

			wiskowe, a to w konsekwencji ograniczy ich rzetelność, bezstronność i komfort w wydawaniu często trudnych do zaakceptowania przez wnioskodawców ocen ich wniosków. Warto także mieć na względzie sytuację, że w przypadku, w którym kierownikiem projektu jest osoba o dużym dorobku naukowym, powszechnie znana i szanowana w środowisku naukowym, presja na ekspertów będzie jeszcze bardziej znacząca. Z uwagi na powyższe dopuszczenie do ujawniania danych o osobach członków Zespołu Ekspertów i ekspertach zewnętrznych stanowiłoby groźny precedens, rodzący bardzo poważne i negatywne konsekwencje dla rozwoju całej polskiej nauki jak i systemu jej finansowania.	
2801	Art. 377	Porozumienie Akademickich Centrów Transferu Technologii	W przepisie uwzględniono jedynie własność przemysłową. Proponujemy rozważenie poszerzenia przepisu o określone kategorie utworów chronionych prawem autorskim, co pozwoliłoby na objęcie regulacją np. programów komputerowych, coraz częściej będących przedmiotem komercjalizacji.	Uwaga nieuwzględniona.
2802	Art. 378	Politechnika Łódzka	Zwrócono uwagę na brak możliwości przenoszenia (art. 378) niewykorzystanej dotacji z art. 360 pkt 7 (wsparcie zapewnienia pełnego udziału osób niepełnosprawnych w aktywnościach uczelni) tak, jak dotacje z punktów 1-3, 5, 6, 8 tego artykułu.	Uwaga nieuwzględniona.
2803	Art. 378 ust 2	NAWA	Ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Środki finansowe, o których mowa w art. 360 pkt 5,6,8,11,12 oraz 13, niewykorzystane w danym roku pozostają w dyspozycji podmiotu, któremu zostały przyznane, na realizację zadań, na które zostały przyznane” - Proponowana zmiana w ust. 2 art. 378 polegająca na dodaniu środków finansowych przyznanych, NAWA, NCBR oraz NCN w ramach dotacji celowej na realizację zadań finansowanych przez te Agencje do katalogu środków finansowych niepodlegających zwrotowi mimo ich niewykorzystania w danym roku, doprowadzi do sytuacji korzystnej i pożądanej z uwagi na charakter zadań, do których wykonania Agencje te są powołane. Wiele z programów finansowanych przez NAWA będzie miało charakter wieloletni. W związku z powyższym proponowana zmiana pozwoli Agencji skuteczniej i racjonalnie planować i realizować własne zadania. Charakter zadań wykonywanych przez NAWA, na które przeznaczone są środki przewidziane w art. 360 pkt. 11 jest zbliżony do charakteru przedsięwzięć i programów, o których mowa w art. 360 pkt. 6 i 8, i ich realizacja przy uwzględnieniu zasady roczności wprowadzi szereg utrudnień, wpływających negatywnie na efektywność działań Agencji. Warto także zwrócić uwagę, że w projekcie ustawy NAWA nie będzie zobowiązana do zwrotu z końcem roku kalendarzowego środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt. 5 lit c, a więc dotacji celowo-inwestycyjnej. Oczywiście NAWA popiera taką propozycję, jednakże jej możliwości planistyczne (a więc i stosunek uzyskanych nakładów do zaangażowanych środków finansowych) podniosłoby się znacząco, gdyby dyspozycją art. 378 ust. 2 były objęta przede wszystkim dotacja celowa, o której mowa w art. 360 pkt. 11.	Uwaga nieuwzględniona.

			Proponowana zmiana, z uwagi na podane wyżej argumenty, powinna mieć szerszy zakres podmioty, stąd podobny postulat odnośnie NCN i NCBiR. Konsekwencją proponowanej zmiany byłaby konieczność zmiany zapisu art. 222 ustawy przepisy wprowadzające Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce i poszerzenie zakresu podmiotowego o NAWA, NCBiR i NCN.	
2804	Art. 378 ust. 2	Narodowe Centrum Nauki	Proponuje się nadać przepisowi następujące brzmienie: „2. Środki finansowe, o których mowa w art. 360 pkt 5, 6, 8 i 13, niewykorzystane w danym roku pozostają w dyspozycji podmiotu, któremu zostały przyznane, na realizację zadań, na które zostały przyznane.”. Proponowana zmiana w ust. 2 art. 378 polegająca na dodaniu środków finansowych przyznanych NCN w ramach dotacji celowej na realizację zadań finansowanych przez Centrum do katalogu środków finansowych niepodlegających zwrotowi mimo ich niewykorzystania w danym roku, doprowadzi do sytuacji korzystnej i pożądaney z uwagi na charakter zadań, do których wykonania Centrum jest powołane. Projekty finansowane przez NCN mają najczęściej charakter wieloletni (3 lata, a w niektórych typach konkursów nawet 5 lat). Przyznawane NCN w formie dotacji celowej środki finansowe ex definitione przeznaczone są więc na realizację zadań wieloletnich, do finansowania których NCN zobowiązuje się poprzez zawarcie kilku tysięcy umów grantowych każdego roku. W związku z powyższym proponowana zmiana pozwoli NCN skuteczniej i racjonalnie planować i realizować własne zadania. Charakter zadań wykonywanych przez NCN, na które mają być przeznaczone środki przewidziane w art. 360 pkt. 13 projektu, jest zbliżony do charakteru przedsięwzięć i programów, o których mowa w art. 360 pkt 6 i 8 projektu, i ich realizacja przy uwzględnieniu zasady roczności wprowadza szereg utrudnień, wpływających negatywnie na efektywność działań Centrum. Należałoby również rozważyć, czy proponowana zmiana nie powinna mieć jeszcze szerszego zakresu i dotyczyć środków finansowych, o których mowa także w art. 360 pkt 11 i 12 projektu. Konsekwencją proponowanej zmiany byłaby konieczność zmiany przepisu art. 222 w projekcie ustawy – <i>Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce</i> i poszerzenie zakresu podmiotowego o Narodowe Centrum Nauki.	Uwaga nieuwzględniona.
2805	Art. 379	Konfederacja Lewiatan	Art. 379: zgodnie z tym przepisem ”środki finansowe, o których mowa w art. 360 pkt 1, 2, 4 i 7” (czyli dotacje na utrzymanie potencjału dydaktycznego i badawczego, pomoc materialną dla studentów oraz środki na zadania związane z zapewnieniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie przyjmowania na studia, kształceniu lub prowadzeniu działalności naukowej) „są corocznie waloryzowane co najmniej o średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług ustalony w ustawie budżetowej na dany rok budżetowy”. Przepis ten całkowicie zrywa powiązanie pomię-	Uwaga nieuwzględniona.

			dzy rozmiarami zadań wykonywanych przez uczelnie i rozmiarami finansowania tych zadań ze źródeł publicznych i z punktu widzenia logiki finansów publicznych jest irracjonalny.	
2806	Art. 379	Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”	Proponowana zmiana : Art. 379. Środki finansowe, o których mowa w art. 360 pkt 1, 2, 4 i 7, są corocznie zwiększane o 0, 1 % PKB, aż do uzyskania łącznych nakładów 2% PKB oraz są corocznie waloryzowane co najmniej o średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług ustalony w ustawie budżetowej na dany rok budżetowy. Należy zagwarantować ustawowo wzrost nakładów. Proponowane zintegrowanie strumieni finansowania szkolnictwa wyższego i nauki może przynieść korzyści z zastrzeżeniami, że poziom dotychczasowych strumieni finansowania i ich wzrost zostanie precyzyjnie określony harmonogramem z odniesieniem do PKB, a przede wszystkim dotacja dydaktyczna podstawowa oraz tzw. dotacja statutowa, będą przekazywane uczelniom według jasno określonych, oddzielnych algorytmów podziału tych dotacji. Niestety, przedstawione zapisy nie zapewniają deklarowanego od wielu lat wzrostu nakładów na naukę, a nawet pożądane powszechne stypendia doktoranckie wymagają wzrostu nakładów ponad deklarowaną waloryzację inflacyjną.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2807	Art. 380	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Po art. 380 należy dodać art. 380a w brzmieniu: „Należności pieniężne mające charakter cywilno-prawny przypadające uczelniom publicznym mogą być umarzane w całości albo w części lub ich spłata może być odraczana lub rozkładana na raty, przez rektora lub upoważnioną przez niego osobę na zasadach określonych w ustawie o finansach publicznych”. Jest to zapis analogiczny jak art. 55 ustawy o finansach publicznych.	Uwaga uwzględniona.
2808	Art. 380 ust. 1	Narodowe Centrum Nauki	Proponuje się nadać przepisowi następujące brzmienie: „1. Należności finansowe wynikające z rozliczenia przyznanych środków finansowych, o których mowa w art. 360, minister, chyba, że przepisy innych ustaw stanowią inaczej, umarza z urzędu lub na wniosek dłużnika, jeżeli:”. Proponowana zmiana art. 380 ust. 1 jest konsekwencją obowiązywania art. 35a ustawy z	Uwaga nieuwzględniona.

			<i>dnia 30 kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Nauki</i> , na mocy którego dyrektor NCN jest uprawniony do umarzania należności przysługujących Centrum, po zaistnieniu określonych tym przepisem przesłanek (analogicznych do przesłanek określonych w art. 380 projektu). Pozostawienie art. 380 ust. 1 w niezmienionym brzmieniu spowoduje, że uprawnionym do umarzania należności wynikających z rozliczenia środków, o których mowa w art. 360 (a więc również środków przyznanych przez NCN) będzie zarówno dyrektor NCN jak i Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego, co wydaje się stanem niewłaściwym i niepożądanym. Udział ministra w procesie umarzania należności przysługującym NCN został określony w art. 35a <i>ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Nauki</i> , tzn. należności przekraczające 150 000 zł mogą zostać umorzone po uzyskaniu zgody ministra.	
2809	Art. 381	Uniwersytet Śląski w Katowicach	Koncepcja „Inicjatywy Doskonałości – Uczelni Badawczej” budzi zdecydowany sprzeciw i jest sprzeczna z logiką „Regionalnej Inicjatywy Doskonałości” (art. 382), w której dodatkowe środki mają służyć rozwojowi najlepiej rozwiniętych dyscyplin naukowych w ramach ubiegających się o takie środki uczelni. W przypadku Uczelni Badawczych środki zostaną przekazane całej uczelni i w części przeznaczone na rozwój dyscyplin słabszych i nie mających szans na odegranie wiodącej roli w konkurencji międzynarodowej (a jedynie znajdującym się w tej samej uczelni, która uzyska środki z racji uzyskania statusu „Uczelni Badawczej”). Co więcej, uczelnie takie – skoncentrowane w 3-4 ośrodkach w kraju wydrenują większość środków na rozwój doskonałości naukowej. Zasadne byłoby przeznaczenie całości takich środków na rozwój najlepiej ocenianych i rosnących dyscyplin (a więc pozostawienie jedynie konkursu „Inicjatywa doskonałości”, o której mowa w art. 382 przy zniesieniu limitu 6% dla pojedynczego uniwersytetu oraz możliwości uzyskania dofinansowania przez nie więcej niż 2 uczelnie w jednej dyscyplinie. Ta sama uwaga dotyczy art. 288 i 289 projektu ustawy – przepisy wprowadzające.	Uwaga nieuwzględniona.
2810	Art. 381	Akademickie Centrum Materiałów i Nanotechnologii AGH Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie	Dwie równoległe praktycznie identyczne ścieżki wyłaniania najlepszych uczelni (poprzez kategorię A+ i poprzez tzw. inicjatywę doskonałości, zamiast jednego zdania w ustawie typu: „uczelnia nie posiadająca oceny dyscypliny B i C, i ocenę A+ przynajmniej w pięciu dyscyplinach uzyskuje status uczelni badawczej”).	Uwaga nieuwzględniona.
2811	Art. 381	Uniwersytet w	W związku z ustawą mówi się o specjalnym traktowaniu 10 (a dlaczego 10?) szkół wyż-	Uwaga nieuwzględniona.

		Białymstoku	szych. Nie wydaje się to spójne z deklaracją celów działania szkolnictwa wyższego i nauki. Miejsce w światowym rankingu niekoniecznie jest realizacją takiego celu. Koncentracja na wybranych (w międzynarodowym konkursie) 10 szkołach wyższych przeczy idei równomiernego rozwoju kraju. Istnieją uzasadnione obawy, że wśród tych 10 nie znajdzie się żadna uczelnia na wschód od Wisły. Tak być nie powinno. Finansowane powinny być programy badawcze bez względu na ich umiejscowienie. Zwykle — takie są doświadczenia z działalności NCN i NCBR — większy potencjał mają największe uczelnie. W obecnym systemie szanse mają jednak również projekty z mniejszych uczelni. Największe uczelnie niech więc swoją pozycję uzyskają poprzez pozyskiwanie funduszy, jak dotychczas, z NCN i NCBR. Można zwiększyć wielkość grantów o znaczącą kwotę na samą uczelnię i jej rozwój. To w dłuższej perspektywie doprowadzi do ukształtowania się szkół-liderów w poszczególnych obszarach. Proponowane rozwiązanie ogranicza w istocie możliwości badawcze z tytułu umiejscowienia wykonawców. To jest trudne do zaakceptowania. Nie służy celowi, jaki wskazano dla nauki i szkolnictwa wyższego.	
2812	Art. 381	Uniwersytet w Białymstoku	Sprzeciw budzi ujęta w projekcie idea wprowadzenia w życie statusu uczelni badawczych. Wprowadzenie tej idei, obojętnie w jakiej formie, czy jawnie czy w postaci konkursu „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza” spowoduje szereg powszechnie już dyskutowanych negatywnych skutków w polskim życiu akademickim.	Uwaga nieuwzględniona.
2813	Art. 381 i art. 387	Konfederacja Lewiatan	Art. 381 ust. 3 i art. 387 ust. 3: jeśli podstawą dla dotacji w ramach „Inicjatywy doskonałości - uczelnia badawcza” oraz „Regionalna inicjatywa doskonałości” jest wysokość środków finansowych uzyskanych z dotacji na utrzymanie potencjału dydaktycznego i badawczego, przy czym pierwszej z nich uczelnie niepubliczne nie otrzymują - warunek ten wyklucza a priori zasadność przyznawania uczelni niepublicznej takich środków, ponieważ nie spełnią one swojej roli. Proponujemy wprowadzenie w art. 381 i art. 387 projektu ustawy zapisu określającego kryterium referencyjne odpowiadające dotacji na utrzymanie potencjału dydaktycznego w przypadku uczelni niepublicznych. Takim kryterium mógłby być określony procent wysokości czesnego, które wpłynęło do danej uczelni w danym roku (w przypadku szkół niepublicznych to właśnie czesne jest odpowiedzialnikiem dotacji na utrzymanie potencjału dydaktycznego).	Uwaga nieuwzględniona.
2814	Art. 381 i art. 387	Porozumienie Akademickich Centrów Transferu Technologii	Proponuje się wprowadzenie, jako dodatkowych kryteriów dostępu w konkursach „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza” oraz „Regionalna inicjatywa doskonałości” następujących wymogów: - uczelnia od co najmniej 2 lat posiada centrum transferu technologii lub spółkę celową, - uczelnia w ostatnich 2 latach doprowadziła do komercjalizacji co najmniej [X] wyników badań. Dodatkowe kryteria zmotywują uczelnie do większej aktywności w zakresie tworzenia i	Uwaga nieuwzględniona.

			rozwijania kompetencji jednostek wspierających komercjalizację.	
2815	Art. 381–391	Polska Izba Biegłych Rezydentów	Projekt ustawy wskazuje na konkretne konkursy („Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza”, „Regionalna inicjatywa doskonałości”), do jakich może przystąpić uczelnia; wydaje się, że w kontekście projektowanej ustawy są to przepisy zbyt szczegółowe; właściwszym byłoby w projekcie tylko zasygnalizowanie możliwości organizacji takich (nie tylko tych konkretnych) konkursów, z delegacją ustawową dla ministra do uregulowania szczegółów w rozporządzeniu.	Uwaga nieuwzględniona.
2816	Art. 381-391	Osoba fizyczna 84	Konkursy „Inicjatywa doskonałości” zawierają w sobie 2 różne cele. Pierwszy, zgodny z nazwą, to wyróżnienie wiodących/badawczych uczelni, które docelowo stałyby się ośrodkami konkurującymi z podobnymi jednostkami europejskimi. Drugi cel to ochrona mniejszych ośrodków akademickich przed dominacją metropolii, posiadających uczelnie wiodące/badacze (ucieczka kadry, studentów, ...). <u>Uwagi dotyczące uczelni badawczych:</u> 1. Liczba uczelni badawczych powinna być ograniczona od dołu jak i od góry, sugeruję „nie mniej niż 6 i nie więcej niż 10” (art. 381 ust.2). 2. Liczba uczelni badawczych, które mogą uzyskać przedłużenie powinna być określona na „nie więcej niż połowa” (art. 286 ust. 3). 3. Wymieniona górna granica finansowania 10% jest zbyt niska i może nie spowodować skokowej zmiany jakościowej. Równocześnie zdaję sobie sprawę, że wymienione 10% stanowi wg moich szacunków ok. 300-400 mln zł rocznie i zwiększenie tej kwoty do 20-30% jest trudne. <u>Uwagi dotyczące inicjatywy regionalnej:</u> 1. Konkurs wyklucza z możliwości startu zbyt szeroką grupę uczelni. Art. 388 ust. 1 pkt 3 nie daje takiej możliwości uczelniom, które spełniają warunki konkursu „Inicjatywa doskonałości – uczelnie badawcze”. Oznacza to, że może powstać grupa dobrych uczelni, które nie uzyskają statusu uczelni badawczej (nie wygryają konkursu) i równocześnie nie mają prawa startować w „regionalnej inicjatywie doskonałości”. To chyba niezamierzona sytuacja. 2. Obecne warunki konkursu nie prowadzą do regionalizacji. Istnieje niebezpieczeństwo, że konkurs wygrają słabsze dyscypliny z metropolii. <u>Sugerowane rozwiązanie:</u> 1. Utrzymać finansowanie uczelni badawczych na proponowanym poziomie. W warunkach konkursu wyraźnie zaznaczyć konieczność reorganizacji (rektor z konkursu, niższy stosunek student-pracownik, obowiązkowa indywidualizacja i tutoring, ...). 2. Utworzyć konkurs „Inicjatywa doskonałości – dyscypliny badawcze” z warunkami jak w art. 388 ust. 1 pkt 1 i 2 (kategoria A+ lub A, szkołą doktorską). W każdej dyscyplinie laureatami mogą zostać 2-3 ośrodki, przy czym w przypadku jednego z ośrodków-	Uwaga częściowo uwzględniona.

			laureatów można zastosować dodatkowe kryterium regionalne (do decyzji komisji konkursowej). <u>Uzasadnienie.</u> Taka konstrukcja jest połączeniem wypróbowanego modelu niemieckiego Excellenzinitiative z polskim uzupełnieniem, czyli ośrodkami autentycznie regionalnymi. W efekcie najlepsze uczelnie otrzymują status badawczych, najlepsze dyscypliny (częściowo w uczelniach badawczych) - status badawczych, a dodatkowo tworzy się dyscypliny badawcze poza metropoliami. Kryterium regionalności jest trudno sformalizować, decyzja powinna należeć do komisji konkursowej. Taka konstrukcja jest również bardziej realistyczna pod względem finansowym niż zwiększanie funduszy na całe uczelnie badawcze.	
2817	Art. 381–391	Komitet Polityki Naukowej	Konkurs na uczelnie badawcze jest cennym narzędziem motywacyjnym dla uczelni metropolitalnych, ale jednocześnie zaburza równowagę w traktowaniu uczelni metropolitalnych i pozametropolitalnych. Wprowadzenie elementów motywacyjnych dostępnych dla uczelni pozametropolitalnych jest jednym z warunków powodzenia reformy. Takiej roli nie spełnią cykliczne konkursy na regionalne centra doskonałości. Koncepcja ta sprawia wrażenie tymczasowego remedium na obawy mniejszych ośrodków akademickich, obawiających się o zdominowanie przez przyszłe uczelnie badawcze. Obawy te mogą być uzasadnione, jeżeli koszty reformy uczelni aspirujących do miana badawczych miałyby ponieść pozostałe uczelnie. Taki rozkład kosztów byłby niesprawiedliwy, a także trudny do uzasadnienia oraz do pogodzenia z polityką rządową. Istnieje konieczność uwzględnienia demograficznych uwarunkowań funkcjonowania uczelni obecnie i w najbliższej przyszłości. W uwagach szczegółowych proponuje się jedynie korektę poważnych wad proponowanych konkursów, ale jednocześnie stanowczo postuluje się opracowanie bardziej kompleksowego systemu motywacyjnego dostępnego dla uczelni pozametropolitalnych. Poniższe propozycje stanowią więc jedynie próbę korekty wadliwego przepisu i nie powinny być rozumiane jako całościowa propozycja w tym zakresie. Konkurs „regionalna inicjatywa doskonałości” nie wypełnia potrzeby instrumentów motywacyjnych dostępnych dla uczelni pozametropolitalnych. Stanowczo postuluje się opracowanie takich instrumentów, zwracając uwagę na opisanie niżej uwarunkowania. Jeśli jakiś kierunek w uczelni niespełniającej warunków konkursu na uczelnie badawcze jest oceniony jako najlepszy w Polsce (np. ma kategorię A+), to nie można określać go mianem centrum doskonałości regionalnej; tu ujawnia się błąd kategorialny przeciwstawienia: uczelnie badawcze – regionalne centra doskonałości. Właściwe opozycje to: uczelnie badawcze – kierunki badawcze oraz uczelnie centralne (metropolitalne) – uczelnie regionalne (pozametropolitalne).	Uwaga częściowo uwzględniona.

			Celem konkursu regionalne inicjatywy doskonałości ma być „umocnienie znaczenia działalności naukowej uczelni w określonych przez ministra dyscyplinach”. Uczelni niewiele pomoże posiadanie nawet kilku kierunków z kategorią A, jeśli nie znajdą się one w puli dyscyplin „określonych przez ministra”. Dzięki temu przepisowi minister uzyskuje narzędzie do wzmocnienia kierunków, które z jakichś powodów uzna za istotniejsze niż inne oraz do eliminacji kierunków niepożądanych – zapewne głównie tych, na które brakuje chętnych do studiowania. Biorąc pod uwagę nierównomierny rozwój różnych kierunków w Polsce w ostatnich dziesięcioleciach oraz fakt przyjmowania na niektóre studia osób z bardzo niskimi wynikami maturalnymi (po to tylko, aby utrzymać zatrudnienie pracowników), takie narzędzie jest ministrowi potrzebne. Problem jednak tkwi w tym, że tego rodzaju ingerencje dotkną wyłącznie uczelnie pozametropolitalne, a nie są przewidziane w uczelniach badawczych, które dysponując młodzieżą przemieszczającą się z mniejszych ośrodków do wielkich aglomeracji mogłyby dalej utrzymywać podwójne studia w zakresie np. psychologii, ekonomii, czy (jak na jednej z czołowych uczelni) poczwórne w zakresie kulturoznawstwa. Z faktu, że ewaluacja będzie odbywać się w obrębie dyscyplin nie wynika bowiem, że na danej uczelni prowadzić się będzie pojedyncze studia w każdej z nich lub w każdej z subdyscyplin będących uszczegółowieniem dyscyplin w sensie wyznaczonym przez typologię OECD. Główne koszty reformy (a nie ma reform bezkosztowych) poniosą uczelnie ulokowane w miastach, które obecnie borykają się z odpływem młodzieży do wielkich metropolii. Dla wyeliminowania poczucia niesprawiedliwości, które już obecnie jest artykułowane przez rektorów uczelni pozametropolitalnych, należałoby skłonić uczelnie badawcze do radykalnego zmniejszenia liczby studentów i pozbycia się słabej kadry naukowej oraz do zamknięcia wszelkich zwielokrotnionych kierunków studiów (i pilnowania, aby nie zachowały one <i>status quo</i> na zasadzie kreatywnej księgowości, tzn. przez nadanie tym samym kierunkom innych nazw). Dzięki temu część młodzieży zdecydowałaby się na studia w miejscach bliższych ich miejscom zamieszkania, a uczelnie badawcze zyskałyby impuls do pozbycia się słabej i średniej jakości kadry naukowej. W warunkach obecnego niżu demograficznego, który jest najważniejszym czynnikiem kształtującym politykę większości uczelni, byłby to akt solidarności z uczelniami znajdującymi się poza wielkimi metropoliami, które muszą zwalniać pracowników i nie mają szans na zatrudnienie dobrej młodej kadry naukowej. Miałby on też inne znaczenie: przyczyniłby się do spowolnienia niekorzystnego dla mniejszych miast drenażu najzdolniejszej młodzieży przez wielkie metropolie. A z tego właśnie efektu korzystały dotąd największe polskie uczelnie.	
2818	Art. 381 i następne	Osoba fizyczna 76	W tym przypadku: zdecydowane przeregulowanie. Tego typu konkurs może być regulowany na bieżąco rozporządzeniami.	Uwaga nieuwzględniona.

2819	Art. 381 i 382	Obywatele Nauki	Postuluje się wprowadzenie analogicznego do opisanych w art. 381 i 382 konkursu adresowanego do uczelni zawodowych, zachęcającego do podnoszenia przez nie jakości oferowanej dydaktyki, pod nazwą np. „Inicjatywa Doskonałości Dydaktycznej”. Konkurs taki pozwoliłby wyłonić grupę wyróżniających się uczelni zawodowych, a tym samym dowartościować te uczelnie i zachęcać inne konkurujące z nimi do podnoszenia standardów, a jednocześnie zaznaczyć wagę i odrębność realizowanych zadań przypisanych tej grupie szkół wyższych.	Uwaga uwzględniona.
2820	Art. 381, art. 388	Osoba fizyczna 116 (KRASP)	Dostrzegając zasadność wprowadzania projakościowych zmian na polskich uczelniach warto zauważyć, że przedstawiony w projekcie ustawy mechanizm wspierania najlepszych uczelni (typowanych w drodze konkursowej) opiera się na przekonaniu, że rozwój nauki w Polsce powinien polegać na koncentracji środków i wspieraniu jedynie kilku ośrodków, które mają być „wyspami doskonałości”. Ma to zwiększyć efektywność działalności naukowej oraz jej innowacyjność. Wydaje się, że założenie to jest zbyt dużym uproszczeniem w odniesieniu do nauk społecznych i humanistycznych. W tym przypadku brak bowiem jednoznacznych dowodów, że koncentracja finansowania prowadzi do takich efektów. Redukowanie liczby ośrodków badawczych w obszarze nauk społecznych i humanistycznych może okazać się działaniem przeciwnym i antyinnovacyjnym. Bez nauk społecznych i humanistycznych nie sposób dokonać istotnego postępu społecznego.	Uwaga nieuwzględniona.
2821	Art. 381 ust. 2	Komitet Polityki Naukowej	Przy wyborze uczelni badawczych proponuje się wprowadzić przepis „nie więcej niż 10 i nie mniej niż np. 6”.	Uwaga nieuwzględniona.
2822	Art. 381 ust. 2	Osoba fizyczna 61	Uważam za bardzo dobre sformułowanie, że <i>nie więcej niż 10 uczelni</i> , może otrzymać środki finansowe w ramach <i>Inicjatywy Doskonałości – Uczelnia Badawcza</i> . Jednakże proponuję dodać, że w przypadku niespełnienia kryteriów przez żadną z uczelni, fundusze zostaną przekazane na kolejny rok. Kryteria wyboru, określone przez zewnętrzną komisję, powinny być wyśrubowane i oparte na ‘zachodnich’ standardach. Moim zdaniem, na dzień dzisiejszy, żadna polska uczelnia nie spełnia takich warunków. To jest jedyny sposób, aby polskie uczelnie zmotywować do znaczących zmian. W innym wypadku Uniwersytet Warszawski i Uniwersytet Jagielloński nie podejmą żadnych starań, ponieważ będą pewne, że i tak dostaną te fundusze, bo znacząco odstają jakością od reszty polskich uczelni, co nie znaczy, że spełniają najwyższe światowe standardy.	Uwaga nieuwzględniona.
2823	Art. 381 ust. 2	Osoba fizyczna 20	Mówi się o specjalnym traktowaniu 10 (dlaczego 10?) szkół wyższych. Nie wydaje się to spójne z deklaracją celów działania szkolnictwa wyższego i nauki. Miejsce w światowym rankingu niekoniecznie jest realizacją takiego celu. Koncentracja na wybranych (w międzynarodowym konkursie) 10 szkołach wyższych przeczy idei równomiernego rozwoju kraju. Istnieją uzasadnione obawy, że wśród tych 10 nie znajdzie się żadna uczelnia	Uwaga nieuwzględniona.

			na wschód od Wisły. Tak być nie powinno. Finansowane powinny być programy badawcze bez względu na ich umiejscowienie. Doświadczenia z działalności NCN i NCBR pokazują, że większy potencjał mają zwykle największe uczelnie. W obecnym systemie szanse mają jednak również projekty z mniejszych uczelni. Największe uczelnie niech więc swoją pozycję uzyskają poprzez pozyskiwanie funduszy, jak dotychczas, z NCN i NCBR. Można znacząco zwiększyć wielkość grantów na samą uczelnię i jej rozwój. To w dłuższej perspektywie doprowadzi do ukształtowania się szkół-liderów w poszczególnych obszarach. Proponowane rozwiązanie ogranicza w istocie możliwości badawcze z tytułu umiejscowienia wykonawców. Nie służy to celowi, jaki wskazano dla nauki i szkolnictwa wyższego.	
2824	Art. 381 ust. 3	Pracownicy i studenci UW	Zwiększenie dotacji badawczo-dydaktycznej dla 10 najlepszych uczelni o 10% to prawie żadna podwyżka, biorąc pod uwagę aktualną bardzo niską stawkę dotacji w porównaniu z dobrymi ośrodkami akademickimi z całego świata.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2825	Art. 381 ust. 3	Komitety Polityki Naukowej	Istnieje obawa, że zwiększenie dotacji o nie więcej niż 10% nie będzie stanowić wystarczającej motywacji. Jednocześnie środki te nie powinny zmniejszać proporcji środków dostępnych dla uczelni pozametropolitalnych i metropolitalnych. Dlatego postuluję się wprowadzenie analogicznych instrumentów motywacyjnych, dostępnych dla uczelni pozametropolitalnych.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2826	Art. 381 ust. 3	Obywatele Nauki	Bez znacznego podniesienia funduszy na badania naukowe nie będzie możliwa skuteczna rywalizacja z najsilniejszymi ośrodkami badawczymi w Europie. Należy poprzeć pomysł konkursowego wyłaniania uczelni w ramach programu „Inicjatywy doskonałości - uczelnia badawcza”, jednak „premia” w wysokości 10% budżetu nie jest wystarczająca. Znacznie efektywniejsze byłoby podniesienie dotacji dla zwycięskich uczelni np. o 25%. Ponadto zapis o maksymalnej wysokości środków finansowych na poziomie 10% pozostawia zbyt wiele niepewności. Postuluje się, by przepis wyraźnie wskazywał tę wartość, zatem proponuje się brzmienie: „3. Wysokość środków finansowych w danym roku dla uczelni w ramach konkursu będzie wynosić 25% dotacji ze środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 1 i 2, przyznanej w roku poprzedzającym rok zawarcia umowy, o której mowa w art. 383 ust. 1.”	Uwaga częściowo uwzględniona.
2827	Art. 381 ust. 3	Nowoczesna	Premia finansowa powinna być wyższa, co najmniej 20%. 10% nie będzie mocno motywować do lepszej pracy.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2828	Art. 381 ust. 3	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistyczno-	“Wysokość środków finansowych w danym roku dla uczelni w ramach konkursu nie może przekroczyć 10% dotacji ze środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 1 i 2, przyznanej w roku poprzedzającym rok zawarcia umowy, o której mowa w art. 383 ust. 1.” W “Inicjatywie doskonałości - uczelnia badawcza” udział biorą uczelnie wyłonię w trybie konkursowym, po ocenie wniosku, który zakłada osiągnięcie określonych	Uwaga nieuwzględniona.

		łecznego	celów. Uczelnie składające wniosek dysponują jednak odmiennym poziomem dotacji, a środki finansowe przeznaczone na realizację zaplanowanych we wniosku działań liczone są od wielkości tej dotacji (10%). Oznacza to, że bardziej ambitne i lepiej ocenione przez recenzentów cele będzie mógł zrealizować podmiot, który ma większą dotację. Przykładowo, wniosek uczelni na roczną kwotę dotacji 20 mln złotych, będzie oceniany lepiej niż uczelni wnioskującej o 200 tysięcy złotych. Wnioski te z natury rzeczy nie mogą być porównywalne. Dodatkowo uczelnie publiczne i niepubliczne nie mają dostępu do tych samych strumieni finansowania, co stawia w uprzywilejowanej sytuacji uczelnie publiczne. Wnioskujemy, aby maksymalna kwota dotacji w programie określona była poprzez podanie konkretnej wartości. Podobną zasada powinna obowiązywać w przypadku Regionalnej inicjatywy doskonałości (art. 387).	
2829	Art. 381 ust. 3	Osoba fizyczna 122 (KRASP), Fundacja na rzecz Nauki Polskiej	Proponuję, aby wysokość środków finansowych wdany rok dla uczelni w ramach konkursu nie mogła przekroczyć 15% (a nie jak jest napisane w projekcie 10%) dotacji ze środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 1 i 2, przyznanej w roku poprzedzającym rok zawarcia umowy, o której mowa w art. 383 ust. 1. Ponadto proponuję skreślić ograniczenie, że „finansowanie w okresie kolejnych 6 lat może otrzymać nie więcej niż 5 uczelni, które uzyskały pozytywny wynik w poprzedzającym konkursie”. Decyzja, kto przechodzi do finansowania w następnym konkursie, nie powinna być ograniczona tym zapisem - powinny być to najlepsze uczelnie niezależnie, czy startowały uprzednio w konkursie „inicjatywa doskonałości naukowej”. Decyzje te powinny być podjęte przez międzynarodowych ekspertów, pamiętając o tym, że „w ramach konkursu środki finansowe może otrzymywać nie więcej niż 10 uczelni akademickich lub uczelni federacyjnych”.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2830	Art. 382	Obywatele Nauki	Pojęcie doskonałości nie może się ograniczać do wyników naukowych, lecz obejmuje ono także najwyższe standardy w zakresie procedur i dobrych praktyk. Postuluje się zatem, by w ocenie podmiotów ubiegających się o finansowanie w ramach konkursu było brane pod uwagę wdrażanie dobrych praktyk zapisanych m.in. w Europejskiej Karcie Naukowca, potwierdzonych np. zdobyciem wyróżnień w rodzaju Human Resources Excellence in Research.	Uwaga wyjaśniona. Szczegółowe kryteria oceny wniosków zawarte będą w komunikacie o konkursie.
2831	Art. 382	Osoba fizyczna 76	Art. 382 daje bardzo łagodne warunki dla kandydatów na uczelnię badawczą, natomiast Art. 388, ust. 1, pkt. 3 wyklucza te uczelnie z drugiego konkursu. Daje to bardzo niekorzystny bodziec uczelniom średnim. Mogą mieć wręcz motywację do obniżenia swej kategorii, aby być beneficjentem choć jednego konkursu. Wniosek: podwyższyć wymagania na uczelnię badawczą (Art. 382).	Uwaga częściowo uwzględniona.
2832	Art. 382 ust. 1	KRAUM, Pomorski Uni- wersytet Me-	Art. 11 ust. 1 wskazuje zadania uczelni, w tym „prowadzenie działalności naukowej, świadczenie usług badawczych oraz transfer technologii do gospodarki”. W związku z powyższym wnioskujemy o uwzględnienie kryteriów dostępu do Inicjatywy doskonałości	Uwaga nieuwzględniona.

		dyczny	ści, związanych z transferem technologii i komercjalizacją wyników prac B+R (przykładowo – uczelnia od co najmniej 4 lat prowadzi Centrum Transferu Technologii, w okresie ostatnich 2 lat skomercjalizowała/wdrożyła co najmniej 8 technologii).	
2833	Art. 382 ust. 2, art. 388 ust. 2	Nowoczesna	Ten art. wymaga całkowitej zmiany. Nie do przyjęcia jest klasyfikowanie uczelni na podstawie planów. Realizacja planów nie jest nigdy przewidywalna, a tym bardziej nie może być gwarantowana. Punkt ten będzie sprowadzał się do ostrej konkurencji między sowicie wynagradzanymi firmami wyspecjalizowanymi w pisaniu aplikacji o fundusze. Wynik konkursu należy oprzeć wyłącznie na wyniku oceny uczelni za poprzedni okres. Odstęp konkursów co 6 lat jest zdecydowanie za długi. Powinno to być 2 albo 3 lata. Świat nie będzie na nas przez 6 lat czekał.	Uwaga nieuwzględniona.
2834	Art. 382 ust. 4	Osoba fizyczna 61	Proponuję rozszerzyć zapisy o kryterium mobilności i zatrudnienia osób z innych uczelni. Brak mobilności i „chów wsobny” (inbreeding) naukowców zostały podkreślone w raporcie prof. Wincklera, jako jedne z największych problemów polskiej nauki.	Uwaga wyjaśniona. Szczegółowe kryteria oceny wniosków zawarte będą w komunikacie o konkursie.
2835	Art. 382 ust. 4	Obywatele Nauki	Zapisane w ustawie narzędzie pod nazwą „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza” powinno służyć nie tylko wyłanianiu najlepszych ośrodków naukowych, ale również być narzędziem wspierania dobrych praktyk w innych obszarach działalności uczelni. Postuluje się zatem by w ust. 4 do kryteriów oceny wniosków dodać również: „5) stosowanie w uczelni działań projakościowych, w tym standardów procedur rekrutacyjnych oraz przestrzeganie ministerialnego kodeksu dobrych praktyk i Europejskiej Karty Naukowca”.	Uwaga nieuwzględniona.
2836	Art. 382 ust 4 pkt 4 oraz art. 388 ust. 4 pkt 4	Wspólnota akademicka SWPS Uniwersytetu Humanistyczno-społecznego	„Przy ocenie wniosku uwzględnia się: (...) 4) potencjał uczelni.”. W postępowaniach konkursowych, których dotyczą wymienione przepisy, potencjał naukowy wydaje się być bez znaczenia i stawiać może duże uczelnie w korzystniejszym położeniu. Wniosujemy o wykreślenie art. 382 ust. 4 pkt 4 oraz art. 388 ust. 4 pkt 4.	Uwaga nieuwzględniona.
2837	Art. 382 ust. 5	Uniwersytet w Białymstoku, Osoba fizyczna 20	Sama deklaracja, że w ewentualnym konkursie jako oceniający byłoby zaproszeni eksperci zagraniczni budzi zastrzeżenia. Czy kierowaliby się oni interesem Polski? Obowiązkiem każdego obywatela jest kierowanie się interesem swojego kraju. Czy cele ich kraju byłyby zbieżne z interesem Polski? Nie znaczy, że nie należy liczyć się z głosem zagranicznych osób (jak w ogóle, każdego, kto ma w danej kwestii autorytet), ale nie koniecznie w strategicznych rozstrzygnięciach. Polska racja stanu wymaga istotnego wsparcia — właśnie ze względu na ich obecną sytuację — ośrodków akademickich Olsztyna, Białegostoku i Rzeszowa (ośrodek lubelski jest już wystarczająco mocny, aby radzić sobie samemu).	Uwaga nieuwzględniona.
2838	Art. 382 ust. 7	Obywatele	Ocena ekspercka wniosku zgłoszonego w konkursie może służyć nie tylko wyłonieniu	Uwaga wyjaśniona.

		Nauki	najlepszych zgłoszeń, lecz również podniesieniu ich jakości w przyszłości. Postuluje się zatem dodanie do ustępu: „7a. Raporty i rekomendacje, o których mowa w tym ustępie, stanowią informację publiczną i są publikowane przez Ministra”.	Kwestie dostępu do informacji publicznej w tym zakresie regulują odrębne przepisy.
2839	Art. 383 ust. 1	Obywatele Nauki	Aktualny zapis może tworzyć sprzeczność prawną, gdyż podpisanie umowy z uczelniami, których wnioski oceniono pozytywnie, może być sprzeczne z ograniczeniem ich liczby do 10. Minister w decyzji powinien kierować się rekomendacjami zespołu ekspertów. Proponuje się zatem nadanie brzmienia: „1. Minister zawiera umowę z uczelniami, których wnioski został oceniony pozytywnie, zgodnie z rankingiem zaproponowanym przez zespół ekspertów”.	Uwaga uwzględniona.
2840	Art. 383 ust. 2 pkt 3	Osoba fizyczna 61	Proponuję dodać kary finansowe za rażące niedotrzymanie warunków umowy i realizacji planu. To dodatkowo zmotywuje uczelnie do zmian i unowocześnienia.	Uwaga nieuwzględniona.
2841	Art. 386 ust. 3	Komitet Polityki Naukowej	„Finansowanie w okresie kolejnych 6 lat może otrzymać <u>nie więcej niż 5 uczelni</u> , które uzyskały pozytywny wynik końcowej ewaluacji oraz pozytywny wynik oceny planu”. Podkreślone wyrażenie proponuje się zastąpić przez: „nie więcej niż połowa”. Według obecnych przepisów w kolejnym okresie konkursowym pojawia się szansa dla uczelni, które nie znalazły się w gronie zwycięzców pierwszego konkursu. Szansa ta może być jednak iluzoryczna, jeśli w konkursie nr 2 żadna uczelnia nie zostanie zakwalifikowana do owych nie więcej niż 10 (0 to nie więcej niż 10), a w konkursie nr 3 zwycięskie okażą się uczelnie, którym przedłużono status badawczych na kolejne 6 lat. Bez proponowanej korekty pierwszy konkurs mógłby rozstrzygnąć na zawsze o szczycie hierarchii polskich uczelni, które otrzymają dodatkowe finansowanie. Uwzględnienie zaproponowanych zmian spowoduje, że system nie zostanie zamrożony i będzie autentycznie konkurencyjny.	Uwaga nieuwzględniona.
2842	Art. 387	Osoba fizyczna 116	Zniesienie podstawowych jednostek organizacyjnych zdaje się być największym wyzwaniem dla uczelni, które – zgodnie z przepisami obowiązującymi od zmiany systemowej w Polsce funkcjonowały w coraz bardziej „obwarowanym prawnie” systemie wydziałowym. Jednocześnie należy zastanowić się czy projektowana „Regionalna inicjatywa doskonałości”, którą bez wątpienia ocenić należy pozytywnie, jest instrumentem wystarczającym (i właściwie skonstruowanym – wg projektu zgodnie z art. 387 w oparciu o podejście do dyscyplin, a nie np. wyodrębnionych zespołów w tym zespołów interdyscyplinarnych).	Uwaga częściowo uwzględniona.
2843	Art. 387	Komitet Językoznawstwa PAN	Projekt ustawy nie otwiera przed instytutami PAN możliwości uczestniczenia w Regionalnych Inicjatywach Doskonałości. Niepokoi też brak w projekcie ustawy możliwości tworzenia konsorcjów pomiędzy najlepszymi jednostkami naukowymi PAN a uczelniami lub ich wydziałami. Powstałaby wówczas możliwość wsparcia finansowego uczestników takiego konsorcjum, a naukowcy, biorący udział w pracach konsorcjum, mieliby możli-	Uwaga wyjaśniona. Instytuty naukowe PAN mogą brać udział w konkursach jako jednostki uczestniczące federacji.

			wość podawania afiliacji obu jednostek oraz pozyskiwania punktów dla obu jednostek.	
2844	Art. 387 ust. 3	Obywatele Nauki	Popierając pomysł wprowadzenia mechanizmu wspierania wyróżniających się ośrodków w ramach „Regionalnej inicjatywy doskonałości” zwraca się uwagę na znikomy budżet, o który ubiegać się mają takie uczelnie. Skala wzrostu 2-6% budżetu może poprawić funkcjonowanie uczelni, ale z pewnością nie pozwoli na jej jakościową zmianę. Postuluje się brzmienie: „3. Uczelnia będąca laureatem konkursu w dyscyplinie otrzymuje zwiększenie dotacji ze środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 1 i 2, w wysokości 3% dotacji z tych środków przyznanej w roku poprzedzającym rok zawarcia umowy, o której mowa w art. 389 ust. 1. W przypadku, gdy uczelnia jest laureatem konkursu w więcej niż 3 dyscyplinach, zwiększenie nie może łącznie przekroczyć 9%”.	Uwaga nieuwzględniona.
2845	Art. 387 ust. 3	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu	Proponuje się nadanie nowego brzmienia ustępowi, tj. „Uczelnia będąca laureatem konkursu w dyscyplinie otrzymuje w danym roku środki finansowe w wysokości nie większej niż 2% dotacji ze środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 1 i 2 przyznanej w roku poprzedzającym rok zawarcia umowy, o której mowa w art. 389 ust. 1. W przypadku, gdy uczelnia jest laureatem konkursu w więcej niż 3 dyscyplinach, zwiększenie nie może łącznie przekroczyć 6% ww. dotacji.	Uwaga uwzględniona.
2846	Art. 388 ust. 1	KRAUM, Pomorski Uniwersytet Medyczny	Punkt 3) wyklucza możliwość udziału w konkursie jednostek, które spełniają kryteria udziału w lecz nie otrzymały dofinansowania w ramach konkursu „Inicjatywa doskonałości - uczelnia badawcza”. Art. 11 ust. 1 wskazuje zadania uczelni, w tym „prowadzenie działalności naukowej, świadczenie usług badawczych oraz transfer technologii do gospodarki”. W związku z powyższym wnioskujemy uwzględnienie kryteriów dostępu do Inicjatywy doskonałości, związanych z transferem technologii i komercjalizacją wyników prac B+R (przykładowo – uczelnia od co najmniej 2 lat prowadzi Centrum Transferu Technologii, w okresie ostatnich 2 lat skomercjalizowała/wdrożyła co najmniej 4 technologie).	Uwaga nieuwzględniona.
2847	Art. 388 ust. 1	Komitety Polityki Naukowej	Proponuje się następujące zmiany: 1. Do konkursu „Regionalna inicjatywa doskonałości – <u>kierunek badawczy</u>” może przystąpić uczelnia akademicka, która: 1) posiada kategorię naukową A+ albo A w dyscyplinie określonej w ogłoszeniu o konkursie; 2) prowadzi szkołę doktorską; 3) nie spełnia warunków udziału w konkursie <u>jest aktualnym beneficjentem konkursu</u> „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza”, o których mowa w art. 382 ust. 1.	Uwaga wyjaśniona. Uczelnia, która spełniała warunki i przystąpiła do programu „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza”, a z którą minister nie zawarł umowy, otrzyma dodatkowe środki finansowe w wysokości 2% subwencji przyznanej w roku poprze-

			Konkurs „Regionalna inicjatywa doskonałości” wyklucza z możliwości startu zbyt szeroką grupę uczelni. Art. 388 ust. 1 pkt 3 nie daje takiej możliwości uczelniom, które spełniają warunki konkursu „Inicjatywa doskonałości – uczelnie badawcze”, ale tego konkursu nie wygrały. Oznacza to, że może powstać grupa dobrych uczelni, które nie uzyskają statusu uczelni badawczej i równocześnie nie mają prawa startować w „regionalnej inicjatywie doskonałości”.	dzającym konkurs.
2848	Art. 388 ust. 1	Instytut Sławi- styki PAN, Instytut Roz- woju Wsi i Rolnictwa PAN oraz Instytut Badań Literac- kich PAN	Propozycja do rozważenia – dopuszczenie instytutów naukowych PAN do projakościo- wych konkursów o charakterze regionalnym.	Uwaga wyjaśniona. Instytuty naukowe PAN mogą brać udział w konkursach jako jednostki uczestniczące federacji.
2849	Art. 388 ust. 1 pkt 3	Zespół Rektor- ski Uniwersyte- tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Sam fakt niespełniania warunków udziału w konkursie „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza”, o których mowa w art. 328 ust. 1, nie może automatycznie pozba- wiać możliwości aplikowania w konkursie „Regionalna inicjatywa doskonałości”. Do- piero status beneficjenta konkursu „Inicjatywa doskonałości – uczelnia badawcza” mógłby ewentualnie stanowić taką podstawę.	Uwaga nieuwzględniona.
2850	Art. 388 ust. 4	Obywatele Nauki	Analogicznie do art. 382 ust. 4 sądzimy, że wśród kryteriów wyboru wniosków w pro- gramie „Regionalna inicjatywa doskonałości” również należy premiować dobre praktyki. Postuluje się dodanie: „5) stosowanie w uczelni działań projakościowych, w tym standardów procedur rekruta- cyjnych oraz przestrzeganie ministerialnego kodeksu dobrych praktyk i/lub Europejskiej Karty Naukowca”.	Uwaga wyjaśniona. Szczegółowe kryteria oceny wnio- sków zawarte będą w komunikacie o konkursie.
2851	Art. 389 ust. 1	Obywatele Nauki	Analogicznie do art. 383 ust. 1, postuluje się nadanie brzmienia: „1. Minister zawiera umowę z uczelniami, których wnioski został oceniony pozytywnie, zgodnie z rankingiem zaproponowanym przez zespół ekspertów.”.	Uwaga uwzględniona.
2852	Art. 392 pkt 2 i 4	Konfederacja Lewiatan	Art. 392 ust. 2 i 4: z przepisów tych wynika, iż podział środków na utrzymanie potencja- łu badawczego będzie mógł być dokonywany według dwóch różnych algorytmów - jed- nego dla uczelni publicznych nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i drugiego – dla pozostałych podmiotów. Nie wskazano przy tym żadnych wytycznych co do sposobu różnicowania tych dwóch algorytmów.	Uwaga nieuwzględniona.
2853	Art. 392 pkt 4	Rada Towa- rzystw Nauko- wych PAN	Proponuje się nadanie brzmienia: „4) sposób i tryb podziału środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 2, dla uczelni niepublicznych, instytutów PAN, instytutów badawczych, międzynarodowych instytutów, PAU oraz towarzystw naukowych, a także zwiększenia, o którym mowa w art. 362 ust. 8, mając na uwadze rodzaj i znaczenie pod-	Uwaga nieuwzględniona.

			miotu, któremu środki te mają być przyznane, dla realizacji polityki naukowej państwa, wysokość środków zaplanowanych z budżecie na ten cel, a także konieczność racjonalnego gospodarowania środkami publicznymi;”.	
2854	Art. 393 ust. 1 pkt. 1	Polska Komisja Akredytacyjna	Po wyrazach: „ekspertów uczestniczących w pracach PKA” proponuje się dodać wyrazy: „oraz innym osobom uczestniczącym w ocenie programowej i kompleksowej”, co umożliwi wypłacanie wynagrodzenia i zwrot kosztów podróży innym osobom uczestniczącym w pracach zespołów oceniających.	Uwaga nieuwzględniona.
2855	Art. 393 ust. 2	Polska Komisja Akredytacyjna	Proponuje się skreślić wyraz „zamiejscowym”.	Uwaga uwzględniona.
2856	Art. 394	Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	Art. 394 w żaden sposób nie znajduje swojego odzwierciedlenia w przepisie art. 360 który to enumeratywnie wymienia katalog środków które mogą zostać przeznaczone na szkolnictwo wyższe i naukę. Może to w przyszłości powodować spory interpretacyjne.	Uwaga nieuwzględniona.
2857	Art. 394	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	Propozycja zmiany: 1. Minister może zlecić uczelni, instytutowi PAN, instytutowi badawczemu lub międzynarodowemu instytutowi wykonanie określonego zadania w zakresie ich działalności statutowej, zapewniając odpowiednie środki na jego realizację. 2. Minister może zlecić uczelni wojskowej, uczelni służb państwowych, uczelni artystycznej, uczelni medycznej, uczelni morskiej lub instytutowi badawczemu wykonanie zadania w zakresie ich działalności statutowej, po zasięgnięciu opinii właściwego ministra nadzorującego uczelnię lub instytut oraz po zasięgnięciu opinii senatu uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
2858	Art. 394 ust. 1	PAN (KRASP)	Przepis ten przewiduje możliwość zlecenia przez ministra uczelni/ instytutowi PAN wykonanie określonego zadania w zakresie działalności statutowej, pod warunkiem zapewnienia środków na realizację zadania. Przepis ten jest bardzo ogólnikowy. Oznacza, że minister może narzucić wykonanie dowolnego zadania byleby mieściło się ono w zakresie działalności statutowej jednostki. Zważywszy, że działalność ta jest na ogół określona ogólnie (np. prowadzenie badań naukowych i prac rozwojowych w dziedzinie; kształcenie studentów w dziedzinie ...), zakres tych zadań może być nieograniczony. Minister nie musi przy tym uwzględniać innych potrzeb i priorytetów jednostki. Nie jest także określony żaden algorytm „zapewnienia środków na realizację zadania”. Ustawa nie wskazuje też żadnych środków ochrony prawnej, które przysługują uczelni/instytutowi w takim wypadku.	Uwaga nieuwzględniona.
2859	Art. 394 ust. 2	Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie	Natomiast art. 394 ust. 2 stanowi iż Minister może zlecić uczelni wojskowej, uczelni służb państwowych, uczelni artystycznej, uczelni medycznej, uczelni morskiej lub instytutowi badawczemu wykonanie zadania w zakresie ich działalności statutowej, po zasięgnięciu opinii właściwego ministra nadzorującego uczelnię lub instytut. Wyraźnie więc	Uwaga uwzględniona.

		wie	widać, iż w tym przepisie, w przeciwieństwie do ww. ust. 1, brak jest zapewnienia, iż m.in. uczelnie artystyczne, w przypadku otrzymania zlecenia realizacji jakiegoś zadania, otrzymają na ten cel konieczne środki do jego realizacji. Brak jest uzasadnienia dla takiego rozróżnienia i ww. ust. 2 również powinien zawierać zapis o konieczności zapewnienia odpowiednich środków.	
2860	Art. 397	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Proponujemy usunięcie obowiązku gromadzenia środków finansowych przyznanych w formie dotacji na odrębnym rachunku bankowym. Taki nakaz usztywni zamiast uelastyczyć wewnętrzną dystrybucję pieniędzy w uczelni- co deklaruje projekt ustawy. Istnieje duże prawdopodobieństwo, że w ślad za tym rozporządzenie wykonawcze wymusi w dalszym ciągu prowadzenie wyodrębnionej ewidencji dla dotacji i środków własnych.	Uwaga nieuwzględniona.
2861	Art. 397	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Ko- pernika w To- runiu	Proponuje się usunięcie tego zapisu z ustawy, ponieważ usztywnia przepływ pieniędzy w uczelni, stanowi problem w zakresie prowadzenia wyodrębnionej ewidencji dla dotacji i środków własnych.	Uwaga nieuwzględniona.
2862	Art. 398	Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów	Na podstawie art. 398 ust. 1 projektu ustawy, działalność uczelni (publicznych i niepublicznych), o której mowa w art. 11 projektu ustawy, uczelni federacyjnej, o której mowa w art. 36 ust. 2 i 3 projektu ustawy oraz związku uczelni, o której mowa w art. 39 ust. 2 podlega zwolnieniu z podatku dochodowego, podatku od towarów i usług, podatku od nieruchomości, podatku rolnego, podatku leśnego i podatku od czynności cywilnoprawnych. Ponadto z art. 398 ust. 2 projektu ustawy wynika, iż uczelnie (publiczne i niepubliczne), uczelnie federacyjne oraz związki uczelni są zwolnione z opłaty z tytułu użytkowania wieczystego. W tym kontekście należy zauważyć, iż przedmiotowe zwolnienia mogą również dotyczyć działalności gospodarczej prowadzonej przez ww. podmioty. W szczególności należy zauważyć, iż działalność dydaktyczna uczelni niepublicznych – co do zasady stanowi działalność gospodarczą w rozumieniu przepisów o pomocy publicznej. Także niektóre rodzaje działalności dydaktycznej uczelni publicznych (np. studia podyplomowe, kursy oraz szkolenia) uznaje się za działalność gospodarczą. Podobnie w przypadku działalności badawczej, która w konkretnych sytuacjach, może być związana z prowadzeniem działalności gospodarczej (np. badania na zlecenie, usługi badawcze świadczone przedsiębiorstwom). W związku z tym, że katalog zadań określonych w art. 11 ust. 1 projektu ustawy zawiera w sobie działalności o charakterze gospodarczym,	Uwaga nieuwzględniona.

			zwolnienia, o których w art. 398 projektu ustawy mogą stanowić pomoc publiczną. W tym kontekście, w celu uniknięcia stosowania przepisów o pomocy publicznej, proponuje się doprecyzować, iż zwolnienia te będą dotyczyły jedynie działalności niegospodarczej ww. jednostek.	
2863	Art. 398 ust. 1 i art. 413	Uniwersytet Zielonogórski	Proponuje się zmianę w art. 398 ust. 1 w brzmieniu: „Działalność uczelni, o której mowa w art. 11 oraz w art. 157, działalność uczelni federacyjnej, o której mowa w art. 36 ust. 2 i 3, a także działalność związku uczelni, o której mowa w art. 39 ust. 2, podlega zwolnieniu z podatku dochodowego, podatku od towarów i usług, podatku od nieruchomości, podatku rolnego, podatku leśnego i podatku od czynności cywilnoprawnych, na zasadach określonych w odrębnych ustawach”. Proponuje się ponadto zmianę w art. 413 w brzmieniu: „Prowadzenie przez: 1) uczelnię działalności, o której mowa w art. 77 oraz w art. 157, sportowej, rehabilitacyjnej lub diagnostycznej, 2) uczelnię federacyjną działalności, o której mowa w art. 36 ust. 2 i 3, 3) związek uczelni działalności, o której mowa w art. 39 ust. 2 - nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1829, 1948, 1997 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 460 i 819). Uczelnia publiczna korzysta ze zwolnienia od podatku od nieruchomości na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1785) w odniesieniu do budynków stanowiących własność uczelni publicznej, które są wykorzystywane przez pracowników i/lub studentów uczelni do prowadzenia działalności badawczej i/lub naukowej, o której mowa w art. 398 projektu. Zgodnie z art. 7 ust. 2 pkt 1 u.p.o.1 zwolnienie od podatku od nieruchomości przewidziane dla uczelni nie dotyczy przedmiotów opodatkowania zajętych na działalność gospodarczą. Zgodnie z art. 157 projektu ustawy uczelnia w celu komercjalizacji pośredniej, może utworzyć wyłącznie jednoosobową spółkę kapitałową, zwaną „spółką celową”. Z chwilą powołania przez uczelnię spółki celowej ma ona za zadanie prowadzenie na zlecenie uczelni działalność w zakresie działalności badawczej i/lub naukowej. W tym celu uczelnia oraz uczelnia federacyjna mogą powierzyć na podstawie odpłatnej, bądź nieodpłatnej umowy mi.in. zarządzenia infrastrukturą badawczą stanowiącą własność uczelni. Może także powstać konieczność i ma to niejednokrotnie miejsce, że uczelnia przekazuje na podstawie tytułów prawnych, czy użytkowania, czy na podstawie zarządu	Uwaga nieuwzględniona.

		spółce wraz z infrastrukturą badawczą nieruchomości, które aby w/w cele zrealizować muszą pozostawać łącznie w dysponowaniu przez spółkę, która wynajmuje je podmiotom zewnętrznym. Działalność o której mowa w art. 398 projektu ustawy, w tym mająca cechy komercjalizacji wyników badań naukowych, niezależnie od tego czy jest prowadzona za pośrednictwem uczelnianej spółki celowej, wykonywana w budynkach zarządzanych przez spółkę, stanowi typową działalność uczelni i stosownie do art. 413 projektu ustawy o szkolnictwie wyższym, a więc nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Działalność spółki celowej powinna zatem podlegać zwolnieniu od podatku od nieruchomości. Spółka celowa jest powołana przez uczelnię w celu m.in. prowadzenia działalności badawczo-rozwojowej, które mieści się w działalności o której mowa w art. 398 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Przepis art. 398 i 413 projektu ustawy w proponowanym brzmieniu oznacza, że uczelnia tworząc spółkę celową (zgodnie z art. 157) z chwilą przekazania spółce nieruchomości czy w użyczenie, czy zarządzanie utraci prawo do korzystania ze wskazanego powyżej zwolnienia z podatku od nieruchomości. Obowiązek zapłaty podatku od nieruchomości spowoduje znaczny wzrost kosztów działalności uczelni. Ponadto zgodnie z art. 157 projektu ustawy na pokrycie kapitału zakładowego spółki celowej uczelnia może wnieść w całości albo w części wkład niepieniężny. Uczelnia często w pierwszych latach funkcjonowania spółki celowej będzie zmuszona dokapitalizować spółkę. Wnoszenie środków na pokrycie zwiększenia kapitału zakładowego może (obecnie są różne interpretacje) podlegać obowiązkowi opodatkowania spółki podatkiem dochodowym od osób prawnych. Ewentualny obowiązek uiszczenia podatku dochodowego od osób prawnych spowoduje wzrost kosztów działalności spółki celowej, a co za tym idzie - uczelni. Wprowadzenie proponowanej zmiany do art. 398 i art. 413 projektu ustawy spowoduje, że władze uczelni będą mogły w sposób znacznie bardziej bezpieczny finansowo podejmowanie decyzję zmierzające do powołania spółek celowych jako formy prawnej prowadzenia komercjalizacji. Do powoływania spółek celowych zachęca przecież druga ustawa o innowacyjności przyjęta przez Sejm. Założeniem tejże ustawy jest wprowadzenie zmian w obszarze nauki i szkolnictwa wyższego poprzez: - zwiększenie zakresu działania spółek celowych tworzonych przez uczelnie i instytuty naukowe Polskiej Akademii Nauk (PAN) o działalność gospodarczą, - umożliwienie tworzenia przez uczelnie i instytuty naukowe PAN spółek do zarządzania infrastrukturą badawczą. Wzrost kosztów wynikających z obowiązków podatkowych może stanowić istotny pro-	
--	--	--	--

			blem nawet dla uczelni będących w dobrej sytuacji finansowej. W zakresie podatku dochodowego od osób prawnych należałoby dokonać zmiany w ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1888), poprzez dodanie w art. 6 ustawy wyrażen w brzmieniu: „publiczne szkoły wyższe” lub „szkoły wyższe”.	
2864	Art. 399 ust. 1–4	Polska Izba Biegłych Rewidentów	Proponuje się dodać, że przekazaniu do ministra podlegają również sprawozdania finansowe uczelni (publicznych, federacyjnych i niepublicznych) – po ich zbadaniu przez firmę audytorską. Wprawdzie aktualnie uczelnie publiczne przekazują właściwemu ministrowi sprawozdania finansowe (wraz ze sprawozdaniem z badania sporządzonym przez biegłego rewidenta), jednakże nie wynika to wprost z przepisów ustawy o rachunkowości, ale ze statutów itp. Obowiązek ten powinien być jednak zapisany w ustawie.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2865	Art. 399 ust. 2	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Uczelnia publiczna oraz uczelnia federacyjna przekazuje ministrowi, za pośrednictwem Systemu POL-on, w terminie do dnia 30 czerwca: 1) plan rzeczowo-finansowy na bieżący rok obrotowy; 2) sprawozdanie z wykonania planu rzeczowo-finansowego za poprzedni rok obrotowy. Uzasadnienie zmian: Zmiana zaproponowana w art. 399 ust. 2 wiąże się z tym, że zgodnie z ustawą o rachunkowości sprawozdanie finansowe, które jest podstawą do sporządzenia planu rzeczowo - finansowego, zatwierdzone jest do dnia 30 czerwca roku następnego.	Uwaga nieuwzględniona.
2866	Art. 399 ust. 2	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Termin do 31 maja może okazać się za krótki. Często do końca maja trwają jeszcze badania bilansu. Proponuje się pozostawić termin 30 czerwca.	Uwaga nieuwzględniona.
2867	Art. 399 ust. 2	Osoba fizyczna 116	Zgodnie z zapisem art. 399 ust. 2 uczelnia publiczna oraz uczelnia federacyjna przekazuje ministrowi, za pośrednictwem Systemu POL-on, w terminie do dnia 31maja: 1) plan rzeczowo-finansowy na bieżący rok obrotowy oraz 2) sprawozdanie z wykonania planu rzeczowo-finansowego za poprzedni rok obrotowy. Aktualnie obowiązujące przepisy wymagają złożenia tych dokumentów do końca czerwca. Proponujemy utrzymanie dotychczasowych terminów. W przypadku planu uzasadnieniem jest brak w nowych przepisach gwarancji przyspieszenia terminu otrzymania informacji na temat przyznanej w danym roku uczelni dotacji. Terminy dostarczania dotacji stosowane dotychczas praktycznie uniemożliwiają uczelniom dostarczenie planu w terminie 31 maja. W przypadku sprawozdania finansowego, zgodnie z ustawą o rachunkowości termin jego zatwierdzenia przez senat uczelni upływa z końcem czerwca. Żądanie jego przekazania miesiąc	Uwaga nieuwzględniona.

			wcześniej do Ministerstwa jest nieuzasadnione.	
2868	Art. 399 ust. 5	Polska Izba Biegłych Rezydentów	W projekcie przyjęto, że rokiem obrotowym w uczelni jest rok kalendarzowy. Proponuje się rozważenie przyjęcia, że rok obrotowy jest zgodny z rokiem akademickim. Takie rozwiązanie sprzyjałoby rachunkowi ekonomicznemu uczelni.	Uwaga nieuwzględniona.
2869	Art. 400	Konferencja Rektorów Publicznych szkół Zawodowych	Postuluje się wprowadzenie możliwości tworzenia przez uczelnię funduszu remontowego. W obecnym stanie prawnym funkcjonuje zamknięty katalog możliwości tworzenia funduszy uczelni (zasadniczy, rozwoju uczelni, pomocy materialnej, zakładowy fundusz świadczeń socjalnych, własny fundusz stypendialny). Uczelnia publiczna nie może stworzyć własnego funduszu remontowego. Taki stan rzeczy utrudnia prowadzenie racjonalnej gospodarki nieruchomościami uczelni. Proponuje się rozważenie pomysłu wprowadzenia możliwości tworzenia przez uczelnię funduszu remontowego tworzonego w oparciu o zysk netto osiągnięty przez uczelnię.	Uwaga nieuwzględniona.
2870	Art. 400 ust. 3	Osoba fizyczna 65	„Zysk netto uczelni publicznej...” jest sprzeczne z art. 9 ust. 4. „4. Uczelnia nie działa w celu osiągnięcia zysku.”	Uwaga uwzględniona.
2871	Art. 401	Polska Izba Biegłych Rezydentów	Ze względu na charakter, wykorzystywanych środków publicznych oraz środków pochodzących z wpłat osób fizycznych – studentów, proponuje się przyjąć, że badaniu przez firmę audytorską podlega również sprawozdanie finansowe uczelni federacyjnej (wariant: w przypadku, gdy co najmniej jedna z jednostek/uczelni – tworzących uczelnię federacyjną podlega obowiązkowemu badaniu sprawozdania finansowego) i uczelni niepublicznej.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2872	Art. 401	Stowarzyszenie Audytorów Wewnętrznych Szkół Wyższych	Proponujemy poniższe brzmienie art. 401: Art. 401. Roczne sprawozdanie finansowe uczelni publicznej podlega obowiązkowemu audytowi . Sformułowania z rzeczownikiem „firma”, ze względu na to, że słowo firma nie jest synonimem rzeczowników usługodawca (o czy mowa w ustawie o <i>finansach publicznych</i>), wykonawca (ustawa <i>Prawo zamówień publicznych</i>) lub przedsiębiorca (Kodeks cywilny) mogą być odbierane jako potoczyzm. W języku potocznym słowo <i>firma</i> utożsamiane jest z przedsiębiorstwem lub zakładem pracy. Z prawnego punktu widzenia takie utożsamienie jest błędne, ze względu na to, że: Art. 43 ¹ Kc” Przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową. Art. 43 ² Kc § 1. Przedsiębiorca działa pod firmą. Art. 43 ⁴ . [Firma osoby fizycznej] Firmą osoby fizycznej jest jej imię i nazwisko . Nie wyklucza to włączenia do firmy pseudonimu lub określeń wskazujących na przedmiot działalności przedsiębiorcy, miejsce jej prowadzenia oraz innych określeń dowolnie obranych.	Uwaga nieuwzględniona.

			Art. 43⁵ Kc [Firma osoby prawnej] § 1. Firmą osoby prawnej jest jej nazwa. § 2. Firma zawiera określenie formy prawnej osoby prawnej, które może być podane w skrócie, a ponadto może wskazywać na przedmiot działalności, siedzibę tej osoby oraz inne określenia dowolnie obrane. § 3. Firma osoby prawnej może zawierać nazwisko lub pseudonim osoby fizycznej, jeżeli służy to ukazaniu związków tej osoby z powstaniem lub działalnością przedsiębiorcy.	
2873	Art. 402	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Koszty zakupu oraz wytworzenia aparatury naukowo-badawczej oraz infrastruktury informatycznej o wartości nieprzekraczającej 500 000 złotych, zaliczanej do środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2016 r. poz. 1047 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 61, 245, 791 i 1089), mogą być wliczane <u>jednorazowo do kosztów zadań realizowanych w ramach działalności naukowej finansowanych ze środków, o których mowa w art. 360 pkt 2 lit. a, pkt 3, 6, 8, 10, 12 i 13</u> Uzasadnienie zmian: Propozycja zmiany w tym artykule ma zasadnicze znaczenie z uwagi na specyfikę realizacji i komercjalizacji badań, ich rozwój, specyfikę rozliczania projektów, raportowania wydatków kwalifikowanych, pozyskiwanych w ramach działalności naukowej wskazanej w artykule 4 projektu ustawy.	Uwaga nieuwzględniona.
2874	Art. 402 ust.4	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	4. Koszty zakupu oraz wytworzenia aparatury naukowo-badawczej <i>i dydaktycznej</i> oraz infrastruktury informatycznej o wartości nieprzekraczającej 500 000 złotych, zaliczanej do środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2016 r. poz. 1047 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 61, 245, 791 i 1089), mogą być wliczane do kosztów realizacji zadań finansowanych ze środków, o których mowa w art. 360 <i>pkt 1 lit. a i b</i>, pkt 2 lit. a, pkt 3, 6, 8, 10, 12 i 13. Uzasadnienie: Propozycja wprowadzenia zapisu dotyczącego aparatury zaliczanej do kosztów działalności badawczej oraz dydaktycznej (o wartości do 500 tys. zł). W działalności dydaktycznej chodzi wyłącznie o urządzenia mające charakter wysoce specjalistyczny, pomiarowy, laboratoryjny o wysokich parametrach technicznych wykorzystywane do realizacji zadań dydaktycznych. Takie rozwiązanie uelastyczyłoby dotację podmiotową w zakresie kosztów dydaktyki a nie tylko nauki. Obecnie brak jest obowiązującej definicji „aparatury” (z wyjątkiem podanej w wytycznych GUS dla PNT-01/s). Z podmiotowej dotacji na dydaktykę nie można finansować zakupów inwestycyjnych, brak jest wobec tego źródła dla pokrycia zakupów inwestycyjnych z wyjątkiem dotacji celowej. W chwili obecnej i projektowanej w nowej ustawie uczelnie udają, że nie używają sprzętu jak	Uwaga nieuwzględniona.

			choćby infrastruktura informatyczna do działalności dydaktycznej, ponieważ może być kupowany wyłącznie z dotacji i innych środków na naukę.	
2875	Art. 404	Polska Izba Biegłych Rewidentów	Budzi wątpliwości limitowanie uczelniom niepublicznym środków finansowych na świadczenia, o których mowa w art. 92 ust. 1 pkt 1–4, skoro nie ustala się takich limitów dla uczelni publicznych, a dodatkowo – w art. 405 określono tryb podziału tych środków.	Uwaga nieuwzględniona.
2876	Art. 404	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Uczelnia niepubliczna może przeznaczyć w danym roku budżetowym nie więcej niż 0,2% przyznanych środków finansowych, o których mowa w art. 360 pkt 4, na pokrywanie kosztów realizacji zadań związanych z przyznawaniem i wypłacaniem świadczeń, o których mowa w art. 92 ust. 1 pkt 1–4 Uzasadnienie zmian: Zaproponowana zmiana wynika z tego, że każda uczelnia, nie tylko uczelnia niepubliczna, ponosi koszty obsługi funduszu.	Uwaga nieuwzględniona.
2877	Art. 405 ust. 3	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu	Proponuje się przeznaczanie na stypendia rektora nie więcej niż 50% środków wydatkowanych łącznie na te stypendia, stypendia socjalne i zapomogi. Proporcja ta zabezpieczy na odpowiednim poziomie potrzeby studentów będących w trudnej sytuacji materialnej. Priorytetem systemu pomocy materialnej powinna być trudna sytuacja materialna.	Uwaga nieuwzględniona.
2878	Art. 406	Komisja ds. Wyrównywania Szans Edukacyjnych przy KRASP (KRASP)	W nowej ustawie, zgodnie z głosami środowiska, pozostawiono dotację na wsparcie edukacji studentów z niepełnosprawnościami. Jednakże skoro intencją ustawodawcy jest zwiększenie autonomii uczelni, to zaproponowane rozwiązanie, czyli utworzenie funduszu z kontem bankowym i koniecznością zwracania niewykorzystanych pieniędzy przez uczelnie publiczne, będzie skutkować ograniczeniem potrzebnej w tym zakresie swobody działania. Rozumiejąc, że za tymi rozwiązaniami kryje się słuszna intencja ograniczenia zjawiska marnotrawienia środków publicznych, zamiast proponowanych rozwiązań, mając przy tym wieloletnie doświadczenie (dotacja uczelniom publicznym jest przekazywana od 2007 r.) proponuje się: - Pozostawienie dotychczasowego sposobu przekazywania dotacji na konto uczelni przy jednoczesnym zobowiązaniu uczelni publicznych do składania corocznego sprawozdania finansowego, obrazującego wydatkowanie pieniędzy, podobnie jak czynią to uczelnie niepubliczne. - Przyjęcie rozwiązania, że uczelnie publiczne są zobowiązane zwrócić jedynie kwotę	Uwaga częściowo uwzględniona.

			powyższej 30% niewykorzystanej dotacji z danego roku, z jednoczesnym uznaniem możliwości wykorzystania tych 30% w kolejnych latach na zakup sprzętu lub wyposażenia, a nawet koniecznych z perspektywy potrzeb osób niepełnosprawnych inwestycji (z obowiązkiem sprawozdawania tego faktu). Takie rozwiązanie proponuje się z dwóch powodów. Po pierwsze, wsparcie osób niepełnosprawnych poprzez miękkie działania (stricte edukacyjne) traci swój sens bez wsparcia w postaci zaplecza architektoniczno-technicznego, na co nie stać wiele uczelni w aktualnej sytuacji. Po drugie, to rozwiązanie lepiej uczy gospodarności – nie grozi bowiem znanym mechanizmem wydawaniem pieniędzy na cokolwiek pod koniec roku rozliczeniowego, a co jest wielce prawdopodobne przy aktualnej propozycji. W przypadku uczelni publicznych bardziej efektywnym będzie możliwość racjonalnego gospodarowania pieniędzmi publicznymi i wydatkowanie ich na rzeczywiste potrzeby tym bardziej, że jest to inwestowanie we własność publiczną. Proponuje się, aby przedstawiciele MNiSW udzielili odpowiedzi na kilka typowych problemów: Skąd wziąć pieniądze na instalację pętli indukcyjnej czy zakup drukarki brajlowskiej? Lub: Jakie są aktualnie szanse i w jakim terminie na uzyskanie funduszy, przez każdą z potrzebujących uczelni, na wybudowanie windy w budynku o charakterze zabytkowym? Proponowany przez Ministerstwo projekt nie daje możliwości rozwiązania tych problemów, podczas kiedy propozycja środowiskowa stwarza taką możliwość. - Proponuje się też, aby dotacja dla uczelni niepublicznych była przekazywana w jednej transzy i w tym samym terminie co dla uczelni publicznych. -W ramach samoregulacji proponuje się także, aby prawo do otrzymania dotacji było uzależnione od spełnienia warunków zapisanych w środowiskowym projekcie dobrych praktyk na poziomie podstawowym. (zał. nr 1) oraz aby pozostawić dotychczasowy algorytm wyliczania dotacji do czasu ustalenia w ramach konsultacji środowiskowych lepszego.	
2879	Art. 406 i art. 407	Akademia Górniczo-Hutnicza im. Stanisława Staszica w Krakowie Pion Spraw Studenckich Biuro ds. Osób Niepełnosprawnych	Wątpliwości i obawy budzą zapisy art. 406 i 407, zwłaszcza dotyczące zwrotu niewykorzystanej części dotacji i wprowadzenia mechanizmów analogicznych do stosowania w przypadku funduszu stypendialnego. Planując wydatki trudno dokładnie je oszacować, ponieważ pojawienie się lub rezygnacja ze studiów kilku studentów z poważnymi i wymagającymi długoterminowego, kosztownego wsparcia (np. głusi) niepełnosprawnościami znacznie zmienia założenia finansowe na dany rok. Proponowane w projekcie ustawy rozwiązanie może prowadzić do dokonywania pod koniec roku nagłych, nie zawsze koniecznych wydatków, powodowanych obawą o zwrot niewykorzystanej kwoty dotacji. W myśl racjonalnej gospodarki finansowej proponujemy, aby zaoszczędzone z dotacji/funduszu środki były w kolejnych latach wydatkowane na zakup specjalistycznego sprzętu edukacyjnego stanowiącego środek trwały (np. powiększalniki tekstu i obra-	Uwaga nieuwzględniona.

			zu, drukarki brajlowskie, oprogramowanie czytające, systemy FM, pętle indukcyjne, sprzęt sportowy). Mogłyby również stanowić element partycypacji w finansowaniu inwestycji budowlanych (np. podjazdów, wind). Takie rozwiązanie pozwala efektywniej wykorzystać dostępne środki finansowe, realizując jednocześnie cel, jakim jest stwarzanie warunków osobom z niepełnosprawnościami do pełnego udziału w kształceniu.	
2880	Art. 407	Osoba fizyczna 47	Proponowane zapisy de facto zmuszają uczelnie do wydatkowania środków z funduszu pomocy materialnej oraz środków przeznaczonych na wsparcie osób niepełnosprawnych w wymiarze co najmniej 90% odpowiedniej kwoty. Proponowany mechanizm nie ma zatem nic wspólnego z racjonalną gospodarką finansową, której istotą jest podejmowanie przemyślanych działań w oparciu o realne, rozpoznane potrzeby. Jest to szczególnie istotne w odniesieniu do środków przeznaczonych na wsparcie osób niepełnosprawnych. W przeciwieństwie do innych wydatków uczelni, wydatki na wsparcie osób z niepełnosprawnościami mają charakter nieliniowy, często w wymiarze niemożliwym z góry do przewidzenia i zaplanowania. Konieczność wsparcia niektórych osób niepełnosprawnych może pojawić się nagle, w dodatku pod koniec roku kalendarzowego – gdy (zgodnie z mechanizmem proponowanym przez autorów projektu) uczelnia powinna wydać już ok. 90% przyznanej jej kwoty. Przykładem tutaj może być sytuacja, gdy w listopadzie/grudniu o pomoc proszą studenci z kosztownymi niepełnosprawnościami (niepełnosprawność w stopniu znacznym, niepełnosprawność sprzężona itd.), których niwelowanie wymaga znacznych środków. Uczelnia zmuszona do wydania do końca roku co najmniej 90% przyznanych środków może nie mieć w listopadzie i grudniu odpowiedniej kwoty do wyrównania szans dla tych osób. Jest to o tyle kłopotliwe, że do czasu ustalenia wysokości dotacji, środki finansowe będą przekazywane w transzach miesięcznych w wysokości 1/12 kwoty dotacji przekazanej w poprzednim roku budżetowym. W takiej sytuacji może się okazać, że uczelnia zmuszona do wydatkowania niemal całości dotacji z poprzedniego roku, w pierwszych miesiącach kolejnego roku będzie ograniczała wymiar i formy wsparcia dla osób niepełnosprawnych, nie mając do dyspozycji środków przeniesionych z roku poprzedniego. Możliwość „kumulowania” środków z dwóch kolejnych lat byłaby również korzystna w celu przygotowania się do dokonania większych zakupów np. do zakupu windy dla osób niepełnosprawnych, wyposażenia sal wykładowych w pętle indukcyjne, remont budynków w celu usunięcia barier architektonicznych i tym podobne inwestycje, służące wielu osobom niepełnosprawnym, a niemożliwe do sfinansowania z kwoty dotacji przekazanej w pojedynczym roku. Z uwagi na powyższe zasadna wydaje się zmiana (np. z 10% na 50%) ograniczeń w kwocie dotacji przechodzącej na rok kolejny.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2881	Art. 407	Katedra Pato-	Zmiany powinny dotyczyć zapisu:	Uwaga uwzględniona.

		logii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu	„Uregulowanie kwestii przyznawania dotacji dla uczelni w których prowadzone jest postępowanie egzekucyjne dotyczące zwrotu dotacji”. Uzasadnienie: Projektowane przepisy nie regulują sytuacji, w których uczelniom mimo prowadzonego postępowania egzekucyjnego dotyczącego zwrot dotacji przyznawane są dotacje podmiotowe. Przepisy ustawy powinny jednoznacznie uniemożliwiać przekazywanie środków budżetowych uczelniom, które nie wywiązują się z obowiązku zwrotu dotacji.	
2882	Art. 409	Polska Izba Biegłych Rewidentów	Sugeruje się rozważenie obniżenia przyjętej w projekcie w wysokości 25% dotacji rocznej sumy strat w okresie nie dłuższym niż 5 lat, obligującej do opracowania programu naprawczego. Ponadto celowym byłoby zastosowanie przepisów o programie naprawczym również do uczelni niepublicznych i federacyjnych.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2883	Art. 409	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu	Zmiany powinny dotyczyć zapisów: 1. „Projektowana ustawa nie przewiduje wydania rozporządzenia regulującego kwestie realizacji programu naprawczego” Uzasadnienie: Rozporządzenie wydane na podstawie aktualnie obowiązującej ustawy wskazywało m.in. jak należy rozumieć dzień stwierdzenia straty netto, w jakim terminie rektor przedkłada ministrowi nadzorującemu uczelnię publiczną uchwalony przez jej senat program naprawczy, czy też tryb znowelizowania uchwalonego przez uczelnię planu naprawczego. Brak takich przepisów może spowodować wątpliwości interpretacyjne co do trybu uchwalania przez uczelnię programu naprawczego. 2. „Wskazany w ust. 5 termin przekazania rocznego sprawozdania z wykonania programu naprawczego jest za wczesny (zbyt krótki)” Uzasadnienie: Biorąc pod uwagę przepisy ustawy o rachunkowości i wynikające z niej terminy sporządzania oraz zatwierdzania sprawozdań finansowych, zachodzi uzasadniona obawa o rzetelność sprawozdania z realizacji programu naprawczego sporządzanego w oparciu o dane przygotowane bezpośrednio po zakończeniu roku kalendarzowego. Aby zapewnić pełną rzetelność danych sprawozdanie z realizacji programu naprawczego powinno być składane razem z rocznym sprawozdaniem finansowym, tj. w terminie do 6 miesięcy od dnia bilansowego.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2884	Art. 409 ust. 7 pkt 2	Komitet Nauk Demograficznych PAN, Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	W przepisie tym użyto sformułowania „w zakresie decydowania o gospodarce finansowej”. Wyrażenie to nie jest zdefiniowane i jest niejednoznaczne. Ponieważ dotyczy ono zawieszenia działalności organów kolegialnych, konieczne wydaje się jego doprecyzowanie.	Uwaga nieuwzględniona.

2885	Art. 410	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	Minister będzie wprost kontrolował zgromadzone środki na koncie uczelni. Środki przyznane na wsparcia osób niepełnosprawnych – czy z tych środków będzie można zakupić środki trwałe? Jakie są zasady rozliczania tych środków? Dlaczego fundusz stypendialny, gdzie zgodnie z zapisami „wchodzą” środki pozadotacyjne musi być na koncie BGK?	Uwaga nieuwzględniona.
2886	Art. 410 ust. 1	Krajowy Związek Banków Spółdzielczych	Brak jest wyraźnego uzasadnienia dla dedykowania obsługi bankowej rachunków funduszu stypendialnego oraz funduszu wsparcia osób niepełnosprawnych dla jednego tylko banku. Uczelnie powinny mieć wybór dotyczący banku, w którym będą lokować wszelkie swoje środki, ze szczególnym uwzględnieniem dostępności placówek dla potencjalnych beneficjentów ww. funduszy.	Uwaga nieuwzględniona.
2887	Art. 410 ust. 4 i art. 454 ust. 2	Katedra Patologii i Profilaktyki Nowotworów Uniwersytet Medyczny im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu	Należy zmienić termin przekazania informacji przez BGK z 31 stycznia na 15 stycznia w celu umożliwienia przekazania styczniowej transzy dotacji uczelniom w kontekście art. 407 projektu.	Uwaga uwzględniona.
2888	Art. 411	KRAUM, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Uczelnia, instytut PAN, instytut badawczy oraz międzynarodowy instytut może utworzyć, ze środków innych niż określone w art. 360, własny fundusz na stypendia za wyniki w nauce dla studentów oraz stypendia naukowe dla pracowników i doktorantów. Uzasadnienie zmian: Proponowana zmiana w tym artykule wynika z tego, że zgodnie z art. 97.1 projektu ustawy – „Stypendium rektora może otrzymać student, który uzyskał wyróżniające wyniki w nauce, osiągnięcia naukowe lub artystyczne, lub osiągnięcia sportowe we współzawodnictwie co najmniej na poziomie krajowym” – w tym brzmieniu art. 411 nie jest spójny z art. 97.1.	Uwaga nieuwzględniona.
2889	Art. 411 ust. 2	Komitet Nauk Demograficznych PAN, Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu	Brak jest wskazania, kto ustala zasady przyznawania stypendiów. Zgodnie z domniemaniem kompetencji rektora (art. 24 ust. 1) jest to kompetencja rektora.	Uwaga nieuwzględniona.

		(KRASP)		
2890	Art. 411 ust. 3	Komitet Nauk Demograficznych PAN, Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Przepis jest sformułowany wieloznacznie. Można go rozumieć co najmniej dwojako: instytucja tworząca własny fundusz może ale nie musi wystąpić do ministra o zatwierdzenie zasad przyznawania stypendium; instytucja tworząca własny fundusz musi wystąpić do ministra o zatwierdzenie zasad przyznawania stypendium.	Uwaga uwzględniona.
2891	Art. 412	Uniwersytet Medyczny w Lublinie	Ważne, aby w akcie wykonawczym, o którym mowa w art. 412 <i>Projektu</i> były wskazane zasady rozliczania otrzymanej przez Uczelnię dotacji w oparciu o <u>szczegółową ewidencję wydatków</u> .	Uwaga nieuwzględniona.
2892	Art. 413	KRAUM, Śląski Uniwersytet Medyczny w Katowicach	Niniejszy zapis oznacza, że transfer technologii i świadczenie usług badawczych nie będzie traktowane, jako działalność gospodarcza, o ile ich realizatorem jest uczelnia lub uczelnia federacyjna. Powyższe może okazać się niezgodne z przepisami unijnymi - Załącznik I do rozporządzenia Komisji Europejskiej (WE) Nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznający niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń grupowych) (Dz.Urz.UE L.214.3 z 09.08.2008)) i sposób finansowania (sprawa C-309/99, Wouters [2002] Rec.str. 1-1577, pkt 46). Przez działalność gospodarczą należy rozumieć każdą działalność polegającą na oferowaniu towarów i usług na danym rynku (sprawa C-309/99, Wouters [2002] Rec.str. 1-1577, pkt 47).	Uwaga nieuwzględniona.
2893	Art. 414 i art. 415	Konfederacja Lewiatan	Przepisy nie zawierają odniesień do przewidywanych zasad umorzeń kredytów studenckich. Za istotną wadę proponowanej regulacji uważamy także pominięcie problematyki ewentualnych gwarancji Skarbu Państwa - bez takich gwarancji nie można liczyć na szerszy zakres programu tych kredytów.	Uwaga nieuwzględniona.
2894	Art. 416	Radcy Prawni PAN	Proponuje się rozszerzyć zakres art. 416 ust. 1 także na Polską Akademię Nauk i instytuty naukowe PAN	Uwaga nieuwzględniona.
2895	Art. 416 ust. 2	Nowoczesna	W artykule 416 ust. 2, Rada Uczelni otrzymuje kompetencję, która nie została wymieniona w artykule 19 projektu Ustawy – „ <i>Do wniosku o wyrażenie zgody dołącza się zgodę rady uczelni</i> ”. Należy to ujednolicić w przepisach (dodać odpowiedni punkt w art. 19).	Uwaga nieuwzględniona.
2896	Art. 416 ust. 2	Prokuratoria Generalna RP	W projekcie ustawy utrzymuje się dotychczasową zasadę wyrażoną w obecnie obowiązującym art. 90 ust. 4 p.o.w., iż na zasadach określonych w art. 38-41 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym dokonanie przez uczelnię publiczną czynności prawnej w zakresie rozporządzenia składnikami aktywów trwałych, w rozumieniu przepisów o rachunkowości oraz dokonanie przez uczelnię publiczną	Uwaga nieuwzględniona.

			czynności prawnej w zakresie oddania tych składników do korzystania innemu podmiotowi, na okres dłuższy niż 180 dni w roku kalendarzowym, wymaga zgody Prezesa Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, w przypadkach gdy wartość rynkowa tych składników albo wartość rynkowa przedmiotu czynności prawnej, przekracza kwotę 2 000 000 złotych. Taką samą normę wyraża art. 416 ust. 2 zd. 1 <i>projektu ustawy</i>. Różnica polega na tym, że obecnie do wniosku o wyrażenie zgody dołącza się zgodę senatu uczelni (art. 90 ust. 2 zd. 2 p.o.w.), a po wejściu w życie projektowanego art. 416 ust. 2 zd. 2 ustawy zgodę będzie wyrażać nowo powołany dodatkowy organ uczelni publicznej — rada uczelni. Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej pozytywnie ocenia tego rodzaju zmiany w sposobie gospodarowania mieniem uczelni publicznej, będącej państwową osobą prawną. Jednakże lokalizacja projektowanego art. 416 <i>ustawy</i> jest nieprawidłowa; powinien on znaleźć się w systematyce ustawy obok przepisów dotyczących gospodarowania mieniem uczelni.	
2897	Dział XII	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Powstaje pytanie o zakres nadzoru samego Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego określonego w Dziale XII projektu. Tu może dojść do sporów kompetencyjnych. Dodatkowo to przewodniczący rady ma dokonywać czynności z zakresu stosunku pracy rektora (art. 128).	Uwaga nieuwzględniona.
2898	Art. 417	KRASP	Poprawka redakcyjna o charakterze terminologicznym: <i>Art. 417. 1. W ramach nadzoru nad systemem szkolnictwa wyższego i nauki minister sprawuje nadzór nad:</i> <i>1) uczelniami, uczelniami federacyjnymi i związkami uczelni w zakresie zgodności działania z przepisami prawa, pozwoleniem na utworzenie kierunku studiów oraz prawidłowości wydatkowania środków publicznych;</i> <i>[...]</i> <i>4. Minister, w przypadku gdy:</i> <i>1) uczelnia, uczelnia federacyjna, związek uczelni lub założyciel uczelni niepublicznej narusza przepisy prawa lub pozwolenie na utworzenie kierunku studiów, [...]</i>	Uwaga uwzględniona.
2899	Art. 417 ust. 1 pkt 1	Osoba fizyczna 53	Zmodyfikowałbym (także przy dalszych punktach): „1. Minister sprawuje nadzór nad: 1) uczelniami, uczelniami federacyjnymi i związkami uczelni w zakresie zgodności działania z przepisami prawa, z pełnieniem przez nie swojej misji, pozwoleniem na utworzenie kierunku studiów oraz prawidłowości wydatkowania środków publicznych;”. Chodzi o to, że uczelnia musi zwracać uwagę na to, że dostaje dotację za pełnienie swojej misji, a nie za darmo.	Uwaga nieuwzględniona.
2900	Art. 417 ust. 1	Rada Towa-	Proponuje się nadanie brzmienia: „3) PAU, towarzystwami naukowymi oraz podmiota-	Uwaga częściowo uwzględniona.

	pkt 3	rzystw Nauko- wych PAN	mi, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 8 oraz art. 326 pkt 1, 5 i 6, w zakresie prawidłowości wydatkowania środków publicznych przekazanych przez ministra;”.	
2901	Art. 418 ust. 1 i 2	Prokuratoria Generalna RP	Wątpliwości budzi zmiana zakresu kompetencji ministra do nadzoru nad uczelniami i pozostałymi jednostkami systemu szkolnictwa wyższego i nauki. W projekcie ustawy nie wymienia się konkretnych rodzajów aktów, których nieważność minister będzie stwierdzać. Przyznaje się w to miejsce kompetencję do stwierdzania nieważności „aktów wydanych” w uczelni i pozostałych jednostkach systemu szkolnictwa wyższego i nauki, z wyłączeniem wydanych decyzji administracyjnych (art. 418 ust. 1 i 2 <i>projektowanej ustawy</i>). Brzmienie przepisu jest niejasne. Zastosowane tu pojęcie „aktu” bez bliższego sprecyzowania jego charakteru i podmiotu dokonującego rodzi wątpliwości, czy kompetencja ministra ma się odnosić także do „aktów w uczelni” w postaci czynności prawnych (umów), które zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego również mogą okazać się nieważne. Istotna zmiana w tym zakresie dotyczy tego, że minister ma stwierdzać nieważność owych aktów w przypadku stwierdzenia „<i>ich niezgodności z przepisami prawa</i>”. W obecnie obowiązującym art. 36 p.o.w., minister stwierdza nieważność uchwał i decyzji określonych organów uczelni w przypadku stwierdzenia ich niezgodności z przepisami prawa lub statutem uczelni. Należy zatem rozumieć, że minister zostanie pozbawiony kompetencji do stwierdzania nieważności aktów wydanych w uczelni i pozostałych jednostkach systemu szkolnictwa wyższego w zakresie ich zgodności ze statutem uczelni. Biorąc pod uwagę generalne założenie projektu ustawy - <i>Prawo o szkolnictwie wyższym</i> o zwiększeniu swobody do regulowania spraw wewnętrznych w statucie uczelni, a nie w ustawie, sugeruje to wycofanie nadzoru ministra nad uczelniami. Jest to jednak wrażenie pozorne, ponieważ w szeregu przypadków minister otrzymał upoważnienie ustawowe do regulowania określonych kwestii w rozporządzeniach wykonawczych do ustawy, które będą wchodzić w zakres pojęcia „<i>przepisów prawa</i>” stanowiących wzorzec dla kontroli aktów wydanych w uczelni.	Uwaga uwzględniona.
2902	Art. 418 ust. 2	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN	W przepisie użyto sformułowania „Minister stwierdza nieważność aktu wydanego w uczelni federacyjnej”. Nie jest jasne, co oznacza wyrażenie „akt wydany w uczelni federacyjnej”? Gdyby przyjąć, że aktami wydanymi w uczelni są wszelkie oświadczenia woli i wiedzy dowolnych podmiotów działających w uczelni (za wyjątkiem decyzji administracyjnych) powyższy przepis oznacza, że minister może praktycznie dowolnie ingerować w działalność uczelni federacyjnej w przypadku, gdy w dowolnym trybie uzna niezgodność dowolnego „aktu” z przepisami prawa. Tym bardziej, że projekt ustawy nie określa, w jakim trybie owo stwierdzenie niezgodności ma nastąpić. Ustawa nie wskazuje też trybu unieważnienia takiego „aktu”. Czy miałyby się tu stosować przepisy kpa o nieważności decyzji, czy jakieś inne przepisy?	Uwaga częściowo uwzględniona.

2903	Art. 418 ust. 2 pkt 2	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN, PAN (KRASP), Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	W przepisie użyto sformułowania „Minister stwierdza nieważność aktu dotyczącego kształcenia w szkole doktorskiej wydanego w instytucie PAN (...) z wyłączeniem decyzji administracyjnych”. Nie jest jasne, co oznacza wyrażenie „akt dotyczący kształcenia w szkole doktorskiej wydany w instytucie PAN”? Gdyby przyjąć, że aktami taki są wszelkie oświadczenia woli i wiedzy dowolnych podmiotów działających w instytucie dotyczące kształcenia w szkole doktorskiej (za wyjątkiem decyzji administracyjnych), powyższy przepis oznaczałby, że minister może praktycznie dowolnie ingerować w działalność instytutu w związku z działalnością szkoły doktorskiej w przypadku, gdy w dowolnym trybie uzna niezgodność dowolnego takiego „aktu” z przepisami prawa. Tym bardziej, że projekt ustawy nie określa, w jakim trybie owo stwierdzenie niezgodności ma nastąpić. Ustawa nie wskazuje też trybu unieważnienia takiego „aktu”. Czy miałyby się tu stosować przepisy kpa o nieważności decyzji, czy jakieś inne przepisy?	Uwaga częściowo uwzględniona.
2904	Art. 418 ust. 3	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN, PAN (KRASP)	Na rozstrzygnięcie w sprawie stwierdzenia nieważności służy wprawdzie skarga do sądu administracyjnego, ale ze względu na długie terminy rozpatrywania spraw przez sądy administracyjne takie rozstrzygnięcie może paraliżować działalność odpowiednio uczelni/kształcenia doktorantów.	Uwaga nieuwzględniona.
2905	Art. 418 ust. 4, 5 i 6	Instytut Chemii Bioorganicznej PAN Komitet Nauk Demograficznych PAN, PAN (KRASP)	Regulacja zawarta w tych przepisach daje ministrowi możliwość dowolnego ingerowania w działalność uczelni lub instytutu PAN pod zarzutem naruszenia przepisów lub warunków pozwolenia. Minister może wezwać uczelnię/instytut do „zaprzestania działalności lub usunięcia naruszenia” i w dowolny sposób określić termin i sposób usunięcia naruszenia. Sankcją jest zawieszenie rekrutacji w uczelni lub uczelni federacyjnej na kolejny rok. Decyzja taka jest natychmiast wykonalna. Ustawa nie wskazuje też żadnych środków ochrony prawnej, które przysługują uczelni/instytutowi w takim wypadku.	Uwaga nieuwzględniona.
2906	Art. 419	Fundacja „Fundusz Pomocy Studentom”	Zakres dokumentów, który proponuje się, jako obowiązkowy do opublikowania w BIP podmiotów jest nie tylko minimalistyczny, ale może doprowadzić do cofnięcia się rozwoju transparentności uczelni, która i tak - jak dowodzą wszystkie raporty FPS opublikowane w ramach programu Watchdog.edu.pl - jest na bardzo niskim poziomie. W tym kontekście FPS postuluje wprowadzenie obowiązku publikowania wszelkich uchwał, zarządzeń, regulaminów przyjmowanych przez organy uchwałodawcze i organy jednoosobowe. W ten sposób w BIP powstawałby swego rodzaju „monitor” aktów prawnych uczelni, który byłby dostępny dla wszystkich osób zainteresowanych działaniem uczelni, a nie tylko członków organów koleżeńskich, względnie osób z wąskiego kręgu, które mają dostęp do Informacji o tworzonych w uczelni aktach prawnych.	Uwaga częściowo uwzględniona.

			Gdyby próbować stworzyć katalog zamknięty - tak jak teraz przewiduje to Projekt - do już uwzględnionych w projekcie dokumentów należałoby dodać co najmniej: 1) regulamin określający tryb funkcjonowania rady uczelni (art. 23 2.), 2) regulamin organizacyjny, który określa organizacja oraz zasady działania administracji uczelni (art. 24.3), 3) strategii uczelni zaopiniowana przez senat {art. 30), 4) regulamin świadczeń dla studentów (art. 101), 5) regulamin pracy (art. 133), 6) warunki wynagradzania za pracę w zakładowym układzie zbiorowym pracy albo regulamin wynagradzania - w przypadku uczelni publicznej (art. 143.), 7) regulamin lub dokumenty ustrojowe Akademickiego inkubatora przedsiębiorczości lub centrum transferu technologii (art. 156), 8) regulamin zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz prawami własności przemysłowej oraz zasad komercjalizacji (art. 160), 9) regulamin korzystania z infrastruktury badawczej (art. 160), 10) regulamin szkoły doktorskiej, o ile istnieje (art. 200). Tego rodzaju katalog nadal byłby niepełny, ponieważ nie gwarantowałby prawidłowego prowadzenia BIP. W Biuletynie Informacji Publicznej powinny być publikowane wszelkie uchwały podejmowane przez organy kolegialne oraz zarządzenia organów jednoosobowych uczelni. W ten sposób powstałby swego rodzaju „monitor uczelniany”, który w sposób przejrzysty informowałby o tym jak działa uczelnia, jakie decyzje są w niej podejmowane. Takie działanie otworzyłoby uczelnie dla wszystkich członków ich społeczności oraz ich otoczenia, a nie wyłącznie dla wąskich grup uczestniczących w zarządzaniu uczelnią. FPS stoi na stanowisku, że art. 419 powinien w sposób kompleksowy ustalić standardy transparentności uczelni. Dlatego, należy dodać ust. 3, który wprowadzi obowiązek publikowania w BIP listy osób zatrudnionych na uczelni, na stanowiskach „nieadministracyjnych” z podziałem na jednostki organizacyjne wraz z informacją na temat dorobku akademickiego poszczególnych pracowników. Taka informacja powodowałaby, że otoczenie społeczno-gospodarcze uczelni mogłoby poznać jej zasoby osobowe i określić potencjał współpracy z danym podmiotem.	
2907	Art. 419 ust. 1 pkt 1	Parlament Studentów RP	Parlament Studentów RP postuluje, aby w katalogu dokumentów, które rektor umieszcza w BIP na stronie podmiotowej uczelni umieszczony został również program studiów.	Uwaga uwzględniona.
2908	Art. 421	Narodowe Centrum Nauki	Proponuje się dodać ust. 5 w brzmieniu: „5. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi w drodze rozporządzenia, sposób i tryb przeprowadzania zewnętrznego audytu, w tym:	Uwaga nieuwzględniona.

			1) sposób dokumentowania wyników zewnętrznego audytu, 2) sposób współpracy z podmiotem, w którym jest przeprowadzany zewnętrzny audyt, 3) obszary działalności kontrolowanych podmiotów podlegające zewnętrznemu audytowi – z uwzględnieniem powszechnie uznawanych standardów.”. Proponowana zmiana ma na celu upoważnienie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego do doprecyzowania w rozporządzeniu obowiązków podmiotów podlegających obowiązkowemu audytowi. Nieprzeprowadzenie audytu stanowi bowiem podstawę do odwołania osoby kierującej podmiotem. NCN, jako jeden z podmiotów podlegających obowiązkowemu audytowi, wnosi o szczegółowe określenie szeregu kwestii związanych z przebiegiem postępowania audytorskiego, takich jak: wybór audytora, co należy uczynić z dokumentacją powstałą w wyniku audytu, w jakich terminach należy informować ministra o wynikach audytu. Wszystkie te kwestie są obecnie regulowane <i>rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie przeprowadzenia audytu zewnętrznego wydatkowania środków finansowych na naukę</i>. Doprecyzowanie ww. kwestii w akcie wykonawczym pozwoli uniknąć w przyszłości szeregu wątpliwości dotyczących wywiązania się lub nie określonego podmiotu z obowiązku określonego w art. 421 projektu. Kwestie te nie są uregulowane w <i>ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym</i>.	
2909	Art. 422	KRASP	Poprawka redakcyjna o charakterze terminologicznym: Art. 422. Rektor oraz organ uczelni federacyjnej wykonujący kompetencje rektora zawiadamia ministra oraz PKA o: 1) rozpoczęciu i zakończeniu prowadzenia kształcenia na kierunku studiów studiach na danym kierunku, poziomie i profilu, 2) zaprzestaniu spełniania warunków do prowadzenia kierunku studiów studiów na danym kierunku, poziomie i profilu - w terminie miesiąca od dnia zaistnienia tych okoliczności.	Uwaga uwzględniona.
2910	Art. 423	KRASP	Poprawka redakcyjna o charakterze terminologicznym: Art. 423 .1; Minister może nakazać założycielowi, w drodze decyzji, likwidację uczelni niepublicznej, w przypadku gdy: 1) po dniu wydania decyzji o pozwoleniu na utworzenie uczelni niepublicznej zaistniały przestanki określone w art. 45 u s t . 1 pkt 1 lub 2; 2) uczelni zostały cofnięte wszystkie pozwolenia na utworzenie kierunku studiów; [...]	Uwaga uwzględniona.
2911	Art. 424	Nowoczesna	Zbyt wysokie kary finansowe wpisane w art. 424, co może być interpretowane jako narzędzie do dyscyplinowania uczelni przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Przykładowe ryzyko: W przypadku uczelni powyżej 20 000, większą część pracy dla	Uwaga nieuwzględniona.

			rektora/prorektorów będzie podpisywanie dyplomów ukończenia studiów – brak spełnienia tego wymogu w 30 dni będzie skutkować karą finansową. Należy podejść do tego bardziej racjonalnie. Kwoty powinny zostać zmniejszone minimum o połowę (50 000 / 25 000 / 2 500 zł), a termin z art. 83 ust. 2 powinien ulec zmianie z 30 na 45 dni .	
2912	Art. 424 ust. 1 pkt 2 lit. c	Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich	Wysokość kary pieniężnej za niewprowadzenie lub niezaktualizowanie danych w POL-onie (50 000 zł) wydaje się kwotą niewspółmierną do przewinienia. Proponuje się zmniejszenie wysokości kary do kwoty 5 000 zł, co w przypadku małych uczelni stanowiłoby znaczącą dolegliwość finansową.	Uwaga nieuwzględniona.
2913	Art. 424 ust. 1 pkt 3	Obywatele Nauki	Wnosi się o dodanie zapisu wyłączającego wypadki, gdy opóźnienie wynikało z winy studenta w brzmieniu: „3) 5 000 złotych w przypadku naruszenia terminu, o którym mowa w art. 83 ust. 2, za wyjątkiem opóźnień wynikłych z winy studenta”.	Uwaga nieuwzględniona.
2914	Art. 424 ust. 3	Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRASP)	W kontekście kary 5 tys. zł za przekroczenie 30 dniowego terminu na wydanie dyplomu. W dużych uczelniach podpisy dyplomów to ponad 100 godzin rocznie! Dotyczy podpisywania dyplomów przez Rektora i Dziekanów. proponujemy wprowadzenie podobnego zapisu jak w przypadku świadectw dojrzałości. Świadectwa dojrzałości - rozporządzenie MEN z dnia 18 stycznia 2017 r. w sprawie świadectw, dyplomów państwowych i innych druków szkolnych. § 19. 1. Świadectwo ukończenia szkoły podstawowej, gimnazjum i liceum ogólnokształcącego na podstawie egzaminów eksternistycznych, świadectwo dojrzałości, aneks do świadectwa dojrzałości, świadectwo potwierdzające kwalifikację w zawodzie, dyplom, suplement i zaświadczenie, wydawane przez komisje okręgowe, są wypełniane pismem komputerowym. Świadectwo ukończenia szkoły podstawowej, gimnazjum i liceum ogólnokształcącego na podstawie egzaminów eksternistycznych, świadectwo dojrzałości, aneks do świadectwa dojrzałości, świadectwo potwierdzające kwalifikację w zawodzie, dyplom i zaświadczenie można drukować łącznie z wizerunkiem pieczęci urzędowej oraz z pieczęcią i podpisem dyrektora komisji okręgowej. Dyplomy ukończenia studiów – rozporządzenie MNiSW z dnia 10 lutego 2017 r. w sprawie tytułów zawodowych nadawanych absolwentom studiów, warunków wydawania oraz niezbędnych elementów dyplomów ukończenia studiów i świadectw ukończenia studiów podyplomowych oraz wzoru suplementu do dyplomu. § 7. 1. Dyplom ukończenia studiów zawiera następujące niezbędne elementy: 12) pieczęć imienne i podpisy rektora uczelni oraz kierownika podstawowej jednostki organizacyjnej lub kierowników podstawowych jednostek organizacyjnych.	Uwaga nieuwzględniona.
2915	Art. 425	KRAUM, Warszawski	Minister może wystąpić z wnioskiem o odwołanie rektora, co automatycznie zawiesza go na 30 dni w pełnieniu funkcji. Jeżeli Kolegium Elektorów nie podejmie takiej decyzji	Uwaga nieuwzględniona.

		Uniwersytet Medyczny	Minister może nadal odwołać rektora, po zasięgnięciu opinii RGNiSW oraz właściwej konferencji uczelni - brakuje tutaj uszczegółowienia podstaw do takiego odwołania.	
2916	Art. 425	Uniwersytet Jagielloński	Zgodnie z art. 425 projektu ustawy w razie stwierdzenia naruszenia przez rektora przepisów prawa minister może wystąpić do kolegium elektorów albo podmiotu wybierającego z wnioskiem o odwołanie, a wniosek powinien być rozpoznany w terminie 30 dni. Należałoby uzupełnić przepis o obowiązek zaopiniowania wniosku ministra przez senat (a być może także przez radę uczelni skoro to radzie projektodawca powierza nadzór nad działalnością rektora).	Uwaga nieuwzględniona.
2917	Art. 425 ust. 1	Uniwersytecka Komisja Nauki Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich	Proponuje się brzmienie: „1. W przypadku stwierdzenia naruszenia przez rektora przepisów prawa w stopniu rażącym minister może wystąpić do kolegium elektorów albo podmiotu, który dokonał wyboru rektora albo go powołał, z wnioskiem o odwołanie rektora.”. Dla ustalenia zakresu autonomii uczelni istotne znaczenie ma zakres możliwości stosowania środków nadzorczych, w szczególności daleko idących, jak np. odwołanie organu uczelni. Z tego powodu przyczyny uzasadniające zastosowanie takiego środka muszą być istotne, co w przypadku przyczyn uzasadniających odwołanie rektora nie zostało uwzględnione.	Uwaga nieuwzględniona.
2918	Art. 425 ust. 4	Uniwersytet Łódzki	Uwaga analogiczna jak do art. 25 ust. 5 w zakresie rozwiązania zakładającego zawieszenie rektora już w wyniku samego wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego.	Uwaga nieuwzględniona.
2919	Art. 425 ust. 5	Uniwersytet Śląski w Katowicach	Art. 425 ust. 5 – uprawnienia ministra do odwołania rektora z powodu „naruszenia prawa” stwarzają bardzo niebezpieczne narzędzie potencjalnego nacisku politycznego na uczelnie. Naruszenie prawa jako przesłanka odwołania powinno być (a) stwierdzone prawomocnym orzeczeniem (b) ograniczone do przypadków „rażących” lub stanowiących przestępstwo.	Uwaga nieuwzględniona.
2920	Art. 425 ust. 5	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Odwołanie rektora przez ministra jedynie po zasięgnięciu opinii RGNiSW oraz właściwej konferencji uczelni powinno być możliwe wyłącznie w przypadku rażącego naruszenia prawa przez rektora. Zapisy zawarte w art. 425 pozwalają na odwołanie i natychmiastowe zawieszenie rektora nawet z błahych przyczyn, wystarczy sam fakt „naruszenia prawa”, które to naruszenie miałoby być stwierdzone przez właściwego ministra (w zasadzie oznacza to, że minister uzyskuje kompetencje organów ścigania). Wskazane byłoby enumeratywne wyliczenie okoliczności, w których uruchamiane byłyby procedury odwołania lub zawieszenia rektora, przy poszanowaniu zasady domniemania niewinności.	Uwaga nieuwzględniona.
2921	Art. 425 ust. 6	Uniwersytet Medyczny w Lublinie	Art. 20-23 projektu określają skład, zadania oraz tryb powoływania Rady oraz jej szerokie kompetencje, szczególnie w zakresie podejmowania decyzji majątkowych i finansowych. W art. 425 ust. 6 znalazł się zapis regulujący sytuację naruszenia przepisów prawa przez radę uczelni, jednakże brakuje informacji kto stwierdza ww. naruszenie.	Uwaga nieuwzględniona.

2922	Art. 426	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Koniecznym wydaje się doprecyzowanie pkt. 4 w następujący sposób: „4) medycyny-jest uczelnią medyczną, jeżeli prowadzi <u>co najmniej jeden</u> podmiot leczniczy prowadzący szpital;” Powyższa zmiana wynika z faktu, że uczelnie medyczne prowadzą także podmioty lecznicze niebędące szpitalami. Propozycja by oznaczyć obecne brzmienie przepisu jako ust. 1, oraz dodać ust. 2 o następującej treści: „Przepisy dotyczące uczelni medycznej stosuje się odpowiednio do innej akademickiej uczelni publicznej, która prowadzi kształcenie na kierunku lekarskim, lekarsko- denty- stycznym lub farmaceutycznym, w tym w ramach wyodrębnionej statutowo części takiej uczelni.” Zdefiniowanie „uczelni medycznej” propozycja wskazania: uczelni publicznych lub wyodrębnionych statutowo części uczelni publicznych prowadzących kształcenie w zakresie medycyny, jeśli uczelnia publiczna tworzy co najmniej jeden podmiot leczniczy prowadzący szpital. Zastosowanie definicji do wszystkich zapisów ustawowych dotyczących uczelni medycznej.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2923	Art. 426	Komitet Nauk Demograficz- nych PAN	Przepis nie precyzuje, w jaki sposób określa się co stanowi „przeważającą część zadań” uczelni. Nie jest też wskazany organ/podmiot, który rozstrzygałby tą kwestię w sprawach wątpliwych. Sprawa wydaje się istotna z punktu widzenia kompetencji nadzorczych, o których mowa w art. 428.	Uwaga uwzględniona.
2924	Art. 426	Akademicki Związek Spor- towy	W art. 426 dopisać pozycję 6) w brzmieniu: 6) działalności sportowej, turystycznej i aktywności fizycznej jest uczelnią wychowania fizycznego	Uwaga nieuwzględniona.
2925	Art. 426	Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu (KRASP)	Przepis nie precyzuje, w jaki sposób określa się, co stanowi „przeważającą część zadań” uczelni. Nie jest też wskazany organ/podmiot, który rozstrzygałby tą kwestię w sprawach wątpliwych. Sprawa jest istotna z punktu widzenia kompetencji nadzorczych, o których mowa w art. 428. Należy tą kwestię doprecyzować.	Uwaga uwzględniona.
2926	Art. 426	Uniwersytet Jagielloński	Jak ocenić, że uczelnia w przeważającej części wykonuje zadania dotyczące kwestii "branżowych" (art. 426 projektu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce)? Jakie elementy będą o tym decydować?	Uwaga uwzględniona.
2927	Art. 426 pkt 1	Konferencja Rektorów Pol- skich Uczelni Technicznych (KRASP)	Uczelnia realizująca w przeważającej części zadania dotyczące obrony narodowej jest uczelnią wojskową, zaś realizująca w przeważającej części zadania związane z bezpieczeństwem i ochroną ludności jest uczelnią służb państwowych. Doprecyzowania wymaga co oznacza sformułowania przeważająca część w stosunku do uczelni wojskowych?	Uwaga uwzględniona.
2928	Art. 426 pkt 4	Naczelna Rada	W projektowanej ustawie wątpliwości budzi także zakres uprawnień ministra właściwe-	Uwaga uwzględniona.

	w zw. z art. 428 ust. 1 pkt 4	Lekarska	go do spraw zdrowia w odniesieniu do uczelni kształcących w zawodach medycznych. Z art. 426 pkt 4 projektu ustawy wynika, że uczelnią medyczną jest uczelnia publiczna, która wykonuje zadania z zakresu kształcenia na studiach określone w art. 11 projektu, a zadania te w przeważającej części dotyczą medycyny i dodatkowo prowadzi podmiot leczniczy prowadzący szpital. W myśl art. 428 pkt 4 nadzór nad uczelnią medyczną sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia. Taka regulacja prawna nie nasuwa żadnych wątpliwości co do uprawnień nadzorczych ministra właściwego do spraw zdrowia w odniesieniu do 9 uniwersytetów medycznych. Jednakże oprócz uniwersytetów medycznych kształcenie lekarzy, lekarzy dentystów, farmaceutów, pielęgniarek, położnych, fizjoterapeutów i w innych zawodach medycznych prowadzą wielokierunkowe uczelnie publiczne jak np. Uniwersytet Jagielloński, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski i inne. Powstaje zatem pytanie czy i jakie zadania określone w powyżej wymienionych przepisach ma wykonywać minister właściwy do spraw zdrowia w odniesieniu do wielokierunkowych uczelni publicznych? Ewentualne zróżnicowanie tych uprawnień w stosunku do uniwersytetów medycznych i innych publicznych uczelni kształcących w zawodach medycznych nie byłoby uzasadnione.	
2929	Art. 428 ust. 1	Akademicki Związek Sportowy	W art. 428 ust. 1 „Nadzór” dopisać pozycję 6) w brzmieniu: „6) uczelnią wychowania fizycznego - sprawuje minister właściwy do spraw sportu”. W polskim systemie szkolnictwa wyższego działa 6 Akademii Wychowania Fizycznego, a także ponad 20 innych uczelni które w swojej ofercie edukacyjnej mają problematykę związaną z aktywnością fizyczną, kształceniem kadr, rehabilitacją, turystyką itd. rządowe programy w tym zakresie koordynuje Minister Sportu i Turystyki.	Uwaga nieuwzględniona.
2930	Art. 428 ust. 1 pkt 4	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie	Propozycja by uwzględnić istnienie wyodrębnionych statutowo ośrodków (uczelnie medyczne) włączonych do uczelni publicznych, finansowanych z odrębnych ministerstw. 4) uczelnią medyczną lub wyodrębnioną statutowo częścią uczelni prowadzącą kształcenie w zakresie medycyny – sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia;	Uwaga nieuwzględniona.
2931	Art. 429	KRAUM, Uniwersytet Jagielloński Collegium Medicum w Krakowie, Collegium Medicum im. L. Rydygiera w	Przez ministra wskazanego w art. 16 ust. 1, 3 i 4, art. 25 ust. 4 i ust. 9 pkt 1, art. 40 ust. 5, art. 41 ust. 2, 5, 6, 12, 13 i 15, art. 55 ust. 7 pkt 2, art. 62 ust. 4 i 6, art. 288 ust. 4, art. 294 ust. 1, art. 355 ust. 2, art. 362 ust. 8 i 9, art. 363 w zakresie przyznawanych środków finansowych, art. 375 ust. 1 w zakresie przyznawanych środków finansowych, art. 380 ust. 1 i 2 w zakresie przyznawanych środków finansowych, art. 394 ust. 1, art. 399 ust. 2, art. 409 ust. 4–6, w odniesieniu do uczelni wojskowej, uczelni służb państwowych, uczelni artystycznej, uczelni medycznej i uczelni morskiej <u>lub wyodrębnionych statutowo części uczelni publicznych prowadzących kształcenie we wskazanym zakresie</u> , należy rozumieć właściwego ministra nadzorującego uczelnię.	Uwaga nieuwzględniona.

		Bydgoszczy Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu	Zmiana konieczna jest z uwagi na konieczność utrzymania finansowania uczelni medycznych, wojskowych, artystycznych włączanych do uczelni publicznych, zachowujących odrębność, nadal ze środków właściwych ministerstw	
2932	Art. 431-432	Akademia Młodych Uczonych PAN	Naszym zdaniem fakt, że rektor uczelni wojskowej lub uczelni służb państwowych ma być wg. projektu ustawy wyznaczany przez odpowiedniego ministra (obrony narodowej lub spraw wewnętrznych) narusza zasadę autonomii uczelni i może prowadzić do upolitycznienia tych jednostek.	Uwaga nieuwzględniona.
2933	Art. 435 ust. 2	Konferencja Episkopatu Polski	Niepokój budzi mało precyzyjne sformułowanie art. 435 ust. 2, zarówno w odniesieniu do struktury uczelni, jak i studiów doktoranckich. Wydział Teologiczny w procesie kształcenia jest zobowiązany do kierowania się przepisami konstytucji „Sapientia Christiana”, co gwarantują zawarte umowy.	Uwaga nieuwzględniona.
2934	Art. 437	KRASP	Poprawka redakcyjna o charakterze terminologicznym: Art. 437 .1. Rekrutacja na kierunki lekarski i lekarsko-dentystyczny studia na kierunku lekarskim i lekarsko-dentystycznym albo przyjęcia na studia kandydatów na żołnierzy zawodowych, strażaków w służbie kandydackiej oraz strażaków w służbie stałej skierowanych na studia przez właściwego przełożonego odbywa się w ramach limitów przyjęć. 2. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, limit przyjęć na kierunki lekarski i lekarsko-dentystyczny studia na kierunku lekarskim i lekarsko – dentystycznym w poszczególnych uczelniach, uwzględniając możliwości dydaktyczne uczelni oraz zapotrzebowanie na absolwentów tych kierunków. 3. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, limit przyjęć na kierunki studiów studia na poszczególnych kierunkach dla kandydatów na żołnierzy zawodowych w poszczególnych uczelniach wojskowych, uwzględniając możliwości dydaktyczne uczelni oraz zapotrzebowanie na absolwentów tych kierunków. 4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, limit przyjęć na kierunki studiów studia na poszczególnych kierunkach w służbie kandydackiej oraz dla strażaków w służbie stałej skierowanych na studia przez właściwego przełożonego, uwzględniając możliwości dydaktyczne uczelni oraz zapotrzebowanie na absolwentów tych kierunków.	Uwaga uwzględniona.
2935	Art. 440	Parlament Studentów RP	Postuluje się umożliwienie studentom określonym w art. 440 korzystania ze świadczeń wskazanych w art. 92 ust. 1 pkt 4-6 oraz art. 355 ust. 1. Proponuje się następujące brzmienie tych przepisów: „Art. 440. Studentom będącym: 1) żołnierzami zawodowymi, którzy podjęli studia na podstawie skierowania przez wła-	Uwaga nieuwzględniona.

			ściwy organ wojskowy i otrzymali pomoc w związku z pobieraniem nauki na podstawie przepisów o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, 2) funkcjonariuszami służb państwowych, którzy podjęli studia na podstawie skierowania lub zgody właściwego przełożonego i otrzymali pomoc w związku z pobieraniem nauki na podstawie przepisów o służbie – nie przysługuje urlop od zajęć, świadczenia, o których mowa w art. 92 ust. 1, zakwaterowanie i wyżywienie, o którym mowa w art. 112, oraz stypendium ministra, o którym mowa w art. 355 ust. 1. 2. Studentom będącym: 1) kandydatami na żołnierzy zawodowych i otrzymali pomoc w związku z pobieraniem nauki na podstawie przepisów o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, 2) funkcjonariuszami służb państwowych w służbie kandydackiej i otrzymali pomoc w związku z pobieraniem nauki na podstawie przepisów o służbie – nie przysługuje urlop od zajęć, świadczenia, o których mowa w art. 92 ust. 1, pkt 1-3.”.	
2936	Art. 446	Akademia Młodych Uczonych PAN	Uważamy, że zdefiniowane w tym artykule założenia dotyczące łączenia pracy na uczelni medycznej ze świadczeniem usług medycznych stanowią poważne zagrożenie dla możliwości prowadzenia działalności medycznej przez szpitale kliniczne oraz równoważności wynagrodzeń pracowników na uczelniach medycznych i niemedycechnych. Włączenie do obowiązków pracownika uczelni prowadzenia działalności medycznej jest niemożliwe ze względu na brak możliwości świadczenia takich usług przez uczelnię. Ustęp 2 tego artykułu definiuje powiązanie osobowe nauczyciela akademickiego, ale żaden element ustawy nie determinuje odpowiedzialności medycznej ani form zawierania umów między uczelniami medycznymi a podmiotami świadczącymi usługi zdrowotne. Jednocześnie, zapisy w art. 446 ust. 1 wskazują, że nauczyciele akademicy w uczelniach medycznych świadczą usługi medyczne oraz dydaktyczne i prowadzą badania naukowe. Takie zdefiniowanie obowiązków wyklucza osoby prowadzące jedynie działania naukowe lub dydaktyczne.	Uwaga nieuwzględniona.
2937	Art. 446 ust. 1	Konfederacja Lewiatan	Art. 446: z obecnego brzmienia przepisu wynika, że każdy nauczyciel akademicki zatrudniony w uczelni prowadzącej działalność w zakresie nauk medycznych lub nauk o zdrowiu ma obowiązek uczestnictwa w sprawowaniu opieki zdrowotnej. Po pierwsze, istnieją uczelnie prowadzące działalność w wielu obszarach, włączając w to nauki medyczne i nauki o zdrowiu - z przepisu nie wynika, że obowiązek uczestnictwa w sprawowaniu opieki zdrowotnej dotyczy tylko pracowników zaangażowanych w kształcenie i/lub działalność naukową z tych dyscyplin (przepis jest skonstruowany w sposób wskazujący na to, że każdy nauczyciel akademicki zatrudniony w uczelni prowadzącej działalność w tych dyscyplinach jest zobowiązany uczestniczyć w sprawowaniu opieki zdrowotnej). Po drugiej, zgodnie z klasyfikacją OECD, do której odwołuje się projekt	Uwaga nieuwzględniona.

			ustawy w art. 5 ust. 4 pkt 1, w zakresie Nauk o zdrowiu przewiduje m.in. subdyscyplinę 3.3.a Nauka o opiece zdrowotnej i usługach zdrowotnych (w tym administracja szpitali, finansowanie ochrony zdrowia) - specjalistami w tym zakresie nauk o zdrowiu są często osoby nieposiadające kompetencji (ani uprawnień) do "udzielania świadczeń zdrowotnych". Przepis wymaga istotnego doprecyzowania jego zakresu podmiotowo - przedmiotowego.	
2938	Art. 451	Konferencja Rektorów Uczelni Artystycznych	Propozycja zmiany: 3. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony i dziedzictwa narodowego przyznaje nadzorowanym przez niego uczelniom środki finansowe, o których mowa w art. 360 pkt 1, pkt 2 lit. a-c, pkt 4, pkt 5 lit. a-b i pkt 7, oraz środki finansowe na zadania o których mowa w art. 426 pkt 3. Uzasadnienie: Środki finansowe - inwestycje związane z działalnością naukową.	Uwaga nieuwzględniona.
2939	Art. 451 ust. 6 i art. 452	Naczelna Rada Lekarska	Wątpliwości budzi rozbieżność w uregulowaniach dotyczących uprawnień ministra właściwego do spraw zdrowia zawartych w art. 451 ust. 6 i art. 452 projektu ustawy. Z porównania obu tych przepisów wynika, że w myśl art. 451 ust. 6 projektu ustawy minister właściwy do spraw zdrowia został uprawniony do przyznawania środków publicznych na zadania, o których mowa w tym przepisie, nie tylko nadzorowanym uczelniom medycznym, ale także innym uczelniom publicznym, które utworzyły lub prowadzą podmiot leczniczy prowadzący szpital. Natomiast w myśl art. 452 projektu ustawy upoważnienie dla ministra właściwego do spraw zdrowia do wydania rozporządzenia wykonawczego dotyczy tylko nadzorowanych przez niego uczelni medycznych. Powstanie zatem luka polegająca na tym, że rozporządzenie przewidziane w art. 452 projektu ustawy nie będzie obejmowało innych uczelni publicznych, które utworzyły lub prowadzą podmiot leczniczy prowadzący szpital. Prezydium wskazuje, że wadą projektu jest to, iż zasady dotyczące finansowania przez ministra właściwego do spraw zdrowia uczelni medycznych oraz uczelni publicznych kształcących na kierunkach medycznych nie są precyzyjne. W projekcie ustawy należałoby uwzględnić jednolitą, przejrzystą zasadę finansowania wszystkich kierunków medycznych podporządkowując je jurysdykcji jednego ministra.	Uwaga częściowo uwzględniona.
2940	Art. 455	KRAUM, Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego	Dodanie ustępu 6 w brzmieniu: „6. Do działalności Centrum, w zakresie nieokreślonym w przepisach odrębnych i w statucie, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy właściwe dla uczelni publicznych, z wyłączeniem prawa do prowadzenia kształcenia na studiach pierwszego stopnia, studiach drugiego stopnia i jednolitych studiach magisterskich.”. Propozycja ma stanowić rozwiązanie dostosowujące na wypadek przedłużenia prac legislacyjnych nad projektem ustawy o Centrum Medycznym Kształcenia Podyplomowego – nr z wykazu RCL UD258.	Uwaga nieuwzględniona.

			Rozwiązanie to pozwoli, przynajmniej częściowo, uniknąć potencjalnych wątpliwości interpretacyjnych jakie zasady i przepisy należy stosować w odniesieniu do bieżącej działalności organizacyjnej, dydaktycznej i naukowej Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego w Warszawie. Treść propozycji jest analogiczna do rozwiązania zawartego w przepisach projektu ustawy o CMKP.	
2941	Art. 456	Urząd Zamówień Publicznych	Projektowany art. 456 dotyczy udzielania zamówień, o których mowa w art. 4d ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1579), dalej „ustawa Pzp”, i zawiera następujące określenie wartości zamówienia: „...jeżeli ich wartość przekracza wyrażoną w złotych równowartość kwoty 30 000 euro...”. Powyższa redakcja nie jest zgodna z terminologią przyjętą w ustawie Pzp. Dodatkowo, brak wskazania górnej granicy wartości zamówienia może błędnie sugerować, że regulacja zawarta w art. 456 ma zastosowanie do wszystkich zamówień, również tych o wartości równej lub większej od kwot określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy Pzp. Wobec tego, właściwe wydaje się skreślenie ww. sformułowania, gdyż art. 4d ust. 1 pkt 1 ustawy Pzp odsyła do zamówień „o wartości mniejszej niż kwoty określone w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8”. Nie wydaje się zatem właściwe powtarzanie regulacji zawartych w ustawie Pzp ani tym bardziej modyfikowanie ich treści. Ewentualnie pod rozważę poddaje się możliwość wprowadzenia odesłania analogicznego, jakie jest w przepisach rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 15 grudnia 2016 r. w sprawie informacji zawartych w rocznym sprawozdaniu o udzielonych zamówieniach, jego wzoru oraz sposobu przekazywania (Dz. U. poz. 2038). Wówczas sformułowanie dotyczące wartości zamówienia odnosiłoby się do wartości równej lub przekraczającej wyrażoną w złotych równowartość kwoty, o której mowa w art. 4 pkt 8 ustawy Pzp, i mniejszej od kwot określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy Pzp.	Uwaga uwzględniona.
2942	Dział XIV	Nowoczesna	Dział ten nie jest gotowy, ale ze wstępnych zapowiedzi wynika, że okresy wprowadzania poszczególnych artykułów będą zdecydowanie za długie (nawet do r. 2026). Nauka polska nie może tak długo trwać w niewydolnym systemie.	Uwaga nieuwzględniona.
2943	Uzasadnienie, str. 18-19	Naczelnny Dyrektor Archiwów Państwowych	W uzasadnieniu na str. 18-19 niefortunnie użyte sformułowanie „... <i>problemom związanym z przekazaniem dokumentacji przebiegu studiów w przypadku likwidacji i wskazuje, że właściwe miejscowo archiwa państwowe będą nieodpłatnie przejmować...</i> ” może wskazywać, że dokumentacja przebiegu studiów traktowana jest zarówno jako dokumentacja niearchiwalna i materiały archiwalne. W związku z tym zwrot „dokumentacja przebiegu studiów” należałoby zastąpić zwrotem „materiały archiwalne”, bo tylko materiały archiwalne będą przez archiwa przejmowane bezpłatnie.	Uwaga uwzględniona.
2944	Uzasadnienie	Komisja Zakładowa NSZZ	Uzasadnienie projektu ustawy opiera się na błędnych, fałszywych lub nieudowodnionych założeniach. Tezy zawarte w preambule uzasadnienia sformułowane są, w sposób nazbyt	Uwaga nieuwzględniona.

		„Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego	ogólny, wręcz publicystyczny. Już pierwsze zdania: „problemy systemowe w obszarze szkolnictwa wyższego oraz nauki negatywnie wpływają na jakość badań naukowych...”, „obecne zasady finansowania i ewaluacji działalności naukowej (...) przyczyniają się do pogłębiania pułapek rozwojowych” stanowią przykład wspomnianej techniki uzasadniania. Cóż bowiem znaczy sformułowanie: „problemy systemowe” czy „pułapki rozwojowe”? Poza tym pojawia się pytanie, czy wszystkie problemy systemowe, w jaki sposób negatywnie wpływają na naukę i kształcenie i jakie są na to dowody oraz które z obecnych. zasad ewaluacji i finansowania implikują owe pułapki rozwojowe. Można mieć wątpliwość, czy autor uzasadnienia, który posługuje się takim sposobem formułowania myśli, jest dostatecznie precyzyjny w formułowaniu przepisów ustawy. A to z kolei budzi wstępna wątpliwość, czy idea, na której opiera się projekt ustawy (niewyjaśniona zresztą w uzasadnieniu), wynika z prawdziwych przesłanek.	
2945	Uzasadnienie	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego	Problemy szkolnictwa wyższego wskazane w uzasadnieniu do ustawy. <i>Upodmiotowienie podstawowych jednostek organizacyjnych - zdaniem autorów ustawy - skutecznie ogranicza możliwość efektywnego zarządzania uczelnią.</i> Szkoda, że autorzy uzasadnienia poprzestają na tym stwierdzeniu i nie wyjaśniają, dlaczego tak uważają. Można w historii szkolnictwa wyższego wskazać dowody zupełnie przeciwnej tezy. Na pewno w zakresie efektywnego zarządzania uczelnią, racjonalnego i gospodarnego wykorzystania środków finansowych przyznanych uczelni, a także gdy chodzi o prowadzenie właściwej polityki rozwoju naukowego z łatwością da się wykazać, że upodmiotowienie podstawowych jednostek organizacyjnych odgrywa niezwykle pozytywną rolę. W ostatnich dwudziestu latach polskie szkoły wyższe przechodziły w większości z systemu centralnego zarządzania do decentralizacji, która oznaczała przenoszenie uprawnień z poziomu organów ogólnouczelnianych na poziom podstawowych jednostek organizacyjnych, a nawet niżej. Najefektywniejsze finansowo i naukowo uczelnie wyższe to te, które najbardziej zdecentralizowane. Bierze się to przede wszystkim z faktu, że zarządzanie finansowe oraz zarządzanie zasobami ludzkimi musi odbywać się tam, gdzie zapadają decyzje ostateczne. Trudno jest rektorowi decydować o wydatkach poszczególnych katedr, zakładów i pracowni, trudniej jeszcze podejmować decyzje personalne wobec osób, których bezpośrednio nie zna.	Uwaga nieuwzględniona.
2946	Uzasadnienie	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego	Problemy szkolnictwa wyższego wskazane w uzasadnieniu do ustawy. <i>Ograniczony udział w zarządzaniu uczelnią interesariuszy zewnętrznych nie sprzyja otwartości na otoczenie społeczno-gospodarcze oraz uwzględnienie w zarządzaniu zewnętrznej perspektywy.</i> Ta teza, też nieudowodniona, implikuje całkowitą, zmianę roli uniwersytetu w życiu społeczeństwa, narodu i państwa. Dotychczasowa rola wyrażała się w tzw. Trzeciej misji: obowiązku oddziaływania na otoczenie. Okazuje się, że projektodawcy odwracają tę	Uwaga nieuwzględniona.

			rolę w ten sposób, że teraz to nie uczelnia ma kształtować postawy, wpływać na podnoszenie jakości życia politycznego, społecznego, kulturalnego, ale i gospodarczego, lecz odwrotnie. Ma się w większym stopniu dostosować do oczekiwań, nie do końca zresztą wiadomo czyich. Niepojęte jest zupełnie, czemu osoby spoza uczelni, a więc nieznaące jej specyfiki i wewnętrznych problemów, miałyby uczestniczyć w zarządzaniu nią. Uczelnia ma włączać ich wolę bezpośrednio w proces podejmowania decyzji. Z dalszych postanowień ustawy wynika, że są to decyzje kluczowe: uchwalenie strategii, statutu, prowadzenie gospodarki finansowej, a przede wszystkim wybór władz uczelni. Ta teza i wynikająca z niej projektowana regulacja dokonuje podstawowego przewrotu w pojmowaniu roli i misji uniwersytetu w społeczeństwie i odwraca wektor relacji, jaka łączy uczelnię z otoczeniem. Wyklucza zatem tzw. trzecia misją.	
2947	Uzasadnienie	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego	Problemy szkolnictwa wyższego wskazane w uzasadnieniu do ustawy. <i>Wyznacznikiem pozycji uczelni na świecie są międzynarodowe rankingi.</i> Można mieć wątpliwość, czy tak należy pojmować jakość uczelni. Nawet jeśli ranking jest odzwierciedleniem jakości, to nie może być instrumentem kreowania tej jakości. Warto też zrelatywizować pozycję polskich uczelni w rankingach międzynarodowych do wysokości nakładów na jednego studenta oraz jednego pracownika, czy też na liczbę projektów badawczych realizowanych w uczelni. Tak skonstruowany ranking mógłby uprzytomnić autorom projektu ustawy, że polskie uczelnie na tle uczelni europejskich zwłaszcza nie wypadają źle. Nie tylko bowiem udział środków finansujących polskie uczelnie w PKB ma znaczenie. Istotny jest też wymiar ilościowy. Projekty realizowane w Polsce i w Szwajcarii kosztuje tyle samo, porównywanie zatem procentowe udziału wydatków na badania choćby do PKB nie mówi wszystkiego. Trzeba zobaczyć, jakie środki w bezwzględnych wielkościach przeznacza się na badania w poszczególnych krajach. Warto zatem ustalić, jakie środki finansowe muszą być przeznaczone na badania w okresach długoletnich, by dana uczelnia osiągnęła określoną pozycję w różnych rankingach międzynarodowych. I dopiero wtedy mówić o pozycji polskich uczelni w świecie.	Uwaga nieuwzględniona.
2948	Uzasadnienie	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego	Problemy szkolnictwa wyższego wskazane w uzasadnieniu do ustawy. <i>Barierą sprawnego zarządzania jest wielość strumieni finansowania.</i> Większą są zamówienia publiczne. A wszystko to wynika z faktu, że uczelnie są podmiotami systemu finansów publicznych. I to nie przepisy o szkolnictwie wyższym wprowadzają te bariery, a przepisy o finansach publicznych, o podatku od towarów i usług wprowadzające ogromne obciążenia biurokratyczne związane z tzw. VAT odwróconym, przepisy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, które uniemożliwiają menedżerskie zarządzanie uczelnią, gdyż odpowiedzialność ta jest obiektywna, niezależna od racjonalności podejmowanych decyzji o wydatkach. Największym problemem jest kształt prawa o zamówieniach publicznych, które zmusza do wielu	Uwaga nieuwzględniona.

			nieracjonalnych z punktu widzenia skutecznego wydatkowania środków decyzji. Projektowane zmiany, zwłaszcza odstępianie od podstawowej reguły budżetowej roczności wydatków, nie wydają się możliwe do wprowadzenia.	
2949	Uzasadnienie	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego	Problemy szkolnictwa wyższego wskazane w uzasadnieniu do ustawy. <i>Minima kadrowe jako czynnik wpływający na niezadowalającą jakość kształcenia.</i> Wydaje się, że zniesienie minimów kadrowych to wielki ukłon w stronę szkół prywatnych. Nie wykazali autorzy projektu, dlaczego to minima kadrowe przeszkadzają w porządnym kształceniu.	Uwaga nieuwzględniona.
2950	Uzasadnienie	Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Łódzkiego	Problemy szkolnictwa wyższego wskazane w uzasadnieniu do ustawy. <i>Niski status dydaktycznej ścieżki kariery ogranicza motywacje do osiągnięcia doskonałości w zakresie dydaktyki akademickiej.</i> To jest teza, która jest bardzo niebezpieczna. Jeśli chcemy, a tak można wnioskować z wypowiedzi autorów projektu, podnieść jakość badań naukowych, powinniśmy w ogóle ograniczać ścieżkę dydaktycznej kariery nauczycieli w szkołach akademickich. Uniwersytet ma kształcić przede wszystkim w takim zakresie, w jakim sam zdobył w toku własnych badań naukowych kompetencje i ekspertyzę. Nauczanie na poziomie akademickim nie może być powielaniem wiedzy powszechnej. To ma być włączanie studentów w owoce własnej pracy badawczej. W przeciwnym razie schodzimy na poziom kształcenia relacyjnego, odtwórczego i demobilizujemy samych siebie, ale i przyszłe pokolenia uczonych, którzy dziś są naszymi studentami, do wysiłku badawczego. Odwrotne rozumienie kształcenia będzie oddziaływać negatywnie na rozwój naukowy polskiego szkolnictwa wyższego.	Uwaga nieuwzględniona.
2951	Uzasadnienie	Osoba fizyczna 37	Propozycja dodania wstępu: Polskie uczelnie są głęboko zakorzenione w systemie komunistycznym. Nie przeprowadzono lustracji i dekomunizacji na uczelniach czyni je patologicznymi, które negatywnie oddziałujących na poziom kształcenia studentów. Obecne uczelnie pod władzą komunistyczną nie są obszarem twórczej pracy naukowej, gdzie oddzielono dydaktykę od badań naukowych. Uczelnie wyższe jako bastion komunizmu są powszechnie znane w postkomunistycznych krajach i zupełnie nie znane w Europie Zachodniej. Zmiany z jednej strony idą w kierunku eliminacji zjawisk negatywnych przy awansów naukowych i uproszczeniu niektórych procedur.	Uwaga nieuwzględniona.
2952	Uzasadnienie	Uniwersytet w Białymstoku	Kolejna uwaga dotyczy wygaśnięcia stosunku pracy pracowników przechodzących na emeryturę. Tu cytat z uzasadnienia: „Umowa o pracę z nauczycielem akademickim będzie wygasła także z końcem roku akademickiego, w którym rozpoczął pobieranie świadczenia emerytalnego.”. Oznacza to, że nie będzie można pracować na umowę o pracę i pobierać emeryturę? Gdzie jest w takim razie równość wobec prawa, gdyż obecne przepisy dopuszczają takie rozwiązanie.	Uwaga nieuwzględniona.

2953	Uzasadnienie	Zespół Rektor-ski Uniwersyte-tu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu	Ze zdecydowaną krytyką kierowników podstawowych jednostek organizacyjnych spo-tkała się propozycja likwidacji podstawowych jednostek organizacyjnych uczelni i ich organów. Zgodnie z ich opinią nie można zgodzić się z poglądem prezentowanym w uzasadnieniu do projektu ustawy, głoszącą jakoby dotychczasowe upodmiotowienie podstawowych jednostek organizacyjnych w kluczowych obszarach (prowadzenie kie-runków studiów, studiów doktoranckich, uprawnienia do nadawania stopni) utrudniało optymalizację zarządzania uczelnią.	Uwaga nieuwzględniona.
2954	Uzasadnienie	Komitet Nauk o Literaturze PAN	Niezrozumiałe są zapisy dotyczące habilitacji. Niejasna jest deklaracja: „podniesienie znaczenia habilitacji jako certyfikatu doskonałości naukowej, umożliwiającego promo-wanie doktorów i recenzowanie prac doktorskich”. W żadnym punkcie nie ma wyjaśnie-nia, na czym to „podniesienie znaczenia” ma polegać, bowiem nie ma żadnych zmian wobec obecnego stanu rzeczy. To „podniesienie znaczenia” brzmi groteskowo wobec planów zniesienia habilitacji.	Uwaga nieuwzględniona.
2955	Uzasadnienie	Komitet Nauk Ekonomicz-nych PAN	Jednym z negatywnych aspektów reformy są nieuprawnione, generalizujące i krzywdzą-ce stwierdzenia odnoszące się do „...coraz bardziej wątpliwej jakości prac doktorskich”, „systemu stopni i tytułów hamujący dążenie naukowców do doskonałości naukowej”. Projekt ustawy nie proponuje właściwie żadnych zmian w tym względzie, gdyż przykła-dowo przy ubieganiu się o stopień doktora nauk wprowadzenie trzeciego recenzenta niczego nie zmienia, kiedy dwie recenzje pozytywne uprawniają do dalszego procedo-wania.	Uwaga nieuwzględniona.
2956	Uzasadnienie	Osoba fizyczna 71	1. Rozumienie zasady nowego modelu oceny publikacji przyjęte w ministerialnym pro-jeckie Według Uzasadnienia Projektu z dnia 16.09.2017 r. Ustawy z dnia ... „Prawo o szkolnic-twie wyższym i nauce”: „Podstawową zasadą nowego modelu oceny publikacji będzie ujednolicona metoda oce-ny wszystkich kanałów publikacji poprzez uznanie – funkcjonującej od ponad pół wieku w naukometrii – zasady dziedziczenia prestiżu (artykuł jest wart tyle, ile czasopismo, w którym jest opublikowany a książka jest warta tyle, ile wydawnictwo ją wydające)” (MNiSW 2017b, s. 47). W oparciu o wspomnianą zasadę: „Na potrzeby ewaluacji minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki określi, w drodze rozporządzenia, wykazy wydawnictw i czasopism naukowych wraz z liczbą punktów przyznawanych za monografie naukowe wydawane przez te wydawnictwa i artykuły naukowe publikowane w tych czasopismach oraz okres stosowania wykazów na potrzeby ewaluacji jakości działalności naukowej, mając na uwadze uznaną renomę wydawnictw oraz czasopism. Podstawą do budowy wykazu czasopism punktowanych będzie uznana międzynarodowa baza bibliograficzna” (MNiSW 2017b, ss. 47–48).	Uwaga nieuwzględniona.

			„W nowym modelu ewaluacji w ocenie monografii również funkcjonować będzie zasada dziedziczenia prestiżu wydawnictwa. Książka będzie warta tyle, ile wydawnictwo ją wydające. Wykaz wydawnictw będzie przygotowywany we współpracy Komisji Ewaluacji Nauki, ekspertów zewnętrznych oraz Biblioteki Narodowej i będzie obejmował tylko uznane wydawnictwa” (MNiSW 2017b, s. 48). Dodatkowo, jak informował dr Aleksander Dańda (dyrektor Departamentu Nauki MNiSW) podczas Narodowego Kongresu Nauki w Krakowie na seminarium poświęconym ewaluacji badań naukowych 20 września 2017 r., w oparciu o wspomnianą powyżej „zasadę dziedziczenia prestiżu” likwidacji ma ulec lista aktualna lista czasopism z jej podziałem na listę A, B, C. Czasopisma dawnej listy B czasopism mają otrzymać minimalny ryczałt punktowy, być może 5 pkt., ale nie będzie można wykorzystywać takich publikacji w postępowaniu na stopień doktora i doktora habilitowanego oraz tytuł profesora. Ponadto, nowa lista ministerialna ma być oparta uznanej bazie międzynarodowej.	
2957	OSR	Rada Główna Instytutów Badawczych	W Ocenie Skutków Regulacji w punkcie 4 (podmioty, na które oddziałuje projekt ustawy) oraz w punkcie 11 (planowane wykonanie przepisów) pominięto instytuty badawcze. Wymieniono jedynie uczelnie i instytuty naukowe PAN.	Uwaga uwzględniona.